

A SETÉT TORONY

7. kötet

A SETÉT
TORONY

STEPHEN
KING

EURÓPA

Stephen King
A SETÉT TORONY
A SETÉT TORONY
7. kötet
([Tartalom](#))

Aki úgy beszél, hogy nem figyel, néma.
Éppen ezért, Kedves Olvasóm,
A Setét Torony regényfolyam
utolsó kötetét neked ajánlom.
Hosszú napokat és kellemes éjszakákat!

Vagy nem hallottam volna? De hiszen
Mindenütt kongás, lárma kelt.
Nevek Idézték az eltűnt vitézeket.
Ez erős volt, az félelemtelen,
Amaz szerencsés – s rég nincs híre sem!
Egy perc minden volt kint megzengetett.

S ott álltak most körül, egész tömeg,
Lesték, mint végzem, eleven füzért
Fontak körém és lángolót, s ezért
Jól láttam mindent! – Ám nem törve meg
Számhoz emeltem s fűttam kürtömet:
„Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért...”

ROBERT BROWNING
„*Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért...*”
(Tellér Gyula fordítása)

Hatlövetűvel kezemben
születtem,
a fegyver mögött állva
kész vagyok a halálra.

BAD COMPANY

Mi lett belőlem?
Már csak nézhetek
Elmenőben ismerőst
S legjobb barátomat.
Megkaphatjátok,
Utánatok vágom
Koporsómnak ásott
Birodalmamat.

19

99

SOKASODÁS

KINYILATKOZTATÁS

MEGVÁLTÁS

ÚJRAKEZDÉS

ELSŐ RÉSZ

A kis Vörös Király

DAN-TETE

1. fejezet

CALLAHAN ÉS A VÁMPÍROK

1

Don Callahan atya valaha katolikus pap volt egy 'Salem's Lot' nevű helyen, amely semmilyen térképen nem létezik többé. Ő azonban nem foglalkozott ezzel. Az olyan fogalmak, mint valóság, már nem számítottak neki.

Ez a valahai pap most egy pogány bálványt tartott a kezében, teknőst ábrázoló elefántcsont faragványt. A teknős csőre megrepedt, a hátán kérdőjelforma karcolás kunkorodott, de máskülönben gyönyörű tárgy volt.

Gyönyörű és hatalmas. Ereje úgy bizsergette Callahan kezét, mint az elektromosság.

– Milyen szép! – súgta a mellette álló fiú fülébe. – Ez Maturin, a Teknős? Ugye ő az?

A fiú Jake Chambers volt, aki hatalmas kört írt le, hogy végül visszatérjen Manhattanbe, majdnem oda, ahonnan indult. – Nem tudom – felelte. – A nő *sköldpaddá*-nak hívta, és lehet, hogy segít nekünk, de nem tudja megölni a martalócokat, akik ott várnak ránk. – A Dixie Malac felé biccentett, és közben azon töprengett, Susannah-ra vagy Miára gondolt-e, amikor „nőt” mondott. Régebben ez nem számított, olyan szorosan összetartoztak. Most azonban ismét fontos lett, vagy hamarosan az lesz.

– Megteszed? – kérdezte az atyát, amin azt értette: *Megállod a helyed? Fogsz harcolni? Fogsz ölni?*

– Hát persze – felelte nyugodtan Callahan. Betette a bölcs tekintetű, karcos hátú teknőst az inge zsebébe, a pisztolyához hozott tartalék lőszer mellé, aztán megpaskolta a fortélyos faragványt, hogy biztonságban van-e. – Addig lövök, amíg el nem fogynak a golyók, és ha kifogyok a golyóból, mielőtt megölnek, akkor... a pisztoly agyával ütöm őket.

A szünet olyan rövid volt, hogy Jake észre sem vette. Ám ebben a szünetben a Fehér szólt Callahan atyához. Régóta tisztában volt vele, hogy létezik ilyen erő, amely már az ő gyermekkorában is ösöregnek számított, ám élete balhitekben végigtévelygett éveiben először elhomályosult, majd kihalt belőle az elemi erők ismerete. Ám ezek a napok semmivé lettek, a Fehér ismét az övé volt, és Callahan hálát adott ezért Istennek.

Jake bólintott, aztán mondott valamit, amit Callahan alig hallott. De nem is érdekelte. Csak az számított, amit a másik hang mondott, valaminek

(Gan)

a hangja, ami talán túl hatalmas ahhoz, hogy istennek nevezhesse – *neki*.

A fiúnak tovább kell mennie, mondta a hang. Akármilyen történjen is, bárhogym forduljanak a dolgok, a fiúnak tovább kell mennie. A te részed a történetben már majdnem véget ért. Az övé még nem.

Elmentek egy krómacél oszlop mellett (ZÁRTKÖRŰ RENDEZVÉNY). Csi, Jake legjobb barátja, kettejük között kocogott, fejét fölemelte, pofácskáját a szokott sokfogú vigyorra húzta. A lépcső tetején Jake belenyúlt Susannah-Mio fonott kosarába, amelyet Calla Bryn Sturgisből hozott, és kivett két tányért – két 'Rizát. Összeütögette őket, bólintott a tompa csendülés hallatán, azután annyit mondott: – Lássuk a tiedet.

Callahan fölemelte a Rugert, amelyet Jake hozott Calla NewYorkból, és most visszakerült ugyanoda; az élet egy kerék, aminek mindnyájan örülünk. Az atya egy pillanatig az arca mellé tartotta a Ruger csövét, mintha párbajozni készülne. Azután megérintette vele a szivarzsebét, amelyből kidagadtak a löszerek és a teknős. *A sköldpadda.*

Jake bólintott. – Ha egyszer bent vagyunk, együtt maradunk. Mindig együtt, Csi középen. Háromra. És ha egyszer elindulunk, nem állunk meg.

– Nem állunk meg.

– Helyes. Felkészültél?

– Igen. Isten tartson meg, fiam.

– Téged is, atyám. Egy... kettő... *három*. – Jake kinyitotta az ajtót. Együtt léptek be a szűrt fénybe, a piruló hús jellegzetes, finom szagába.

2

Mikor belépett a terembe, ahonnan nem remélt élve távozni, Jake-nek két dolog jutott eszébe, amelyeket igazi apjától, Roland Deschaintől hallott: *Egy ötperces csata olyan legendákat szül, amelyek évezredekig élnek. És: Nem kell boldogan meghalnod, de légy elégedett, ha egész életed a ka szolgálatában telik.*

Jake Chambers elégedetten nézett körül a Dixie Malacban.

3

És kristálytisza szemmel. Az érzékszervei annyira kifinomultak, hogy nem csupán a sült hús szagát érezte, de a rozsmaringét is, amellyel bedörzsölték; nemcsak lélegzetvételének nyugodt ritmusát érzékelte, de vérének zúgását is, ahogy a nyaka egyik oldalán az agy felé kúszik, a másik oldalon a szív felé süllyed.

Eszébe jutott Rolandnak az a mondása, hogy a résztvevőnek a legrövidebb küzdelem is hosszúnak rémlik az első lövéstől az utolsó elzuhanó testig. Az idő rugalmasan nyúlik, és végül eltűnik. Jake akkor bólintott, mintha megértette volna, pedig nem értette.

De most már igen.

Az első gondolata az volt, hogy túl sokan vannak – borzasztó sokan. Számuk megközelítette a százat.

A zöm az a fajta volt, akiket Callahan atya „alacsony embereknek” nevezett (pár alacsony asszony is volt, de Jake úgy vélte, hogy alapjában nem különböznek). Szétszórtan az alacsony folken között a sokkal kevésbé testes vámpírok álltak, némelyik olyan karcsú, mint a vívótőr, a bőrük hamuszínűnek tűnt, és kék fénykoszorú derengett körülöttük.

Csi megállt Jake sarkánál, kicsi rókaképe komor volt, és fojtottan vinnyogott.

A sűrű szag határozottan nem disznósültre emlékeztetett.

4

Három méter, mindig legyen köztünk három méter, atya – mondta Jake kint a járdán. Míg közeledtek a főpincér pulpitusához, Callahan távolodni kezdett Jake jobb oldalától, hogy elérje a kívánt térközt.

Jake azt is mondta, hogy olyan hangosan ordítson, ahogy tud, és addig, ameddig bírja tüdővel, és Callahan már éppen kinyitotta volna a száját, hogy elordítsa magát, amikor ismét megszólalt benne a Fehér. Egyetlen szót mondott, de az is elég volt.

Sköldpadda, mondta.

Callahan még mindig a jobb arca mellett tartotta a Rugert. Bal kezével belenyúlt az ingzsebbe. Az előttük megnyíló teret nem érzekelte olyan erővel, mint fiatal társa, de azért sok mindent látott: a narancs-bíbor gyertyaégyeket a falakon, az asztalokon a mindenszenteki rikítóbb narancssárga árnyalatú üveg poharakba helyezett gyertyákat, a fényes szalvétákat. Az étterem bal oldalát kárpit takarta, amely lovagokat és hölgyeket ábrázolt hosszú lakomaasztalnál. Olyan volt a légkör – Callahan nem tudta, mitől, a jelek és utalások túl szövevényesek voltak –, mintha a jelenlevők most nyugodtak volna meg valamiféle izgalom után – például kisebb tűz volt a konyhán, vagy karambol az utcán.

Vagy egy nő vajúdni kezdett, gondolta Callahan, miközben megmarkolta a Teknőst. *Az mindig jó egy kis szünetre az aperitif és az első fogás között.*

Most jönnek Gileád *ka-mai* majmai! – rikoltotta egy izgatott, sőt ideges hang. Callahan úgyszólván biztosra vette, hogy nem emberi torokból származott. Ahhoz túlságosan *zümmögött*. Észrevett a túlsó falnál valakit, valamiféle szörnyűséges ember-madár keveréket. Csőszárú farmert hordott és egyszerű fehér inget, ám az ingből kiemelkedő fejet sötétsárga tollak borították. A szeme ragyogott, mint két kátránycsepp.

– Kapjátok el őket! – kiáltotta ez a nevetséges ocsmányság, és félrelökött egy szalvétát. Alatta fegyvert rejtegetett, Callahan pisztolyra számított, de ez úgy festett, mintha a *Star Trek*-ből lenne. Hogy is hívják? Fézer? Döbrentő?

Nem számít. Callahannek messze jobb fegyvere volt, és azt akarta, hogy mindnyájan lássák. Lesöpörte a legközelebbi asztalról a terítékeket és a gyertyatartót, azután lerántotta a terítőt, mint a bűvész, aki valamilyen trükkre készül. Az utolsó, amit kíván, nehogy a döntő pillanatban megbotoljon a vászon gyűrődésében. Azután, olyan hajlékonysággal, amelyet még egy hete el sem képzelhetett volna magáról, fölpattant az egyik székre, onnan pedig az asztal lapjára. Amikor fent volt, fölemelte a *sköldpaddát* az alsó teknőnél fogva, hogy mindenki láthassa.

Valamit gajdolnom kéne, gondolta. *Talán azt, hogy „Jól áll neked a holdfény”, vagy a „Szívemet San Franciscóban hagytam”.*

E pillanatban éppen harmincnégy másodperce tartózkodtak a Dixie Malacban.

5

Gimnáziumi tanárok, akik a diákok nagyobb csoportjával néztek már szembe az órákon vagy az iskolai gyűléseken, mesélhetnének arról, hogy még a frissen fürdött és dezodorált kamaszok tisztán

tartott testéből is csak úgy áradnak a hormonok. Hasonlóképpen bűzlik minden embercsoport, amelyre nagy nyomás nehezedik, és Jake, akinek az érzékszervei borotvaélesek voltak, ugyanezt a szagot érezte. Amikor elmentek a főpincér pulpitusa (a Nyúzó Centrálé mellett, ahogy Jake apja nevezte nagy élvezettel), a Dixie Malac étterem szaga gyengült, mint mikor az emberek lehiggadnak valamilyen izgi esemény után. De mikor a madárfajzat felkiáltott a tulsó sarokban, Jake ismét erősebben érezte a törzsvendégek szagát. Fémes aroma volt, eléggé hasonlított a vérre ahhoz, hogy felkorbácsolja benne az indulatot. Igen, pontosan látta, ahogy Csipimadár félredobja az asztalán heverő szalvétát; észrevette a fegyvert alatta; megértette, hogy Callahan, aki az asztalon áll, könnyű célpont. Ez azonban sokkal kevésbé izgatta Jake-et, mint a Csipimadár torkában levő mozgósító eszköz. Hátrahúzta jobbját, és arra készült, hogy tizenkilenc tényérjából az elsővel leoperálja a fejet, amelyhez a száj tartozott, amikor Callahan fölemelte a Teknőst.

Nem fog működni, itt nem, gondolta Jake, de mielőtt a gondolat teljesen kifomálódott volna a fejében, máris látta, hogy igenis működik. A szagukból jött rá. Eltűnt belőlük a támadókedv. Az a néhány, aki fölállt az asztalától – az alacsony emberek homlokán lüktetett a vörös folt, a vámpírok kék kisugárzása mintha összezsugorodott volna –, visszaült, valósággal lezöttyent, mintha váratlanul elveszítette volna az uralmat az izmai fölött.

– *Kapjátok el őket, azokhoz tartoznak, akiket Sayre...* – Csi elnémult. Bal keze – már amennyiben egy csúf karmot kéznek lehet nevezni – megérintette a csúcstechnikai fegyver agyát, azután lehanyatlott. Szemében kialudt a ragyogás. – Ezek azok, akiket Sayre... S-S-Sayre... – Újabb szünet. Azután ismét megszólalt a madárlény. – Ó, sai, mi az a gyönyörű dolog, amit fogsz?

– Tudod te, mi az – felelte Callahan. Jake elindult, és Callahan, aki nem felejtette el, mit mondott a gyerekharcos odakint – *Ügyelj rá, hogy valahányszor jobbra nézek, lássam az arcodat* –, lelépett az asztalról, hogy kövesse, de közben még mindig magasra tartotta a Teknőst. Szinte harapta a terem csöndjét, de... De volt még egy terem. Durva nevetés, dínomdánom rekedt bögése – a hangokból ítélve ugyancsak vígan voltak a közelben. Baloldalt. A lakomaasztalnál vacsorázó lovagokat és hölgyeket ábrázoló kárpit mögül hallatszott a lárma. *Valami folyik ott,* gondolta Callahan, *és valószínűleg nem az Ökör Kör pókerestje.*

Hallotta Csi szabályos, gyors szuszogását az örökös vigyor mögött. Tökéletes kis motor! És még valami hallatszott. Érdes kattogás, ugyanakkor halk, sebes surrogás. A hangegyveleg szinte belenyilallt Callahan fogába, a bőre kihült tőle. Valami bujkált az asztalok alatt.

Csi látta meg elsőnek a közeledő rovarokat. Megdermedt, mint a kutya, ha vadat jelez, egyik mancsát fölemelte, orrát előretolta. Egy pillanatig nem mozdult, kivéve pofájának sötét, bársonyos bőrét: először felhúzódott, megmutatva a hegyes fogak zárt kerítését, azután lefittyent, eltakarva a fogsort, majd ismét felhúzódott.

Előbukkantak a bogarak. Akármik voltak is, nem hatott rájuk Maturin, a Teknős az atya kezében. Megszólalt egy testes alak, aki szmokingot viselt, skót kockás kihajtóval. A madárlényhez intézte a szavait halk, szinte esengő hangon. – Innen nem mehetnek tovább, Meiman, és nem is mennek el. Azt mondták nekünk...

Csi előreleandult, morgás tört elő összeszorított fogai közül. Ez a hang határozottan nem illett Csihez, Callahant a képregények szőléggömbjére emlékeztette: *Arrrrrrrr!*

– Ne! – kiáltotta riadtan Jake. – Csi, ne!

A fiú kiáltására a kárpit mögött hirtelen félbeszakadt a kiabálás meg a röhögés, mintha a folken észbe kapott volna, hogy valami megváltozott az első teremben.

Csi nem törődött Jake kiáltásával. Gyors egymásutánban összeroppantott három bogarat. A hirtelen beállt csendben élesen pattogtak a páncélok. Meg sem próbálta megenni a bogarakat, csak felkapta az

egér nagyságú dögöket, egy rándítással a levegőbe dobta őket, miközben a vigyorgás visszatért a pofájára.

A többi bogár visszahátrált az asztal alá.

Erre született, gondolta Callahan. Talán valamikor minden szörmókusnak ez volt a dolga. Éppúgy erre tenyésztették ki őket, ahogy a terrier...

Durva ordítás hallatszott a kárpit mögül, félbeszakította a gondolatait: – *Homi!* – kiáltotta egy hang, aztán egy másik hozzátette: – *Ka-homi!*

Callahan alig tudta megállni, hogy rávágja, *Gesundheit!*

Mielőtt akár ezt, akár mást kiálthatott volna, Roland hangja töltötte be a fejét.

6

– Eredj, Jake!

A fiú értetlenül fordult Callahan atya felé. Karját keresztbe téve lépkedett, hogy elhajítsa a 'Rizákat arra az alacsony emberre, vagy asszonyra, aki megmozdul. Csi visszatért Jake sarka mellé, noha a feje szüntelenül billegett jobbra-balra, és a szeme ragyogott, alig várta az újabb zsákmányt.

– Együtt megyünk – felelte Jake. – Megijedtek, atya! És már közel vagyunk! Erre vitték... ezen a termen át... azután ki a konyhába...

Callahan nem figyelt. Még mindig magasra emelve a Teknőst (ahogy az ember egy mély barlangban emeli föl a lámpást), a kárpit felé fordult. A mögötte terjengő csönd sokkal rémítőbb volt, mint a kiáltások és a lázas, gurgulázó nevetés. Olyan volt ez a csönd, mint a célpontra szögezett fegyver. A fiú megállt.

– Menj, amíg mehetsz – mondta Callahan, és igyekezett visszanyerni a nyugalma. – Juss el hozzá, *ha* tudsz. Ez a *dinh*-ed parancsa. És a Fehér akarata egyúttal.

– De hát te nem...

– *Indulj, Jake!*

Ekkor a Dixie Malacban levő alacsony emberek és asszonyok, akár elbűvölte őket a *sköldpadda*, akár nem, bizonytalanul pusmogni kezdtek, és nem is ok nélkül, mert Callahan szájából nem Callahan hangja hallatszott.

– *Ez az egy esélyed van, használd ki! Keresd meg őt! Én parancsolom, a dinh!*

Jake szeme tágra nyílt, amikor Roland hangját hallotta Callahan torkából. Leesett az álla. Bambán körülnézett.

Egy másodperccel azelőtt, hogy a kárpit sarkát félrerántották volna, Callahan észrevette az ocsmány tréfát, amely fölött a felületes szemlélő először átsiklott: a főfogást jelentő sültnek emberformája volt; a lovagok és hölgyeik emberhúst ettek, és embervért ittak. A kárpit emberevők torozását ábrázolta.

Ekkor a vacsorázó vének félrerántották a förtelmes kárpitot, és kिरontottak. Hosszú agyaraik közül, amelyek örökre felpeckelték torz szájukat, visítás áradt.

Szemük úgy feketéllett, mint maga a vakság, arcuk, homlokuk – de még a kézfejük is – varacskos volt a burjánzó fogaktól. Az étteremben tartózkodó vámpírokhoz hasonlatosan őket is fénykör vette körül, de ez romlott sötétlila volt, majdnem fekete. Valami mézgaszerű anyag szivárgott a szemük és a szájuk sarkából. Összevissza hablatyoltak, némelyik vihogott, de úgy tűnt, nem ők hozzák létre a hangokat, inkább mintha kikapnák a levegőből, kihalásnak valami élőből.

Callahan rájuk ismert. Természetesen. Talán nem ő számozta meg őket? Ezek voltak az igazi vámpírok, a titkolt Egyes Típus, amelyet most ráuszítottak a betolakodókra.

A magasba emelt Teknős a legcsekélyebb mértékben sem lassította le őket.

Callahan észrevette, hogy Jake a szörnyek láttán elbámul, elsápad, kidülledő szeme villog az

iszonyattól, és megfélemezik a feladatáról.

Callahan nem tudta, mit fog mondani, amíg meg nem hallotta saját kiáltását: – *Elsőnek Csit ölik meg! Előtted ölik meg, aztán kiisszák a vérét!*

Csi felvakkant a neve hallatán. Callahannek nem volt ideje, hogy tovább kísérje figyelemmel a fiú sorsát.

A Teknős nem állítja meg őket, de legalább a többieket visszatartja. A golyó sem jó, de...

Mint aki egy már megtörtént cselekménysort másol – miért ne, hiszen átélte már egy Mark Petrie nevű fiú otthonában –, benyúlt az inge alá, és kihúzta a nyakában hordott keresztet. A kereszt koccant egyet a Ruger agyán, majd megállapodott alatta. Kékesfehér izzással világított. A két vén, akik az élen jöttek, már-már megragadták, hogy berántsák a többiek közé, ám most a fájdalomtól visítva hátráltak. Bőrük sercegett és megolvadt. A látvány vad örömmel töltötte el Callahant.

– Takarodjatok a közelemből! – bömbölte. – Isten hatalma parancsolja ezt nektek! Krisztus hatalma! Belső-Világ *ka*-ja parancsolja nektek! *A Fehér hatalma parancsolja nektek!*

Mégis előreszökkent az egyik, egy ócskaságtól mohos szmokingot viselő, idomtalan csontváz. A nyakában ódondad kitüntetésféle lógott... talán máltai kereszt? Hosszú karmú mancsával a kereszt felé csapott. Callahan az utolsó másodpercben engedte lejjebb. A vámpír keze hüvelyknyivel vétette el. Callahan gondolkodás nélkül előreugrott, és belenyomta a kereszt hegyét a lény hártás homlokába. Az arany úgy hatolt bele, mint az izzó kés a vajba. A rozsdaszín szmokingos lény fájdalmas és rémült vinnyogással hátratántorodott. Callahan visszahúzta a keresztet. Mielőtt a vámpír a homlokához kapta volna a mancsát, még láthatta a lyukat, amelyet a kereszt égetett. Vastag, habos, sárga lé szivárgott a vénség ujjai közül. Térde összezsuklott, két asztal között a padlóra rogyott. Társai dühükben ordítva hátráltak. A lény pofája behorpadt a bütykös mancsok alatt. A fénykör kialudt, mint a gyertyaláng, és nem maradt semmi, csak egy pocsolyára való sárga, folyós hús, amelyet valaki mintha kihányt volna a zakó ujjából és a nadrág szárából.

Callahan fűgén elindult a többiek felé. Elmúlt a félelme. Szertefoszlott a szégyen árnya, amely csaknem azóta lebegett fölötte, hogy Barlow elvette tőle a keresztet, és letörte az egyik szárát.

Végre szabad vagyok, gondolta. Hatalmas és mindenható Isten, végre szabad vagyok! Azután: Hiszem, hogy ez a megváltás. Az pedig jó, ugye? Az remek!

– Dobd el! – kiáltotta az egyik fajzat, aki felemelt kézzel takargatta a pofáját. – A birka-Isten csúnya mütyürkéje, dobd el, ha mered!

Csakugyan a birka-Isten csúnya mütyürkéje. De ha így van, miért kushadsz előtte?

Barlow-nál nem merte vállalni a kihívást, és kudarcot vallott. A Dixie Malacban odafordította a keresztet, ahol a lény meg mert szólalni.

– Nincs szükségem rá, hogy egy hozzád hasonló fajzat kihívásával erősítsem a hitemet, sai! – Szavai tisztán zengtek a teremben. Már majdnem visszakényszerítette a véneket a boltív alá, ahonnan előtörtek. Az első sorban álló kreatúrák mancsán és pofáján nagy, sötét daganatok dudorodtak, amelyek savként ették a pergamenszerű, vénséges bőrt. – És sose dobnék el egy ilyen régi barátot. De *hogyan eltegyem? Ahogy óhajtjátok.* – Visszapottyantotta a feszületet az inge alá.

Több vámpír azonnal rohamozott, agyaráktól fuldokló szájuk vigyorféltre húzódott. Callahan magasra emelte a kezét. Az ujjai (és a Ruger csöve) izzottak, mintha kék tűzbe mártotta volna őket. A Teknős szeme ugyancsak fénytel telt meg; a páncélja ragyogott.

– Ne gyertek a közelembé! – kiáltotta Callahan. – Isten hatalma és a Fehér parancsolja nektek!

Teknős borzasztó, gyönyörűséges igézete. Láta, hogy a fiú eltűnt, és ettől megijedt. De legalább befelé ment, nem kifelé slisszolt el. Így még mindent helyre lehet hozni. De ha a fiú megtalálja a Fedicbe vezető ajtót, és használja is, akkor Meiman csúnyán benne lesz a pácban. Sayre egyenesen Walter o' Dimnek jelent, az pedig közvetlenül magának a Bíbor Királynak.

No, nem baj. Egyszerre csak egy dologgal foglalkozunk. Elsőnek a sámánnal kell elbánni. Rá fogja szabadítani a Nagypákát. Aztán a fiú után megy, talán majd azt kiabálja, hogy a barátjának van szüksége rá, ez beválhat...

Meiman (akit Mia Kanáriemberként, Jake Csipi-madárként ismert) előreosont, és egyik kezével a skót kockás kihajtójú szmokingba püffedező Andrew, a másikkal még nálánál is kövérebb macája karját ragadta meg. Callahan háta felé intett.

Tirana hevesen rázta a fejét, Meiman kinyitotta a csőrét és rásziszegett. A néember kushadt. Detta Walker ujjai már belekaptak egyszer az álarcába, amely csíkokban lógott az állán és a nyakán. A homloka közepén úgy tátogott egy vörös seb, mint a döglődő hal kopolyója.

A taheen Andrew-hez fordult, és elengedte annyi időre, amíg a sámánra mutatott, azután kézként szolgáló karmát sokatmondóan végighúzta tollas torka előtt. Andrew biccentett és ellökte nője pufók kezét, amikor az igyekezett visszatartani. Az emberi álarc olyan jó volt, hogy látszott rajta, amikor a csiricsaré szmokingot viselő alacsony ember összeszedte a bátorságát. Fojtott kiáltással előreszökkent, és megragadta Callahan nyakát, de nem a kezével, hanem püffedt alkarjával. Ugyanebben a pillanatban a nej is akcióba lépett, ráütött az atya Teknőst tartó kezére, és közben felvisított. A *sköldpadda* a piros szőnyegre hullott, majd az egyik asztal alá gurult, és ezzel (mint egy bizonyos papírcsónak, némelyek talán emlékeznek rá), örökre kivonult ebből a történetből.

A Nagypák még mindig a háttérben húzódtak, akárcsak az első teremben vacsorázó, Hármás Számú vámpírok, de az alacsony emberek és asszonyok megérezték a gyengeséget és megmozdultak, először tétován, aztán növekvő önbizalommal. Körülvették Callahant, rövid időre megtorpantak, majd teljes létszámban rárontottak.

– Isten nevében, engedjete! – kiáltotta Callahan, ami természetesen nem hatott. A vámpíroktól eltérően a vörössel billogozott homlokú lények fűtültek Callahan Istenére. Az atya csak reménykedhetett, hogy Jake-et nem tudták megállítani, pláne visszafordítani, hogy Csi és a gyerek szélvészfént száguldanak Susannah felé. Megmentik, ha lehet. Ha pedig nem, akkor haljanak meg vele együtt. A nő pedig ölje meg a csecsemőjét, ha alkalom kínálkozik. Isten bocsássa meg a tévedését! Még Callában el kellett volna fűjniük az élete gyertyáját.

Valami a nyakába mart. A vámpírok most már a kereszt ellenére is közeledtek. Úgy estek neki, mint a cápák, amint megérik a vért. Segíts, Uram, adj erőt, gondolta Callahan, és érezte, hogy előnti az erő. Balra gurult, amikor néhány karom csíkokra tépte az ingét. Egy pillanatra kiszabadult a jobb keze, és abban még mindig ott volt a Ruger. A fegyvert, amelyet a régmúltban vásárolt otthonának védelmére Jake apja, a tévétársaság nem csekély mértékben üldözési mániás igazgatója, rányomta az Andrew névre hallgató, gyűlölettől püffedt képű, dagadt, izzadó alacsony ember homlokának közepén vöröslő, puha sebre.

– Neee! Ezt ne merészed! – ordította Tirana, és amikor a pisztolyért kapott, a ruhája nem bírta tovább. Elszakadt, kibuggyantak belőle a hatalmas tőgyek, amelyeket durva serte borított.

Callahan meghúzta a ravaszt. A Ruger dörrenése fülsiketítően robajlott végig a termen. Andrew feje szétrobbant, mint egy vérrel teli tők, telefröcskölte a körülötte nyomakodó alakokat. Iszonyodó, hitetlenkedő sivalkodás támadt. Callahannek maradt annyi ideje, hogy arra gondoljon, *Nem éppen így kellene. Meg: Vajon ennyi elég, hogy bejussak a klubba? Vajon most már harcos vagyok?*

Talán nem. De ott volt a madárember, éppen előtte állt két asztal között. Tátogott, a torka lüktetett az

izgalomtól.

Callahan, akinek feltépett nyakából a szőnyegre spriccelt a vér, mosolyogva felkönyökölt, és célba vette a taheent Jake Rugerével.

– *Ne!* – kiáltotta Meiman, és az arca elé kapta torz kezét, teljesen hiábavaló védekezéssel. – *Nem, ezt NEM...*

De mennyire, hogy igen!, gondolta Callahan gyerekes örömmel, és ismét tüzelt. Meiman két tántorgó lépést tett hátrafelé. Callahan újra meghúzta a ravaszt. A taheen nekiment egy asztalnak, aztán rárogyott. A levegőben három sárga toll pilinckézett lustán.

Callahan vad üvöltést hallott, de nem a félelemét, hanem az éhségét. A vérszag végre megcsapta a vének eltompult orrát is. Most már semmi nem állíthatta meg őket. Így hát, ha nem akarja, hogy őt is feltá lalják...

Callahan atya, aki 'Salem's Lot papja volt, a Rugert maga ellen fordította. Nem pocskolta az időt arra, hogy szembenézzen a fegyver csövének sötétségében lakozó örökkévalósággal, csak az álla alá szorította a pisztolyt.

Üdv, Roland! – kiáltotta, és tudta,
(*a hullám, a hullám taraja emeli őket*)

hogyan meghallották. – Üdv, harcos!

Az ujja megfeszült, amikor a vén fajzatok rárontottak. Elborította hideg és vértelen leheletük bűze, de nem ijedt meg tőlük. Sosem érezte még ilyen erősnek magát. Egész életében akkor volt a legboldogabb, amikor egyszerű csavargó lehetett, nem pap, csupán az Utak Callahanje. Mindjárt megszabadul ennek az életnek a kötöttségeitől, és szabadon vándorolhat, mert a kötelességét teljesítette, és ez így helyes.

– Találd meg a Tornyodat, Roland! Törj be, és *meg se állj a tetejéig!*

Régi ellenségei, akik Kurt Barlow fivéreinek és nővéreinek nevezték magukat, beledöfték agyaraik fullánkját. Callahan nem érezte. Mosolygott, miközben meghúzta a ravaszt, és örökre, elmenekült előlük.

2. fejezet

A HULLÁM TARAJÁN

1

Mikor Eddie és Roland elindult az író bridgtowni házához vezető földúton, egyszer csak egy narancsszínű kistehérhez értek, amelynek oldalára a MAINE ÁLLAM KÖZPONTI VILLAMOSSÁGI KARBANTARTÓ szavakat írták. A közelben sárga sisakos, fényvisszaverő mellényt viselő ember a villanyvezetékeket fenyegető, lelógó ágakat nyesegette. Talán ekkor érzett meg valamit Eddie, valamilyen gyülekező erőt? Talán a Sugár Útján feléjük gördülő hullám előérzete volt? Később úgy gondolta, hogy igen, de nem mert volna megesküdni rá. Isten tudja, egyébként is furi hangulatban volt, de hát ez érthető. Hányan találkoznak a saját teremtőjükkel? Illetve... Stephen King még nem teremtette meg a fiatal Eddie Deant, aki melleleg a brooklyni Co-Op Cityben lakik, nem a bronxiban – és nem most, hanem 1977-ben, de Eddie fixen érezte, hogy King a kellő időben meg fogja teremteni. Máskülönben hogyan kerülhetne most ide?

Megállt a kistehér előtt, kiszállt, és megkérdezte az ágvágó fűrészszel verejtékező embert, hogy merre van Lovell városában a Teknőchát út. A karbantartó készségesen megmutatta az irányt, azután hozzátette: – Ha komolyan Lovellbe akarnak ma menni, akkor használják a 93-as utat. A Mocsári

Dűlőt, ahogy egyesek mondják.

Eddie felé nyújtotta a kezét, és úgy billegte a fejét, mint aki vitát kíván megelőzni, noha a fiatalember egy kukkot sem szólt, amióta fölteste a kérdését.

– Tudom, hét mérfölddel hosszabb és piszok rázós, de ma nem mehetnek keresztül East Stonehamen. Az utat lezárták a zsaruk. Állami fakabátok, helyi zsandárok, még az Oxford megyei seriff hivatalából is itt vannak.

– Ne má! – mondta Eddie. Ez elég biztonságos válasznak tűnt.

A trotechnikus komoran rázta a fejét. – Úgy tűnik, senki nem tudja, mi a hézag, de valami lövöldözés törhetett ki – talán automata fegyverekkel... meg robbantások is voltak. – Megütögette az övére csíptetett viharvert, fűrészporos rádiótelefont. – Egyszer-kétszer még a t-szót is hallottam ma délután. Ami nem is csoda.

Eddie-nek fogalma sem volt, mi az a t-szó, de azt tudta, hogy Roland indulni szeretne. Fejében érezte a harcos türelmetlenségét; szinte látta Roland ingerült mozdulatát, ahogy az ujjait forgatja, ami azt jelentette nála, hogy *gyerünk, gyerünk!*

– A terrorizmusról beszélek – mondta a trotechnikus. Halkabban folytatta: – Az emberek azt gondolják, hogy ilyesmi nem eshet meg Amerikában, de én most elújságolom magának, haver, hogy megeshet. Ha nem holnap, akkor előbb-utóbb. Szerintem valaki egyszer még úgyis felrobbantja a Szabadság-szobrot vagy az Empire State Buildinget – a szélsőbal, a szélsőjobb, a rohadt arabok. Túl sok a bolond.

Eddie, aki ennél a pofánál jobban ismerte a történelem további tíz évének eseményeit, bólintott. – Valószínűleg igaza van. Mindenesetre kösz a tájékoztatást.

– Csak azért, hogy megtakaríthassanak némi időt. – Mikor Eddie kinyitotta John Cullum Ford kombiján a vezető felőli ajtót, ismét megszólalt: – Verekedett, uram? Olyan nem jó színben van. És sántít is.

Eddie csakugyan verekedett: barázda futott végig a karján, és golyó ütötte át a combját. Egyik sem volt komoly, és az események forgatagában csaknem megfélekezett sebeiről. Most mindkettő ismét fájni kezdett. Az istenit, miért utasította el Aaron Deepneau fájdalomcsillapítóját?

– Igen – felelte –, ezért megyek Lovellbe. Egy illetőnek a kutyája megharapott. Lesz egy kis beszélgetésünk. – Faramuci sztori, nem állná meg a helyét regényben, de hát ő nem író. Ez King dolga. Ahhoz elég jó, hogy visszaszállhasson Cullum Ford Galaxyjának volánja mögé, mielőtt a trotechnikus tovább kérdezgethetne. Gyorsan elhúzott.

Megmondta az irányt? – kérdezte Roland.

– Igen.

– Akkor jó. Hirtelen minden szétesik. El kell hoznunk Susannah-t, olyan gyorsan, ahogy csak tudjuk. Jake-et és Callahan atyát is. És a csecsemő, bármiféle legyen is, megszületőben van. Talán már világra is jött.

Forduljon jobbra, amikor kiér a Kansas Roadra, mondta Eddie-nek a trotechnikus (Kansas, mint Dorothyé, Totóé és Em nénié, ahol hirtelen ugyancsak szétesett minden), és ő megfogadta a tanácsot. Észak felé robogtak. Baloldalt a nap a fák mögé süllyedt, a kétsávos aszfaltút árnyékba merült. Eddie kézzelfoghatóan érezte, hogy az idő kisiklik az ujjai közül, mint a drága szövet, amely túl sima ahhoz, hogy megragadhatta. Rálépett Cullum öreg Fordjának gázpedáljára, és noha a szelepek már ziháltak, mégis gyorsított kicsit. Elérte az ötvenöt mérföldes sebességet, és ennél maradt. Talán még gyorsabban is mehetett volna, de a Kansas Road kanyargós, ugyanakkor meglehetősen gyatra állapotú volt.

Roland elővett egy noteszlapot az inge zsebéből, széthajtogatta, és tanulmányozta (bár Eddie

kétkedett benne, hogy csakugyan el tudná olvasni; ennek a világnak az írott szavai többnyire talányt jelentettek neki). A papír tetején, Aaron Deepneau reszketeg, de tökéletesen olvasható kézírása (és Calvin Tower mindennél fontosabb szignója) fölött rajzfilm-hód vigyorgott: A FONTOS DOLGOKAT DAMRA BÍZZA! De hülye duma!

Nem szeretem a hülye kérdéseket, nem szeretem a hülye játékokat, gondolta Eddie, és elvigyorodott. Fix, hogy Roland azóta sem változtatott az álláspontján; az sem zavarja, hogy mikor Blaine, a száguldó Mono ragadta őket tova, néhány jól időzített hülye kérdés mentette meg az életüket. Kinyitotta a száját, hogy megjegyezze, miszerint egy iratnak, amely könnyen bizonyulhat a világtörténelem legfontosabb szerződésének – fontosabbnak, mint a Magna Charta, a Függetlenségi Nyilatkozat, vagy Albert Einstein relativitáselmélete –, a fejlécében is hülyülnek, és hogy tetszik ez Rolandnak? Mielőtt azonban egyetlen szót kiejthetett volna, elérte őket a hullám.

2

A lába lecsúszott a gázpedálról, szerencséjére. Ha tovább tapossa a gázt, akkor Rolanddal együtt bizonyosan megsebesül, talán meg is hal. Amikor megérkezett a hullám, Eddie Dean fontossági listáján igen hátulra került az a feladat, hogy irányítani tudja John Cullum Ford Galaxyját. Olyan volt ez a pillanat, mint amikor a hullámvasút eléri a csúcsot az első emelkedőn, habozik egy pillanatot... megbillen... dől... és zuhanni kezd, a forró nyári levegő belerobban az ember arcába, megnő a nyomás a mellkason, a gyomor valahol mögöttünk lebeg.

Eddie abban a pillanatban azt látta, hogy Cullum kocsijában minden leszakadt a horgonyláncról, és lebegni kezd – a pipahamu, két toll és egy gemkapocs a műszerfalról, Eddie *dinh*-je, sőt, ha jobban megnézzük, a *dinh ka mai*-ja, a jó öreg Eddie Dean is! Nem csoda, hogy elhagyta a gyomrát! (Nem vette észre, hogy maga az autó, amely némi csalinkázás után megállt az útpadkán, lustán billeg öt-hat hüvelyk magasan a föld felett, mint kis csónak egy láthatatlan tengeren.)

Azután eltűnt a fákkal szegélyezett országút. Semmivé lett Bridgton. A világ felszívódott. Csak a harangok kongtak undokul és émelyítően, Eddie szerette volna tiltakozva összeszorítani a fogait... de persze a fogai is eltűntek.

3

Roland szintén azt érezte először, hogy *emelkedik*, azután lebeg, mintha nem hatna rá a tömegvonzás. Hallotta a harangokat, érezte, ahogy átemelkedik a létezés falán, de azt is tudta, hogy ez nem valódi révülés – legalábbis nem olyan, mint amelyet korábban átélt. Vélhetőleg ez az, amit Vannay az *aven kal* szavakkal határozott meg. Ez azt jelenti: *szélben repülve, vagy hullámon utazva*. Csakhogy az elterjedtebb *kas* helyett használt *kal* katasztrófális méretű elemi erőre utal: nem szélre, hanem hurrikánra, nem hullámra, hanem *cunamira*.

Személyesen a Sugár akar beszélni veled, Locsifecs!, mondta a fejében Vannay – ezt a csúfnevet azért akasztotta rá, mert Steven Deschain fia olyan hallgatagnak bizonyult. Bicegő, eszes tanára akkor hagyta el ezt a nevet (talán Cort tanácsára), amikor Roland betöltötte a tizenegyet. *Jobban teszed, ha figyelsz!*

Nagyon fogok figyelni, felelte Roland, és zuhanni kezdett. Súlytalanul, émelyegve öklendezett. A harangok újra megkondultak. Váratlanul ismét átment lebegésbe, ez alkalommal egy terem fölött, amely tele volt ágyakkal. Egy pillantással megállapította, hogy ez ugyanaz a helyiség, ahova a Farkasok hordták a határvidéki Callákból elrabolt gyerekeket. A terem túlsó végében...

Egy kéz ragadta meg a karját, pedig Roland azt hitte, hogy ez ebben az állapotban lehetetlen. Balra nézett, és meglátta Eddie-t, aki meztelenül lebegett a levegőben. Mindketten csupaszok voltak, ruháik

az író világában maradtak.

Roland megtalálta, amit Eddie mutatott. A terem túlsó végében két ágyat egymás mellé toltak. Az egyikén fehér bőrű nő feküdt. Lábát – kétségtelenül ugyanazt, amelyen Susannah járt, mikor révülésben meglátogatta New Yorkot – széttárta. Patkányfejű asszony – kétségtelenül taheen – matatott a lába között.

A fehér nő mellett egy sötét bőrű feküdt, akinek térdnél véget értek a lábai. A meztelenség, az émelygés, a révület ellenére Roland még senkinek sem örült ennyire életében. Eddie ugyanezt érezte. Roland hallotta a fejében a fiatalember boldog üvöltését. Kinyújtotta a kezét, hogy csendre intse. *Muszáj volt* megtennie, mert Susannah rájuk nézett, bizonyosan látta is őket, és ha szól hozzájuk, akkor minden szavát hallania kell. Mert bár a szavak a nő szájából érkeznek, nagy a valószínűsége, hogy a Sugár lesz az, aki beszél, a Medve vagy a Teknős hangján.

Mindkét nő haját fémsisak takarta, és hosszú, bordás kábel kötötte őket össze.

Ez valamiféle vulcani elmeolvasztó, mondta Eddie, aki minden mást kiszorított Roland elméjéből. Vagy talán...

Csönd!, szakította félbe Roland. *Csönd, Eddie, az apád nevére!*

Egy fehér köpenyes férfi visszataszító fogót vett föl egy tárcáról, és félrelökte a patkányfejű ápolónőt. Lehajolt, benézett Mia lába közé, és a feje fölé emelte a fogót. Mellette barna ragadozómadár-fejű taheen állt, pólójára Susannah és Eddie világának betűivel írtak valamit.

Meg fog érezni minket, gondolta Roland. *Ha elég sokáig maradunk, akkor okvetlenül megérez és riadóztat.*

De Susannah ránézett. Szeme lázasan izzott a sisak pereme alatt. Megértés ragyogott benne. *Látja őket*, igen, ez kétségtelen!

Egyetlen szót mondott, és Roland érthetetlen, halálosan biztos megérzésével tudta, hogy a szó nem Susannah-tól, hanem Miától jön. Ugyanakkor a Sugár hangja is volt, olyan erőé, amely megérzi, ha fenyegetik, és meg akarja védeni magát.

Csasszit, ez volt a szó, amelyet Susannah kiejtett; Roland a fejében hallotta, mert ők *ka-tet* és *an-tet* voltak; de látta is, ahogy némán megformálják az ajkak, miközben a nő arrafelé néz, ahol ők lebegnek. Valamit bámult, ami egy másik helyen és egy másik időben történt ugyanekkor.

A sólyomfejű taheen fölnézett, talán Susannah tekintetét követte, talán természetfölöttien éles fülével meghallotta a harangzúgást. Az orvos leengedte a fogót, és Mia köntöse alá nyomta. Mintha az összefolyó sikolyok sodorták volna el Roland testetlen lényét, úgy, ahogy a kutyatej pihéjét viszi magával az októberi szél. A harcos érezte, hogy egy nagy erő megdobja és elszakítja ettől a helytől, de elméje megőrizte ezt a szót. Fényes emlékeket ébresztett az anyjáról, aki föléje hajol, mikor ő az ágyacskájában fekszik. Ez egy tarka szobácskában történt, a gyerekszobában, és természetesen ma már megértette a színeket, amelyeket kisfiúként csak elfogadott, elfogadta, ahogy a pendelyből épphogy kinőtt kisgyermek mindent elfogad, semmit sem kérdező megkérdőjelezhetetlen csodálattal, azzal a kimondatlan feltételezéssel, hogy minden varázslat.

A gyermekszoba ablakának festett üvege természetesen a Szivárvány Ívét ábrázolta. Emlékezett, ahogy az anyja fölé hajolt, az arca tarka a szépséges, váltakozó színektől, csuklyáját hátravetette, így követheti a nyaka ívét a gyermek szeme

(mindez varázslat)

és a szerető lelke; nem felejtette el, hogy akkor arra gondolt, udvarolni fog neki, és elhódítja az apjától, ha ő is kelleni fog Gabrielle-nek; feleségül veszi, saját gyerekeik lesznek, örökké fognak élni egy tündérmese királyságban, amelynek Mindenfényes a neve; az anyja énekelt neki, Gabrielle Deschain énekel a kisfiúnak, aki komoly szemmel néz föl rá a párnájáról, arcára máris rávetül

vándoréletének számos tovaúszó színe, anyja értelmetlen dalt dúdol neki, amely valahogy így szól:

*Baba szívem, drágám,
Hozd ide a málnám,
Csusszit, csisszit, csasszit!
Hadd teljen a kaskám!*

Hadd teljen a kaskám!, gondolta Roland, azzal súlytalanul keresztülszállt a sötétségen és a révülés borzalmas harangozásán. A szavak nem voltak teljesen értelmetlenek, régi számokat jelentettek, mondta az anyja, amikor Roland egyszer megkérdezte. *Csusszit, csisszit, csasszit*: tizenhét, tizennyolc, tizenkilenc.

A csasszit a tizenkilenc, gondolta. *Hát persze, minden tizenkilenc*. Ekkor Eddie-vel együtt ismét világosba jutottak, lázas, beteges, narancsszín fénybe, ahol látták Jake-et és Callahant. Csi a fiú bal sarka mellett állt, a bundáját fölborzolta, vicsorgó szájából kilátszottak a fogai.

Csusszit, csisszit, csasszit, gondolta Roland, míg lenézett a fiára, a kisfiúra, aki olyan kicsi volt, és olyan borzasztó sokan voltak ellene a Dixie Malac éttermében. *Csasszit, az tizenkilenc. Hadd teljen a kaska. De milyen kaska? És mit jelent mindez?*

4

Bridgtonban, a Kansas Road szélén, John Cullum tizenkét éves öreg Fordja (amelynek kilométerórája a százhatezres számot mutatta, és ippeg csak melegedni kezdett, ahogy Cullum szokta volt mondani) lomhán hullámozott a földes útpadka fölött. Az első kerekek megérintették a földet, azután fölemelkedtek, így a hátsó kerekek adhattak csókot a talajnak. A fülkében levő két ember, akik nemcsak ájultak, de mintha áttetszők is lettek volna, együtt lengtek a járművel, akár a tetemek egy elsüllyedt csónakban. Körülöttük lebegett mindaz a hulladék, amely bármelyik, sűrűn használt öreg autóban megtalálható: hamu, tollak, gemkapcsok, a világ legantikabb földimogyorója, a hátsó ülésről származó aprópénz, a padlószőnyeg fenyőtűi, sőt az egyik padlószőnyeg. A kesztyűtartó sötétjében zsúfolódó tárgyak bátortalanul kopogtattak a zárt ajtón.

Ha valaki éppen arra jár, kétségtelenül megdöbben ezeknek a tárgyaknak – és embereknek!, embereknek, akik talán halottak – a láttán, ahogy lebegnek az autóban, mint úrkapszulában a törmelék. De senki nem járt arra. Azoknak a zöme, akik a Long Lake innenső partján éltek, az East Stoneham-i oldalt bámulta, még akkor is, ha nem volt már ott semmi látnivaló. Már a füst is csaknem teljesen szertefoszlott.

A kocsni lomhán lebegett, Gileádi Roland lassan a mennyezetig emelkedett, nyaka a piszkos tetőbélésnek nyomódott, lába elhagyta az ülést, mikor az vele együtt emelkedni kezdett. Eddie eleinte megmaradt a volán mögött, de azután valamelyik véletlen oldalazó mozdulat kiszabadította, és ő is fölemelkedett, petyhüdt, réveteg arccal. Szája sarkából kicsordult egy parányi buborékokkal teli, ezüst nyálfonal, és lengeni kezdett a vértől kérges arc előtt.

5

Roland tudta, hogy Susannah látta őt, valószínűleg Eddie-t is. Ezért mondta ki olyan nehezen azt a szót. Jake és Callahan viszont nem vette észre egyiküket sem. A fiú és az atya bement a Dixie Malacba, ami nagyon bátor, vagy nagyon bolond tett, és minden figyelmüket arra kellett összpontosítaniuk, amit bent találtak.

Vakmerőség ide vagy oda, Roland roppantul büszke volt Jake-re. Látta, mennyire ügyel a fiú, hogy

meglegyen a canda közte és Callahan között: ez a távolság (amely minden helyzetben más) lehetővé teszi, hogy ha bekerítenek is két harcost, sose lőhessék le őket egyszerre. Mindkettő készen állt a harcra. Callahan a fiú pisztolyát szorongatta... és még valamit: valamilyen faragványt. Roland úgyszólván bizonyosra vette, hogy *can-tah*, egyfajta kisebb isten. Jake szatyorban vitte Susannah 'Rizáit. Csak az istenek tudják, honnan kerültek hozzá.

A harcosnak feltűnt egy hájas nő, akinek embermivolta véget ért a nyakánál. Hármastokája fölött rongyokban lógott az álarca. Ahogy meglátta alatta a patkányfejet, Roland sok mindent megértett. Pár dolgot hamarabb is megérthetett volna, ha nem köti le a figyelmét – mint most a fiúét és Callahan atyáét – más.

Callahan alacsony embereit például. Könnyen lehetnek taheenek, olyan teremtmények, amelyek nem tartoznak sem a Primhez, sem a természetes világhoz. Satnya korcsok valahonnan a két világ határáról. Bizonyosan nem tartoztak abba a fajtába, amelyet Roland lassú mutánsnak hívott, és akik az öregek hiábavaló háborúinak és katasztrofális kísérleteinek következtében jöttek a világra. Nem, ezek valódi taheenek voltak, akikre néha azt is mondják, hogy harmadik nép, vagy *can-toi*. Ezt Rolandnak tudnia kellett volna. Vajon hány taheen szolgálhatja azt, aki Bíbor Király néven ismeretes? Pár? Sok?

Mind?

Ha a harmadik a helyes válasz, akkor ugyancsak megnehezül a Torony felé vezető út. De a harcos nem az a természet volt, aki mindent előre akar tudni, és ebben az esetben a képzelet hiánya áldásnak bizonyult.

6

Látta, amit látnia kellett. Noha a *can-toi* – Callahan alacsony emberei – körülvették Jake-et és Callahant (és azok még csak nem is látták azt a kettőt a hátuk mögött, akik a Hatvanegyedik utcára vezető ajtót őrizték), az atya megbénította őket a faragvánnyal, úgy, ahogy Jake képes volt megdermeszteni és elbűvölni az embereket az üres telken talált kulccsal. Egy sárga taheennek, akinek emberteste és madárfeje volt, valamilyen fegyver hevert a keze ügyében, de meg se próbálta fölkapni. Mégis volt egy baj, és Roland, akit arra edzettek, hogy minden lehetséges csapdát és készülő támadást érzékeljen, azonnal felfigyelt. Látta az Eld Utolsó Lakomájának istenkáromló változatát, és teljes jelentését felfogta néhány másodperccel azelőtt, hogy félrerántották. Na és a szag! Nem egyszerűen hús sült, hanem emberhús. Ezt is meg kellett volna értenie korábban, ha lett volna ideje gondolkodni rajta... csak hát Calla Bryn Sturgisben kevés ideje maradt a gondolkodásra. Callában, akár egy regényben, piszkosul gyorsan peregtek az események.

De most elég világos a helyzet. Az alacsony banda csak taheen lehet: gyerekriogató rémek. A kárpit mögött azok lapulhatnak, akiket Callahan Egyes Számú Vámpíroknak nevezett, Roland pedig Nagyapák néven ismert: a *Prim* visszavonulásának legerősebb és legfélelmesebb túlélői. A taheenek toporognak, és tátott szájjal bámulják a sigult, amelyet Callahan a magasba emel, ám a Nagyapák legföljebb egy pillantásra méltatják.

Bogarak zúdultak elő az asztalok alól. Roland már látott ilyeneket, és ha lettek volna kétségei a kárpit mögötti társaságot illetően, ezek is szertefoszlottak volna a rovaroktól. Ezek élősködők, vérivók, afféle táborot követő dögevők: a Nagyapák bolháí. Egy szörmókus mellett valószínűleg veszélytelenek, de ha az ember ilyen mennyiségben lát kis doktorokat, akkor a Nagyapák sem lehetnek messze.

Csi rátámadt a bogarakra. Gileádi Roland pedig megtette az egyetlen dolgot, amit ki tudott ókumlálni: leereszkedett Callahanhez.

Callahanbe.

Itt vagyok, atya!

Igen, Roland! Mi...

Nincs idő. KÜLDD KI INNEN! Muszáj! Küldd ki, amíg van idő!

Callahan igyekezett engedelmeskedni. A fiú persze nem akart menni. Roland az atya szemén át nézte, és némi keserőséggel gondolta: *Jobban meg kellett volna tanítanom az árulásra. Pedig, tanúim az összes istenek, mindent megtettem, ami tőlem telt.*

– Menj, amíg mehetsz – mondta Callahan, és közben próbálta megőrizni a nyugalma. – Juss el hozzá, ha tudsz. Ez a *dinh*-ed parancsa: És a Fehér akarata egyúttal.

Már indulnia kellett volna, de nem, még mindig vitatkozott – istenek, csaknem olyan borzalmas, mint Eddie! –, Roland pedig nem várhatott tovább.

Engedj át, atya!

Választ nem várva átvette Callahan tudatának irányítását. Máris érezte, hogy a hullám, az *aven kal*, kezd visszahúzódní. A Nagyapák pedig bármelyik pillanatban fölbukkanhatnak.

– Eredj, Jake! – kiáltotta az atya szájával, Callahan hangszálait használva hangszórónak. Ha belegondolt volna, hogy csinálja, valószínűleg elakad, de sose volt szokása a dolgokon rágódní, ő csak örült, mikor látta, hogy a fiú szeme tágra nyílik. – *Ez az egy esélyed van, használd ki! Keresd meg Susannah-t! Én parancsolom, a dinh!*

Ekkor, akárcsak Susannah kórtermében, ismét érezte, hogy súlytalanul lebben fölfelé, kiröppen Callahan elméjéből és testéből, mint a pókfonál vagy a pitypang pelyhe. Egy pillanatig vissza akart térni, mint az úszó, aki az erős áramlattal küzdve ki akar jutni a partra, de a lehetetlennel próbálkozott.

– *Roland!* – Eddie hangja tele volt iszonyattal. – *Jézusom, Roland, Isten szent nevére, mik ezek?*

Félrerántották a kárpitot. Örjögő őslények rontottak elő, sátáni pofájukat eltorzították a girbegurba fogak, szájukat szétfeszítették az agyarak, vastagok, mint Roland csuklója, ráncos, szőrös képük síkos volt a vértől és a húscsapatoktól.

A fiú – istenek, ó, istenek – még mindig nem mozdult!

– *Elsőnek Csit ölik meg!* – ordította Callahan, bár Roland szerint *nem ő* volt. Szerinte Eddie módolta ki, hogy hozzá hasonlóan fölhasználja Callahan hangját. Vagy talált egy szelídebb áramlatot, vagy erősebb nála. Képes volt bejutni, miután Roland kisodródott. – *Előtted ölik meg, aztán kiisszák a véré!*

Ez végre hatott. A fiú megfordult és elmenekült, Csi mellette loholt. Elrobogtak a madárfejű taheen és két alacsony folken előtt, de egyik se kapott utánuk. Még mindig elbűvölten bámulták a Teknőst Callahan magasra emelt tenyerében.

A Nagyapák rá se hederítettek a menekülő fiúra, ahogy Roland megérezte. Ismerte Callahan történetét: az egyik Nagyapa elment abba a 'Salem's Lot nevű városba, ahol az atya egy ideig lelkész volt. Callahan túlélte a találkozást – nem mindennapos dolog azoknál, akik úgy néztek szembe egy ilyen szörnyeteggel, hogy elveszítették a fegyvereik vagy a siguljuk erejét –, azonban a fajzat, mielőtt magára hagyta, arra kényszerítette Callahant, hogy igyon fertőzött véreből. Ezzel megjelölte őt a többieknek.

Callahan a kereszt-sigult tartotta feléjük, de mielőtt Roland bármit láthatott volna, visszatért a sötétségbe. A harangok ismét megszólaltak, kis híján megőrijítették borzalmas zengésükkel. Valahonnan a távolból hallotta Eddie kiáltását. Felé nyúlt a sötétben, súrolta a karját, elvétette, rálelt

a kezére megmarkolta. Pörögtek és pörögtek, szorították egymás kezét, próbáltak nem elszakadni egymástól, és reménykedtek, hogy nem tévednek el a világok közötti, ajtó nélküli feketeségben.

3. fejezet EDDIE HÍVÁSA

1

Eddie úgy tért vissza John Cullum öreg kocsijába, ahogy az ember rémálmaiból ébred néha kamaszkorában: a végtagjai összegabalyodtak, rémülten, megzavarodva lihegett, azt sem tudta, kicsoda, pláne hogy hol van.

Beletelt egy másodpercbe, amíg rájött, hogy bármennyire hihetetlen, ő és Roland egymás karjában lebegnek, mint a meg nem született ikrek az anyaméhben, csak éppen ez nem anyaméh. Egy toll és egy gemkapocs úszkált a szeme előtt. Mellettük sárga doboz, amelyet rögtön fölismert. Nyolcsávós szalag volt benne. *John, ne pocsékolj ilyesmire az idődet!*, gondolta. *Ez nem a jövő útja, csak zsákutca.*

Valami a tarkóját kaparászta. Csak nem John Cullum roskatag Galaxie-jának mennyezeti lámpája? A mindenit, már azt hitte, h...

Visszatért a nehézkedési erő, ők pedig lepottyantak az érdektelen tárgyak záporában. A padlószőnyeg, amely körbeúszta a kabint, a volánra hullott. Eddie dereka az üléstámlának csapódott, mire ő felnyögött. Roland mellette huppant le, éppen a rossz csípőjére. Egyetlen vakkantó jajkiáltást hallatott, azután belecsúszott az első ülésbe.

Eddie szóra nyitotta a száját, de mielőtt beszélhetett volna, Callahan hangja töltötte meg a fejét: – *Roland! Üdv, harcos!*

Vajon mekkora szellemi erőfeszítésébe került az atyának, hogy szóljon hozzájuk abból a másik világból? Mögötte elmosódva ugyan, de hallatszott az állatias, győztes rikoltozás. Üvöltés, nem igazán szavak.

Eddie döbbsen tágra nyílt szeme találkozott Roland fakókék pillantásával. A harcos bal keze után nyúlt, és közben azt gondolta: *Jön. Szent Isten, azt hiszem, az atya jön.*

– *Találd meg a Tornyodat, Roland! Törj be...*

– ...és meg se állj a tetejéig! – suttogta Eddie.

Visszaérték John Cullum kocsijába, amely – ferdén, de ezt leszámítva elég stabilan – állt a Kansas Road padkáján az árnyékos nyári alkonyatban, Eddie szemében azonban annak az étteremnek a narancsszín pokolfénye izzott, amely igazából nem étterem, hanem emberevők lebuja. Elgondolni, hogy ez lehetséges, emberek mennek el mindennap a bűvőhely mellett, mit sem tudva arról, ami bent folyik, nem érzik a mohó tekinteteket, amelyek talán mérlegelik őket...

Mielőtt tovább gondolkodhatott volna, felüvöltött, mert fantomfogak martak a nyakába, az arcába és a derekába. A száját csalán csókolgatta erőszakosan, a heréit nyársra húzták. Sikoltott, szabad kezével a levegőt markolászta, amíg Roland el nem kapta és le nem csillapította.

– Állj le, Eddie! Csillapodj! Elmentek. – Szünet. A kapcsolat megszakadt, a fájdalom elhalványult. Az atyától eltérően, ők megmenekültek. Eddie látta, hogy Roland szemében könnyek csillognak. – *Ő is elmenekült. Az atya.*

– A vámpírok? A kannibálok! Ők... ők...? – Eddie nem tudta befejezni. A gondolat, hogy Callahan atya egy legyen *közülük*, túlságosan iszonytató volt ahhoz, hogy hangosan ki lehessen mondani.

– Nem, Eddie. Egyáltalán nem. Az atya... – Roland előhúzta a fegyverét. A hengerelt acél ragyogott az alkonyfényben. Egy pillanatra az álla alá nyomta a csövet, közben Eddie-t nézte.

– Elmenekült előlük – mondta Eddie.

Igen, és nagyon dühöseket lehettek miatta!

Eddie biccentett, hirtelen kimerültnek érezte magát. És a sebei ismét fájtak. Nem is: *zokogtak*. – Jól van – mondta. – Tedd azt vissza a helyére, mielőtt te is megölnöd magad. – Roland engedelmeskedett, ő pedig megkérdezte: – Mi történt velünk? Révülésbe kerültünk, vagy újabb Sugárrengés volt?

– Azt hiszem, volt benne egy kevés ebből is, abból is – mondta Roland. – Van egy jelenség, *aven kal* a neve, olyasmi, mint egy árhullám, és a Sugár Útja mentén halad. Az emelt föl minket.

– És lehetővé tette, hogy lássuk, amit látni akartunk.

Roland egy pillanatig gondolkodott, aztán határozottan megrázta a fejét. – Azt láttuk, amit a Sugár akart mutatni. Oda mentünk, ahova ő küldött.

– Roland, te tanultad ezt a dolgot, amikor fiatal voltál? Öreg haverod, Vannay tanította a... nem is tudom, a Sugár Anatómiája, vagy a Szivárvány Íve órán?

Roland elmosolyodott. – Igen, tanultunk ilyesmit a Történelem, és a Summa Logicales órákon.

– Logicka-*mi*?

Roland nem válaszolt. Kinézett Cullum kocsijának ablakán, igyekezett lélegzethez jutni – testileg és lelkileg is. Tulajdonképpen nem esett nehezére, itt nem; Bridgtonnak ezen a részén tartózkodni olyan volt, mintha az ember egy bizonyos üres telek mellett állna Manhattanben. Mert egy generátor volt a közelben. Nem sai King, ahogy Roland először gondolta, hanem a lehetséges sai King... amit sai King képes megteremteni, amennyiben elég tere és ideje van rá. Kinget talán nem ragadja magával az *aven kal*? Vagy talán ő gerjesztette a hullámot, amely felemeli?

Az ember, akárhogyan igyekezzék, nem emelheti föl magát a hajánál fogva, magyarázta Cort, amikor Roland, Cuthbert, Alain és Jamie épphogy kinőtt a totyogós korból. Cort azzal a derűs magabiztossággal beszélt, amely fokozatosan nyerseséggé keményedett, ahogy a keze alá adott fiatalok utolsó csoportja közeledett a férfiaság vizsgája felé. Bár lehet, hogy ez utóbbiban tévedett. Bizonyos körülmények között az ember talán *mégiscsak* fölemelheti magát. Vagy szül egy egész világegyetemet a köldökéből, ahogy Gan tette annak idején. King, aki történeteket ír, talán nem alkotó? És talán nem arról szól az alkotás, hogy a semmiből teremtünk valamit – meglátjuk a világot egy homokszemben, vagy felemeljük magunkat a hajunknál fogva?

Hát ő mit csinál? Itt ül, és filozofál, miközben *tet*-jének két tagja elveszett?

– Indítsd el ezt a batárt! – szólalt meg, és igyekezett nem figyelni az édes zümmögésre, amelyet hallott – hogy a Teremtő Gan Hangja volt, vagy a Sugáré, azt nem tudta. – Elmegyünk ebben a Lovell nevű városban a Teknőchát útra, és meglátjuk, átjutunk-e oda, ahol Susannah van.

És nem is csak Susannah. Ha Jake-nek sikerül kicseleznie a szörnyetegeket a Dixie Malacban, akkor ugyancsak arrafelé tart, ahol a nő fekszik. Efelől Rolandnak nem voltak kétségei.

Eddie a sebváltó kar után nyúlt – a lebegés ellenére Cullum öreg Galaxie-jának nem állt le a motorja –, azután levette róla a kezét. Roland komoran nézett rá.

– Mi a baj, Eddie? Akármilyen is, mondd el gyorsan. A gyerek már útban van – talán már meg is született. Hamarosan semmi hasznát nem veszik többé Susannah-nak!

– Tudom – felelte Eddie. – De nem mehetünk Lovellbe. – Eltorzult az arca, mintha testi fájdalmat okozna neki az, amit még mondani akar. Roland úgy sejtette, hogy valóban szenved. – Még nem.

Egy pillanatig csöndesen ültek, hallgatták a Sugár édes zümmögését, amely néha boldog hangok kórusává változott. Ültek, nézték a fák közt sűrűsödő árnyakat, amelyekben milliónyi arc és milliónyi történet lappangott, ó, mesélhetünk a megfejthetetlen ajtóról, mesélhetünk a veszteségről!

Eddie félig-meddig azt várta, hogy Roland ráordít – nem ez lett volna az első alkalom –, vagy legalább a fejére csap, ahogy öreg tanítója, Cort tette, ha a tanítványai lassúak vagy hebrencsek voltak. Szinte remélte, hogy megteszi. Egy megfelelő ütés az állkapocsra kitisztítja az agyat, mondá Shardik.

Csak itt nem a gondolkodásodat kell kitisztítani, gondolta. A fejed tisztább, mint az övé. Ha nem így lenne, máris elhagynád ezt a világot, és indulnál a feleséged után.

Végül megszólalt Roland: – Akkor most mi van? Ez a baj? – Fölvette az összehajtott papírt, amely Aaron Deepneau finnyás betűit tartalmazta. Roland egy pillanatig bámulta, azután viszolygó fintorral Eddie ölébe dobta.

– Tudod, mennyire szeretem – mondta Eddie halk, feszült hangon. – *Tudod jól.*

Roland bólintott, de nem nézett rá. Repedezett, porlepte bakancsát és az utasülés felőli lábszőnyeg piszkos mintáit látszott tanulmányozni. Ez a lesütött szem, a fej, amely még véletlenül sem fordul a felé, aki csaknem a bálványozásig szereti Gileádi Rolandot, tört döfött Eddie Dean szívébe. Mégis folytatta. Ha volt valaha helyük hibázni, az megszűnt. Ez a végjáték.

– Ebben a percben indulnék utána, ha azt gondolnám, hogy így kell cselekednem. Roland, ebben a *másodpercben* mennék! De végig kell csinálnunk a dolgunkat ezen a világon. Mert ez egyirányú világ. Ha egyszer elhagytuk a mai napot, 1977. július 9-ét, akkor sosem juthatunk el ide. Mi...

– Eddie, ezt már végiggondoltuk. – Még mindig nem nézett rá.

– Igen, de tényleg *megértetted?* Csak egy golyót kell kilőni, egy 'Rizát elhajítani. Ezért jöttünk Bridgtonba! Isten a megmondhatója, azonnal a Teknőchát útra akartam menni, mint John Cullum, de úgy véltem, meg kell látogatnunk az író, beszélnünk kell vele. És igazam volt, ugye? – Majdnem könyörgött. – *Nem volt igazam?*

Roland végre ránézett, és Eddie boldog volt. Éppen elég kemény, elég siralmas ez az ügy anélkül is, hogy a *dinh*-je elfordulna tőle.

– Az is lehet, hogy nem baj, ha még egy kicsit tovább maradunk. Roland, ha összpontosítunk a nőkre, ahogy ott fekszenek az ágyon – Suze-ra és Miára, amilyenek utoljára láttuk őket –, akkor lehet, hogy ezen a ponton be tudunk lépni a történetükbe. – Nem így van?

Hosszú, töprengő hallgatás után, amely alatt Eddie öntudatlanul visszafojtotta a lélegzetét, a harcos bólintott. Ilyen nem történhetett volna meg, ha a Teknőchát úton azt találják, amit a harcos „régifajta ajtónak” nevez, mert az ilyen ajtók *meghatározott célt szolgálnak*, és mindig ugyanazon a helyen bukkannak föl. De találhatnak egy bűvös ajtót valahol a lovelli Teknőchát út mentén, olyat, amilyenek a *Prim* visszavonulása után maradtak hátra, és akkor igen, akkor képesek oda jutni, ahova csak akarnak. De az ilyen ajtók trükkösek is; olyanok, mint amellyel a Hangok Barlangjában találkoztak. Az Jake-et és Callahant küldte New Yorkba Roland és Eddie helyett, romba döntve minden tervüket a Tizenkilenc Földjén.

– Mi mást kell tennünk? – kérdezte Roland. Nem volt harag a hangjában, de Eddie hallotta benne a fáradtságot és a bizonytalanságot.

– Akármit, az nehéz lesz. Erről kezeskedhetem.

Eddie a számlát bámulta, olyan komoran, mint Hamlet a szegény Yorick koponyáját. Azután Rolandra tekintett. – Ezen rajta van az üres telek címe, ahol a rózsa nő. De nekünk szükségünk van Moses Carver címére a Holmes Dental Industriestől. Ő hol lakik? Nem tudjuk.

– Eddie, azt sem tudjuk, él-e.

Eddie fölnevetett. – Igazat szólsz, megköszönöm! Miért ne fordulnánk meg, Roland? Visszamegyünk Stephen King házához. Kunyerálunk tőle néhány zöldhasút – mert bizonyára észrevetted, testvér, hogy kettőnknek együttvéve sincs egy megveszekedett kanyink –, de ami ennél is fontosabb, rávehetjük,

hogy írjon nekünk egy igazi keményfejű magánnyomozót, aki úgy néz ki, mint Bogart, és úgy rúgja szét a mások seggét, mint Clint Eastwood. Hadd nyomozza ki ő nekünk, hol van ez a Carver!

Megrázta a fejét, hogy kitisztuljon. A hangok édes zümmögése tökéletes ellentéte volt az ocsmány révülési harangoknak.

– Azt hiszem, a feleségem nagy bajban van valahol az út mentén. Annyit tudunk, hogy megehetik a vámpírok vagy a vámpírbogarak, én pedig itt ülök egy vidéki útpadkán egy pasival, aki a lövöldözéshez ért a legjobban, és igyekszem kitotózni, hogyan vágjak bele egy kibaszott vállalat megalapításába!

– Lassíts – mondta Roland. Lehiggadt, amióta kiderült, hogy kicsivel tovább maradnak ebben a világban. – Mondd el, hogy érzésed szerint mit kell tennünk, mielőtt végleg lerázzuk a talpunkról ennek a holnak és mikornak a porát.

Eddie engedelmeskedett.

3

Roland már sokszor hallotta, de nem fogta fel teljesen, hogy milyen nehéz helyzetben vannak. Övék az üres telek a Második sugárúton, de a birtokjoguk alapja egy olyan irat, amely igen kevésbé állná meg a helyét bíróság előtt, különösen, ha a Sombra Corporationhoz hasonlóan hatalmas cég küldene rájuk egy falka ügyvédet.

Eddie szerette volna eljuttatni a hivatalos iratot Moses Carvernek, azzal a közléssel együtt, hogy a keresztlánya, Odetta Holmes – aki ekkor, 1977 nyarán immár tizenhárom éve, hogy eltűnt – él, jól van, és az a leghőbb vágya, ha Carver lenne az öre nem csupán egy bizonyos üres teleknek, de a rajta nőtt rózsának is.

Moses Carvert – ha még él egyáltalán – meg kell győzni, hogy olvassza be az úgynevezett Tet Corporationt a Holmes Industriesba (vagy fordítva). Mi több, rá kell venniük, hogy élete hátralevő részét (Eddie szerint Carver legalább annyi idős volt, mint Aaron Deepneau) szánja a cég mérhetetlen felduzzasztására, azzal az egyetlen céllal, hogy, megakadályozza a két másik óriás, a Sombra és az Északi Központi Pozitronika minden manőverét. Ha lehet, meg kell őket fojtani, s meg kell akadályozni, hogy azzá a szörnyeteggé váljanak, amely pusztító nyomait mindenütt otthagya Belső-Világban, és halálosan megsebezte magát a Setét Tornyt is.

– Talán otthagynánk ezt az üzleti iratot sai Deepneau-nál – tűnődött Roland, mikor hallotta, hogy Eddie befejezi a beszédet. – Legalább megkeresi ezt a Carvert, találkozhat vele, és elmondhatja neki a történetünket.

– Nem, jobb, ha megtartjuk. – Ez egyike volt a kevés dolognak, amiben Eddie nem kételkedett. – Ha otthagytuk volna Aaron Deepneau-nál, mostanra szétfújta volna a pernyéjét a szél.

– Gondolod, hogy Tower megbánta az alkut, és rábeszelné a barátját, hogy semmisítse meg az iratot?
– Biztos vagyok benne – felelte Eddie. – De még ha Deepneau ellenállna is öreg barátja folyamatos, órákig tartó karattyolásának – „Égesd el, Aaron, kényszerítettek az aláírására, most pedig be akarnak csapni, éppolyan jól tudod, mint én, inkább hívjuk ki a rendőröket ezekre a mamzerekre” gondolod, hogy Moses Carver elhinne egy ilyen örült történetet?

Roland komoran elmosolyodott. – Eddie, nem gondolom, hogy az ő hite számít. Mert gondolkodj el egy pillanatig azon, hogy vajon Aaron Deepneau *mennyit* hallott meg a mi örült történetünkből?

– Nem eleget – helyeselt Eddie. Lehunyta a szemét, és rászorította a tenyerét. Keményen. – Csak egy személyt ismerek, aki meg tudja győzni Moses Carvert, hogy úgy tegyen, ahogy mi szeretnénk, de ő másutt van elfoglalva, és most '99-ben létezik. Addigra pedig Carver éppannyira halott lesz, mint Deepneau és talán maga Tower.

– Jól van, de mit kezdhettek nélküle? Neked mi lenne megfelelő?

Eddie arra gondolt, hogy Susannah valahogy talán visszajöhetne nélkülük 1977-be, mivel ő még nem járt itt. Hát... jöhetne révüléssel, illetve mégse. Felesége feltételezhetően ki van zárva ebből az évből, mert vele és Rolanddal egy *ka-tet*-be tartozik. Vagy valamilyen más okból. Nem tudhatta. Sosem volt erős oldala az előrelátás. Elfordult, hogy megkérdezze Roland véleményét, de mielőtt módja lett volna, a harcos megszólalt.

– És mi van a mi *dan-teté*-nkkel? – kérdezte.

Eddie értette a kifejezést – gyerekistent, vagy kis megváltót jelent –, ám először nem fogta fel, mire gondol Roland. Azután rájött. Talán nem waterfordi *dan-teté*-jük kölcsönözte nekik a kocsi, amelyben ülnek? – Cullum? Róla beszélsz, Roland? A hapsiról az autogramos baseball-labdákkal?

– Helyesen szólsz – felelte Roland: Azon a száraz hangon beszélt, amely nem derűt, hanem enyhe kétségbeesést jelzett nála. – Ne fojts meg lelkesedéssel az ötlet fölött.

– De hát... te mondtad neki, hogy induljon! Ő pedig beleegyezett!

– És véleményed szerint mennyire rajongott a gondolatért, hogy meglátogassa a barátját Vermongban?

– *Mont*. – Eddie nem tudta elfojtani a mosolyát.

Roland vállat vont, mint akinek mindegy, hogy Cullum Vermontot vagy Garlan báróságot említette-e.

– Felelj a kérdésekre.

– Hát...

Cullum valóban nem rajongott a gondolatért. Első reakcióiból ítélve sokkal inkább közjük tartozott, mint a körülötte élő füevökhöz (Eddie könnyen fölismerte őket, mivel ő is az volt, mielőtt Roland elrabolta, azután megtanította gyilkolni). Cullumot láthatólag érdekelték a harcosok, arra is kíváncsi volt, hogy mit keresnek a városkájában. Roland viszont nagyon nyomatékosan közölte az óhaját, és az emberek rendszerint engedelmessé váltak neki.

Most az ujjait forgatta a szokott türelmetlen mozdulattal. *Igyekezz, az apád kedvéért! Szar vagy kalaposinas?*

– Azt hiszem, valójában *nem is akart* elmenni – mondta Eddie. – De ez nem jelenti azt, hogy még mindig az East Stoneham-i házban van.

– De ott van. *Nem* ment el.

Eddie-nek némi erőfeszítésébe került, hogy megakadályozza állának koppanását. – Ezt meg honnan tudod? Talán érintkezésben vagy vele?

Roland megrázta a fejét.

– Akkor hát hogyan...

– *Ka*.

– *Ka? Ka?* Ez meg mi a szart akar jelenteni?

Roland arca beesett és fáradt volt, bőre sápadtnak tűnt a napsütötte barnaság alatt. – Ki mást ismerünk a világnak ezen a részén?

– Senkit, de hát ...

– Akkor hát otthon van. – Roland színtelen hangon beszélt, mintha az élet valamely cáfolhatatlan tényét közölné egy gyermekkel: a fölfelé a fejed irányában van, a lent pedig ott, ahol a lábad a földet éri.

Eddie már mondani akarta, hogy ez ostobaság, nem egyéb tömény babonánál, aztán mégsem tette. Ha nem számítjuk Deepneau-t, Towert, Stephen Kinget és az ocsmány Jack Andolinit, John Cullum az egyetlen személy, akit ismernek a világnak ezen a részén (vagy a Toronynak ezen a szintjén, ha úgy jobban esik rágondolni). Ezenfelül azok után, amit Eddie az elmúlt pár hónapban látott – mit hónapban, az utolsó pár *hétben!* –, ugyan ki nézhetné le a babonát?

– Jól van – mondta. – Azt hiszem, jobb, ha megpróbáljuk.
– Hogy tudunk érintkezésbe lépni vele?
– Felhívhatjuk Bridgtonból. De Roland, egy történetben az olyan kisebb szereplő, mint John Cullum, sosem jön be a kispadról, hogy megmentse a napot. Ezt nem tekintheted valóságos viselkedésnek.
– Az életben – felelte Roland. – Bizonyos vagyok benne, hogy mindig ez történik.
Eddie elnevette magát. Mi mást tehetett? Ez olyan tökéletesen illett Rolandhoz.

4

BRIDGTON FŐ UTCA 1
HIGHLAND LAKE 2
HARRISON 3
WATERFORD 6
SWEDEN 9
LOVELL 18
FRYEUBURG 24

Éppen elhagyták a jelzőtáblát, amikor Eddie megszólalt: – Tapogass már körbe kicsit a kesztyűtartóban, Roland. Nézd meg, hogy a *ka*, vagy a Sugár, vagy akármi nem hagyott-e nekünk némi aprót a nyilvános telefonra.

– Kesztyű...? Erre az ajtócskára gondolsz?

– Igen.

Roland először megpróbálta elforgatni a kesztyűtartó ajtajának krómozott gombját, azután felhagyott ezzel és meghúzta. Belül zűrzavar fogadta, amelynek nem tett jót a rövid ideig tartó súlytalanság. Voltak itt számlakivonatok, egy rendkívül ódon tubus, amelyet Eddie „fogkrém” néven azonosított (Roland elég túrhetően el tudta olvasni az oldalán a HOLMES DENTAL szavakat), egy fottergraff, amelyen kislány – Cullum unokahúga lehetett – mosolyog egy pónin, egy rúd, amely első látásra robbanóanyagra emlékeztetett (Eddie azt mondta, hogy ez országúti fáklya, vész esetére), egy újság, aminek mintha az lett volna a címe, hogy YANKME... és egy szivardoboz. A rajta levő szavakat Roland nem tudta elolvasni, noha úgy gondolta, talán *díj* lehet. Odamutatta Eddie-nek a dobozt, akinek a szeme felvillant.

– Ezen az áll, hogy AUTÓPÁLYADÍJ – mondta. – Talán igazad van, ami Cullum és a *ka* kapcsolatát illeti. Nyisd ki, Roland, ha megkérhetlek.

A gyermek, aki ezt a dobozt ajándékba kapta, rá szerelt az elejére egy kedves (és meglehetősen ügyetlen) zárat, hogy ne nyíljon föl a teteje. Roland elforgatta a zárat, kinyitotta a dobozt, és megmutatta Eddie-nek az ezüstös érmék halmazát. – Ennyi elég, hogy fölhívd sai Cullum házát?

– Igen – felelte Eddie. – Annyinak látszik, hogy abból akár az alaszakai Fairbankst is föl lehetne hívni. Azonban fikarcnyit sem segít rajtunk, ha Cullum éppen Vermont felé tart.

5

A bridgtoni főteret az egyik oldalon egy drogéria és egy pizzázó, a másik oldalon egy mozi (név szerint Laterna Magica) és egy áruház határolta. A mozi és az áruház közötti kis téren padok és három nyilvános telefonfülke állt.

Eddie átkutatta Cullum autópályadíjas dobozát, és odaadott Rolandnak hat dollárt negyeddolláros érmékben. – Szeretném, ha bemennél oda – mutatott a drogériára –, és hoznál nekem egy doboz aszpirint. Ráismersz, ha meglátod?

– Asztin. Ismerem.

– A legkisebb kiszerelesre lesz szükségem, amit tartanak, mert hat dollár nem sok pénz. Azután menj a szomszédba, oda, ahol az van kiírva, hogy Bridgtoni Pizza és Szendvicsbár. Ha még legalább tizenhat ilyen érméd marad, akkor mondd nekik, hogy egy húsos szenyát.

Roland bólintott, de ez nem volt elég Eddie-nek. – Halljam, ahogy kimondod.

– Húsos szunyát.

– *Szenyát.*

– *SZUUnyát.*

– *Sze...* – Eddie elhallgatott. – Roland, mondd ki, hogy húsos hasé.

– Húsos hasé.

– Jól van. Ha legalább tizenhat érméd marad, akkor kérj egy húsos hasét. Azt ki tudod ejteni, hogy sok majonézzel?

– Sok majonézzel.

– Ha tizenhat érménél kevesebb marad, akkor kérjél szalámis és sajtos szendvicset. *Szendvicset*, ne körömfaladékot.

– Szalommi szendics.

– Ez eléggé hasonlít. Mást ne is mondj, csak ha semmiképpen nem tudod elkerülni.

Roland biccentett. Eddie-nek igaza van, jobb, ha nem beszél. Az embereknek elég ránézniük, és máris érzik, hogy nem ide tartozik. Hajlamosak voltak félreállni az útjából. Jobb, ha nem mérgezési el a helyzetet.

A harcos az öve bal oldalához emelte a kezét, mikor kilépett az utcára, de a régi szokás ezúttal nem adott vigaszt; mindkét revolver a Galaxie csomagtartójában hevert az összehajtogatott töltényövekkel együtt.

Mielőtt elindult volna, Eddie megragadta a vállát. A harcos megpördült, felvonta a szemöldökét, és ránézett fakó szemével a barátjára.

– Van egy mondás a mi világunkban, Roland. Azt mondjuk, ez és ez megragadja az utolsó szalmaszálat.

– És ez mit jelent?

– Ezt – felelte komoran Eddie. – Amit csinálunk. Kívánj sok szerencsét, haver.

Roland biccentett. – Igen, megteszem. Mindkettőnknek kívánom.

Éppen elfordult, amikor Eddie ismét visszahívta. Ez alkalommal Roland arcán halványan látszott a türelmetlenség.

– Nehogy megölesd magad, ahogy átmész az utcán – mondta Eddie, azután néhány szó erejéig utánózni kezdte Cullum beszédmódját. – A nyári népek annyian vannak, mint kutyán a balha. És nem lovon járnak.

– Telefonálj, Eddie – mondta Roland, azután lassú, magabiztos léptekkel átballagott Bridgton főutcáján, azzal a hullámzó, egyenletes mozgással, amellyel sok ezer kisváros sok ezer főutcáját szelte át.

Eddie figyelte, majd a telefonhoz fordult, és kutatni kezdett az irányítószám után. Aztán fölvette a kagylót, és tárcsázta a tudakozót.

Nem ment el, mondta a harcos feltétlen bizonyossággal John Cullumról. Hogy miért? Mert Cullum az utolsó dobásuk, rajta kívül senkit sem hívhatnak. Más szavakkal: Gileádi Roland rohadt vén *ka*-ja. Rövid vacillálás után a tudakozó kiköhögte neki Cullum számát. Igyekezett az eszébe vésni – mindig jó volt számok megjegyzésében, Henry néha kis Einsteinnek hívta –, de ez alkalommal nem bízott a

képességében. Úgy tűnt, hogy vagy általában a gondolkodásával történt valami (ebben nem nagyon hitt), vagy azzal a képességével, hogy ennek a világnak bizonyos tárgyaira emlékezzen (inkább ezt tartotta valószínűnek). Közben másodszor is megkérdezte a számot – és föl is írta a telefonfülke ablakának keskeny peremére –, azon tűnődött, vajon képes lenne-e elolvasni itt egy regényt, vagy követni egy film cselekményét, ahogy a képernyőn vagy a mozivásznon lepereg. Kétkedett benne. De hát számít ez? A Laterna Magicában éppen a *Csillagok háborúja*-t adták, és Eddie arra gondolt, hogy egész jól kibírná, ha anélkül érné el az ösvény végén a tisztást, hogy még egy pillantást vetne Luke Skywalkerre, vagy hallhatná Darth Vader hangos szörtyögését.

– Köszönöm, asszonyom – mondta a tudakozós hölgynek, és már éppen tárcsázott volna, amikor dörrenések sorozata hallatszott mögötte. Megpördült, a szíve vadul vert, a jobb keze lecsapott, arra számított, hogy a Farkasokat látja, vagy martalócokat, vagy talán azt a strici Flagget...

Ehelyett egy kabrioletet látott, tele nevető, napégette, piásnak tűnő iskolás srácokkal. Az egyik éppen most hajított ki a kocsiból egy füzérnyi durrancsot, amelyek július 4-ről maradhattak, és amelyeket a Calla Bryn Sturgis-i kölykök pukkancsnak hívnak.

Ha a derekamon van az öv, lehet, hogy lelöttem volna néhány taknyost, gondolta Eddie. *Ha hülyéskedni akarsz, kezd ezzel! Ja!* Vagy nem lőtte volna le őket. Mindenképpen tudomásul kell vennie, hogy már nem közlekedhet biztonságosan civilizáltabb környékeken.

– El tudom viselni – mormolta, azután hozzátette a nagy bölcs és kiváló drogos kedvenc tanácsát, amelyet az az élet kisebb gondjainak megoldására tartogatott:

– *El van intézve.*

Tárcsázta John Cullum számát a régimódi forgótárcsás telefonon, és amikor egy robothang – talántán Blaine, a Mono ük-ük-üknagymamája – kért tőle kilencven centet, Eddie bedobott egy dollárt. A fenébe, hiszen a világot készül megmenteni!

A telefon kicsöngött... még egyszer... és fölvették! – John! – Eddie kis híján kiabált. – Jóságos ég! John, itt...

De a hang folytatta a magáét. Eddie, lévén a késő nyolcvanas évek gyermeke, tudta, hogy ez nem jó jel.

– John Cullum a Cullum Karbantartó és Kempingrendező Vállalattól – mondta Cullum hangja az ismerős lassú, Jenki tájszólásban. – Az van, hogy hirtelen elhívtak, és nem tudom biztosan megmondani, mikor jövök vissza. Ha ez nem jó önnek, akkor elnézését kérem, de felhívhatja Gary Crowellt a 926-5555 számon, vagy Junior Barkert a 929-4211-en.

Eddie kezdeti rémülete körülbelül akkorra múlt el – maga Cullum azt mondta volna, hogy múút el –, amikor a magnóból nyekergő hang közölte vele, hogy Cullum nem tudja biztosan megmondani, mikor jön vissza. Mert Cullum ott ült, abban a hobbitkunyhóban a Keywadin-tó nyugati partján, vagy a hobbitnak való, feszesre tömött díványon, vagy a két hasonlóan tömött hobbitszék valamelyikén. Ott ül, és figyel az Üzeneteket a hetvenes évek derekára valló, drabális üzenetrögzítőn. Ezt azért tudta, mert... szóval...

Mert tudta.

A primitív felvétel nem álcázhatta az alamuszi humort, amely a végén belopózott Cullum üzenetébe:

– Mer ha továbbra is csak az én szerény személemmel akar beszélni, akkó hagyhat nekem egy üzenetet a sípszó után. Csak fogja kurtára. – Az utolsó szót úgy ejtette: kúútára.

Eddie megvárta a sípolást, azután megszólalt:

– Eddie Dean vagyok, John, tudom, hogy ott van, és azt hiszem, a hívásomat várta. Ne kérdezze, hogy miért gondolom, mert nem tudom, mégis...

Hangosan kattant valami Eddie fülében, azután meghallotta Cullum hangját – az élő hangját –, amint

azt mondja: – Halló, fiam, vigyáztak a jó öreg ládára?

Egy pillanatig Eddie túlságosan elmerült a találgatásban ahhoz, hogy gyorsan válaszoljon, mert Cullum maine-i tájszólása miatt valahogy úgy hangzott a kérdés: *Vigyáztak a jó öreg kára?*

– Fiam! – Cullum hangja hirtelen gondterhelt lett. – Ott van még?

– Igen – felelte Eddie –, ahogy maga is. Azt hittem, elindult Vermontba, John.

– No, hát mondok én valamit. Ez a hely valószínűleg nem látott ennyi izgalmat, amióta a South Stoneham Shoe leégett 1923-ban. A zsaruk minden utat lezártak, amék kifelé vezet a városból.

Eddie biztosra vette, hogy átengedik az embereket a torlaszokon, ha megfelelő igazolványt mutatnak föl, de most nem foglalkozott ezzel a témával, egy másik, fontosabb téma miatt. – Szeretném, ha felelne egy kérdésemre. Ha netán arra támad kedve, hogy távozik, nem tud egy kifelé vezető utat, amelynél egyetlen rendőrrel sem találkozna?

Rövid csönd következett. Eddie közben érzékelte, hogy valaki áll a könyöke mellett. Nem fordult oda, hogy megnézzze; Roland volt az. Ki más lehetne, akiről bűzlik – alig érezhetően, de vitán felül –, hogy egy másik világból való?

– Nohát – mondta végül Cullum. – Talán tudok egy-két erdei utat, amékek kifelé tartanak Lovellből. Száraz nyár az idei, asszem, végig tunnék menni rajtok.

– Egy-kettőt?

– Na jó, van három vagy négy. – Szünet következett, Eddie nem szakította meg. Ahhoz túlságosan jól szórakozott. – Öt vagy hat – folytatta Cullum. Eddie ismét hallgatott. – Nyolc – mondta végül Cullum, és amikor Eddie elnevette magát, csatlakozott hozzá. – Mi jár az esziben, fiam?

Eddie Rolandra pillantott, aki egy aszpirines fémdobozt fogott jobbjának két megmaradt ujjával. Hálásan vette át tőle. – Szeretném, ha kijönne Lovellből – mondta Cullumnak. – Úgy tűnik, még egy tanácskozást kell tartanunk.

– Hát ja, nekem meg úgy tűnik, előre tuttam ezt – válaszolta Cullum –, noha sosem volt a gondolataim közepibe; egyfolytába azt terveztem, hogy indulok Montpelierbe, de közbe mindig találtam valami tennivalót. Ha öt perccel hamarabb hí, hát ippeg foglalt lett vóna – Charlie Beemert híttam. Az ő feleségét és anyósát lötték le a bótba. Aztán arra gondútam: „A fenébe, kiganyézzom ezt a helyet, mielőtt fölraknám a cuccom és elmennék.” Fent a fejembe nem volt semmi más, de lent sejtettem, hogy a maguk telefonját várom, amióta visszagyüttem. Hol találkozunk? A Teknőchát úton?

Eddie kinyitotta az aszpirines dobozt, és mohón bámulta a kicsiny tabletták sorát. Ha valaki drogos volt, mindig az marad, figyelmeztette magát. Még ilyen anyagnál is. – Hát ja – mondta éppúgy, mint egy bennszülött; elég gyorsan alkalmazkodott a helyi tájszólásokhoz, amióta találkozott Rolanddal egy Delta gépen, amely éppen lefelé ereszkedett a Kennedy repülőtérre. – Ugye azt mondta, hogy ez csupán egy kétmérföldes hurok a 7-es út mentén?

– Ezt mondtam. Akad pár csinos ház a Teknőchát mentén. – Kurta, tűnődő csönd. – És egy csomó eladó. Mostanában egyre több bekóricáló jelenik meg a világnak ezen a részin. Ahogy talán már említettem. Az ilyesmi idegesíti a népeket, és legalábbis a gazdag népek megengedhetik maguknak, hogy megszabaduljanak onnét, ahun nem tudnak aludni iccakánként.

Eddie nem tudott tovább várni; kivett három aszpirint, és a szájába hajította őket, élvezte a keserű ízt, miközben a tabletták szétolvadtak a nyelvén. Akármilyen rossz volt a fájdalom, kétszer annyit is elviselt volna, ha hallott volna valamit Susannah-ról. De hát csönd volt. Volt egy olyan sejtelme, hogy kettejük kommunikációs vonalát valószínűleg megszakította Mia átkozott csecsemőjének érkezése.

– Fiúk, jobb, ha a kezök ügyibe tartják a lövővasakat, ha a lovelli Teknőchát felé indulnak – szolt Cullum. – Ami engem illet, asszem, bedobom a puskát a kisteherbe, mielőtt elindulnék.

– Miért ne? – helyeselt Eddie. – A kocsiját a hurok mellett fogja meglátni, rendben? Meg fogja

találni.

– Hát ja, az öreg Galaxie ugyancsak hiányzik mondta Cullum. – Áruljon el valamit nekem, fiam. Nem mentem V'montba, de van egy olyan érzésem, hogy valahova mégiscsak el akarnak küldeni, ha ráállok. Megmondaná, hogy hova?

Eddie arra gondolt, hogy ha Mark Twain megírta volna John Cullum kétségtelenül regényes életének történetét, a következő fejezetnek az „Egy jenki a Bíbor Király udvarában” címet adja – de ezt nem mondta ki. – Járt valaha New Yorkban?

– A mindenit, de mennyire. Teljes negyvennyolc órát, baka koromba. Ha jól emlékszek, megnéztem a Radio City Music Hallt és az Empire State Buildinget. Mindazonáltal megállhattam még néhány látványosságnál, mert a pénztárcámból hiányzott harminc dollár, és pár hónappal később az orvos kikezelt egy tisztességes kankóból.

– Ez alkalommal túl sok dolga lesz ahhoz, hogy kankót kapjon. Hozza a hitelkártyáit. Tudom, hogy van egy pár, mert a számlakivonatokat láttam a kesztyűtartóban. Irtóra szeretne volna a végsőig nyújtani az utolsó szót.

– Jó nagy a kupleráj odabe, mi? – kérdezte Cullum rendíthetetlen nyugalommal.

– Hát ja, úgy fest, mint egy cipő, miután egy kölyökkutya megrágogatta. Találkozunk Lovellben, John.

– Fölakasztotta a kagylót. A Roland kezében levő csomagra nézett, és felvonta a szemöldökét.

– Egy húsos szandics – mondta Roland. – Sok majóval, vagy mivel. Én jobban szeretnék egy olyan mártást, amely kevésbé hasonlít ehhez, de neked biztosan megfelel.

Eddie a szemét forgatta. – A mindenit, valóságos étvágycsináló masina vagy!

– Azt mondd?

Eddie-nek ismét figyelmeztetnie kellett magát, hogy Rolandnak szinte semmi humorérzéke sincs. – Azt, azt. Gyerünk, gyerünk, én megeszem a sonkás-sajtot, miközben vezetek. Azt is meg kell beszélnünk, hogyan intézzük a dolgot.

7

Megegyeztek abban, hogy annyit mondanak el a történetükből John Cullumnak, amennyit szerintük képes elhinni, illetve (ép esze kockáztatása nélkül) felfogni. Azután, ha minden jól megy, rábízzák az életfontosságú adásvételi szerződést, és elküldik Aaron Deepneau-hoz. Szigorúan meghagyják neki, hogy akkor beszéljen vele, ha a nem egészen megbízható Calvin Tower nincs a környéken.

– Cullum és Deepneau összedolgozhatnak, hogy megtalálják Moses Carvert – mondta Eddie –, és azt hiszem, elég információt adhatok Cullumnak Suzeról – magánjellegű értesítéseket –, amikkel meg tudja győzni Carvert, hogy a keresztlánya él. Ám ezen túl... na szóval, sok minden múlik azon, hogy ez a két ember mennyire meggyőző. És hogy milyen szorgosan dolgoznak utolsó éveikben a Tet Corporation érdekében. Hé, lehet, hogy még meg is lepnek minket! Nem tudom elképzelni Cullumot nyakkendőben és öltönyben, de mi van, ha körbeutazza az országot, és homokot szór a Sombra gépezetének kerekei közé? – Tűnődve félrehajtotta a fejét, azután elmosolyodott. – Igen. Egész jól el tudom képzelni.

– Susannah keresztapja is lehet vidám öregfiú – jegyezte meg Roland. – Éppen csak a színe más. Az ilyen népek hajlamosak egy nyelvet beszélni, ha egy *an-tet*-et alkotnak. És talántán adhatok valamit John Cullumnak, ami segít meggyőzni Carvert, hogy csatlakozzék hozzánk.

– Egy sigult?

– Igen.

Eddie érdeklődve nézett rá. – Mifélett?

De mielőtt Roland válaszolhatott volna, valami olyat pillantottak meg, amitől Eddie-nek a fékre

kellott taposnia. Most már Lovellnél jártak, a 7-es országúton. Előttük a padkán torzonborz, loncsos fehér hajú öregember támo­lygott bizonytalanul. Lompos, mocskos vászonpendelyt viselt, amelyet semmi esetre sem lehetett köntösnek nevezni. Girhes karja és lába csupa karcolás. Tompavörös kelések is parázslottak rajtuk. Csupasz lábán nem ujjak voltak, hanem ronda, sárga, baljós karmok. Valami hulladék fát cipelt a hóna alatt, amely egykor talán törött lant lehetett. Eddie nem tudott elképzelni senkit, aki kevésbé illett volna erre az útra, ahol mostanáig az egyetlen gyalogosokat a komoly képű kirándulók jelentették, akik láthatóan „messziről” jöttek, és nagyon hasonlítottak egymásra nejlon tréningruhájukban, sortjukban, kosárlabdás sityakjukkal, pólójukban (az egyik trikón a NE LŐJ A TURISTÁRA szöveget olvasta).

Ez a lény a 7-es út padkáján dőcögött feléjük, és Eddie önkéntelenül felhőrdült a borzalomtól, mert a két véres szeme úgy összefolyt az ornyerge fölött, mint két összeolvadt tükörtojás a serpenyőben. Egyik orrlyukából agyar lógott, mint egy elcsontosodott takony. De valahogy mégis az a tompa, zöld izzás volt a legförtelmesebb, amely átsütött az arcán. Mintha a bőrét vékonyan bekenték volna fluoreszkáló kásával.

Észrevette őket, eldobta törött lantját, és azonnal bevette magát a fák közé.

– *Jesszus!* – rikoltott Eddie. Ha ez bekóricáló volt, akkor csak abban bízik, hogy nem lát még egyet!

– Állj, Eddie! – üvöltötte Roland, aztán megtámaszkodott a műszerfalon, mert Cullum öreg Fordja nagy porfelhőt verve megállt ott, ahol a teremtmény eltűnt.

– Nyisd ki a hátsó tartót! – mondta Roland, miközben a kilincsért nyúlt. – Szükségem van az özvegycsinálómra.

– Roland, sietünk, és a Teknőchát út még hárommérföldnyire van észak felé. Komolyan azt hiszem, hogy...

– *Fogd be azt az ostoba pofádat, és add ide a fegyvert!* – mennydörögte Roland, azután az erdő szélére futott. Mély lélegzetet vett, és olyan hangon kiáltott a szörnyeteg után, hogy Eddie karja libabőrös lett. Egyszer-kétszer már hallotta így beszélni Rolandot, de két ilyen alkalom között könnyű volt megfélekedezni róla, hogy egy király vére kering az ereiben.

Roland több mondatot harsogott el, amelyeket Eddie nem értett, azután egy érthető következett: – *Így hát jöjj, Roderick fia, te torz, te kárhozott, és hajolj meg előttem, Steven fia Roland előtt, aki az Eld Véreből származik!*

Egy pillanatig semmi sem történt. Eddie kinyitotta a Ford csomagtartóját, és átadta Rolandnak a fegyverét. Roland a derekára csatolta, de nem ám, hogy megköszönte volna. Rá se nézett közben Eddie-re.

Talán harminc másodperc telt el. Eddie kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit. Mielőtt megszólalhatott volna, reszketni kezdtek a poros levelek az út szélén. Egy-két pillanattal később a formátlan lény ismét felbukkant. Lehajtott fejjel támo­lygott. Ruhájának elején nagy, nedves folt éktelenkedett. Eddie orrát megcsapta a beteg vizelet vad, erős szaga.

A teremtmény letérdelt, és formátlan kezét a homlokához emelte a hűség olyan szánalmas mozdulatával, hogy Eddie kis híján elsírta magát. – Üdv, Gileádi Roland, Eld Roland! Mutatnál nekem valamilyen sigult, kedves uram?

Egy Folyamút nevű helyen egy öregasszony, aki Talitha nénének nevezte magát, adott Rolandnak egy ezüstkeresztet, amely vékony ezüstláncon lógott. Azóta is a nyakában viselte. Most benyúlt az inge alá, és megmutatta a térdelő lénynek – Eddie biztosra vette, hogy sugárbetegségben haldokló, lassú muti – aki boldogan felkiáltott.

– Akarod-e békén befejezni utadat, Roderick Gyermeke? Kívánod-e a tisztás békességét?

– Igen, édes uram! – zokogott a teremtmény, azután azon a zavaros nyelven folytatta, amelyet Eddie

nem értett. Szétnézett két irányban, forgalmat várt – Végtére is a nyári főidényben jártak –, de egyik irányban sem látott semmit. Pillanatnyilag legalábbis kitartott a szerencséjük.

– Hányan vagytok errefelé? – szakította félbe Roland a bekóricálót. Beszéd közben előhúzta a revolverét, és fölemelte a halál ódon gépezetét, hogy az ingéhez simuljon.

Roderick Gyermeke fel se nézve nyújtotta a kezét a látóhatár felé. – Delah, harcos – mondta – innentől a szavak nem elegendők, mondjuk *anro con fa; sey-sey desene fanno bpillet cobair can*. Én *Chevin devar dan do*. Mert megsajnáltam őket. *Can-toi, can-tah, can Discordia, aven la cam mah can. May-mi? Iffen, lah vaninen, eth...*

– Hány *dan devari*?

A lény eltöprengett Roland kérdésén, azután ötször széttárta az ujjait (Eddig megállapította, hogy *tíz* van neki). Ötven. Bár hogy miből ötven, azt Eddie nem tudta.

– És Discordia? – kérdezte élesen Roland. – Igaz, amit mondasz?

– Ó, igen, ezt én mondom, a Chayveni Chevin, Hamil fia, hegedőse a Déli Síkságnak, amely valaha otthonom volt.

– Mondd meg a város nevét, amely Discordia kastély közelében áll, és elbocsátlak.

– Ó, harcos, ott mindenki meghalt!

– Én azt hiszem, hogy mégsem. Mondd csak.

– Fedic! – sikoltotta Chayveni Chevin, a vándorló *musica*, aki sosem sejtette, hogy az élete ilyen távoli, idegen helyen ér majd véget – nem Belső-Világ síkságain, hanem Nyugat-Maine hegyei között. Hirtelen Rolandra emelte borzalmas, foszforeszkáló arcát. Széttárta karját, mint akit keresztre feszítettek – *Fedic, Mennykőcsapás túlsó végén, a Sugár Útja mentén. Amelynek egyik vége Shardik, a másik Maturin, az úton, amely a Setét To...*

Roland revolvere csak egyszer szólalt meg. A golyó a térdelő lény homlokának közepét találta, és befejezte a romos arc lerombolását. Ahogy hátrazuhan, Eddie látta, hogy a húsa zöldes füstté enyészik, amely olyan légies, akár a lódarázs szárnya. Egy pillanatig látta Chayveni Chevin lebegő fogainak kísérteties atollját, azután azok is eltűntek.

Roland visszapottyantotta a revolverét a tokjába, majd jobb kezének megmaradt két ujját széttárta, és leengedte az arca előtt. Ha Eddie látott valaha áldásosztó mozdulatot, akkor ez az volt.

– Nyugodj békében mondta Roland. Kikapcsolta a fegyverövet, és nekilátott, hogy belecsavarja a pisztolyt.

– Roland, ez... lassú mutáns volt?

– Igen, így lehetne nevezni szegény öreget. De a Roderickek minden általam ismert földön túlról valók, noha a világ elmozdulása előtt udvarolni jártak Arthur Eld elé. Eddie felé fordult, kék szeme izzott fáradt arcában. Fedic az a város, ahová Mia elment megszülni a gyerekét. Efelől nincs kétségem. Ahova elvitte Susannah-t. Az utolsó kastélynál. Előbb-utóbb vissza kell térnünk Mennykőcsapásba, de elsőnek Fedicbe kell mennünk. Jó tudni.

– Azt mondta, sajnál valakit. Kit?

Roland csak a fejét rázta, nem válaszolt Eddie kérdésére. Coca-Colát szállító autó dübörgött el mellettük, azután messze nyugaton megdőrdült az ég.

– Fedic o' Discordia mormogta a harcos. A Vörös Halál Fedicje. Ha meg tudjuk menteni Susannah-t és Jake-et –, akkor elindulhatunk a Callák felé. De visszatérünk, ha végeztünk az ottani dolgunkkal. És amikor ismét délkeletnek fordulunk...

– Akkor micsoda? kérdezte Eddie szorongva. Akkor mi lesz, Roland?

– Akkor nem állunk meg, amíg el nem érjük a Tornyot. Kinyújtotta a kezét, és észrevette, hogy kissé remeg. Eddie-re nézett. Fáradt volt az arca, de félelem nem látszott rajta. Még sosem voltam ilyen

közel hozzá. Hallom, ahogy valamennyi elveszett barátom és elveszett atyáik suttognak-nekem. Magának a Toronynak a lélegzetével suttognak.

Eddie egy percig elbűvölten és félve nézett Rolandra, azután megtörte a varázslatot, és ehhez szinte testi erőre volt szüksége. – Nohát – mondta, és elindult a Ford vezetőülés felőli ajtajához –, ha bármelyik hang elmeséli neked, hogy mit mondj Cullumnak hogy mi a legjobb módszer, amellyel rávehetjük, hogy azt tegye, amit akarunk –, legyen rá gondod, hogy én is megtudjam.

Beszállt az autóba, és becsukta az ajtót, mielőtt Roland válaszolhatott volna. Lelki szemével látta, ahogy Roland fölemeli a revolvért, és meghúzza a ravaszt. Ezt az embert nevezte *dinh*-nek és a barátjának. De kimondhatja-e bizonyossággal, hogy Roland nem tette vele... vagy Suze-zal... vagy Jake-vel... ha a szíve azt súgná neki, hogy közelebb jut a Toronyhoz? Nem mondhatta. Mégis továbbmegy vele. Akkor is továbbmenne, ha Isten ne adja! Susannah halott lenne. Mert ezt kell tennie. Mert Roland sokkal több immár, mint a dinh vagy a barát.

– Az apám – dörmögte az orra alatt közvetlenül azelőtt, hogy Roland kinyitotta volna a mellette levő ülés ajtaját.

– Szóltál, Eddie? kérdezte Roland.

– Igen mondta Eddie. Csak még egy kicsit, tovább, azám, ezeket.

Roland biccentett. Eddie ismét sebességbe tette a kocsit, és a Ford elindult a Teknőchát út felé. A távolban ez alkalommal kicsit közelebb ismét dörgött a menny.

4. fejezet DAN-TETE

1

Míg közeledett a baba ideje, Susannah Dean körülnézett, ismét megszámlálta ellenségeit, ahogy Roland tanította neki. *Sosem szabad támadnod*, mondta a harcos, *amíg nem tudod, hogy hányan vannak ellened, hacsak nem döntöttél úgy, hogy ma akarsz meghalni*. Jobb lenne, ha nem kellene bajlódnia még ezzel a gondolatokat legázoló, szörnyű sisakkal is, ám akármilyen volt is a szerkezet, abba nem zavart bele, hogy Susannah számba akarja venni, hányan sereglettek ide, Mia kis fickója érkezésének öröme. Még szerencse!

Ott volt Sayre, a góré, az *alacsony* ember, azok közül, akiknek vörös pont lüktet a homlokán. Aztán Scowther, az orvos, Mia lába között, készen rá, hogy levezesse a szülést. Sayre rámaszott a dokira, amikor Scowther kicsit túl pökhendire vette a figurát, de nem bánthatta annyira, hogy harcképtelenné tegye. Sayre-on kívül még öt alacsony ember tartózkodott a helyiségben, de csak kettőnek a nevét sikerült kiderítenie. A buldogképű, lógó potrohú pasast Habernak hívták. Mellette barna tollas madárlény állt, aki egy sólyom gonosz gombszemével nézett rá. Jey, de az is lehet, hogy Gee volt a neve. Ez eddig hét, valamennyi fölfegyverezve, hónuk alatt automata pisztolynak tűnő szerkezet. Scowtheré paslán kilógott a fehér köpeny zsebéből, valahányszor lehajolt. Susannah máris a sajátjaként gondolt rá.

Mia mögött három fakó, emberforma lény figyelt a vámpírok sötétkék glóriájában. Callahan valószínűleg ezt nevezte Hármás Típusnak. (Az atya a cápák pilótahalaihhoz hasonlította őket.) Ez tíz. Két vámpír számszeríjat markolt, a harmadik valamilyen elektromos kardot, amely lekapcsolt állapotban nem volt több pislákoló fénymagnál. Ha sikerül megkaparintania Scowther fegyverét (ha megkaparintod, drágám – helyesbítette önmagát –, olvasta a *Pozitív gondolkodás ereje* című könyvet, és még mindig teljes mértékben egyetértett Peale tiszteletessel), akkor elsőnek a villanykardos ellen

fordítja. Isten tudja, hogy egy ilyen fegyver milyen sérüléseket okozhat, de Susannah Dean nem is akarta megtudni.

Ugyancsak itt volt a nagy, barna patkányfejű nővér. A homloka közepén lüktető vörös szemből Susannah arra következtetett, hogy a legtöbb alacsony ember csupán az álarca miatt tűnik embernek, így nem riasztják el a zsákmányt, amikor kint lófrálnak New York járdáin. Lehet, hogy nem mindegyiknek van patkányfeje az álarca alatt, de az biztos, hogy egyik sem emlékeztet Robert Goulet-ra. A patkányfejű nővér volt az egyetlen, akin nem látszott, hogy fegyvert viselne.

Összesen tizenegyen vannak. Tizenegyen ebben a hatalmas, jóformán kihalt kórházban, amely Susannah határozott véleménye szerint nem lehetett a New York-i Manhattanben. És ha meg akarja támadni őket, kizárólag akkor teheti, amikor Mia csecsemőjével – drágaságos kis *fickójával* – lesznek elfoglalva.

– Jön már, doktor úr! – kiáltotta az ápolónő ideges lelkesedéssel.

Igazat mondott. Susannah abbahagyta a számolást, amikor a fájdalom legcudarabb hulláma átgyördült rajta. Mindkettőjükön. Elborította őket. Egyszerre sikoltottak. Scowther utasította Miát: *nyomja, nyomja, MOST!*

Susannah lehunyta a szemét, és ugyancsak vajúdott, hiszen a csecsemő az övé is volt... legalábbis eddig. Amikor érezte, hogy a fájdalom kiömlik a testéből, ahogy a víz örvénylik lefelé a sötét kiöntőben, sohasem tapasztalt, mély szomorúság fogta el. A baba átömlött Miába: Susannah testének néhány megmaradt összekötő életrajza szállította. Szerepe véget ért. Akármilyen történet, ez a szakasz lezárult. A megkönnyebbülés és a bánat sikolya szakadt fel Susannah Deanből, és ez a sikoly olyan volt, mint egy dal.

Ekkor, mielőtt elkezdődött volna a borzalom – olyan iszonyat, hogy amíg el nem éri útjának végén a tisztást, minden részletet olyan tisztán fog látni, mintha fényszóróval világították volna meg –, érezte, hogy egy forró kis kéz markolja meg a csuklóját. Susannah arra fordította a fejét a kellemetlenül súlyos sisakkal együtt. Hallotta a saját lihegését. Szeme találkozott Mia tekintetével. Mia kinyitotta a száját, és egyetlen szót mondott. Susannah nem hallhatta Scowther ordítóza miatt (előrehajolt, belesett Mia lába közé, fölemelte a fogót, a homlokához támasztotta). Ennek ellenére mégis hallotta, és megértette, hogy Mia igyekszik teljesíteni az ígéretét.

Szabadon engedlek, ha tehetem, mondta elrablója, és Susannah az elméjével meghallotta, ugyanakkor leolvasta a vajúdó nő ajkáról a *csasszit* szót.

Susannah, hallasz?

Nagyon jól hallak, felelte Susannah.

És betartod a megállapodásunkat?

Igen. Segítek neked, hogy elszabadulhass ezektől a kis fickóval együtt, ha tehetem. És...

Ölj meg minket, ha nem megy!, fejezte be vadul a hang. Sosem volt még ilyen erős, Susannah biztosra vette, hogy részben a kábel miatt. *Mondd ki, Susannah, Dan lánya!*

Megöllek mindkettőtöket, ha...

Itt elhallgatott. Úgy tűnt, Miának ennyi elég is, és ez jó is volt így, mert Susannah nem tudta volna folytatni akkor se, ha mindkettejük élete múlik ezen. Tekintete véletlenül a hatalmas terem mennyezetére siklott, valahol félúton az ágyak sorai fölött, és meglátta Eddie-t és Rolandot. Elmosódó alakjuk hol előtűnt a plafonból, hol eltűnt benne. Olyanok voltak, mint két kísértethal.

Újabb fájdalomhullám öntötte el, de most nem olyan erős. Combjai megkeményedtek, széttárultak, de mindez távoli volt. Lényegtelen. Fontosabb, hogy csakugyan látja-e azt, amiről azt gondolja, hogy látja, vagy sem. Lehetséges, hogy túlfeszített elméje, amely nagyon vágyik a segítségre, gerjesztett egy vizsgálató látomást?

Majdnem elhitette magával. Sikerült is volna, ha nem meztelen mindkét férfi, és nem veszi körül őket a lebegő hulladék felhője: egy levélgyufa, egy szem mogyoró, hamu, egy aprópénz. És a mindenit, egy autó lábszőnyege! Lábszőnyeg, rajta a FORD felirat.

– Doktor úr, látom a fe...

Egy fojtott kiáltás után dr. Scowther egyáltalán nem úriemberhez méltó módon oldalba könyökölte Patkány nővért, és közelebb hajolt Mia combjainak találkozásához. Talán a fogaival akarta kihúzni a kis fickót. A sólyomszerű lény, Jey vagy Gee izgatott, zümmögő hangon beszélgetett a Haber nevével.

Csakugyan itt vannak, gondolta Susannah. *A padlószőnyeg a bizonyíték.* Nem igazán tudta, hogy mivel bizonyítja, csak azt, hogy így van. Szája már formálta a szót, amelyet Mia mondott: *csasszit*. Ez a jelszó. Kinyit legalább egy ajtót, de lehet, hogy többet. Meg sem fordult a fejében, hogy Mia hazudott. Össze voltak kötve, nem csupán a kábelekkel és a sisakokkal, de a szülés primitív (és sokkal erőteljesebb) kötelékével. Nem, Mia nem hazudott.

– Nyomd már, te istenverte lusta kurva! – Scowther csaknem üvöltött, Roland és Eddie pedig hirtelen végleg eltűnt a mennyezetben, mintha a doki lélegzetének ereje fújta volna el őket. Amennyit Susannah tudott erről a jelenségről, akár így is történhetett.

Oldalra fordult, érezte, hogy a haja csomókban ragad a fejbőréhez. Fürdött a verejtékben, akár több liter folyadékot is veszíthetett. Kicsit közelebb húzódott Miához; kicsit közelebb a Scowther zsebéből kilógó, recés agyú automatájához.

– Maradj nyugton, hugi, nagyon kérlek – mondta az egyik alacsony ember, és megérintette Susannah karját. A keze hideg és ernyedt volt, vaskos gyűrűk borították. Susannah libabőrös lett az érintésétől. – Egy percen belül vége, és a világ megváltozik. Ha ez itt csatlakozik a Mennykőcsapás Sugártörőihöz...

– Pofa be, Straw! – vakkantotta Haber, és hátralökte Susannah vigasztalóját. Azután sietve visszafordult a vajúdóhoz.

Mia homorított, nyögött. A patkányfejű nővér a medencéjére tette a kezét, és gyengéden visszanyomta az ágyra. – Nem, nem, nem, tesszék hasszal nyomni!

– Picsába, te kurva! – sikoltotta Mia. Susannah csak enyhe sajgást érzett. A kapcsolat meggyengült köztük.

Összpontosított, és valahol az elméje közepén elkiáltotta magát? *Hé! Hé, Pozitronika Nyanya! Itt vagy még?*

– Az összeköttetés... megszűnik – mondta a kellemes női hang. Most is Susannah fejének közepén beszélt, de a korábbi megszólalásaitól eltérően tompa volt, nem veszedelmesebb, mint az a hang, amelyik valamilyen légköri zavar folytán bejön a rádió a messzeségből. – Ismétlem: az összeköttetés... megszűnik. Reméljük, nem fogja elfelejteni az Északi Központi Pozitronikát, ha szellemi erősítésre van szüksége. És a Sombra Corporation! Amely a vezető cég a közvetlen telepáciában!

Fogsikorgató Bííí-ÍÍÍP hallatszott Susannah elméjének távoli közepén, azután az összeköttetés megszakadt. Nem csupán az undorítóan cukorédes női hang tűnt el; *minden*. Susannah úgy érezte, mintha a testet fájdalmasan összeszorító csapdából menekült volna meg.

Mia ismét felsikoltott, és Susannah is felkiáltott. Részben azért, mert nem akarta elárulni Sayre-nak és társainak, hogy megszakadt az összeköttetés közte és Mia között; részben pedig őszintén sajnálta a másikat. Olyan nőt veszített el, aki bizonyos értelemben valódi húga lett.

Susannah! Suze, ott vagy?

Megrezzent az új hangtól, félkönyökre emelkedett, egy Pillanatra csaknem elfelejtette a mellette fekvő nőt. Ez itt..

Jake! Te vagy, drágám? Ugye te vagy? Hallasz?

IGEN!, kiáltotta a fiú. *Végre! Istenem, kivel beszéltél? Kiabálj, akkor odatalálok a...*

Elhallgatott, de csak a távoli fegyverropogás kísérteties aláfestése után. Jake lő valakire? Nemigen. Inkább valakik lőnek *Jake-re*.

2

– Most! – bömbölte Scowther. – Most, Mia! Nyomj, ahogy bírsz! Adj bele mindent! NYOMD!
Susannah megint igyekezett közelebb kerülni a másik nőhöz – *Ó, úgy aggódom, és vigasztalni akarom, nézzétek, hogy aggódom érte, mert rokonszenves, és csak vigasztalom* – ám az, akit Straw-nak szólítottak, visszarántotta. A gégecsőszerű acélkábel megfeszült. – Tartsd a távolságot, kurva! – figyelmeztette Straw, és Susannah először nézett szembe azzal a lehetőséggel, hogy nem fogja megszerezni Scowther fegyverét. Vagy bármilyen más fegyvert.

Mia ismét felsikoltott, valamilyen különös nyelven fohászkodott valamilyen különös istenhez. Amikor humorítani próbált, a nővér – Alia, Susannah-nak úgy rémlett, hogy Alia a neve – ismét leszorította. Scowther kurtán, elégedetten felkiáltott. Eldobta a fogót, amelyet eddig szorongatott.

– Ezt miért tetted? kérdezte Sayre. A lepedő Mia széttárt lába között már lucskos volt a vértől. Úgy tűnt, a góré aggódik.

– Mert nincs rá szükségem! felelte Scowther hanyagul. Ezt a testet direkt gyerekszülésre tervezték, akár egy tucatot a világra hozhatna a rizsföldön úgy, hogy egy sort se hagyna ki a palántázásban. Fog ez menni!

Mintha el akarta volna venni a szomszéd ágyról a nagy lavórt, aztán úgy döntött, nincs elég idő, és rózsaszín, kesztyűtlen kezét dugta fel Mia combjai közé. Ez alkalommal Straw nem húzta vissza Susannah-t, amikor közelebb óvakodott Miához. Alacsony emberek és vámpírok teljes odaadással figyelték a szülés utolsó szakaszát, valamennyien az összetolt két ágy végénél csoportosultak. Egyedül Straw maradt Susannah közelében. A vámpír eggyel lejjebb került a rangsorban; Susannah úgy döntött, Straw lesz az első.

– *Még egyszer!* harsogta Scowther. *A baba kedvéért!*

Az alacsony emberekhez és a vámpírokhoz hasonlóan Mia is megfélekedett Susannah-ról. Sebzett, elgyötört pillantással nézett Sayre-ra. – Megtarthatom, uram? Kérem, mondja, hogy megtarthatom, legalább kis időre!

Sayre megfogta a nő kezét. A maszk, amely mögé valódi arcát rejtette, elmosolyodott. Igen, drágám mondta. A kis fickó sok évig a tiéd lesz. Csak még egyszer nyomj.

Mia, ne hidd el a hazugságait!, kiáltotta Susannah, de a kiáltás a semmibe szállt el. Lehet, hogy így helyes. Jobb, ha egy időre megfélekedeznek róla.

Gondolatai új irányba fordultak. *Jake! Jake, merre vagy?*

Semmi válasz.

Talán csak sok a dolga. Fut... rejtőzik... harcol. A csönd nem jelenti szükségszerűen azt, hogy...

Mia üvöltöni kezdett, vélhetőleg folyamatosan káromkodott, és közben nyomott. Amúgy is kitágult hüvelyének szája tovább tágult. Friss vér csorgott belőle, alatta a lepedőn szélesedett a lucskos deltoid. Ekkor a bíbor latyakban Susannah észrevett egy fekete-fehér koponyát. A fehér a bőr volt. A fekete a haj.

A fehér-fekete folt visszahúzódott a bíborba. Susannah már arra gondolt, hogy a baba visszafelé igyekszik, még nem készült fel rá, hogy a világra jöjjön, de Mia már várta. Minden erejét összeszedve nyomott, remegő, ökölbe szorított kezét résnyire szűkült szeméhez emelte, vicsorgott. Homloka közepén riasztóan lüktetett egy ér; egy másik a torkából duzzadt ki.

– HIIIIJAAAA! vijjogta. – COMMALA, NYALKA KIS FATTYÚ! COMMALA-COME-COME!

– Dan-tete! suttogta Jey, a sólyom. A többiek hódolattal mormolták utána: *Dan-tete... dan-tete... commala dan-tete. A kis isten megérkezett.*

Most nemcsak a koponya teteje bukkant elő, hanem az egész gyerek. Susannah látta, hogy kezeckéit vértől maszatos melléhez szorítja. Az apró öklök remegtek az életerőtől. Látta tágra nyílt kék szemét, amely megdöbbenően kifejező volt, és megdöbbenően hasonlított Rolandéra. Látta a koromfekete pillákat. Apró vérgyöngyök ékszere ült rajtuk, mint barbár születési ajándék. Látta és sosem felejtette el –, ahogy az újszülött alsó ajka hozzáér az anyai kisajakhoz. A pici száj kinyílt, megmutatta az alsó állkapocsban sorakozó tökéletes fogakat. *Fogai* voltak nem agyarak, csak tökéletes fogacskák –, Susannah mégis megborzongott attól, hogy egy újszülött szájában fogak lehetnek. Ugyanilyen borzongató volt az aránytalanul nagy, merev hímvessző. Hosszabb lehetett, mint Susannah kisujja.

A fájdalomtól és a diadaltól üvöltő Mia felkönyökölt, kidülledő szemét elöntötték a könnyek. Keze satuként markolta meg Sayre-ét, miközben Scowther gyakorlottan elkapta a csecsemőt. Sayre vinnyogott, szabadulni akart, de ennyi erővel egy... na jó, egy oxfordi seriffhelyetessel is huzakodhatott volna Mississippi államban. A kántálás elnémult, pillanatnyi döbönt csönd váltotta fel. Susannah kiélesedett hallása érzékelte Sayre csuklócsontjainak csikorgását.

– *ÉL?* – sikoltotta Sayre megdöbben arcába Mia. Nyál fröcsögött a szájából. – *MONDD MEG, TE HIMLŐHELYES KURAFI, ÉL A KIS FICKÓM?*

Scowther fölemelte a fickót, akinek az arca így szembekerült az övével. A doktor barna szeme belemélyedt a csecsemő kék szemébe. Ahogy a kis fickó pökhendin meredező hímvesszővel lógott Scowther markában, Susannah tisztán látta a bíbor jelet a bal sarkán. Mintha vérbe mártotta volna a lábát, mielőtt elhagyta Mia méhét.

Scowther ahelyett, hogy a fenekére vert volna, beszívta a levegőt, és a kis fickó szemébe fújta. Mia fickója mulatságosan (és tagadhatatlanul emberi mozdulattal) pislantott meglepetésében. Ő is teleszívta a tüdejét, egy pillanatig visszatartotta, azután kiengedte. Lehetett a Királyok Királya vagy a világ elpusztítója, mégis úgy érkezett az életbe, mint olyan sokan mások előtte: sivalkodott haragjában. Mia boldogan sírt a sivalkodástól. A kismama ágyánál gyülekező ördögi alakok a Bíbor Király jobbágyai voltak, ám ez nem tette érzéketlenné őket az iránt, amit láttak. Tapsban és nevetésben törtek ki. Susannah arra eszmélt nem csekély utálkozással, hogy ő is csatlakozott hozzájuk. A baba egyértelműen meghökkent arccal körülnézett a hangra.

Mia sírt, könnyek peregtek az arcán, átlátszó váladék folyt az orrából. Kinyújtotta a karját. – Adjátok ide! – sírta; így sírt Mia, senki lánya és valaki anyja.

– Hadd fogjam, könyörgök, hadd fogjam a fiamat! Hadd fogjam a kis fickómat! Hadd öleljem a drágámat!

És a baba *az anyja hangja felé fordította a fejét*. Susannah azt mondta volna rá, hogy ez lehetetlen, de hát ő egy tökéletesen éber tudattal, fogakkal teli szájjal, ágaskodó bránerrel megjelenő újszülöttre is azt mondta volna. Minden egyéb tekintetben normálisnak tűnt: pufók és formás, illetéknéppen aranyos emberke volt. Igen, a sarkán volt egy jel, de hát hány olyan gyermek van, aki minden egyéb tekintetben normális, de valamilyen anyajeggyel születik. Az apja a családi legendák szerint talán nem vörös tenyérrel született? Ráadásul ez a jel nem is fog látszani, mihelyt a gyerek feláll.

Scowther, miközben a gyereket még mindig az arca elé tartotta, Sayre-ra nézett. Pillanatnyi szünet következett, amelyben Susannah könnyedén kihúzhatta volna a doktor automatáját. Ő azonban meg sem próbálta. Megfeledkezett Jake telepatikus kiáltásáról; hasonlóképpen kiment a fejéből Rolandnak és férjének különös látogatása. Éppen annyira el volt bűvölve, mint Jey, Straw, Haber és mind a többiek, elbűvölte a pillanat, amikor gyermek érkezik ebbe a megviselt világba.

Sayre alig észrevehetően bólintott. Scowther leengedte a még mindig visító Mordredet (aki hátrafelé bámulva láthatólag az anyját kereste) Mia várakozó karjaiba.

Mia azonnal a gyerek felé fordult, így Susannah láthatta. Megdermedt a félelemtől és a borzalomtól. Mia megőrült. Égett a szeme; sikerült egyszerre vicsorognia és mosolyognia, miközben a szája két sarkából folydogált a megharapott nyelve miatt rózsaszínű, sűrű nyál; de mindenekelőtt diadalmas nevetése árulta el. Néhány nap múlva talán visszatérhetne az ép esze, ámde...

Á, sose nem tér észre az a kurva, mondta Detta nem minden együttérzés nélkül. *Ez, amit mostanáig kiállt, meg a lebabázás totál kicsinálta. Ki van ez purcanva, te is ugyanúgy tudod, mint én.*

– Micsoda szépség! – gügyögte Mia. – Lám, micsoda kék szemed van, bőröd fehér, mint Széles Föld égboltja az első havazás előtt! Lám, micsoda tökéletes mellbimbók, akár a málnaszemek, pöcsöd és tököd olyan sima, akár a friss őszibarack! – Körülnézett, Susannah-n kezdte – a pillantása tökéletes közönnyel siklott le az arcáról –, és a többiekkel folytatta. – Nézzétek az én kis fickómat, ti szerencsétlenek, ti töketlenek, ez az én drágám, a babám, a kisfiam! – ordította, követelte tőlük büszkén, eszelős szeme kacagott, eltorzult szája sírt. – Nézzétek, miért adtam föl az örökkévalóságot! Nézzétek Mordredemet, jól nézzétek meg, mert sosem fogtok hozzá hasonlót látni!

Hangosan lihegett, összecsókolta a baba véres, bámuló arcát, összekente a száját a vérrel, olyan lett, mintha részegen használta volna a rúzszt. Kacagva csókolgatta a csecsemő tokáját, a mellbimbóit, köldökét, ágaskodó himvesszőjét. Egyre magasabbra tartotta remegő karjával, és a gyermek, akit Mordrednek nevezett, mulatságosan megdöbbsent arccal bámult le rá. Megcsókolta a térdét, azután apró lábfejét. A kórteremben felhangzott az első cuppantás, de nem a baba szívta az anyja mellét, hanem az anya a fiú tökéletesen formált lábujjait, mind a tízet.

3

A te gyermeked az én dinh-em végzete, gondolta hidegen Susannah. *Ha semmi mást nem csinállok, még mindig kikaphatom Scowther pisztolyát és lelőhetem. Két másodperc munka.*

Az ő sebességével – a harcosok ijesztően gyors mozgásával – annyi. De képtelen volt megmozdulni. Számos finálét kalkulált bele ebbe a játékba, de nem szerepelt közöttük Mia tébolya – ez soha, ez volt az abszolút meglepetés. Belevillant, hogy mekkora szerencséje van, amiért a Pozitronika összeköttetése nem működik. Ha működne, ugyanolyan eszelős lenne, mint Mia.

És ez az összeköttetés bármikor helyreállhat, hugi! Nem kéne lépni, amíg lehet?

Csak hát képtelen volt. Megdermedt az ámulattól, rabul ejtette a helyzet.

– Hagyd ezt abba! – reccsent rá Miára Sayre. – Nem az a dolgod, hogy szopogasd, hanem hogy szoptasd! Ha meg akarod tartani, akkor siess! Szoptasd meg! Vagy hívjak egy szoptatós dadát? Elég akad, akik alig várják a lehetőséget.

– Soha... az... **ÉLETBEN!** – sikoltotta nevetve Mia, de a mellére engedte a gyereket, és türelmetlenül szétrántotta az egyszerű fehér köntöst, lemeztelenítette a jobb mellét. Susannah láthatta, miért bolondultak utána a férfiak; még most is tökéletes volt az a mell, az a korall hegyű félgömb, amely sokkal inkább illett egy férfikézbe, mint egy csecsemő szájába. Mia ráengedte a kis fickót. Az egy pillanatig ugyanolyan komikusan viaskodott az emlővel, ahogy az anyját bámulta: beleütötte az arcát a bimbóba, aztán visszapattant róla. De mikor ismét rátalált, rózsaszín rózsabimbó szája rácuppant a hegyes, rózsaszín mellbimbóra, és szopni kezdett.

Mia még mindig kacagva megsimogatta a kis fickó vértől csapzott, hullámos, fekete fürtjeit. Susannah olyannak hallotta a nevetését, mintha sikítana.

Dobogás hallatszott, egy robot közeledett. Nagyon hasonlított Andyhez, az Üzenetvivő Robothoz – ugyanaz a szögletes, kétméteres termet, ugyanolyan neonkék szem, sok ízületre tagolt, ragyogó test.

Karjában nagy üvegdobozt tartott, amely zölden fénylett.

– Mi a franc ez? – vakkant rá Sayre. A hangja egyszerre volt dühös és hitetlenkedő:

– Inkubátor – felelte Scowther. – Úgy gondoltam, jobb félni, mint megijedni.

Amikor az orvos elfordult, a hóna alá csatolt fegyver Susannah felé lendült. Susannah tudta, hogy ez a legjobb lehetőség, a lehető legkiválóbb, ami adódhat, de mielőtt elkaphatta volna, Mia kis fickója megváltozott.

4

Susannah látta, hogy vörös fény fut végig a gyerek sima bőre alatt a fejtetőtől a bélyeges jobb sarokig. Nem pír volt, hanem villám, mintha a semmiből lecsapó mennykő cikázott volna végig rajta. Susannah megesküdött volna rá, hogy ez történt. Majd miközben Mordred az anyja lelappadt hasán fekve tapadt a mellbimbóra, a vörös villanást egy fekete követte, amely felbuggyant, szétfolyt, fénytelen kobolddá változtatta a gyermeket, a negatívjává a Mia méhéből kibukkant, rózsás csecsemőnek. Ugyanakkor a teste zsugorodni kezdett, a lábai felhúzódtak, beleolvadtak a hasába, a feje visszacsúszott – magával húzta Mia mellét – bele a nyakába, amely felduzzadt, mint egy varasbéka torka. Kék szeme kátrányszínű lett, azután ismét elkékült.

Susannah sikoltani akart, de nem bírta.

Daganatok dudorodtak a fekete lény oldalán, kifakadtak, lábak nyúltak ki belőlük. A csecsemő sarkának vörös jele még mindig látszott, csak most olyan lett, mint a fekete özvegy potrohának foltja. Mert erről volt szó: Mordred pókká változott. De a csecsemő sem tűnt el teljesen. A torból kitüremlett valami fehér, amin ott volt egy parányi, torz arc és két kék szikra: a szeme.

– Mi a...? – kérdezte Mia, és ismét felkönyökölt. A melléből megindult a vér. A gyereke szívta, mintha tej lenne, egy cseppet sem hagyott pocskba menni. Mia mellett Sayre olyan néma volt, mint a sült hal, eltátotta a száját, a szeme kidülledt. Akármit várt ettől a születéstől – akármi várható mondtak neki –, az biztosan nem ez volt. Dettának Susannah-ban gyerekesen gonosz öröme szolgált Sayre megdöbben képe: olyan pofát vágott, mint Jack Benny komikus, amikor nagyon meg akarja nevetetni a közönséget.

Egy pillanatig úgy rémlett, Mia észreveszi a változást, az arca kezdett megnyúlni valami alaktalan borzalomtól – és talán a fájdalomtól. Azután visszatért a mosolya, az az angyali madonnamosoly. Kinyújtotta a kezét, és megsimogatta a mellén hasaló, folyamatosan változó förtelmet, a fekete pókot, a parányi emberfejjel és a vörös jellel a tüskés potrohán.

– Hát nem gyönyörű? – kiáltotta. – Hát nem olyan szép az én fiam, mint a nyári napsütés?

Ezek voltak az utolsó szavai.

5

Az arca nem merev lett, hanem mozdulatlan. Orcája, homloka, melle, amely egy perce még vörös volt a szülés erőfeszítésétől, az orchideaszirmok viaszos fehérségével világított. Égő szemgolyója megállt a szemgödörben. Susannah-nak hirtelen olyan érzése támadt, hogy nem egy nőt néz, hanem egy nőről készült *rajzot*. Rendkívül jó rajz, de akkor is csak néhány ceruzavonással és halvány színfolttal alkották meg a papíron.

Susannah-nak eszébe jutott, hogyan tért vissza a Plaza-Park Hyatt Hotelbe, miután meglátogatták Discordia gyilokjáróját, és hogyan jött ide Fedicbe, hogy a pártázat menedékében megtartsa utolsó tanácskozását Miával. Hogyan hasadt ketté az ég, a kastély és magának a pártázatnak a köve. Ekkor, mintha az ő gondolata idézte volna elő, Mia arca kettéhasadt a haj vonalától az álláig. Merev, dülledt szeme kétfelé bandzsított. Ajka eszelős, kettős vigyorba repedt szét. Ám a szélesedő hasadékból nem

vér ömlött, csak állott szagú fehér por. Susannah agyában felvillant egy T. S. Eliot-verstörödék
(*üres emberek, kitömött emberek, szalmával tömött fejek*)

és Lewis Carroll

(*Hiszen ti csak egy pakli kártya vagytok*)

mielőtt Mia dan-tetéje fölemelte irtózatot fejét az első étkezésből. Véres szája kinyílt, fölemelkedett, hátsó lábai fogást keresve kapirgáltak anyja lelapult hasán, míg az első a falon mintha árnyékboksot vívtak volna Susannah-val.

Diadalmasan felsivített, és ha ekkor úgy dönt, hogy megtámadja a másik nőt, akihez kiadták dajkaságba, akkor Mia után Susannah Dean is meghal. Ehelyett Mordred odafordult anyja mellének lelapult zsákjához, amelyből az első kortyot szopizta, és letépte a helyéről. Nedves csámcsogással falt. Egy pillanattal később bebújt a maga ásta lyukba, a fehér emberi arc eltűnt, Miát pedig nem zavarta a felhasadt fejből pergő por. Nyers cuppogás hallatszott, olyan, mintha egy gépezet pumpálna. *Minden megmaradt nedvességet kiszív belőle*, gondolta Susannah. *Oda nézzenek, hogy dagad! Mint egy pióca a ló nyakán!*

Ekkor megszólalt egy nevetségesen angolos hang – jó utánzata az élethossziglan úriemberek kiejtésének: – Bocsássanak meg, uraim, de ezek után szükségük van még az inkubátorra? Engedelmmel megjegyezném, hogy úgy tűnik, a helyzet valamiképpen megváltozott.

Ez megtörte Susannah dermedtségét. Egyik kezére támaszkodva fölemelkedett, a másikkal megragadta Scowther automata pisztolyát. Megrántotta, de a fegyver be volt szíjazva az agyánál, és nem tudta kiszabadítani. Kaparászó mutatójja megtalálta a biztosító kis, csúszó gombját, és eltolta. Megfordította a fegyvert tokostul, egyenesen Scowther bordáinak.

– Mi az ör... – kezdte az orvos, azután Susannah meghúzta a ravaszt a középső ujjával, ugyanakkor teljes erőből megrántotta a tokot. A pántok, amelyek Scowther testéhez csatolták a fegyvert, kitartottak, de a fegyveragyat rögzítő vékonyabb szíj elpattant. Scowther eldőlt, miközben meg akarta nézni a fehér orvosi köpeny oldalán füstölgő fekete lyukat, és Susannah-nak a kezében maradt a pisztoly. Lelőtte Straw-t és a mellette álló vámpírt, azt, amelyiknél az elektromos kard volt. A vámpír egy pillanatig megmaradt, még mindig a csecsemőnek indult pók-istent bámulta, azután kialakult a nimbusza, és vele a teste is. Egy másodpercig még állt az üres farmerbe gyűrött üres ing, azután lerogyott.

– *Öljétek meg!* – üvöltötte Sayre, és ő is a fegyveréhez kapott. – *öljétek meg a kurvát!*

Susannah távolabb gurult a leengedőfélben levő anyján kuporgó póktól, és már esés közben cibálta a sisakot. Volt egy örjítően fájdalmas pillanat, amelyben azt hitte, nem jön le, de mire a padlóhoz csapódott, szabad volt. A sisak az ágy szélén lógott, peremén az ő kiszakadt hajszálaival. A pók, amely egy pillanatra lecsúszott anyja megránduló testéről, dühösen csicseregni kezdett.

Susannah az ágy alá gurult. Fölötte lövések dörögtek. Hangos vonítás jelezte, hogy egy golyó eltalált egy ágyrugót. Megpillantotta a patkányfejű ápolónő lábát, szőrös vádliját, és golyót eresztett a térdébe. A nővér felsivített, megfordult, és nyivákolva elsántikált.

Sayre előrehajolt, fegyverét rászögezte a lelapadt Mia mögött a rögtönzött dupla ágyra. Már három lyuk füstölgött és izzott a ponyván. Mielőtt egy negyedik is keletkezett volna, a pók egyik lába végigsúrolta Sayre képét, letépte róla a maszkot, leleplezve a szőrös pofát. Sayre összerándult, hátrált. A pók az alacsony ember felé fordult, és nyávogó hangot hallatott. A toron levő fehér dolog, az emberarcú szemölcs úgy meredt rá, mintha arra figyelmeztetné Sayre-t, hogy táguljon a vacsorájától. Azután visszatért Miához, akit már nem lehetett felismerni; úgy festett, mint egy elképzelhetetlenül ősi múmia, amelyből nem maradt más, csak rongyok és por.

– Hogy úgy mondjam, ez kissé zavarba ejtő – jegyezte meg az inkubátort markoló robot. –

Visszavonulhatok? Talán visszatérhetek akkor, ha a dolgok bizonyos mértékig tisztázódnak.

Susannah irányt változtatott, kigurult az ágy alól. Láta, hogy két alacsony ember sarkon fordul. Jey, a sólyomember habozott. Menjen vagy maradjon? Susannah célba vette, egyetlen golyót eresztett a fényes barna fejbe. Vér és tollak röpködtek.

Főlegyenesedett, amennyire tudott, egyik kezével megragadta az ágy szélét, hogy el ne veszítse az egyensúlyát, és felemelte Scowther pisztolyát. Eddig kilőtt négyet. A patkányfejű nővér és még egy ember elfutott. Sayre elejtette a pisztolyát, és igyekezett az inkubátort tartó robot mögé kerülni.

Susannah lelőtte a két megmaradt vámpírt és a bulldogképű alacsony embert. Ez utóbbi – Haber – nem felejtette el Susannah-t; várta az időt, hogy lőhessen. Susannah előbb vele végzett, és mélységes elégtétellel nézte, ahogy hanyatt zuhan. Habert tartotta a legveszedelmesebb ellenségnek.

– Asszonyom, megmondaná nekem... – kezdte a robot. Susannah két gyors lövést eresztett acélarcába, elsötétítve az elektromos szemeket. Ezt a trükköt Eddie-től tanulta. Azonnal felsivített egy óriás sziréna. Susannah attól félt, ha sokáig kell hallgatnia, megsüketül.

– PISZTOLYGOLYÓ ÉRT, MEGVAKULTAM! – bömbölte a robot, még mindig azzal az abszurd asszonyom-óhajt-még-egy-csésze-teát kiejtéssel. – LÁTÁSTÉR NULLA, SEGÍTSÉGRE VAN SZÜKSÉGEM, 7-ES KÓD, AZT MONDTAM, SEGÍTSÉG!

Sayre kilépett a robot mögül, a kezét magasra emelte. Susannah nem hallotta a hangját a sziréna és a robot üvöltése miatt, de le tudta olvasni a szájáról, mit mond a strici: – Megadom magam, engedjen el!

Susannah elmosolyodott a mulatságos ötlet hallatán. Mosolyában nem volt jókedv, sem megbocsátás. Egynek örült volna: ha rákényszeríthetné Sayre-t, nyalja meg a lábcsonkjait, ahogy az nyalatta Miával a cipőjét. De nem volt ideje. Sayre meglátta a végzetét Susannah vigyorában, és megfordult, hogy elmeneküljön, a nő pedig kétszer tarkón lőtte – egyet Miáért, egyet Callahan atyáért. Sayre koponyája vért és agyfoszlányokat fröcskölve szétrobbant. Az alacsony ember megragadta a falat, nekidőlt egy eszközökkel tömött polcnak, azután holtan zuhant a földre.

Susannah most a pók-istent vette célba. A fekete, tüskés toron fehérülő apró fej a nő felé fordult. A rászögezett, izzó kék szem nyomasztóan hasonlított Rolandéra.

Ezt nem teheted meg! Tilos megtenned! Én a Király egyszülött fia vagyok!

Nem tehetem meg? – Susannah leült, felemelte az automata fegyvert. – *Ó, aranyom, hogy te... milyen... nagyon... TÉVEDSZ!*

De mielőtt meghúzta volna a ravaszt, lövés dördült mögötte. Golyó pörkölte meg a nyakát. Susannah azonnal reagált; megfordult, és az ágyak közé vetődött. Az egyik alacsony ember, aki megfutott, bátorságot gyűjtött és visszatért. Susannah két lyukat ütött a mellébe, hogy halálosan megbánhassa döntését.

Megfordult, hogy ismét lőhessen – igen, ezt akarta, erre született, és örökké hálás lesz Rolandnak, amiért ezt megmutatta neki –, ám a többiek már meghaltak vagy elmenekültek. A pók számos lábával lefelé iszkolt a szülőágy oldalán, hátrahagyva anyjának papírmásé holttestét, és Susannah felé fordította fehér csecsemőfejét.

Nigger, jobb lesz, ha elengedsz, különben...

Rálőtt, de közben megbotlott a sólyomember egyik kinyújtott kezében. A golyó, amelynek el kellett volna pusztítania az ocsmányságot, kissé arrébb ment, és csupán a nyolc szőrös láb egyikét csippentette le. Sárgászöld folyadék, inkább genny, mint vér csurgott onnan, ahol a testből kinőtt. A lény sikított fájdalmában és meghökkenésében. A sikoly hallható részét Susannah alig érzekelte a robot szirénájának üvöltése miatt, de annál tisztábban és hangosabban érzekelte a fejében:

Ezért még megfizetek neked! Apám is, én is megfizetünk neked! Könnyörögni fogsz, hogy ölünk meg,

úgy ám!

Nem lesz rá lehetőséged, aranyom!, üzente vissza Susannah, és igyekezett annyi magabiztosságot mutatni, amennyit tudott, mert nem akarta, hogy a lény megtudja, mire gondol: arra, hogy Scowther automatája valószínűleg kiürült. Szükségtelen lassúsággal célzott az inaló pókra, amely először a végeérhetetlenül szirénázó robot mögött keresett menedéket, azután elkotródott egy sötét ajtónyíláson át.

Na jó. Nem nagyszerű, semmi esetre sem a legjobb megoldás, de még mindig életben van, és ez komoly teljesítmény.

Na és az, hogy sai Sayre emberei halottak vagy elpucoltak? Az sem rossz.

Félredobta Scowther pisztolyát, választott egy másikat, egy Walther PPK-t, kirántotta a Straw hóna alatt levő pisztolyokból, azután átkutatta az alacsony ember zsebeit, és talált fél tucat tartalék tárat. Rövid ideig fontolgatta, hogy kiegészítse-e fegyverzetét a vámpír elektromos kardjával, azután úgy döntött, hagyja, ahol van. Jobb, ha az ember ismerős szerszámot használ, mintha ismeretlennel próbálkozik.

Igyekezett kapcsolatba kerülni Jake-kel, de nem hallotta a saját gondolatait, így a robothoz fordult.

– Hé, nagyfiú! Mi lenne, ha lekapcsolnád azt a rohadt szirénát?

Fogalma sem volt róla, hogy a dolog beválik-e, de bejött. Nagyszerű volt az azonnali csönd, olyan érzéki volt a tapintása, mint a moaréselyemé. A csönd hasznos lehet. Ha ellentámadás indul, akkor meghallja, amint közelednek. Az volt a nagy bűdös helyzet, hogy reménykedett egy ellentámadásban, alig várta, hogy jöjjenek, és nem érdekelt, hogy van-e értelme vagy nincs. Volt fegyvere, és be volt gerjedve. Csak ez számított.

(Jake! Jake, hallasz öcskös? Ha hallasz, válaszolj a nénédnek!)

Semmi. Még a távoli fegyverropogás sem hallatszott. Nyilván túl m...

Azután egyetlen szót hallott – valóban szó volt? (wimeweh)

Ami még fontosabb: Jake az?

Nem tudta biztosra, de úgy vélte, hogy igen. És valamiért ismerősnek tűnt a szó is.

Minden erejével összpontosított, hangosabban akarta hívni a fiút, ám ekkor különös gondolata támadt, túl erős ahhoz, hogy közönséges megérzésnek nevezze. Jake tudatosan próbál csöndben maradni, mert... rejtőzködik? Talán most akar átugrani egy álcázott csapdát? Az ötlet örületségnek tűnt, mégis lehet, hogy a gyerek is be van gerjedve. Susannah nem tudhatta, de úgy gondolta, hogy ezt a furcsa szót *(wimeweh)*

vagy szándékosan küldte neki, vagy kicsúszott a gondolatai közül. Így vagy úgy, jobb, ha egy darabig hagyja, hogy a gyerek önállóan intézze az ügyeit.

– Mondtam, hogy megvakított a lövöldözés! – nyugösködött a robot. A hangja még mindig erős volt, de annyira lehalkította, hogy megközelítette a normális beszédet. – Nem látok semmit, és itt van ez az inkubátor...

– Dobd el – mondta Susannah.

– De hát...

– Dobd el, cimbi!

– Megbocsásson, asszonyom, de én Nigel, az Inas vagyok, és igazán nem...

Susannah a rövid párbeszéd alatt közelebb araszolt a robothoz – az ember nem felejt el a közlekedés régi módszereit csak azért, mert kis időre lába nőtt –, és elolvasta a robot krómacél derekára írt nevet és gyártási számot.

– Nigel DNK 45932, dobd el azt a kurva üvegdobozt, az isten áldjon meg!

A robot (a HÁZI szó volt a sorozatszám alá nyomtatva) elejtette az inkubátort, azután felnyögött,

amikor az üvegláda cserepekre tört acéllában.

Susannah odaért Nigelhez, és fölfedezte, hogy le kell győznie pillanatnyi félelmét, mielőtt felnyúl és megfogja háromujjú kezét. Emlékeztetnie kellett magát, hogy ez itt nem Andy Calla Bryn Sturgis városából, és Nigel még csak nem is tud Andyról. Akár elég bonyolult az inasrobot a bosszúálláshoz – Andy bizonyosan képes volt rá –, akár nem, az ember nem állhat bosszút olyasmért, amiről nem tud.

Reménykedjünk.

– Nigel, vegyél föl!

Felvinnyogtak a szervomotorok, a robot lehajolt.

– Nem, aranyom, előbbre kell lépned egy kicsit. Ahol állsz, minden tele van üvegcsereppel.

– Bocsánat asszonyom, de vak vagyok. Azt hiszem, ön lőtte ki a szememet.

Ó. Szóval így.

– Hát pedig – mondta Susannah, azt remélve, hogy az ingerült hang álcázza a mögötte lapuló félelmet nem tudok neked újat szerezeni, ha nem veszel föl. Na, mozgás! Fogy az idő.

Nigel előrelépett, és üvegcserepeket ropogtatva elindult a hang felé. Susannah leküzdötte ösztönös félelmét, amely hátrálásra biztatta. A Házi Robot egész gyengéden megfogta a karját, aztán felnyalábolta.

– Most pedig vigyél az ajtóhoz!

– Asszonyom, elnézését kérem, de számos ajtó van a Tizenhatosban. Még több a kastély alatt.

Susannah nem tudott uralkodni a kíváncsiságán.

– Hány?

Rövid szünet. – Számításaim szerint jelenleg ötszázkilencvenöt működőképes. – Susannah azonnal felfigyelt rá, hogy öt meg kilenc meg öt, az annyi, mint tizenkilenc. Összeadva *csasszit*.

– Nincs ellenedre elvinni ahhoz, amelyen idejöttem, mielőtt a lövöldözés elkezdődött? – A szoba túlsó vége felé mutatott.

– Nem, asszonyom, egyáltalán nincs ellenemre, ám sajnálattal kell közölnöm, hogy azt nem tudja használni – mondta Nigel a szokásos géphangon. – Ez az ajtó, a NEW YORK#7/FEDIC, egyirányú. – Szünet. Relék kattogtak a fej acélkupolájában. – Továbbá a legutóbbi használatkor kiégett. Ahogy ön mondaná, elért az ösvény végén levő tisztásra.

– Ó, hát ez *csodálatos!* – kiáltotta Susannah, de rájött, hogy nem igazán lepte meg Nigel közlése. Emlékezett a szaggatott zümmögésre, amelyet közvetlenül azelőtt hallott, hogy Sayre durván átlökte az ajtón. Még kétségbeesésében is kihallotta belőle a haldoklást. Hát annak bizony vége. – Egyszerűen csodálatos!

– Úgy érzekelem, hogy ön csalódott, asszonyom.

– De még milyen piszok csalódott vagyok! Nem elég, hogy ez a rohadék egy irányba nyílik! Most pedig totál bezárult!

Nem számítva a vésztartalékot – mondta Nigel.

– Véasztartalék? Miféle véasztartalék?

– Az a NEW YORK#9/FEDIC – mondta Nigel. – Egy időben harminc egyirányú New York-Fedic ajtó működött, de azt hiszem, a #9-es számú az egyetlen, amely megmaradt. Minden parancs, amely a NEW YORK#7/FEDIC-et működtette, most a #9-es számra érvényes.

Csasszit, gondolta Susannah... majdnem úgy, mint egy fohászt. *Azt hiszem, a csasszitról beszél. Ó, Istenem, remélem, arról!*

Ismered a jelszavakat és a többi ilyesmit, Nigel?

– Természetesen, asszonyom.

– Vigyél a #9-es ajtóhoz!

– Ahogy parancsolja.

Nigel sebesen megindult az üres ágyak százainak sora között. A fehér lepedők vakítottak a mennyezeti lámpák izzásában. Susannah egy pillanatra benépesítette a szobát sikoltozó, rémült gyermekekkel, akik akkor érkeztek Calla Bryn Sturgisből, talán a szomszédos Callákból is. Nem egyetlen patkányfejű nővért látott, hanem egész légiót, akik alig várják, hogy fölcsatolják a sisakokat a gyermekekre, és elindítsák az eljárást, amely... mit is művel? Valamilyen módon tönkreteszi a gyerekeket. Kiszívja az értelmet a fejükből, megbolondítja a növekedési hormonjaikat, és örökre roncsot csinál belőlük. Eleinte talán még örültek is, amikor ilyen édes hangot hallottak a fejükben, amely üdvözölte őket az Északi Központi Pozitronika és a Sombra Corporation csodálatos világában. Abbahagyták a sírást, a szemük megtelt reménnyel. Talán azt gondolták, hogy a fehér egyenruhás nővérek a szőrös, ijesztő arcuk, sárga foguk ellenére is kedvesek, akárcsak a selymes hangú néni.

Azután elkezdődött a zümmögés, gyorsan növekvő hangerővel fúrta magát a fejük közepe felé, és a termet ismét megtöltötte a gyermekek rémült sikolya...

– Asszonyom! Jól van?

– Igen. Miért kérdezted, Nigel?

– Úgy éreztem, hogy megborzongott.

– Nem érdekes. Csak vigyél a New Yorkba vezető ajtóhoz, ahhoz, amelyik még működik.

6

Ahogy elhagyták a gyengélkedőt, Nigel sebesen talpalni kezdett Susannah-val. Végigmentek egy folyosón, majd egy másikon. Mozgólépcsőkhöz értek, amelyek úgy festettek, mintha sok száz éve dermedtek volna meg. Félúton jártak az egyikén, amikor egy lábakon álló acélgömb Nigelre villantotta borostyánszínű szemét, és felkiáltott: „Hopp! Hopp!”, amire Nigel hasonlóképpen felelt: „Hopp! Hopp!”, azután odaszólt Susannah-nak (azon a bizalmas hangon, amellyel némely pletykaszatyrok beszélnek Azokról, Akik Balszerencsések): – Mechanikai előműnkás, és több mint nyolcszáz éve ragadt ott – azt hiszem, kiszáradtak a kapcsolótáblái. Szegény lélek! Pedig igyekeznek a tőle telhető legjobbat nyújtani.

Nigel kétszer is megkérdezte, mit gondol Susannah, vajon a szeme tényleg megjavítható? Első alkalommal Susannah azt válaszolta, hogy nem tudja. Másodszor – egy kicsit sajnálta őt (őt és nem azt) – visszakérdezett, hogy *neki* mi a véleménye.

– Azt hiszem, szolgálati éveimnek kis híján vége – felelt a robot, és hozzátett valamit, amitől Susannah karja libabőrös lett. – Ó, Discordia!

A Diem testvérek halottak, gondolta, és eszébe jutott valami – álom? látomás? egy pillantás az ő Tornyára? – a Miával közös időből. Vagy a mississippi Oxfordban töltött időből? Esetleg mindkettőből? *Papa Doc Duvalier halott. Christa McAuliffe halott. Stephen King halott, a népszerű író akkor halt meg, amikor éppen délutáni sétájára indult. Ó, Discordia, ó, kárhozat!*

Ki a fene ez a Stephen King? Vagy akár Christa McAuliffe?

Váratlanul elmentek egy alacsony ember mellett, aki jelen volt, amikor Mia megszülte a szörnyet. Összegömbölyödve hevert a poros padlón, mint valami emberi rák, a kezében pisztolyt tartott, a fejében lyuk volt. Susannah szerint öngyilkosságot követett el. Logikus. A dolgok rosszra fordultak. És hacsak Mia babája rá nem talál az útra, hogy eljusson oda, ahova tartozik, a Nagy Vörös Papa dühöngeni fog. Bár az is lehet, hogy akkor is, ha Mordred valamiként megtalálja a hazautat.

A *másik* apja. Mert ez az ikrek és a tükörképek világa, és Susannah most már többet értett abból, amit látott, mint amennyit szeretett volna. Mordred is iker volt, afféle Jekyll-és-Hyde, két félből állt, és

neki két apa arcát nem szabad elfelednie.

Újabb hullák mellett mentek el; Susannah-nak úgy tűnt, valamennyien öngyilkosok lettek. Kérdezte Nigelt, hogy meg tudja-e állapítani – talán szagról vagy másképpen –, de a robot azt felelte, hogy nem. – Mit gondolsz, hányan maradtak itt? – kérdezte Susannah. A vérének volt ideje lehiggadni, és most kissé ideges volt.

– Nem sokan, asszonyom. Azt hiszem, a többség elment. Nagy valószínűséggel a Dervába.

– Mi az a Derva?

Nigel azt válaszolta, hogy mérhetetlenül sajnálja, de ezt az információt elzárták, és csak a megfelelő jelszóval lehet hozzájutni. Susannah megpróbálkozott a csasszittal, de nem működött. Ugyanilyen hatástalan maradt a tizenkilenc, vagy végső próbálkozása, a kilencvenkilenc. Úgy látszik, be kell érnie azzal, hogy a többség elment.

Nigel balra fordult egy új folyosón, amelynek két oldalán ajtók sorakoztak. Susannah megállította, és benyitott az egyikre, de bent nem látott semmi különöst. A vastag porrétegből ítélve rég elhagyott iroda. Kíváncsian nézte az egyik falra ragasztott plakátot, amely hisztérikusan nyihároló tizenéveseket ábrázolt. A kép alá nagy, kék betűkkel ezt írták:

**FIGYI, DÖGÖS KANDÚROK ÉS SZÖKDÉCSELŐ CICÓK!
ALAN FREEDDEL RÚGTAM A PORT!
CLEVELAND, OHIO 1954. OKTÓBER**

Úgyszólván biztosra vette, hogy a színpadon Richard Pennimant látja. A magafajta klubtöltelékek mímelt megvetéssel néztek mindenkit, aki keményebb rocker volt Phil Ochsnál, de Suze-nak mindig titkolt gyengéje volt Little Richard: Húha, Miss Molly, te aztán nyomod az ipart! Ez olyan Detta-féle dolog lehetett.

Használták vajon ezek az ajtókat arra, hogy tetszésük szerinti helyeken és időkben vakációzzanak? Használták-e a Sugarak erejét, hogy a Torony bizonyos szintjeit idegenforgalmi látványossággá változtassák?

Megkérdezte Nigelt, aki azt mondta, hogy ő bizonyosan nem tud semmit. Hangjából ítélve még mindig a megvakulásán búslakodott.

Végül megérkeztek egy visszhangos körtérre, amelynek irdatlan peremén ajtók sorakoztak. A márványpadló fekete-fehér sakktáblája visszahozott zavaros álmokat, amelyekben Mia a kis fickót etette. A magasban, ahol a kék mennyezetten valaha elektromos csillagok pislogtak, most repedések keresztezték egymást. A hely Lud Indóházára emlékeztette, de még annál is jobban hasonlított a Központi pályaudvarra. Valahol a falakban légkondicionáló vagy -cserélő gépek dohogtak rozsdásan. A levegő szaga furcsán ismerős volt, Susannah rövid töprengés után azonosította a Comet Légtisztítót. Ők finanszírozták a *Megfelelő Ár*-at, amelyet néha megnézett a tévében, amikor reggel véletlenül otthon volt. „*Don Pardo vagyok, és most üdvözljük házigazdánkat, Mr. Bill Cullent!*” Egy pillanatra megszédült, behunyta a szemét.

Bill Cullen halott. Don Pardo halott. Martin Luther King halott, lelőtték Memphisben. Éljen Discordia!

Krisztusom, sosem hallgatnak el azok a hangok?

Kinyitotta a szemét, meglátott egy SANGHAJ/FEDIC, azután egy BOMBAY/FEDIC feliratú ajtót. Volt egy olyan is, hogy DALLAS (NOVEMBER 1963)/FEDIC. Volt, amit rúnákkal írtak, úgyhogy egy kukkot sem értett belőle. Végül Nigel megállt az egyiknél, azt Susannah is fölismerte.

ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKA RT.

New York/Fedic

MAXIMÁLIS BIZTONSÁG

Ezt Susannah ismerte a másik oldalról, de a felirat alatt, miszerint SZÓBELI BELÉPTETŐ KÓD KÖTELEZŐ, baljós vörösen villogott még egy:

#9 VÉSZTARTALÉK

7

Mit óhajt cselekedni, asszonyom? – kérdezte Nigel.

– Tegyél le, cukorfalat.

Volt ideje, hogy kitalálja, mit válaszoljon, ha Nigel netán megtagadná az utasítást, de az még csak nem is habozott. Susannah odaszökdécselt az ajtóhoz a régi módon, a kezére támaszkodva. Tenyere alatt olyan anyagot érzett, amely nem volt sem fa, sem fém.

Míntha nagyon halk zümmögést hallott volna. Gondolkozott, hogy kipróbálja-e a csasszit jelszót – Ali Babas *Szézám tárulj*-ának helyi változatát –, aztán nem fárasztotta magát. Még egy kilincs sem volt az ajtón. Elfogadta, hogy az egyirányú, az egyirányút jelent; nem lehet viccelni vele.

(JAKE!)

Teljes erejével küldte az üzenetet.

Semmi válasz. Még egy elmosódott

(wimeweh)

értelmetlen szó sem. Még egy pillanatig várt, azután megfordult és leült, hátát az ajtónak támasztotta. A tartalék táraikat széttárt térde közé szórta, azután jobb kézzel fölemelte a Walther PPK-t. Jó fegyver ez, ha a hátad nekivetheted egy zárt ajtónak. Tetszett a pisztoly súlya. Valaha másokkal együtt tanulta a passzív ellenállás technikáját. Feküdj az ebédlő padlójára, védj érzékeny derekadat és még puhább, érzékenyebb szerveidet. Ne válaszolj azoknak, akik ütnek, szidalmaznak, és mocskolják a szüleidet. Énekelj a láncaidban, mint a tenger. Mit szólnának régi barátai, ha látnák, mivé lett?

– Figyelj – mondta ki fennhangon –, szarok rá. A passzív ellenállás is halott.

– Asszonyom?

– Semmi, Nigel.

– Asszonyom, szabad megkérdeznem...

– Hogy mit csinállok?

– Pontosan, asszonyom.

– Egy barátomat várom, cimbi. Én csak várok egy barátomra.

Várta, hogy a DNK 45932 emlékeztetni fogja, miszerint az ő neve Nigel. Nem tette meg. E helyett megkérdezte, meddig várja a barátját. Susannah azt válaszolta, hogy az idők végezetéig. Ezt hosszú csönd követte. Végül Nigel megkérdezte: – Addig elmehetnék, asszonyom?

– De hogyan látsz?

– Átkapcsolok infravörösre. Kevésbé részletes, mint a három-X makrovízió, de ahhoz elegendő, hogy eljussak a javítóműhelybe.

– Van ott valaki, aki képes rendbe hozni? – kérdezte Susannah enyhe kíváncsisággal. Megnyomta a gombot, mire a tár kisiklott a Walther agyából, azután visszanyomta. Gyerekes örömet okozott neki az az olajos, fémes KATT!

– Ezt bizonyosan nem tudom megmondani, asszonyom – felelte Nigel –, noha a valószínűsége roppantul csekély, kétségtelenül egy százalék alatt van. Ha senki nem jön, akkor, önhöz hasonlóan,

várákozni fogok.

Susannah biccentett. Hirtelen elfáradt, és belátta, hogy a nagy utazás itt ér véget – itt, ennek az ajtónak dőlve. De még nem adta föl. Csak a gyávák adják föl, nem a harcosok.

– Járj szerencsével, Nigel, köszönet a fuvarért. Hosszú napokat és kellemes éjszakákat. Remélem, visszakapod a szemedet. Sajnálom, hogy kilöttem őket, de kutyaszorítóban voltam, és nem tudtam, melyik oldalon állsz.

– Minden jót, asszonyom.

Susannah bólintott. Nigel eldöcögött, és Susannah egyedül maradt, a New York feliratú ajtónak dőlve. Jake-et várta. Hallgatózott.

De csak a falakban működő gépek rozsdás, haldokló lihegését hallotta.

5. fejezet

A DZSUNGEL ÖLÉN

1

Egyetlen fenyegetéssel lehetett rávenni, hogy otthagyja a halálra szánt atyát: azzal, hogy az alacsony emberek és a vámpírok megölik Csit. Rögtön nem kellett vívódnia. Felkiáltott,

(CSI, HOZZÁM!)

minden összeszedhető szellemi erejét beleadva a kiáltásba, és Csi máris rohant mellé. Otthagyták a teknőstől elbűvölt alacsony embereket, és meg sem álltak egy ajtóig, amelyre a SZEMÉLYZETI BEJÁRÓ szavakat írták. Az étterem tompa narancsvörös izzásából beléptek a vakító fehér fény és a bűdösre égett fazekak világába. Forró, nyálkás gőz csapott az arcába,

(a dzsungel)

talán azért, hogy bedíszletezze a színpadot az elkövetkező előadáshoz,

(a dzsungel ölén)

talán nem. Látása kitisztult, ahogy a szembogara összehúzódott, és látta, hogy a Dixie Malac konyhájába került. Méghozzá nem először. Egyszer, nem is olyan régen, mielőtt megérkeztek Calla Bryn Sturgisbe a Farkasok, Jake követte Susannah-t (aki akkor éppen Mia volt) egy álomba, ahol a nő egy hatalmas, üres konyhában kajtatott élelem után. Ez volt az a konyha, csak most pezsgett az élettől. Vasnyársra húzott, hatalmas disznó sistergett a nyílt tűzön. A rostély pálcái között, amelyekre rákérgetett az étel, minden lehulló zsírcsepp után felágaskodtak a lángok. Kétoldalt, a hatalmas réz szagelszívók alatt akkora fazekak gőzölögtek, mint maga Jake. Az egyiket egy szürke bőrű teremtmény kavargatta, olyan ocsmány, hogy Jake ránézni is alig bírt. Szürke, vastag szájából kétoldalt agyarak meredeztek. Lebernyeges pofájáról szürke, rücskös zacskókban lógott le a bőr. Hogy ez a teremtmény pecsétés fehér szakácsköpenyt és szakácssipkát viselt, még eszelősebbé tette a lidércnyomást. E jelenés mögött, csaknem eltűnve a gőzben, két másik fehér ruhás lény mosogatta a tányérokat a dupla mosogatóban. Mindketten nyakkendőt viseltek. Az egyik ember volt, körülbelül tizenhét éves fiú, a másik szörnyeteg, talán két lábon álló macska.

– *Vai, vai, los mostros pubes, tre cannits en founs!* – recsegte az agyaras a mosogatófiúknak. Jake-et észre sem vette. Egyikük – a macska – viszont igen. Lesunyta a fülét, és fűjt. Jake gondolkodás nélkül odavágta a jobb kezében tartott Orizát. Zengve szelte a párás levegőt, és olyan simán vágta át a macska nyakát, mint az éles kés az oldalszalonnát. A zöld szem még akkor is izzott, amikor a fej szappanos loccsanással hullott a mosogatóba.

– *San fai, can dit los!* – ordította a séf. Vagy nem tudatosodott benne, mi történt, vagy képtelen volt

felfogni. Jake felé fordult. Menetes, rücskös homloka alatt egy érző lény könnyes, szürkéskék szeme villogott. Jake most jött rá, micsoda: valami torz, értelmes varacskos disznó. Vagyis a saját fajtáját sütögette. Ez tökéletesen illett a Dixie Malachoz.

– *Can foh pube ain-tet can fah! She-so pan! Vai!* – mondta Jake-nek. Azután, csak hogy az elmebaj teljes legyen, hozzátette: – És ha nem sikálsz meg, *ne kerülj a szemem elé!*

A másik mosogató, az ember valamilyen figyelmeztetést kiáltott, de a séf rá se hederített. Kétségtelenül az volt a véleménye, hogy ha Jake megölte az egyik kuktáját, akkor becsületbeli kötelessége átvenni a halott macska helyét.

Jaké elhajította a másik tányért, amely átvágta a varacskos disznó nyakát, és véget vetett a hablatyolásnak. Jó négy-öt liter vér loccsant a lényből a jobbra eső tűzhelyre, undorító, égett szag terjengett. A varacskos disznó feje balra fittyent, aztán hátracsapódott, de nem szakadt le. A lény – legalább kétméteres volt – két tántorgó lépést tett balra, és átkarolta a nyárson forgó disznót. A levágott fejet tartó bőr kicsit tovább szakadt, most Varacskos Séf jobb vállára lógott, egyik szeme a gőzzel koszorúzott neonlámpákra meredt. A forróság miatt a szakács keze előbb odasült a pecsenyéhez, azután olvadni kezdett. A lény belezuhant a lángokba, a köpenye tüzet fogott.

Jake elfordult, szemügyre vette a másik kuktát, aki feléje lépdelt, egyik kezében henteskéssel, a másikban bárdal. Kikapott egy újabb 'Rizát a táskából, de nem hajította el, noha a fejében azt zümmögte egy hang, hogy gyerünk, gyerünk, csinálj a szemétnak olyasmit, amit Margaret Eisenhart „mély választéknak” nevezett. Hogy nevettek ezen a kifejezésen az Oriza-nővérek! De bármennyire szerette volna elhajítani a tányért, megfékezte magát.

A suhanc bőre fakó sárgásszürke volt a konyhai lámpák vakító fényében. Rémültnek, alutápláltnak látszott. Jake figyelmeztetően fölemelte a tányért, a fiatalember megtorpant. De nem a 'Rizát nézte, hanem Csit, aki Jake lábai között állt. A szőrmókus felborzolta a bundáját, amitől kétszeresére nőtt, és vicsorgott.

– Te... – kezdte Jake, ám ekkor kivágódott az étterem ajtaja. Az egyik alacsony ember rohant be. Jake habozás nélkül elhajította a tányért. Az keresztülzümmögött a párás, ragyogó levegőn, és milliméteres pontossággal vágta le a behatoló fejét az ádámcsutkájánál. A fejetlen test először balra, aztán jobbra dőlt, mint a komikus, aki a tapsot fogadja, azután összerogyott.

Jake szinte azonnal előkapott két másik tányért, karjait ismét keresztezte a melle előtt abban a tartásban, amelyet sai Eisenhart „betöltésnek” nevezett. A mosogatófiúra nézett, aki még mindig szorongatta a kést és a hentesbárdot, de nem tűnt fenyegetőnek. Újra próbálkozott, és ezúttal sikerült egy egész kérdést intézni hozzá: – Beszélsz angolul?

– Ja – felelte a fiú. Eldobta a hentesbárdot, mosogatóástól vörös hüvelyk és mutatóujját centiméternyire tartotta egymástól. – De csak kicsi. Tanolom, mióta itt vagyok. – Elengedte a kést, amely a bárd mellé pottyant a konyha padlójára.

– Belső-Világból jöttél? – kérdezte Jake. – Onnan, ugye?

Úgy látta, hogy a mosogatófiú nem valami nagy elme („Nem egy lumen”, Elmer Chambers kétségtelenül ezt mondta volna lenéző mosollyal), de ahhoz elég értelmes, hogy honvágya legyen. Mutatta az a félreérthetetlen villanás a szemében. – Ja – felelte. – Ludwegből gyöttem én.

– Ez a város közel fekszik Ludhoz?

– Ha úgy teccik, északra van tüle, ha nem, akkor is – felelte a mosogatófiú. – Megölsz, haver? Nem akarok meghalni, szomorú vagyok.

– Nem én leszek az, aki megöl, ha igazat mondasz. Járt erre egy nő?

A mosogatófiú némi habozás után válaszolt: – Egen, Sayre és a haverjai hozták. Alig állott a lábán, csak úgy billegett... – Meg is mutatta, a fejét lógatta, pontosan úgy festett, mint a falu bolondja. Jake-

nek az a Sheemie jutott eszébe, akit Roland mejisi meséjéből ismert.

– De nem volt halott.

– Nem. Talán, ha sebesült vót.

Jake az ajtó felé pillantott, de senki sem jött. Egyelőre. Mennie kell, mégis...

– Hogy hívnak, cimbora?

– Jochabim, az vagyok, Hossa fia.

– Nos, figyelj, Jochabim, van egy világ a konyhán kívül, New Yorknak hívják, és a hozzád hasonló srácok szabadok benne. Javaslom, hogy tűnj el innen, amíg még teheted.

– Visszahoznak, darabokra szednek.

– Nem, te nem érted, milyen nagy hely ez. Mint Lud, amikor... mielőtt...

Ránézett Jochabim tompa arcára, és azt gondolta: *Nem, itt én vagyok az, aki nem ért valamit. És ha még sokáig lógok itt, hogy rávegyem a szökésre, annak nem lesz más eredménye...*

Az étterembe vezető ajtó ismét kinyílt. Most két alacsony ember igyekezett egyszerre bejutni, és egy pillanatra beszorultak. Jake elhajította a két tányért, amelyek keresztezték egymást a gőzben, és lefejezték az újonnan érkezőket, éppen akkor, amikor átjutottak. Hanyatt estek, az ajtó ismét becsukódott. A Piper iskolában Jake tanult a thermopüléi csatáról, ahol a görögök megállították a náluk tízszer nagyobb perzsa hadsereget. A görögök becsalták a perzsákat egy keskeny hágóba; ez ő volt és a konyhaajtó. Amíg egyesével-kettesével jönnek – muszáj nekik, hacsak nem képesek valahogy oldalba kapni –, el tudja intézni mindet.

Legalábbis amíg ki nem fogy az Orizákból.

– Lőfegyver? – kérdezte Jochabimot. – Vannak errefelé lőfegyverek?

Jochabim megrázta a fejét, ám tekintettel bősztítő bambaságára ez azt is jelenthette, hogy *nincsenek lőfegyverek a konyhába, meg azt is: nem ösmerlek.*

– Na jó, én megyek – mondta Jake. – És ha te nem pattansz meg, Jochabim, amíg van lehetőség, akkor még nagyobb hülye vagy, mint amilyennek látszol. Márpedig az sem kevés. Kint videojátékok vannak, haver! Gondold meg!

Jochabim továbbra is tompán bámult rá. Jake föladta a küzdelmet. Már éppen azon volt, hogy hívja Csit, amikor valaki bekiáltott az ajtóból.

– Hé, öcskös! – Nyers. Magabiztos. Mindentudó. Annak az embernek a hangja, aki képes leütni egy ötösért, vagy annyiszor fekszik le a nőddel, ahányszor akar, gondolta Jake. – Haverod, a tiszti, halott! Megmondom az őszintét, vacsora lett belőle. Ha további hepciáskodás nélkül kijössz, akkor talán nem lesz belőled desszert.

– Lapulj meg oldalt, és ne mozdulj! – parancsolta Jake. Ez végre átjutott Jochabim ostobaságának a falán.

– Ez az utolsó lehetőség! – figyelmeztette a nyers, mindentudó hang. – Gyere ki!

– Gyere be! – vágott vissza Jake. – Még rengeteg tányérom van! – Tulajdonképpen eszelősen vágyott rá, hogy kirontson, és viadalra keljen az alacsony emberekkel meg asszonyokkal a túloldalon, az étteremben. Nem volt ez teljes mértékben örültség, Roland is tudta volna; ez lenne az utolsó, amire számítanak. Ha elhajítana fél tucat tányért, legalább kitörne a pánik.

A problémát a szörnyetegek jelentették, akik a drapéria mögött faltak. A vámpírok. Ők nem esnek pánikba. Ezt Jake is tudta. Úgy sejtette, hogy ha a Nagyapáknak sikerülne bejutniuk a konyhába (lehet, hogy csak az érdeklődés hiánya – és az atya holttestének utolsó cafatai – tartja őket az ebédlőben), akkor már halott lenne. Nagy valószínűséggel Jochabim is.

Fél térdre ereszkedett, és odasúgta a szörmókusnak: – Csi, keresd Susannah-t! – A parancsot megerősítette egy mentális képpel.

A szőrmókus még egy bizalmatlan pillantást vetett Jochabimra, azután a földhöz nyomta az orrát. A csempe nedves volt, mintha nemrég mostak volna fel, Jake attól félt, hogy Csi nem lesz képes megtalálni a szagnyomot. Ám az élesen felkiáltott – sokkal inkább ugatás volt, mint emberi szó –, és orrát a földhöz szorítva végigloholt a konyha közepén a tűzhelyek és gőzasztalok között, csak addig térve el az iránytól, amíg kikerülte Varacskos Séf füstölgő tetemét.

– Ide figyelj, te kis görény! – kiáltotta az alacsony ember az ajtó előtt. – Kezdem elveszíteni a türelmemet!

– Nagyon helyes! – kiáltott vissza Jake. – Akkor gyere be! Meglátjuk, kimész-e még egyszer!

Ujját figyelmeztetően az ajkára illesztette, és Jochabimra nézett. Már éppen azon volt, hogy megfordul és futásnak ered – fogalma sem volt, mennyi idő múlva kiált ki a mosogatófiú az ajtón, hogy a srác és szőrmókusa nem védik többé a thermopüléi szorost –, amikor Jochabim odaszólt valamit, nagyon halkán, szinte suttogva.

– Micsoda? – kérdezte Jake értetlenül. Úgy hangzott, mintha Jochabim azt mondta volna, hogy *vigyázz az elmecsapdára*, de ennek nincs értelme. Vagy igen?

– Vigyázz az elmecsapdára – ismételte Jochabim, ez alkalommal tisztábban és érthetőbben, azután visszafordult a fazekaihoz és a szappanos vízhez.

– *Miféle* elmecsapdára...? – kérdezte Jake, de Jochabim tetette, hogy süket, ő pedig nem maradhatott elég ideig, hogy kifaggassa. Rohant Csi után, csak egy pillantást vetett hátra. Ha újabb alacsony emberek törnek be a konyhába, akkor ő akar elsőnek tudomást szerezni róluk.

De senki nem jött, legalábbis addig, amíg Csi nyomán oda nem ért egy újabb ajtóhoz. Ezen át az étterem kamrájába jutott, egy kávé és fűszerszagú, homályos szobába, ládatornyok közé. Olyan volt, mint az East Stoneham-i vegyesbolt raktárának tisztább változata.

2

A Dixie Malac kamrájának a végében volt egy ajtó. Mögötte csempével burkolt lépcső vezetett lefelé, isten tudja, milyen mélyre. Gyenge izzók világítottak homályos, légyviszkos üvegburákban. Csi habozás nélkül elindult lefelé, hol az eleje, hol a hátulja ugrott egyet a lépcsőn, amitől igen mulatságosan festett. Az orrát a fokokhoz nyomta, és Jake tudta, hogy Susannah nyomát követi. Ezt képes volt kiemelni kicsiny barátjának elméjéből.

Próbálta számolni a fokokat, el is jutott százhuszig, aztán belezavarodott. Egyáltalán még New Yorkban (vagy alatta) van? Egyszer mintha ismerős morajlást hallott volna fojtottan. Metrószerelvény lehetett.

Végül leértek a lépcső aljára. Széles, boltíves teremben kötöttek ki, amely olyan volt, mint egy hatalmas szálloda előcsarnoka, csak nem volt szálloda körülötte. Csi az orrát a földhöz szorítva, a farkát csóválva keresztülfutott a helyiségen. Jake-nek loholnia kellett, nehogy lemaradjon. Miután a 'Rizák megfogytak, a szatyor lóbálózott. Az előcsarnok boltíves végében egy kioszkot találtak, amelynek egyetlen poros üveglakában felirat figyelmeztetett: **UTOLSÓ LEHETŐSÉG EGY NEW YORK-I EMLÉKTÁRGYRA!**, meg **LÁTOGASSON IDE 2001. SZEPTEMBER 11-ÉN! MÉG KAPHATÓK JEGYEK A FELEJTHETETLEN ESEMÉNYRE! ASZTMÁSOKNAK ORVOSI IGAZOLÁS KÖTELEZŐ!** Jake azon töprengett, mi lehet olyan érdekes 2001. szeptember tizenegyben, aztán úgy döntött, inkább nem akarja tudni.

Hirtelen egy hang szólalt meg a fejében, olyan erősen, mintha a fülébe kiabálnának: – *Hé! Hé, pozitronika nyanya! Itt vagy még?*

Fogalma sem volt, ki lehet az a pozitronika nyanya, de a kérdező hangját azonnal felismerte.

Susannah!, ordította, és megtorpant a kioszk mellett. Olyan öröm ragyogott fel az arcán, hogy ismét

gyermeknek látszott. *Suze, ott vagy?*

Hallotta, ahogy a nő felkiált boldog meglepetésében.

Csi észrevette, hogy barátja már nincsen a sarkában. Megfordult és türelmetlenül kiabált: *Ake-ake!* A fiú egyelőre nem foglalkozott vele.

– Hallak! – kiáltotta. – Végre! Istenem, kivel beszéltél? Kiabálj, akkor odatalálok a te...

Mögötte – talán a hosszú lépcső tetején, talán már lejjebb – valaki elordította magát. – Ez ő! – Lövések dördültek, de Jake alig hallotta. Iszonyodva érezte, hogy valami mászik a fejében. Olyasféle, mint egy mentális kéz. Biztosan az alacsony ember, aki az ajtóból beszélt vele. Az alacsony ember keze megtalált néhány tárcsát Jake Chambers Doganjában, és babrálni kezdte őket. Azzal próbálkozik (*hogy megdermesszen, megbénítson, hogy a lábam a földbe gyökerezzen*)

hogy megállítsa. A hang beléhatolt, mert mikor Jake adott és vett, akkor *nyitott* volt...

Jake! Jake, hol vagy?

Nem volt idő válaszolni. Egyszer, amikor a megfejthetetlen ajtót próbálta kinyitni a Hangok Barlangjában, gerjesztett magában egy látomást milliányi sarkig tárt ajtóról. Most egyetlenegyét idézett meg, ahogy bevágódik, olyan hanggal, mint Isten hangrobbanása.

Éppen időben. Lába egy pillanatig még a poros padlóhoz tapadt, azután valami felvisített kínjában, és visszahúzódott belőle. Elengedte.

Elindult, először suta mozdulatokkal, azután felgyorsult. A mindenit, ez meredek volt! Nagyon halkan hallotta Susannah-t, ahogy az ő nevét hajtogatja, de nem mert annyira kinyílni, hogy válaszoljon. Csak abban reménykedett, hogy Csi nem veszíti el a nyomát, a nő pedig továbbra is hívogatja.

3

Később úgy tűnt, Susannah utolsó halk kiáltásával egy időben döntött úgy, hogy énekelni kezd egy dalt, amelyet Mrs. Shaw rádiója játszott, de ezt nem lehetett pontosan betájolni. Végigkövethető egy fejfájás kialakulása, meghatározható az a pillanat, amikor ráébredünk a megfázásunkra. Biztos, hogy újabb lövéseket hallott, egyszer lepattanó lövedék süvített el mellette, de mindez jóval hátrább történt, így végül nem is fáradt azzal, hogy lebukjon (vagy akár hátranézzen). Mellesleg Csi most már rákapcsolt, úgy kapkodta a szőrös kis tappancsait, mint a fagyaltos kutyája. Rejtett gépezetek dübögtek és ziháltak. Acélsínek bukkantak elő a folyosó padlójából, mutatták az utat Jake-nek, aki úgy gondolta, hogy itt valaha villamos vagy valamilyen más tömegközlekedési eszköz járt. Egymástól szabályos távolságra hivatalos értesítéseket festettek a falra (ELÖL PATRICIA; FEDIC; ÖNNÉL VAN A KÉK ENGEDÉLY?). Helyenként lehullottak a csempék, másutt eltűntek a sínek, itt-ott ázaléktól nyálkás víz poshadt olyan barázdákban, amik, ide a rozsdást, ha nem pont úgy néztek ki, mint a szekérkerék szántotta kátyú! Jake és Csi két-három veszteglő jármű mellett haladt el, amelyeket mintha golfautóból és pőrekocsiból kereszteztek volna. Elhagytak egy répafejű robotot is, amely felvillantotta homályos vörös szemét és valamit krárogott, ami akár álljt is jelenthetett. Jake fölemelte az egyik Orizát, mivel fogalma sem volt róla, mi mást tehetne, ha egy ilyen lény üldözőbe veszi őket, de a robot meg se mozdult. Úgy tűnt, az az egyetlen pillantás kiszívta a maradék energiát is az elemeiből, vagy energiacelláiból, vagy atomkapszuláiból, vagy bármiből, ami hajtja. Itt-ott falfirkát is látott. Kettő ismerős volt. Az első szerint MINDENKI HÓDOL A BÍBOR KIRÁLYNAK, a közlés í és i betűin a vörös szem pótolta az ékezetet. A másik a BANGO SKANK '84 volt. *Öregem*, gondolta szórakozottan a fiú, *ezt a Bangót folyton előeszi a fene*. Ekkor hallotta meg, hogy egy dallamot dünnyög. Nem éppen szavakat, csak egy régi refrént, amelyre szinte alig emlékezett, Mrs. Shaw konyhai rádióján hallotta: *A-wimeweh, a-wimeweh, a-wiamm-immoweh...*

Abbahagyta, mert kilelte a hideg, annyira igézésre emlékeztette a motyogó kántálás. Kiáltott Csinek,

hogy álljon meg. – Brunzolznom kell, haver.

– *Ver!* – A fölmeresztett fül, a villogó szem befejezte az üzenetet: *Csak ne vacakolj túl sokat!*

Jake levizelte a csempés falat. Zöldes mocsok szivárgott a fugákban. Folyton az üldözőkre fülelt, és nem is okoztak neki csalódást. Hányan lehetnek? Miféle különítmény? Roland valószínűleg tudná, de Jake-nek fogalma sincs. A hangok alapján egy hadsereg is lehet.

Miközben lerázta az utolsó cseppeket, az jutott Jake Chambers eszébe, hogy az atya ezt sosem teszi többé, nem vigyorog rá, nem szögezi rá az ujját, nem vet keresztet evés előtt. Megölték. Elvették az életét. Megállították a szívét. Nem lélegzik többé. Az álmokat leszámítva eltűnt a történetből. Jake elsírta magát. A mosolyához hasonlóan a könnyek is visszaváltoztatták kisfiúvá. Csi megfordult. Alig várta, hogy követhesse a nyomot, de most félreérthetetlen aggodalommal nézett a barátjára.

– Minden rendben – mondta Jake. Begombolta a sliccét, azután keze fejével megtörölte az arcát. De egyáltalán nincs minden rendben. Több ez szomorúságnál, több a haragnál, több a rémületnél, mert az alacsony emberek könnyörtelenül ügetnek a nyomukban. Ahogy az adrenalin kiürült a szervezetéből, rájött, hogy legalább annyira éhes, mint amilyen szomorú. El is fáradt. *Elfáradt?* A kimerültség határára jutott. Nem is emlékezett, mikor aludt utoljára. Az ajtó New Yorkba szippantotta őket, erre emlékszik, Csi kis híján elütötte egy taxi, azután ott volt az Isten-bombás tiszteletes, akinek a neve emlékezteti egy filmre, amelyben Jimmy Cagney játszotta George M. Cohant, a régi fekete-fehér filmet a tévében látta a szobájában, még kicsi korában. Mert csak most jött rá, hogy volt abban a filmben egy dal egy Harrigan nevű hapsiról: *H-A-duplaR-I; Harrigan, az vagyok én.* Minderre emlékezett, de arra nem, hogy mikor evett...

– Ake! – vakkantotta Csi, aki könnyörtelen volt, akár a végzet. Ha a szörmókusoknak is van töréspontjuk, gondolta fáradtan Jake, akkor Csi még messze jár tőle. – *Ake-Ake!*

– Jó, jó! – Ellökte magát a faltól. – *Ake-Ake fut-fut!* Rajta. Keresd Susannah-t!

Baktatni szeretett volna, de a baktatás valószínűleg nem lenne elég. Még a járás sem. Ügetésre kényszerítette a lábát, és ismét dúdolni kezdett az orra alatt, ez alkalommal a dal szövegét: „*Az éjszaka, az éjszaka az oroszlánnak nincs szava, alszik a dzsungel ölén... Csendes ma az éjszaka, az oroszlánnak nincs szava, alszik a dzsungel ölén... ahhh...*” ezután ismét a *wimeweh, wimeweh, wimeweh* következett, értelmetlen szavak a konyhai rádióból, amely mindig a WCBS örökzöldjeire volt állítva... de nem valamilyen film emlékét fonja bele az emlékezetébe ez a dal? Nem a *Yankee Doodle Dandy*-ből, hanem valami másból. Amelyikben rémítő szörnyek vannak. Valami, amit akkor látott, amikor még kicsi volt, épphogy kinőtt a

(*pólyájából*)

pelenkájából?

Falunknak is nyugta van, az oroszlán nem nyugtalan, alszik a dzsungel ölén... Falunkban is béke van, az oroszlán nem nyugtalan, alszik a dzsungel ölén... HUH-oh, a wimeweh, a wimeweh...

Elhallgatott,, nehezen lélegzett, az oldalát dörgölte. Nyilallik, de nem túl rossz, legalábbis még nem, nem fűródott olyan mélyre, hogy megállítsa. De ez a trutymó... az a zöldes ragacs, amelyik a csempék között szivárog... átüt az ócska cementhabarcsan, megrepeszi a kerámiát, mert ez

(*a dzsungel*)

mélyen a város alatt van, mélyen, mint a katakombák

(*wimeweh*)

vagy mint...

– Csi! – szólalt meg kicserepedett szájjal. Az istenit, de szomjas! – Csi, ez nem is trutymó, *ez fű.* Vagy gaz... vagy...

Csi vakkantott, amikor a nevét hallotta, de Jake alig figyelt rá. Az üldözők közeledésének visszhangja

nem némult el (igazság szerint még egy kicsit erősödött is), ám egy ideje ezzel sem törődött.

Fű nő a csempés falból.

Elhatalmasodik a falon.

Lenézett, és még több fűvet látott, a padlóból sarjadó, ragyogó zöld gyepet, amely csaknem bíborszínű volt a neonlámpák fényében. A csempetörmelék darabkái, szilánkjai olyanok voltak, mint a régi nép, az ősök hagyatéka, akik azelőtt éltek és építkeztek, hogy elkezdték volna megtörni a Sugarat, és a világ elmozdult.

Lehajolt, benyúlt a fű közé. Felvett néhány éles kerámiaszilánkot, de földet is, egy

(dzsungel)

katakomba vagy sír földjét, vagy talán...

Bogár mászott a kezében levő rögön, a hátán jel, akár egy véres vigyor. Jake undorodó kiáltással hajította el a földet. A Király jele! Úgy vagyon! Felocsúdott, és rájött, hogy térdel, mint egy ásató hős valamelyik ócska filmben, miközben a kutyák lihegnek a nyomán. Csi felnézett rá, a szeme égett a nyugtalanságtól.

– *Ake! Ake-Ake!*

– Igen – mondta, és tápászkodni kezdett. – Jövök már. De Csi... *mi* ez a hely?

Csinek fogalma sem volt, hogy miért szorong ennyire a *ka-dinh*; ő ugyanazt érezte: a nő szagát, amelyet a fiú kérésére követett. Egyre frissebb lett. A szörmókus tovább loholt a csapán.

4

Jake öt perccel később ismét megállt, és felkiáltott: – Csi! Várj egy percet!

Az oldalában kiújult és mélyebbre hatolt a szúrás, de még mindig nem e miatt állt meg, hanem azért, mert minden megváltozott. Vagy változóban volt. Ó, Istenem, azt is tudni vélte, mivé változik!

Főnt még mindig neonlámpák világítottak, de a csempék eltorzultak a zöld növényzettől. A levegő nyirkos lett, átázta, a testéhez tapasztotta az ingét. Meghökkenően nagy, szépséges, narancsszínű pillangó röppent el Jake tágra nyílt szeme előtt. Utánakapott, de a pillangó játszva kikerülte. Már-már incselkedve, gondolta a fiú.

A csempés folyosó dzsungelösvénnyé változott, amely felkapaszkodott az aljnövényzet szabálytalan szakadásához, valószínűleg egy erdei tisztáshoz. Mögötte látszottak a párában a hatalmas fák, a mohos, vaskos törzsek, az ágakról csüngő indák. Titáni, ernyős páfrányokat látott, a levelek zöld csipkésén átsejlett az izzó ég a dzsungel fölött. Tudta, hogy New York alatt van, ott kell lennie, mégis...

Majom csicsergett, olyan közel, hogy Jake összerezzen, fölnevezett. Azt várta, meglátja az állatot a magasban, ahogy levigyorog a neonlámpák közül.

Azután megfagyott a vér az ereiben az oroszlán bőgésétől. Ennek határozottan volt szava.

Ott tartott, hogy visszavonul, méghozzá teljes sebességgel, de ráeszmélt, hogy nem teheti: az alacsony emberek (valószínűleg az vezeti őket, aki közölte vele, hogy az atyából vacsora lett) jönnek mögötte. Csi égő szemű türelmetlenséggel nézett rá, nagyon tovább akart menni. Nem volt nehéz felfogású, de semmi jelét sem adta a nyugtalanságnak, legalábbis az nem nyugtalanította, ami előttük volt.

Csi a maga részéről nem értette a fiú gondját. Tudta, hogy fáradt – érezte a szagát –, ám azt is tudta, hogy Ake fél. De miért? Kellemetlen szagok terjengtek ezen a helyen, mindenekelőtt a sok ember szaga, de ez nem jelzett azonnali veszélyt. Mellesleg Susannah szaga is köztük volt. Most már nagyon erősen érezte. Csaknem friss volt.

– *Ake!* – vakkantott ismét.

Jake mélyet lélegzett. – Jól van – mondta, és körülnézett. – Rendben. De lassan.

– *San* – hagyta rá Csi. Még Jake is érezte, hogy a szörmókus nem helyesli a döntését. Csak azért ment tovább, mert nem volt választása. Fölfelé kaptatott a növényektől fuldokló meredélyen (Csi tökéletesen síknak érzekelte a terepet azóta, hogy lejöttek a lépcsőről) a liánnal és páfránnyal keretezett nyiladék, a majom eszelős sivítózása és a vadászó oroszlán herezsugorító bömbölése felé. A dal körbe-körbe karikázott a fejében,
(*Falunknak ma... a dzsungel ölén... csitt kicsim, aludj, baba...*)
és már tudta a címet, sőt az együttes nevét is
(*ez a Tokenstől „Az oroszlán alszik ma éjjel”, eltűnhetett a slágerlistákról, de nem a szívükből*)
ez az a dal, de mi volt a film? Mi volt a címe annak a rohadt fil...
Megérkezett a lejtő tetejére, ahol a tisztás kezdődött. Benézett az összefonódó, széles, zöld levelek, a harsogó bíbor virágok között (az egyiknek a közepén apró, zöld féreg mászott), és ahogy bámult, beugrott a film címe. Jake a tarkójától a sarkáig libabőrös lett. Egy pillanattal később kicsörtetett a dzsungelből (a dzsungel öléből) az első dinoszaurusz.

5

Egyszer volt, hol nem volt
(*itt és ott*)
amikor még csak kisfiú volt;
(*neked és nekem is jutott már*)
valamikor réges-régen, amikor az anyja elment Montrealba a művészklubjával, az apja meg elment Vegasba az őszi idény megnyitására;
(*áfonyatea és áfonyalekvár*)
egyszer, amikor Barna betöltötte már a négyet...

6

'Bama, így hívja az egyetlen ember, aki jó
(*Mrs. Shaw, Mrs. Greta Shaw*)
hozzá. Levágja a szendvicséhez szelt kenyér héját, fölrakja az óvodai rajzait a jégszekrényre a parányi műanyag gyümölcsöket formázó mágnesekkel, ő hívja 'Bamának, ami különleges név neki
(*nekik*)
mert az apja tanította egy részeg szombat délutánon erre a mondókára: „Félre, félre, szedd a lábad, nem rejtőzünk, nem futunk, a 'Bama Bíbor Ár vagyunk!” Így hát 'Bamának nevezi, ez a titkos neve, csak ők tudják, mit jelent, és senki más, olyan ez, mintha ház lenne, ahova csak nekik van bejárásuk, egy biztonságos ház egy ijesztő erdőben, ahol kint minden árnyék szörnynek és óriásnak és tigrisnek rémlik.
(*„Tigris, tigris, éjszakánk erdejében sárga láng”, énekli a kisfiúnak az anyja, akinek sajátos elképzelései vannak az altatódalokról, de ilyet is énekelt: „Légy zümmögését hallottam... amikor meghaltam”, amitől 'Bama Chamberset kiveri a hideg, noha ezt sosem árulja el az anyjának; néha éjszaka, ha álmatlanul fekszik az ágyában, máskor a délutáni szunyókálás idején arra gondol, mindjárt meghallom a legyet, és az lesz az én halálos legyem, a szívem megáll, a nyelvem a torkomba csúszik, ahogy kő hull a kútba, és ezek azok az emlékek, amelyeket leragad.)
Jó, hogy van egy titkos név, és amikor megtudja, hogy az anyja Montrealba megy, áldozatot hozva a művészetek oltárán, az apja pedig Vegasba indul, hogy bemutassa a Hálózat új műsortervezetét, és a helyszínen ellenőrizze a hatást, könyörög az anyjának, kérje meg Mrs. Greta Shaw-t, hogy maradjon itt vele, és végül az anyja enged. A kis Jakie tisztában van vele, hogy Mrs. Shaw nem az*

anyja, Mrs. Greta Shaw maga is megemlítette, hogy nem az anyja.

(„Remélem, tudod, hogy nem vagyok az anyád, 'Bama”, mondja, odaad egy tányért, a tányéron mogyoróvaj, szalonna meg banánszendvics, a kenyérnek le van vágva a héja, ahogy egyedül Greta Shaw képes levágni, mert ez a feladat nincs benne a munkaköri leírásban.)

(És Jakie – csakhogy itt ő 'Bama, kettejük között 'Bama – nem tudja pontosan, miként mondja meg, hogy tudja, tudja, tudja, mégis be kell érnie Mrs. Shaw-val, amíg el nem jönnek az igazi dolgok, vagy amíg elég idős lesz hozzá, hogy leküzdje a félelmét a Halállégytől.)

És Jakie azt mondja, nyugi, megvagyok, mégis boldog, hogy Mrs. Shaw hajlandó maradni a legújabb pesztra helyett, aki rövid szoknyát visel, mindig a hajával és a rúzsával matat, le sem szarja őt, nem tudja, hogy Jakie titokban 'Bama, és apám, hogy az a kis Daisy Mae (ahogy az apja hív minden pesztrát)

milyen buta, buta, buta! Mrs. Shaw nem buta. Mrs. Shaw enni ad neki, ezt néha Délutáni Teának, vagy egyenesen Teás Uzsonnának hívja, és akármiből áll – túró és gyümölcs, szendvics héj nélküli kenyérből, sodó és keksz, maradék koktélszendvicsek az előző esti partiról mindig ugyanazt a kis dalt énekli, amikor a gyerek elé teszi az ételt: – Egy kis falat, távol és rég, neked is jutott és nekem is még, áfonyaszósz és áfonyalé.

Van egy tévé a kisfiú szobájában, és mindennap, amikor a szülők távol vannak, beviszi a szobájába a suli utáni rágicsát és nézi, nézi, nézi a tévét, vagy Mrs. Shaw rádióját hallgatja a konyhában, amelyen mindig régi számokat adnak, mindig a WCBS megy, és néha hallja őt magát is, hallja Mrs. Greta Shaw-t, ahogy együtt énekel a Négy Évszak Wanda Jackson Lee „Yah-Yah” Dorseyjével, és néha úgy tesz, mintha a szülei meghaltak volna repülőgép-szerencsétlenségben, és Mrs. Greta Shaw valamilyen varázslat folytán az anyjává változott, és nem csupán törődik vele, de szereti, szereti, ahogy Jake szereti, mert ő az anyja (vagy talán a felesége, nincs tisztában a kettő közötti különbséggel), mégis 'Bamának hívja cukorbaba helyett,

(mint a vér szerinti anyja)

vagy nagymenő helyett

(mint az apja)

és noha tudja, hogy a gondolat ostobaság, az ágyban erről elmélkedni mulatságos, az ilyen gondolatok megakadályozzák a bepisilést, a félelmet a Halállégytől, amely eljön és zümmögni fog a teteme fölött, amikor Jakie meghal, a nyelve visszacsúszik a torkába, mint a kő a kútba. Délután, amikor hazajön az oviból (mire annyi idős lesz, hogy tudja, miszerint ezt az intézményt óvodának hívják, már ki is nőtt belőle), a szobájában nézi a Millió Dolláros Mozit. A Millió Dolláros Moziban ugyanazt a filmet vetítik ugyanabban az időben – négy órakor – a hét minden napján. A szülei elutazása előtti héten, mielőtt Mrs. Greta Shaw éjszakára is náluk maradt, és nem ment haza,

(Ó, micsoda áldás, hogy Mrs. Greta Shaw megtagadja Discordiát, mondjátok, hogy ámen)

mindennap két irányból jött a zene, ott voltak a régi zenék a konyhában

(WCBS, mondjátok, hogy Isten-bomba!)

a tévében pedig James Cagney lépked peckesen egy lóversenyen, és Harriganról énekel – H-A-duplaR-I, Harrigan, ez vagyok én! Meg azt is elénekeli, hogy ő a Samu bácsi unokaöccse.

Most pedig új hét van, az, amelyen a szülei nincsenek otthon, új film következik, és amikor meglátja, mi az, a lélegzete is eláll, úgy megijed. A film címe Az elveszett kontinens, a sztárja Mr. Cesar Romero, és mikor Jake ismét találkozik vele (tízéves nagyfiúként), azon fog majd csodálkozni, hogy félhetett valaha is egy ilyen bárgyú filmtől. Felfedezőkről szól, akik eltévednek a dzsungelben, és lám, a dzsungelben dinoszauruszok élnek, valójában hülye RAJZFILMFIGURÁK,

nem különböznek Tomtól és Jerrytól, Popeytól, a tengerésztől, uh-uh-uh, ide nekem Olivíát. Az első dinoszauroszt, amelyet meglát, egy triceratops, amely előmennydörög a dzsungelből, és a felfedezőlány

(az apja kétségtelenül megjegyzné, hogy virtigli tejcsárda, az apja mindig elsüti ezt a megjegyzést, valahányszor előkerül az, amit az anyja Bizonyos Típusú Lánynak nevez)

teli torokból sikolt, és Jake is sikoltana, de a mellét összeszorítja a rettegés, ó, itt van a megtettesült Discordia! A szörnyeteg szemében a legteljesebb semmit látja, ami mindennek a végét jelenti, egy ilyen förtelemnél mit sem számít a könyörgés, de nem használ a sikoltozás sem, ez túlságosan ostoba, a sikoltozás csak fölkelti a borzalmas lény figyelmét, meg is történik, a dinó a virtigli tejcsárda Daisy Mae felé fordul, azután rátámad, Jake pedig a konyhából (a konyha ölen) hallja a Tokenst, amely eltűnhetett a lemezlistákról, de nem a szívekből, a dzsungelről énekelnek, a békés dzsungelről, itt elöl pedig egy kisfiú hatalmas szemekkel bámul egy dzsungelt, amely minden, csak nem békés, de nem oroszánok laknak benne, hanem egy dübörgő valami, amely úgy fest, mint egy orrszarvú, csak nagyobb, valami csontgallér van a nyakán, Jake később kideríti, hogy az ilyen szörnyeteget triceratopsnak hívják, de most még névtelen, amitől még rosszabb, a névtelenség rosszabb. „Wimeweh”, éneklie a Tokens, „Wee-ummm-a-weh”, és Cesar Romero természetesen lelövi a szörnyet, mielőtt az széttéphetné a virtigli tejcsárdát, és ez átmenetileg jó, de éjszaka visszajön a rém, a triceratops visszajön a kisfiú faliszekrényébe, mert már négyévesen is tudja, hogy a gardróbszekrénye néha nem az övé, hogy az ajtaja más helyekre is nyílhat, ahol még cudarabb lények várakoznak.

Sikítani kezd, éjszaka sikíthat, és Mrs. Greta Shaw bejön a szobába. Leül az ágy szélére, az arca kísérteties a szürkés-kék éjszakai izsappakolással, és megkérdezi a kisfiút, mi a baj, 'Bama, és tényleg el is tudja mondani neki. Az anyjának vagy az apjának sosem mondaná el, legföljebb, ha kezdettől ott lettek volna vele, de természetesen nem voltak, Mrs. Shaw-nak viszont elmondhatja, bár ő se nagyon különbözik a többi segéderőtől – a pesztráktól, nevelőktől, iskolai tanácsadóktól –, egy kicsit mégis más, mert fölerősíti az ő rajzait a jég szekrényre az apró mágnesekkel, ennyi különbség elég is, hogy megtartsa egy bolondos kisfiú ép eszének tornyát, mondjunk halleluját, mondjuk, hogy nem vészett el, mondjuk, hogy ámen!

Mindent meghallgat, amit a kisfiúnak el kell mondania, bólogat, és addig ismételteti vele, hogy tri-CER-a-TOPS, amíg helyesen nem ejti. Sokkal jobb, ha képes helyesen kiejteni. Ekkor azt mondja Mrs. Shaw: – 'Bama, ezek az állatok valaha tényleg éltek, de sok száz millió évvel ezelőtt kihaltak. Talán még annál is régebben. Most pedig ne zaklass többé, mert a szépséghez alvásra van szükségem.

Jake azon a héten mindennap megnézi Az elveszett kontinens-t a Milliós Dolláros Mozi-ban. Minden alkalommal egy kicsit kevésbé fél. Egyszer Mrs. Greta Shaw bejön, és vele nézi a film egy részét. Hozza Jake uzsonnáját is, egy nagy tál Hawaii Pelyhet (magának is hoz egy tállal), és eléneklie neki csodálatos dalocskáját: – Egy kis uzsi itt és ott, neked és nekem is jutott már, áfonyatea és áfonyalekvár. – A Hawaii Pehelyben természetesen nincs áfonya, és Welch's grépfrütlevelet isznak tea helyett, de Mrs. Greta Shaw azt mondja, hogy a gondolat számít. Megtanította Jake-nek, hogy ivás előtt mondja azt: Ruti-tuti-saluti, azután koccintanak. Jake szerint ez borzasztóan menő dolog. Hamarosan jönnek a dinoszaurosztok. 'Bama és Mrs. Greta Shaw egymás mellett ülnek, eszik a Hawaii Pelyhet, és figyelik, ahogy a nagydarab (Mrs. Greta Shaw azt mondja, hogy ezt a fajtát Tyrannaszörbet Stexnek hívják) megeszi a gonosz fölfedezőt. – Rajzfilm-dinoszaurosztok – legyint Mrs. Greta Shaw. – Az ember azért elvárna valami különbet. – Ami Jake-et illeti, ez volt a legragyogóbb filmkritika, amit életében hallott. Értelmes és hasznos.

Aztán megjönnek a szülei. Nagymenő egy teljes hétig élvezkedhetett a Dolláros Mozi-val, a kis Jakie éjszakai félelmei nem kerülnek szóba. Végül elfelejti, mennyire fél a triceratopstól és a Tyrannoszörbétől.

7

Most, ahogy hasalt a magas, zöld fűben, és egy páfrány levelei között lesett ki a párás tisztásra, rádöbbsent, hogy vannak dolgok, amiket az ember sosem felejt el.

VIGYÁZZ AZ ELMECSAPDÁRA, intette Jochabim, és ahogy nézte a nehézkesen cammogó dinoszauruszt – egy rajzfilm-triceratops annyira reális egy valódi őserdőben, mint egy képzelt varangy egy igazi kertben –, Jake rájött, hogy ez az. Ez az elmecsapda. A triceratops nem valódi, nem számít, milyen félelmetesen bög, az sem, hogy Jake érzi a szagát – a növények rohadását a puha redőkben, ahol a kurta lábak találkoznak a hassal, a szarupáncélos segg szarkérgének szagát, a nyálasra csócsált abrakét, amelyet szakadatlanul forgatnak a kérődző, agyaras állkapcsok –, és hallja zihálását. De hát *nem lehet* valódi. Ez csak *rajzfilm*, az istenfáját!

Ennek ellenére elég valódi ahhoz, hogy őt megölje. Ha bemerészkedik oda, akkor a rajzfilm-triceratops darabokra tépi, ahogy a virtigli tejcsárda Daisy Mae-t is darabokra tépte volna, ha Cesar Romero meg nem jelenik időben, hogy nagyvadlövő puskájából kézbesítsen egy golyót a dög Egyetlen Sebezhető Pontjára. Jake megszabadult a kéztől, amely az ő vezérlésén matatott – olyan erősen csapta be azokat az ajtókat, hogy akár le is vághatta a betolakodó ujjait –, de ez más. Nem csukhatta be a szemét, hogy úgy menjen tovább; ez valódi szörnyeteg, amelyet áruló elméje teremtett, és ez tényleg darabokra tépné.

Itt nincs Cesar Romero, hogy megakadályozza. Roland sincs.

Csak az alacsony emberek, akik a nyomában loholnak, és egyre közelebb kerülnek.

Mintha ezt akarná nyomatékosítani, Csi visszánézett arra, amerről jöttek, és egyetlenegy vakkantott, metszően éles hangon.

A triceratops meghallotta, és elbődült. Jake arra számított, hogy Csi a lábai közé menekül a szörnyű hangra, a szörmókus azonban továbbra is hátrafelé bámult Jake válla fölött. Csi az alacsony emberek miatt aggódott, nem az előttük levő triceratops izgatta, vagy a Tyrannoszörbet Stex, amelyik bármikor előléphet, vagy...

Mert Csi nem látja, gondolta Jake.

Nem tudott szabadulni a gondolattól. Csi nem érzi a szagot, nem is hallja. Elkerülhetetlen a következtetés: Csi számára a szörnyű triceratops odalent a hatalmas dzsungelben nem létezik.

Ami nem változtat azon a tényen, hogy számomra viszont igen. Ezt a csapdát nekem állították, vagy bárki másnak, aki kellően gazdag képzelettel van megáldva. Semmi kétség, a régi nép valamilyen szerkentyűje. Nagy pech, hogy nem ment tönkre, mint a legtöbb vacakjuk, de ez már így van. Én látom, amit látok, és semmit sem tehetek a...

Várjunk csak.

Várjunk egy másodpercet.

Fogalma sem volt róla, valójában milyen szellemi kapcsolatban áll Csivel, de úgy gondolta, hamarosan megtudja.

– Csi!

Az alacsony emberek kurjongatása ijesztően közletről hallatszott. Hamarosan észreveszik, hogy a fiú és a szörmókus megállt, és támadni fognak. Csi érezhette, hogy közelednek, ennek ellenére nyugodtan nézett Jake-re. Imádott Jake-jére, akiért meghalna, ha azt kívánná.

– Csi, képes lennél helyet cserélni velem?

Mint kiderült, a szőrmókus képes volt.

8

A két lábra emelkedett Csi ügyetlenül dülöngélt Ake-vel a karjaiban. Riasztóan neheze esett az egyensúlyozás. Már attól megrémült, hogy két lábon járjon, akár rövid távon is, de meg kellett tennie, ha Ake mondta.

Jake a maga részéről tudta, hogy be kellett volna hunynia a kölcsönzött szemet. Csi fejében volt, mégis láthatta a triceratopsot; most egy pterodactilus lebegett a forró levegőben a tisztás fölött, bőrhártyás szárnyait széttárta, hogy feldobhassa magát a légcserélőből áramló levegőre.

Csi! Magadtól kell megcsinálnod. Méghozzá azonnal, ha nem akarjuk, hogy utolérjenek!

Ake!, felelte Csi, és tétován lépett egyet. A fiú teste jobbra-balra billegett, egészen az egyensúlyhatárig, és azon is túl. Ake buta, kétlábú teste oldalra dőlt. Csi próbálta megállítani, de a test még jobban elferdült, a fiú az oldalára esett, és bevverte Ake bundás fejét.

Csi kétségbeesésében ugatni próbált. Ake szájából valami ostobaság jött ki, sokkal inkább szó, mint ugatás: – Vakk! Bakk! *Franc-bakk!*

– Hallom! – kiáltotta valaki. – Futás! Gyerünk, mozgás, haszontalan seggfejek! Mielőtt a kis taknyos eléri az ajtót!

Ake füle nem volt éles, viszont a csempés falak fölerősítettek a hangot. Csi hallotta a lábdobogást.

– Kelj föl, és indulj! – próbálta kiáltani Jake, de csak zavaros, csaholó hangzavar lett belőle: – Ake-Ake, kell! Föl, menj! – Más helyzetben vicces lett volna, de ez nem egy másik helyzet volt.

Ake hátát a falnak nyomva Csi fölállt, és elindult a fiú lábával. Végre rátalált a motorikus idegekre; egy olyan helyen voltak, amelyet Ake *dogannak* hívott, és egész egyszerűen működtek. Balra azonban boltíves folyosó vezetett egy hatalmas terembe, ahol tükörfényes gépezetek ragyogtak. Csi tudta, hogy ha belép oda – a kamrába, ahol Ake az ő csodálatos gondolatait, szavait tárolta örökre eltévedhet.

Szerencsére erre nem volt szükség. Minden, ami kellett, a Doganban volt. Bal láb... előre (szünet). Jobb láb... előre (szünet). Fogta a lényt, aki úgy festett, mint egy szőrmókus, de valójában a barátja volt, a másik kart pedig egyensúlyozásra használta. Ellenállt a kísértésnek, hogy négy lábra ereszkedve iszkoljon tovább. Az üldözők elkapják, ha ezt teszi; nem érezte a szagukat (Ake döbbenetesen buta kis nózijával nem is érezhette), de biztos volt benne, hogy jönnek.

Jake világosan érzékelte az üldözőket. Legalább tucatnyian, sőt talán tizenhatan is voltak. A testük bűzlött, piszkos felhőben tolták maguk előtt a szagukat. Érezte a spárgát, amelyet az egyik ebédelt; kiszagolta a másikban növekvő rák húsos, ocsmány bűzét. Talán a fejében, talán a torkában fészkelte a betegség.

Ismét meghallotta a triceratops bömbölését. A magasból válaszolt neki a légáramlatot meglovagoló madár-hüllő.

Jake lehunyta a szemét – na jó, Csiét. A sötétben még rosszabb volt a szőrmókus hintázó mozgása. Attól félt, hogy ha sokáig kell ezt elviselnie (különösen csukott szemmel), kidobja a hidegtálat. Akkor ő lesz 'Bama, a Tengeribeteg Tengerész.

Menj, Csi!, gondolta. *Olyan gyorsan, ahogy csak bírsz! Ne ess el még egyszer, de... igyekezz, ahogy csak bírsz.*

9

Ha Eddie ott van, neki Mrs. Mislaburski jutott volna az eszébe a szomszédos háztömbből: Mrs. Mislaburski februárban, hóvihár után, amikor a felsóztatlan járda még ragyog a jégtől. De Mrs. Mislaburskit semmiféle jég nem tarthatta vissza, hogy be ne szerezze a napi karajt vagy halszeletet a

Castle sugárúti piacon (vagy a vasárnapi misétől, talán Mrs. Mislaburski volt a legbuzgóbb katolikus Co-Op Cityben). Itt is jön, oszloplábait szétvetve puncsrózsaszín nadrágjában, egyik karjával a ridiküljét szorítja irdatlan kebléhez, a másikat kinyújtja egyensúlyozás végett, a fejét lehajtja, a szeme keresi a hamuszigeteket, amelyeket valamelyik felelősségteljes gondnok máris kiszórt (Jézus és a Szűz Mária áldja meg ezeket a jó embereket), meg a síkos foltokat, amelyek el akarják buktatni őt, mert szétcsúsznának rajtuk a rózsaszín cipótérdei, és letottyanna az alfelére, tán még hanyatt is esne, és ettől az ember eltörheti a gerincét, az ember megbénulhat, mint a szegény Mrs. Bernstein lánya abban a mamaronecki karambolban, bizony történnék ilyen dolgok. Így aztán elengedte a füle mellett a srácok csúfolódását (amelyben gyakran részt vett Henry Dean és öcsikéje, Eddie), csak ment a maga útján lehajtott fejjel, karját egyensúlyozva kinyújtotta, tömzsi, öregasszonyos, fekete ridiküljét a derekához szorította, hogy ha már zsupsz lesz, megvédje a táskát és annak tartalmát, kerül, amibe kerül, úgy zuhan el, mint Joe Namath a futballmeccsen, zsákolás után.

Így ment a Középső-Világból való Csi is Jake testével a föld alatti folyosó egy szakaszán, amely (számára legalábbis) pontosan úgy festett, mint a többi. Az egyetlen eltérést az jelentette, hogy a falban kétoldalt három-három lyukat látott, amelyekből nagy üvegszemek néztek ki, és halkán, folyamatosan zümmögtek.

A karjában volt valami, ami úgy festett, mint egy görcsösen behunyt szemű szörmókus. Ha kinyitotta volna a szemét, Jake fölismeri ezekben a szerkezetekben a vetítőberendezéseket. Bár hihetőbb, hogy meg sem látja őket.

Lassan lépkedett (Csi tudta, hogy sietniük kell, de azt is tudta, hogy a lassú járás jobb az elesésnél), a lábát szétvetve, csoszogva. Ake-et a melléhez szorította, úgy, ahogy Mrs. Mislaburski szorongatta a ridiküljét a jeges napokon. Így haladt el az üvegszemek előtt. A zümmögés elhalkult. Vajon elég messzire jutottak? Reméljük. Ember módjára lépkedni túlságosan nehéz, idegfeszítő. De az is kimerítette, hogy túlságosan közel volt Ake gondolkodó mechanizmusához. Oda akart fordulni, meg akarta nézni – az a sok ragyogó tükör! –, de nem tette. Talán hipnózis alá került volna. Vagy valami még rosszabb történik vele.

Megállt. – Jake! Nézz! Lásd!

Jake igyekezett válaszolni, hogy rendben, ehelyett vakkantott. Hát ez különös. Óvatosan kinyitotta a szemét, és a csempét látta mindkét oldalon. Még nőtt a fugákban a fű meg az apró páfrány, de azért ezek *csempék* voltak. Egy *folyosó* csempéi. Hátranézett, és meglátta a tisztást. A triceratops megfeledkezett róla. Épp gyilkos küzdelmet folytatott a Tyrannaszörbettel, erre a jelenetre Jake tökéletes világossággal emlékezett *Az elveszett kontinens*-ből. A virtigli tejcsárda Cesar Romero biztonságos karjaiból figyelte a küzdelem kimenetelét, és amikor a rajzfilm-Tyrannaszörbet halálos harapással ragadta meg a triceratops pofáját, a lány a saját arcát Cesar Romero férfias mellébe temette.

Csi! – vakkantotta Jake, de a csaholás olyan *nehézkés* volt, hogy inkább átkapcsolt gondolkodásra.

Cserélj helyet velem!

Csi lelkesen igyekezett – ez volt a leghőbb vágya –, de mielőtt sikerült volna a csere, üldözőik észrevették őket.

– *Ott!* – üvöltötte az egyik bostoni akcentussal – az, aki bejelentette, hogy az atyából vacsora lett. – *Ott vannak! Elkapni! Lelőni!*

Miközben Jake és Csi visszajuttatták elméjüket a megfelelő testbe, már pattogtak körülöttük az első golyók, mintha valaki az ujjával csettintene.

Az üldözők vezetőjét Flahertynek hívták. A tizenhét fős csapatban ő volt az egyetlen humi. A többiek egy kivétellel alacsony emberek és vámpírok voltak. És jött még velük egy taheen, akinek értelmes hermelinfeje volt, és nagy, szőrös lábak álltak ki a bermudájából. Keskeny lábfeje brutálisan hegyes tüskékben végződött, amelyek egyetlen rúgással kettévághattak egy felnőtt férfit.

A bostoni születésű Flaherty, aki a huszadik század vége felé húsz év óta volt a Király embere egy csomó New Yorkban – a félelem és a düh idegeket csikorgató viharában és a tőle telhető legnagyobb gyorsasággal szedte össze a különítményt. *Semmi sem jöhet be a Malacba*. Ezt mondta Sayre Meimannak. És hogy bármi, ami mégis bejut, semmilyen körülmények között nem juthat ki. Ez kétszeresen érvényes a harcosra, vagy bárkire, aki a *ka-tet*-jébe tartozik. Okvetetlenkedésük régen átlépte azt a határt, amikor még bosszúságnak lehet nevezni, ezt az is tudja, aki nem tartozik a fejesekekhez. Erre Meiman – kevés barátjának Kanári – meghalt, és a kölyök valahogy átslisszolt közöttük. Egy gyerek, az istenit! Egy kurva kölyök! De honnan tudhatták volna, hogy ennek a kettőnek ilyen erős totemje van, mint ez a teknőc? Ha nem gurul be valamelyik asztal alá a vacak, még most is ott állnának, mint a sóbálvány.

Flaherty tudta, hogy ez az igazság, de azt is tudta, hogy Sayre sosem fogadná el ezt magyarázatnak. Még azt sem engedné, hogy Flaherty kifejtse. Nem, sokkal előbb halott lenne, és a többiek úgyszintén. A földön hevernének, és a doktorbogarak zabálnák a vérüket.

Könnyű azt mondani, hogy a gyereket megállítják az ajtónál, hogy nem ismer – *nem ismerhet* – egyetlen nyitó jelszót sem, de Flaherty már nem bízott az ilyesmiben. Éppen ezért majd' elszállt a boldogságtól, amikor azt látta, hogy a kölyök és szőrös kis haverja megáll. A különítmény több tagja tüzet nyitott, de egy lövés sem talált. Ez nem lepte meg Flahertyt. Valamilyen zöld terület volt közöttük, egy sávnyi istenverte dzsungel a város alatt, legalábbis úgy festett, pára gomolygott benne, és megnehezítette a célzást. Na és volt ott néhány nevetséges, rajzfilmből illő dinoszaurusz is! Egyikük fölemelte vérrel borított fejét, rájuk bömbölt, apró mellső lábait a szügyéhez szorította.

Akár egy sárkány, gondolta Flaherty, és a rajzfilm-dinoszaurusz a szeme láttára változott sárkánnyá. Felbömbölt, és lángcsóvát fújt, amelytől számos lelógó lián és egy mohafolt tüzet fogott. Közben a fiú ismét elindult.

Lamla, a menyétfejű taheen előretolakodott, szőrös öklét a homloka elé emelte. Flaherty türelmetlenül viszonzta a tiszteletét. – Mi az ott, Lam? Te tudod?

Flaherty még sosem járt a Malac alatt. Ha dolga volt, mindig a New Yorkok között utazott, vagyis bement a Negyvenhetedik utcának az Első és a Második sugárút közé eső szakaszában a Bleecker utcai örökké üres raktárba (vagy némelyik világokban egy örökké épülő házba), illetve eltalpalt a Kilencvennegyedik utcába. (Ez utóbbi idővel elromlott, és természetesen senki nem tudta, hogyan kell megjavítani.) Voltak más ajtók is a városban – New Yorkban hemzsegnek a más hovákba és mikorokba vezető ajtók –, de már csak ezek működtek.

Na és természetesen a fedici. Az, amelyik előttük van.

– Ez egy látomás-csináló – mondta a menyét. A hangja nyálkásan berregett, nagyon nem volt emberi. – Ama gépezet elővarázsolja, amitől féltek, és igen valóságosává teszi. Sayre akkor kapcsoltatta be, amikor a *tet*-jével és a fekete bőrű csajjal erre ment. Tudod, hogy hátulról védve legyen.

Flaherty bólintott. Elmeccsapda. Nagyon okos. De végül is mire volt jó? Az az átkozott, szaros kölyök átjutott rajta!

– Akármit látott a kölyök, az átalakult olyasmivé, amitől mi félünk – mondta a taheen. – A képzeletből dolgozik.

Képzelet. Flaherty belekapaszkodott a szóba. – Remek. Akármit látnak is ott, meg kell mondani nekik, hogy ne törődjenek vele.

Fölemelte a karját, hogy továbbbindítsa az embereit, mivel nagyon megkönnyebbült attól, amit Lam mondott. Nekik folytatniuk kell az üldözést. Sayre (vagy Walter o'Dim, aki még rosszabb) az egész bandát kicsinálja, ha nem tudják leállítani ezt a taknyost. Másrészt Flaherty nagyon félt a sárkányoktól, azóta, hogy kisfiú korában az apja olvasott neki egy mesét.

A taheen megállította, mielőtt Flaherty befejezhette volna a mozdulatot.

– Most meg mi van, Lam? – mordult rá.

– Nem érted. Ami ott van, elég valódi ahhoz, hogy megöljön téged. Hogy *mindnyájunkat* megöljön.

– Akkor *te* mit láatsz? – Nincs idő a kíváncsiszkodásra! Mindig ez volt Conor Flaherty átka.

Lamla lehajtotta a fejét. – Nem szeretek beszélni róla. Éppen elég rossz így is. Az a helyzet, sai, hogy meghalunk, ha nem vagyunk elég óvatosak. Lehet, hogy ami történik veled, az egy hullavagdalo szemében úgy fog festeni, mint az agyvérzés, vagy a szívroham, de ő semmit sem fog tudni arról, mit láttál te amott. Bolond, aki azt hiszi, hogy a képzelet nem képes ölni.

A többiek összegyűltek a taheen mögött. Hol Lamlára, hol a párás őserdei tisztásra sandítottak. Flahertynek nem tetszett, amit a képes felükön látott, fikarcnyit sem tetszett. Megölhet egyet-kettőt, hogy a többi letörölje a képéről azt a kelletlenséget, és helyreálljon a lelkesedésük, de mi haszna, ha egyszer Lamlának igaza van? Rohadt régi nép, hogy mindig maguk mögött hagyogatják a játékszereiket! Veszedelmes játékok! Csak agyonbonyolítják az ember életét! A rosseb ette volna meg valamennyit!

– Akkor hogy menjünk tovább? – ordította. – És hogy jutott át ez a pöcs?

– Róla semmit nem tudok – felelte Lamla –, de mindössze annyit kell tennünk, hogy kilőjük a projektorokat.

– *Miféle* szaros projektorokat?

Lamla lefelé mutatott... illetve előre, ha igaza van a ronda fajzatjának. – Arra – mondta. – Tudom, hogy nem látjátok őket, de higgyétek el, ott vannak. Mindkét oldalon.

Flaherty megigézve bámulta, ahogy Jake párás dzsungele sötét rengeteggé változik, mint a mesében áll: *Egyszer volt, hol nem volt, akkoriban, amikor még mindenki a sötét rengeteg mélyén élt, egyszer csak megérkezett egy sárkány, hogy elpusztítson mindenkit!*

Nem tudta, hogy Lamla és a többiek mit látnak, de a sárkány (amely az imént még Tyrannaszörbet Stex volt) engedelmesen pusztítani kezdett, felgyújtotta a fákat, és katolikus kisfiúkat keresett, hogy megegye őket.

– SEMMIT nem látok! – üvöltötte Lamlának. – Azt hiszem, neked elment az a szaros ESZED!

– Láttam őket kikapcsolva – mondta halkan Lamla –, és nagyjából emlékszem, hol vannak. Ha adsz négy embert, hogy megsorozzák mindkét oldalt, akkor nem hinném, hogy sokáig tartana kilőni a projektorokat.

És mit fog mondani Sayre, amikor közlöm vele, hogy kilőttük a drágaságos elmecsapdáját?, kérdezhetne volna Flaherty. És ha már itt tartunk, mit fog szólni Walter o'Dim? Ami elromlott, sosem lehet megjavítani, még az olyanok sem képesek rá, mint mi, akik tudjuk, hogyan gyűjtsunk tüzet két összedörzsölt fadarabbal, bár nagyjából meg is álltunk ennél.

Mondhatta volna, de nem mondta. Mert a fiút elkapni sokkal fontosabb volt a régi nép minden ósdi ketyeréjénél, még egy ilyen döbbenetesnél is, mint az elmecsapda. És végső soron Sayre kapcsolta be, nem igaz? De igaz! Ha valakinek magyarázni kell, legyen Sayre az! Térdeljen ő a nagykutya előtt, és dumáljon, amíg el nem hallgattatják! Közben az istenverte taknyos növeli az előnyét, amelyet Flaherty (aki holmi kitüntetésekkel áltatta magát, mert olyan készségesen rávetődött a feladatra) és emberei olyan szépen lecsökkentettek. Na de hát szar vagy kalaposinas! Majd meglátjuk.

– Vidd a legjobb lövészeket – mondta John F. Kennedy tájszólásával. – A tijejid.

Lamla magához szólított három alacsony embert és az egyik vámpírt, kétfelé osztotta őket, és egy másik nyelven gyorsan magyarul kezdett nekik. Flaherty összegyűjtött néhány másikat, akik Lamhoz hasonlóan már jártak arra, és emlékeztek rá, hogy hol rejtőznek a falban a projektorok. Időközben Flaherty sárkánya jobban mondva inkább a *papája* sárkánya – folyamatosan dúlt a sötét rengeteg mélyén (a dzsungel mostanra eltűnt), és felgyűjtött mindent. Végül – noha Flaherty számára nagyon hosszú időnek tűnt, holott aligha lehetett több harminc másodpercnél – a lövészek tüzet nyitottak. Csaknem azonnal sápadni kezdett a sárkány és az erdő. Egyre jobban emlékeztettek egy túlexponált mozifilmre.

– *Az egyiket eltaláltátok, haverok!* – kiáltotta Lamla olyan hangon, amely sajnálatos módon inkább bégetésnek tűnt, ahogy hangosabb lett. – *Szórjátok meg! Adjatok neki, az apátok szerelméért!*

Legalább a társaság felének sosem volt apja, gondolta rosszkedvűen Flaherty. Ekkor tisztán hallatszott az üveg csörömpölése. A sárkány megdermedt, bár továbbra is fújta a lángot száján, orrán és páncélos torkának kopolyúin át.

Ettől felbátorodva gyorsabban kezdtek tüzelni a lövészek, és néhány pillanattal később a tisztás a dermedt sárkánnyal együtt eltűnt. Csak csempés folyosó maradt utánuk, amelynek porában friss nyomok haladtak. A falon kétoldalt látszottak a szétlőtt projektor tartói.

– Rendben! – kiáltotta Flaherty, miután helyeslően bólintott Lamlának. – Most a fiú után megyünk, méghozzá sebesen. Elkapjuk, és karón hozzuk vissza a fejét! Velem jöttök?

A csapat vad lelkesedéssel bömbölt, de mindegyiknél hangosabb volt Lamla, akinek a szeme ugyanolyan baljós sárga-narancs fényben izzott, mint a sárkány tüzes lehelete.

– Akkor rendben! – Flaherty elindult, egy nótát harsogva, amelyet minden tengerészgyalogos-kiképző felismert volna. – Nem számít, milyen messzire futsz...

– NEM SZÁMÍT, MILYEN MESSZIRE FUTSZ! – bögték vissza, miközben négyes sorokban ügettek át Jake dzsungelének helyén. Láruk alatt ropogtak az üvegcserepek.

– Előljünk messzire úgyse jutsz!

– ELŐLÜNK MESSZIRE ÚGYSE JUTSZ!

– Utad Cainbe vagy Ludba érhet!

– UTAD CAINBE VAGY LUDBA ÉRHET!

– Megesszük a golyód, megisszuk a véred!

A csapat harsányan bögte a választ. Flaherty kicsit fokozta a tempót.

Jake hallotta, hogy ismét közelednek, come-come-commala. Hallotta, amint megígérik, hogy megeszik a golyóit, és megisszák a vérét.

Blabla!, gondolta, de azért megpróbált gyorsabban loholni. Riadtan érezte, hogy nem képes. A Csivel történt tudatcsere eléggé kifárasztotta...

Nem!

Roland arra tanította, hogy az önbecsapás nem egyéb álruhás gögnél, olyasfajta lazaság, ami tilos. Jake igyekezett tőle telhetően követni ezt a tanácsot, aminek következtében el kellett ismernie, hogy a „kifáraszt” ige már nem írja le a helyzetét. A szűrés az oldalában agyarakat növesztett, amelyek belemartak a hóna alatti húsba. Tudta, hogy megelőzte üldözőit, de hangos kántálásukból azt is tudta, hogy nagyjából ledolgozták a hátrányukat. Hamarosan ismét löni fognak rá és Csire, és noha futás közben nem lehet célozni, valakinek majdcsak szerencséje lesz.

Elöl valami elzárta a folyosót. Egy ajtó. Mihez kezd, ha Susannah nincs a másik oldalán? Vagy ott van, csak nem tudja, hogyan segíthetne?

Nos, akkor Csi és ő harcolni fognak. Nincs fedezék, ez alkalommal nem lehet megismételni a thermopüléi szorost, de hajítani fogja a tányérokat és lenyiszálja a fejeket, amíg oda nem érnek hozzá. Amennyiben szükség lesz rá.

De talán mégsem kell ezt tennie.

Nehézkesen dübörgött az ajtó felé, a lélegzete sütötte a torkát – kis híján égette –, és törte a fejét. Tulajdonképpen mindegy. Amúgy se nagyon bírom már a futást.

Csi ért oda elsőnek. Mellső lábát nekivetette a szellemfának és fölnézett, mintha az ajtóra írott szavakat és az alattuk villogó felszólítást olvasná. Azután visszanezett Jake-re. A fiú lihegett, egyik kezét a hóna alá dugta, a himbálózó szatyorban a maradék Orizák csörömpöltek.

ÉSZAKI KÖZPONTI POZITRONIKA RT.

New York/Fedic

MAXIMÁLIS BIZTONSÁG

SZÓBELI BELÉPTETŐ KÓD KÖTELEZŐ

#9 VÉSZTARTALÉK

Kipróbálta a kilincset, de csak megszokásból. Amikor a hideg fém nem akart elfordulni, nem is próbálkozott újra, csak mindkét kezével verni kezdte a fát. – Susannah! – ordította. – Ha itt vagy, akkor engedj be!

Hajszálnyi esélyed sincs, hallotta az apja hangját, és az anyját, aki sokkal ünnepélyesebben beszélt, mintha tudná, hogy a mesemondás nem tréfaság: *Légy zümmögését hallottam... amikor meghaltam.*

Az ajtó mögül semmi nem hallatszott. Jake mögött közeledett a Bíbor Király kántáló különítménye.

– Susannah! – bömbölte, és amikor erre sem érkezett válasz, megfordult, hátát az ajtónak vetette (talán nem tudta mindig is, hogy ilyen lesz a vég; a hátát egy zárt ajtónak fogja vetni?), és mindkét kezébe egy Orizát szorított. Csi a fiú két lába közé állt, a bundáját felborzolta, és bársonypuha orrát ráncolva vicsorgott.

Jake keresztbe tette a melle előtt a két kezét. Fölvette a támadóállást.

– Gyertek, mocskok! – kiáltotta. – Gileáért és az Eldért! Rolandért, Steven fiáért! Értem és Csiért!

Túlságosan összpontosított arra, hogy méltán haljon meg, hogy legalább egyet magával vigyen (az a tag, aki azt mondta, hogy az atyából vacsora lett, különösen a begyében volt), sőt ha lehet többet is, így kezdetben nem érzékelte a hangot, amelyet nem is annyira az ajtó túloldaláról hallott, mint inkább az elméjéből:

– Jake! Tényleg te vagy az, cukorfalat?

A szeme tágra nyílt. Ó, csak ne valami trükk legyen! Mert ha az, sose ugratják be többé!

– Susannah, jönnek! Tudod, hogyan...

– *Igen! A csasszit kell hozzá, hallasz? Ha Nigelnek igaza van, akkor a megfelelő szó a csa...*

Jake nem várta meg, hogy befejezze. Feltűnt a loholó különítmény. Valaki fegyverrel hadonászott, és máris a levegőbe lőtt.

– *Csasszit!* – kiáltotta a fiú. – *Csasszit a Toronyért! Kinyitni! Nyílj már ki, te szemétláda!*

Ahogy nekitámaszkodott, a New York és Fedic közti ajtó kattant egyet. Flaherty, a támadók vezetője látta, mi történik, és megeresztette szókészletének legocsmányabb káromkodását, valamint egyetlen golyót. Jó céllovó volt, és nem csekély akaraterejét is beleadta, hogy irányítsa a skulót. Semmi kétség, kilyukasztotta volna Jake homlokát valahol a gyerek bal szeme fölött, behatolt volna az agyába, hogy végét vesse az életének, ha ugyanebben a pillanatban nem ragadja meg egy erős, barna kéz a gallérját és át nem rántja a liftaknához illő éles sivításon, amely mindig ott kering a Setét Torony szintjei

között. A golyó, ahelyett, hogy belefürödött volna Jake fejébe, elsüvített mellette.

Csi vele tartott, éles hangon rikoltotta barátja nevét – *Ake-Ake, Ake-Ake!* –, és az ajtó becsapódott mögöttük. Flaherty húsz másodperccel később ért oda, és addig verte a fát, amíg a keze vérezni nem kezdett (amikor Lamla megpróbálta elhúzni, olyan erővel lökte vissza, hogy a taheen hanyatt esett), de semmit nem tehetett. A dörömbölés nem ért semmit; az átkozódás sem; semmi sem használt. Az utolsó pillanatban szökött meg előle a fiú és a szörmókus. Roland *ka-tet*-je még egy kis ideig egyben maradt.

6. fejezet

A TEKNŐCHÁT ÚTON

1

Nézzék meg, könyörgöm, de jól nézzék meg, mert ez egyike a legszebb helyeknek, amelyek még megmaradtak Amerikában.

Mutatnék egy otthonos földutat, amely Nyugat-Maine vízválasztó gerincén kanyarog a sűrű erdőben, és a két vége egymástól két mérföldre torkollik a hetes útba. Közvetlenül nyugatra a gerinctől mélyzölden behorpad a talaj, mint egy kerek foglalat. Az alján ott a Kezar-tó, a kő a foglalatban. A többi hegyi tóhoz hasonlóan az időjárás szeszélyeinek megfelelően ez is legalább tucatszor változtatja a küllemét egy nap alatt. Ha azt mondod, hogy ez kész örület, jól mondod. A helyiek élvezettel mesélnének nektek azokról a fagyaltgombóc nagyságú hópolyhekről, amelyek a világnak ezek a részén estek augusztus végén (ez 1948-ban volt), vagy a Függetlenség Napján (1959). Még ennél is boldogabban mesélnének a tornádóról, amely 1971 januárjában lecsapott a tó jegére, fölszippantotta róla a havat, és kavargó mini hóvihart gerjesztett, amelynek a közepén recsegve dörgött az ég. Nehéz elhinni, hogy az időjárás ilyen bolond lehet, de ha nekem nem hisztek, menjetek, keressétek meg Gary Barkert; ő képekkel tudja bizonyítani, hogy mindez megtörtént.

Ma a tó a mélyedés fenekén feketébb volt, mint a bűn. Nem csupán visszatükrözte a fölötte gyülekező viharfelhőket, de még növelte is az így keletkezett homályt. Itt-ott ezüst csíkok törtek át az obszidián tükrön, ahogy a villámok kicsaptak a felhőkből. A mennydörgések végigmorajlottak nyugatról keletre a megdermedt égen, mintha holmi nagy, kőből való társzekér gördülne az ég útján. A fenyők, a tölgyek, és a nyírfák csöndben voltak, az egész világ visszafojtotta a lélegzetét. Minden árnyék eltűnt. A madarak elhallgattak. Fönt újabb hatalmas szekér gurult végig ünnepélyesen az úton, és a nyomában – lám csak! – motort hallunk. John Cullum poros Ford Galaxie-ja hamarosan felbukkan. A volán fölött Eddie Dean nyugtalan arca látszik, fényszóró világít a korán érkező sötétben.

2

Eddie kinyitotta a száját, hogy megkérdezze Rolandot, meddig mennek még, bár természetesen tudta. A Teknőchát út déli végén egy tábla állt, rajta nagy, fekete egyes. Minden leágazást, amely a tó felé vezetett, eggyel nagyobb szám jelölt. A fák között átsejlett a víz, de maguk a házak a lejtő alján voltak, így nem lehetett látni őket. Eddie minden belégzésnél érezte az ózon és az elektromosság ízét. Kétszer szikráztak a pihék a tarkóján, és biztosra vette, hogy égnek mered a haja. Nem meredt, ám ez a tudás nem lohasztotta le az ideges, viszketeg élénkséget, amelynek hullámai feltöltötték a napfonatot, mint egy áramkapcsolót, majd onnan áradtak szét a testében. Magától értetődően a zivatar volt az oka; Eddie véletlenül azok közé tartozott, akik az idegvégződéseikkel érzik meg a vihar közeledtét. De még sosem érezte ilyen erősen.

Te is tudod, hogy ez nem csak vihar!

Persze hogy nem csak az. Ám úgy rémlett, ezek a kóbor voltok valamiként megkönnyítik a kapcsolatát Susannah-val, amely hol erősödött, hol gyengült, mint mikor az ember valami távoli rádióállomást hallgat éjszaka, de amióta találkoztak

(Roderick fia, te torz, te kárhozott)

a Chayveni Chevinnel, a kapcsolat sokkal erősebbé vált, Eddie gyanúja szerint azért, mert Maine-nek ez a része elvékonyodott, és közelebb került más világokhoz. Ahogy az ő *ka-tet*-jük is közel jár ahhoz, hogy ismét egész legyen. Jake Susannah-val van, és úgy tűnik, egy időre biztonságba kerültek, mert egy tömör ajtó választja el őket üldözőiktől. Mégis lehet valami kettejükkel – valami, amiről Susannah vagy nem akart beszélni, vagy a férje nem értette tisztán. Még így is érzékelte az asszony iszonyatát és félelmét valamitől, ami visszatérhet. Úgy vélte, tudja is, mi az: Mia csecsemője. Aki valamilyen módon Susannah-é is, ám ezt Eddie sosem volt képes felfogni. Nem értette, hogy egy fölfegyverzett nő miként félhet egy újszülött gyerektől, de ha mégis ez a helyzet, akkor a annak megvan a jó oka.

Elhaladtak egy tábla mellett, amelyen ez állt: FENN 11. Egy másikra azt írták: ISRAEL 12. Ezután kanyar következett. Eddie beletaposott a Galaxie fékjébe, a kocsit hirtelen megállt egy porfelhőben. Az út mellett, egy BECKHARDT 13 feliratú jelzésnél ismerős Ford kisteher ácsorgott, és egy még ismerősebb alak támaszkodott hanyagul a rozsdafoltos raktérnek. Felhajtott szárú farmert, vasalt vászoninget viselt, amelyet simára borotvált, ráncos nyakáig begombolt. Boston Red Sox sapkáját kissé félrecsapta, mintha azt mondaná: nem versz át, haver. Pipázott, a füst kéken lebegett a barázdált, jó kedélyű arc körül a vihar előtti, nyomasztó csendben.

Eddie mindezt az idegfeszültség élességével érzékelte, és azzal is tisztában volt, hogy úgy mosolyog, ahogy akkor teszi az ember, ha jó baráttal találkozik egy különös helyen – az egyiptomi piramisok között, Tanger régi piacán, talán Formosa partvidéke előtt egy szigeten, avagy 1977 nyarán Lovell városánál a Teknőchát úton, egy vihar előtti délutánon. És Roland is elmosolyodott. A vén, hórihorgas, girhes és ronda – mosolygott! Úgy látszik, a csodák sosem érnek véget.

Kiszálltak az autóból, és odamentek John Cullumhoz. Roland a homlokához emelte az öklét, és könnyedén térdet hajtott. – Üdv, John! Öröm látnom.

– Hát ja, nekem is – felelte John Cullum. – Világos, mint a nap. – Tisztelgésszerűen emelte a kezét a sapka ellenzője alá, busa szemöldökéhez. Azután állával Eddie felé bökött. – Üdvözlöm, fiatalember.

– Hosszú napokat és kellemes éjszakákat – felelte Eddie, csuklójával megérintve a homlokát. Nem ebből a világból való, már nem. Megkönnyebbült, hogy abbahagyhatja a tettetést.

– Kedves dolog ilyesmit kívánni – jegyezte meg John. Majd így folytatta: – Én hívtam ide magokat. Úgy gondoltam, megtehetem.

Roland végigtekintett az utat két oldalról körülvévő erdőn, majd a sűrűsödő sötétséget nézte az égen. – Nem hinném, hogy ez a megfelelő hely...? – kérdezte árnyalatnyi kétellyel.

– Egyáltalán nem a legjobb – felelte John, és pöffentett egyet a pipájából. – Viszont errefelé jövet elhaladtam a mellett a hely mellett, ahol a tanácsot akarta tartani, és azt mondom: ha tényleg tanácskozást akar, jobb, ha itt ejtjük meg, mint ott. Ha oda megy, még levegőt se tud majd venni. Én mondom, még sosem láttam ennél furábbat. – Felragyogott az arca, mint a gyermeké, aki most tette bele a befőttes üvegbe az első szentjánosbogarat. Eddie látta, hogy minden szavát komolyan gondolja.

– Miért? – kérdezte. – Mi van ott? Bekóricálók? Vagy egy ajtó? – Véletlenül jutott az eszébe, de rögtön belekapaszkodott az ötletbe. – Egy ajtó, ugye? És nyitva van!

John megcsóválta a fejét, aztán ismét fontolóra vette a dolgot. – Lehet ajtó – mondta, annyira elnyújtva az utolsó hangot, míg olyan lett, mint egy nyögés a hosszú, nehéz nap után: ajtóóóóuuuh! –

Nem pontosan úgy fest, mint egy ajtó, de mégis... hát ja. Lehet az is. Valahol abba a fénybe? – Töprengett. – Ja. De azt hiszem, fiúk, ha elmegyünk arra Cara Laughs felé, akkor ott nem lesz tanácskozás; csak állnak majd tátott szájjal. – Hátraszegte a fejét, és elnevette magát. – Rólam nem is beszélve.

– Mi az a Cara Laughs? – kérdezte Eddie.

John vállat vont. – A vízparti népek közül sokan nevet adnak a házuknak. Gondolom, azért, mert olyan sokat fizettek érte, és ez kicsit erősebb érzelmi kapcsolatot jelent. Mindenesetre Cara most üres. A tulajdonos neve McGray, Washington D.C-be laknak, de el akarják adni. A pasasnak agyvérzése volt, az asszony meg... – Úgy tett, mint aki meghúz egy üveget.

Eddie bólintott. A tornyos küldetés nagyobbik részét nem értette, ám akadtak dolgok, amelyeket kívülről fűjt. Az egyik ilyen dolog az volt, hogy a bekóricáló tevékenység középpontja ebben a világban az a ház a Teknőchát úton, amelyet Cara Laughsnak nevez John Cullum. És ha odamennek, a leágazásnál 19 lesz a szám.

Fölnézett, és látta, hogy a viharfelhők kitartóan nyugatnak tartanak a Kezar-tó fölött. Nyugatra, a Fehér Hegység irányába – amelyet csaknem bizonyosan Discordia néven ismernek egy világban, innen nem is túl messze – és tovább a Sugár Útján.

Mindig a Sugár Útján.

– Mit javasol, John? – kérdezte Roland.

Cullum a BECKHARDT felirat felé intett a fejével.

Én tartok rendet Dick Beckhardtnál az ötvenes évek vége óta – mondta. – Igazán rendes ember. Most Wasin'tonba van, valamit csinál a Carter-kormányba.

– *Caaaa-tah.* Így mondta. – Van hozzá kúcsom. Talán be kéne mennünk hozzá. Bent meleg és száraz, és nem hinném, hogy jót tenne bármelyikünknek, ha kint maradunk. Elmondhatják a történetüket, én pedig meghallgatom – ebbe jó vagyok –, azután mindnyájan elmehetünk Carához. Én... na szóval, sosem... – A fejét rázta, kivette a pipát a szájából, és ámulattal nézett rájuk. – Én mondom maguknak, sosem láttam párját. Olyasmi, hogy még azt sem tudom, hogy nézzem.

– Gyerünk – szólta Roland. – Mindnyájan beszállunk a málhás kocsijába, ha nem baj.

– Nekem megfelel – mondta John, s visszaült a furgonba.

3

Dick Beckhardt kényelmes víkendháza félmérföldnyivel arrébb volt egy fenyves völgyben. A nappaliban potrohos kályha dalmahodott, a padlón rojtos szőnyeg hevert. A nyugatra néző homlokzat teljes egészében üvegből készült. Eddie megállt mellette, és egy kis ideig bámészkodott, akármilyen sürgős volt is a dolguk. A tó halott elefántcsontszínt öltött, és valahogy ijesztő volt – mint egy zombi szeme, gondolta Eddie, bár fogalma sem volt, miért éppen ez jutott eszébe. Volt egy olyan sejtése, hogy ha a szél fölerősödik (ami úgyszólván biztosra vehető, ha elered az eső), és hullámokat torlaszt a vízen, akkor már könnyebb lesz ránézni. Nem lesz olyan érzése, hogy valami *visszanéz*.

John Cullum leült Dick Beckhardt politúros fenyőfa asztalához, levette a sapkáját, és jobbjának bütykös ujjai között lógatta. Komolyan nézett Rolandra és Eddie-re. – Fene jól ismerjük egymást olyan népekhez képest, akik csak nemrég ismerik egymást – mondta. – Maguk nem így gondolják?

Bólintottak. Eddie egyre várta, hogy odakint nekidurálja magát a szél, de odakint a világ visszafojtotta a lélegzetét. Lefogadta volna, hogy ha egyszer megérkezik, pokoli vihar lesz belőle.

– A népek a seregbe ismerik meg ennyire egymást – elmélkedett John. – A háborúba. – A háborút megint vastag Jenki tájszólással ejtette. – Úgy gondolom, hogy az ilyesmi fenemód közel hozza egymáshoz az embereket.

– Az ám – helyeselt Roland. – „A fegyverdörgés nagyon közeli rokonságot teremt”, ahogy mifelénk mondják.

– Ténleg? No, gondolom, akkor ugyancsak fontos dógokat mondanak nekem, de mielőtt elkezdenék, vána valami, amit meg én mondok el. És megcsókolom a malac seggit, ha nem fognak ugyancsak örülni neki.

– Mi az? – kérdezte Eddie.

– A megyei seriff, Eldon Royster néhány órája lecsukott négy fickót Auburnba. Úgy láccott, el akarnak slisszolni az utakadálynál álló rendőrök mellett, de csak a bajt keresték maguknak. – Kivette a pipát a szájából, előhúzott egy gyufát a mellzsebéből, és a hüvelykujjának nyomta a hegyét. Ám egy pillanatig nem gyújtotta meg, csak tartogatta a kezében. – A lopakodásnak az lehetett az oka, hogy egy nagy határ tűzfegyver volt náluk. Géppuskák, gránátok, meg néhány darab abbul az anyagból, amit C-4-nek hínak. Asszem említették is az egyik fickó nevét – Jack Andolini? – Most meggyújtotta a Gyémánt Kékhegyút.

Eddie rárogyott sai Beckhardt kiváló Shaker székeinek egyikére, és arcát a gerendák felé fordítva hahotázni kezdett. Amikor már csak kuncogott, Roland arra gondolt, hogy senki sem képes olyan jóízűen kacagni, mint Eddie Dean. Azóta legalábbis, hogy Cuthbert Allgood megérkezett a tisztásra. – A csinos Jack Andolini a Maine állami megyei köpködőben ül! – mondta. – Pofám leszakad! Bár életben lenne Henry bátyám, hogy ezt láthassa!

Ekkor eszmélt rá, hogy Henry valószínűleg ebben a pillanatban is él – legalábbis egy változata. Feltéve, hogy ebben a világban léteznek a Dean testvérek.

– Hát ja, sejtettem, hogy ez a hír tetszeni fog mondta John, és a gyorsan feketedő gyufa lángját végighúzta a pipa öblén. Látszott rajta, hogy ő is örül. Olyan szélesen vigyorgott, hogy alig tudta megszívni a dohányt.

– Édes Istenem! – Eddie a szemét törölgette. – Ez feldobta a napomat. Majdnem azt mondhatnám, hogy az *éveimet*.

– Van még valamim maguknak – mondta John – de azt most hagyjuk. – A pipa végre kielégítően szelelt. A gondnok hátradőlt, szeme ide-oda járt a két furcsa vándor között, akiket ezen a napon ismert meg. Ezeknek az embereknek a *ka*-ja összefonódott az övével. – Most szeretném hallani a történetüket. És hogy mit kívánnak tőlem.

– Mennyi idős, John? – kérdezte Roland.

– Nem olyan öreg, hogy ne legyen hátra még egy kevés, mielőtt elmennék – felelte John némileg hűvösen. – Na és magával mi a helyzet, haver? Hányszor emeli még föl a súlyt?

Roland rámosolygott – azzal a mosollyal, ami azt jelenti: *erről ennyit, változtassunk témát*. – Eddie beszél mindkettőnk helyett – mondta. Ezt még Bridgtonból jövet határozták el. – Az én történetem túl sokáig tartana.

– Ha maga mondja – felelte John.

– Én mondom – biccentett Roland. – Hadd mesélje el Eddie az ő történetét, amennyire az időből futja, azután ketten együtt mondjuk el, ami szükséges, azután, ha beleegyezik, odaad magának valamit, hogy vigye el egy Moses Carver nevű embernek... és én adok mellé még valamit.

John Cullum végig gondolta mindezt, azután bólintott, és Eddie felé fordult.

Eddie nagyot sóhajtott. – Az első, amit tudnia kell, hogy én ezzel a pasással itt egy repülőút kellős közepén találkoztam, amikor a Bahamákról, Nassauból tartottam a New York-i Kennedy repülőtérre. Abban az időben heroinfüggő voltam, ahogy a bátyám is. Egy fuvarra való kokain volt nálam.

– És mikor volt ez, fiam? – kérdezte John Cullum.

– 1987 nyarán.

Mindketten látták Cullum arcán a megdöbbenést, ám a hitetlenségnek az árnyékát se. – Egyszóval a jövőből érkezett! A mindenit! – Kihajolt az illatos pipafüstből át. – Na, fiam – mondta –, mesélje csak a történetét. Egy árva szót se hagyjon ki.

4

Eddie-nek másfél órájába telt a mesélés – pedig a rövidség kedvéért bizony *kihagyott* pár dolgot abból, ami történt velük. Mire végzett, alattuk természetellenes fény ülepedett a tó vizére. Dick Beckhardt kunyhója fölött mennydörgött párszor, néha olyan éles reccsenéssel, hogy valamennyien ugrottak egyet. Egy villámcsapás egyenesen a keskeny tó közepébe talált, pillanatnyi finom, gyöngyházás-bíbor fénybe borítva a vízfelszínt. Egyszer feltámadt a szél, fújta a hangokat a fenyőfák között, *most jön, biztosan most jön*, gondolta Eddie, de nem jött. Nem is oszlott szét a fenyegető vihar, és ez a különös szünet, amely olyan volt, mintha egy kard függene vékony fonálon, eszébe juttatta Susannah hosszú, furcsa terhességét, amely mostanra véget ért. Hét óra tájt elment a villany, John átkutatta a konyhaszekrényeket gyertya után, miközben Eddie tovább beszélt – Folyamút öregembereiről, Lud város örültjeiről, Calla Bryn Sturgis rémült lakóiról, és hogy hogyan ismertek meg egy kiugrott papot, aki vélhetőleg egy könyvből toppant elő. John az asztalra tette a gyertyákat, valamint kekszet, sajtot és egy üveg Red Zinger jeges teát. Eddie befejezte a látogatást Stephen Kingnél, elmesélte, hogy a harcos miként vette rá hipnózissal az író, felejtse el a látogatásukat, miként látták rövid időre barátjukat, Susannah-t, és miként hívták fel John Cullumot, mert, ahogy Roland mondta, senki más nincs a világnak ezen a részén, akit felhívhatnának. Miután Eddie elhallgatott, Roland beszámolt róla, miként találkoztak a Chayveni Chevinnel a Teknőchát úton. A harcos az asztalra, a sajtos tányér mellé helyezte az ezüstkeresztet, amelyet Chevinnek is megmutatott. John megbökdöste vaskos hüvelykujjával a vékony láncszemeket.

Azután hosszú csönd lett.

Amikor nem állhatta tovább a hallgatást, Eddie megkérdezte az öreg gondnokot, mennyit hisz el a történetből.

– Mindent – felelte John habozás nélkül. – Maguk vigyázzák azt a rózsát New Yorkba, igaz?

– Igen bólintott Roland.

– Mert ettől van biztonságba az egyik olyan Sugár, miközbe a többit már nagyrészt elszakították ezek a hogyishíjják telepaták, a Török.

Eddie megdöbbent, hogy Cullum milyen gyorsan és könnyedén felfogja a lényegét, bár erre talán nem volt oka. A friss szem tisztábban lát, szerette mondogatni Susannah. És Cullumban sok minden volt abból, amit a szürkék Ludban úgy hívtak, hogy „firkás pasas”.

– Igen – mondta Roland. – Igazat szól.

– A rózsza vigyáz az egyik Sugárra. Stephen King van szolgálatba egy másiknál. Legalábbis ezt gondolják.

– Őt folyvást figyelni kell, John – mondta Eddie. – Minden mást leszámítva van pár ocsmány szokása – de ha egyszer elhagyjuk ezt a világot 1977-ben, akkor sosem térhetünk ide vissza, hogy figyeljünk rá.

– King nem létezik ezekben a más világokba? – kérdezte John.

– Szinte bizonyos, hogy nem – felelte Roland.

– De még ha létezik is – vetette közbe Eddie –, az, amit ott csinál, nem számít. Ez a kulcsvilág. Ez, és az, amelyikből Roland jött. Ez és az a világ egymás ikrei.

Jóváhagyást várva nézett Rolandra. A harcos bólintott, és meggyújtotta az utolsó cigarettát, amelyet Johntól kapott korábban.

– En rajta tarthatom a fél szemem ezen a Stephen Kingen – mondta John. – Nem is kell tudnia róla. Már mint ha visszajöttem, miután elintéztam ezt az átkozott ügyet New Yorkba. Nagyjából sejtem, miről van szó, de talán jobb, ha mégiscsak elmondják. – A farzsebéből előhúzott egy viharvert noteszt, amelynek zöld borítójára a Mead Memo szavakat nyomtatták. Pergette a lapokat, majdnem a végén talált egy ürest, elővett egy ceruzát a mellzsebéből, megnyalta a hegyét (Eddie visszafafojtotta borzongását), azután várakozón nézett rájuk, akár egy gólya az egyetemen, az első napon.

– Na, kedves urak! Hát miért ne mondanák el John bácsinak a hátralevő részt?

5

Ez alkalommal főleg Roland beszélt, és noha neki kevesebb mondanivalója volt, mint Eddie-nek, mégis eltartott fél óráig, mivel nagyon körültekintően fogalmazott, mindegyre Eddie-hez fordult, hogy segítsen egy szónál vagy kifejezésnél. Eddie már látta a gyilkost és a diplomatát, akik Gileádi Rolandban laktak, de ez volt az első alkalom, amikor megfigyelhette a küldöttet, az üzenetvivőt, akinek minden szót helyesen kell kimondani. Odakint a vihar még mindig nem volt hajlandó sem kitörni, sem elvonulni.

Végül visszaült a helyére. Az arca a gyertyák sárga izzásában egyszerre tűnt ősinek és különös módon szépnek. Eddie, ahogy ránézett, első alkalommal kezdte gyanítani, hogy nagyobb baj lehet itt annál, amit Rosalita Muñoz „száraz fájdalomnak” nevezett. Roland veszített a súlyából, és a szeme alatti karikák is betegséget sugalltak. Egy egész pohár vörös teát hajtott fel egyhuzamban, aztán megkérdezte: – Megértette mindazt, amit elmondtunk?

John csak annyit válaszolt: Igen.

– Mindent meg tud oldani? – erősködött Roland. – Nincsenek kérdései?

– Nem hinném.

– Akkor mondja vissza azt, amit hallott.

John két noteszlapot töltött meg szépen hurkolt betűkkel. Most ide-oda lapozott, párszor bólintott. Utána mordult egyet, és visszacsúsztatta a noteszt a farzsebébe. Lehet vidéki bácsika, de igencsak messze van attól, hogy ostobának nevezhessék, gondolta Eddie. Találkozásunk jóval több a vakszerencsénél. A *ka*-nak volt egy jó napja.

– Elmegyek New Yorkba – mondta John. – Megkeresem ezt az Aaron Deepneau-t. Leválasztom a haverjáról. Meggyőzőm róla, miszerint nagyjából az a legfontosabb dolog a világon, hogy vigyázzon az Üres telken a rózsára.

– A nagyjából el is hagyhatja – szólt közbe Eddie.

John biccentett, mintha a fiatalember meg sem szólalt volna. Fölvette a rajzfilmhóddal díszített noteszlapot, és belegyömöszölte jókora tárcájába. Eddie Deannek az volt a legnehezebb, amióta átlépett a megfejthetetlen ajtón East Stonehamben, amikor oda kellett adnia az adásvételi szerződést. Kis híján kitépte a gondnok kezéből, mielőtt John eltüntette a bukszájában. Most sokkal jobban megértette, mit érezhetett Calvin Tower.

– Mivel maguké a telek, fiúk, maguké a rózsa is – szögezte le John.

– Most a Tet Corporation a rózsa tulajdonosa – helyesbített Eddie. – Egy cég, amelynek maga lesz az ügyvezető alelnöke.

John Cullum nem hatódott meg az új címétől. – Deepneau majd megfogalmazza a szerződés paragrafusait, vigyáz, hogy minden törvényes legyen. Utána elmegyünk, meglátogatjuk ezt a Moses Carver nevű pasit, és rávesszük, hogy szálljon be a dologba. Lehet, hogy ez lesz a legnehezebb rész, de iparkodunk, és mindent megpróbálunk.

– Akassza a nyakába a néni keresztjét – mondta Roland –, és amikor találkoznak sai Carverrel,

mutassa meg neki. Lehet, hogy elvégzi maguk helyett a meggyőzés javát. De először mást kell mondania.

Amikor errefelé jöttek Bridgtonból, Roland megkérdezte Eddie-t, nincs-e tudomása Susannah-nak és a keresztapjának valamilyen közös titkáról. Lehet fontos, lehet akármilyen jelentéktelen. Eddie ismert ilyet, és mélységes megdöbbenésére Susannah hangja szólalt meg a keresztből, amely Dick Beckhardt fenyőfa asztalán hevert.

– Pimsyt az almafa alá temettük, ahol nézhette tavasszal, hogyan hullnak a virágszirmok – mondta Eddie felesége. – És Mose papa azt mondta nekem, hogy ne sírjak többé, mert Isten úgy gondolja, hogy egy ölebet túl sokáig gyászolni...

Innentől a szavak suttogássá tompultak, majd elnémultak. Ám Eddie emlékezett a folytatásra, és megismételte: – ...egy ölebet túl sokáig gyászolni bűn. – Elmesélte, hogy Mose papa azt mondta a keresztlányának, menjen ki még egyszer Pimsy sírjához, és súgja oda neki: „Légy boldog a mennyekben”, de ezt ne árulja el senki másnak, mert a lelkészek nem nagyon hisznek abban, hogy az állatokért mondott ima a mennyekbe jutna. – És Susannah megőrizte a titkot.

– Én voltam az egyetlen, akinek valaha is elmondta. – Eddie szomorúan elmosolyodott, talán a meghitt percekre gondolt, amelyek a sötétben követik a szeretkezést.

John Cullum a keresztre bámult, azután tágra nyílt szemmel nézett Rolandra. – Mi ez? Valami magnó? Az nem lehet, ugye?

– Ez egy sigul – magyarázta türelmesen Roland. – Segíthet magának ennél a Carvernél, ha kiderülne, hogy az a fajta, amit Eddie „fafaúnak” hív. – Csendesen mosolygott. Tetszett neki a „fafaúnak” jelző. Ezt megértette. – Tegye el!

Ám Cullum nem tette el, legalábbis nem azonnal. Ismeretségük ideje alatt – beleértve azt is, amikor lötték őket a boltban – az öreg szivar először tűnt zavartnak. – Ez varázslat? – kérdezte.

Roland türelmetlenül vállat vont, mintha azt mondta volna, hogy a szónak ebben az összefüggésben nincs jelentése, és megismételte: – Tegye el!

John Cullum engedelmeskedett, de olyan óvatosan, mintha azt várná, hogy Talitha néne keresztje bármelyik pillanatban vörös izzásig hevülhet, és összeégetheti. Lehajtotta a fejét, nézte (hosszú jenki arcán egy pillanatra kirajzolódott a polgár tokája), azután az inge zsebébe gyömöszölte.

6

Eddie Dean tisztában volt vele, hogy pontosan úgy beszél, ahogyan hozzá szóltak valamikor: – Mondja el a leckéje többi részét, East Stoneham-i John, és legyen igaz!

Amikor Cullum ezen a reggelen fölkel, csak egy vidéki gondnok volt, akit a világ nem ismert és nem látott. Ma este viszont úgy fekszik le, hogy egyike lesz a lehető legfontosabb embereknek, a Föld igazi fejedelme. Ha félt is a gondolattól, nem mutatta. Talán még nem fogta föl egészen.

Bár Eddie nem hitt ebben. A *ka* hozta az útjukba ezt az embert, aki egyszerre ravasz és bátor. Ha most ő lenne Walter (vagy, bánja is ő, Flagg, ahogy Walter néha nevezte magát), bizony cidrizne.

– Na szóval – mondta John –, szemet sem fontos, hogy ki vezeti a céget, de magok azt akarják, hogy a Tet lenyelje a Holmest, mert mostantól nem az lesz a munkája, hogy koronákat és fogkrémeket gyártson, még ha egy darabig úgy fog is kinézni.

– És mi a...?

Eddie nem folytathatta. John fölemelte göcsörtös mutatóujját. Eddie megpróbálta beleképzelni a Texas Instruments egyik számológépét ebbe a kézbe. Egész könnyen ment. Furcsa.

– Hagyja, fiatalember, hadd magyarázzam el. Eddie leült, és olyan mozdulatot tett, mintha cipzárt húzna el a szája előtt.

– A rózsza biztonsága a legfontosabb. A második legfontosabb, hogy az írás is biztonságba legyen. Ezenfölül azonban nekem, ennek a Deepneau-nak meg a másiknak, annak a Carvernek föl kell építenünk a világ egyik legerősebb cégét. Ingtatlannal fogunk kereskedni, meg... ööö... – elővette viharvert noteszét, sietve belenézett, eltette. – Együttműködünk a szoftverfejlesztőkkel, vagy micsodákkal, mert ők lesznek a technika új hulláma. Három szót kell nagyon megjegyeznünk. – Kipipálta őket. – Microsoft. Mikrocipek. Intel. Akármilyen nagyra nővünk – vagy akármilyen gyorsan –, a feladatok fontossági sorrendje nem változik: védeni a rózsát, védeni Stephen Kinget, és keresztbe tenni a két másik cégnek, ahányszor csak lehet. Az egyiket Sombrának hívják. A másik... – Csak egy pillanatig tétovázott: – A másik az Északi Központi Pozitronika. A Sombra magok szerint főleg az ingatlanüzletbe érdekelt. A Pozitronika... na szóval, tudomány és kütyük, nekem ennyi a nyilvánvaló. Ha a Sombra kinéz egy darab földet, akkor a Tet igyekszik lenyúlni előle. Ha az Északi Központi megvenne egy találmányt, igyekszünk elhappolni előle, vagy legalábbis megpróbálunk kibaszni velük. Ha kell, inkább átjátsszuk egy harmadik csoportnak.

Eddie bólintott. Ezt nem mondta Johnnak, az öreg szivar magától találta ki.

– Mi leszünk a Három Fogatlan Testőr, a Végítélet Vén Fingjai, tiszta vagy piszkos eszközökkel, de meg kell akadályoznunk, hogy ez a két cég megszerezze, amit akar. A piszkos trükkök a leghatározottabban engedélyezve vannak. – John elvigyorodott. – Sosem jártam a Harvard kereskedelmi karára, de úgy vélem, ettől még éppen olyan szépen tökön tudok rúgni valakit, mint bárki más.

– Jól van – mondta Roland. Tápázkodni kezdett. – Azt hiszem, ideje, hogy...

Eddie fölemelte a kezét, hogy visszatartsa. Igen, nagyon szeretett volna Susannah-val és Jake-vel találkozni; alig várta, hogy magához ölelhessen és összecsókolhassa a kedvesét. Úgy rémlett, évek teltek el azóta, hogy utoljára látta Calla Bryn Sturgis Keleti útján. Mégsem tudott olyan könnyedén távozni, mint Roland, akinek egész életében engedelmeskedtek, ezért magától értetődően várta el vadidegenektől is a holtig tartó hűséget. Akit Eddie a Dick Beckhardt asztalának túlfelén látott, az nem újabb eszköz, hanem független jenki, aki keményfejű, és az esze vág, mint a borotva... de valóban öreg ahhoz, amit kérnek tőle. És ha ő öreg, akkor mit mondjunk Aaron Deepneau-ról, a Kemoterápia Csodagyerekéről?

– A barátom indulni szeretne, én úgyszintén mondta. – Még sok mérföldet kell megtennünk.

– Tudom. Úgy látszik az arcán, fiam, mint egy heg. Eddie lenyűgözőnek találta, hogy a kötelesség és a *ka* nyomot hagyott rajta. Valahogy úgy kell felfogni, hogy ami az egyik szerint díszítés, a másik szerint idomtalanság. Odakint dörgött, és villám lobbant.

– Miért vállalja? – kérdezte. – Ezt tudnom kell. Miért teszi meg két ember kedvéért, akikkel épp csak találkozott?

John elgondolkodott. Megérintette a most már a nyakába akasztott keresztet, amelyet 1989-ben bekövetkező haláláig visel – a keresztet, amelyet egy öregasszony adott Rolandnak egy elfelejtett városban. Így fogja megérinteni az elkövetkező években, valahányszor fontos döntés előtt áll (a legfontosabb az lesz, amikor megszakítja a kapcsolatot a Tet és az IBM között, mely utóbbi egyre jobban érdeklődik az Északi Központi Pozitronikával létesíthető kapcsolat iránt), vagy titkos akcióra készül (például a halálát megelőző évben gyújtóbombát hajítanak Újdelhiben a Sombra Entreprises székházára). A kereszt szól Moses Carverhez, viszont sosem szólal meg többé Cullum jelenlétében, pedig ő nagyon szeretné, de néha, amikor félálomban összezárulnak rajta az ujjai, azt gondolja: „*Ez egy sigul. Ez egy drága, becses sigul – valami, ami egy másik világból érkezett.*”

Ha sajnált valamit életének végén (egypár húzást leszámítva, amelyek valóban mocskosak voltak, és több emberéletet követeltek), akkor azt, hogy sohasem látogathatta meg a túloldalon levő világot,

amelyet egy viharos estén pillantott meg a Teknőchát úton, Lovell városa mellett. Roland sigulja időről időre álmokat küldött neki, amelyekben rózsák voltak meg egy koromfekete torony. Olykor felrémlt egy bíbor szempár borzalmas látomása, amely testetlenül lebegve kémlelte a látóhatárt. Máskor hangot hallott álmában, mintha valaki kürtöt fújna. Ebből az álomból könnyes arccal, vággyal, szeretettel és bánattal eltelten ébredt. Úgy ébredt, hogy a keresztet szorongatta, és azt gondolta: *Megtagadtam Discordiát, és semmit nem sajnálok; beleköptem a Bíbor Király testetlen szemébe, és ez jólesett; sorsomat a harcshoz és ka-tet-jéhez kötöttem, meg a Fehérhez, és ezt a választásomat sosem kellett megkérdőjeleznem.*

Mégis nagyon szeretett volna egy jót sétálni, legalább egyszer, azokon a túlsó földeken, amelyek ott terülnek el az ajtó mögött.

Most annyit mondott: – Maguk, fiúk, helyes dolgokat akarnak. Ennél világosabban nem tudom kifejezni magam. Hiszek maguknak. – Habozott. – Hiszek magukban. A szemükben az igazságot látom. Eddie úgy gondolta, most végeztek, ám Cullum elvigyorodott.

– Továbbá úgy tűnik, fölkinálták nekem egy hatalmas motor indítókulcsát. Ki ne akarná elfordítani?

– Megrémült? – kérdezte Roland.

John Cullum fontolóra vette a kérdést, azután biccentett. – Hát ja.

Roland bólintott. – Az jó – mondta.

7

Fekete, fortyogó ég alatt hajtottak vissza Cullum teherautójával a Teknőchát útra. Noha a nyári szezon csúcsidejében jártak, és a Kezar partján az összes víkendházban lakhattak, egyetlen autót sem láttak egyik irányban sem. A tavon úszó csónakok régen fedett helyre menekültek.

– Azt mondtam, van még valamim magoknak – szólalt meg John, és odament a kisteherje rakteréhez, ahol acél szerszámosláda támaszkodott a fülkéhez. Föltámadt a szél, meglobogtatta a gondnok gyér, fehér fűrtjeit. John beütött egy számkombinációt, levette a lakatot, felnyitotta a szerszámosládát. Két poros csomagot emelt ki belőle, amelyeket a vándorok nagyon jól ismertek. Az egyik majdnem újnak tetszett a másikhöz képest, amelyet színtelenné koptatott a sivatagi szél, és nyersbőr szíj tartotta össze. – A gunnánk! – kiáltotta Eddie, aki annyira örült – és annyira megdöbbsent –, hogy valósággal fisztulázott a hangja. – Hogy a nyavalyába...?

John rájuk mosolygott, és ez a mosoly tisztán mutatta, milyen mesterien fogja érteni a piszkos húzásokat: a felszínen együgyűség, a mélyben fortély. – Kellemes meglepetés, mi? Magam is így gondútam. Visszamentem Chip boltjához – már ami megmaradt belőle – amikor ott még nagy vót a zűrzavar. A népek erre-arra futkostak, és ott láttam, amit mondani akarok; letakart holttestek, körülvéve azzal a sárga szalaggal, a vége kockakövel lenyomtatva. Valaki letette az egyik ódalon ezeket a csomagokat, és kicsit olyan magányosan festettek, úgyhogy... – megvonta csontos vállát. – Fölkaptam őket.

Ez akkor lehetett, amikor mi Calvin Towert és Aaron Deepneau-t látogattuk meg – vélte Eddie. – Miután maga hazament, hogy becsomagoljon a vermonti útra. Igazam van? – Megsimogatta a szeredás oldalát. De jól ismerte sima felszínét! Talán nem ő lőtte a szarvast, amelynek a bőréből készült, nem ő kaparta le a szőrt Roland késével, nem saját kezűleg öltögette össze, Susannah segítségével? Nem sokkal azután, hogy Shardik, a nagy robotmedve csaknem kifordította a beleit. Néha úgy rémlt, száz éve történt.

– Ja – bólintott Cullum, és még szélesebben mosolygott. Eddie utolsó kétségei is szertefoszlottak. Megtalálták a megfelelő embert ebben a világban. Ez az igazság, nagy-nagy hála érte Gannak.

– Csatold föl a fegyvered, Eddie! – mondta Roland, és átnyújtotta a kopott szantálfa agyú fegyvert.

Az enyém. Most már azt mondja, az enyém. Eddie kissé megborzongott.

– Azt hittem, Susannah és Jake után megyünk. – De azért átvette a revolvert, és lelkesen fölcsatolta.

Roland bólintott. – Előbb lesz némi dolgunk azokkal, akik megölték Callahant, azután megpróbálták megölni Jake-et. – Az arca nem rezdült, míg ezt mondta, de Eddie Dean és John Cullum is megborzongott tőle. Egy pillanatig rá se mertek nézni a harcosra.

Ekkor született meg – noha ők ezt nem tudták, bár ez is nagyobb kegyelem volt annál, mint amit megérdemeltek – Flaherty, a taheen Lamla és *ka-tet*-jük halálos ítélete.

8

Ó, istenem!, próbálta nyögni Eddie, de nem jött ki hang a torkán.

Elöl erősödött a ragyogás, miközben Cullum kisteherjének féklámpáját követve észak felé haladtak a Teknőchát úton. Először azt hitte, talán valami gazdag ember autófelhajtójának a lámpái, esetleg fényszórók. De ott, ahol a tó felé lejtett a talaj, egyre jobban lángolt a kék-arany tűz. Ahogy közeledtek a fény forrásához (Cullum kisteherje szinte már csak mászott), Eddie-nek leesett az álla. Rámutatott egy tündöklő korongra, amely kiszakadt a fényből, és feléjük repült, közben változtatva a színeit: kékből arany lett, aztán vörös, majd zöld, arany, ismét kék. A közepén volt valami, ami négyszárnyú rovarra emlékeztetett. Miközben átrepült Cullum kisteherjének raktere fölött, be az út keleti szélén sötétlő erdőbe, feléjük nézett, és Eddie látta, hogy a rovarnak emberarca van.

– Mi... jóságos Isten, Roland, mi...

– Taheen – felelte Roland, és nem mondott többet.

Arca nyugodt és fáradt volt a fokozódó ragyogásban.

Újabb korongok szakadtak ki a fényből, üstökösként szikrázva keresztülsuhantak az úton. Eddie látott legyeket, apró, ékkőszerű kolibrikat, valamit, ami leginkább szárnyas békának tűnt. És mögöttük... Cullum teherjének hátsó lámpái felvillantak, ám Eddie-t annyira lenyűgözte a látvány, hogy nekiment volna a másik járműnek, ha Roland élesen rá nem szól. A fékre nem is lépve, a motort le sem állítva parkoló állásba tette a Galaxie sebváltóját, majd kiugrott az autóból, és elindult az aszfaltúthoz, amely az erdős lejtőn vezetett a tóhoz. Szeme hatalmasra nyílt a gyönyörű fényben, száját eltátotta. Cullum, aki csatlakozott a fiatalemberhez, megállt, és lefelé bámult. A bekötőúton két jel volt: balra a CARA LAUGHS felirat, a jobb oldalon a 19-es szám.

Ez mán valami, ugye? – kérdezte halkán Cullum.

Amilyen igaza van, próbált válaszolni Eddie, de még mindig nem jutott szóhoz, csak kapkodott levegő után.

A fény az úttól keletre, a Cara Laughs lehajtójától balra tündökölt. Itt a fák – a tél végi jégveréstől meghajolt erdeifenyők, lucfenyők és nyírek – szétnyíltak. Sok száz alak lépkedett ünnepélyesen köztük, mint egy rusztikus bálteremben, csupasz talpuk alatt levelek surrogtak. Fel lehetett ismerni köztük Roderick gyermekeit, akik legalább annyira rontottak voltak, mint a Chayveni Chevin. Bőrüket a sugárbetegség fekélyei borították, haja szinte egynek se maradt, ám a fény, amelyben lépkedtek, már-már elviselhetetlen szépséget kölcsönzött nekik. Eddie látott egy félszemű asszonyt, karjában halott gyermekkel. Az asszony szomorúan nézett rá, és az ajka mozgott, bár Eddie semmit sem hallott. A homlokához emelte az öklét, és térdet hajtott. Majd megérintette a szeme sarkát, utána az asszonyra mutatott. Látlak, üzente a mozdulat... legalábbis Eddie ebben reménykedett. Nagyon jól látlak. Az asszony, aki az alvó vagy halott gyermeket vitte, megismételte a mozdulatot, azután eltűnt Eddie szeme elől.

Főnt élesen reccsent a mennydörgés, villám csapott le a fény középpontjába, bele egy vénséges, vaskos, mohos törzsű fenyőbe, amely kettéhasadt. A belseje lángolt. Szikrák roppant, kavargó

gomolya – nem a tűzből származtak, nem ebből, inkább valami másból, ami éteri volt, akár a lidérccláng – szállt a felhők lecsüngő drapériája felé. Eddie-nek elállt a lélegzete, mert parányi, táncoló alakokat látott a szikrákban. Mintha egy légió Csingiling távozott volna!

– Nézzék csak! – mondta John tiszteletteljesen. Bekóricálók! A mindenit, *sok száz!* Bár itt lenne Donnie barátom, hogy lássa!

Eddie gondolatban igazat adott neki. Alattuk sok száz férfi, nő és gyermek vonult az erdőben, átmentek a fényen, feltűntek, aztán eltűntek, hogy ismét előbukkanjanak. Miközben bámulta őket, hideg vízcsepp fröccsent szét a nyakán, amit egy második, majd egy harmadik követett. A szél süvöltött a fák között, újabb, felhőben hajtott a ég felé a tündeszerű teremtményeket, a kettéhasadt fából két pattogó fáklyát csinált.

– Gyerünk! – ragadta meg a karját Roland. – Közeledik a zivatar, és ez itt kialszik, mint egy gyertya. Ha akkor még ezen az oldalon leszünk, akkor itt ragadunk.

– Hol... – szólalt meg Eddie, de már meg is látta. A bekötőút közelében, ahol az erdő helyét átvették a tó felé hajló sziklák, felfedezte a fény magját, amely annyira vakított, hogy bele sem lehetett nézni. Roland arrafelé húzta. John Cullum még egy pillanatig megigézve bámulta a bekóricálókat, aztán utánuk indult.

– Nem! – kiáltott hátra Roland. Az eső erősödött, hideg cseppjei akkorák voltak, mint az aprópénz. Magának itt van dolga, John! Isten áldja!

– Magukat is, fiúk! – válaszolta John. Megállt és integetett. Elektromos szikra futott át az égen, a villám egy pillanatra izzó kékre festette az arcát, azután minden elmerült a szuroksötétségben. – Magukat is!

– Eddie, futás a fény központjába! – mondta Roland. – Ez nem a régi nép ajtaja, hanem a Primből származik, vagyis varázslat. Oda visz, ahova menni akarunk, ha elég jól összpontosítunk.

– Hol...

– Nincs idő! Jake megmondta nekem az érintés útján, hogy hova! Csak fogd a kezem, és ürítsd ki az elméd! Én el tudlak vinni!

Eddie meg akarta kérdezni, hogy biztos-e ebben, de nem maradt idő. Roland futásnak eredt. Eddie követte a példáját. Lerohantak a lejtőn, bele a fénybe. Eddie érezte a bőrén, ahogy milliónyi apró száj lélegzik körülötte. Bakancsuk zörgött a mély avarban. Jobbról égett a fenyő. A fiatalember érezte a fa nedvének illatát, hallotta a forró kéreg pattogását. Megközelítették a fény magját. Eddie először a Kezar vizét látta mögötte, azután érezte, hogy egy hatalmas erő megragadja és előrerántja, át a hideg esőn, bele a tündökölve mormoló fénybe. Egy pillanatra fölsejlett előtte egy ajtónyílás, azután szokásánál kétszer erősebben markolta meg Roland kezét, és behunyta a szemét. Az avarral borított föld kifutott a lába alól, és Eddie repülni kezdett.

7. fejezet

ÚJRA EGYÜTT

1

Flaherty a New York/Fedic ajtónál állt, amelyet golyónyomok sokasága csúfított el, ám ezt leszámítva sértetlenül torlaszolta el az útjukat. Áthatolhatatlan akadály volt, amelyen az a szaros kölyök valahogy átjutott. Lamla némán ácsorgott mellette, várta, hogy Flaherty haragja lecsillapodjék. A többiek is vártak, nem törték meg az óvatos hallgatást. Végül lassulni kezdtek a záporozó ökölcsapások, amelyeket Flaherty mért az ajtóra. Befejezésül

odavágott még egyet. Lamla összerázkódott, mert a humi ujjperceiből kifröccsent a vér.

– Mi van? Flaherty észrevette a fintort. *Mi van?* Mondani akarsz valamit?

Lamla nem törődött a Flaherty szeme körül fehérlő gyűrűkkel és az arcán vöröslő rózsákkal. Annál inkább a kezével, amely a hóna alá csatolt Glock automata agyát kereste. – Nem – felelte. – Nem, sai.

– Rajta, mondd csak ki, ami az eszedben jár, ha ez. örömet okoz neked! biztatta Flaherty. Mosolyogni próbált, de félelmetes vigyor lett belőle, vagyis inkább egy örült vicsorgása. A többiek óvatosan, hang nélkül hátrébb húzódtak: A többiek is tele vannak mondanivalóval; miért ne te kezdenéd, te balfasz? Elvesztettem! Legyél te az első, aki ezért lebasz, te ocsmány kurafi!

Halott vagyok, gondolta Lamla. Egy életet töltöttem el a Király szolgálatában, és elég egy óvatlan arckifejezés egy olyan ember társaságában, akinek éppen bűnbakra van szüksége, és máris halott vagyok.

Körülnézett, felmérte, hogy a többiek nem lépnek közbe az érdekében, azután megszólalt: – Flaherty, ha valamilyen módon megsértettelek, nagyon saj...

– Ó, épp eléggé megsértettél! – süvítette Flaherty, akinek bostoni tájszólása úgy erősödött, ahogy a haragja fokozódott. Biztosra veszem, hogy fizetnem kell a ma esti munkáért, egen, de asszem, te is megfizess a...

Mintha sóhajtott volna körülöttük a levegő, mintha maga a folyosó lélegzett volna egy nagyot. Megrebbent Flaherty haja és Lamla bundája. Az alacsony emberekből és vámpírokból álló Flaherty-különítmény fordulni kezdett. Az egyik vámpír, név szerint Albrecht, váratlanul felordított és előrerontott, így Flaherty megláthatott két érkezőt, akiknek farmerjén és bakancsán friss esőcseppek sötétlettek. Út porától lepett gunnák heverték a lábuknál, a derekukról revolver lógott. Flaherty azonnal észrevette a szantálfa fegyveragyat, egy pillanattal előbb, mintsem a fiatal jövevény előrántotta és elsütötte. Rögtön megértette, miért akart elfutni Albrecht. Csak egyfajta ember hord ilyen pisztolyt.

A fiatalabbik egyszer lőtt. Albrecht szőke haja meglebbent, midőn egy láthatatlan kéz meglökte, azután előrezuhant, és elszivárgott a ruhájából.

– Üdv, Király jobbágyai! – szólt az idősebb hanyagul. Flaherty – a keze még mindig vérzett, olyan erősen verte az ajtót, amelyen át a taknyos orrú kölök meglépett – nem tehetett úgy, mintha semmit sem tudna róla. Ez volt az egyik, akire figyelmeztették, ez biztosan Gileádi Roland, de hogy került ide, méghozzá mögéjük? *Hogyan?*

Roland hideg kék szeme vizsgálódón nézett rá. Ki az, akit ez a szánalmas csürhe *dinh*-nek nevez? Van benne annyi becsület, hogy elénk áll, vagy nincs? – Nincs? Pillantása végigfűrkészte őket; a bal keze elmozdult a pisztoly szomszédságából, a szája sarkához emelkedett, amelyen halvány, gúnyos mosoly ült. – Nincs? Az baj. Sajnálattal látom, hogy végső soron gyávák vagytok. Megöltetek egy papot, és üldöztetek egy legénykét, de nem álltok ki, hogy vállaljátok, amit tettetek. Gyávák vagytok, és gyávák leszár...

Flaherty előrelépett, vérző jobbját lazán rátette a bal hóna alatt lógó pisztoly agyarára. – Én vagyok az, Steven fia, Roland.

– Nocsak, tudod a nevem?

– Igen! Felismerem a neved az arcodról, és az arcodat a szádról. Ugyanolyan, mint az anyádé, aki leszopta John Farsont, de olyan vígan szopta, amíg az...

Beszéd közben előrántotta fegyverét. Vitathatatlan kocsmai trükk volt, ki is használta, hogy előnyt szerezzen. És noha gyors volt, Roland bal mutatójja pedig még mindig a szája szélénél időzött, ám amikor Flaherty a pisztolyához kapott, a harcos mégis megelőzte. Az első golyó Jake legfőbb üldözőjének ajkai között hatolt be, a felső metszőfogak szilánkokká robbantak, amelyeket Flaherty

beszívott utolsó lélegzetvételével. A második golyó a homlokába fűrődött a két szemöldöke között, nekilökte a New York/Fedic ajtónak, a Glock, amelyet nem is használt, kihullott a kezéből, és a földet érve sült el.

A többiek zöme egy töredék másodpercet késett. Eddie az elől álló hatot ölte meg, s volt ideje újratölteni, miután végzett Albrechtel. Amikor kiürült a tár, Roland mögé gurult, hogy újratöltsön, ahogy tanították. Roland elintézte a következő ötöt, majd sima mozdulattal lebukott Eddie mögé, aki leszedte az utolsó embert.

Lamla túl ravasz volt ahhoz, hogy próbálkozzon, így egyedül maradt állva. Fölemelte szőrös ujjú, sima tenyerű kezét. – Szabadon elvonulhatok, ha békét fogadok nektek?

– Nem – felelte Roland, és felhúzta a pisztolyát.

– Akkor légy átkozott, chary-ka! – mondta a taheen. Gileádi Roland állító helyében lőtte le, Galee-i Lamla holtan esett össze.

2

Flaherty különítménye kupacban hevert az ajtó előtt, mint a tűzifa. Előttük Lamla hasalt. Egyetlenegynek sem volt esélye, hogy lőjön. A csempés folyosó búzlott a kék rétegekben lebegő puskaportól. Bekapcsoltak a légtisztítók, fáradtan duhogtak a falban. A harcos érezte, hogy a levegő először megmozdul, azután elsodródik előlük.

Eddie újratöltötte a fegyverét – ahogy tanították –, és visszapottyantotta a tokjába. Azután odament a holtakhoz, közömbösen félrehúzott négyet, hogy az ajtóhoz férjen. – Susannah! Suze, ott vagy?

Az álmainkat nem számítva ugyan melyikünk meri elhinni, hogy visszakapjuk szeretteinket, még akkor is, ha csak percekre és a legszürkébb okokból hagytak ott minket? Valahányszor kilépnek a látókörünkből, a szívünk mélyén halottnak tekintjük őket. Úgy okoskodunk, hogy miután eddig is olyan sokat kaptunk, hogyne buknánk Lucifernél is mélyebbre, büntetésül szerelmünk egetverő elbizakodottságáért?

Így Eddie nem számított válaszra, míg meg nem hallotta – egy másik világból, ajtódeszkányi távolságból. – Eddie! Édesem, te vagy az?

Eddie feje, amely néhány pillanattal korábban teljesen normális volt, hirtelen túl nehéz lett ahhoz, hogy fölemelje. Az ajtónak dőlt. A szemhéja is túl nehéznek bizonyult, így becsukta a szemét. A súlyt a könnyek okozhatták, amelyek hirtelen elöntötték a szemét. Érezte, ahogy csorognak az arcán, melegen, mint a vér. Roland megérintette a hátát.

– Susannah! – mondta Eddie. A szemét még mindig csukva tartotta. Ujjai szétnyíltak a deszkán. – Ki tudod nyitni?

– Nem – válaszolt Jake. – De ti igen.

– Milyen szóval? – kérdezte Roland. Hol az ajtóra nézett, hol a hátuk mögé, szinte remélte, hogy erősítés érkezik (a vére még forrt), de a csempés folyosó Üres volt. – Milyen szóval, Jake?

Szünet következett – rövid, bár Eddie-nek nagyon sokáig tartott –, azután Jake és Susannah egyszerre válaszolt: – Csasszit! – mondták.

Eddie nem bízott benne, hogy ki tudja mondani; a torkát fojtogatták a könnyek. Rolandnak nem voltak ilyen gondjai. Elhúzott az ajtóból néhány tetemet (köztük a végső vicsorba merevedett arcú Flahertyt), azután kimondta a szót. A két világ ajtaja kattant. Eddie szélesre tárta, és ismét szemben álltak egymással ők négyen. Susannah és Jake az egyik világban, Roland és Eddie a másikban, köztük reszketeg, áttetsző hártya, olyan, mint az élő csillám. Susannah kinyújtotta a kezét, áttörve a hártyán, mintha vízből nyúlna elő, amely valamilyen varázslatos módon az élére állt.

Eddie megfogta a kezét. Ujjaiak összekulcsolódtak, és a felesége áthúzta Fedicbe.

Mire Roland átlépett, Eddie már fölkapta Susannah-t, és magához ölelte. Jake felnézett a harcosra. Egyikük sem mosolygott. Csi a fiú lába mellett ült, és mindkettőjükre rávigyorgott.

– Üdv, Jake – mondta Roland.

– Üdv, apám.

– Így nevezel engem?

Jake bólintott. – Igen, ha lehet.

– Ez mindig örömmel fog eltölteni – felelte Roland. Lassan – mintha számára szokatlan dolgot hajtana végre – kinyújtotta a karját. Jake ünnepélyesen nézett föl rá, egy pillanatra sem vette le a szemét Roland arcáról, miközben a gyilkos kezek közé lépett, és várt, hogy összezáruljanak a hátán. Régi álma volt ez, amelyről sosem mert beszélni.

Susannah eközben összecsókolta Eddie arcát. – Kis híján elkapták Jake-et – mondta. – Csak ültem az ajtónak ezen az oldalán... és olyan fáradt voltam, hogy elbóbiskoltam. Háromszor-négyszer is szólított, mielőtt...

Eddie később meghallgatja a történetet, minden szavát, az elejétől a végéig. Később lesz idő tanácskozást tartani. Most megfogta a felesége mellét – a balt, hogy érezze szívének erős, kitartó dobogását azután a szájával hallgattatta el a beszédet.

Eközben Jake nem szólt, csak állt, és Roland derekához szorította oldalra fordított arcát. Érezte az esőt, a por meg a vér szagát a harcos ingén. A szüleire gondolt, akiket elveszített; barátjára, Bennyre, aki meghalt; az atyára, akit leterítették azok, akik elől olyan régen menekült. A férfi, akit átölelt, egyszer már elárulta a Toronyért, hagyta, hogy lezuhanjon, és Jake nem merte volna azt mondani, hogy ez többé nem történik meg. Az biztos, hogy sok mérföld áll előttük, és az út nehéz lesz. Pillanatnyilag mégis elégedett volt. Elméje megnyugodott, fájó szíve békére lelt. Éppen elég volt, hogy átölelhetett valakit, és átölelték.

Elég volt ott állni lehunytt szemmel, és arra gondolni: Az apám eljött értem.

MÁSODIK RÉSZ

A kék mennyország

DEVAR-TOI

1. fejezet

A DEVAR-TETE

1

A négy újra egymásra talált utas (öt, ha Belső-világbeli Csit is számítjuk) ott állt Mia ágyának lábánál, és lenéztek arra, ami Susannah ikréből megmaradt. A lelapult ruhák nélkül, amelyek valamiféle körvonalat adtak a tetemnek, valószínűleg egyikük sem tudta volna megmondani, hogy mi is volt ez korábban. Még a Mia széthasadt koponyáját borító hajban sem volt semmi emberi; rendhagyó nagyságú pormacska is lehetett volna.

Roland letekintett az eltűnő arcvonásokra, és azon csodálkozott, hogy milyen kevés maradt abból az asszonyból, akinek a megszállottsága – a kis fickó, a kis fickó, mindig csak a kis fickó – kis híján örökre végét vetette vállalkozásának. Nélküle pedig ki maradna, hogy szembeszálljon a Bíbor

Királyyal és annak pokolian okos kancellárjával? John Cullum, Aaron Deepneau és Moses Carver. Három öregember, egyikük még súlyos beteg is, a kórt Eddie ráknak hívja.

Olyan sok mindent tettél, gondolta, míg lenyűgözve bámulta a poros, szétolvadt arcot. Sokat tettél, és még sokkal többet is tehettél volna, igen, minden gátlás és lelkiismeret nélkül, s ezért lesz vége a világnak, azt hiszem, sokkal inkább a szeretet, mint a gyűlölet miatt. Mert biztos, hogy mindig a szeretet volt a pusztítóbb fegyver.

Előrehajolt, belélegezte a szagot, amely lehetett volna régi virágok vagy fűszerek illata. A dolog, ami nagyjából fejnek tűnt, mostanára széthullott, mint a pitypang vagy a gömbvirág pelyhe.

– A világon senkinek nem akart ártani – mondta Susannah, de a hangja nem volt valami szilárd. – Csak azt akarta, ami minden nőnek előjoga: hogy gyermeke legyen. Valaki, akit szerethet és fölnevelhet.

– Igen – helyeselt Roland –, igazat szólsz. Éppen ez teszi olyan feketévé a végét.

– Néha arra gondolok, mindnyájunknak jobb lenne, hogy ha azok az emberek, akik jót akarnak, félrevonulnának és meghalnának – jelentette ki Eddie.

– Az a *mi* végünket jelentené, Big Ed – mutatott rá Jake.

Ezen aztán mindnyájan elgondolkoztak. Eddie azon tépelődött, ugyan hány embert öltek meg jóakarató alkalmatlankodásukkal? A rosszak nem érdekelték, de voltak mások is – Roland elveszett szerelme, Susan, csak egy közülük.

Roland otthagyta Mia tetemének porló maradványait, odament Susannah-hoz, aki az egyik közeli ágyon ült, kezét összekulcsolva a combjai között.

– Mesélj el mindent, ami azóta történt, hogy otthagytál minket a Keleti úton a csata után – mondta. – Szükségünk van...

– Roland, eszemben sem volt otthagyni titeket. Mia volt az. Átvette a hatalmat. Ha nem lett volna egy menedékhelyem – egy Doganom –, akkor teljesen az uralma alá hajt.

Roland bólintással jelezte, hogy megértette. – Akkor is mondd el, hogyan kerültél ebbe a devar-tetébe. Jake, ezt tőled is hallani akarom.

– Devar-tete – mondta Eddie. A kifejezésben volt valami halványan ismerős. Volt valami köze a Chayveni Chevinhez, a lassú mutihoz, akit Roland szabadított meg a nyomorúságától Lovellben? Lehet. – De mi?

Roland a szobára mutatott, az ágyakra, amelyek mindegyikén egy sisakforma masina és egy gégecsőszerű kábel hevert; ágyakra, amelyeken isten tudja hány, a Callákból elhurcolt kisgyerek várta, hogy roncsot csináljanak belőle. – A jelentése: kis börtön vagy kínzókamra.

– Nem is tűnik olyan kicsinek – jegyezte meg Jake. Nem tudta volna megmondani, hány ágy volt itt, de úgy vélte, legalább háromszáz lehetett.

– Talántán lelünk még nagyobbakat is, mielőtt végeznénk. Meséld a történeted, Susannah, és te is, Jake.

– Hová megyünk innen? – kérdezte Eddie.

– Talán a történetek elárulják – felelte Roland.

2

Roland és Eddie némán, megigézve hallgatták, amint Susannah és Jake új és új szempontból mesélték kalandjaikat. Roland először akkor szakította félbe Susannah-t, amikor a nő Mathiessen van Wyckről beszélt, aki átadta neki a pénzét, és kibérelte számára a szállodai szobát. A harcos kifaggatta Eddie-t a tornazsák varrásában rejtőző teknőcről.

– *Nem tudtam*, hogy teknőc. Azt gondoltam, talán egy kő az.

– Ha ezt a részt elismélnéd, meghallgatnám – mondta Roland.

Igy hát, alaposan végiggondolva, igyekezve, hogy mindenre emlékezzék (úgy tűnt neki, hogy nagyon régen történt), Eddie elmesélte, hogyan mentek föl Callahan atyával a Kapu Barlangjához, kinyitották a szellemfa ládikót, amelyben a Fekete Tizenhárom volt. A gömbre számítottak, amikor felhajtották a fedelet, és ott is volt, csak először...

– Betettük a ládát a sportsákba – mondta Eddie. – Abba, amelyiken az állt: SEMMI MÁS, CSAK GYŐZELEM A BELVÁROS PÁLYÁIN New Yorkban, és SEMMI MÁS, CSAK GYŐZELEM A BELSŐ-VILÁG PÁLYÁIN Calla Bryn Sturgisben. Emlékszel?

Mindnyájan emlékeztek.

– Éreztem valamit a táska bélésében. Mondtam Callahannek, és ő azt válaszolta... – Töprengett. Azt mondta: „Most nincs itt az ideje, hogy ezzel foglalkozzunk.” Vagy valami ilyesmit. Én meg egyetértettem. Emlékszem, arra gondoltam, épp elég rejtély van a kezünkben, ezt eltehetjük egy másik napra. Roland, az istenért, te tudod, ki tehette ezt a tárgyat a zsákba?

– Ha már itt tartunk, ki hagyta az üres telken? – kérdezte Susannah.

– Vagy a kulcsot? – szólt közbe Jake. – Ugyanezen a helyen találtam meg a Dutch Hill-i ház kulcsát. A rózsza volt? A rózsza valahogy... nem is tudom... megteremtette ezeket?

Roland töprengett. – Én inkább azt mondanám, hogy sai King hagyta ott ezeket a jeleket és sigulokat.

– Az író! – mondta Eddie. Elgondolkozott, és lassan bólintott. Fölrémlett benne egy fogalom a gimnáziumból – isten a gépezetből, így hívták. Volt rá egy remek latin közmondás is, de az nem jutott az eszébe. Valószínűleg azért, mert Mary Lou Kenopensky nevét véste éppen a padjába; miközben a többiek engedelmesen jegyzeteltek. Az alapelv az, hogy ha egy író a sarokba cselezi magát, akkor leküldheti Istent, aki virágkoszorúkkal ékes, ekhós szekéren érkezik meg a magasból, és megsegíti a bajba került szereplőt. Semmi kétség, ez tetszik a vallásos játékosoknak, akik hisznek benne, hogy Isten – nem a különleges hatásokkal fellépő változat, amelyik a közönség számára láthatatlan mennyei emelvénnyről érkezik, hanem az, a Ki vagy a mennyekben – csakugyan megsegíti azokat az embereket, akik megérdemlik. Az efféle gondolatok nyilvánvalóan kimentek a divatból a modern korban, Eddie mégis úgy vélte, hogy a népszerű regényírók – márpedig úgy tűnik, sai King a legjobb úton van afelé, hogy ilyesmivé válják – valószínűleg még mindig használják ezt a technikát, csak jobban álcázva. Apró menekülő járatok. Kártyák, rajtuk a felirat: KIFELE A BÖRTÖNBŐL vagy MENEKÜLJ A KALÓZOKTÓL, esetleg A KITÖRŐ VIHAR ELSZAKÍTJA A VILLANYVEZETÉKEKET, A KIVÉGZÉS ELMARAD. Az Isten a gépezetből (vagyis valójában az író), türelmesen dolgozik, hogy a szereplő épségben maradjon, és a történet ne végződjék ilyesféle csüggesztő sorral: „És így a *ka-tet* elpusztult, a Jericho-hegyen a rosszfiúk győztek, éljen Discordia, igazán bocsi, legközelebb talán több szerencséd lesz (*miféle* legközelebb, haha), VÉGE.”

Apró biztonsági hálók. Mint egy kulcs. NeM is szólva egy faragott teknősről.

– Ha mindezeket beleírta a meséjébe – mondta Eddie –, akkor az sokkal később történt, mint amikor mi láttuk, 1977-ben.

– Így van – helyeselt Roland.

– És nem hinném, hogy ő fundálta ki – folytatta Eddie. – Nem igazán. Ó csak... nem is tudom, csak egy...

– Egy bumhug? – mosolyodott el Susannah.

– Nem! – mondta Jake némi hüledezéssel. – Nem az. Egy adó. Egy tévéadó. – Eszébe jutott az apja és a munkája a Hálózatnál.

– Bingó! – mondta Eddie, és a gyerekre bökött a mutatójával. Ez a gondolat elvezetett egy másikhoz: ha Stephen King nem él elég ideig, akkor a kulcs és a teknős nem lett volna ott, ahol szükség van rájuk. Jake-et megette volna a Kapuőr, a Dutch Hill-i házban... feltéve persze, hogy eljutott volna

odáig, ami valószínűleg képtelenség. És még ha megmenekül is a Dutch szörnytől, megeszik a Nagypák – Callahan Egyes Típusú vámpírjai – a Dixie Malacban.

Susannah arra gondolt, hogy beszél nekik a vízióról, amelyet akkor látott, amikor Mia elindult utolsó útjára a Plaza-Park Hotelből a Dixie Malacig. Ebben a látomásban egy börtöncellában volt a mississippi Oxfordban, a tévéből vég nélkül ömlöttek a hangok. Chet Huntley, Walter Cronkite, Frank McGee: bemondók kántálták a holtak nevét. Némelyiket, mint Kennedy elnökét, vagy a Diem testvéreket, ő is ismerte. Másokat, például Christa McAuliffé-et, nem. Ám bizonyosra vette, hogy szerepelt közöttük Stephen King.

Chet Huntley társa

(jó éjt Chet jó éjt David)

azt mondta, hogy Stephen Kinget halálra gázolta egy teherautó, miközben a háza közelében sétált. Brinkley szerint King ötvenkét éves volt.

Ha Susannah mindezt elmondja, akkor nagyon sok minden másképpen történik, vagy egyáltalán nem történik meg. Már éppen kinyitotta a száját, hogy ezt is hozzátegye a társalgáshoz – a lehulló köszilánk meglök egy követ, az nekimegy egy nagyobb kőnek, az egy újabbnak, mígnem megindul a hegyoldal –, amikor ajtónyitás hallatszott, és közeledő léptek kopogtak. Odafordultak, Jake egy 'Rizáért nyúlt, a többiek a fegyvereikért.

– Nyugi, srácok! – mormolta Susannah. – Minden rendben. Ezt a pofát ismerem. – Majd odakiáltott DNK 45932 HÁZISZOLGÁNAK: – Nem számítottam rá, hogy ilyen hamar viszontlátlak! Igazság szerint nem is hittem, hogy látlak még egyszer. Mi van, Nigel, öreg haver?

Így ez alkalommal nem hangzott el valami, aminek pedig el kellett volna hangzania, nem hangzott el, és a deus ex machina, amelyiknek le kellett volna ereszkednie, hogy megmentsen egy író egy Dodge kisbusztól '99 tavaszának végén, maradt, ahol volt, magasan a halandók fölött, akik közben eljátszották odalent a szerepüket.

3

Susannah szerint az a legszebb a robotokban, hogy legtöbbjük nem képes orrolni. Nigel elmondta, hogy nem akadt senki, aki megjavította volna a vizuális berendezését (noha ő is képes lett volna rá, mondta, ha hozzájuthat a megfelelő alkatrészekhez, lemezekhez és egy szerelési kézikönyvhöz), ezért az infravörös látása segítségével visszajött ide, hogy összeszedje a miszlikbe tört (és teljességgel szükségtelen) inkubátor darabjait. Megköszönte Susannah érdeklődését, és bemutatkozott a barátainak. – Örülök az ismeretségnek, Nigel – mondta Eddie –, de nyilván neki akarsz kezdeni azoknak a javításoknak, és mi nem fogjuk az utadat állni: – A hangja derűs volt, és noha kicsatolta a pisztoly tokját, a keze nem közeledett a fegyver agyához. Az igazat megvallva dühítette a hasonlóság Nigel és egy bizonyos üzenetvivő robot között, amellyel Calla Bryn Sturgisben találkozott. Az bezzeg képes volt orrolni.

– Ne, maradj! – szólt közbe Roland. – Lehet, hogy lesz valami munkánk a számodra, de most pihenj. Kapcsolj ki, ha nem nagy fáradtság. – És *akkor is*, ha *igen*, ez volt a hangjában.

– Természetesen, sai –, felelte Nigel affektált brit kiejtéssel. – Reaktiválhat, ha kimondja, hogy *Nigel, szükségem van rád*.

– Helyes – mondta Roland.

Nigel összefonta vékony (mindazonáltal kétségtelenül nagyon erős) rozsdamentes acélkarjait a melle előtt, és elcsöndesedett.

– Visszajött, hogy fölszedje az üvegcserepet – csodálkozott Eddie. – Talán a Tet Corporation árulhatná őket. Amerika minden háziasszonya rendelne kettőt – egyet a házba, egyet az udvarra.

– Minél kevesebb a dolgunk a tudománnyal, annál jobb – mondta sötéten Susannah. Bár a New York/Fedic ajtónak dőlve aludt egy keveset, megviseltnek, már-már halálosan fáradtnak tűnt. – Nézzétek meg, hova juttatta ezt a világot.

Roland biccentett Jake-nek, aki elmondta a saját és Callahan atya kalandjait az 1999-es New Yorkban, onnan kezdve, hogy a taxi csaknem elütötte Csit, befejezve a kétszemélyes támadással az alacsony emberek és a vámpírok ellen a Dixie Malac éttermében. Nem feledkezett meg arról sem, hogyan helyezték el a Fekete Tizenhármast egy csomagmegőrzőben a World Trade Centerben, ahol biztonságban lesz 2002. június elejéig, majd hogyan találták meg a teknőst, amelyet Susannah hagyott nekik, akár egy üzenetet a palackban, a Dixie Malac előtti csatornafedélen.

– Milyen bátor! – simogatta meg Susannah a fiú haját. Azután lehajolt, és végigsimított Csi fején is. A szőrmókus kinyújtotta hosszú nyakát, hogy minél tovább tartson a cirógatás, a szemét félig lehunyta, rókaszerű pofácskáját vigyorra húzta. – Milyen hihetetlenül bátor! Köszönöm, sai Jake!

– Kösz, Ake! – helyeselt Csi.

– Ha nem lett volna az a teknős, akkor mindkettőnket lerohannak. – Jake hangja szilárd volt, de az arca sápadt. – Ott volt az atya... ő... – Tenyerével kitörölte a könnyet a szeméből, és Rolandra nézett.

– Hallottam, hogy használtad a hangját, amikor elküldtél.

– Igen, muszáj volt – bólintott a harcos. – Nem akartam mást, mint amit ő.

– A vámpírok nem tudták elkapni – mondta Jake. – A Rugeremet használta, mielőtt a vérét vették volna, hogy *magukhoz* hasonlóvá tegyék. Bár úgy gondolom, nem is csináltak volna ilyet. Szét akarták tépni, hogy megegyék. *Megőrültek!*

Roland bólintott.

– Az utolsó, amit küldött – azt hiszem, hangosan mondta, bár ebben nem vagyok biztos –, az volt... – Jake elgondolkodott. Most már szégyenkezés nélkül sírt. – Azt mondta: „Találd meg a Tornyodat, Roland, törj be, és meg se állj a tetejéig!” Azután... – összecücsörítette a száját, és fűjt egyet. – Elment. Mint a gyertyaláng. Valamelyik világba.

Elhallgatott. Néhány másodpercig valamennyien hallgattak, úgy tűnt, szándékosan. Majd megszólalt Eddie: – Jól van, ismét együtt vagyunk. Mi az ördög következik most?

4

Roland elfintorodott, leült, azután egy pillantást vetett Eddie Deanre, amely azt üzente – sokkal világosabban minden szónál: *Miért teszed próbára a türelmemet?*

– Jól van – bólintott Eddie – ez csak megszokás. Ne nézz így rám!

– Mi a megszokás, Eddie?

Eddie mostanában egyre ritkábban gondolt a Henryvel töltött utolsó, fájó, drogos éveire, de most megtette. Nem szeretett erről beszélni, nem azért, mintha szégyellte volna – már múltként gondolt erre az időre –, hanem mert érezte, hogy Roland egyre türelmetlenebb, ha ő a dolgokat a bátyjától átvett kifejezésekkel magyarázza. Talán így is helyes. Henry volt a meghatározó, formát adó erő Eddie életében, ez eddig rendben. Mint ahogy Cort is ugyanilyen hatással volt Roland életére... de a harcos nem beszélt *folyton* öreg tanítójáról.

– Kérdéseket teszek föl, amelyekre már tudom a választ – felelte.

– És ez alkalommal mi a válasz?

– Visszatérünk Mennykőcsapásba, mielőtt a Toronyhoz mennénk. A Törőket vagy kiszabadítjuk, vagy megöljük. Azt tesszük, ami a Sugár biztonságát szolgálja. Megöljük WALTERt, vagy Flagget, vagy akárhogy nevezi is magát. Hiszen ő a helyi parancsnok, nem?

– Ő volt – helyeselt Roland –, de most új játékos lépett színre. – A robotra nézett. – Nigel, szükségem

van rád.

Az összefonott karok szétnyíltak, Nigel fölemelte a fejét. – Mivel lehetek a szolgálatára?

– Hozzál nekem valamit, amivel írni lehet. Akad ilyesmi?

– Tollak, ceruzák és kréta a Felügyelő fülkéjében, a Kivonás Termének túlsó végében. Legalábbis ott volt a legutóbbi alkalommal, amikor ott jártam;

– A Kivonás Terme – tűnődött Roland, és végignézett a sűrűn álló ágyakon. – Te így nevezed?

– Igen, sai. – Csaknem bátortalanul hozzátette: – A vokális ejtése és a réshangok arra utalnak, hogy haragszik. Valóban ez a helyzet?

– Százasaival, ezresével hozták ide a gyermekeket – legtöbbjük egészséges volt, holott egy olyan világból jöttek, ahol túl sok iker születik –, és kiszívták az elméjüket. Miért is lennék dühös?

– Sai, ezt nem tudom – felelte Nigel. Talán már megbánta a döntését, hogy visszajön. – De biztosítom, hogy nem voltam részese a kivonás folyamatának. Házimunkát végeztem, beleértve a rend fenntartását.

– Hozz egy ceruzát és egy darab krétát!

– Sai, ugye nem fog szétrombolni? Dr. Scowther volt a felelős a kivonásokért az elmúlt tizenkét-tizennégy évben, ő pedig halott. Ez a lady-sai lőtte le a saját fegyverével. – Hangjában jól felismerhető, árnyalatnyi neheztelés csengett.

Roland megismételte kérését: – Hozz egy ceruzát és egy darab krétát, de ízibe!

Nigel elindult, hogy teljesítse a parancsot.

– Az új játékoson a csecsemőt érted – mondta Susannah.

– Természetesen. Két apja volt annak a bah-bo-nak.

Susannah bólintott. Arra a történetre gondolt, amelyet Miától hallott a révülésben, mikor megjárták Fedic városát – kihalt volt, ha nem számítjuk a Sayre és Scowther-félüket, meg a rabló Farkasokat. Két nő ült a Gin-Puppy kocsmá előtt, az egyik fehér, a másik fekete, az egyik állapotos, a másik nem. Mia ott sok mindent elmesélt Eddie Dean feleségének – talán még annál is többet, mint bármelyikük gondolta volna.

Ott változtattak meg engem, mondta Mia, az „ők” feltehetőleg Scowthert és a többi orvost jelentette. És varázslókat? Olyanféle népeket, mint a mannikák, csak ezek a másik oldalon jártak? Talán. Ki tudná megmondani? A Kivonás Termében halandót csináltak belőle. Azután, amikor Roland spermája már benne volt, valami más történt. Mia nem sokra emlékezett ebből a részből, csak a vörös sötétségre. Susannah azon töprengett, vajon a Bíbor Király személyesen látogatta és hágta-e meg Miát hatalmas, ősi póktestével, vagy valamiként odaszállították hozzá elmondhatatlanul ocsmány spermáját, és összekeverték a Rolandéval? Akárhogyan történt, a baba azzá a visszataszító keverékké fajult, amelyet Susannah látott: nem vérfarkas lett belőle, hanem *vérpók*. És most kint kóborol valahol. Vagy éppen itt van, és lesi, hogyan tanácskoznak, amikor Nigel visszatér az íróeszközökkel.

Igen, gondolta. *Figyel minket. És gyűlöl minket... de nem egyformán. Legfőképpen Rolandot gyűlöli a dan-tete. Az első apját.*

Megborzongott.

– Mordred meg akar ölni, Roland – mondta. – Ez a dolga. Ezért jött a világra. Hogy bevégezd, és bevégeződjék a kutatásod a Torony után.

– Igen – bólintott Roland –, és hogy elfoglalja az apja helyét. A Bíbor Király öreg, és egyre erősebb meggyőződés, hogy valamiképpen fogságba esett. Ha ez igaz, akkor már nem ő a mi valódi ellenségünk.

– Elmegyünk a kastélyába Discordia túloldalára? – kérdezte Jake, aki fél óra elteltével most szólalt meg először.

– Igen – biccentett Roland. – *Le Casse Roi Russe*, ahogy a régi legendák emlegetik. Odamegyünk,

mint *ka-tet*, és mindenkit megölünk, akit ott találunk.

– Legyen hát így – mondta Eddie. – Istenemre, így legyen.

– Igen – felelt Roland. – De az első dolgunk a Török. A Sugárrenvés, amelyet Calla Bryn Sturgisben észleltünk, azt sugallja, hogy munkájuk a vége felé közeledik. De még ha nem így lenne...

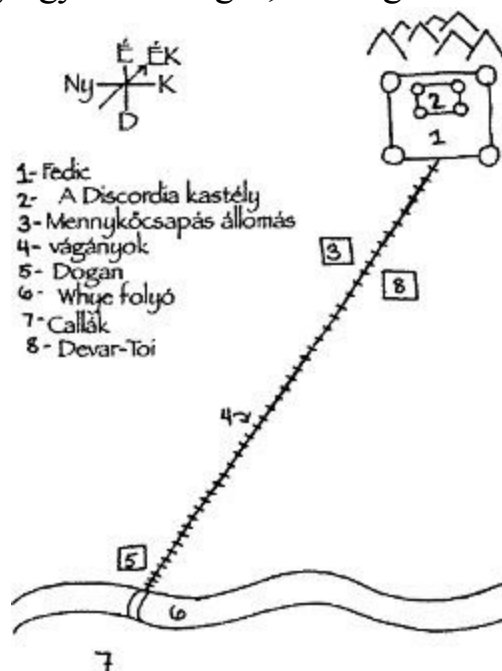
– Akkor is az a dolgunk, hogy megállítsuk őket – szölt Eddie.

Roland bólintott. Sokkal fáradtabbnak tűnt, mint valaha. – Igen – mondta. – Vagy megöljük, vagy szabadon engedjük őket. Így vagy úgy, de meg kell akadályoznunk, hogy a két megmaradt Sugarat rombolják. A dan-tetével is végeznünk kell. Ő a Bíbor Királyhoz tartozik... na és hozzám.

5

Nigel egészen segítőkésznek bizonyult (bár nem csupán Rolanddal és *ka-tet*-jével volt szolgálatkész). Kezdetnek hozott két ceruzát, két tollat (egyikük drabális régiség volt, amely jobban illett volna egy Dickens-korabeli írnok kezébe), és három krétát. Az egyiknek ezüsttokja volt, leginkább rúzsra hasonlított. Roland ezt választotta, egy másik darabot Jake kezébe nyomott. – Én nem tudom leírni azokat a szavakat, amelyeket ti könnyen olvastok – mondta –, de a számaink egyeznek, vagy majdnem azonosak. Írd le nyomtatott betűkkel az egyik oldalra, amit mondok, de ne hibázz!

Jake engedelmeskedett. Az eredmény egy kezdetleges, de elég érthető, felírtos térkép volt.

– Fedic – mondta Roland, és az 1-es számra mutatott, azután rövid krétavonallal összekötötte a 2-essel. – És itt van a Discordia kastély, alatta az ajtókkal... Abból, amit hallottam, úgy tűnik, félelmetes útvesztő lehet. Van egy folyosó, amely innen oda visz, a kastély alá. Susannah, mondd el ismét, hogyan jöttek a Farkasok! – Átnyújtotta a nőnek a krétát.

Susannah átvette, és közben felfigyelt rá, hogy a kréta kihegyezte magát a használat után. Kis trükk, de igazán ügyes.

– Egy egyirányú ajtón haladtak át, amely ide vitte őket – mondta, és »egy vonalat húzott a 2-es és a 3-as közé, ahova Jake azt írta, hogy Mennykőcsapás állomás. – Ezt az ajtót fel kell ismernünk, ha meglátjuk, mert jókora lehet, hacsak a Farkasok nem egyesével lovagoltak ki.

– Talán azt tették – vélte Eddie. – Ha nem tévedek, jó sok bajt okoztak a régiek szerkentyűi.

– Nem tévedsz – mondta Roland. – Halljuk, Susannah! – Nem kuporgott, hanem ült, jobb lábát mereven előrenyújtva. Eddie találgatta, mennyire fájhat a csípője, és maradt-e egy kevés Rosalita olajából a frissen megtalált tarisznyában. Nem hitte.

– A Farkasok – szólalt meg a nő – Mennykőcsapásból a vasúti sínek mentén lovagolnak vissza, legalábbis amíg kívül vannak az árnyékon... vagy sötétségen... vagy akármin. Roland, te tudod, mi az?

– Nem, de hamarosan meglátjuk. – Türelmetlenül forgatta ujjait, sürgetve Susannah-t.

– Átkeltek a folyón a Callákba, és elhozták a gyermekeket. Amikor visszaértek a Mennykőcsapás állomásra, azt hiszem, a lovaikat és a foglyaikat föl kellett rakniuk egy szerelvényre, hogy így jussanak vissza Fedicbe, mert az ajtó nem volt rá alkalmas.

– Igen, azt hiszem, ez így működött – helyeselt Roland. – Kikerülték a devar-toit – a börtönt, amelyet 8-assal jelöltünk.

Susannah folytatta: – Scowther és náci orvosai azokat a sisakokat használták az ágyakon, hogy kivonjanak valamit a gyerekekből. Ezt az anyagot a Töröknek adták. Azok megették, vagy injekcióban kapták meg. A gyerekek és az agykivonatok az ajtón át jutottak Mennykőcsapás állomásra. A srácokat visszaküldték Calla Bryn Sturgisbe, meg talán a többi Callába is, és amit devar-toinak hívsz...

– Uraim, az ebéd tálalva van – szólt komoran Eddie.

Nigel roppant derűsen közbekotyogott: – Ennétek egy falatot, saik?

Jake tanácskozott a gyomrával, és megállapította, hogy korog. Borzasztó, hogy ilyen kevéssel az atya halála után – meg a Dixie Malacban történtek után – már éhes, mindazonáltal ez volt a helyzet. – Van itt étel, Nigel? Tényleg van?

– Igen, tényleg van, fiatalember – mondta Nigel. – Attól tartok, hogy csak konzerv, de több mint két tucat változatot ajánlhatok, beleértve a főtt babot, tonhalat, a levesek számos válfaját...

– Én tonna halat kérek – mondta Roland – de sokat, ha lehet.

– Természetesen, sai.

– Nem hinném, hogy képes lennél keríteni egy Elvis Specialt – mondta Jake nosztalgikusan. – Mogyoróvaj, banán és szalonna.

– Jézusom, öcskös! – szörnyülködött Eddie. – Nem tudom, látszik-e ebben a fényben, de elzöldültem!

– Sajnos nincs szalonnám, sem banánom – felelte Nigel –, de van mogyoróvajam és háromféle lekvárom. Na és almavaj.

– Az almavaj jó lesz – mondta Jake.

– Folytasd, Susannah! – mondta Roland, miközben Nigel távozott, hogy teljesítse a kívánságukat. – Bár, gondolom, nem kell sürgetnem téged; miután ettünk, szükségünk lesz némi pihenőre. – Nem úgy hangzott, mintha tetszene neki az ötlet.

– Nem sok mondanivalóm maradt – felelte a nő. – Zavarosan hangzik – sőt látszik, főleg mivel a térképünknek nincsen méretaránya –, de alapvetően egy hurkot írtak le minden huszonnegy évben: Fedicből Calla Bryn Sturgisbe, azután vissza Fedicbe a gyerekekkel, ahol elvégzik a kivonást. Azután visszaviszik őket a Callákba, az agytáplálék pedig megy ebbe a börtönbe, ahol a Török vannak.

– A devar-toi – mondta Jake.

Susannah bólintott. – A kérdés az, mit tegyünk, hogy ezt a ciklust megszakítsuk.

– Átmegyünk az ajtón Mennykőcsapás állomásra – mondta Roland –, az állomásról pedig oda, ahol a Töröket tartják. Ott pedig... – Végignézett *ka-tet*-jének tagjain, azután fölemelte az ujját, és szikár mozdulattal utánozta a lövést.

– Vannak ott örök is – mondta Eddie. – Talán jó sok. Mi van, ha túlerőben lesznek?

– Nem ez lenne az első eset – felelte Roland.

A visszatérő Nigel szekérkerék méretű tálcán hozott egy boglya szendvicset, egy marhahúslevessel és egy tyúkhúslevessel töltött termoszt, valamint dobozos italokat. Volt kóla, Sprite, Nozz-A-La, és valami Wit Green Wit nevű. Eddie megkóstolta, és azt mondta, hogy leírhatatlanul poccsék.

Mindnyájan észrevették, hogy Nigel már nem az a jó kedélyű, vidám fickó, aki isten tudja, hány évtizedig és évszázadig volt. Szögletes fejét ide-oda forgatta. Ha balra fordult, azt motyogta: „*Un, deux, trois!*”, ha jobbra: „*Ein, zwei, drei!*” A hangszórója halkán kattogni kezdett.

– Mi a baj, aranyom? – kérdezte Susannah, amikor a házi robot letette a tálcát közéjük.

– Az öndiagnosztikai vizsgálat azt sugallja, hogy a következő hat óra során teljes rendszerösszeomlás várható – mondta Nigel. Máskülönben nyugodt hangja borús volt. – A tudatra ébredés előtti logikai hibák, amelyek mostanáig karanténba voltak zárva, szivárogni kezdtek az ÁAR-ba. – Jobbra rándította a fejét. – *Ein, zwei, drei!* Kifutott a tej, Greg a menő fej!

– Mi az az ÁAR? – kérdezte Jake.

– És ki az a Greg? – tette hozzá Eddie.

– Az ÁAR annyi, mint általános agyműködési rendszer – felelte Nigel. – Két ilyen rendszer van, a racionális és az irracionális. Mondhatjuk őket tudatnak és tudatalattinak is. Ami Greget illeti, Greg Stillson egy alak egy regényben, amelyet olvastam. Egészen jó könyv. *Holtsáv* a címe, és Stephen King írta. Hogy ebben az összefüggésben miért hoztam föl, arról fogalmam sincs.

Nigel elmagyarázta, hogy a logikai hibák igen elterjedtek az úgynevezett Asimovi Robotok között. Minél okosabb egy robot, annál több a logikai hiba... és annál hamarabb mutatkoznak. A régi nép (Nigel Készítőknek hívta őket) ezt a hibát szigorú karanténnal védte ki: úgy kezelték az ilyen szellemi fogyatékosokat, mint a himlőt vagy a kolerát. (Jake ezt egész jó módszernek találta az örülség kezelésére, bár sejtette, hogy a pszichiátereknek nem nagyon tetszene az ötlet; becsukhatnák a boltjukat.) Nigel úgy vélte, hogy a trauma, amelyet látó szemének kilövése okozott, valamiként meggyengítette mentális létfenntartó rendszerét, s most mindenféle hibás anyag szabadult rá az áramköreire, gyengítve a deduktív és induktív gondolkodási képességeket, fölfalva a jobb és bal logikai rendszert. Közölte Susannah-val, hogy ezért a legcsekélyebb mértékben sem hibáztatja őt. Susannah a homlokához emelte az öklét, és nagyon szépen köszönte. Igazság szerint nem nagyon hitt a jó öreg DNK 45932-nek, bár vigye el őt az ördög, ha tudja, miért. Talán csak Calla Bryn Sturgis-i tartózkodásának következménye, hiszen ott egy Nigeltől nem nagyon különböző robot igazán ocsmány, haragtartó pernahajdernek bizonyult. De volt itt még valami más is.

– Nyújtsd ki a kezedet, Nigel!

Amikor a robot engedelmeskedett, mindnyájan látták a kezén az ujjízületek közé szorult, drótszerű szálakat. Ezenfelül volt egy vércsepp is a... mondjuk, a csuklóján? – Mi ez? – kérdezte Susannah, és fölemelt néhány szőrszálát.

– Sajnálom, asszonyom, nem tu...

Nem látta. Hát persze. Infravörös látása volt, de a valódi látása eltűnt, kioltotta Susannah Dean, Dan lánya, a Tizenkilences *ka-tet* harcosa.

– Ezek szőrszálak. És látok egy kis vért is.

– Nos, igen – bólintott Nigel. – Patkányok vannak a konyhában, asszonyom. Úgy vagyok programozva,

hogy irtsam a férgeket, amint észreveszem őket. Sajnálattal kell közölnöm, hogy mostanában nagyon sokan vannak; a világ elmozdul. – Balra rándította a fejét: – *Un-deux-trois! Minnie Mouse est la mouse pour moi!*

– Ööö... Nigel, öreg haver, Minnie-t és Mickeyt azelőtt vagy azután ölted meg, hogy elkészítetted a szendvicseket? – kérdezte Eddie.

– Utána, sai, biztosíthatlak róla.

– Hát én mindenesetre kihagyom – mondta Eddie. – Még Maine-ben ettem egy húsos szandicsot, és még az is piszkosul kívánczik kifelé.

– Azt kéne mondanod, hogy *un, deux, trois* – szólt Susannah. A szavak kiszaladtak a száján, mielőtt rájött volna, mit akar mondani.

– Micsoda? – Eddie úgy ült a felesége mellett, hogy átkarolhassa a vállát. Amióta ők négyen ismét együtt voltak, igyekezett a lehető legtöbb alkalommal megérinteni Susannah-t, mintha arról akarna meggyőződni, hogy több, mint egy álomkép, amelyet a vágyakozás keltett.

– Semmi. – Később, amikor Nigel nincs a szobában, vagy végleg tönkrement, majd elmondja, amit az ösztöne súgott. Susannah arra gondolt, hogy a Nigel és Andy típusú robotok, amelyekhez hasonlókról kamaszkorában olvasott Isaac Asimov történeteiben, állítólag nem tudnak hazudni. Andyt talán módosították, vagy ő módosította magát, így számára ez nem okozott gondot. Ami Nigelt illeti, Susannah szerint neki gondot jelentett: mondhatni, igen nagy gondot. Susannah úgy képzelte, hogy Andyvel ellentétben Nigel alapvetően jólelkű, és mégis – vagy hazudott, vagy szépítette az igazságot a kamrában garázdálkodó patkányokkal kapcsolatban. Talán voltak ott más dolgok is. *Ein, zwei, drei* és *Un, deux, trois*, a robot ezzel a módszerrel csökkenti a nyomást. Legalábbis egy ideig.

Mordred, gondolta, és körülnézett. Elvett egy szendvicset, mert ennie kellett – ő is farkaséhes volt, akárcsak Jake –, ám most hirtelen elment az étvágya, és tudta, hogy nem sok öröme lesz abban, amit leeröltet a torkán. *Ő volt ott Nigellel, és most figyel minket valahonnan. Tudom – érzem.*

És miközben beleharapott valami réges-régen tartósított, vákuumcsomagolású rejtelmes ételbe, magában hozzátette:

Egy anya tudja az ilyesmit.

3

Egyikük sem szeretett volna a Kivonás Termében aludni (noha háromszáz vagy még több, frissen vetett ág között válogathattak), sem odakint, a kihalt városban, így Nigel elvitte őket a saját körzetébe. Közben meg-megállt, és vadul rázta a fejét, miközben németül vagy franciául számolt. Ezeket később újabb számokkal egészítette ki olyan nyelven, amelyet senki sem ismert.

Keresztülvágtak egy konyhán – csupa rozsdamentes acél, simán zümmögő gépek, eléggé más, mint az az ósdi konyha, amelyet Susannah a révülésben látogatott meg Dicordia kastélya alatt –, és noha látszott; hogy Nigel itt készítette el az ételüket, patkányoknak, legyenek élők vagy holtak, nyomuk sem volt. Egyikük sem tett megjegyzést.

Susannah-ban hol erősödött, hol lanyhult az érzés, hogy figyelik őket.

Az éléskamra mögött csinos kis háromszobás lakosztály volt, vélhetőleg azért, hogy Nigel úgy tehessen, mint aki otthon van. Nem volt hálószoba, de a nappali és a mindenféle figyelőműszerrel megtömött cselédszoba mögött csinos, könyvekkel szegélyezett dolgozószobát találtak, a halogén olvasólámpa mellett íróasztal és karosszék állt. Az asztali számítógépet az Északi Központi Pozitronika gyártotta, ami itt igazán nem meglepetés. Nigel hozott nekik takarót és párnát, miután biztosította őket, hogy minden friss és tiszta.

– Lehet, hogy állva alszol, de gyanítom, hogy te is szeretsz leülni az olvasáshoz – mondta Eddie.

– Ó, igen, így van, egyikéthánégy, nagyuram – helyeselt Nigel. – Élvezem a jó könyveket. A programom részét képezik.

– Hat órát alszunk, aztán indulunk – közölte Roland.

Jake megvizsgálta a könyveket. Csi nem maradt el tőle, a sarkában járt, miközben a fiú a könyvek gerincét nézegette, alkalmanként kihúzott egyet, hogy közelebből is lássa. – Úgy tűnik, az összes Dickens megvan neki – mondta. – Aztán Steinbeck... Thomas Wolfe... egy csomó Zane Grey... valami Max Brand... aztán egy Elmore Leonard nevű... és a mindig népszerű Stephen King.

Rászánták az időt, hogy megnézzék a két polcra való Kinget. Egy sorban legalább harminc kötet volt, minimum négy jókora darab, kettő beillett volna lépcsőfoknak. Úgy tűnik, a bridgtoni napok óta roppant szorgalmas íróméh lett Kingből. Legújabb műve az *Atlantisz gyermekei* címet viselte, és egy általuk jól ismert év volt a kiadás dátuma: 1999. Amennyire megállapíthatták, csak az hiányzott, amelyik róluk szól: Feltéve, hogy King foglalkozott vele, és megírta őket. Jake ellenőrizte a kiadások évszámát, de csak néhány hézagot talált. Bár lehet, hogy ez semmit nem jelent, hiszen King olyan sokat írt.

Susannah rákérdezett Nigelnél, aki azt felelte, hogy sosem találkozott egyetlen olyan Stephen King-könyvvel sem, amely Gileádi Rolandról vagy a Setét Toronyról szólt. Miután ezt elmondta, balra rándította a fejét, és franciául kezdett számolni, ez alkalommal meg sem állt tízig.

– Mindazonáltal – szólalt meg Eddie, miután a klikkelő-klakkoló-klukkoló Nigel elhagyta a szobát – lefogadom, hogy sok információ van itt, amit fel tudunk használni. Roland, mit gondolsz, összehajthatnánk Stephen King könyveit, hogy magunkkal vigyük őket?

– Talán – felelte Roland –, de nem tesszük. Lehet, hogy megzavarna.

– Ezt miért mondd?

Roland csak a fejét csóválta. Nem tudta, miért mondta, csak azt, hogy igaz.

4

A 16. Ív Kísérleti Állomásának idegközpontja négy emelettel a Kivonás Terme, a konyha és Nigel dolgozószobája alatt volt. Egy kapszula formájú előszobán át lehetett belépni a Vezérlőközpontba. Az előszobát kívülről csak úgy lehetett nyitni, ha az ember sorra beledugdosta az igazolványait a három nyílásba. Ezen a legalsó szinten a tutuló zene olyan volt, mintha az Álomszuszék Vonósnégyes adna elő Beatles-dalokat.

A Vezérlőközpontban tucatnyi szoba volt, de minket csak az az egy érdekel, amely tele van képernyőkkel és biztonsági berendezésekkel. A berendezések egyike a csikeszekkel és lézerpisztolyokkal fölfegyverzett vadászrobotok kicsiny, de gonosz csapatát irányította; egy másiknak az volt a feladata, hogy mérges gázt (ugyanazt, amellyel Blaine legyilkolta Lud városának lakosságát) bocsásson ki ellenséges behatolás esetén. Ami Mordred Deschain nézete szerint már meg is történt. Próbálta beindítani a gyilkos robotokat és a gázt; egyik sem működött. Mordrednek most vérzett az orra, kék pukli volt a homlokán, és feldagadt az alsó ajka, mert kiesett a székéből. Ide-oda gurult a padlón, és reszketeg –, gyerekes hangon sivalkodott, ami egyáltalán nem tükrözte dühének valódi mélységét.

Legalább öt képernyőn látta őket, mégsem volt képes megölni őket, vagy legalább ártani nekik! Nem csoda, ha dühögött! Érezte, ahogy rázárul az eleven sötétség, a változást jelző sötétség, és nyugalmat kényszerített magára, hogy a változás ne következzen be. Már fölfedezte, hogy mikor emberből pókká változik (majd vissza), észbontóan sok energiát használ el. Lehet, hogy ez később nem számít, de most még óvatosnak kell lennie, nehogy éhen haljon, mint egy méh a leégett erdőben.

Amit most mutatni fogok, az furcsább mindennél, amit mostanáig láttunk, így előre figyelmeztetek,

olvasóm, hogy önkéntelenül elneveted magadat rajta. Ez rendben is van. Ne vess, ha muszáj. Csak ne vedd le a szemed arról, amit láatsz, ne felejtse el, hogy ez itt egy olyan teremtmény, amely képes bántani téged. Ne felejtse el, hogy két apja van, mindkettő gyilkos.

5

Néhány órával születése után Mia kis fickója tízkilós volt, és úgy festett, mint egy egészséges, féléves gyerek. Ruházata abból az egyetlen, papírtörülközőből fabrikált pelenkából állt, amelybe Nigel bugyolálta be, amikor elhozta a babát, hogy megkóstolja a Dogan vadvilágát. A gyereknek szüksége volt a pelenkára, amíg nem tudta visszatartani a szükségét. Tudta, hogy hamarosan uralkodni fog a testi funkciói fölött – talán még ma, ha ilyen ütemben növekszik –, de neki az sem volt elég gyors. Be volt börtönözve ebbe az idióta csecsemőtestbe!

Ocsmány csapda volt. Miután kiesett a székből, semmit sem tudott tenni, csak feküdt, rúgkapált plezúros tagjaival, vérzett és nyivákkolt! A DNK 45932-nek már jönnie kellett volna, hogy fölvegye, éppen úgy nem dacolhatott a Király fiának parancsaival, ahogy egy magas ablakból kiejtett ólomdarab sem dacolhat a tömegvonzással, de Mordred nem merte hívni. A barna kurva máris gyanítja, hogy valami nincs rendben Nigel körül. A barna szuka piszkosul érzékeny, Mordred pedig borzasztóan sebezhető. Igaz, képes volt rákényszeríteni akarát az Ív 16. állomásának gépezetére, de ahogy ott hevert a padlón, a szobában, amelynek VEZÉRLŐTEREM volt az ajtajára írva (ezt hívták „Fejnek” valaha, mielőtt a világ elmozdult), Mordred megértette, milyen kevés gépnek parancsol valójában. Nem csoda, ha az apja le akarta dönteni a Tornyt, hogy mindent újra kezdjen. Ez a világ eltörött.

Át kell változnia pókká, hogy elérje a széket, ahol visszanyerheti emberi formáját... de mire odáig jut, a gyomra korogni fog, a szája savanyú lesz az éhségtől. Kezdte gyanítani, hogy nem csupán az átváltozás szív el sok energiát; a pók anyagcseréje gyors és forró. A gondolatai is megváltoztak, és ezt vonzónak találta, mert emberi gondolatait átszínezték a többnyire visszatetsző érzelmek (amelyek fölött láthatólag nem uralkodott, noha idővel feltételezhetően azt is megtanulhatja). Pókként nem is voltak valódi gondolatai, legalábbis emberi értelemben nem; sötét, bömbölő dolgok voltak, amelyek valami nedves, belső talajból sarjadtak. Volt köztük

(EVÉS)

és

(PORTYÁZÁS)

és

(ERŐSZAK)

és

(ÖLÉS)

Az idegeket csiklandó eljárások sokasága, amelyekkel ezeket nyélbe lehet ütni, úgy robajlottak a dante kezdetleges öntudatában, mint hatalmas, fényszórós járművek, amelyek csak robognak, és nem törődnek a világ legpocsékabb időjárásával. Így gondolkodni – füttyülve az emberi félre – mérhetetlenül csábító volt, de most, ebben a kiszolgáltatottságban meg is ölhetette az ilyen gondolkodás.

Már így is csaknem meghalt. Fölemelte a jobb karját – rózsaszín, sima, csupasz jobb karját –, így lenézhetett a jobb csípőjére. Ott találta el az a barna kurva, és noha Mordred azóta jócskán megnőtt, mind a hossza, mind a súlya megduplázódott, a seb azóta is nyitva volt: vér és valami ragacsféle szivárgott belőle, ami sötétsárga volt és büzlött. Úgy gondolta, hogy emberi testének sebe talán sosem gyógyul be. Mint ahogy a másik teste sem tudja visszanyereszteni azt a lábat, amelyet a szuka kilőtt. És ha nem botlik meg – *ka*: igen, ez biztos –, akkor a lövés Mordred lába helyét a fejét találja, és akkor

vége lett volna a játéknak, mert...

Érdes, krákoló berregés hallatszott. A monitorra nézett, amely a főbejárat másik oldalát mutatta, és látta, hogy a házi robot ácsorog ott, kezében zsákkal. A zsák rángatózott. A fekete hajú, ügyetlenül bepelenkázott baba, aki a képernyők sora előtt ült, azonnal nyáladzani kezdett. Kinyújtotta búbajos, párnás kezecskéjét, és megnyomott egy sor gombot. A biztonsági terem ívelt külső ajtaja feltárult, Nigel belépett a légszilipként működő előszobába. Mordred rögtön áttért a gombokra, amelyek a belső ajtót nyitották, beütötte a 2-5-4-1-3-1-2-1 számsort, de a motor már szinte egyáltalán nem működött, így csak egy újabb érdes berregés hallatszott, és egy idegesítő női hang (dühítően emlékeztetett a barna szukáéra) azt mondta: „HIBÁS BIZTONSÁGI KÓDDAL LÉPETT BE EZEN AZ AJTÓN, TÍZ MÁSODPERCE VAN, HOGY MEGISMÉTELJE A MŰVELETET. TÍZ... KILENC...”

Baszd meg!, mondta volna Mordred, ha tud beszélni, de nem tudott. Legfőljebb babagügyögésre volt képes, ami kétségtelen anyai üdvivalgásra készítette volna a büszke Miát. Most nem érdekelték a gombok; túlságosan kívánta, amit a robot hozott a zsákjában. A patkányok (véltetőleg azok lehetnek) most élnek. *Élnek*, a mindenit, a vér még lüktet az ereikben!

Mordred lehunyta a szemét és összpontosított. A vörös fény, amelyet Susannah látott az első átváltozása előtt, ismét végigfutott fehér bőrén, a feje búbjától bélyeges jobb sarkáig. Amikor a fény elhaladt a csípőjén tátongó seb mellett, kis ideig erősebben szivárgott a vér és a genny. Mordred feljajdult nyomorúságában. A sebhez kapott, és gépiesen vigasztaló mozdulattal szétkenete pocakjának apró dombján a vért. Előgomolyodott egy pillanatnyi feketeség, hogy elnyelje a pírt, a csecsemőtest körvonalai megremegtek. Most azonban nem következett be az átalakulás. A baba hátradőlt a székből, nehezen lélegzett, hímveszőjéből apró, tiszta vizeletcseppek permeteztek a pelenka helyett viselt papírtörülközőbe. Fojtott pukkanás hallatszott a vezérlőasztal alól a székkal szemben, amelyben a csecsemő hevert, és lihegett, mint egy kutya.

A szoba túloldalán félreecsúszott egy FŐBEJÁRAT feliratú ajtó. Nigel dübörgött be egykedvűen, most már csaknem folyamatosan forgatta fejének dobozát, és legalább tucatnyi nyelven számolt.

– Uram, én igazán nem folytathatom...

Mordred vidám csecsemőgyöngyözést hallatott, és a zsák felé emelte a kezét. A gondolat, amely a mozdulatot követte, világos és hideg volt: *Pofa be/Add ide, amire szükségem van!*

Nigel letette az ölébe a zsákot. Csicsergés hallatszott belőle, csaknem olyan, mint az emberi beszéd, és Mordred rájött, hogy a zsákban egyetlen teremtmény nyüzsög. Akkor hát nem patkány! Valami nagyobb! Nagyobb és véresebb!

Kinyitotta a zsákot, belenézett. Aranygyűrűs szempár nézett vissza rá esdeklőn. Egy pillanatig azt hitte, hogy az a madár az, amelyik éjszakánként röpköd, a huhumadár, nem tudta a nevét, de aztán látta, hogy ennek a lénynek bundája van, nem tollai. Egy szőrösök volt, amelyet a Belső-Világ számos részén szörmókus néven ismert, ez itt még olyan fiatal, hogy csak nemrég választhatta el az anyja.

Lám csak, lám!, gondolta Mordred, és összefutott a nyál a szájában. *Ugyanabban a csónakban evezünk, te kis poronty mindketten anyátlan árvák vagyunk egy kemény, kegyetlen világban. Maradj nyugton, és én vigaszt nyújtok neked.*

Egy ilyen fiatal és egyszerű elméjű lényvel éppen olyan könnyű volt bánni, mint a gépekkel. Mordred belenézett a gondolatai közé, megtalálta a dűcot, amely a szörmókus egyszerű akaratát szabályozta. Odanyúlt egy gondolatokból formált kézzel – a saját akaratából készítette –, és megragadta. Egy pillanatig hallotta a teremtmény félénk, reménykedő gondolatait

(ne bánts, kérlek, ne bánts; kérlek, hagydál életben; élni szeretnék, hogy egy kicsit játszhaszak; ne bánts, kérlek, ne bánts, hagydál életben)

és válaszolt neki:

Minden rendben, ne félj, poronty, minden rendben!

A szörmókus a zsákban (Nigel a műszaki telephelyen találta: amikor az önműködő ajtó becsukódott, elszakadt az anyjától, fivéréitől, nővéreitől) elernyedett – noha igazából nem hitt Mordrednek, de *reménykedett*, hogy hihet.

6

Nigel dolgozószobájában a lámpák fényereje a negyedére csökkent. Amikor Csi vinnyogni kezdett, Jake azonnal fölébredt. A többiek tovább aludtak, legalábbis még egy ideig.

Mi a baj, Csi?

A szörmókus nem válaszolt, csak torokhangon vinnyogott. Aranygyűrűs szemének tekintete a dolgozószoba homályos, távoli sarkába fűrődött, mintha valami borzalmas dolgot látna. Jake emlékezett, hogy ő is ugyanígy bámult a hajnali órákban, amikor lidércnyomásból riadt fel, olyan álmokból, amelyekben Frankenstein, Drakula, vagy

(Tyrannoszörbet Stex)

vagy a jó ég tudja, miféle más mumusok szerepeltek. Mivel arra gondolt, hogy a szörmókusoknak is lehet lidércnyomásuk, jobban igyekezett megérinteni Csi elméjét. Először semmit nem talált, azután a mélyben zavaros kép keletkezett

(szemek... szemek néznek ki a sötétből)

ami lehetett akár egy zsákba dugott szörmókus.

– Ssss – suttogetta Csi fülébe, és magához ölelte. – Ne ébreszd fel őket, szükségük van az alvásra.

– Vásra – suttogetta halkán Csi.

– Csak rossz álom – súgta Jake. – Néha velem is előfordul. Ez nem igazi. Senki sem akar zsákba dugni. Aludj szépen. tovább.

– Épen. – Orrát a mellső mancsai közé dugta. – Csi algat.

Helyes, gondolta Jake. Hallgasson is.

De az aranygyűrűs szempár továbbra is riadtan nézett, és még egy darabig nem csukódott be. Azután rákacsintott Jake-re, és becsukódott. Egy pillanattal később már aludt. Valahol a közelben egy rokona haldokolt... de a halál hozzátartozik a világhoz; ez kemény világ, mindig is az volt.

Csi arról álmodott, hogy együtt van Jake-vel a Házaló Holdjának nagy, narancssárga gömbje alatt. Jake az érintéssel átvette tőle az álmot, hogy együtt álmodhassanak a Vén Vigéc Holdjáról.

Csi, ki halt meg?, kérdezte Jake a Házaló mindentudó kacsingatásának fényében.

Csi, mondta a barátja. *Delah*. Sok.

Csi nem szólt többet a Vén Vigéc üresen bámuló szemének narancsszín világosságában. Talált az álmában egy álmot, ahova Jake is vele ment. Ez az álom jobb volt. Együtt játszottak a ragyogó napfényben. Odajött egy másik szörmókus, egy bánatos képű fickó. Igyekezett beszélni velük, de sem Jake, sem Csi nem értette, mit mondott, mert angolul beszélt.

7

Mordred nem volt elég erős ahhoz, hogy kiemelje a szörmókust a zsákból, Nigel pedig nem tudott, és nem is akart segíteni. A robot csak állt a Vezérlőterem ajtaja mellett, a feje rángatózott, egyre hangosabban számolt és kattogott. Forró, égett szag kezdett terjengeni a belsejéből.

Mordrednek sikerült megfordítani a zsákot. A szörmókus, amely nem lehetett idősebb egyévesnél, az ölébe pottyant. A szeme félig nyitva volt, de a sárgafekete gömbök tompák és mozdulatlanok voltak. Mordred hátravetette a fejét, az arca elfintorodott az összpontosítástól. A vörös villanás lefutott a

testén, a haja megpróbált az égnek állni. De épp csak elkezdte, amikor eltűnt a csecsemőtest, amelyhez a haj tartozott. Megérkezett a pók. Hét lába közül hármát beleakasztott a szörmókus testébe, és könnyedén az éhes szájhoz emelte. Hús másodperc alatt szárazra szívta. Belenyomta a száját a teremtmény puha hasába, felszakította, magasabbra emelte a testet, és megette a kiforduló beleket, a hús zamatos, erőt adó, csöpögő koloncait. Mélyebbre rágta magát, fojtottan nyávogott elégedettségében, eltörte a szörmókus gerincét, és kiszívta a velőt. A legtöbb energia a vérben van – igen, mindig a vérben, ahogy a Nagyapák is tudták –, de van erő a húspanban is. Mint emberi csecsemő (*bah-bo*, ahogyan Roland nevezte a Gileádban honos régi, becéző szóval), nem tudta volna enni sem a húst, sem a vért. Megfulladt volna. De pókként...

Végzett, a tetemet a földre dobta, ahogy az elhasznált, kiszáradt patkányokkal tette. Azokat eltakarította Nigel, a lelkesen fontoskodó inas. Ezt nem fogja. Nigel némán állt, akárhányszor bögte Mordred: *Nigel, szükségem van rád!* A robot körül annyira felerősödött az égett műanyag szaga, hogy beindultak a mennyezeti ventilátorok: A DNK 45932 csak állt, szem nélküli fejét balra fordította. Ez különös, fürkésző jelleget adott neki, mintha éppen akkor halt volna meg, amikor egy fontos kérdést akart fölteni, talán azt, hogy *Mi az élet értelme*, vagy hogy *Ki tette bele Mrs. Murphy halpaprikásába az overallt?* Mindenesetre szörmókus és patkányfogóként befutott rövid pályája véget ért.

Mordred egyelőre eltelt energiával – a hús friss és nagyszerű volt –, de ez nem tart sokáig. Ha továbbra is megmarad pók alakban, még gyorsabban elfogy az új erőtartalék. De ha visszaváltozik babává, még arra sem lesz képes, hogy lemásszon a székről, amelyben ül, vagy még egyszer felhúzza a pelenkát, amely természetesen lecsúszott róla, amikor átváltozott. De muszáj visszaváltoznia, mert pók alakban nem tud világosan gondolkodni. Logikus gondolkodás? Még viccnek is rossz.

A fehér szemölcs a pók torán lehunyta emberi szemét. A fekete test gutaütéses vörösre világosodott. A lábak visszahúzódtak a törzsbe, és eltűntek. A szemölcs, amely a csecsemő feje volt, megnőtt, előbukkantak a részletei, miközben a test kifehéredett és emberi formát öltött; a gyerek kék szeme – egy bombázó, egy harcos szeme – villogott. Még mindig fűtötte a szörmókus vére és húsa, de máris kétségbeejtő mennyiség fogyott az energiájából (ahogy a sörösuveg száján kifut a hab), míg az átalakulás haladt a végkifejlet felé. És nemcsak az átváltozások falták az energiát, de a rohamos növekedés is. Az ilyen fejlődés folyamatos táplálást követelt, a 16. Ív Kísérleti Állomásán pedig rohadtul kevés volt az ennivaló. Fedic alatt is. Akadt konzerv és más fóliacsomagolású étel, energiaital-porok, ja, de még mennyi, ám egy se táplálná őt úgy, ahogy táplálkozni kell. Friss húsról volt szüksége, és még ennél is jobban kellett a vér. De az állati vér csak mostanáig tartotta fenn növekedésének ütemét. Hamarosan embervérre lesz szüksége, különben a növekedés először lelassul, azután leáll. Elkövetkezik az éhezés kínja, de annak a fájdalomnak a furdancsa, amely úgy vájkálja a beleit, mint a harag, semmi a lelki-szellemi kínhoz képest, amit az ő látványuk okoz a különböző képernyőkön: még mind élnek, egyek a szövetségükben, vigasztalja őket, hogy van egy ügyük.

Mi az éhség a kínhoz, hogy látja őt, Gileádi Rolandot?

Vajon honnan tudja ezeket a dolgokat? Az anyjától? Ezt-azt igen, mert miközben felfalta, érezte, hogy átzúdul belé Mia millió gondolata (és Susannah jó pár ellopott gondolata). De azt honnan tudja, hogy ugyanígy van a Nagyapáknál? Például hogy ha egy német vámpír teleszívja magát egy franciából, egy hétig vagy tíz napig perfekt beszél a franciát, azután ez a képesség az áldozat emlékezetével együtt halványodni kezd?

Honnan tud ilyeneket?

Számít?

Figyelte, ahogy alszanak. A Jake nevű fiú fölébredt, de csak rövid időre. Mordred kileste, ahogy

korábban ettek, négy bolond, meg egy szörmókus – tele vérrel, tele erővel –, körben ültek, úgy vacsoráztak. Mindig körben ültek, még akkor is, ha öt percre szakították meg a vándorlást, nem tudva, hogy körük az egész világot képezi le. Mordrednek nem volt köre. Fiatalsága ellenére megértette, hogy az ő *ka-ja a kívülmaradás*, aminthogy a téli szélnek az, hogy csak egy negyedét járja be a szélrózsának: északról keletig, aztán ismét vissza a sivár északnak. Elfogadta, ennek ellenére a kívülálló sértődöttségével nézett rájuk, tudta, hogy bántani fogja őket, de keserű volt ez az elégtétel. Két világban élt, ahogy megjövendőltetett, egyesült benne a *Prim* és az *Am*, a *gadosh* és a *godosh*, *Gan* és *Gileád*. Bizonyos értelemben olyan volt, mint Jézus Krisztus, de bizonyos értelemben tisztább volt a birkaisten-embernél, akinek csak egy igazi apja volt, az is magasan a feltételezett mennyekben, és egy mostohaapja a Földön. Szegény öreg József, akit Maga az Úr szarvazott föl!

Viszont Mordred Deschainnak két igazi apja volt. Az egyik ott aludt előtte a képernyőn.

Vén vagy, apám, gondolta. Gonosz örömet okozott neki, hogy így gondoljon rá; ugyanakkor kicsinek és alávalónak érezte tőle magát, mint aki nem több... nos, nem több egy póknál, aki lefelé bámul a hálójából. Mordred iker volt, és a világ iker marad, amíg Roland, az Eld, halott nem lesz, és az utolsó *ka-tet* meg nem törik. Na és az a vágyakozó hang, amelyik azt mondja, hogy menjen oda Rolandhoz, és szólítsa atyának? Nevezze Eddie-t és Jake-et a fivéreinek, Susannah-t nővérének? Ez hiszékeny anyjának hangja volt. Megölnék, mielőtt kinyitná a száját (feltéve, hogy elér egy olyan szintet, amikor többre lesz képes csecsemőgügyögésnél). Levágnák a golyóit, hogy föletessék azzal a rohadt szörmókussal. Eltemetnék kiherélt holttestét, leszarnák a földet, ahol nyugszik, mielőtt továbbmennének.

Végül csak megöregedtél, apám, és sántikálsz, a nap nagyobbik részében a csípődet dörzsölöd, s a kezéd alig észrevehetően reszket.

Nézzenek csak ide, ha akarnak! Itt ül egy baba, fehér bőrén vércsíkokkal. Itt ül, és néma, kísérteties könnyeket sír. Itt ül egy baba, hogy elsírja néma, kísérteties könnyeit. Itt ül egy baba, aki túl sokat és túl keveset tud, és noha jobb, ha nem közelítünk a szájához az ujjunkkal (odakap; úgy ráharap, mint a krokodilbébi), azért egy kicsit sajnálhatjuk. Ha a *ka* vonat – és az, hatalmas, rosszindulatú vonat, talán épeszű, talán nem –, akkor ez a csúf kis lükanthroposz, a legsebezhetőbb túsza, nem a sínekhez van kötve, mint a kis Nell, hanem a fényszórókhoz.

Mondhatja magának, hogy két apja van, de itt egy apa sincs, és anya sincs. Élve ette meg az anyját, ez igaz, de mennyire megette, ő volt az első kosztja, de mi választása volt? Ő az utolsó csoda, amelyet a még mindig álló Setét Torony teremtett, a racionális és az irracionális, a természetes és a természetfölötti sebhedt nászából... és éhes. Lehet, hogy a sors a világegyetemek láncolatát adja a keze alá, hogy uralkodjon (vagy mindet megsemmisítse), de mostanáig semmin sem sikerült uralkodnia, kivéve egyetlen öreg házi robotot, aki mostanra elérte az ösvény végén a tisztást.

Szeretettel és gyűlölettel, undorral és vágyakozva bámulta az alvó harcost. De tegyük föl, odamegy, és nem ölik meg? Mi van, ha szeretettel fogadják? Nevetséges ötlet, de tegyük föl, a vita kedvéért. Még akkor is elvárják tőle, hogy engedelmeskedjék Rolandnak, ismerje el a *dinh*-jének, azt pedig sosem fogja megtenni, soha, soha!

3. fejezet

A RAGYOGÓ SZÁL

amelyre Roland jól emlékezett volna saját gyerekkorából: Pici, poci, Jackie nózi! Azt mondd? Azt mondom! Ő egy fürge, apró manó, aranyos és kedves *bah-bo*! Tetszett, amit láttál, mikor elaludtál? Figyelted, ahogy elmennek a hanyatló világgal?

Talán tíz óra telt el azóta, hogy Nigel, a házi robot utoljára eleget tett kötelességének. Mordred, aki mélyen aludt, minden meglepetés nélkül fordította tökéletesen tiszta fejét az idegen hang felé. Egy embert látott, aki farmert és anorákot viselt, és a Vezérlőterem szürke csempéjén állt. A gunnája közönséges, kopott matrózcsák a lábánál hevert. Csinos arcán vörös rózsák égtek, a szeme izzott. A kezében automata pisztolyt tartott, és Mordred Deschain, ahogy belenézett a cső fekete üregébe, immár másodszor jött rá, hogy még az istenek is meghalhatnak, ha istenségüket emberi vérral hígítják. Mégsem félt. Ettől nem. Visszanézett a monitorra, amely Nigel lakosztályát mutatta, és meggyőződött róla, hogy az újonnan jött igazat mond: üres volt.

A mosolygó idegen, aki mintha magából a padlóból szökkent volna elő, a csuklyájához emelte azt a kezét, amelyben nem volt pisztoly, és egy kicsit kifordította. Mordred látta, hogy fém villan. Valamilyen szövött drót borította a belsejét.

– Ezt nevezem az én „gondolkodó sapkámnak” mondta az idegen. Nem hallom a gondolataidat, ami hátrány, viszont te sem tudsz behatolni a fejembe, ami...

(ami határozottan előny, nem gondolod)

határozottan előny, nem gondolod?

Két folt volt a zubbonyon. Az egyikre azt írták: U.S. ARMY és egy madarat ábrázolt sasfejet, nem a huhumadarat. A másikra egy nevet írtak: RANDALL FLAGG. Mordred (némi meglepetéssel) fölfedezte, hogy játszva tud olvasni.

– Mert ha egy kicsit is hasonlítasz az apádra úgy értem, a *vörösre* –, akkor a szellemi erőd messze meghaladja a pusztá távközlést. A csuklyás férfi kuncogott. Nem akarta elárulni Mordrednek, hogy fél. Talán még magát is meggyőzte, hogy *nem fél*, hogy szabad akaratából jött ide. Talán így is volt. Mordrednek amúgy sem számított. A férfi tervei sem, amelyek úgy zubogtak a fejében, akár a forró leves. Vajon tényleg azt hitte, hogy a „gondolkodó sapka” elzárja a gondolatait? Mordred közelebbről is belenézett, mélyebbre kémlelt, és látta, hogy a válasz igen. Nagyon kényelmes így.

– Mindenesetre hiszek benne, hogy egy kis védelem bölcs-dolog. Az óvatosság mindig a legbölcsebb módszer; másképpen hogyan élhettem volna túl Farson bukását, Gileád vesztét? Igazán nem szeretném, hogy belépjél a fejembe és lelökjél egy magas épületről. Ámbátor miért tennél ilyet? Szükséged van rám, vagy valakire, most, hogy ama bádogkaszni elnémult, és te csak egy *bah-bo* vagy, aki még a pelenkáját sem tudja megkötni a szaros seggén!

Az idegen aki valójában egyáltalán nem idegen –, elnevette magát. Mordred csak ült a széken és figyelte. A gyermek arcán egy rózsaszín pukli volt, ott, ahol a kacsója megnyomta a bőrét alvás közben.

Megint megszólalt a jövevény: – Azt hiszem, kiválóan tudunk egymással kommunikálni, ha én beszélek, te pedig bólintasz, ha igent akarsz mondani, és a fejedet rázod, ha nemet. Kopogj a széken, ha nem értesz valamit. Ez elég egyszerű! Egyetértesz?

Mordred bólintott. Az újonnan jött ember nyugtalanítónak – *trés* nyugtalanítónak – találta a gyerek szemének kitartó, kék izzását, de igyekezett nem mutatni ezt. Ismét eszébe jutott, hogy vajon okos dolog volt-e idejönnie, de Mia nyomait követte, amióta létrehozták, és miért, ha nem ezért? Veszedelemes játék, ezt tudta, de most már csak két teremtmény van, aki képes kinyitni a Torony ajtaját, mielőtt ledölné... ami hamarosan bekövetkezik, mert az írónak mindössze néhány napnyi élete maradt ezen a világon, és a Torony utolsó Könyvei – mind a három – megíratlan maradnak. Az utolsó regényben, amelyet megírt abban a kulcsvilágban, Roland és *ka-tet*-je egy országúton álló

álompalotából zavarta el Randy Flagget, egy palotából, amelyet Eddie, Susannah és Jake olyannak látott, mint a hatalmas és félelmetes Óz (ha úgy teszik, a Zöld Király) kastélyát. Igazság szerint majdnem megölték Walter o'Dimet, azt a gonosz vén bumhugot, ami kétségtelenül boldog véget jelentett volna a történetben. De a *Varázsló és Üveg* 676 oldala óta sai Stephen King egyetlen szót sem írt Rolandról és a Setét Toronyról, és Walter szerint ez a valódi boldog vég! Calla Bryn Sturgis népe, a megrontott gyermekek, Mia és Mia babája: ezek a dolgok még formátlanul aludtak az író tudatalattijában, még nem lélegeztek, csak lapultak egy megfejthetetlen ajtó mögött. Walter szerint most már késő ahhoz, hogy kiszabaduljanak. King rohadt gyorsan befejezi a pályafutását – igazán tehetséges író, egy rímtelen Algernon Swinburne, ha úgy tetszik, akiből hitvány (de gazdag) karikaturista lett –, ami ideje van, abból a hátralevő mesének még az első száz oldalát sem tudja megírni, még akkor sem, ha éjjel-nappal dolgozik.

Késő.

Megadatott neki a választás, mint azt Walter nagyon jól tudta: ott volt a *Le Casse Roi Russe*-ben, látta az üveggolyóban, amely akkor még az Öreg Vöröse volt (mostanra kétségtelenül elfeledetten hever a kastély valamelyik sarkában). 1997 nyarán Kingben már tisztán élt a Farkasok, az ikrek és az Oriza nevű repülő tányérok története. De túl sok munkának tűnt. Inkább egy másik könyvet írt lazán összefüggő történetekből, amelynek az *Atlantisz gyermekei* címet adta, és még most is erre pocsékolja megmaradt idejét Teknőchát úti házában (ahol egyetlenegy bekóricálót sem látott), békéről, szeretetről és Vietnamból firkálgatva. Igaz, egyik alakjának lehet szerepe a Setét Torony történetében, de az a fickó – egy tehetséges aggyal megáldott öregember – sose mondhat olyasmit, ami számítana. Szerencsére!

Az egyetlen világban, amely valóban számít, az igazi világban, ahol az idő sosem fordul vissza, és ahol nincs második esély (ez az igazság), 1999. június 12-e volt. Az író ideje alig kétszáz órára zsugorodott.

Walter o'Dim tudta, hogy nincs elég ideje a Setét Torony eléréséhez, mert az idő (akárcsak bizonyos pókok anyagcseréje) fürgébb és forróbb a dolgoknak ezen az oldalán. Mondjuk, öt nap. Jó esetben öt és fél. Ezalatt el kell érnie a Tornyt, gunnájában Mordred Deschain anyajegyes, levágott lábával... ki kell nyitnia az ajtót, és meg kell másznia azokat a mormoló lépcsőket... el kell haladnia a csapdába esett Vörös Király mellett...

Ha találna egy járművet... vagy a megfelelő ajtót...

Vajon késő, hogy Mindenek Urává legyen?

Talán nem. És mi baj lehet abból, ha megpróbálja?

Walter o'Dim régóta vándorolt, száz nevet viselt, de mindig a Torony volt a célja. Rolandhoz hasonlóan meg akarta mászni, hogy lássa, mi lakik a tetején. Ha egyáltalán lakik valami.

Nem tartozott semmiféle klikkhez, kultuszhoz, szektához vagy frakcióhoz, amelyek azóta jöttek létre, hogy a Torony megingásával elkezdődtek a zavaros idők, ámbár, ha úgy adódott, bármelyiknek a sigulját hordta. Csak a közelmúltban állt a Bíbor Király szolgálatába, éppúgy, ahogy szolgálta John Farsont, a Jó Embert, aki a vér és gyilkosság áradatával elmosta Gileádot, a civilizáció utolsó bástyáját. Walter kivette a részét a gyilkosságokból azokban az években, mivel hosszú, a halandókéra csak emlékeztető életet élt. A Jericho-hegynél látta, miként ért véget az, amit akkor Roland utolsó *katet*-jének hitt. *Látta?* Az istenekre, ez kicsit túl szerény megfogalmazás! Rudin Filaro néven, kékre festett arccal harcolt, ordított és támadt a többi büdös barbárral, személyesen lőtte Cuthbert Allgood szemébe a gyilkos nyílveesztőt. De még akkor is a Tornyon tartotta a szemét. Talán ez lehetett az oka, hogy az átkozott harcos – mikor lement a nap, már csak Gileádi Roland maradt – képes volt elmenekülni, elrejtőzött egy hullákkal megrakott kordén, aztán este kibújt a halomból, mielőtt

felgyújthatták volna az egész mindenséget.

Évekkel korábban már látta Rolandot Mejisben, és ott is hajszal híján vétette csak el (ez főképpen Eldred Jonasnak, a reszketeg hangú, hosszú, deresedő hajú Jonasnak a bűne, de meg is fizetett érte!). A Király akkor azt mondta neki, hogy nem foglalkoznak Rolanddal, a harcos a dolgok végének kezdete, és végül ő lesz az oka, hogy elpusztul az, amit meg akart menteni. Walter ezt nem hitte el a Mohaine sivatagig, ahol egy nap körülnézett, és fölfedezett egy bizonyos harcost, aki őt követte, és az évek pergésével egyre öregebb lett, ám teljesen csak akkor hitte el, amikor újra fölbukkant Mia, hogy betöltsön egy régi, komor prófeciát, és megszüljön a Bíbor Király fiát. A Vörös Vénségnek ezen kívül nincs haszna, de még örülten, bebörtönözve is veszedelmes.

Mégis, amíg meg nem kapta Rolandot versenytársnak – talán hogy saját magánál is nagyobbá tegye –, Walter o'Dim alig volt több, mint a régi napokból visszamaradt csavargó, azzal a bizonytalan becsvággal, hogy behatoljon a Toronyba, mielőtt leomlana. Talán nem ez volt a hajtóerő, amely a Bíbor Király szolgálatába állította? De igen. És nem az ő hibája, hogy az ináló nagy pók-király megőrült.

Nem számít. Itt van a fia, a sarkán ugyanaz a jel – Walter ebben a pillanatban is látta –, és minden egyensúlyba kerül. Természetesen óvatosnak kell lennie. Ez a lény itt a székben tehetetlennek tűnik, talán *tényleg* az, de akkor sem szabad alábecsülni csak azért, mert külsőre csecsemő.

Walter a zsebébe csúsztotta a pisztolyt (egyelőre, csak egyelőre), és üres tenyerét fölfelé fordítva kinyújtotta a kezét. Azután az egyiket ökölbe szorította és a homlokához emelte. A jövevény lassan térdre ereszkedett, miközben egy pillanatra sem tévesztette szem elől Mordredet, nehogy változni kezdjen (látta már ezt a változást, és azt, hogy mi történt a kis fenevad anyjával).

– Üdv, Mordred Deschain, Gileádi Roland fia, és a Bíbor Királyé, akinek nevét valaha Végvilágtól a Külső-Világig emlegették; üdv, két atya fia, akik mindketten Arthur Eldtől származnak, az első királytól, aki a Prim visszavonulása után fölemelkedett, és a Setét Torony Őre lett!

Egy pillanatig semmi sem történt. Csend volt a Vezérlőteremben, a levegőt betöltötte Nigel kiégett áramköreinek szaga.

Ekkor a baba fölemelte pufók ökleit, szétnyitotta őket, és fölemelte a két kezét. *Emelkedj föl, jobbágy, gyere ide hozzám!*

2

– Mindenesetre legjobb, ha „nem gondolkodsz erősen” –, mondta a jövevény, és közelebb lépett. – Tudják, hogy itt vagy, és Roland félelmesen okos; *trig-delah*. Egyszer elkapott, és azt hittem, végem van.

Tényleg. – Az ember, aki néha Flaggnek nevezte magát (a Torony egy másik szintjén egy egész világot döntött romba ezen a néven), mogyoróvaját és kecszet vett elő. Engedélyt kért új *dinh*-jétől, és a baba (noha borzasztóan éhes volt maga is) királyian bólintott. Walter törökülésben letelepedett a padlóra, gyorsan evett, biztonságban érezte magát a gondolkodósapkában, nem érzékelte, hogy van a fejében egy behatoló, aki mindent elvesz tőle, amit tud. Biztonságban van, amíg be nem fejeződik a fosztogatás, de utána...

Mordred fölemelte egyik pufók babakezét, és kecses mozdulattal kérdőjelet írt a levegőbe.

– Hogyan menekülhettem meg? – kérdezte Walter. – Azt tettem, amit minden csavargó megtett volna az adott körülmények között – elmondtam neki az igazat! Megmutattam neki a Tornyt, legalábbis jó néhány szintjét. Ez alaposan megdöbbenetett, és amikor ilyen módon megnyílt, példát vettem róla, és hipnotizáltam. Az idő egyik fisztulájában voltunk, amelyek néha elpörögnek a Toronytól, a világ tovahaladt körülöttünk, mi pedig tanácskoztunk a csontoknak azon a helyén, igen! Még több csontot

hoztam – embercsontokat –, és miközben ő aludt, felöltöttem a csontvázat abba, ami a ruháimból maradt. Megölhettem volna, de mi lett volna akkor a Toronnyal, he? No és veled? Sosem jössz a világra. Meg kell mondanom, Mordred, hogy amikor életben hagytam Rolandot, aki így elhívhatta a hármakat, megmentettem az életedet, mielőtt fellobbant volna, ez az igazság. Elszöktem a tengerpartra – úgy éreztem, szükségem van egy kis szabadságra! Amikor Roland megérkezett, elindult az egyik irányba a három ajtó felé. Én pedig mentem a másikba, drága Mordred, és most itt vagyok!

Teli szájjal hahotázott, leette keksszel az állát és az ingét. Mordred mosolygott, pedig dühös volt. Ez akar vele együttműködni, ez? Egy kekszet zabáló, morzsaköpködő hülye, akit túlságosan elvakítanak múltbéli fölfedezései ahhoz, hogy érzékelje a jelenlegi veszélyt, vagy rádöbbenjen, hogy áttörték a védelmi vonalait? Az istenekre, megérdemli, hogy meghaljon! De mielőtt ez megtörténne, még két dologra van szüksége. Az egyik, hogy megtudja, merre ment Roland a barátaival. A másik az étkezés. Ez a hülye mindkét célra megfelel. És mi könnyíti ezt meg? Ez a Walter is megöregedett – öreg, és halálosan biztos magában –, de túl hiú ahhoz, hogy ezt észrevegye.

– Csodálkozol, miért vagyok itt, és miért nem az apád dolgában járok el – mondta Walter. – Ugye?

Mordred nem csodálkozott, de azért bólintott. Megkordult a gyomra.

– Az igazság az, hogy az ő ügyében járok el – mondta Walter, és a legvarázsosabb mosolyát vette elő (kissé elrontotta az összhatást a fogaira ragadt mogyoróvaj). Valaha valószínűleg tudta, hogy minden kijelentés, amely az „igazság” szóval kezdődik, mindig hazugság. De már nem tudja. Túl öreg ahhoz, hogy tudja. Túl hiú hozzá. Túl ostoba az emlékezéshez. Bár ugyanakkor óvatos volt. Érezte a gyermek erejét. A fejében? Megérezte, hogy Mordred a fejében turkál? Biztosan nem. Az a lény, amely csapdába esett a csecsemőtestben, erős, de *ennyire* biztosan nem.

Walter a térdére támaszkodva lelkesen előrehajolt.

– Vörös Atyád... nincsen jól. Kétségtelenül azért, mert túl hosszú ideig élt túl közel a Toronyhoz, és olyan elmerülten foglalkozott vele. Neked kell befejezned, amit elkezdett. Azért jöttem, hogy segítsek ebben a munkában.

Mordred bólintott, mintha elégedett lenne. Elégedett volt. De ugyanakkor nagyon éhes is.

– Talán csodálkozol rajta, miként értelek el ebben az állítólag biztonságos kamrában – folytatta Walter. – Igazság szerint én segitettem fölépíteni ezt a helyet hajdanában-danában, ahogy Roland mondaná.

Ismét ez a mondat, olyan egyértelmű, mint egy kacsintás.

Walter a fegyvert a zubbonya bal zsebébe tette. A jobb zsebéből elővett egy szerkezetet, akkorát, mint egy cigarettásdoboz, kihúzott egy ezüstantennát, és megnyomott egy gombot. A szürke csempe egy darabja hangtalanul félrehúzódt, alatta lépcső látszott. Mordred bólintott. Walter – vagy Randall Flagg, ha éppen úgy hívta magát – csakugyan a padló alól érkezett. Ügyes trükk, de hát valaha Roland apjának, Stevennek az udvarában élt, mint Gileád varázslója, nem igaz? Marten néven. Ez a sokarcú, sok trükköt ismerő ember Walter o'Dim, de messze nem olyan okos, mint amilyennek hiszi magát. Félig sem. Most már minden Mordred rendelkezésére állt, amire szüksége volt, tudta az utat, amelyen Roland és barátai távoztak innen. Végül is nem kellett kipiszkálnia Walter agyának rejtekhelyéről. Elég lesz, ha követi ennek a bolondnak az útját visszafelé.

Először azonban...

Walter mosolya kicsit megfakult. – Mondtál valamit, nagyuram? Mert úgy rémlett, messziről hallottam a hangodat az elmémben.

A baba megrázta a fejét. És kinek könnyebb hinni, mint egy babának? Az arcuk talán nem maga a büntelenség és ártatlanság jelképe?

– Elviszlek magammal, és üldözőbe vesszük őket, ha velem jössz – mondta Walter. – Micsoda csapat

leszünk! Elmentek Mennykőcsapás *devar-toi*-jába, hogy elengedjék a Töröket. Megígértem már, hogy találkozom az apáddal – a Fehér Apáddal –, és *ka-tet*-jével, ha továbbmerészkednek, és meg is akarom tartani ezt az ígéretet. Most pedig jól figyelj, Mordred! Roland Deschain, a harcos, minden kanyarban az utamban állt, és ezt nem vagyok hajlandó eltérni többé. Soha többé! Érted? – Dühében egyre hangosabban beszélt.

Mordred ártatlanul bólintott, tágra nyitotta bájos babaszemét, amit lehetett a félelem, vagy az elragadtatás, vagy mindkettő megnyilvánulásának nézni. Az biztos, hogy Walter o'Dim odáig volt magától – már csak az a kérdés, hogy mikor kapja el. Azonnal, vagy később? Nagyon éhes volt, de úgy vélte, egy kicsit még bírja a koplalást. Volt valami sajátosan vonzó abban, hogy figyelhette, amint ez a bolond olyan lelkes komolysággal öltögeti sorsának utolsó hüvelykjeit.

Ismét egy kérdőjelet rajzolt a levegőbe.

A mosoly maradványa is lehervadt Walter arcáról. – Hogy valójában mit kívánok? Ezt kérdezed?

Mordred bólintott.

– Ha az igazat akarod tudni, egyáltalán nem a Tornyot; Roland az, aki az elmében és a szívében áll. Holtan akarom látni. – Fakó, mosolytalan elszántsággal beszélt. – A hosszú és poros mérőfölkért, amelyeken üldözött; mindazokért a gondokért, amelyeket nekem okozott; és a Vörös Királyért is – az igazi Királyért, tudod; az önhitsége miatt, mert sosem adta föl a keresést, nem számít, milyen akadály került az útjába; és mindenekelőtt az anyja halála miatt, akit valaha szerettem. – Helyesbített: – Legalábbis kívántam. Mindenesetre ő volt az, aki megölte. Nem számít, hogy ebben milyen részem volt nekem és Cöosi Rheának, mégiscsak a fiú volt az, aki elállította az anyja lélegzetét az átkozott pisztolyával, a lassú fejével és gyors kezével.

Ami a világegyetem végét illeti... Azt mondom, legyen, ahogy lennie kell, jégben, tűzben, vagy sötétségben. Mit tett értem a világegyetem valaha is, hogy törődnöm kéne vele? Csak annyit tudok, hogy Gileádi Roland túlságosan sokáig élt, és *azt akarom, hogy a földre kerüljön végre a rohadék!* És azok is, akik vele tartanak!

Mordred harmadszor és utoljára rajzolt kérdőjelet a levegőbe.

– Csupán egyetlen működő ajtó van, amelyen át el lehet jutni innen a *devar-toi*-ba, ifjú uram. Az, amelyet a Farkasok is használnak... illetve használtak; azt hiszem, ők már elindultak utolsó futásukra. Roland és barátai intézték el őket, de semmi baj, éppen elég dolguk lesz ott is, ahol előbukkannak – lehet, hogy a fogadást egy kicsit forrónak fogják találni! Talántán gondjainkba vehetnék őket, amíg ők a Törökkel, Roderick megmaradt gyermekeivel és a valódi örökkel lesznek elfoglalva. Hogy tetszik ez neked?

A gyermek habozás nélkül biccentett. Azután bekapta az ujjait, és rágcsálni kezdte.

– Igen – mondta Walter. A mosolya felragyogott. – Hát persze, hogy éhes vagy. De abban biztos vagyok, hogy különb ételhez juthatunk, mint patkányok és fiatal szőrmókusok. Nem gondolod?

Mordred ismét bólintott. Ebben ő is biztos volt.

– Játsszam a jó papát és vigyelek? – kérdezte Walter. – Így nem kell átváltoznod pókká. Uhh! Meg kell mondanom, az nem olyan alak, amit könnyű lenne szeretni, vagy akár csak kedvelni.

Mordred fölemelte a karját.

– Ugye nem fogsz leszarni? – kérdezte hanyagul Walter, és félúton megállt. A keze a zsebébe csúszott, és Mordred némi riadalommal rájött, hogy a ravasz fattyú még valamit eltitkolt előle. Tudja, hogy a „gondolkodósapka” nem működik. Most pedig mégis a fegyvert akarta használni.

Akár túlélési ösztönnek is nevezhető. Egy tágra nyílt szemű legényke csodának látja a világ legfakezűbb bűvészenek silány trükkjét. Walter csak nagyon későn jött rá, mi az ábra, de agyafűrt vén túlélő volt, annyit mondhatok, és amikor megértett valamit, azt teljességgel értette.

Van egy kifejezés: *elefánt a nappaliban*; azt akarja leírni, milyen dolog együtt élni egy drogossal, egy alkoholistával, valamilyen szenvedélybeteggel. Az ilyen kapcsolatokon kívül álló emberek olykor megkérdezik: „Miként hagyhattad, hogy a dolgok ilyen sok évig így menjenek? Hát nem láttad *az elefántot a nappaliban?*” – és roppant nehéz egy normális életet élőnek felfogni azt a választ, amely a legközelebb áll a valósághoz: „Sajnálom, de már ott volt, amikor beléptem. Nem tudtam, hogy *elefánt*; azt hittem, a berendezéshez tartozik.” Akkor következik be egy *aha*-pillanat egyeseknél – a szerencséseknél –, amikor hirtelen fölismerik a különbséget. Ez a pillanat érkezett most el Walter számára. Elkésett vele, de nem sokkal.

Ugye, nem szarsz le – ez volt a kérdés, amit fölött, de a *szarsz* és a *le* között rádöbrent, hogy betörő van a házában... *és egész idő alatt itt volt!* De nem a baba az, hanem egy pattanásos, esetlen, leszegett fejű kamasz, szemében tompa kíváncsisággal. Talán ez volt a legjobb, legtalálhatóbb látomás, amelyet Walter érzékelt az abban a pillanatban létező Mordred Deschainről: egy tizenéves betörő, aki valószínűleg szipuzott előtte valamilyen aeroszolos tisztítószert.

És egész idő alatt ott volt! Istenem, hogyhogy nem vette észre? Még csak el sem rejtőzött! Ott támasztotta a falat, és tátott szájjal figyelt!

A tervei, hogy Mordredet magával viszi – felhasználja, hogy végét vesse Roland életének (ha a devar-toi őrei nem képesek megtenni), azután megölje a kis mocskot, majd levágja értékes bal lábát –, szempillantás alatt összeomlottak. De a következő pillanatban már meg is született az új terv, amely maga volt az egyszerűség: *Nem szabad észrevennie, hogy tudom. Egy lövés, annyit kockáztathatok, és csak azért, mert muszáj megkockáztatnom. Azután elfutok. Ha meghal, jó. Ha nem, talán éhen hal, mielőtt...*

Ekkor Walter észrevette, hogy a keze megállt. Négy ujja szorította a pisztoly agyát, de most megdermedtek. Egy ujj nagyon közel volt az elsütő billentyűhöz, de azt sem tudta megmozdítani. Mintha betonba öntötték volna. Most vette észre a ragyogó szálát. A székben ülő csecsemő fogatlan, rózsaszín ínyű szájából indul ki, keresztülvág a szobán, a fényekben megcsillan, azután rátekeredik az ő törzsére, és a karját az oldalához szorítja. Tudta, hogy az a szál nem létezik... ugyanakkor mégis van.

Meg sem tudott moccanni.

4

Mordred nem látta a ragyogó szálát, talán mert sosem olvasta a *Watership Down* című könyvet. Viszont megvolt a lehetősége, hogy Susannah tudatában kutasson, és amit most látott, az nagyjából olyan volt, mint Susannah Doganja. Csak a gombokon nem olyasféle feliratok voltak, mint FICKÓ vagy ÉRZELMI HŐM; Mordred olyanokat látott, amelyek Walter mozgását (ezt gyorsan KI helyzetbe kapcsolta), gondolkodását és szándékait szabályozták. Az biztos, hogy bonyolultabb berendezés volt, mint amilyennel a fiatal szőrnökus rendelkezett – ott nem talált egyebet néhány vénasszonyboghoz hasonlatos, egyszerű csomónál –, de még ezt sem volt nehéz működtetni.

Az egyetlen gond az volt, hogy ő még mindig csecsemő.

Egy rohadt *csecsemő*, egy székhez szögezve!

Ha ezt a két lábon járó csemegét föl akarja darabolni, akkor gyorsan kell mozognia.

5

Walter o'Dim most jött rá, mennyire nem elégvén ahhoz, hogy becsapják – alábecsülte a kis szörnyeteget, túlságosan arra hagyatkozott, amit látott, nem fordított kellő figyelmet arra, hogy mi is ez – de legalább nem rohanta meg az ifjak fejvesztett rémülete. *Ha bármit csinálni akar azon kívül, hogy ül az asztalnál, és engem bámul, akkor át kell változnia. Amikor ezt teszi, talán enyhül a szorítása. Az lesz az én esélyem. Nem túl sok, de csak ez maradt.*

Ebben a pillanatban lángvörös fény futott végig a baba bőrén a feje búbjától a sarkáig. Nyomában a pufók, rózsaszín bah-bo test sötétedni és dagadni kezdett, a póklábak előtörtek az oldalából. Ugyanebben a pillanatban eltűnt a baba szájából előbukkanó ragyogó szál, és Walter érezte, hogy már nem bénítja a fojtogató szorítás.

Nincs idő kockáztatni egy lövést. Most nincs. Futás! Menekülj! Ennyit tehetsz. Nem lett volna szabad idejőnnöd. Engedted, hogy elvakítson a harcos iránti gyűlöleted, de talán még nem ké...

Még be se fejezte a gondolatot, máris a csapóajtó felé fordult, és éppen rátette volna a lábát az első lépcsőfokra, amikor a ragyogó fonál ismét megjelent, de most nem a karjára és a törzsére tekeredett, hanem a torkára, mint egy hóhérhurok.

Walter rángatózva forgott a tengelye körül. Köhögött, fuldoklott nyáladzott. A hurok egy icipicit lazult. Ugyanakkor egy láthatatlan kézre emlékeztető valami felsiklott a homlokán, és hátratolta a csuklyát. Walter mindig így öltözött, ha tehetett; bizonyos tartományokban, még Garlantól is délebbre *Walter Hadzsi* néven ismerték, mely utóbbi szó egyszerre jelent fakót és csuklyát. De ebből a csuklyából (amelyet egy lakatlan házból vett kölcsön a wisconsini French Landingben) nem sok haszna volt.

Azt hiszem, elértem az ösvény végére, gondolta, mikor látta, hogy a pók feléje üget hét lábán, egy puffedt, virgonc lény (virgoncabb, mint a baba, és négyezerszer rondább), amelynek szőrös toráról egy emberarcú torz bibircs nézett föl rá. A potrohán ugyanaz a jegy vöröslött, mint a baba sarkán. Most homokóra formája volt, mint annak, amit a fekete özvegy nősténye visel. Walter megértette, hogy ez a jel. Rossz ötlet volt, hogy megöli a babát, és levágja a lábát. Úgy látszik, kezdettől tévedett.

A pók felállt a négy hátsó lábára. Az első három Walter farmerjét kaparászta halk, kísérteties karistolással. Dülledt szeme azzal a betörőkíváncsisággal nézte, amelyet Walter jól ismert a saját képzeletéből.

Ó, igen, attól tartok, az ösvényed végére értél. Úgy bögött a fejében, mintha hangszóróból hallaná. De hát te is ezt a sorsot szántad nekem, igaz?

Nem! Legalábbis nem most rögtön...

De mégis csak ez volt a szándékod! „Ne csaljál, ha gyerekekkel játszol”, mondaná Susannah. Így most teszek egy szívességet annak, akit te a Fehér Apámnak nevezél. Lehet, hogy nem te vagy a legnagyobb ellensége, Walter Padick (így nevezted magad, amikor réges-régen elindultál), de biztosítlak, hogy a legrégebbi vagy. Most pedig eltakarítlak az útjából.

Walter addig nem tudta, hogy maradt benne némi remény a menekülésre, még akkor is, amikor az ocsmányság fölágaskodott, nyálazni kezdett, és tompa mohósággal bámulta, amíg ezer év után ismét meg nem hallotta azt a nevet, amelyet egy fiú viselt egy Delain melletti tanyán: Walter Padick. Walter, Samnek, a Molárnak a fia Eastar'd báróságból. Tizenhárom évesen szökött meg, egy évvel később megerőszkolta egy másik csavargó, mégis ellenállt a kísértésnek, hogy hason csússzon haza. Ment tovább a sorsa felé.

Walter Padick.

Ennek a névnek a hallatán a férfi, aki néha Martennek, Richard Fanninnak, Rudin Filarónak és Randall Flaggnek nevezte magát (és még számtalan más nevet használt), minden reményt feladott, csupán abban bízott még, hogy jól hal meg.

Éhes vagyok, Mordred éhes, mondta Walter fejének közepéből a kíméletlen hang, amely a kis király akarátának ragyogó szálán érkezett. *De rendesen fogok enni. Kezdjük az előétellel. Azt hiszem, a szemed jó lesz. Add ide!*

Walter óriási erővel küzdött, de csak pillanatnyi sikert ért el. A vezeték túl erős volt. Láta, hogy a keze emelkedik, és az arca előtt lebeg. Láta, ahogy az ujjai horoggá görbülnek. Aztán felhúzzák a szemhéját, mint valami redőnyt, kiemelik a két szemgolyót. Hallotta a hangokat, amint elszakadnak az inak, amelyek az izmokhoz rögzítették a gömböket, aztán a látóidegek szakadtak el, amelyek mostanáig továbbították csodálatos üzenetüket. A kíséző hang halk volt és nedves. Tűzvörös villámok lobogtak a fejében, azután örökre sötét lett. Walter esetében az „örökké” nem tart sokáig, de ha az idő szubjektív (és sokan annak tartják), akkor máris túl sokáig tartott.

Azt mondtam, add ide! Elég a piszmogásból! Éhes vagyok!

Walter o'Dim – most már Walter o'Dark – megfordította a kezét, és lepottyantotta a szemgolyóit. Szálakat húztak maguk után esés közben, kicsit olyanok voltak, mint két ebihal. A pók az egyiket a levegőben kapta el. A másik a csempére plottyant, ahonnan egyik lábának meglepően hajlékony ollójával szedte föl, és a szájába tömte. Bekapta, mint egy szem szőlőt, de nem nyelte le; hagyta, hogy a finom nyálka lecsurogjon a torkán. Fincsi!

A nyelv következik.

Walter engedelmesen megragadta és húzta, de csak félig sikerült letépnie. A vége túlságosan síkos volt.

Sírt volna a kintól és a kétségbeeséstől, ha szemének vérző gödrei képesek lettek volna könnyet kiválasztani.

Ismét megragadta a nyelvét, de a pók túl mohó volt, nem tudott várni.

Hajolj le! Öltsd ki a nyelved, mintha pinát nyalnál! Gyorsan, az apád mindenit! Mordred éhes!

Walter, aki még mindig túlságosan tudatában volt annak, ami történik vele, ismét küzdeni akart a friss borzalom ellen, de nem ért el több sikert, mint korábban. Előrehajolt, a combjaira támaszkodva, vérző nyelve ferdén lógott a szájából, és petyhüdten rángott, ahogy a szájüreg vért fecskendező hátsó izmai tartani próbálták. Ismét hallotta a kaparászt, ahogy Mordred mellső lábai a farmerja szövetébe kapaszkodtak. A pók szőrös pofája közelebb nyomult Walter nyelvéhez, beszipantotta, mint egy nyalókát, egy-két áldott pillanatig szopogatta, azután egyetlen erős csavarással kitepte. Walter, aki most már szótlán is volt, nemcsak szentelen, kipréselt dagadt torkából egy sikolyt, összerogyott, tenyerébe temette eltorzított arcát, és fetrengett a csempén.

Mordred ráharapott a nyelvre. A kilövellő isteni vér egy időre elmosott minden gondolatot. Walter az oldalára fordult és vakon tapogatózott a csapóajtó felé, valami sikoltozott a belsejében, hogy ne adja föl, próbáljon elmenekülni, mert ez a szörnyeteg élve fogja megenni.

A vért kóstolt Mordredet nem érdekelte tovább az előjáték. Leglényegére egyszerűsödött, ami nem nagyon volt több az étvágynál, Ráugrott Randall Flaggre, Walter o'Dimre, Walter Padickra. Újabb sikolyok hallatszottak, de csak néhány. Azután Roland régi ellensége nem létezett többé.

6

Az ember csaknem halhatatlan volt (ez a kifejezés legalább olyan mulatságos, mint az „egyedülálló”), és menyei kosztot kínált. Mordred a nagy zabálás után először is hányni akart. Erős inger volt, de nem-legyőzhetetlen. Leküzdötte, mint a második vágyat, amely még erősebb volt: vissza akart változni babává, hogy aludjon egyet.

Ha meg akarja találni az ajtót, amelyről Walter beszélt, akkor legjobb lesz, ha rögtön megkeresi, olyan formában, ami lehetővé teszi, hogy viszonylag nagy sebességgel haladjon: a pók alakjában. Így

tehát átlépte a kiszáradt tetemet, amelyet pillantásra sem méltatott, ügyesen lefutott a csapóajtón a lépcsőre, és onnan a lenti folyosóra. Az út búzlott a nátrontól, úgy látszott, a sivatag alapközetéből faragták.

Walter minden tudása – legalább tizenöt évszázadnyi – ott bőgött az agyában.

A sötét ember nyomai egy liftaknához vezettek. Amikor egy szőrös mancs megnyomta a FÖL gombot, semmit sem történt azon kívül, hogy messze fentről fáradt zümmögés hallatszott, és olyan szag áramlott lefelé, mintha a műszerfal mögött cipőtálpát sütnének. Mordred fölmászott a lift belső falán, egyik vékony lábával kinyitotta a karbantartó ajtócskát, és átnyomakodott rajta. Nem lepte meg, hogy nyomakodnia kell: most már nagyobb volt.

Addig kapaszkodott a kábelen,

(icipici pókocska, fölmászott a vízcsapra)

míg érzékei meg nem súgták, hogy Walter hol lépett be a liftbe, hogy megkezdje utolsó utazását. Húsz perccel később (Még mindig fel volt dobva a csodálatos vértől, amelyből biztosan több gallont nyakalt!), odaért, ahol Walter nyoma szétágazott. Ez zavarba hozhatta volna, hiszen nagyjából még mindig gyermek volt, de itt a többiek nyoma és szaga csatlakozott Walter csapójához, és Mordred innen Roland és *ka-tet*-je nyomát követte, nem a varázslóét. Walter bizonyára ment utánuk egy darabig, hogy aztán megforduljon és megkeresse Mordredet. Hogy találkozzon a végzetével.

Húsz perccel később a kis fickó megérkezett egy ajtóhoz, amelyen nem volt felirat, csak egy sigul, amit tökéletesen értett:

A kérdés csak az, hogy most nyissa ki, vagy várjon. A gyerekes mohóság az előbbit követelte, a fokozódó elővigyázat az utóbbit. Jóllakott, nincs szüksége további táplálékra, különösen, ha egy időre emberalakot ölt. Továbbá Roland és barátai még ott lehetnek ennek az ajtónak a túloldalán. Tegyük föl, ott vannak, és előkapják a fegyvereiket, ha meglátják? Pokolian gyorsak, és Mordred meghalhat a lövöldözésben.

Várhat; nem volt benne túlzott készlet a gyermekes mohóságon kívül, amely mindent akar, és mindent *azonnal*. Nem szenvedte meg Walter gyűlöletének lángoló tüzét. Az ő érzelmei sokkal összetettebbek voltak, átította őket a szomorúság, a magányosság és – igen, jobb, ha elismeri – a szeretet. Mordred úgy döntött, hogy egy darabig szeretne dagonyázni ebben a búbánatban. Az ajtó túloldalán biztosan annyi ételt talál, amennyit akar, ehet kedvére. És növekedhet. És figyelhet. Figyelheti az apját, nővér-anyját, és *ka*-testvéreit, Eddie-t és Jake-et. Figyelheti, ahogy táborot vernek éjszakára, meggyújtják tüzüket, és körülülük. Figyelheti őket a saját helyéről, amely *kívül* van. Talán meg is érzik, szorongva néznek a sötétbe, töprengenek, mi lehet odakint.

Odament az ajtóhoz, felágaskodott, megtapogatta. Igazán nagy kár, hogy nincs rajta kukucska. Valószínűleg most is biztonságban átmehetne. Mit is mondott Walter? Roland és *ka-tet*-je szabadon akarja engedni a Törököt, akármi legyenek is azok (Walter elméjében benne volt a válasz, de Mordred nem bíbelődött azzal, hogy kikeresse).

Éppen elég dolguk lesz ott, ahova megérkeztek – lehet, hogy a fogadtatást kicsit forrónak fogják találni!

Vajon megölik Rolandot és gyermekeit a másik oldalon? Csapdába csalják? Mordred úgy vélte, tudna róla, ha ilyesmi történne. Úgy érezné meg a lelke, mint egy Sugárrengést.

Mindenesetre várhat egy darabig, mielőtt átoson az ajtón, amelyen a felhő és villám jele van. Na és ha odaát lesz? Akkor majd megkeresi őket. Kihallgatja a tanácskozásukat. Figyeli őket ébren és álmukban. Mindenekelőtt azt fogja figyelni, akit Walter az ő Fehér Apjának nevezett. Az egyetlen valódi apja, ha Walter igazat mondott, és a Bíbor Király csakugyan megőrült.

És mi legyen most?

Most kis ideig alhatok.

Felfutott a szoba falán, amely tele volt nagy, lógó tárgyakkal, és szőtt egy hálót. De az immár egyévesforma, pucér baba aludt benne, magasan minden portyázó vadász felett.

4. fejezet

AJTÓ MENNYKŐ CSAPÁSBA

1

Amikor a négy vándor felébredt álmából (elsőnek Roland, pontosan hatórányi alvás után), újabb italok sorakoztak, friss körömfaladék kínálkozott egy asztalkendővel letakart tálcán. A háztartási robotnak viszont semmi nyoma.

– Jól van, elég! – mondta Roland, miután harmadszor szólították Nigelt. – Azt mondta, az ereje végén jár; úgy látszik, miközben aludtunk, végképp leesett a lábáról.

– Olyasmit csinált, amit nem akart – mondta Jake. Az arca sápadt és dagadt volt. A túl mély álomtól, gondolta Roland, azután arra gondolt, hogy lehetett ilyen ostoba. A fiú elsíratta Callahan atyát.

– Mit csinált? – kérdezte Eddie, miközben az egyik vállára vetette a csomagját, míg a másik oldalon a csípőjére ültette Susannah-t. – Kinek? És miért?

– Nem tudom – felelte Jake. – Nem akarta, hogy megtudjam, én pedig nem éreztem helyesnek, hogy kíváncsiskodjak. Tudom, hogy csak egy robot, de azzal a szép angol kiejtésével meg mindennel valahogy többnek látszott.

– Ez olyan gátlás, amelyen túl kell lépned – szólalt meg Roland a tőle telhető leggyengédebb hangon.

– Milyen nehéz vagyok, édesem? – kérdezte Susannah vidáman a férjétől. – De talán azt is kérdezhetném: „Mennyire hiányzik a jó öreg kerek szék?” A hámról nem is beszélve.

– Suze, te eleve utáltad azt a hámot!

– Nem ezt kérdeztem, ezt meg te tudod jól!

Rolandot mindig megigézte, ahogy Detta észrevétlenül belopakodott Susannah hangjába, vagy – ami még kísértetiesebb – az arcába. Susannah a férjéhez hasonlóan láthatólag nem vette észre ezeket a behatolásokat.

– A világ végéig is elviszlek! – mondta Eddie értelmesen, s megcsókolta felesége orra hegyét, – Amennyiben nem szedsz föl még vagy öt kilót. Mert akkor otthagylak, és keresek egy könnyebb hölgyet.

Susannah megbökte – nem valami gyengéden –, majd Rolandhoz fordult. – Ez rohadt nagy hely innen alulról nézve. Hogy találjuk meg azt az ajtót, amelyik Mennykőcsapásba nyílik?

Roland csak a fejét csóválta. Nem tudta.

– Veled mi a helyzet, Cisco? – kérdezte Eddie Jacketől. – Te vagy köztünk az egyetlen, akiben erős az érintés. Fel tudod használni, hogy megtaláld az ajtót, ha arra van szükségünk?

– Talán, ha tudnám, hogy kezdjem – felelte Jake. – De nem tudom.

Mindhárman Rolandra néztek. Nem, négyen, mert még az istenverte szórmókus is őt bámulta. Eddie igazán kitalálhatott volna egy tréfát, hogy eloszlassa a kényelmetlen érzést, amit ennyi rámeredő tekintet okoz. Roland áskált az agyában valami vicces után. Sok cukrász elrontja a tésztát? Nem jó. Ezt a mondást Susannah-tól hallotta, szakácsokról és levesekről szól. Végül annyit mondott: – Kicsit körülnézünk, ahogy a szelindek teszi, amikor elveszíti a nyomot, és meglátjuk, mit találunk.

– Talán egy újabb kerek székem, amiben tovább mehetek! – ragyogott föl Susannah arca. – Ez

a csúnya fehér fíjú lemonsolja rólam az ártatlanságom maradék hímporát.

Eddie sokatmondóan nézett rá. – Ha igazán ártatlan lenne, drágám, akkor nem jönne le.

2

Csi volt az, aki végül átvette a vezetést, de csak mikor visszatértek a konyhába. Az emberek elég céltalanul bóklásztak, amit Jake meglehetősen idegesítőnek talált. Ekkor Csi ugatni kezdte a nevét: – Ake! Ake-Ake!

Odagyültek a szörmókus köré egy nyitott ajtóhoz, amelyre azt írták: G-SZINT. Csi elügetett a folyosón, azután visszanézett, a szeme ragyogott. Amikor látta, hogy nem követik, vakkantott csalódottságában.

– Mit gondoltok? – kérdezte Roland. – Kövessük?

– Igen! – helyeselt Jake.

– De milyen szag után megy? – kérdezte Eddie. – Tudod?

– Talán valami a Doganból – felelte Jake. – A valódiból, amelyik a Whye folyó másik oldalán van. Ahol Csi és én kihallgattuk Ben Slightman papáját és a... tudod, a robotot.

– Jake! Jól vagy öcskös? – kérdezte Eddie.

– Igen – felelte a fiú, habár elég rosszul érezte magát, amikor eszébe jutott, hogyan sikoltott Benny örege. Andy, az Üzenetvivő Robot láthatólag unta Slightman morgását, és megnyomott vagy megcsípett valamit a férfi könyökében – valószínűleg egy ideget –, mire Slightman „huhogott, mint a bagoly”, ahogy Roland mondta volna (valószínűleg némi megvetéssel). Az ifjabb Slightman mostanra túl van az ilyesmiken, és amikor Jake erre gondolt – egy fiúra, aki tele volt tréfával, és most hideg, mint a folyópart agyagja –, akkor hallgatott el Elmer fia. Igen, az ember meghal. Jake remélte, hogy képes lesz legalább valamennyire jól csinálni, ha eljön az ideje. Végtére is éppen eléggé edzésben van. A sírban töltött idő volt az, amitől borzadt. Az állásidő. Az a csöndesen-fekszel-és-egyfolytában-halott-vagy idő.

Andy szagát – fagyos volt, de olajos és jellegzetes – mindenütt érezni lehetett a Doganban a Whye folyó túlszárján, mivel ő és az Idősebb Slightman többször találkoztak ott, mielőtt a támadó Farkasok belefutottak Rolandba és rögtönzött különítményébe. Ez a szag nem teljesen ugyanaz volt, de azért érdekes. Bizonyosan ez volt az egyetlen ismerős dolog, amivel Csi mostanáig találkozott, és szeretne volna követni.

– Várj egy percet, várj egy percet! – mondta Eddie. – Látok valamit, amire szükségünk van.

Letette Susannah-t, keresztülvágott a konyhán, és elhozott egy rozsdamentes acél kerek asztalt, amelyen valószínűleg a frissen elmosogatott edényeket vagy a nagyobb fazekakat szállították.

– Tű, olló, karika, szökjél föl a kocsira! – mondta Eddie, és rátette feleségét az asztalra.

Susannah kényelmesen elhelyezkedett, megmarkolta az asztal két szélét; ezzel együtt kételkedve nézett Eddie-re. – Na és ha lépcsőhöz érünk? Akkor mit csinálsz, cukorfalat?

– Cukorfalat majd akkor kel át a hídon, ha odaér – válaszolta Eddie, és betolta az asztalt a folyosóra.

– Szimat, Csi! Rajta, vadászkutya!

– *Csi! Vadász!* – A szörmókus fürgén elkocogott, időnként lehajtotta a fejét, hogy megerősítse a szagnyomot, de nem sokat bajlódott ilyesmivel. Túl friss és túlságosan széles volt a csapa, hogy nagyon kelljen figyelnie. Megtalálta a Farkasok szagát. Egyórányi gyaloglás után hangár méretű ajtóhoz értek, amelyre azt írták: A LOVAKHOZ. Mögötte a nyom egy ajtóhoz vezetett, amelyen az volt olvasható: RAKTÁRTÉR, és utána: CSAK ENGEDÉLLYEL. (Egyikük sem sejtette, még Jake sem – akiben pedig erős volt az érintés –, hogy ezen az úton elkísérte őket Walter o'Dim. A fiúnál mindenesetre jól működött a csuklyás ember „gondolkodósapkája”. Amikor Walter megbizonyosodott

róla, hogy a szörmókus hova vezeti őket, visszafordult, hogy tanácskozzon Mordreddel – ami, mint később kiderült, hiba volt, és csak az a gondolat vigasztalhatta, hogy többször nem követhetett el ilyet.)

Csi leült egy zárt ajtó előtt – az a fajta volt, amelyik két irányba nyílik –, rajzfilmbe illő farkát a farához szorította, és vakkantott: – *Ake ajta-ajta! Ajta, Ake!*

– Jó, jó! – bólított Jake. – Egy perc. Nyughass már!

– RAKTÁRTÉR – morfondírozott Eddie. – Ez legalább valamennyire reményt keltően hangzik.

Susannah-t még mindig a kerek asztalon tolták, az egyetlen lépcsőt, amely az útjukba akadt (elég rövid volt), különösebb gond nélkül leküzdötték. Susannah leszánkázott a fenekén – ami nála megszokott módja volt a leereszkedésnek –, Roland és Eddie mögötte vitték az asztalt. Jake a nő és a férfiak között ment, Eddie fegyverét a magasba emelte, a hosszú, hengerelt cső bal vállának gödrébe simult. Ezt a testtartást „örködőnek” nevezték.

Roland előhúzta a saját pisztolyát, jobb vállának gödrébe fektette a csövet, és kinyitotta az ajtót. Kicsit meggörnyedve ment át, hogy félre vagy visszaugorhasson, ha a helyzet úgy kívánja.

De nem kívánta. Ha Eddie megy elsőnek, azt hitte volna (ha csak néhány pillanatra is), hogy repülő farkasok támadták meg, afféle repülő majmok, mint amilyenek az *Óz, a csodák csodájá*-ban szerepelnek.

Rolandot azonban nem terhelte túl a képzelőerő, és bár ennek a hatalmas, hangárszerű teremnek a mennyezetén jó pár fénycső nem működött, nem pocskolt időt – vagy adrenalint – arra, hogy a lógó tárgyakat bármivel összetévesse, és ne lássa meg rögtön, micsodák: javításra váró, törött robotlovasok.

– Gyertek! – mondta. Hallotta szavának visszhangját. Valahol fönt az árnyékok között szárnyak csattogtak. Fecskék lehettek vagy talán rozsdabegyek, amelyek valahogy utat találtak befelé. – Azt hiszem, minden rendben.

Átmentek, és néma áhítattal bámultak fölfelé. Egyedül Jake négy lábú barátjára nem volt hatással a környezet. Csi a pihenőt arra használta föl, hogy végignyálja magát, először baloldalt, aztán jobboldalt. Végül Susannah szólalt meg, aki még mindig a kerek asztalon ült. – Tudjátok, sok mindent láttam már, de ehhez foghatót még soha.

A többiek sem láttak. A hatalmas terem tele volt Farkasokkal, amelyek mintha a levegőben lebegtek volna. Némelyik a zöld dr. Doom csuklyás köpenyt viselte; másoknak pucér volt a fémteste. Emezeknek nem volt feje, másoknak karja, néhányról hiányzott egy vagy két láb. Szürke fémarcuk vicsorgott vagy vigyorgott, attól függően, hogyan érte őket a világítás. A földön szétszórva zöld csuklyák és ugyancsak zöld kesztyűk heverték. Úgy negyven méterre (maga a terem legalább száz méter hosszú volt) magányos szürke ló hevert az oldalán, a lábai mozdulatlanul meredtek a levegőbe. A feje hiányzott. A nyakából kötegben lógtak a sárga, zöld és vörös hüvelyű kábelek.

Lassan követték a fűgén kocogó Csit, aki rá se hederített a teremre. A guruló asztal zörgése nagyon felerősödött, a visszhang kísérteties morajlássá dagadt. Susannah folyvást fölfelé bámult. Kezdetben – de csak azért, mert itt olyan kevés világosság maradt, holott valamikor fényesen ki lehetett világítva a terem – úgy látta, hogy a Farkasokat talán valami antigravitációs berendezés lebegteti. Azután egy olyan helyre értek, ahol a neonlámpák zöme még működött, és meglátta a vezetékeket.

– Bizonyára itt javították őket – mondta. – Már ha maradt egyáltalán valaki, aki ért hozzá.

– Azt hiszem, itt is töltötték fel őket – jegyezte meg Eddie, és előre mutatott. A most már jól látható túlsó falnál töltőállomások sorakoztak. Némelyikben Farkasok álltak mereven. Más, üres állásokban rengeteg csatlakozót és portot láttak.

Jake hirtelen fölkapagott.

– Mi van? – kérdezte Susannah. – Mi az?

– Semmi – felelte a fiú. – Csak... – Ismét kitört belőle a nevetés. Mesésen fiatal volt a hangja ebben a homályos teremben. – Csak pont úgy festenek, mint a peremvárosi ingázók a Fenn pályaudvaron, amikor felsorakoznak a telefonfülkék előtt, hogy haza vagy a munkahelyükre telefonáljanak.

Eddie és Susannah egy pillanatra elgondolkoztak, azután ők is elnevelték magukat. Így hát, gondolta Roland, Jake-nek bizonyára igaza volt. Nem csoda, végtére is mind onnan jöttek. De azért örült, hogy nevetni hallja a fiút. Helyes, hogy elsiratja barátját, az atyát, de azért jó volt hallani, hogy mégis tud nevetni. Igazán nagyon jó.

3

Az ajtó, amelyet kerestek, balra volt a töltőállomásoktól. Valamennyien fölismerték a felhő-villám sigult abból a följegyzésből, amelyet „R. F.” hagyott nekik az *Óz Déli BZZZ* hátlapján, de maga az ajtó erősen különbözött azoktól, amelyekkel mostanáig találkoztak; a felhő és a villám kivételével szigorúan spártai volt. Bár zöldre festették, látni lehetett, hogy acélból készült, nem vasfából vagy a súlyosabb szellemfából. Szürke kerete ugyancsak acélból volt, két oldalából combvastagságú, szigetelt kábelek indultak, amelyek a falakban tűntek el. A fal mögül nyers morajlás hallatszott, amit Eddie ismerősnek talált.

– Roland! – mondta halkán. – Emlékszel a Sugár Kapujára, ahonnan ide indultunk? Ez még azelőtt volt, hogy Jake csatlakozott boldog kis csapatunkhoz.

Roland bólintott. – Ahol lelőttük a Kis Öröket. Shardik kísérőit. Amelyek addig éltek.

Eddie biccentett. – Odaszorítottam a fületem ahhoz az ajtóhoz, és hallgatóztam. „*Minden néma a halál termeiben*”, gondoltam. „*A halál termei, hol pókok szövik hálóikat, és némán, egyenként hullanak le a nagy áramkörök.*”

Valójában ezt hangosan mondta, de Rolandot egyáltalán nem lepte meg, hogy Eddie nem emlékszik; akkor hipnotikus vagy ahhoz hasonló állapotban volt.

– Akkor kívül voltunk – mondta Eddie. – Most pedig belül. – A Mennykőcsapásba nyíló ajtóra mutatott, azután ujjával követte a kövér kábelek útját. – A gépezet, amely ezen keresztül energiát továbbít, nem valami egészséges. Ha használni akarjuk a szerkezetet, azt hiszem, most rögtön kéne. Akármikor elromolhat, és akkor mit csinálunk?

– Föl kell hívni a Három-A utazási irodát – álmodozott Susannah.

– Nem hinném. Beragadtunk ide... hogy is hívod, Roland?

– Beragadtunk a forró kemencébe. „Ezek a romok szobái.” Ezt is te mondtad. Emlékszel?

– Én *mondtam*? Hangosan?

– Igen. – Roland az ajtóhoz vezette őket. Odanyúlt, megérintette a kilincset, aztán visszahúzta a kezét.

– Forró? – kérdezte Jake.

Roland megrázta a fejét.

– Áram van benne? – kérdezte Susannah.

Ismét csak fejrázás volt a válasz.

– Akkor rajta, induljunk! – mondta Eddie. – Vágjunk bele.

Roland mellé álltak. Eddie ismét fölkapta Susannah-t, Jake pedig Csit vette föl. A szörmókus lihegett, vigyorgott, ahogy szokott, és az arany gyűrűkben úgy ragyogott a szeme, akár a csiszolt ónix.

– Mit csinálunk... – *ha zárva van*, akarta befejezni Jake a mondatot, de mielőtt megethette volna, Roland jobb kézzel elfordította a kilincset (baljában a pisztolyát fogta), és kinyitotta az ajtót. A fal mögött a gépek egy árnyalatnyit gyorsultak, a hangjuk szinte kétségbeesetté vált. Jake-nek úgy rémlett, valami forrónak a szagát érzi: talán ég valahol a szigetelés. Éppen magát biztatta, hogy hagyja abba a

képzelmét, amikor a tetőre szerelt számos ventilátor beindult. Olyan hangosak voltak, mint egy földet érő vadászgép a II. világháborúban, ezért mindenki ugrott egyet. Susannah még a kezét is a fejére tette, mintha fönről lepotyogó dolgok ellen akarna védekezni.

– Gyerünk! – vakkant rájuk Roland. – Gyorsan! – Hátra se nézve belépett az ajtónyílásba. A rövid idő alatt, amíg átért, úgy festett, mintha kettétört volna. Jake a harcos mögött hatalmas és homályos termet látott, még a Raktártérnél is nagyobbat. Valamint ezüstös, egymást keresztező vonalakat, amelyek mintha tiszta fényből lettek volna.

– Gyerünk, Jake! – biztatta Susannah. – Te következel!

Jake mélyet lélegzett, és átlépett. Nem volt olyan szökőár, mint a Hangok Barlangjában, és harangok sem kalamoltak. Egyetlen pillanatig sem érezte a révülést. Ám az az iszonyú sejtelme támadt, hogy a belsejét kifordították, és életének legpokolibb hányingere kínozza. Lépett egyet, a térde megrogyott. A következő pillanatban térdelt. Csi kiugrott a karjaiból. Jake alig vette észre. Öklendezni kezdett. Roland négykézláb gurgulázott mellette. Valahonnan halk, kitartó duhogás hallatszott, egy harang szüntelen kongott: *bimm-bimm-bimm-bimm*, és egy hangszóróból bögött valaki.

Jake a harcos felé fordította a fejét, hogy azt mondja, most már érti, miért küldtek robotlovasokat ezen az átkozott ajtón, azután inkább hányt még egyet. Utolsó étkezésének maradványai a repedezett betonon gőzölögtek.

Susannah váratlanul kiáltott: – Ne! Ne! – Hangja zavarodott volt. Azután: – Tegyéle! Eddie, tegyéle, mielőtt... – A mondat harsány öklendezésbe fulladt. Eddie-nek sikerült letennie feleségét a repedezett betonra, mielőtt fejét elfordítva csatlakozott volna a Rókázó Kórusához.

Csi az oldalán feküdt, és rekedten harákkolt, azután felállt. Kábultnak és zavarodottnak tűnt... vagy lehet, hogy Jake csupán a saját érzéseit vetítette ki a szörmókusra.

Kissé enyhült a hányingerük, amikor visszhangos léptek kopogtak. Emberek siettek feléjük, valamennyien farmert, kék zsávolyinget viseltek, és furcsa lábtyút, amelyet mintha házilag készítettek volna. Az élen idősebb úriember haladt, akinek a fején fehér pamat meredezett. Mindhárman a levegőbe emelték a kezüket.

– Harcosok! – kiáltotta az ősz férfi. – Harcosok vagytok? Ha igen, ne lőjete! Veletek vagyunk!

Roland, aki nem volt olyan helyzetben, hogy bárkire is rálőjön (*bár azért ezt nem próbálnám ki*, gondolta Jake), igyekezett feltápáskodni, csaknem sikerült is neki, amikor ismét fél térdre rogyott és tompán öklendezett. Az ősz férfi megfogta a csuklóját, és minden ceremónia nélkül felállította.

– Rossz ez a hányinger – mondta –, senki sem tudja nálam jobban. Szerencsére gyorsan elmúlik. Rögtön velünk kell jönnötök. Tudom, hogy érzitek magatokat, de riadó van a ki'-dam szobájában, és... Elakadt. A szeme, amely csaknem olyan kék volt, mint Rolandé, tágra nyílt. Jake még a félhomályban is látta, hogy az öreg arca elveszíti minden színét. A barátainak kellett elkapniuk, de ő észre sem vette, úgy bámulta Jake Chamberst.

– Bobby? – A hangja alig volt erősebb a suttogásnál. – Istenem, Bobby Garfield, te vagy az?

5. fejezet

STEEK-TETE

Az ősz úriember kísérői jóval fiatalabbak voltak (Roland meglátása szerint az egyik most léphetett ki a tizenéves korból), és mindketten roppantul rémültnek tűntek. Természetesen attól tartottak, hogy tévedésből lelövik őket – ezért siettek elő az árnyékból fölemelt kézzel –, de lehetett

ennek még valami más oka is, hiszen mostanra megérthették, hogy egyiküket sem fogják váratlanul lepuffantani.

Az idősebb férfi már-már görcsösen megrándult, mintha magát tépné ki valamilyen titkos emlékből...
– Hát persze hogy nem vagy Bobby – mormolta. – Egyrészt a hajad más színű... és...
– Ted, le kéne lépnünk innen! – sürgette a legfiatalabb. – Méghozzá *inmediatamente!*
– Igen – bólintott az idősebb férfi, de a szemét le nem vette Jake-ről. Kezét a szeme fölé emelte (Eddie olyannak látta, mint egy vásári gondolatolvasót, aki most készül a nagy mutatványhoz), azután leengedte. – Igen, természetesen. – Rolandra pillantott. – Te vagy a dinh? Gileádi Roland? Roland, az Eld?

– Igen, én – kezdte volna Roland, azután előrehajolt, és ismét öklendezni kezdett. Semmi sem jött ki belőle, csak a nyál ezüst szála; már rég kiadta a magáét Nigel leveséből és szendvicseiből. Enyhén remegő öklét a homlokához emelte üdvözlésül, és azt mondta: – Igen. Bár nincs szerencsém önt ismerni.

– Az nem számít – felelte az ősz férfi. – Velünk jöttök? Te és a *ka-tet*?

– Természetesen – bólintott Roland.

Mögötte Eddie előrehajolt és ismét hányt. – A nyavalyába! – kiáltotta fojtottan. – És én még azt hittem, hogy pocsék dolog a Greyhoundon utazni. Ehhez képest a buszozás olyan, mint...

– Mint egy első osztályú fülke a *Queen Mary*-n – segítette ki Susannah gyenge hangon.

– Gyerünk! – sürgette őket a legfiatalabb. – Ha a Menyét elindult a taheen különítménnyel, akkor öt percünk, ha van! Az a macska aztán tud sietni!

– Igaz – helyeselt az ősz férfi. – Csakugyan mennünk kell, Mr. Deschain.

– Vezess – mondta Roland. – Követünk.

2

Nem vasútállomásra értek, inkább valamiféle kolosszális, fedett rendező pályaudvarra. Az egymást keresztező ezüstös vonalak, amelyeket Jake látott, vágányok voltak, legalább hetven sínpár. Kettőn zömök, automatizált mozdonyok gurultak előre-hátra olyan feladatokat végezve, amelyek évszázadok óta elvesztették aktualitásukat. Az egyik egy rozsdás I gerendákkal telerakott pórekocsit tolt. A másik automata hangon ordítani kezdett: – Kérek egy Camka-A-t, jöjjön a 9-es rámpához! Camka-A a 9-es rámpához, ha lehet!

Az Eddie csípőjén hintázó Susannah ismét émelyegni kezdett, de úgy érezte az öregember türelmetlenségét, mint a hideg huzatot. Most már tudta, mi a taheen: szörnyeteg, amelynek emberi testén madár vagy ragadozó emlős feje ül. Bosch festményére, a *Földi Gyönyörök kertjé*-re emlékeztettek.

– Lehet, hogy megint hányni fogok, cukorfalat – mondta. – Ha megteszem, eszedbe ne jusson lassítani. Eddie nyögését egyetértésnek tekintette. Látta, hogy verejtek gyöngyözik férjének sápadt bőrén, és megsajnálta. Éppen olyan rosszul van, mint ő. Tehát ilyen érzés áthaladni egy tudományos teleportáló berendezésen, amely nem működik tökéletesen. Vajon képes lesz-e még egyszer rávenni magát, hogy átmenjen egy ilyen ajtón?

Jake fölnézett és látta, hogy a tető milliányi eltérő alakú és méretű lemezből áll; mintha sötétszürkére festett tetőcserep-mozaik lett volna. Aztán egy madár keresztülrepült az egyikén, és ekkor jött rá, hogy nem tetőcserepek ezek, hanem üvegdarabok, amelyek néhol kitörtek a keretükből. Az a sötétszürke azt mutatta meg, milyennek látszik, hogyan érzékelhető a külvilág Mennykőcsapásban. Mintha folyton napfogyatkozás lenne – gondolta, és megborzongott. Mellette Csi rekedten harákkolt, azután fejét csóválva kocogott tovább.

Elhaladtak egy csomó bedöglött gép mellett – talán generátorok voltak –, azután beléptek a vagonok zűrzavaros útvesztőjébe. Nagyon különböztek azoktól, amelyeket Blaine, a Mono vonszolt. Némelyik a New York-i helyiérdekűre emlékeztette Susannah-t, amelyeket a főpályaudvaron látott 1964-ben. Mintha ezt a gondolatát akarta volna alátámasztani egy vagon, amelynek az oldalára az ÉTKEZŐKOCSI feliratot mázolták. De voltak, amelyek sokkal ódonabbnak tűntek; sötét, szegecselt ónból vagy acélból csinálták őket, nem festett krómból; ilyen személyszállító vagonok szerepelnek a westernfilmekben, vagy a *Maverick*-hez hasonló tévéműsorokban. Az egyik mellett egy robot állt, amelynek drótok meredeztek a nyakából. A hóna alatt tartotta a fejét, a fejen sapka volt, a sapkán jelvény az A-OSZTÁLYÚ KALAUZ felirattal.

Ahogy haladtak ebben az útvesztőben, Susannah eleinte igyekezett számolni, hányszor fordulnak jobbra, hányszor balra, aztán rájött, hogy fölösleges, és feladta. Végül kijutottak a labirintusból, úgy ötvenméternyire egy deszkakunyhótól, amelynek az ajtaja fölé azt írták: POGGYÁSZ/TALÁLT TÁRGYAK. Körülötte a töredezett betonon elhagyott poggyászkocsik, ládatornyok álltak, és két döglött Farkas hevert. Nem, gondolta Susannah, három lesz az. A harmadik a falnak dőlt az árnyékban, a POGGYÁSZ/TALÁLT TÁRGYAK feliratú bódé sarkánál.

– Gyerünk! – mondta az öregember, akinek a haja fehéren ágaskodott. – Most már nincs messze. De sietnünk kell, mert ha a Tört Szívek Házának taheenje elkap, akkor végetek.

– Minket is megöl – mondta a legfiatalabb. Félresöpörte a haját a szeméből. – Ted kivételével. Ő az egyetlen, aki nélkülözhetetlen. Csak túl szerény, hogy ezt mondja.

A POGGYÁSZ/TALÁLT TÁRGYAK kunyhója mellett volt (elég logikusan, gondolta Susannah) a FUVARÓZÁSI IRODA. Az ősz férfi megpróbálta kinyitni. Zárva volt. Az öregember nem látszott aggódni, inkább örült. – Dinky! – mondta.

Dinky volt a legfiatalabb hármuk közül. Megmarkolta a kilincset, és Susannah kattanást hallott belülről. Dinky hátralépett. Ez alkalommal, amikor Ted megfogta az ajtót, már könnyen kinyílt. Homályos irodába léptek, amelyet magas pult osztott ketté. A pulton levő tábla csaknem nosztalgikus érzéseket keltett Susannah-ban: TÉPJEN SORSZÁMOT, ÉS VÁRJON!

Amikor az ajtót becsukták, Dinky ismét megmarkolta a kilincset. Ismét kattant valami.

– Újra bezártad – állapította meg Jake. Vádló volt a hangja, de mosolygott, és megint volt színe. – Ugye?

– Kérlek, ne most! – mondta az ősz férfi. – Nincs idő. Kövessetek!

Fölhajtotta a pultot, és továbbvezette őket. Hátul volt az iroda, amelyben két rég lejárt robot tartózkodott három csontváz társaságában.

– Mi az ördögért találunk mindig csontokat? – kérdezte Eddie. Jake-hez hasonlóan ő is jobban érezte magát, csupán hangosan gondolkodott, nem várt választ. Mindazonáltal kapott. Tedtől.

– Ismered a Bíbor Királyt, fiatalember? Természetesen ismered. Azt hiszem, valaha beborította a világnak ezt a részét mérges gázzal. Nyilván vicces kedvében lehetett. Úgyszólván mindenki meghalt. A sötétség, amit látsz, ennek a maradványa. Természetesen örült. A gond nagyobbik része ebből ered. Ide!

Átvezette őket egy TILOS A BEMENET feliratú ajtón egy szobába, ahol valószínűleg a szállítás és a poggyász csodálatos világának valamelyik fejese tanyázhatott hajdanán. Susannah nyomokat vett észre a padlón, ami arra utalt, hogy ezt a helyet nemrég meglátogatták. Feltehetőleg ugyanez a három ember. Volt itt egy íróasztal, két szék és egy dívány, és mindent tíz centi vastag, bolyhos por fedett. Az asztal mögött ablak volt. Valaha relaxa takarta, de mostanra a padlóra omlott, feltárva a legalább annyira

ijesztő, mint igéző látványt. Mennykőcsapás állomáson túl a táj a Whye folyó mögötti lapos, sivatagos pusztaságra emlékeztetett, csak sziklásabb volt és még ijesztőbb.

És természetesen sötétebb.

Sínek (néhányan örökös megállt vonatokkal) futottak szét sugárirányban, mint egy acél pókháló szálai. Fölöttük az ég a legsötétebb palaszürke volt, és olyan alacsony, hogy szinte meg lehetett érinteni. Az ég és a föld között a levegő valahogy megsűrűsödött; Susannah-nak hunyorogva kellett néznie a tárgyakat, holott nem látszott a levegőben sem köd, sem füst.

– Dinky! – szólalt meg az ősz férfi.

– Igen, Ted.

– Mit hagytál hátra Menyét barátunknak?

– Karbantartási zavart – felelte Dinky. – Úgy néz ki, hogy a Fedic ajtón szivárgott át, az indította el a riasztást, azután megpörkölt néhány vágányt a rendező pályaudvar túlsó végén. Némelyik még mindig forró. Láthattad körülöttük a ropogásra sült, döglött madarakat, de még egy jókora rozsdabegy is kevés, hogy elindítsa a riasztást. Ha viszont zavar van az áramkörökben... Fix, hogy ezt beveszi. A Menyét egyáltalán nem ostoba, de ez elég hihetőnek tűnik.

– Jól van. Ez akkor rendben van. Nézz oda, harcos! – Ted egy éles sziklaszirtre mutatott a látóhatáron. Susannah elég könnyen ki tudta venni; ezen a sötét vidéken a látóhatár mindenütt közelinek látszott. Semmi figyelemreméltót nem látott rajta, csak a sötétebb árnyékok foltjait, és a kőgörgetegek terméketlen lejtőit. – Az ott a Can Steek-Tete.

– A Kis Tű – mondta Roland.

– Kiváló fordítás. Oda megyünk.

Susannah szíve összeszorult. A hegy – inkább szirtnek lehetett nevezni – legalább nyolc-tíz mérföldnyire volt. Mindenesetre a látóhatár peremén. Eddie, Roland és a két fiatalabb férfi Ted csapatából aligha lesznek képesek elvinni odáig. És egyáltalán honnan tudhatják, hogy megbízhatnak-e bennük?

Másrészt, gondolta, mi választásunk lehet?

– Nem kell téged cipelnünk – mondta Ted –, ám Stanley fel tudja használni a segítségeteket. Megfogjuk egymás kezét, ahogy a szellemidézésnél teszitek. Szeretném, ha elképzelnétek azt a sziklaképződményt, ahova igyekszünk. Továbbá tartsátok a tudatotok előterében a nevét: Steek-Tete, a Kis Tű.

– Hú, hú! – mondta Eddie. Újabb ajtóhoz közeledtek, amelyik egy gardróbba nyílt. Drótfogasok és egyetlen ódon, vörös blézer lógott benne. Eddie megfogta Ted vállát, és maga felé fordította. – Min megyünk át? Hol megyünk át? Mert ha ez az ajtó ugyanolyan, mint a legutóbbi...

Ted fölneézett Eddie-re – föl kellett néznie, mert a fiatalember magasabb volt nála –, és Susannah meglepő, félelmetes dolgot látott: mintha Ted szemgolyói reszkettek volna a szemgödörben. Egy pillanattal később rájött, hogy nem egészen ez a helyzet. Ted pupillája tágult és szűkült kísérteties sebességgel. Mintha nem tudta volna eldönteni, hogy sötét vagy világos van a helyiségben.

– Nem ajtón megyünk át, legalábbis nem olyanon, mint amilyeneket ismertek. Meg kell bíznod bennem, fiatalember. Figyelj csak!

Valamennyien elnémultak. Susannah a közeledő motorok morgását hallotta.

– Ez a Menyét – mondta Ted. – Bizonyára van vele néhány taheen, lehetnek legalább négyen, de akár féltucatnyian is. Ha meglátnak itt minket, Dinky és Stanley csaknem bizonyosan meghal. Nem kell, hogy elkapjanak, elég, ha az árnyékunkat észreveszik. Az életünket kockáztatjuk értetek. Ez nem játék, és meg kell kérnem titeket, ne kérdezősködjétek többet, csak kövessetek!

– Követünk – mondta Roland. – És a Kis Tűre gondolunk.

- Steek-Tete – helyeselt Susannah.
- Most nem lesztek rosszul – mondta Dinky. – Megígérem.
- Hála Istennek – szólt Jake.
- *Ála-Stennek* – tette hozzá Csi.

Stanley, a csapat harmadik embere, továbbra sem szólt egy szót sem.

4

Csak egy gardróbszoba volt, egy irodai gardrób – keskeny és dohos. Az ódon zakó szivarzsebére SZÁLLÍTÁSVEZETŐ feliratú réztáblát tűztek Stanley a szobácska végébe vezette őket, ahol nem volt más, csak az üres fal. Fogasok csilingeltek. Jake-nek a lába alá kellett néznie, nehogy belebotoljon a szőrmókusba. Mindig hajlott a klausztrofóbiára, és most kezdte úgy érezni, hogy a Pánikember vaskos ujjacskái simogatják a nyakát: először az egyik oldalról, aztán a másikról. A 'Rizák halkan csörömpöltek a zsákjukban. Hét ember és egy szőrmókus zsúfolódjon be egy elhagyatott irodai szekrénybe? Ez örület. Még mindig hallotta a közeledő motorok morgását. Az egyikén jön a Menyét nevű főnök.

– Fogjátok meg egymás kezét – mormolta Ted. – És összpontosítsatok.

– Steek-Tete – ismételte meg Susannah, de Jakenek ez alkalommal úgy rémlett, hogy kétkedés van a hangjában.

– Kis Tú... – Eddie elakadt. A gardróbszoba végében az üres fal eltűnt. Helyette az egyik oldalon kis tisztás volt néhány sziklával, a másik oldalon meredek, bozótos hegyhát. Jake akár meg is esküdött volna, hogy ez a Steek-Tete. Ha ez a kiút ebből a zárt térből, akkor örül, hogy látja.

Stanley halkan felnyögött a fájdalomtól vagy az erőfeszítéstől, vagy mindkettőtől. A szeme zárva volt, könnyek szivárogtak a szemhéja alól.

– Most! – mondta Ted. – Vezess minket át, Stanley! – A többieknek címezve hozzátette: – És segítsetek neki, ha tudtok! Segítsetek, az apátok nevére!

Jake igyekezett megragadni annak a szirtnek a képét, amelyet Ted mutatott neki az iroda ablakából, és előrelépett, fogva az előtte haladó Roland, és az őt követő Susannah kezét. Érezte a hideg levegőt izzadt bőrén, azután átlépett a Steek-Tete lejtőjére Mennykőcsapásban, és közben csak egy pillanatra jutott eszébe Mr. C. S. Lewis és a csodálatos szekrény, amely Narniába vitte az embert.

5

De nem Narniába érkeztek.

Hideg volt a szirt oldalában, Jake hamarosan reszketni kezdett. Amikor hátranézett, nyomát sem látta a kapunak, amelyen kijöttek. A levegő homályos volt, és benzinre emlékeztető, nem különösebben kellemes szag itatta át. A lejtőn kis barlangot látott (nem sokkal volt nagyobb, mint a gardróbszoba). Ted kihozott a barlangból egy halom takarót és egy tartályt, amelyről kiderült, hogy erősen alkáli ízű víz van benne. Jake és Roland egy-egy takaróba burkolóztak. Eddie kettőt vett el, és Susannah-val együtt burkolóztak beléjük. Jake igyekezett uralkodni magán, hogy ne vacogjon (ha egyszer a fogai elkezdik, nem lehet leállítani őket), és irigyelte kettejüket azért a kis plusz melegért.

Dink is magára terített egy takarót. Viszont úgy tűnt, hogy sem Ted, sem Stanley nem érzik a hideget.

– Nézzetek le! – mondta Ted Rolandnak és társainak. A sínek pókhálójára mutatott. Jake látta a rendező pályaudvar zezugos üvegtetejét, és egy zöld fedelű épületet, amely úgy fél mérföld hosszú lehetett. Sínek indultak minden irányba. Mennykőcsapás állomás, álmélkodott a fiú. Ahová a Farkasok az elrabolt gyerekeket hozták a vonaton, azután a Sugár Útján átküldték Fedicbe. Azután pedig ideszállították őket megrontva.

Még átjövételük után is nehéz volt elhinnie, hogy hat-nyolc mérföldet alig két perc alatt tettek meg. Gyanította, hogy mindnyájan részt vettek az erőfeszítésben, amely nyitva tartotta a kaput, de elsősorban az hozta létre, akit Stanleynek hívtak. Most sápadtnak és fáradtnak, szinte kifacsartnak tűnt. Egyszer megtántorodott, és Dink (ami Jake szerény véleménye szerint roppantul balszerencsés becenév) ragadta meg a karját, hogy el ne essen. Stanley mintha észre sem vette volna. Áhítattal bámulta Rolandot.

Nem pusztán áhítattal, gondolta Jake, és nem is félelemmel. Valami más van e mögött. De mi? Az állomáshoz két motoros szekér közeledett hatalmas gumikerekeken – ATV terepjárók. Jake úgy vélte, a Menyét (akárki lett legyen is) és taheen haverjai a tulajdonosok.

– Ahogy talán kitaláltátok – mondta Ted –, riadó van a Devar-Toi Ellenőri Irodájában. A *börtönparancsnoknál*, ha ez jobban tetszik. Ez mindig megszólal, ha bárki vagy bármi használja az ajtót, amely Fedicet köti össze ama állomással...

– Azt hiszem, a kifejezés, amelyet használni szoktatok rá – szolt szárazon Roland –, nem ellenőr, és nem is börtönparancsnok, hanem *ki'-dam*.

Dink elnevette magát. – Ez jó poén volt, haver!

– Mit jelent a *ki'-dam*? – kérdezte Jake, noha elég világos elképzelése volt róla. Volt Callában egy kifejezés: fejdoboz, szívdoboz, *ki'doboz*. Ami azt jelenti ereszkedő sorrendben, hogy az egyik a gondolkodás funkcióit tartalmazza, a második az érzelmekét, és a harmadik az alsóbbrendű tevékenységeket. Némelyek szerint az állati funkciókat; a *ki'dobozt* akár szarládának is lehet fordítani, ha az embernek közönséges a szókincse.

Ted vállat vont. – *Ki'-dam* azt jelenti, hogy húgyagyú. Ez Dinky csúfneve Sai Prentissre, a Devar vezetőjére. De ezt már tudtad, igaz?

– Sejtettem – felelte Jake. – Többé-kevésbé.

Ted sokáig nézett rá, és amikor Jake felismerte az arckifejezését, ez segített meghatározni, hogyan bámul Stanley Rolandra: nem félelemmel, hanem megbűvölten. Jake sejtette, hogy Ted még mindig azon töpreng, mennyire hasonlít ő egy Bobby nevű egyénre, és abban is biztos volt, hogy Ted sejtí az ő képességét az érintésre. Vajon mi bűvölte el Stanleyt? Bár az is lehet, hogy ő képzeli bele túl sokat. Talán csak Stanley sose hitte, hogy láthat egy eleven harcost.

Ted hirtelen elfordult Jake-től, vissza Rolandhoz. – Most nézzetek erre – mondta.

– *Tyű!* – kiáltott Eddie. – *Mi az ördög?*

Susannah egyszerre derült és hüledezett. Amit Ted mutatott, arról Cecil B. DeMille bibliai meséje, a *Tízparancsolat* jutott az eszébe, főleg az, ahol a Vörös-tenger megnyílt Mózes előtt, és Isten szólott az égő csipkebokorból, kissé Charles Laughtonéra emlékeztető hangon. Mégis megkapó volt. A maga gejl hollywoodias módján.

Egyetlen vastag és fenséges napfénypásmát láttak, amely ferdén törte át az alacsonyan vonuló felhőket. Úgy vágott utat a különös, sötét levegőben, mint egy reflektor, és megvilágított egy táborn, mely talán hatmérföldnyire lehetett Mennykőcsapás állomástól. És a legpontosabb meghatározás a „talán hatmérföldnyire” volt, mert ebben a világban nem létezett többé észak vagy dél, vagy legalábbis erre nem lehetett számítani. Most csak a Sugár Útja maradt.

– Dinky, van egy távcső a...

– Az alsó barlangban, ugye?

– Nem. Legutóbb felhoztam ide – válaszolta Ted aggályos önfegyelemmel. – Odabent, a ládák tetején van. Hozd ide, kérlek.

Eddie alig figyelt erre az intermezzóra. Túlságosan megbűvölte (és mulattatta) a zöld és kies sávot megvilágító fényáradat, amely éppolyan valószínűtlennek tűnt ebben a sötét és terméketlen sivatagban,

mint... nos, mint amilyennek vélhetőleg a Central Park tűnhet a középnyugati turistáknak, akik először járnak New Yorkban.

Látott épületeket, amelyek leginkább az egyetemi kollégiumokra emlékeztettek – méghozzá a mutatósakra –, és lakályos öreg udvarházakat, előttük széles pázsittal. A napsütötte sáv túlsó végében volt egy szakasz, amely boltokkal szegélyezett főutcára hasonlított. A tökéletes Main Street Amerikája, egy dolgot kivéve: minden irányban sötét és sziklás sivatagban végződött. Négy kő őrtornyot látott, amelyeknek oldalát befutotta a borostyán. Nem, hat az, csak a másik kettőt majdnem elrejtették a csoportokban álló kecses, öreg szilfák. Szilfák a sivatagban!

Dink egy távcsővel érkezett, följánlotta Rolandnak, aki megrázta a fejét.

– Ne neki add – mondta Eddie. – Az ő szeme... nos, mondjuk, más kategóriába tartozik. Én viszont nem bánnék egy kukucskát.

– Én sem – mondta Susannah.

Eddie odaadta. – Hölgyeké az elsőbbség.

– Nem, igazán, én...

– *Elég!* – Ted már-már acsargott. – Rövid az időnk, a kockázat pedig hatalmas. Ne pocskoljátok az egyiket, és ne növeljétek a másikat, ha lehet!

Susannah-nak ez rosszul esett, de lenyelte a visszavágást. Inkább fogta a távcsövet, a szeméhez emelte, és élesre állította. Amit látott, megerősítette azt az érzését, hogy egy kicsiny, de tökéletes egyetemi campus van előtte, amely elbűvölően olvad át a szomszédos kisvárosba. *Lefogadom, itt nincs város/campus ellentét, gondolta. Lefogadom, hogy Elmville és Breaker U együtt járnak, mint mogyoróvaj és lekvár, Abbott és Costello, kéz és kesztyű.* Valahányszor megjelent egy Bradbury-novella a Saturday Evening Post-ban, mindig ott nyitotta ki először az újságot, szerette Bradburyt, és amit most a távcsövön látott, arról Greentown, Bradbury idealizált illinoisai kisvárosa jutott az eszébe. Ezen a helyen a felnőttek a tornácon ülnek a hintaszékben, limonádét isznak, a gyerekek pedig elemlámpával fogócskáznak a nyári esték villámokkal átszótt félhomályában. Itt senki sem ivott, legalábbis nem vitte túlzásba. Nem csajoztak, nem drogoztak, és rock and roll sem létezett. Ezen a helyen a lányok szüxies érzelmektől eltelve adtak jóéjtpuszit a fiúknak, és boldogan siettek a koleszba, nehogy a felügyelő azt higgye, betegek. Ezen a helyen a nap reggeltől estig sütött, a rádióból Perry Como és az Andrews Sisters énekelt, és senki sem sejtette, hogy egy olyan világ romjai között él, amely elmozdult.

Nem, gondolta hidegen. Néhányan tudják. Ezért jött elénk ez a három.

– Ez a Devar-Toi – mondta színtelen hangon Roland. Nem kérdezte.

– Igen – bólintott Dinky. – A jó öreg Devar-Toi. – Megállt Roland mellett és egy nagy, fehér épületre mutatott a kollégiumok közelében. – Látod azt a fehérét? Az a Tárt Szívek Háza, ahol a can-toi él. Ted alacsony embereknek hívja őket. Taheen-ember keverékek. Ők nem Devar-Tojnak nevezik, hanem Algul Sientónak hívják, ami azt jelenti...

– Kék Mennysorság – mondta Roland. Jake tudta is, miért: a kőtornyokat leszámítva minden házat kék mázas cseréppel fedtek. Nem Narnia volt, hanem Kék Mennysorság. Ahol egy csomó ember szorgalmasan dolgozik a világ végén.

Minden világok végén.

– Úgy fest, mint a létező legkellemetesebb hely, legalábbis amióta a Belső-Világ elesett – mondta Ted. – Nem?

– Igen, egész csinos – helyeselt Eddie. Legalább ezer kérdése lett volna, és úgy sejtette, Suze és Jake

még megtoldanak a maguk ezrével, de ez nem a kérdezés ideje. Ettől függetlenül tovább bámulta azt a csodálatos százhektáros oázist odalent. Az egyetlen zöld foltot Mennykőcsapásban. Az egyetlen szép helyet. Miért ne? A Mi Törő Haverjainknak csak a legjobb elég jó.

És ekkor akarata ellenére kicsúszott a száján egy kérdés:

– Ted, miért akarja a Bíbor Király ledönteni a Tornyot? Te tudod?

Ted rávillantotta a szemét. A pillantás hűvös, majdnem hideg volt, míg az öreg el nem mosolyodott. Akkor az arca felfénylett. Még a szeme is abbahagyta a kísérteties remegést, ami sokat javított rajta.

– Megőrült – felelte. – Olyan bolond, hogy épp csak nem forog. Gumidominózhatna. Nem mondtam még nektek? – azután, mielőtt Eddie válaszolhatott volna: – Igen, nagyon csinos. Akár Devar-Toinak, Nagy Börtönnek, akár Algul Sientónak hívjátok, nagyon csinosnak tűnik És az is.

– Igazán klasszak a házak! – csatlakozott Dinky. Még Stanley is úgy tekintett le a napfényes helysége, hogy arcán sápadt vágyakozás tükröződött.

– Az étel a lehető legjobb – folytatta Ted –, az Ékkő moziban hetente kétszer cserélik a filmeket. Ha nem akarsz elmenni a moziig, akkor hazaviheted a filmet kazettán vagy DVD-n.

– Ezek mik? – kérdezte Eddie, azután megrázta a fejét. – Nem érdekes. Folytasd.

Ted vállat vont, mintha azt mondaná: *Mi másra van még szükséged?*

– A szex abszolút átszellemült – mondta Dinky.

– Csak szimuláció, mégis hihetetlen – egy héten csináltam Marilyn Monroe-val, Madonnával és Nicole Kidmannel. – Ezt egyfajta félszeg büszkeséggel mondta. – Ha akarod, egyszerre is csinálhatod velük. Az egyetlen, amiből kiderül, hogy nem valódiak, ha közvetlen közelből rájuk lehelsz. Ha ilyet teszel, egy részüket elfújod... valahogy eltűnnek. Idegesítő.

– Pia? Drog? – kérdezte Eddie.

– Pia korlátozott mennyiségben – felelte Ted. – Ha például odavagy az ökológiáért, akkor minden étkezésnél új csodákkal találkozhatasz.

– Mi az az ökológia? – kérdezte Jake.

– A bor-sznobság tudománya, aranyom – felelte Susannah.

– Ha úgy érkezel a Kék Mennyországba, hogy valamire rá vagy kattanva – mondta Dinky –, arról leszoktatnak. Gyengéden. Az az egy-két hapsi, akik különösen kemény diónak bizonyult ezen a téren...

– Összenézett Teddel. Az öreg vállat vont, bólintott. – Ezek a pofák eltűntek.

– Igazság szerint az alacsony embereknek nincs szükségük több Törőre – mondta Ted. – Máris elegendően vannak, hogy befejezzék a munkát, akár most rögtön.

– Hányan vannak? – kérdezte Roland.

– Vagy háromszázan – mondta Dinky.

– Hogy pontosak legyünk, háromszázhatan – helyesbített Ted. – Öt koleuszban lakunk, noha ez a szó ide nem a megfelelő. Mindenkinek megvan a saját lakosztálya, mindenki olyan sok – vagy olyan kevés – kapcsolatot ápol a többi Törővel, amilyet akar.

– És tudjátok, hogy mit csináltok? – kérdezte Susannah.

– Igen. Noha a legtöbben nem sok időt fecsérelnék rá, hogy ilyesmin töprengjenek.

– Nem értem, miért nem lázadnak föl.

– Mi a te mikorod, hölgyem? – kérdezte Dinky.

– Az én...? – Aztán megértette. – 1964.

A fiú sóhajtott, és megrázta a fejét. – Akkor nem tudsz Jim Jonesről és a Népek Templomáról. Könnyebb elmagyarázni, ha ismered az esetet. Csaknem ezer ember lett öngyilkos egy vallási közösségben, amit egy San Franciscó-i szentfázék alapított Guyanában. Mérgezett Kool-Aidet ittak egy hordóból, miközben ő a háza verandájáról nézte őket, és egy hangszóróba beszélt, sztorikat mesélt

az anyjáról.

Susannah rémült hitetlenséggel, Ted alig leplezett türelmetlenséggel nézett rá. Ennek ellenére fontosnak tarthatta a dolgot, mert hallgatott.

– Kis híján ezer – ismételte meg Dinky. – Csak mert zavarodottak és magányosak voltak, és azt gondolták, hogy Jim Jones a barátjuk. Mert – és ezt jól jegyezd meg – *nem volt semmijük, ami visszatartotta volna őket.* Itt is ez a helyzet. Ha a Török egyesülnek, olyan mentális pörölyt alkothatnak; amely elröpíti Prentisst, a Menyétet, a taheeneket és a can-toit a következő világegyetemig. Ennek ellenére nincs itt más, csak Stanley, én, és mindnyájunk kedvenc szupertörője, a totál haláli Mr. Theodore Brautigan a connecticuti Milfordból, Harvard, 1920-as évfolyam, színházbarátok köre, vitaklub, *A Bíbor* kiadója és – természetesen! – Phi Béta Kappa-tag.

– Megbízhatunk hármatokban? – kérdezte Roland. A kérdés félrevezetően hanyag volt, mintha azért tette volna föl, hogy teljék az idő.

– Muszáj – felelte Ted. – Mert senki más nincs. Ahogy nekünk sincs.

– Ha az ő oldalukon állnánk – szólalt meg Dinky nem gondolod, hogy jobb lábbelit is viselhetnék, mint ezeket az autógumiból barmolt kurva mokaszinokat? A Kék Mennyországban néhány alapvető dolgot kivéve mindent megkaphatsz. Olyasmit is, amit rendes körülmények között nem tartasz nélkülözhe-tetlennek, de olyasmit... nos, nehezebb lelécelni, ha ilyen, mondjuk úgy, Algul Siento-i papucs van rajtad.

– Még mindig nem tudom elhinni – mondta Jake. – Vagyis azok az emberek ott mind azon dolgoznak, hogy megtörjék a Sugarat. Nem szeretnék megsérteni; de...

Dinky a fiú felé fordult, ökölbe szorította a kezét, és feszes, dühös mosoly jelent meg az arcán. Csi azonnal Jake elé lépett, halkán morgott, és vicsorgott. Dinky vagy nem vette észre, vagy nem törődött vele.

– Igen? Tudod mit, öcsi? Én megsértődtem! Kurvára megsértettél. Mit tudsz te arról, milyen az egész életedet kirekesztve tölteni, amikor mindig téged csúfolnak, mindig te vagy Carrie azon a kurva szalagavatón?

– Ki? – kérdezte Eddie zavartan, de Dinky csak folytatta, oda se figyelt.

– Vannak ott emberek, akik nem tudnak beszélni vagy járni. Az egyik csajnak nincsen karja. Számos vízfejű, de akkora fejük van, mint ide a kurva New Jersey. Széttárta a magasban a két kezét, amit a katet túlzásnak tartott. Később belátták, hogy nem az.

Szegény öreg Stanley itt azok közül való, akik nem tudnak beszélni.

Roland rápillantott Stanleyra, sápadt, borostás arcára, göndör, fekete üstökére, és kis híján elmosolyodott. Én azt hiszem, tud beszélni mondta, majd azzal folytatta: Az apád nevét viseled, Stanley? Úgy vélem, hogy igen.

Stanley lehajtotta a fejét, és kiszínesedett az arca, de mosolygott. Ugyanakkor ismét megeredtek a könnyei. *Mi a fene történik itt?*, csodálkozott Eddie.

Láthatóan Ted sem értette. Sai Deschain, szeretném megkérdezni...

– Nem, nem, bocsáss meg! – szakította félbe Roland. A te időd most már nagyon rövid, ahogy mondtad, és ahogy mindnyájan érezzük. A Török tudják, mivel táplálják őket? Hogy mit esznek a törőerejük növelése érdekében?

Ted hirtelen leült egy sziklára, és lenézett a sínek ragyogó pókhálójára. Ennek azokhoz a gyerekekhez van köze, akiket az Állomásra hoztak, ugye?

– Igen.

– Nem tudják, és én sem tudom-mondta Ted súlyos hangon. Nem igazán. Naponta tucatnyi pirulát kapunk. Reggel, délben és este. Vannak köztük vitaminok. Nem vitás, némelyiknek az a feladata, hogy

engedelmesek legyünk. Némi szerencsével kiűztem őket a szervezetemből, meg Dinkyéből és Stanleyéből is. Csak éppen... ahhoz, harcos, hogy egy ilyen megtisztítás működjön, akarnod is kell a sikert. Érted?

Roland bólintott.

– Hosszú ideig azt gondoltam, hogy biztosan adagolnak nekünk valamiféle... nem is tudom... agyserkentőt... de ennyi pirula között lehetetlen megmondani, melyikben mi lehet. Melyik az, amely kannibállá, vámpírrá vagy mindkettővé tesz. Elhallgatott, lenézett a valószínűtlen napsugarakra. Oldalra nyújtotta a két kezét. Dinky megfogta az egyiket, Stanley a másikat.

– Figyeld ezt mondta Dinky. Ez jó.

Ted lehunyta a szemét. A másik kettő is. Egy pillanatig semmi látnivaló nem volt, de a három ember a sötét sivatagon át a Cecil B. DeMille-féle napfényre bámult... tényleg odanéztek. Roland tudta. Még akkor is, ha a szemük zárva volt.

A napfény kialudt. A Devar-Toi legalább tíz másodpercig olyan sötét volt, mint a sivatag és Mennykőcsapás állomás, meg a Steek-Tete lejtői. Azután a lehetetlen arany izzás visszatért. Dinky rekedten (bár nem éppen elégedetlenül) horkantott, hátralépett, eltávolodott Tedtől. Ted egy pillanat múlva elengedte Stanleyt, és Rolandhoz fordult.

– Ti csináltatok? kérdezte a harcos.

– Hárman együtt mondta Ted. De főleg Stanley. Rendkívül erős küldő. Az egyike a kevés dolognak, ami megijeszti Prentisst és az alacsony embereket meg a taheeneket, ha elveszítik a mesterséges napfényt. Egyre gyakrabban fordul elő, és nem mindig azért, mert beleavatkozunk a gépezet működésébe.

– A gépek egyszerűen... – Vállat vont. – Kezdenek lefáradni.

– Mint minden – jegyezte meg Eddie.

Ted mosolytalanul fordult felé. – De nem elég gyorsan, Mr. Dean. Le kell állítani a babrálást a megmaradt két Sugárral, még hozzá nagyon gyorsan, különben úgyis mindegy lesz. Dinky, Stanley és én segítünk nektek, ha tudunk, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy a többiek meghalnak.

– Hát persze – tette hozzá Dinky üres mosollyal. – Ha Jim Jones tiszteletes meg tudta tenni, mi miért ne tennénk?

Ted helytelenítő pillantást vetett rá, aztán ismét Roland *ka-tet*-jére nézett. – Talán nem lesz rá szükség. De ha igen... – Hirtelen elhallgatott, és megragadta Roland karját. – Kannibálok vagyunk? – kérdezte rekedt, fűrészes hangon. – Azokat a gyerekeket ettük, akiket a Zöldköpenyesek hoznak a Határvidékről?

Roland hallgatott.

Ted Eddie-hez fordult. – Tudni akarom.

Eddie nem válaszolt.

– Madam-sai! – kérdezte Ted, és Susannah-ra nézett, aki Eddie csípőjén lovagolt. – Készek vagyunk segíteni nektek. Ti annyit sem tesztek meg, hogy válaszoljatok a kérdéseimre?

– A tudás változtat valamin is? – kérdezett vissza Susannah.

Ted egy pillanatig még nézte, azután Jake-hez fordult. – Te tényleg ifjú barátom ikertestvére lehetnél – mondta. – Ugye tudod, fiam?

– Nem, de nem lep meg – felelte Jake. – A dolgok errefelé valahogy így működnek. Minden... öö... összevág.

– Válaszolnál arra, amit kérdeztem? Bobby megtenné.

Hogy megehesd magadat élve?, gondolta Jake. *Magad ennéd helyettük?*

Megrázta a fejét. – Nem vagyok Bobby – felelte. – Akármennyire hasonlítok is rá.

Ted felsóhajtott, biccentett. – Összetartotok, de miért is csodálkoznék rajta? Végére is *ka-tet* vagytok.

– Mennünk kell – mondta Dinky. – Máris túl hosszú ideig voltunk itt. Nemcsak mert a szobavizitre vissza kell érnünk, de én és Stanley megpiszkáltuk a kibaszott távmérőiket, így mikor Prentiss és a Menyét ellenőrzik, annyit mond nekik: „Teddy B itt volt egész idő alatt. Dinky Earnshaw és Stanley Ruiz úgyszintén. *Azokkal* a fiúkkal semmi gáz.”

– Igen – helyeselt Ted. – Igazad van. Még öt perc?

Dinky kelletlenül bólintott. A távolból halk szirénaszót sodort a szél. Dinky őszinte derűvel mosolygott. – Annyira kiborulnak, amikor a napfény eltűnik! – mondta. – Amikor szembe kell nézniük azzal, ami tényleg körülveszi őket, és ami leginkább a nukleáris tél valami elbaszott változatára emlékeztet!

Ted egy pillanatra a zsebébe dugta a kezét, a lábát bámulta, azután Rolandra nézett. – Itt az ideje, hogy ez... ez a groteszk bohózat véget érjen. Ha minden jól megy, mi hárman holnap visszajövünk. Egyébként lejjebb a lejtőn, úgy negyvenméternyire, van egy nagyobb barlang a Mennykőcsapás állomással és az Algul Sientóval szemközi oldalon. Ott van étel, hálósákok és egy propángázos kályha. Meg egy nagyon kezdetleges térkép az Algulról. Hagytam ott egy magnót és több szalagot. Valószínűleg nem magyaráz meg mindent, amit tudnotok kell, de számos üres foltot kitölt. Most csak annyit, hogy a Kék Mennysors ország egyáltalán nem olyan szép, mint amilyennek látszik. Azok a borostyánnal befuttatott tornyok ott őrtornyok. Háromszoros kerítés veszi körül az egészet. Ha bentről igyekszel kifelé, az elsőtől rögtön kapsz egy tüskét...

– Mint a szögesdrót – mondta Dink.

– A második kiüt – mondta Ted. – A harmadik pedig...

– Azt hiszem, képben vagyunk – mondta Susannah.

– Mi a helyzet Roderick gyermekeivel? – kérdezte Roland. – Valami dolguk nekik is van a Devarral, mivel útközben találkoztunk eggyel, és ő ezt mondta.

Susannah a szemöldökét felvonva nézett Eddie-re. Eddie egy *majd-később-elmondom* pillantással válaszolt. Egyszerű és tökéletes példája volt a szótlan kommunikációnak, melyre azok képesek, akik szeretik egymást.

– *Ja, a zsebhokisok!* – mondta Dinky, nem minden együttérzés nélkül. – Ezek... hogy is hívták a régi filmekben? Azt hiszem, házirabnak. Van egy kis falujuk kétföldnyire az állomás mögött, arrafelé. – Megmutatta. – Talajmunkákat végeznek az Algulnál, és talán három-négy elég ügyes a tetőjavításhoz... kicserélik a cserepeket, ilyesmi. Akármilyen szennyező anyagok vannak a levegőben errefelé, ezek a szegény balfaszok különösen érzékenyek rájuk. Csak rajtuk úgy jön ki, mint a sugárbetegség, és nem ússzák meg pattanásokkal vagy ekcémával.

– Mesélj róluk! – szólalt meg Eddie, mert eszébe jutott szegény öreg Chevini Chayven keléses arca és vizeletfoltos ruhája.

– Vándorló *folken* – szólt közbe Ted. – Beduinok. Azt hiszem, többnyire a vasúti síneket követik. Az állomás és az Algul Siento alatt katakombák vannak. A Rodik ismerik lent az utakat. Sok tonna élelmiszer van lent, amit kéthetenként saroglyával hoznak Devarba. Nagyjából ezt esszük. Még mindig jó, de... – Vállat vont.

– A dolgok gyorsan széthullnak – mondta Dinky rá nem jellemző zordsággal. – Bár ahogy az ipse mondta, a bor remek.

– Ha arra kérlek benneteket, hogy holnap hozzatok magatokkal valakit Roderick gyermekei közül, meg tudjátok tenni? --kérdezte Roland.

Ted és Dinky meglepetten összenéztek. Azután mindketten Stanleyre néztek. Stanley bólintott, vállat

vont, és széttárta a karját: *Miért, harcos?*

Roland csak állt, egy pillanatra belefeledkezve a gondolataiba. Azután Tedhez fordult. – Olyat hoztatok, amelyeknek legalább a fél agya benne maradt a fejében – utasította őket. – Mondjátok neki: „Dan sur, dan tur, dan Roland, dan Gileád.” Ismételjétek el.

Ted habozás nélkül elismételte.

Roland bólintott. – Ha még mindig vonakodna, közöljétek vele, hogy Chayveni Chevin szavára kell jönnie. Egy kicsit egyszerűen beszélnek, nem?

– Persze – bólintott Dinky. – Csakhogy, miszter... az nem megy, hogy ideengedsz egy Rodit, aki láthat benneteket, azután hagyod elmenni. Azoknak úgy jár a szája, mint a kacsáé, ha a jégen megcsúszik.

– Csak hoztatok egyet – mondta Roland –, és aztán majd meglátjuk. Van valamim, amit ka-mai Eddie-m spurinak nevez. Tudjátok, milyen az, spurival gondolkodni?

Mindketten bólintottak.

Ha beválik, remek. Ha nem... gondoskodunk róla, hogy senkinek nem mondhasssa el, mit látott itt.

– Megölnöd, ha a spuri nem válik be? – kérdezte Ted.

Roland bólintott.

Ted keserűen fölnevetett. – Hát persze. Eszembe jut egy rész a *Huckleberry Finn*-ből, amikor Huck látja, hogy egy gőzhajó felrobban. Elszalad Miss Watsonhoz és özvegy Douglasnéhoz, elújságolja a híreket, és amikor az egyik kérdezi, meghalt-e valaki, Huck tökéletes nyugalommal válaszolja: „Nem, naccsága, csak egy nigger.” Ebben az esetben elmondhatjuk: „Csak egy Rodi. A Harcosnak volt egy spúrja, ami nem jött be.”

Roland hidegen rámosolygott, azzal a természetellenesen sok fogat mutató mosolyával. Eddie látott már ilyet, és nagyon örült, hogy nem rá irányul. – Azt hittem, sai Ted, tudod, hogy mi forog itt kockán. Félreértettelek?

Ted állta a pillantását egy másodpercig, azután lesütötte a szemét. A szája rángott.

Ezalatt Dinky szavak nélküli tanácskozást tartott Stanleyvel. – Ha Rodit akarsz, szerzünk egyet mondta. Nem nagy gond. Nagyobb probléma lesz idejuttatni. Ha nem jövünk...

Roland türelmesen várta, hogy a fiatalember befejezze, de mivel Dinky nem fejezte be, a harcos megkérdezte: – Ha nem jöttök, mit tegyünk?

Ted vállat vont. A mozdulat olyan tökéletesen másolta a Dinkyét, hogy az már nevetséges volt. – Amit tehettek mondta. Vannak fegyverek is az alsó barlangban. Tucatnyi elektromos gyújtógömb, amit csikesznek hívnak. Számos géppuska, amelyet néhány alacsony ember gyorslövőnek mond. Az amerikai hadsereg AR-15-öse. A többiben nem vagyok ilyen biztos.

– Az egyik valamiféle sci-fi sugárágyú, amilyen a filmekben van – mondta Dinky. – Azt hiszem, szétesnek tőle a tárgyak, de vagy én vagyok túl ügyetlen, hogy bekapcsoljam, vagy az elemei merültek le. – Nyugtalanul fordult az ősz férfi felé. Letelt az öt perc, még több is. Jó lesz, ha behúzzunk, Tedster. Iszkiri!

– Igen. Nos, holnap visszajövünk. Talán akkorra lesz valami tervetek.

– *Nektek* nincs? – lepődött meg Eddie.

– Az én tervem az volt, hogy lelépek, fiatalember. Annak idején remek ötletnek tűnt. Egészen 1960 tavaszáig futottam. Akkor elkaptak és visszahoztak, amihez némileg hozzájárult Bobby barátom mamája is. Most pedig tényleg muszáj...

– Csak még egy pillanat, ha nem haragszotok – mondta Roland, és Stanley elé lépett. Stanley a lábát nézte, de borostás arca vérvörös lett. És...

Reszket, gondolta Susannah. Mint egy állat az erdőben, amikor először lát embert.

Stanley harmincöt évesnek tűnt, de idősebb is lehetett; az arcán az a gondtalan simaság ült, amelyet Susannah a szellemi fogyatékoság bizonyos eseteivel társított. Teden és Dinkyn is voltak pattanások, de Stanleyn egy se. Roland megfogta Stanley alkarját, és komolyan tekintett rá. Először csak a sötét, göndör bozontot láthatta Stanley lehajtott fején.

Dinky szóra nyitotta a száját. Ted egy intéssel elhallgattatta.

– Nem nézel a szemembe? – kérdezte Roland, annyi gyengédséggel, amennyit Susannah ritkán hallott tőle. – Nem teszed meg, mielőtt elmennél, Stanley, Stanley fia? Ugye, Sheemie vagy?

Susannah érezte, hogy leesik az álla. Mellette Eddie felnyögött, mint akit gyomron vágta. *De hát Roland öreg... gondolta Susannah... nagyon öreg! Vagyis ha ez itt az a kocsmái lóti-futi, akit Mejisből ismer... akinek egy számarra és egy rózsaszín sombrero kalapja... akkor neki is...*

A férfi lassan fölemelte az arcát. A szeméből peregtek a könnyek.

– Jó öreg Will Dearborn mondta. – Rekedt hangja föl-le tremolózott a fekvések között, ahogy az a hang szokta, amit sokáig nem használtak. – Annyira sajnálom, sai. Ha elővennéd a fegyveredet és lelőnél, megérteném. Meg ám!

– Miért mondasz ilyet, Sheemie? – kérdezte Roland ugyanazon a gyengéd hangon.

Stanley most már szinte zokogott. – Megmentetted az életemet! Arthur is, és Richard is, de főleg te, a jó öreg Will Dearborn, aki valójában Gileádi Roland. És én hagytam meghalni azt a lányt! Őt, akit szeretted! És én is szerettem!

Arca eltorzult a kintől, és igyekezett elhúzódni, de Roland nem engedte.

– Nem a te hibád volt, Sheemie.

– Meg kellett volna halnom érte! – kiáltotta a férfi. – Helyette kellett volna meghalnom! Én ostoba! Pont olyan bolondos vagyok, ahogy mondják! – Pofon ütötte magát, előbb az egyik oldalon, aztán a másikon, vörös foltok maradtak a bőrén. Mielőtt ismét megtehetette volna, Roland megragadta a kezét, és kényszerítette, hogy leengedje.

– Rhea okozta a bajt – mondta.

Stanley – aki egy eonnal korábban a Sheemie névre hallgatott – belebámult Roland arcába, a szemét kereste.

– Igen – bólintott Roland. – A Cöosi volt... és én is. Vele kellett volna maradnom. Sheemie – Stanley –, ha van valaki ártatlan ebben az ügyben, akkor az te vagy.

– Azt mondd, harcos? Ez egészen biztos?

Roland biccentett. – Tanácskozást tartunk erről a dolgról, ha lesz rá idő, és a régi időkről is, de nem most. Most nincs rá idő. Menj a barátaiddal, nekem az enyéimmal kell maradnom.

Sheemie egy pillanatig még nézte, és igen, Susannah most már látta a fiút, aki ott csetlett-botlott egy régi kocsmában, az Utaspihenőben, összeszedte az üres söröskrigliket, belepottyantotta őket a mosogatóvájdingba, amely a Kölök nevű jávorszarvas két feje alatt állt, kitérni próbált, ha Coral Thorin oldalba akarta könyökölni, vagy ha ennél is komiszabbul bele akart rúgni egy Táncos Pettie nevű, öregedő kurva. Susannah láthatta a fiút, akit majdnem megöltek, mert ráöntötte az italt egy Roy Depape nevű gazember csizmájára. Cuthbert volt az, aki megmentette a haláltól Sheemie-t aznap este... de Roland, akit a város lakói Will Dearbornnak ismertek, mentette meg mindnyájukat.

Sheemie átkarolta Roland nyakát, és magához szorította. Roland elmosolyodott, és nyomorék jobb kezével megsimogatta a férfi göndör haját. Sheemie tutúlva hüppögött. Susannah könnyeket látott a harcos szeme sarkában.

– Igen – mondta Roland olyan halkán, hogy alig lehetett hallani. – Mindig tudtam, hogy különleges vagy; Bert és Alain is tudták. És íme, találkoztunk, ismét megtaláltuk egymást az ösvényen. Jó, hogy találkoztunk, Sheemie, Stanley fia. Jó. Nagyon jó.

6. fejezet

A KÉK MENNYORSZÁG URA

1

Pimli Prentiss, Algul Siento ura a fürdőszobában tartózkodott, amikor Finli (akit bizonyos körletekben Menyét néven ismertek) kopogtatott. Prentiss a bőrét vizsgálgatta a kézmosó fölötti neon könyörtelen fényében. A nagyító tükörben a bőre olyan volt, mint egy kráterekkel telelyuggatott, szürkés síkság, eléggé hasonló az Algul körül terpeszkedő pusztasághoz. A furunkulus, amelyre összpontosított, dagadt, akár egy kitörni készülő vulkán.

– Ki zavar? – bömbölte Prentiss, bár el tudta képzelni, ki az.

– Finli o'Tego!

– Gyere be, Finli! – Nem fordult el a tükörtől. Ujjai hatalmasnak rémlettek a mérges pattanás oldalán. Megnyomták.

Finli keresztülvágott Prentiss irodáján, és megállt a fürdőszoba ajtajában. Kicsit le kellett hajolnia, ha be akart nézni. Magassága meghaladta a két méter tízet, ami még egy taheennél is kivételesen szálas termet.

– Visszaértem az állomásról, akár el se mentem volna – mondta Finli. A legtöbb taheenhez hasonlóan, a hangja észbontóan skálázott a morgás és az ugatás között. Pimlit H. G. Wells Dr. Moreau-jának emberállat keverékeire emlékeztették, folyton azt várta, mikor zendítenek rá: „Talán nem vagyunk emberek?” Finli egyszer leolvasta ezt az elméjéből, és rákérdezett. Prentiss teljes őszinteséggel válaszolt, tudva, hogy egy olyan társadalomban, ahol általános az alacsony szintű telepátia, az őszinteség mindig a legjobb politika. Az egyetlen politika, ha a taheenekkel tárgyal az ember. Mellesleg, kedvelte Finli o'Tegót.

– Tehát visszajöttél az állomásról – mondta. – És mit találtál?

– Karbantartási hiba. Úgy tűnik, a 16. ívben döglött be valami, és...

– Várj! – vágott közbe Prentiss. – Ha megkérhetlek rá, köszönöm.

Finli várt. Prentiss még közelebb hajolt a tükörhöz, az arcára ráncok gyűrődtek az összpontosítástól. A Kék Mennyország Ura maga is szálas ember volt, legalább százkilencven centi, hatalmas, lógó potrohát hosszú lábak és elefántcombok tartották. Kopaszodott, rücskös uborkaorra elárulta a veterán piást. Nagyjából ötvenévesnek tűnt. Nagyjából ötvennek is érezte magát (fiatalabbnak, ha nem nyakalta át az éjszakát Finli és számos can-toi társaságában). Ötven volt, amikor jó pár éve idejött, vagyis legalább huszonöt éve, és akkor nagyon keveset számolt. Az idő az irányhoz hasonlóan furán viselkedett ezen az oldalon, az ember hajlamos volt rá, hogy mindkettőben hamar megkeveredjen. A *folken* egyes tagjai az eszüket is elveszítették. És ha egyszer elveszítik a napmasinát...

A kelés teteje kidagadt... remegett... kitört. Ááá!

Véres genny lőtt ki a kelevényből, a tükörré placscsant, és csúszni kezdett a kissé homorú felszínen. Pimli Prentiss letörölte az ujja hegyével, elfordult, hogy a klotyóba pöccintse, aztán inkább odakínálta Finlinek.

A taheen megrázta a fejét, azután olyan kétségbeesett nyögést hallatott, amelyet bármely veterán fogyókúrázó fölismert volna, és bekapta a Gazda ujját. Leszopta a váladékot, és hallható cuppanással kiengedte az ujját.

– Nem lenne szabad, de ha nem bírok ellenállni! – mondta Finli. – Nem te mesélted, hogy a másik oldalon most azt találta ki a *folken*, hogy árt nekik a vesepecsenye?

– Ja – bólíntott Pimli, egy papír zsebkendővel törölgetve a pattanást (amely még mindig szivárgott). Hosszú ideje volt itt, és számos okból sosem fog visszamenni, de még a közelmúltban is követte az eseményeket; egészen a legutóbbi – mondjuk úgy, hogy évig? – időig egész rendszeresen kapta a *The New York Times*-t. Nagyon kedvelte a *Times*-t, imádta a mindennapi keresztretjvényeket. Egy kis otthoni ízt jelentettek.

– Ennek ellenére tovább eszik.

– Ja. Gondolom, sokan. – Kinyitotta a gyógyszereszekrényt, és elővett egy üveg hidrogén-peroxidot.

– A te hibád, hogy itt lengeted előttem – mondta Finli. – Nem mintha általában ártana nekünk; természetes édesség, mint a méz vagy a bogyók. A problémát Mennykőcsapás jelenti. – És mintha főnöke nem értené, hozzátette: – Túl sok minden van benne, ami nem tesz jót, akármilyen édes. Vagyis mérge.

Prentiss a hidrogén-peroxidba mártott egy vattacsomót, és letörölgette az arcán levő sebhelyet. Tudta, miről beszél Finli, hogyne tudta volna? Mielőtt idejött, hogy fölvegye a Főnök köpenyét, több mint harminc évig egy folt sem volt a bőrén. Most pattanások rügyeznek az arcán és a homlokán, pörsenések a vakszemén, ocsmány fekete mitesszerek az orra körül, és van egy ciszta is a nyakán, amelyet hamarosan el kell távolíttatnia Ganglival, a tábor orvosával. (Borzalmas név egy orvosnak a Gangli, egyszerre emlékeztet a *ganglionra* és a *gangrénára*). A taheenek és a can-toik kevésbé voltak érzékenyek a bőrbajokra, viszont a húsuk gyakran felhasadt minden ok nélkül, vérzett az orruk és még a jelentéktelen sebek – egy kő okozta karcolás, egy tövis szúrása – is fertőzést és halált okozhatott, ha nem látták el azonnal őket. Az antibiotikumok kezdetben egész jól elbántak ezekkel a fertőzésekkel; ez most már nincs így. Ugyanez volt a helyzet az olyan gyógyszervegyészeti csodákkal, mint az Accutane. Persze a környezet az oka; a halál megsütötte a sziklákat és a földet is. Ha az ember látni akarta a dolgokat legrosszabb valójukban, elég volt megnézni a Rodikat, akik manapság alig többek lassú mutánsoknál. Persze *azok* elcsámborogtak messze... még mindig délkelet az az irány? Mindenesetre messzire elkószáltak abba az irányba, ahol éjszakánként halványvörös izzás látszik, és mindenki azt mondja, arrafelé minden sokkal rosszabb. Pimli nem tudta biztosan, hogy igaz-e, de gyanította, hogy igen. A Fedicen túl elterülő földeket nem azért nevezik Discordiának, mert arrafelé üdülni szokás.

– Akarsz még? – kérdezte Finlit. – Van kettő a homlokomon, amik beértek.

– Nem, csak a jelentésemet akartam leadni, aztán ellenőrzöm a videoszalagokat és a távmérőket, átmegyek a Stúdióba egy gyors szemlére, majd befejezem a napot. Utána forró fürdőre vágyom, és három órára egy jó könyv társaságában. *A lepkegyűjtő*-t olvasom.

– És tetszik? – kérdezte Prentiss elbűvölve.

– Köszönöm kérdésed, nagyon. A mostani helyzetünkre emlékeztet. Bár szeretem azt gondolni, a mi céljaink kicsivel nemesebbek, és motivációnk kicsivel magasabb rendű a szexuális vonzalomnál.

– Nemes? Te így nevezed?

Finli vállat vont, és nem válaszolt. Kimondatlan egyezés volt köztük, hogy nem beszélnek arról, ami a Kék Mennyországban történik.

Prentiss bevezette Finlit könyvtárral kombinált dolgozószobájába. Kék Mennyországnak arra a részére nézett, amelyet Mallnak hívtak. Finli hosszú gyakorlatra valló ösztönös kecsességgel bukott le a csillárnál. Prentiss egyszer azt mondta neki (jó néhány kör graf után), hogy kiváló középpályás lenne a NBA mérkőzésein. – Az első teljes taheen csapatban – mondta. – Dinkáknak hívnak majd benneteket, na és?

– Ezek a kosárlabda-játékosok mindenből a legjobbat kapják? – kérdezte Finli. Sima menyétfeje, hatalmas, fekete szeme volt, Pimli szerint pont annyira kifejező, mint egy játék babáé. Rengeteg aranyláncot hordott – ez nagy divat volt a mennyországi személyzet körében, és az utóbbi években

élénk piaca lett az ékszereknek. Továbbá levágatta a farkát. Valószínűleg hiba volt, mondta Prentissnek egy éjjel, amikor mindketten részegesek voltak. Hihetetlenül fájt, és valószínűleg a Sötétség Poklába kerül miatta, mihelyt vége az életének, hacsak...

Hacsak nem az van, hogy pokol sincs. Ez olyan gondolat volt, amelyet Pimli teljes szívből és lélekből tagadott, de hazudna, ha nem ismerné el (még ha csak magának is), hogy ez a gondolat kísértette az éjszakai őrségben. Az ilyen gondolatokra voltak altatók. És természetesen ott volt Isten. Hitt benne, hogy minden dolog Isten akaratát szolgálja, még a Torony is.

Mindenesetre megerősítette, hogy igen, a kosarasok – legalábbis az *amerikaiak* – a legjobbat kapják mindenből, többször látnak puncit, mint a vécé deszkája. Ettől a megjegyzéstől Finli addig nevetett, amíg vörös könnycseppek kezdtek szivárogni különös, kifejezéstelen szemének sarkából.

– De az a legjobb – folytatta Pimli –, hogy az NBA szabályai szerint majdnem örökké játszhatnál. Például nem tudom, hallottad-e, a régi hazámban egy Michael Jordan nevű fickót tartanak a legtöbbre (noha én sosem láttam játszani; az én időm után kezdett) és...

– Ha taheen lenne, mi lehetne? – szakította félbe Finli. Ezt gyakran játszották, különösen, ha pár pohárral többet ittak a kelleténél.

– Menyét, méghozzá marha jóképű – mondta Pimli olyan csodálkozó hangon, amit Finli mulatságosnak tartott. Ismét addig röhögött, amíg megeredtek a könnyei.

– De – folytatta Pimli – a pályafutása alig több mint tizenöt évig tartott, és ebben benne volt egy visszavonulás és egy-két újrakezdés. Fin, hány évig játszhatnál egy olyan játékot, amelyben nem kell mást tenned, csak rohagálnod nagyjából egy óráig egy akkora területen, mint egy campa udvar?

Finli o'Tego, aki több mint háromszáz éves volt, megvonta a vállát, és a látóhatár felé intett. Delah. Megszámlálhatatlan évig.

És milyen rég létezik a Kék Mennyország – DevarToi az újabb raboknak, Algul Siento a taheeneknek és a Rodiknak – mióta áll ez a börtön? Ugyancsak delah. De ha Finli jól számolja (és Pimli a szíve mélyén tudta, hogy úgy van), akkor ennek a delahnak csaknem Vége. És mit tehet ezzel kapcsolatban ő, aki valaha Paul Prentiss volt a New Jersey-i Rahwayből, most pedig Pimli Prentiss Algul Sientóból? Hát a munkáját.

Azt a rohadt munkáját.

2

– Na szóval! – mondta Pimli, miután leült az ablak melletti két karosszék egyikébe. – Találtál egy üzemzavart. Merre?

– Közel ahhoz a helyhez, ahol a 97. vágány elhagyja a rendező pályaudvart – felelte Finli. – Az a sín még mindig forró – van egy olyanja, amit te „harmadik sínnek” hívsz –, az pedig megmagyarázza a dolgot. Utána, mikor már távoztunk, hívtál és közölted, hogy volt egy második riasztás is.

– Igen. Ott pedig mit találtatok?

– Semmit – felelte Finli. – Akkor semmit. Valószínűleg hiba lehetett, még az sem kizárt, hogy az első riasztás okozta. – Vállat vont, a mozdulat azt sugallta, amit mindketten tudtak: minden tönkremenőben van. Minél közelebb a vég, annál inkább.

– Jól körülnéztél a cimboráiddal?

– Természetesen. Nincs behatóló.

Persze mindketten olyan behatólóra gondoltak, mint ember, taheen, can-toi vagy gép. Finli kutató különítményéből senkinek sem jutott eszébe, hogy felnézzen, de valószínűleg még akkor sem fedezte volna föl Mordredet, vagy ha mégis megteszi, csak egy pókot lát, immár akkorát, mint egy közepes méretű kutya, ahogy lapul a főállomás eresze alatti sötét árnyékban, pókhálóból készült függőágyon.

– Ellenőrzöd még egyszer a távmérőket a második riadó miatt?
– Részben – felelte Finli. – Főleg azért, mert úgy érzem, hogy gáz van. – A kifejezést a túlsó oldali krimik egyikéből vette – imádta és falta őket –, és minden adandó alkalommal használta.
– Gáz? Hogyan?
Finli csak a fejét csóválta. Nem tudta megmondani.
– De a távmérés nem hazudik. Legalábbis nekem ezt tanították.
– És te kétségbe vonod?
Finli habozott, mert tisztában volt vele, hogy megint vékony jégen jár – mindketten azon járnak –, azután úgy döntött, egye meg a fene. – A végidőket éljük, főnök. Én csaknem mindent kétségbe vonok.
– Beleértve a feladatkörödet is, Finli o'Tego?
Finli habozás nélkül megrázta a fejét. Nem, a feladatköre nem tartozik ide Ezzel úgy volt, mint a többiek, köztük a valahai Paul Prentiss Rahwayből. Pimli emlékezett rá, hogy valamelyik vén katona – talán „Dugout” Doug MacArthur – azt mondta: „Uraim, amikor a halál lezárja a szemem, az utolsó gondolatom a testület lesz. És a testület. És a testület.” – Pimli utolsó gondolata valószínűleg az Algul Siento lesz. Mi más maradt? Egy másik nagy amerikai szerint – Martha Reeves volt az, a Martha és a Vandellából – nincs hova futni, bébi, nincs hova menekülni. A dolgok elszabadultak, rohannak lefelé a lejtőn fék nélkül, nincs más hátra, mint élvezni a robogást.
– Mit szólnál egy kis társasághoz szemle közben? – kérdezte Pimli.
– Miért ne? – felelte a Menyét. Mosolygott, kivillantak tühegyes fogai. Énekelni kezdett különös, reszketeg hangján: – Álmodj velem... ha atyáim holdja süüüüt...
– Csak egy perc – mondta Pimli, és fölállt.
– Ima? – kérdezte Finli.
Pimli megállt az ajtóban. – Igen – felelte. – Ha már megkérdezted. Valami megjegyzés, Finli o'Tego?
– Talán csak egy. – Az embertestű, menyétfejű lény tovább mosolygott. – Ha az ima olyan magasztos dolog, miért ugyanabban a szobában térdelsz le hozzá, ahová egyébként szarni mész be?
– Mert a Biblia azt sugallja, hogy amikor az ember társaságban van, akkor jobb, ha az ilyesmit egy félreeső helyen intézi. Egyéb megjegyzés?
– Nincs, nincs. – Finli közömbösen legyintett. – Tedd a legjobbat és a legrosszabbat, amire képes vagy, ahogy Manni mondja.

3

A fürdőszobában Paul o'Rahway lecsukta a vécé fedelét, a csempére térdelt, és összekulcsolta a kezét.

Ha az ima olyan magasztos dolog, miért ugyanabban a szobában térdelsz le hozzá, ahová egyébként szarni mész be?

Talán azt kellett volna válaszolnom, hogy ettől megmarad bennem az alázat, gondolta. Mert így nem bízom el magam. Porból vétettünk és porrá leszünk, és ha van szoba, ahol ezt nehéz elfelejteni, akkor az ez.

– Isten! – mondta. – Adj nekem erőt, amikor gyenge vagyok, válaszokat, amikor megzavarodom, bátorságot, amikor félek. Adj erőt, hogy ne bántsam, aki nem érdemli, és még ha igen, akkor se, hacsak nincs más választásom. Uram...

Miközben a lecsukott vécé előtt térdel ez az ember, aki hamarosan arra kéri Istent, bocsássa meg neki, hogy a teremtés pusztulásán dolgozik (és fikarcnyi érzéke sincs az iróniához), kicsit közelebbről is megnézhetjük. Nem tart sokáig, mivel Pimli Prentiss nem játszik főszerepet a Rolandról és *ka-tet-jéről* szóló történetünkben. Ennek ellenére érdekes ember, tele furcsaságokkal, ellentmondásokkal,

zsákutcákkal. Alkoholista, aki mélységesen hisz egy személyes Istenben, szenvedélyes ember, a küszöbén áll annak, hogy ledöntse a Tornyt, amitől a Torony tengelye körül forgó világok trilliói szétrepülnek, trilliónyi irányban a sötétbe. Egy pillanat alatt elpusztítaná Dinky Earnshaw-t, és Stanley Ruizt, ha megtudná, mit tettek... és minden anyák napján könnybe lábad a szeme, mert nagyon szereti az anyját, aki borzasztóan hiányzik neki. Apokalipszis esetén ő a tökéletes ember a munkára, olyasvalaki, aki tudja, hogyan kell letérdelni, és úgy szólni a Seregek Urához, mint egy öreg cimborához.

És a sors iróniája: Paul Prentissnél bevált a reklám, miszerint: „A munkámat a *The New York Times*-nak köszönhetem!” 1970-ben, miután kivágták az akkor Attica néven ismert börtönből (legalább Nelson Rockefeller mellett ő is kihagyta a nagy zavargást), kiszúrt egy hirdetést a Times-ban ezzel a felcímmel:

KERESÜNK: TAPASZTALT BÖRTÖNŐRT
KIEMELTEN FELELŐS BEOSZTÁSBA
MAGÁNINTÉZETBE
MAGAS FIZETÉS! SZUPER JUTTATÁSOK! OLYAN
JELENTKEZZEN, AKI SZERET UTAZNI!

A magas fizetéséről kiderült, hogy olyasmi, amiről a drága anyu azt mondta volna, hogy „mese a zöld disznóról”, mert egyáltalán nem kapott fizetést abban az értelemben, ahogy ezt az amerikai oldalon értené egy börtönőr, de a juttatások... hát igen, azok szuperek voltak. Először is úgy tocsakolt a szexben, ahogy most a piában és a kajában, de nem ez volt a lényeg. Sai Prentissnek az a kérdés volt a lényeg: mit akarsz az élettől? Ha nincs más vágyad, mint figyelni a bankszámládat, ahogy szaporodnak benne a nullák, akkor nyilvánvaló, hogy Algul Sientót nem neked találták ki... ami borzasztó, mert ha egyszer az ember aláírt, akkor nem volt visszaút; minden a testület. És a testület. És egy-két hulla minden alkalommal, amikor példát kell statuálni.

Ami száz százaléig frankó volt Prentiss uraságnak, aki úgy tizenkét éve esett át az ünnepélyes taheen névváltoztatási szertartáson, és sosem bánta meg. Paul Prentiss Pimli Prentissé vált. Ez volt az a Pont, amikor elfordította szívét és lelkét attól, amit manapság csak „Amerika-oldalnak” nevezett. Nem azért, mert életében itt ette a legjobban sült alaszakai lazacot és itta a legjobb pezsgőt. Nem is azért, mert sok száz szépséges nővel élvezte a szimulált szexet. Hanem azért, mert ez volt a munkája, és az volt a szándéka, hogy végigcsinálja. Mert kezdte azt hinni, hogy a Devar-Toiban végzett munkája legalább annyira Istené is, mint a Bíbor Királyé. Isten eszméje mögött fölmagaslott valami még hatalmasabb: milliárdnyi világegyetem nyüzsög egy tojásban, amelyet most ő tart a tenyerében, az egykori Paul Prentiss, Rahwayből, aki valaha évi negyvenezer dollárt keresett, volt egy gyomorfekélye és vacak egészségbiztosítása a korrump szakszervezet jóvoltából. Megértette, hogy ő is benne van a tojásban, és megszűnik a testi létezése, amint feltöri, de ha bizonyosan van mennyország, és benne Isten, akkor az a kettő felülírja a Tornyt. A mennyországba kerül hát, és letérdel ama trón elé, hogy bocsánatot kérjen bűneire. Szeretettel fogadják majd, szívből jövő üdvözlettel, *Jól vagyon, jó és hív szolgám!* Anyu is ott lesz, átöleli őt, és együtt lépnek be Jézus baráti körébe. Pimli biztos volt benne, hogy eljön ez a nap, valószínűleg még az Aratási Hold visszatérése előtt.

Nem mintha vallási örültnek tekintette volna magát. Egyáltalán nem. Ezeket a gondolatokat Istenről és a mennyekről szigorúan megtartotta magának. Ami a világ többi részét illeti, ő csak egyszerű ember, aki végzi a munkáját, és az a szándéka, hogy végig így is legyen. Bizonyosan nem tekintett magára bűnözőként, vagy különösen veszélyes emberként. Gondoljanak Ulysses S. Grantre, a polgárháború

tábornokára, aki azt mondta, szándéka szerint ezen a vonalon fog harcolni, még ha az egész nyár rámege is.

Algul Sientóban már csaknem véget ért a nyár.

4

A Fönök otthona csinos, gyarmati stílusú ház volt a Mall egyik végében. Shapleigh Ház volt a neve (Pimlinek fogalma sem volt, miért), a Török persze Reterátnak hívták. A Mall másik végében sokkal nagyobb épület állt – kecsesen zezugos barokk, amit (ugyancsak obskúrus okokból) Damli Háznak hívták. Nem lógott volna ki a Clemson vagy a Mississippi egyetem fraternitásainak klubjai közül. Ezt a Török Szívtörő Háznak, vagy Megtört Szívek Szállodájának nevezték. Frankó. Ebben az épületben lakott és dolgozott a taheen és egy nagyobb különítmény can-toi. Ami a Töröket illeti, nekik meg kellett hagyni kisdéd játékaikat, és minden eszközzel el kellett hitetni velük, hogy a személyzet nem tud róluk.

Pimli Prentiss és Finli o'Tego bajtársi hallgatásban ballagtak végig a Mallon... kivéve, amikor szolgálaton kívüli Törövel találkoztak, akár egyedül volt, akár társaságban. Pimli mindegyiket hibátlan udvariassággal üdvözölte. A válaszok széles skálán mozogtak a vidámságtól a duzzogó morgásig. Valamilyen választ azonban mindenkitől kapott, és Pimli ezt győzelemnek tekintette. Törődött velük. Akár tetszett nekik, akár nem – legtöbbszörnek nem tetszett –, törődött velük. Bizonyosan könnyebb velük törődni, mint a gyilkosokkal, erőszaktevőkkel és fegyveres rablókkel Atticában.

Némelyek régi újságokat és magazinokat olvastak. Négyen lópatkót hajigáltak. Egy másik négyes csoport a zöldben tartózkodott. Tanya Leeds és Joey Rastosovich sakkoztak egy kecses szilfa alatt. A napfény foltosra festette az arcukat. Őszinte örömmel üdvözölték őket. Miért ne? Tanya Leeds ma már tulajdonképpen Tanya Rastosovich, mert Pimli egy hónapja összeadta őket, ahogy egy kapitány tette volna a hajóján. Úgy vélte, valamiképpen így is van: az Algul Siento nevű jó hajó, egy cirkáló, amely a Mennykőcsapás sötét tengerén vitorlázik a saját napsütésében. Igaz, a napfény időről időre kialszik, de a mai üzemzavar minimális volt, mindössze negyvenhárom másodpercig tartott.

– Hogy vagy Tanya? Joseph? – Mindig Joseph, sohasem Joey, legalábbis szemtől szembe; nem szerette ezt a nevét.

Azt válaszolták, hogy jól vannak, és olyan, keféléstől kába mosolyt vetettek rá, amelyre csak a mézeshetekben képes az ember. Finli nem szólt Rastosovichékhoz, de a Mallnak a Damli Ház felé eső végénél megállt egy fiatalember előtt, aki műmárvány padon ült egy fa alatt, és könyvet olvasott.

– Sai Earnshaw? – szólította meg a taheen.

Dinky ránézett, és udvarias érdeklődéssel felvonta a szemöldökét. Csúnya pörsenésektől felmarta arcra ugyanolyan udvariasan kifejezéstelen volt.

– Látom, a *Varázsló*-t olvassa – mondta Finli, szinte félénken. – Én magam a *A lepkegyűjtő*-nél tartok. Micsoda egybeesés!

– Ha maga mondja – felelte Dinky, akinek a szeme se rebbent.

– Mi a véleménye Fowlesről? Most meglehetősen sok a dolgom, de talán később megbeszélhetjük.

Dinky Earnshaw ugyanolyan faarccal válaszolt: – Talán később foghatja a *A lepkegyűjtő*-jét – remélem, kemény borítás –, és feldughatja a szőrös seggébe. Keresztbe.

Finli reménykedő mosolya eltűnt. Kimért, de tökéletesen előírásos meghajlással válaszolt. – Sajnálom, hogy így érzel, sai.

– Húzz a francba innét – felelte Dinky, és ismét kinyitotta a könyvét.

Pimli és Finli o'Tego egyenesen továbbment. Ismét csend következett, amely alatt Algul Siento ura

igyekezett különböző módokon kiszedni Finliből, hogy mennyire sértette a fiatalember megjegyzése. A taheen büszke volt rá, hogy képes olvasni és méltányolni a humi irodalmat – ennyit Pimli is tudott. Ekkor Finli megspórolta neki a fáradságot, mert mindkét hosszú ujjú kezét – a segge nem volt szőrös, viszont az ujjai igen – a lábai közé dugta.

– Csak ellenőrzöm, hogy a mogyoróim a helyükön vannak-e – mondta. Pimli nem találta erőltetettnek a Biztonsági Főnök hangjának humorát.

– Igazán sajnálom – mondta Pimli. – Ha van valaki a Kék Mennyországban, aki hamisítatlan képviselője a posztpubertásos szorongásnak, akkor az sai Earnshaw.

– Szétszakítász! – nyögött föl Finli, és amikor a Főnök meghökkenten pillantott rá, elvigyorodott, kimutatva apró, éles fogait. – Ez egy híres sor az *Ok nélkül lázadó* című filmből – mondta. – Dinky Earnshaw-ról mindig James Dean jut az eszembe. – Elhallgatott, töprengett. – Természetesen a felejthetetlen szépség nélkül.

– Érdekes ügy – mondta Prentiss. – Egy gyilkossági programhoz szerződötték a Pozitronika egyik fiókcégénél. Megölte a főnökét, és elmenekült. Természetesen elkaptuk. Sosem okozott valódi gondot nekünk nem –, de nem hajlandó levetni ezt a sértődött modort.

– Mégis úgy érzed, nem jelent problémát.

Pimli sandán nézett rá. – Netán olyan érzésed van vele kapcsolatban, amiről tudnom kéne?

– Nem, nem. Sosem láttalak olyan ingerlékenynek, mint az utóbbi pár hétben. A fenébe, ne finomkodjunk – olyan *paranoiásnak*.

– A nagyapámnak volt egy mondása – felelte Pimli. – „Ne aggódj, hogy elejted a tojást, amíg az út végére nem értél.” Mi most már a vége felé járunk az útnak.

Ez volt az igazság. Tizenhét nappal korábban, nem sokkal azelőtt, hogy a Farkasok utolsó csapata kivágatott a 16. Ív állomásának ajtaján, a Damli Ház alagsorában elhelyezett műszerek először jeleztek érzékelhető elmozdulást a Medve-Teknős Sugárban. Azóta elpattant a Sas és az Oroszlán Sugara. A Törökre hamarosan nem lesz szükség; nemsokára megsemmisül az utolsó előtti Sugár is, akár segítenek, akár nem. Olyan volt, mint mikor egy gondosan kiegyensúlyozott tárgy meginog. Hamarosan túlságosan eltávolodik a tökéletes egyensúly állapotától, és feldől. Vagy, mint a Sugár, elpattan. Megszűnik létezni. A Torony az, amely ledől. Az utolsó Sugár, a Farkasé és az Elefánté még tartja egy hétig, talán még egy hónapig, de annál nem sokkal tovább.

Ha erre gondolt, akár elégedett is lehetett volna Pimli, de nem volt az. Elsősorban azért, mert a gondolatai folyton visszatértek a Zöldköpenyesekhez. Legutóbb hatvan-egynéhányan indultak el Calla felé, a szokásos alakulat, és a szokásos hetvenkét óra múlva vissza kellett volna térniük a szokásos callai gyermekkrakománnyal.

Ehelyett... semmi.

Megkérdezte Finlit, hogy neki mi a véleménye erről. Finli megállt. Komornak látszott. – Azt hiszem, egy vírus az oka – mondta.

– Tessék?

– Egy számítógépes vírus. Láttuk a Damliban, hogy sok számítógéppel megesik, nem árt, ha észben tartod. Akármilyen félelmesen festenek a Zöldköpenyesek egy csomó rizstermelő paraszt szemében, valójában csak lábra állított számítógépek. – Szünetet tartott. – Vagy pedig a Calla-folken módot talált rá, hogy megölje őket. Meglepődnék, ha kiderülne, hogy a hátsó lábukra álltak és harcolni kezdtek? Kicsit, de nem nagyon. Különösen, ha került egy vezető, akiben van kurázszi.

– Netán valami harcosféle?

Finli olyan pillantást vetett rá, ami felért egy vállveregetéssel.

Ted Brautigan és Stanley Ruiz karikázott feléjük a járdán tízsebességes biciklijén, és mikor a Főnök

és a Biztonsági Főnök fölemelte a kezét, mindketten viszonzták az üdvözlést. Brautigan nem mosolygott, de Ruiz igen, egy igazi retardált fülig érő, boldog mosolyával. Csipás, borostás, nyálas szájú volt, ugyanakkor félelmetes mentális erejű fütyi, és az ilyen ember rosszabbat is tehet, mint hogy Brautigannel haverkodjék, aki teljesen megváltozott, amióta visszacigölték a connecticuti kis „vakációjáról”. Pimli mulatott rajta, hogy a két ember azonos tweedsapkát viselt – a bringájuk is egyforma volt –, viszont nem tetszett neki Finli pillantása.

– Hagyd ezt abba! – mondta neki.

– Mit, sai? – kérdezte Finli.

– Azt, hogy úgy nézz rám, mintha kisfiú lennék, aki most ejtette le a fagyigombócot a tölcsérről, de nincs annyi esze, hogy ezt észrevegye.

De Finli nem visszakozott. Ritkán tette meg, és ez volt az egyik dolog, amiért Pimli kedvelte. – Ha nem akarod, hogy úgy nézzenek rád, mint egy gyerekre, akkor ne viselkedj úgy. Az a pletyka járja, hogy harcosok jöttek Középső-Világból, megmenteni a világot ezer évre és még tovább. De sosem érkezett egyetlen hiteles jelentés sem róluk. Személy szerint előbb számítanék a Jézus-ember látogatására.

– A Rodik azt mondják...

Finli megrándult, mintha hirtelen megfájdult volna a feje. – Ne kezd el, hogy mit mondanak a Rodik. Ennél bizonyára többre tartod az eszemet – és a magadét is. Az agyuk még gyorsabban rohadt meg, mint a bőrük. Ami a Farkasokat illeti, hadd közöljek veled egy radikális gondolatot: nem számít, hol vannak, vagy mi történt velük. Éppen elég serkentőnk van, hogy befejezzük a munkát, és ez az egyetlen, amivel törődöm.

A biztonsági főnök egy pillanatig állt a lépcső tövében, amely a Damli Ház verandájára vezetett. A két férfi után nézett, akik egyforma biciklin tekertek, és elgondolkodva összevonta a szemöldökét. – Brautigan sok gondot okoz.

– Azt meghiszem! – nevette el magát bánatosan Pimli. – De az ő bajkeverő napjainak vége. Megmondták neki, hogy connecticuti jó barátai – egy Robert Garfield nevű fiú és egy Carol Gerber nevű lány – meghalnak, ha még több bajt kever. Arra is rájött, hogy miközben a Török közül sokan a mentoruknak tekintik, és néhányan, mint ez a gyengeelméjű srác, tisztelik is, senki sem érdeklődik az ő... mondjuk, filozófiai eszméi iránt. Mostanában már semmiképpen, ha egyáltalán valaha is érdeklődtek. Beszéltem vele, miután visszatért. Négyszemközt, Őszintén.

Ez új volt Finlinek – Miről?

– Az élet bizonyos tényeiről. Sai Brautigan megértette, hogy különleges képessége többé nem számít annyit, mint régebben. Ahhoz már túl messzire mentünk. A megmaradt két Sugár éppúgy elpattan vele, mint nélküle. És tudja, hogy a vég nagy valószínűséggel... zűrzavar lesz. Félelem és zűrzavar. – Pimli lassan bólintott. Brautigan itt akar lenni a vég pillanatában, még ha csak azért is, hogy megvigasztalja Stanley Ruizt, amikor meghasad az ég.

– Gyere, vessünk még egy pillantást a távmérő szalagjaira. Csak a biztonság kedvéért. Egymás mellett mentek fel a Damli Ház széles falépcsőjén.

Két can-toi várta, hogy lekísérhesse a Főnököt és a biztonsági főnököt. Pimli azon tűnődött, milyen különös, hogy mindenki – Török és az Algul Siento személyzete is – rászokott az „alacsony ember” elnevezésre, amit Ted Brautigan talált ki. „Farkast emlegetnek, kert alatt kullog”, szokta volt mondani Prentiss szeretett mamája. Pimli úgy vélte, hogy ha efféle emberállatok léteznének az igazi világ végnapjaiban, akkor a can-toi sokkal inkább betöltené ezt a szerepet, mint a taheenek. Ha az

ember látta őket különös, eleven álarcuk nélkül, azt gondolta róluk, hogy taheenek, akiknek patkányfeje van. De eltérően a valódi taheenektől, akik a humikat (néhány Pimlihez hasonló kivételtől eltekintve) alsóbbrendű fajnak tekintették, a can-toi valóságos istenként imádta az emberi formát. Talán imádatból viselték az álarcot? Erről hallgattak, mint a sír, de Pimli nem így vélekedett. Feltételezése szerint azt hitték, hogy ők *kialakulóban* levő emberek – ezért volt, hogy amikor először tették fel az álarcot (élő anyagból voltak, inkább sarjasztották, mint készítették őket), emberi nevet vettek föl az emberszerű külsejükhöz. Pimli tudott arról a hitükről, hogy az Összeomlás után valahogy ők fogják pótolni az embereket... noha azt nem tudta elképzelni, hogyan hihetnek ilyesmit. Az Összeomlás után lesz mennyország, ez mindenki számára világos, aki olvasta a Jelenések könyvét... na de Föld?

Valami új Föld talán, de Pimli még ebben sem volt biztos.

Két can-toi biztonsági őr, Beeman és Trelawneys állt a folyosó végén, őrizték az alagsorba vezető lépcső lejárátát. Pimlit minden can-toi, még a szókék és csontosak is, különös módon a negyvenes-ötvenes évek egyik színészére, Clark Gable-re emlékeztették. Úgy tűnt, mindnyájuknak ugyanolyan vastag, érzéki ajka és denevérfüle van. Ha az ember nagyon közel ért, láthatta a mesterséges ráncokat a nyakon és a fül mögött, ahol az emberi álarc malacfarokká tekeredve befurakodott a szőrös, fogas bőr alá, amely a can-toik valósága (akár elfogadják, akár nem). Aztán ott voltak a szemek. Szörgyűrű vette körül őket, és ha jól megnézte az ember, láthatta, hogy amit szemüregnek hitt, az valóban lyuk az élő anyagból készült, különös álarcon. Néha lehetett hallani, ahogy az álarc lélegzik, amit Pimli hátborzongatónak és kicsit émelyítőnek talált.

– Üdv – mondta Beeman.

– Üdv – mondta Brelawney.

Pimli és Finli viszonozták az üdvözlést, a homlokukhoz emelve az öklüket, azután Pimli lefelé indult a lépcsőn. Az alsó folyosón elhaladt egy tábla mellett, amelyen az volt: MINDNYÁJUNKNAK EGYÜTT KELL MŰKÖDNÜNK A TŰZMENTES KÖRNYEZETÉRT. Egy másikon ez állt: ÉLJEN A CAN-TOI! Finli nagyon halkán megjegyezte: – Ezek olyan különösek.

Pimli elmosolyodott, és a vállára csapott. Ezért kedvelte Finli o'Tegót: teljesen egyformán gondolkodtak.

6

A Damli Ház alagsorának zömét egy nagy terem töltötte ki, tömve műszerekkel. Nem mindegyik ketyere működött, és némelyiknek működő állapotban sem vették hasznát (a legtöbbet meg sem értették), annál jártasabbak voltak az érzékelő berendezésekben, és a távmérőben, amely a sötétet mérte: az elhasznált pszichikai erő egységeit. A Töröknek kifejezetten tilos volt használni a pszichikai képességeiket a Stúdióon kívül, és egyáltalán nem mindegyik volt képes rá. A legtöbben olyanok voltak, mint azok a férfiak és nők, akiket olyan szigorúan ráneveltek a vécéhasználatra, hogy látásingerek nélkül képtelenek vizelni, előbb meg kell győződniük róla, hogy igen, a vécében vannak, minden rendben, elereszthetik magukat. Mások, akár a gyerekek, akik még nem teljesen szobatiszták, képtelenek voltak megelőzni egy-egy véletlen pszichikai kitörést. Ez olykor csak annyiból állt, hogy valakinek, akit nem szerettek, múló fejfájást okoztak, vagy felborítottak egy padot a Mallon, de Pimli emberei gondosan lenyomozták és a „szándékosan” elkövetett kitöréseket megbüntették, első alkalommal enyhén, ismétlődés esetén gyorsan növekvő szigorúsággal. Pimli szívesen leckéztette az újonnan jötteket (azokban a napokban, amikor még érkeztek újonnan jöttek): „Hidd el, a bűnöd kiderül.” Finli gondolkodása még egyszerűbb volt: *A távmérés nem hazudik.*

Ma csak néhány jelentéktelen kiugrást találtak a távmérő kijelzőjén. Ezek éppen olyan értelmetlenek

voltak, mint egy négyórás magnófelvétel lenne, amely nem állna másból, mint fingásból és böffentésekből. A videoszalagok és a járőrök naplóiból sem derült ki semmi érdekes.

– Elégedett vagy, sai? – kérdezte Finli, és volt valami a hangjában, amitől Pimli megpördült és szúrósan ránézett.

– És te?

Finli o'Tego sóhajtott. Pimli időnként azt kívánta, bár lenne Finli humi, vagy ő maga igazi taheen. A problémát Finli kifejezéstelen fekete szeme jelentette. Csaknem olyan gombszeme volt, mint a rongybabáknak, egyszerűen nem lehetett olvasni benne. Legföljebb egy másik taheennak.

– Hetek óta nem érzem jól magam – mondta végül Finli. – Túl sok grafot ittam, hogy el tudjak aludni, azután egész nap csak vonszoltam magam, leharaptam az emberek fejét. Részben azért, mert elvesztettük az összeköttetést azóta, amióta az utolsó Sugár elpattant...

– Tudod, hogy ez elkerülhetetlen.

– Igen, természetesen tudom. Azt próbálom elmondani, hogy igyekszem ésszerű okot találni, amivel megindokolhatom ésszerűtlen érzéseimet, és ez sosem jó jel.

A túlsó falon festmény lógott, amely a Niagarát ábrázolta. Valamelyik can-toi ör fejjel lefelé akasztotta föl: az alacsony emberek a humor csúcsának tartották, ha egy képet fordítva akasztanak a falra. Pimlinek fogalma sem volt, hogy miért. De végső soron ki nem szarja le? *Tudom, hogyan végezzem el ezt a kurva munkát*, gondolta, és megigazította a niagarás képet. *Tudom, hogyan dolgozzak, és semmi más nem számít, hála Istennek és a Jézus embernek.*

– Mindnyájan tudjuk, hogy a dolgok a végén összezavarodnak – szólt Finli így hát azt mondom magamnak, hogy csak erről van szó. Ez... tudod...

– Ez az érzésed – segítette ki a valahai Paul Prentiss. Majd elvigyorodott, és beledöfte jobb mutatóujját a bal hüvelykjéből és mutatóujjából formált körbe. Ez a taheen mozdulat azt jelentette: *Az igazat mondom neked.* – Ez az ésszerűtlen érzés.

– Ja. Természetesen tudom, hogy északon nem bukkant fel újból a Vérző Oroszlán, abban sem hiszek, hogy a nap belülről hül ki. Hallottam meséket a Vörös Király tébolyáról, és hogy eljött átvenni a helyét a Dan-Tete, de erre csak annyit mondhatok: „Hiszem, ha látom.” Ugyanez a helyzet a csodálatos jó hírrel, hogy egy harcos jött Nyugatról, aki megmenti a Tornyt, mint ahogy a régi regék és dalok megjósolták. Baromság az utolsó szóig.

Pimli a vállára csapott. – Jólesik a szívemnek, hogy ilyeneket mondasz!

Így is volt. Finli o'Tego marha jó munkát végzett biztonsági főnökként. A biztonságiak az évek során féltucatnyi Törőt gyilkoltak le – valamennyien honvágytól szenvedő bolondok voltak, akik szerettek volna hazajutni –, két másikon pedig lobotómiát hajtottak végre. Ted Brautigan volt az egyetlen, aki csakugyan „lelécelt a kerítés alatt” (ezt a mondatot Pimli *A tizenhetes láger* című filmből vette), de a mindenit, őt is visszahozták! A can-toit dicsérték meg érte, és a biztonsági főnök nem tiltakozott, ám Pimli tudta az igazat: Finli volt, aki az egész hadmozdulatot összehangolta az elejétől a végéig.

– De az az érzésem, hogy több lehet ez az idegek játékánál – folytatta Finli. – Hiszek benne, hogy néha az embereknek helyes előérzeteik vannak. – Elnevette magát. – Hogy a fenébe ne hinnék itt, egy olyan helyen, mint ez, ahol hemzsegnek a jövőbe és a múltba látók?

– De teleportálás nincs – mondta Pimli. – Igaz?

– A teleportáció volt az egyetlen úgynevezett vad tehetség, amelytől a Devar személyzete egy emberként félt, és meg is volt rá az oka. Se vége, se hossza nem lehetett a pusztításnak, amit egy teleportálásra képes egyén elszabadíthatott. Például beengedhetett négyhektárnyi külső úrt, hogy létrehozzon egy vákuumból táplálkozó hurrikánt. Szerencsére volt egy egyszerű vizsgálat, amellyel el lehetett különíteni ezt a sajátos képességet (könnyű volt kezelni a szerkezetet, noha természetesen a

régi néptől származott, és senki sem tudta, meddig működik még), és egy nem túl bonyolult eljárással (amely ugyancsak a régiektől maradt) rövidre lehetett zárni a félelmetes szerves áramköröket. Dr. Gangli képes volt két perc alatt elintézni az ilyen veszedelmes teleportálókat. – Olyan egyszerű, hogy ehhez képest a vazektómia agysebészet – mondta egyszer.

– Absza-baszott-lút nincs teleportálás – mondta most Finli, és odavezette Prentisst egy műszerfalhoz: kísértetiesen hasonlított ahhoz, amelyet Susannah Dean képzelt a saját Doganjába. Két kijelzőre mutatott, amelyek a régi nép macskakaparását hordozták (a jelek hasonlítottak a megfejthetetlen ajtó szimbólumaira). A tú mindkét kijelzőn baloldalt hasalt a nullán. Amikor Finli megütögette őket szőrös hüvelykujjaival, ugrottak egy kicsit, azután ismét megnyugodtak.

– Nem tudjuk pontosan, hogy valójában mit mérnek ezek a kijelzők – folytatta –, de egy dolgot *mérnek*, és az a teleportációs képesség. Voltak Törőink, akik igyekeztek leplezni a képességeiket, de nem működött. Ha van teleportátor a kazalban, Pimli o'New Jersey, akkor ezek a tűk felugranak ötvenig, vagy éppen nyolcvanig.

– Úgy. – Pimli félig mosolyogva, félig komolyan az ujjain kezdett számolni. – Nincsenek teleportátorok, nem sompolyog le északról a Vérző Oroszlán, nincs harcos. Ja, és a Zöldköpenyesek bekaptak egy számítógépes vírust. Ha ez a helyzet, akkor mitől majrészol? Vagy szerinted ciki van?

– Gondolom, a közeledő végtől. – Finli keserveset sóhajtott. – Megkettőzöm az őrséget a tornyokban ma éjjel, és őrzáratoztatni fogok a kerítés mentén.

– Mert érzed, hogy ciki van. – Pimli fakón mosolygott.

– Ja. Ciki. – Finli nem mosolygott; ravasz fogacskái rejtve maradtak fényes, barna pofájában.

Pimli a vállára csapott. – Gyere, menjünk föl a Stúdióba. Talán megvigasztal, ha látod, hogy valamennyi Törő dolgozik.

– Talán – bólintott Finli, de nem mosolygott.

– Minden rendben, Fin – mondta gyengéden Pimli.

– Gondolom – felelte a taheen, és kételkedve bámulta a berendezést, azután Beemant és Trelawneyt, a két alacsony embert, akik tisztelettudóan várták az ajtóban, hogy a két nagykutya befejezze a tanácskozást. – Gondolom. – De a szíve mélyén nem hitt benne. Az egyetlen, amiben a szíve mélyén is hitt, az volt, hogy nem maradt teleportátor Algul Sientóban.

A távmérők nem hazudnak.

7

Beeman és Trelawney látta őket, ahogy végigmennek a tölgyfa burkolatú alagsori folyosón a szintén tölgyel burkolt személyzeti lifthez. A fülke falán volt egy poroltó, és egy újabb tábla emlékeztette a Devarfolkent, hogy együtt kell dolgozniuk a tűzveszélymentes környezetért.

Ezt is fejjel lefelé fordították.

Pimli tekintete találkozott Finliével. A Főnök derűt vélt látni biztonsági főnöke szemében, de természetesen az is lehet, hogy csak az ő derűs kedvét veri vissza tükörként. Finli szó nélkül kihúzta a szeget, és megigazította a táblát. Egyikük sem tett megjegyzést a gépezetre, amely hangosan nyikorgott. Arra sem, hogy az emelkedő fülke meg-megbillent. Ha netán elakad, a menekülő csapóajtón gond nélkül távozhatnak, még akkor is, ha némileg túlsúlyos az ember (na jó... nem is olyan némileg), mint Prentiss. A Damli Ház nem volt felhőkarcoló, és rengeteg segítő kéz akadt benne.

Elérték a második emeletet, ahol a liftajtón tisztességesen lógott a felirat. Az volt ráírva: CSAK A SZEMÉLYZET HASZNÁLATÁRA!, aztán: AZONNAL FORDULJON VISSZA, HA TÉVEDÉSBŐL JÖTT ERRE A SZINTRE! NEM KAP BÜNTETÉST, HA AZONNAL JELENTI, MI TÖRTÉNT.

Miközben Finli elővette a nyitó kártyát, olyan hanyagul szólalt meg, hogy az már hazugnak érződött (a

fene azokba a kiismerhetetlen szemekbe!): – Hallottál valamit sai Sayre-ról?

– Nem – felelte Pimli (meglehetősen zsémbesen). – De nem is számítottam rá. Okkal szigeteltek el minket, szándékosan felejtettek itt a sivatagban, mint a Manhattan Terv tudósait a '40-es években. Amikor legutóbb láttam, azt mondta, hogy... nos, akkor láttam utoljára.

– Lazíts! – mondta Finli. – Csak kérdeztem! – Végighúzta a kártyát a nyíláson, és a liftajtó, elég pokoli csikorgással ugyan, de kinyílt.

8

A Stúdió hosszú, magas terem volt a Damli közepén, ugyancsak tölgyfával burkolva. Három emelet magasba nyúlt, egészen az üvegtetőig, ami lehetővé tette, hogy az Algul nehezen megszerzett napsugara bezúduljon. Az erkélyen, amely éppen szemben volt az ajtóval, amelyen Prentiss és o'Tego belépett, sajátságos csoport tartózkodott, amelynek egyik tagja egy Jakli nevű, hollófejű taheen volt, a másik egy can-toi technikus, akit Conroynak, hívtak és két emberi őr, akiknek a neve nem ugrott be azonnal Pimli agyába. Taheen, can-toi és humi munkaidőben együtt dolgoztak óvatos – és néha merev – udvariassággal, de szolgálaton kívül nemigen mutatkoztak együtt. És az erkély területenkívüliséget élvezett, amikor odamentek „barátkozni”. Odalent a Török nem voltak állatkerti vadállatok, sem egzotikus halak egy akváriumban; Pimli (és Finli o'Tego is), szüntelenül ezt sulykolták a személyzet fejébe. Algul Siento urának az eltelt években csak egyetlen alkalommal kellett lobotómiát végrehajtani a személyzet egy tagján, egy tökhülye humi őrön, akinek David Burke volt a neve, mert lehajított valamit – talán mogyoróhéjat? – a Törökre. Amikor Burke észbekapott, hogy a Főnök komolyan gondolja a lobotómiát, egy második lehetőségért könyörgött, fogadkozott, hogy sosem tesz többé efféle lealacsonyító ostobaságot. De Pimlinél süket fülekre talált. Meglátta a lehetőséget, hogy most olyan példát statuálhat, amely sok évig, talán évtizedig hatni fog, és jóváhagyta az ítéletet. Máig lehetett látni a most már igazán idióta Mr. Burke-öt, ahogy a Mallon vagy a Left'rds Bond'ry körül sétálgat, a szája tátva, a szemében tétova kifejezés – majdnem *tudom, hogy ki vagyok*, majdnem *emlékszem rá, hogy mit tettem, amitől ilyen lettem*, mondta az a szempár. Ő volt az eleven példa arra, hogy mit nem szabad csinálni, arra, ami egyszerűen tilos a dolgozó Török jelenlétében. Azt azonban egyetlen szabály sem mondta ki egyértelműen, hogy a személyzetnek tilos ide feljönnie, és időről időre meg is tették.

Mert frissítő hatású volt.

Egyrészt, a dolgozó Török mellett nem kellett beszélni. Az úgynevezett „jó lelkiállapot” magától beállt, ha az ember akármelyik irányba elindult a második emeleti folyosó akármelyik liftjétől, és amikor kinyitotta az erkélyre vezető ajtót, ez a vidám elme kivirágzott a fejében, és megnyitott egy sor érzékelési kaput. Aldous Huxley teljesen megkomolyodna itt, gondolta nemegyszer Pimli. Néha az ember azon kapta magát, hogy a talpa elhagyja a padlót, valamiféle lebegés sodorja tova. Minden, amit a zsebében tartott, hajlamossá vált arra, hogy a levegőben lebegjen. Korábban lehetetlen helyzetek látszólag maguktól oldódtak meg abban a pillanatban, ahogy az ember rájuk gondolt. Ha valamit elfelejtett valaki, mondjuk, egy ötórás találkozót, vagy a sógora középső nevét, ez volt az a hely, ahol eszébe jutott. És még ha rájött is, hogy valami fontos dologról feledkezett meg, akkor sem szomorodott el. A folken széles mosollyal az arcán hagyta el az erkélyt még akkor is, ha a lehető legkomorabb volt, amikor fölment oda (a rosszkezd volt az elsőrendű oka az erkély látogatásának). Mintha valami boldogsággázzal lett volna átitatva, amely a lenti Török felől áramlott fölfelé a szemnek láthatatlanul, és még a legbonyolultabb távmérő sem mérhette volna meg.

Üdvözölték a fentieket, azután odamentek a széles, pácolt tölgyfa korláthoz, és lenéztek. A terem lehetett volna tágas könyvtár egy előkelő londoni klubban. Puha fényű lámpák – nem is egy valódi

Tiffany burával – állnak kis asztalokon, vagy a (természetesen ugyancsak tölgyfa burkolatú) falakon világítanak. A legdrágább török szőnyegek borítják a padlót. Az egyik falon egy Matisse lóg, egy másikon Rembrandt... a harmadikon a Mona Lisa. Az eredeti, ellentétben azzal a hamisítvánnyal, amely az Alapvilágban a Louvre-ban lóg. Egy férfi áll előtte, kezét összefonja a háta mögött. Főnről úgy fest, mintha a képet studírozná – talán a híres mosolyt igyekszik megfejteni –, de Pimli jobban tudja. Azok a férfiak és nők, akik újságot tartanak a kezükben, ugyancsak olyan látszatot keltenek, mintha olvasnának, de ha az ember lent van mellettük, akkor láthatja, hogy üresen merednek a szemibe a McCallok és Harperék fölött, esetleg mellett. Egy tizenegy-tizenkét éves lány, akinek szalagos nyári ruhája ezerhatszáz dollárba kerülne a Rodeo Drive gyerekbutikjában, babaház mellett ül a kandalló mellett, de Pimli tudja, hogy ügyet sem vet a Damli prima másolatára.

Harminchárman vannak odalent. Összesen harminchárman. Nyolckor, egy órával azután, hogy a mesterséges napfény kialszik, bevonul harminchárom friss Törő. És van egy ember – egyetlenegy –, aki úgy jön-megy, ahogy neki tetszik. Egy alak, aki meglépett a kerítés alatt, és semmilyen büntetést nem kapott érte... kivéve persze, hogy visszahozták, de ennek az embernek ez a büntetés elég is.

Mintha a gondolat megidézhetné, kinyílt a terem túlsó ajtaja, és Ted Brautigan lépett be csöndesen. Még mindig viselte a tweed utazósapkát. Daneeka Rostov fölnézett a babaház mellől, és rámosolygott. Brautigan rákacsintott. Pimli egy kicsit oldalba bökte Finlit.

Finli: *(látom)*

De ez több volt látásnál. Érezték. Abban a pillanatban, hogy Brautigan belépett a terembe, azok, akik az erkélyen tartózkodtak – és ami ennél sokkal fontosabb, a földszintiek is –, érezték, hogy az erő szintje megemelkedik. Még mindig nem tudták teljesen biztosan, miben rejlik Brautigan képessége, a tesztberendezések sem segítettek (a vén eb maga is kicsinált többet, még hozzá szándékosan, ebben a Főnök biztos volt). Ha akadtak is hasonlóak, az alacsony emberek nem találtak rájuk tehetségvadászataikon (most már abbahagyták ezeket az utakat; elég tehetségük volt ahhoz, hogy befejezzék a munkát). Egy dolog azonban világosnak látszott: Brautigan tehetséges erősítő, olyan pszichikum, aki nem csupán önmagában erős, de képes erősíteni mások képességeit pusztán azzal, hogy a közelükbe megy. Finli gondolatai, amelyek rendes körülmények között megismerhetetlenek voltak még a Török számára is, most neonfényként izzottak Pimli agyában.

Finli: *(rendkívüli)*

Pimli: *(És mostanáig egyedülálló, amennyire tudjuk Láttad a dolgot)*

Kép: szembogarak szűkülnek és tágulnak, szűkülnek és tágulnak.

Finli: *(Igen Tudod, hogy mi okozza)*

Pimli: *(Egyáltalán nem. De nem is érdekel drága Finli Ez a vén)*

Kép: Öreg kóbor kutya, csapzott szőrébe bojtortjánok ragadtak, három lábon sántít.

(csaknem befejezte a munkáját, úgyszólván itt az ideje, hogy)

Kép: Lőfegyver, az egyik humi ör Berettájánk csöve a vén kutya koponyáján.

Három emelettel mélyebben beszélgetésük tárgya fölvetett egy újságot (az újságok mind régiiek voltak, öregek, mint Brautigan, évekkel a megjelenésük után kerültek ide), leült egy bőrrel kárpitozott klubfotelbe, amely olyan hatalmas volt, hogy szinte elnyelte, és láthatólag elmerült az olvasásba.

Pimli érezte, hogy a pszichikai erő elszárguld mellette és rajta keresztül a látóhatárig, azon is túl a Sugárhoz, amely az Algul fölött húzódik, belemar, csipkedi, nyúvi, reszeli könyörtelenül a felületét. Lyukakat mar a varázslatba. Türelmesen dolgozik, hogy kivájjja a Medve szemét. Hogy megrepessze a Teknős páncélját. Hogy elpattintsa a Sugarat, amely Shardiktól Maturinig ér. Hogy ledöntse a Tornyot, amely kettejük között állt.

Pimli a társa felé fordult, és egyáltalán nem lepte meg, hogy Tego menyétfejből elővillannak a

hegyes fogak. Végre elmosolyodott! Az sem lepte meg, hogy most olvashatott a fekete szemekben. A taheen normális körülmények között képes nagyon egyszerű mentális üzeneteket küldeni és venni, de ennél több nem telik tőle. Most azonban minden megváltozott. Most...

Most Finli o'Tego megnyugodott. Aggodalmai elillantak. Legalábbis egy időre.

Pimli küldött egy sor sziporkázó képet Finlinek: pezsgősüveg törik szét egy hajó orrán; száz érettségiző lapos fejfedője repül a levegőbe; zászlót ütnek a Mount Everest csúcsába; nevető pár menekül egy templom elől, takargatva a fejüket a rizsszemek záporában; egy bolygó – a Föld – váratlan, vad fényt lövell.

Mindegyik kép ugyanazt sugallta.

– Igen! – mondta Finli, és Pimli már nem értette, miért hitte, hogy nehéz olvasni a menyét szemében. – Igen, valóban! Sikerral áldoz le a nap.

Egyik sem nézett le az erkélyről. Ha megteszik, látták volna Ted Brautigant – igen, a vén ebet, aki fáradt is, bár talán nem annyira fáradt, mint egyesek gondolják –, amint fölneéz rájuk.

Az arcán halvány mosoly ült.

9

Itt sosem esett itt az eső, legalábbis Pimli évei alatt, de néha az éjszakák styxi sötétjében távoli égzengés sortüzei dörögtek. A Devar-Toi személyzete átaludta ezeket a sortüzeket, Pimli viszont gyakran fölriadt. Ilyenkor a szíve a torkában dobogott, és majdnem tudatlan agyában vörös szalaghoz hasonlóan örvénylett a miatyánk.

Ma, Finlivel beszélve Algul Siento ura restelkedő mosollyal használta a ciki jelzöt, egyébként okkal. Ez olyan gyerekes kifejezés, majdnem egy szinten azzal, hogy *ecc-pecc-kimehecc*, vagy *szőrös töke van a légynek*. Most, míg az ágyában feküdt a Shapleigh (a Töröknek Reterát-) házban, amelyet az egész Mall választott el a Damli Háztól, eszébe jutott az érzés – a kétségtelen bizonyosság –, hogy minden rendben, a siker biztos, már csak idő kérdése. Az erkélyen Finli osztozott vele ebben az érzésben, de Pimli azt szerette volna tudni, hogy biztonsági főnökét is ugyanúgy kerüli-e most az álom, mint őt, aki azon rágódik, milyen könnyű félrevezetni azt, aki a dolgozó Török közelében tartózkodik. Mert felküldik ezt a vigyorgást. Ami „jó lelkiállapotot” szuggerál.

És tegyük föl... csak *tegyük föl*... hogy valaki tényleg *irányítja* ezt az érzést? Úgy küldi föl nekik, mint egy altatódalt? Aludj el, Pimli, aludj el, Finli, álmodjatok szépeket, jó gyerekek...

Nevetséges ötlet, teljes mértékben paranoiás. Mégis, amikor újabb sortűz morajlott végig az égen valahonnan délnyugat felől – mindenesetre abból az irányból, ahol Fedic és Discordia van –, Pimli Prentiss felült, és bekapcsolta az éjjeli lámpát.

Finli arról beszélt, hogy megkettőzi ma éjjel az őrséget a tornyokban és a kerítések mentén. Talán holnap meg kéne háromszorozni. Csak a biztonság kedvéért. Mert ilyen közel a véghez nagyon rossz lenne az önelégültség.

Kikelt az ágyból a hatalmas, szőrös, pocakos ember, aki csupán kék pizsamanadrágot viselt. Vízelt, majd letérdelt a lehajtott fedelű vécécsésze előtt, összekulcsolta a kezét és imádkozott, amíg el nem álmosodott. Azért, hogy el tudja látni a feladatát. Azért, hogy meglássa a bajt, mielőtt a baj látja meg őt. Imádkozott anyukáért, úgy, ahogy Jim Jones tette, miközben figyelte, hogyan halad a sor a mérgezett Kool-Aid felé. Addig imádkozott, amíg a morajlás szenilis motyogássá csöndesedett, és akkor immár megnyugodva visszament az ágyába. Elalvás előtt az volt az utolsó gondolata, hogy reggel első dolga lesz megháromszorozni az őrséget, és ez volt az első gondolata is, amellyel ébredt a szobát elárasztó mesterséges napfényre. Mert akkor kell a tojásra a legjobban vigyázni, amikor már csaknem hazaért az ember.

7. fejezet KA-SHUME

1

Brautigannek és barátainak távozása után szomorúság és idegenség lopakodott be a harcosok közé, de kezdetben senki sem beszélt róla. Mindegyik azt hitte, egyedül őt szállta meg a búbánat. Roland, akitől el lehetett volna várni, hogy fölismeri (ka-shume, mondta volna Cort), inkább a másnap miatti szorongás járulékának, vagy még inkább Mennykőcsapás elgyengítő hatásának tulajdonította, mivel itt a nappal homályos volt, az éjszaka meg olyan sötét, mint a vakság.

Az biztos, hogy bőven maradt tennivalójuk, miután Brautigan, Earnshaw és Roland ifjúkori barátja, Sheemie Ruiz elment. (Susannah és Eddie próbáltak beszélni a harcossal Sheemie-ről, de Roland lerázta őket. Jake, aki erős volt az érintésben, nem is próbálkozott. Roland nem állt készen rá, hogy ismét beszéljen a régi napokról, legalábbis még nem.) Lementek egy lejtős csapáson, amely megkerülte a Steek-Tete oldalát, utána sziklák és a sivatag porától belepett bokrok ravasz álcázása mögött megtalálták a barlang száját, amelyről az öregember beszélt. Ez a barlang sokkal tágasabb volt, mint a fönti, gázlámpák lógtak a falba vert cövekekről. Jake és Eddie mindkét oldalon meggyújtott kettőt-kettőt, azután csendesen átkutatták az üreget.

Roland elsőnek a hálószakokat találta meg: négy sorakozott a bal oldali fal mentén, egy-egy figyelmesen felfújt gumimatracon. A zsákokra erősített cédula szerint az amerikai hadsereg tulajdonát képezték. Az utolsó mellett fürdőlepedők voltak egy ötödik gumimatracon: *Négy emberre és egy állatra számítottak*, gondolta a harcos. *Megérzés, vagy valamilyen módon figyeltek minket? Bár számít ez?*

Műanyagba csomagolt tárgy volt egy VESZÉLYES! LŐSZER! feliratú hordón. Eddie lefejtette a műanyag burkolatot. Előkerült egy szerkezet, amelyen két orsó volt, az egyik üres, a másik tele. Roland nem értette a beszélő masina elejére írott szót, megkérdezte Susannah-tól, mit jelent.

– Wollensak – felelte a nő. – Egy német cég. Amikor ezek a gépek elterjedtek, ők készítették a legjobbkat.

– Nana, édesem! – szólalt meg Eddie. – Az én mikoromban azt mondtuk: „Sony! Semmi gagy!” mert ők csináltak olyan magnót, amit az övedre csatolhattál. Walkmannek hívták. Lefogadom, hogy ez a dinoszaurusz itt legalább tíz kiló. Az elemekkel együtt még több.

Susannah megvizsgálta a jelöletlen szalagdobozokat a Wollensak mellett. Három volt. – Alig várom, hogy hallhassam, mi van rajtuk – mondta.

– Talán, majd ha lement a nap – mondta Roland. – Most lássuk, mi van még itt.

– Roland! – szólította Jake.

A harcos felé fordult. Volt valami a fiú arcában, amitől Roland szíve azonnal meglágyult. Ettől nem lett szemrevalóbb, de valami átizzott a vonásain, ami normális körülmények nem látszott. Susannah a szeretetet vélte felismerni benne, meg talán valami halvány reményt a jövőre nézvést.

– Tessék, Jake!

– Tudom, hogy harcolni fogunk...

– Jövő héten a *Visszatérés az O.K. Corralhoz* következik, főszerepben Van Heflin és Lee Van Cleef – dühnyögte Eddie, és bement a barlang végébe, ahol egy sokkal nagyobb tárgy várakozott, steppelt takaróval borítva.

– ...de mikor? – folytatta Jake. – Holnap?

– Talán – felelte Roland. – Bár azt hiszem, valószínűbb a holnapután.
– Borzasztó érzésem van – mondta Jake. – Nem éppen félelem.
– Úgy gondolod, hogy legyőznek minket, drágám? – kérdezte Susannah. Egyik kezét Jake nyakára tette, és belenézett az arcába. Megtanulta tisztelni a fiú előérzeteit. Néha megfordult a fejében, hogy van-e szerepe benne a teremtménynek, amellyel a gyerek a Dutch Hillen találkozott. Az nem robot volt, nem rozsdás, ócska játékszer. Az ajtónálló a Prim igazi maradéka volt. – Valamit megszimmantottál a szélben? Erről van szó?
– Nem hinném – felelte Jake. – Nem tudom, mi ez. Olyasmit érzek, mint egyszer, közvetlenül azelőtt...
– Közvetlenül mi előtt? – kérdezte Susannah. De mielőtt Jake válaszolhatott volna, Eddie közbevágott. Roland örült neki. *Közvetlenül azelőtt, hogy lezuhantam.* Ezzel akarta befejezni Jake. *Közvetlenül azelőtt, hogy Roland hagyott lezuhanni.*
– Mi a szent szar? Gyertek ide! Ezt nézzétek!
A burkolat alól előbukkant egy motoros jármű, olyasféle, mintha egy terepjárót kereszteztek volna egy gigászi triciklivel. Kerekei széles ballongumik voltak, mély, cikcakkos mintázattal. Minden műszert a kormányzarvon helyeztek el. A kezdetleges műszerfalon egy játékkártya hevert. Roland tudta, mi van rajta, mielőtt Eddie fölvette és megforgatta volna két ujja között. A kártya egy fátylas nőt ábrázolt egy forgó kerék mellett. Az Árnyak Hölgye.
– Úgy tűnik, mézsem, ezt neked hagyta itt Ted haverod! – mondta Eddie.
Susannah sebesen odakúszott. Fölemelte a karját.
– Emelj föl! Emelj föl, Eddie!
Eddie megtette, és mikor a felesége a nyeregbe került, a gyeplőszárak helyett a kormányt markolva, úgy festett, mintha a járművet egyenesen neki gyártották volna. Megnyomott egy vörös gombot, mire a motor zümmögve életre kelt, még hozzá olyan halkán, hogy alig lehetett hallani. Elektromosság, nem benzin, állapította meg Eddie. Akár egy golfkocsi, csak ez valószínűleg sokkal gyorsabb.
Susannah ragyogó mosollyal fordult a férje felé. Megveregette a háromkerekű sötétbarna burkolatát. – Szólítsál Missus Kentaurnak! Egész életemben ilyet kerestem, és még csak nem is tudtam róla!
Egyikük sem vette észre Roland döbönt arcát. Lehajolt, hogy fölvegye a kártyát, amelyet Eddie elejtett.
– Igen ez az Árnyak Hölgye, aki ravaszul mosolyog a fátyla alatt, de ugyanakkor mintha zokogna. Amikor legutóbb látta ezt a kártyát, egy férfi kezében volt, aki néha Walternek, máskor Flaggnek nevezte magát.
Fogalmad sincs, hogy milyen közel vagy a Toronyhoz, mondta Walter. *Világok forognak a fejed körül.*
Most végre szinte kétségtelen bizonyossággal fölismerte az érzést, amely közéjük kúszott: nem aggodalom vagy fáradtság, hanem ka-shume. Nem lehet igazán lefordítani ezt a bánattól súlyos kifejezést; azt jelenti, hogy érzik a *ka-tet* közeledő szétesését.
Meghalt Walter o'Dim, az ő régi rossz szelleme. Roland nyomban tudta, mihelyt meglátta az Árnyak Hölgyének arcát. A Devar Toi hatalmának megtöréséért vívott harcban hamarosan közülük is elesik valaki. A mérleg, amely pillanatnyilag az ő oldalukra billen, ismét egyensúlyba kerül.
Az meg sem fordult a fejében, hogy ő is meghalhat.

Három cégnév volt, amelyeket Eddie azonnal fölismert „Suzie Terepjáró Triciklijén”. Az egyik a Honda; a másik a Takuro (mint a superinfluenzát megelőző korszak legnépszerűbb importcikke, a Takuro Spirit); a harmadik az Északi Központi Pozitronika. Na és volt még egy negyedik is: U.S.

ARMY, úgy is, mint TULAJDONOS.

Susannah nem szívesen szállt le róla, de végül csak megtette. Isten tudja, elég néznivaló akadt; ez a barlang tele volt kincsekkel. Az elkeskenyedő járatot megtöltötte az élelmiszer (főleg fagyasztva szárított étel, valószínűleg nem olyan ízletes, mint Nigel kajája, de legalább tápláló), palackozott víz, dobozos italok (Coca-Cola és Nozz-A-La, alkohol viszont egy csepp se), és a megígért propángáz tüzhely. Voltak még fegyverekkel töltött ládák, némelyiken – bár korántse mindegyiken – U.S. ARMY jelzéssel.

Most jöttek ki belőlük a legalapvetőbb képességeik: az igazi vetülékszálak, ahogy Cort mondta volna, azok a képességek és ösztönök, amelyek talán életük nagy részében aludtak volna, leszámítva néhány alkalmi balhét, ha nem jön Roland, aki felébresztette, előcsalogatta őket, és gyilkos törré reszelte a fogaikat.

Alig váltottak néhány szót. Roland elővett egy széles feszítővasat a tarisznyájából, és a ládák fedele alá ütötte a végét. Susannah megfélekedett a Terepjáró Tricikliről, amelyre egész életében várt; Eddie megfélekedett a viccelődésről; Roland a rossz előérzetéről. Csak a fegyvereket lesték, amelyek rájuk vártak, és nem volt köztük olyan, amelynek a működését ne értették volna meg azonnal vagy rövid tanulmányozás után.

Volt ott egy ládára való AR-15-ös karabély, a csövek lezsírozva, az elsütő szerkezet szaglott az olajtól. Eddie felfedezte a rájuk szerelt váltókart, és belenézett a mellettük levő ládába. Műanyaggal letakart, lezsírozott fémdobok álltak egymáson, olyanok, mint azok a dobtárok a géppisztolyokon a *Fehérizzás*-hoz hasonló gengsztereposzokban, csak ezek nagyobbak tűntek. Eddie kiemelt egy 15-öst, megfordította, és pontosan azt találta, amire számított: egy kart, amely lehetővé tette, hogy a dobtárok át lehessen szerelni a karabélyokra, amitől azok gyorstüzelő géppuskákká változnak. Hány lőszer fér egy ilyen dobtárba? Száz? Százhuszonöt? Biztosan elegendő egy egész század lemészárlásához.

Egy ládában mintha rakéták lettek volna, oldalukon STS felirattal. Mellettük fél tucat kézi rakétavetőt helyeztek el a barlang falának támaszkodó állványon. Roland rámutatott a festett atomemlékmára, és megrázta a fejét. Nem óhajtott olyan fegyvert használni – legyen bármilyen erős –, amely halálos sugárzást gerjeszt. Hajlandó volt megölni a Töröket, ha csak ezzel tudja megakadályozni a Sugár rongálását, de csak legvégső esetben.

Egy gázárcokkal teli fémtálca mellett (Jake borzalmasnak találta őket, olyanok voltak, mint idegen bogarak levágott feje), két ládában különböző kézfegyverek voltak: rövid csövű géppisztolyok, amelyeknek tusájába a COYOTE szót vésték, és nehéz automata fegyverek, Cobra Stars felirattal. Jake-et mindkettő vonzotta (igazság szerint *minden* fegyver tetszett neki), de csak az egyik Start vette ki, mert kissé emlékeztette az elvesztett pisztolyra. A tár a fegyveragyban volt, és egyszerre tizenöt-tizenhat golyó fért bele. Ehhez nem kellett lőszert számolni, elég volt ránézni, hogy az ember tudja.

– Hé! – szólt Susannah, aki visszatért a barlang szájához. – Ezt nézzétek meg! Csikeszek!

– Lássuk a fedelét! – mondta Jake, mikor előrementek a nőhöz. Susannah félretette a fedelet; Jake fölvette, és csodálattal tanulmányozta. Mosolygó fiú volt rajta, homlokán villámforma sebhely. Kerek szemüveget viselt, kezében varázspálcára emlékeztető botot tartott, előtte egy csikesz lebegett. A rajz alá ezeket a szavakat stencilezték:

A 449. ZÁSZLÓALJ TULAJDONA
24 „CSIKESZ”
HARRY POTTER-MODELL
SOROZATSZÁM # 465-17-CC NDJKR

NE BALHÉZZ ÖSSZE A 449-ESEKKEL!
MERT KIRUGDOSSUK BELŐLED A „SLYTHERINT!”

A ládában kéttucatnyi csikesz volt, apró műanyag fészkekbe csomagolva, mint a tojások. Annak idején, amikor megküzdöttek a Farkasokkal, Roland bandájából senkinek nem volt alkalma, hogy eleven példányokat tanulmányozzon, de most bőven volt idejük, hogy kielégítsék kíváncsiságukat. Mindegyikük fölött egyet. A csikeszek akkorák voltak, mint egy-egy teniszlabda, csak sokkal nehezebbek, rácsos felszínük az apró földgömbök szélességi és hosszúsági fokaira emlékeztetett. Bár acélnak tűntek, a felszínüket kicsit be lehetett nyomni, mintha nagyon kemény gumiból készültek volna. Minden csikeszen volt egy azonosító lemez, mellette pedig egy gomb. – Ez ébreszti föl őket – dörmögte Eddie. Jake bólintott. Volt még egy apró homorulat a domború felszínen, amibe éppen belefért egy ujj. Jake belenyomta az ujját, és közben egy fikarcnyit sem aggódott, hogy a fegyver felrobban, esetleg egy kis körfűrész ugrik ki belőle, és levágja az ujját. A mélyedés alján levő gombot kellett benyomni, hogy be lehessen lépni a programba. Nem tudta, honnan tudja, de tudta.

A csikesz gömbhéjának egyik szelete halk szisszenéssel félrecsúszott. Négy apró lámpa volt alatta: három sötét, a negyedik lassan, sárgán hunyorgott. Hét kicsi ablak sorakozott egymás mellett, amelyek most ezt mutatták: 0 00 00 00. Mindegyik alatt volt egy apró gomb, amelyet legföljebb egy kihegyezett gemkapocs hegyével lehetett benyomni. – Akkora, mint egy bogár segglyuka – morgott később Eddie, miközben megpróbálták egyet beprogramozni. Az ablakocskáktól jobbra volt még két gomb, K és V betűkkel jelölve.

Jake megmutatta őket Rolandnak. – Ez itt KÉSZ, a másik pedig VÁRJ. Ugye így gondolod? Mert én igen.

Roland biccentett. Még sose látott ilyet – közelről semmiképpen –, de az ablakokkal együtt nyilvánvaló volt, mi a gombok értelme. Ezek a csikeszek hasznosabbak lehetnek, mint a távolabbi célokra beállítható atomlövedékek. KÉSZ és VÁRJ.

KÉSZ... és VÁRJ.

– Ted és két haverja mindezt nekünk gyűjtötték össze ide? – kérdezte Susannah.

Roland úgy gondolta, nemigen számít, ki hagyta itt – itt van, ennyi elég –, de bólintott.

– Hogyan? És honnan szerezték?

Roland nem tudta. Csak annyit tudott, hogy a barlang egy ma'sun – fegyvertár. Alattuk emberek harcolnak a Torony ellen, amelynek a védelmére fölesküdték az Eld-fiak. Ő és tet-je váratlanul rohan rájuk, és ezekkel a fegyverekkel újra és újra odacsapnak, amíg ellenségeik el nem rúgják a szeget.

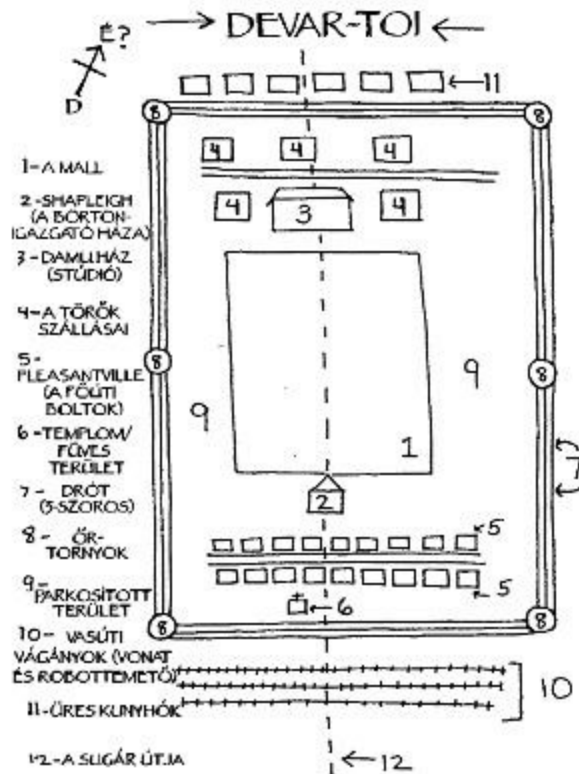
Vagy ők nem járnak ugyanígy.

– Talán valamelyik itt hagyott szalagon megmagyarázza – vélte Jake.

Bebiztosította új Cobra automatáját, és a táskájába dugta, a megmaradt Orizák mellé. Susannah szintén újított magának egy Cobrát, egyszer-kétszer megpörgette a mutatóujján, mint Annie Oakley.

– Talán – mondta, és rámosolygott Jake-re. Rég érezte magát ilyen jól. Ennyire tehermentesnek. Valami mégis háborgatta az elméjét. Vagy talán a lelkét.

Eddie fölemelt egy csővé csavart, három zsineggel átkötött szövetdarabot. – Ez a Ted azt mondta, hogy hagy nekünk egy térképet a fogolytáborról. Lefogadom, hogy ez az. Van rajtam kívül valaki, akit érdekel?

Mindnyájukat érdekelte. Jake segített szétekerni a térképet. Brautigan figyelmeztette őket, hogy kezdetleges munka, tényleg az volt: nem több köröknél és négyzeteknél. Susannah látta a kisváros nevét – Pleasantville –, és ismét Ray Bradbury jutott az eszébe. Jake kuncogott a primitív iránytűn, amelyen a térkép rajzolója egy kérdőjellel egészítette ki az E irányt.

Miközben a hevenyészett földabroszt tanulmányozták, hosszú, reszketeg sikoly hallatszott a homályos külvilágból. Eddie, Susannah és Jake idegesen néztek körül. Csi fölemelte a fejét a mancsáról, halkán, kurtán felmordult, azután visszafeküdt és elszunnyadt. Menj a fenébe, rossz fiú, én itt vagyok a háziakkal, és nem félek tőled!

– Mi ez? – kérdezte Eddie. – Prérifarkas? Sakál?

– Valami sivatagi kutya – bólintott szórakozottan Roland. Guggolt (ami azt jelentette, hogy a csípője pillanatnyilag jobban volt), és átkarolta a sípcsontját. Mereven nézte a vászonra rajzolt primitív köröket és négyzeteket. – Can-toi-tete.

– Ez olyasmi, mint a *Dan-Tete*? – kérdezte Jake.

Roland nem törődött vele. Fölvette a térképet, kivitte a barlangból, hátra se fordult. A többiek összenéztek, magukra tekerték takarójukat, mintha kendő lenne, aztán követték.

Roland visszatért oda, ahová Sheemie (barátainak kis segítségével) áthozta őket. Ez alkalommal távcsövet is vitt magával, és sokáig bámult le a Kék Mennysorra. Valahol mögötte ismét vonított a sivatagi kutya. Hangja magányosan jajgatott a félhomályban. Jake megállapította, hogy a homály még homályosabb lett. A szem alkalmazkodik a nappal múlásához, de a fényszóró most még jobban vakított. A napgépen nyilván bekapcs és kikapcs van, átmenet nincs. Még az is lehet, hogy égetik egész éjjel, bár ez kétséges. Az idegrendszer a sötét és a világos váltakozására van berendezve, ahogy a biológiaórán tanulta. Az ember sokáig kibírja kevés fénnel – a sarkvidéki országokban évente megtörténik –, de nagyon össze tud zavarodni tőle. Jake úgy gondolta, hogy azok, akik odalent szolgálatban vannak, nem akarhatják megkavarni a Töröket, már amennyire ez rajtuk múlik. Azt akarják, hogy a „napjuk” minél tovább kitarson; itt minden ócska, és könnyen elromlik.

Végül Roland átadta a távcsövet Susannah-nak. – Főleg a füves négyszög két végénél levő házakat

vizsgáld meg. – Kigöngyölte a tekercest, mint egy színész, aki az előadáson készül felolvasni valamit, majd azt mondta: – A térképen 2. és 3. a számuk.

Susannah alaposan megnézte az épületeket. A 2. számú, a börtönigazgató háza, kicsi, gyarmati stílusú, neonkék faház volt, fehér díszítéssel. Az anyja azt mondaná az élénk színre és az eresz alatti díszes lombfűrész munkára, hogy olyan, mint egy mesekunyhó.

A Damli-ház jóval nagyobb volt, és sokan jöttek-mentek benne. Voltak, akik olyan lomhán mozogtak, mint az igazi civilek. Mások viszont sokkal – mondjuk úgy, éberebbnek látszottak. Két-három alak valamilyen teher alatt görnyedt. Átadta a távcsövet Eddienek, és megkérdezte tőle, hogy azok ott Roderick gyermekei-e.

– Azt hiszem – felelte a férje –, de nem lehetek teljesen...

– Ne törődjete a Rodikkal – szólt rájuk Roland –, most ne. Mit gondolsz arról a két épületről, Susannah?

– Nos – kezdte a nő óvatosan (mert a leghalványabb fogalma sem volt arról, hogy a dinh mit vár tőle) –, rendszeren karbantartják őket, különösen, ha összehasonlítjuk némelyik rommal, amelyeket utunk során láttunk. Az, amelyiket Damli-háznak neveznek, különösen mutatós. Ez az úgynevezett Anna királynő stílus...

– Gondolod, hogy fából vannak, vagy csak úgy néznek ki? Különösen az érdekel, amely a Damli nevet viseli.

Susannah ismét beállította a távcsövet, azután átadta Eddie-nek. Eddie belenézett, majd továbbadta Jake-nek. Miközben a fiú szemlélődött, hangos KLIKK gördült feléjük a távolság mérföldjein át... és kialudt a Cecil B. DeMille-féle napsugár, amely fényszóróként megvilágította Devar-Toit, tömény, bíbor alkonyatot hagyva maga után, amelyet hamarosan feketeség követett.

Ebben a sötétben ismét felüvöltött a sivatagi kutya, amitől Jake karja libabőrös lett. A hang emelkedett... emelkedett... és hirtelen abbamaradt egy utolsó, elfúló üvöltéssel. Úgy hangzott, mint egy végső, megdöbbsent sikoly. Jake bizonyosra vette, hogy a sivatagi kutya már nem él. Valami mögé lopakodott, és amikor a nagy fenti fény kialudt...

Látta, hogy még mindig égnek lámpák odalent; kettős, fehér sor, amelyek „Pleasantville” utcai lámpái lehettek, sárga körök, valószínűleg nátriumgőz lámpák a Török szállásainál... és időnként reflektorok döftek a sötétségbe.

– Nem, gondolta Jake, nem reflektorok. Keresőfények. Mint egy börtönfilmben. – Menjünk vissza – mondta. – Innen többé semmit nem lehet látni, és nem szeretek idekint lenni a sötétben.

Roland helyeselt. Libasorban követték, Eddie vitte Susannah-t, mögöttük Jake ment, Csivel a sarkában. Egyre várta, hogy egy második sivatagi kutya folytatja az üvöltést, de hiába.

4

– Fából vannak – mondta Jake. Törökülésben kuporgott az egyik gázlámpa alatt, odatartva arcát a kellemes, fehér fénynek.

– Fa – helyeselt Eddie.

Susannah habozott egy pillanatig, érezte, hogy ez fontos kérdés, és újra átgondolta, amit látott. Azután ő is bólintott. – Fa, ebben úgyszólván biztos vagyok. Különösen az, amelyet Damlinak neveznek. Hogy építsenek egy barokk házat kőből vagy téglából, aztán fának álcázzák? Nincs értelme.

– Ha bolonddá teszi a nomádokat, akik felgyújtják – mondta Roland –, akkor van. Van értelme.

Susannah gondolkodott. Természetesen igaza van Rolandnak, mégis...

– Továbbra is azt mondom, hogy fa.

Roland bólintott. – Én is. – Talált egy nagy, zöld üveget, amelyre azt írták: PERRIER. Kinyitotta,

meggyőződött róla, hogy a Perrier víz. Keresett öt poharat, és mindegyikbe ugyanannyit töltött. Letette őket Jake, Susannah, Eddie, Csi és maga elé.

A dinh-ednek mondasz? – kérdezte Eddie-től.

– Igen, Roland, tudod, hogy így van.

– Megosztod a khefet velem, és megiszod ezt a vizet?

– Igen, ha akarsz. – Eddie eddig mosolygott, de most elkomolyodott. Nagy erővel rohanta meg ismét az érzés. A ka-shume, egy szomorú szó, amelyet eddig nem ismert.

– Igyál hát, jobbágyom.

Eddie nem kifejezetten szerette, ha jobbágyoknak nevezik, mégis megitta a vizet. Roland letérdelt elé, és könnyű, száraz csókot lehelt Eddie szájára. – Szeretlek, Eddie – mondta. Kint a Mennykőcsapást jelentő romok között feltámadt a sivatagi szél, szúrós, mérgezett homokot sodorva.

– Hát... én is szeretlek – mondta Eddie. Teljesen megdöbben. – Mi a baj? És ne mondd, hogy semmi, mert érzem.

– Semmi baj – mosolygott rá Roland, de Jake még sosem hallotta ilyen szomorúnak a harcos hangját. Ez megrémítette. – Ez csak a ka-shume, és ez elér minden *ka-tet*-et, amely valaha is létrejött... de most, amikor egészek vagyunk, megosztjuk a vizünket. Osztozunk a khefben. Ez örömteli dolog.

Susannah-ra nézett.

– Dinh-ednek mondasz?

– Igen, Roland, dinh-emnek mondalak. – Nagyon sápadtnak tűnt, de lehet, hogy csak a gázlámpák fehér fénye tette.

– Megosztod velem a khefet, és iszol ebből a vízből?

– Örömmel – felelte Susannah, és fölvette a műanyag poharat.

– Igyál hát, jobbágyom.

A nő ivott, de közben sötét, komoly szemét Rolandra szegezte. Azokra a hangokra gondolt, amelyeket álmában hallott az oxfordi börtöncellában: ez is halott, az is halott, amaz is halott; ó, Discordia, és az árnyak elmélyültek.

Roland szájon csókolta. – Szeretlek, Susannah.

– Én is téged.

A harcos Jake felé fordult. – A dinh-ednek mondasz?

– Igen – felelte Jake. Az ő sápadtsága nem volt kérdéses; még az ajka is hamuszínűnek rémlett. – A ka-shume halált jelent, igaz? Melyikünk hal meg?

– Nem tudom mondta Roland –, és az árnyék még fölemelkedhet rólunk, hiszen a kerék még mindig forog. Nem érezted a ka-shume-t, amikor Callahannel bementetek a vámpírok tanyájára?

– De igen.

– Mindkettőtök ka-shume-jét?

– Igen.

– Mégis itt vagy. A *ka-tet*-ünk erős, és számos veszélyt megúsztunk. Lehet, hogy ezt is túléljük.

– De érzem...

– Igen – mondta Roland. A hangja gyengéd volt, de a szemében ijesztő pillantás ült. Ez a pillantás túl volt az egyszerű szomorúságon, ez azt mondta, itt lesz, ami lesz, de minden mögött ott a Torony, a Setét Torony, én pedig ott lakom, szívben és lélekben, kaban és khefben. – Igen, én is érzem. Ahogy mindnyájan. Ezért vesszük magunkhoz a vizet, amely a bajtársiasságot jelenti, és egymáshoz köt minket. Megosztod velem a khefet és ezt a vizet?

– Igen.

– Igyál, jobbágyom.

Jake engedelmeskedett: Azután, mielőtt Roland megcsókolhatta volna, ledobta a poharat, átkarolta a harcos nyakát, és vadul a fülébe súgta: – Szeretlek, Roland.

– Én is téged – felelte a férfi, és eleresztette. Odakint a szél ismét rákezdett. Jake várta, hogy valami üvöltöni kezd – talán diadalmasan –, de semmi ilyesmi nem történt.

Roland mosolyogva a szőrmókushoz fordult.

Belső-világbeli Csi, a dinh-ednek mondasz?

– Dinh! – vakkantotta Csi.

– Megosztod velem a khefet és ezt a vizet?

– Khef! Víz!

– Igyál, jobbágyom.

Csi beledugta a pofáját műanyag pohárba – elég kényes művelet volt –, és addig lefetyelt, amíg a víz el nem tűnt. Azután várakozón felnézett. Perrier-cseppek csillogtak a bajuszán.

– Szeretlek téged is, Csi – mondta Roland, és lehajtotta a fejét, közel a szőrmókus éles fogaihoz. Csi egyetlenegyszer megnyalta a férfi arcát, azután ismét beledugta a pofáját a pohárba, reménykedve, hátha talál még egy kortyot.

Roland kinyújtotta a kezét. Jake megfogta az egyiket, Susannah a másikat. Végül bezárták a kört.

Ahogy a piások szokták az AA-találkozókon gondolta Eddie.

– Egy ka-tet vagyunk – mondta Roland. – Sokból egyik. Megosztottuk a vizünket, megosztottuk az életünket és keresésünket. Ha valaki elesik, az nem vész el, mert egyik vagyunk, és nem merül feledésbe, még a halálban sem.

Még egy pillanatig fogták egymás kezét. Roland engedte el elsőnek a többiekét.

– Mi a terved? – kérdezte Susannah. Nem szólította aranyomnak; amennyire Jake megfigyelhette, soha többé nem becézte a dinh-t. – Elmondod nekünk?

Roland a Wollensak magnó felé biccentett, amely a hordón állt. – Talán meg kéne hallgatnunk először – mondta. – Van egy tervem, de amit Brautigan mond, segíthet némely részletnél.

5

Az éjszaka a Mennykőcsapásban maga a sötétség: nincs hold, nincsenek csillagok. Mégis, ha kint állunk a barlang előtt, amelyben Roland és tetje éppen megosztotta a khefet, és most a szalagokat fogja meghallgatni, amelyeket Ted Brautigan hagyott nekik, két vörösen izzó parazsat láthatnánk, amelyek a szélfúttá sötétben lebegnek. Ha fölfelé kapaszkodnánk az ösvényen, amely a Steek-Tete oldalán vezet a két izzó parázs irányába (veszedelmes célpontok a sötétben), végül belebotlanánk egy hétlábú pókba, amely egy mutáns prérifarkas kísértetiesen összelappadt teteme fölött kuporog. Ez a can-toi-tete a szó szoros értelmében torzszülött volt életében, egy ötödik láb csonkja állt ki a melléből, kocsonyás hústömeg lógott a hátsó lábai között, mint egy formátlan tőgy, de a húsa táplálja Mordredet, a vére pedig, nagy gőzölgő kortyokban benyelt vére olyan édes, mint a desszertbor. Igazság szerint itt sokféle ennivaló akad. Mordrednek nincsenek barátai, akik egyik helyről a másikra szállítanak a teleportálás hétmérföldes csizmájában, mindazonáltal korántsem fárasztotta el az út a Mennykőcsapás állomástól a Steek-Tetéig.

Éppen eleget hallott ahhoz, hogy tudja, mit tervez az apja: meglepetésszerű támadás a lenti tábor ellen. Nagy a létszámfölény, de Roland mesterlövészei szeretik a vezérüket, és a meglepetés ereje hatalmas fegyver.

A harcosok pedig olyanok, akiket Jake fou-nak mondana. Megbolondulnak, ha felforr a vérük, és semmitől sem félnek. Az ilyen örület még hatalmasabb fegyver.

Mordred, úgy tűnik, tetemes tudással született. Tudja például, hogy ha Vörös Apja is tudná azt, amit ő,

azonnal értesítené a harcos jelenlétéről Devar-Toi urát vagy biztonsági főnökét. Azután ma éjjel, kicsit később a Belső-Világból jött kis csapat maga esne csapdába. Talántán álmukban ölnék meg őket, ilyen módon téve lehetővé, hogy a Török folytassák a Király művét. Születésekor Mordred nem hozta magával azt a tudást, hogy mi ez a mű, de képes logikusan gondolkodni, a hallása pedig éles. Most már érti, mit akarnak a harcosok: azért jöttek, hogy megtörjék a Töröket.

Igen, leállíthatná őket, de Mordredet nem érdeklik Vörös Apjának tervei vagy törekvései. Most fedezi fel, hogy igazából a kívülállás keserű magányosságát élvezzi. Azt, hogy annak a gyermeknek a hideg szemével nézhet, aki az életet és a halált, a háborút és a békét figyeli az asztalán álló hangyafarm üvegén át.

Hagyná, hogy ama ki'dam megölje az ő Fehér Apját? Ó, dehogya! Ezt az örömet magának tartogatja, és erre megvannak az okai, máris megvannak. Ami azonban a többieket illeti – a fiatalembert, a kurta lábú nőt és a srácot –, igen, ha a ki'dam Prentiss kerekedik felül, ölje csak meg bármilyen eszközzel valamelyiket, vagy mindahányat! Mordred Deschain hagyja, hadd folytatódjon a játék. Ő majd figyel. Hallgatózik. Hallani fogja a sikoltozást, az égésszagot, figyeli, ahogy a vért beissza a föld, azután, ha úgy ítéli meg, hogy Roland nem győzhet, akkor Mordred közbelép. A Bíbor Király nevében, igen, ez jól hangzik, de igazából a saját nevében, és a saját okán, ami fölöttébb egyszerű: *Mordred éhes*.

És ha Roland és *ka-tet*-je győz? Győz, és továbbindul a Torony felé? Mordred nem nagyon hiszi, hogy megtörténhet, mert a maga különös módján ő is tagja a *ka-tet*-nek, ő is megosztja velük a khefet, és ugyanazt érzi, amit ők. Érzi a barátok feje fölött lebegő végzetet.

Ka-shume!, gondolja mosolyogva Mordred. Maradt egy szem a sivatagi kutya pofájában. Az egyik szőrös, fekete pókláb megcirógatja, felcsippenti. Úgy eszi, mint egy szőlőszemet, azután visszafordul a gázlámpák fehér fényéhez, mert kiszivárog a takaró mellett, amelyet Roland akasztott a barlang szájára.

Közelebb menjen? Olyan közel, hogy hallja őket?

Mordred úgy véli, megteheti, különösen mivel a feltámadó szél elfojtaná mozgásának zaját. Izgalmas ötlet!

Lefelé inal a sziklás lejtőn a fényszilánkok felé, a magnószalagról mormoló hang és a hallgatók gondolatainak irányába: a fivérei, nővér-anyja, a kedvenc öleb és természetesen a vezér, a Fehér Ka-Apa felé.

Olyan közel kúszik, amennyire mer, azután összekuporodik a hideg, szeles sötétben, nyomorúságosan és élvezve nyomorúságát, álmodva a kirekesztett álmait. Bent, a takaró mögött fény van. Legyen nekik, ha ezt szeretik; most hadd legyen világos. Egy idő után Mordred úgyis kioltja. És a sötétben neki is meglesz az öröme.

8. fejezet

FELJEGYZÉSEK A MÉZESKALÁCS HÁZBÓL

1

Eddie a többiekre nézett. Jake és Roland a hálósájkján ült. Csi Jake lábánál gömbölyödött össze. Susannah kényelmesen elhelyezkedett a Terepjáró Tricikli nyergében. Eddie elégedetten biccentett, és megnyomta a magnó LEJÁTSZÁS gombját. Az orsók forogni kezdtek... csönd... forgás... csönd... aztán krákogás. Ted Brautigan beszélni kezdett. Több mint négy órán át hallgatták, Eddie az üres orsó helyére mindig fölrakta a következőt, nem bajlódott azzal, hogy visszacsévélje.

Senki sem kérte, hogy hagyják abba, különösen Roland nem, aki néma bűvölettel hallgatott, még akkor

is, amikor a csípője ismét lüktetni kezdett. Úgy gondolta, most már többet ért; azt bizonyosan tudta, hogy van esélyük leállítani, ami a táborban folyik. Ám azt is tudta, hogy ez az esély igen csekély. A ka-shume érzése tette világossá. Az ember nem fogja fel igazán, milyen nagyok a tétek, amíg meg nem pillantja a fehér ruhás istennőt, a szuka-istennőt, hogyan integet formás fehér karjával, amelyről lecsúszik a köntös ujja: *Gyere hozzám, fuss hozzám! Igen, ez lehetséges, elérheted a célodat, győzhetsz, így hát fuss hozzám, add nekem a szívedet! És ha összetöröm? Ha egyiktek belezuhan a coffah gödrébe (oda, amit új barátaid pokolnak hívnak)? Hát az bizony baj!*

Igen, ha valamelyikük a coffahba zuhan, és elég, miközben már látja a szökőkutakat, az bizony nagy baj. És a fehér ruhás szuka? Hát ő csípőre teszi a kezét, hátraveti a fejét, és nevet, miközben vége lesz a világnak. Ilyen sok múlik ezen az emberen, akinek a fáradt, józan hangja betölti a barlangot. Maga a Setét Torony függ tőle, mert Brautigan félelmetesen hatalmas ember.

Az a különös, hogy ugyanezt el lehet mondani Sheemie-ről is.

2

– Mikrofonpróba egy, kettő... próba egy, kettő... próba, próba, próba. Ted Stevens Brautigan beszél, ez itt mikrofonpróba...

Rövid szünet. Forogtak az orsók, az egyik tele, a másik most telik.

– Jó, rendben. Sőt nagyszerű. Nem voltam biztos benne, hogy ez a szerkentyű működik, különösen itt, de úgy tűnik, minden rendben. Azzal készültem fel erre, hogy elképzelvek, amint négyen – illetve ha beleszámítjuk a fiú kis barátját, öten – hallgatjátok ezt, mert a vizualizációt mindig kiváló szemléltető eszköznek tartottam. Sajnos ebben az esetben nem jön be a dolog. Sheemie nagyon jó – sőt ragyogó – mentális képeket tud közvetíteni, de Roland az egyetlen közület, akit látott, bár vele sem találkozott Gileád eleste óta, amikor még mindketten nagyon fiatalok voltak. Nem szeretnék tiszteletlen lenni, barátaim, de Roland, aki most Mennykőcsapás felé közeledik, gyanúm szerint aligha hasonlít ahhoz a fiatalemberhez, akiért Sheemie barátom annyira rajong.

Hol vagy most, Roland? Maine államban keresed az író? Azt, aki engem is megteremtett? New Yorkban keresed Eddie feleségét? Egyáltalán, életben vagytok még? Tudom, jó esélyetek van rá, hogy elérjétek Mennykőcsapást; a *ka* elhoz titeket DevarToi-ig, de egy nagyon erős ellen-*ka* mozdult meg a Bíbor Király szavára, ellened és a tet ellen dolgozik, ezerféle módon. Mindegy...

Emily Dickinson nevezte tollas lénynek a reményt? Nem emlékszem. Rengeteg dolog van, amire nem emlékszem többé; de úgy tűnik, arra emlékszem, hogyan kell harcolni. Ami talán jó dolog. Remélem, hogy az.

Talán megfordult a fejetekben, hogy hol vehettem ezt föl, hölgyem és uraim?

Nem így volt. Csak ültek, mint akiket megdelejezett az orsók forgása, Brautigan kissé poros hangja, és körbeadtak egy palack Perrier-t meg egy doboz Graham kekszet.

– Részben azért mondom ezt el – folytatta Brautigan –, mert hárman, akik Amerikából származtok, bizonyosan jól fogtok mulatni rajta, de mindenekelőtt hasznos lehet, amikor kitervelitek, miként pusztítsátok el azt, ami Algul Sientóban folyik.

Beszéd közben csokoládétáblákból készült széken ülök. Az ülése nagy, kék habcsók, és nem hiszem, hogy kényelmesebbek lennének nála a gumimatracok, amelyeket nektek akarunk otthagyni. Azt gondolhatnátok, hogy egy ilyen ülés ragacsos, de nem az. A szoba falai – és a konyha is, amelyet látok a tőlem balra levő gumicukor boltív mögött – zöld, sárga és vörös kandiscukorból készültek. Ha az ember megnyalja a zöldet, citromízű. A vörös fal málna. Ámbár az íz (ennek a síkos világnak minden értelmében) kevés szerepet játszik Sheemie választásaiban, én legalábbis így gondolom; azt hiszem, egyszerűen csak imádja az élénk színeket, mint minden kisgyerek.

Roland bólogatott, és halványan elmosolyodott.

– Mindazonáltal el kell árulnom nektek – folytatta szárazon a hang –, hogy boldogabb lennék, ha legalább egy szoba kicsit mértéktartóbban lenne berendezve. Talán nem ártana egy kis kék. Még jobbak lennének szürkék és barnák.

Ha már a földszíneknél tartunk, a lépcsők is csokoládéból vannak. A korlát csíkos nyalóka. Az azonban mégsem mondható, hogy „a csokoládélépcső az emeletre vezet”, mert *nincs* emelet. Az ablakból autókat lehet látni, amelyek gyanúsán hasonlítanak bonbonokhoz, a járdák meg mintha édesgyökérből készültek volna. De ha az ember kinyitja az ajtót, és egy lépésnél többet tesz meg a Twizzler Avenue felé, akkor ugyanott találja magát, ahonnan elindult. Azon a helyen, amit jobb híján „való világnak” nevezünk.

A Mézeskalács ház – így hívjuk, mert mindig ilyen illat van idebent, a meleg mézeskalácsé, amelyet most vettek ki a sütőből – legalább annyira Dinky műve, mint Sheemie-é. Dink a Corbett-házba költözött, ahol Sheemie lakik, és egy éjjel hallotta, ahogy Sheemie álomba sírja magát. A legtöbb ember ilyen esetben napirendre tér az ügy fölött, és tudom, hogy a világon senki sem hasonlít Dinky Earnshaw-nál kevésbé az Irgalmas Szamaritánusra, de mégsem ment tovább, hanem bekopogtatott Sheemie lakosztályába, és megkérdezte, bemehet-e.

Ha most megkérdezitek, Dinky azt fogja mondani, hogy nem nagy ügy. „Még új voltam ezen a helyen, magányos voltam, és barátokat akartam szerezni”, mondaná. „Hogy egy pasi így bög, ebből arra gondoltam, hogy *neki* is barátra van szüksége.” Mintha ez lenne a világon a legegyszerűbb dolog. Sok helyen igaz lehet, de Algul Sientóban nem. Azt hiszem, elsősorban ezt kell megértenetek, ha érteni akartok *minket*. Így hát bocsássatok meg, ha úgy tűnik, hogy túl sokat foglalkozom ezzel a témával.

Némelyik humi ör morkoknak hív minket valami fantasztikus tévésorozat földöntúli lényei után. Ezek a morkok a Föld legönzőbb emberei. Antiszociálisak? Nem egészen. Némelyek *rendkívül* társas lények, de csak addig, amíg nekik megfelel, vagy amennyire szükségük van rá. Nagyon kevés mork szociopata, de a legtöbb szociopata egyúttal mork is, ha jól értettem, amit mondtak. A leghíresebb, akit hál'istennek sose hoztak ide az alacsony emberek, egy Ted Bundy nevű tömeggyilkos.

Ha van egy-két fölös cigarettád, senki sem érezhet együtt veled vagy csodálhat annyira, mint egy mork, akinek cigire van szüksége. De ha megszerezte, már ott sincs.

A legtöbb mork – és százból kilencvennyolc vagy kilencvenkilenc az –, ha sírást hall zárt ajtó mögül, még csak le sem lassít, akármerre tart. Dinky bekopogtatott, és megkérdezte, bejöhét-e, noha új volt még ott, és ezért érthető módon zavart is (arra is gondolhatott, hogy megbüntetik az előző főnöke meggyilkolása miatt, de ez a történet egy más napra tartozik).

És nézhetjük a dolgot Sheemie oldaláról is. Megint csak azt mondom, hogy százból kilencvennyolc-kilencvenkilenc mork egy ilyen kérdésre azt kiáltotta volna vissza: „Kopj le!” vagy éppen „Baszki!” Hogy miért? Mert élesen a tudatában vagyunk annak, hogy különbözünk a többi embertől, és ez olyasfajta különbség, amit a legtöbb ember nem szeret. A Neander-völgyiek szerethették így az első cro-magnoniakat, akik a szomszédjukba költöztek. A morkok nem szeretik, ha meglepik őket.

Szünet. Csak az orsók forogtak. Mind a négyen érezték, hogy Brautigan töpreng.

– Ez nem egészen igaz – mondta végül. – A morkok azt nem szeretik, ha érzelmileg sebezhető állapotban lepik meg őket. Harag, boldogság, könnyek, hisztérikus nevetés vagy ilyesmi. Olyan, mint amikor ti kerültök forró helyzetbe a fegyvereitek nélkül.

Én sokáig egyedül voltam itt. Olyan mork voltam, akit, akár tetszett neki, akár nem, érdekeltek a többiek. Azután ott volt Sheemie, aki elég bátor, hogy elfogadja a vigasztalást, ha felkínálják. És Dink, aki hajlandó volt a másik felé nyújtani a kezét. A legtöbb mork önző, befelé forduló ember, aki nyers individualistának álcázza magát – azt akarják, hogy a világ afféle Daniel Boone-típusnak nézze

őket –, és higgyétek el, az Algul személyzete ezt szereti. Nincs olyan közösség, amelyet könnyebb lenne kormányozni, mint azt, amelyik a közösségnek még a gondolatát is elutasítja. Értitek már, miért vonzódtam Sheemiehez és Dinkyhez, és milyen szerencsés vagyok, hogy találkoztam velük?

Susannah keze megkereste Eddie-ét, és gyengéden megszorította.

– Sheemie félt a sötétől – folytatta Ted. – Az alacsony emberek – valamennyit így hívom, noha humik és taheenek éppúgy dolgoznak itt, mint can-toik – tucatnyi bonyolult tesztet csináltattak a pszichikai képességekről, de láthatólag nem vették észre, hogy egy olyan féleszű került a kezükbe, aki fél a sötétben. Ez legyen az ő bajuk.

Dinky azonnal megértette a problémát, és meg is oldotta: történeteket mesélt Sheemie-nek. Eleinte tündérmesék voltak, köztük a „Jancsi és Juliska”. Sheemie-t elbűvölte a cukorház gondolata, és egyre újabb részletekért nyaggatta Dinkyt. Így hát, láthatjátok, Dinky volt az, aki a habcsók üléses csokoládészékeket, a gumicukor boltíveket és a nyalókából készült korlátot kitalálta. Kis ideig volt emelet; ott állt a Három Medve ágya. De Sheemie sosem szerette azt a mesét, és mikor elfelejtette, a Casa Mézeskalács emelete... – Ted Brautigan kuncogni kezdett – ...hogy úgy mondjam, biológiailag lebomlott!

Mindenesetre azt hiszem ez a hely, ahol vagyok, egy sipoly az időben, vagy... – újabb szünet. Sóhaj. tán: – Nézzétek, milliárdnyi világegyetem tartalmaz milliárdnyi valóságot. Erre akkor jöttem rá, amikor visszahoztak onnan, amit a ki'-dam az én „kis connecticuti kiruccanásom” néven emleget. Mézesmázos mocsok!

Brautigan hangjából valódi gyűlölet süt, gondolta Roland és ez jó. A gyűlölet jó. Hasznos.

– Ezek a valóságok olyanok, mint a tükrök csarnoka, csak nincs két tükör, amely pontosan ugyanazt verné vissza. Lehet, hogy a végén ugyanahhoz a képhez találok vissza, de még nem tartok ott. Értsétek meg – vagy csak fogadjátok el –, hogy a valóság *organikus*, a valóság *eleven*. Olyasmi, mint egy izom. Amit Sheemie csinál, nem más, mint hogy mentális tűjével lyukat fúr ebbe az izomba. Azért van ilyen tűje, mert különleges...

– Mert egy mork – mormolta Eddie.

– Csitt! – torkolta le Susannah.

– ...használatában – folytatta Brautigan.

Roland fontolóra vette, hogy visszatekeri a szalagot, és meghallgatja a szavakat, amelyeket nem értett, aztán úgy döntött, nem érdekes.

– Ez a hely kívül van az időn és a valóságon. Tudom, hogy keveset értetek a Setét Torony működéséből; csak az átfogó rendeltetésével vagytok tisztában. Nos, gondoljatok a Mézeskalács házra úgy, mintha erkély lenne a Tornyon: amikor idejövünk, kívül kerülünk a Tornyon, mégsem függetlenedünk tőle. Ez valós hely – eléggé valós ahhoz, hogy cukros kézzel és ruhában térjek vissza belőle –, de ide csak Sheemie Ruiz hatolhat be. És ha egyszer itt vagyunk, megtörténik minden, amit kíván. Roland, neked és a barátaidnak volt egyáltalán valami fogalmatok arról, mire képes valójában Sheemie?

Roland kinyújtotta a kezét, és megnyomta a magnó STOP gombját. – Tudtuk, hogy... különös – mondta a többieknek. – Tudtuk, hogy speciális. Cuthbert néha azt mondta: „Mi lehet ebben a fiúban? Viszket tőle a bőröm!” Azután felbukkant Gileádban, az öszvérével, Cappival. Azt állította, hogy követett minket. Mi pedig *tudtuk*, hogy ez lehetetlen, de olyan sok minden történt akkortájt, hogy egy mejisi csaposfiú – nem okos, de nyájas és segítőkész – volt a legkisebb gondunk.

– Teleportálta magát, ugye? – kérdezte Jake. Roland, aki eddig a napig nem hallotta ezt a szót, azonnal bólintott. – Legalábbis a távolság egy részében; így kellett lennie. Mert másként hogyan jöhetett át a Xay folyón? Csak egy híd volt rajta, azt is kötelekből fonták, és amikor átjöttünk, Alain elvágta.

Figyeltük, ahogy ezer lábbal mélyebben belezuhan a vízbe.

– Talán került – szólt Jake.

Roland bólintott. – Talán... de az legalább hatszáz keréknyi távolságra térítette el az útjától.

Susannah füttyentett.

Eddie várt, hogy akar-e mondani még valamit Roland. Amikor látta, hogy nem, előrehajolt, és megnyomta a LEJÁTSZÁS gombot. Ismét Ted hangja töltötte be a barlangot.

– Sheemie képes a teleportálásra. Ami Dinkyt illeti, ő a jövőbe lát... egyebek között. Sajnos a jövő számos utcája le van zárva előtte. Ha az érdekel benneteket, tudja-e az ifjú sai Earnshaw, mi lesz ennek a vége, akkor a válasz nem.

Szóval itt ez a tűszúrás a valóság eleven húsában... ez az erkély a Setét Torony oldalán... ez a Mézeskalács ház. Valódi hely, akármilyen nehéz legyen is elhinni. Itt tároltuk a fegyvereket, a kempingfelszerelést, amíg úgy nem döntöttünk, hogy kint hagyjuk nektek a Steek-Tete túlsó oldalán levő barlangok egyikében, és itt készítettem ezeket a szalagokat is. Amikor elhagytam a szobámat ezzel a régimódi, de félelmetesen hatékony masinával a hónom alatt, délelőtt 10.14 volt KMK – vagyis Kék Mennyország Középidő szerint. Amikor visszatérek, délelőtt 10.14 lesz. Nem számít, meddig maradok. Ez az egyike a roppantul kényelmes dolgoknak a Mézeskalács házban.

Meg kell értenetek – talán Sheemie régi barátja, Roland már érti –, hogy mi hárman lázadók vagyunk egy olyan társadalomban, amelynek az az alapelve, hogy mindenki boldoguljon maga, még akkor is, ha ez a létezés végét jelenti... inkább előbb, mint utóbb. Van jó néhány, rendkívül hasznos képességünk, és ezeket egyesítve sikerült egy lépést előrejutnunk. De ha Prentiss, vagy Finli o'Tego – ő Prentiss biztonsági főnöke – kideríti, hogy mivel próbálkozunk, akkor estére Dinky már a kukacok étke lesz, Sheemie nagy valószínűséggel úgyszintén.. Én vélhetőleg még egy darabig biztonságban vagyok, aminek megvannak az okai, de ha Pimli Prentiss rájön, hogy igyekszünk egy igazi harcost belevonni az ügyeibe – aki talán máris elintézett öt tucat Zöldköpenyest nem is túl messzire innen –, akkor még az én életem sincs biztonságban. – Szünet. – Vagyis értéktelenné válik.

Hosszabb szünet. A korábban üres orsó félig megtelt. – Hallgassatok hát ide – szólalt meg Brautigan elmesélem nektek egy balszerencsés és boldogtalan ember történetét. Lehet, hogy hosszabb lesz, mint amennyi időtök van a meghallgatására; ha ez a helyzet, akkor biztos vagyok benne, hogy legalább hárman meg fogjátok érteni az FF feliratú gomb rendeltetését. Ami engem illet, olyan helyen vagyok, ahol az órák nem működnek, a brokkolit pedig minden bizonnyal a törvény tiltja. Enyém a világ minden ideje.

Eddie-t ismét megdöbbenette, hogy-milyen kimerült az öregember hangja.

– Azt javasolnám, ne tekerjétek előre, hacsak nem muszáj. Mint mondtam, bármi lehet itt, ami segíthet nektek, még ha én nem tudok is róla. Túl közel állok a dolgokhoz. És belefáradtam abba, hogy örökösen vigyázzak, nemcsak ébren, de akkor is, ha alszom. Ha nem lennék képes néha elvonulni a Mézeskalács házba, ahol védelem nélkül is alhatok, akkor Finli can-toi fiai régen elkaptak volna hármunkat. Van egy heverő a sarokban, amely ugyanabból a csodálatos, nem ragacsos habcsókból készült. Odamegyek, és lefekszem, azután olyan rémálmaim vannak, amelyekre szükségem van az ép eszem megőrzéséhez. Azután visszamehetek Devar-Toiba, ahol nemcsak az a dolgom, hogy megvédjem magam, de meg kell védenem Sheemie-t és Dinkyt is. Gondoskodnom kell róla, hogy folytassuk a fedőfoglalkozásunkat, megmutassuk magunkat az öröknek és a kibaszott távmérőiknek, jelezve, hogy egész idő alatt ott tartózkodtunk, ahol kellett: a lakosztályunkban, a Stúdióban, talán filmet néztünk a moziban, vagy jégkrémes szódát ittunk Henry Graham patikájában és cukrászdájában. Ugyanakkor ez azt is jelenti, hogy folytatjuk a Sugár rongálását; minden nap, amikor hozzáfértem a Medve és a Teknős sugárhoz, amelyen dolgozunk, érezhettem, hogy egyre jobban meghajlik.

Gyertek gyorsan, srácok! Ez a kívánságom. Olyan gyorsan, ahogy csak tudtok. Mert nem csak arról van szó, hogy lebukhatok. Dinky szörnyű méregzsák, és az a szokása, hogy borzalmasan átkozódik, ha valaki az elevenén találja. Ilyen állapotban valami rosszat is mondhat. Sheemie igazán igyekszik, de ha valaki rossz kérdést tesz föl neki, vagy rajtakapja, amint valami rosszat csinál, és nem vagyok a közelében, hogy helyrehozzam a hibát...

Brautigan nem fejezte be ezt a gondolatot. Hallgatóinak nem is volt szükségük rá.

3

Amikor újra kezdi, elmondja, hogy a connecticuti Milfordban született 1898-ban, mindnyájan hallottunk hasonló bevezető mondatokat éppen elégszer, hogy tudjuk, most egy – jobb-rosszabb – önéletrajz következik, mégis ahogy hallgatják azt a hangot, a harcosok még egy ismerős dologgal találkoznak; ez még a szörmókusra is igaz. Először nem képesek meghatározni, ám az idő magával hozza a sikert. Ted Brautigan, a Vándor Könyvelő története sok tekintetben hasonlít a Vándor Papnak, Donald Callahan atyának a történetére. Szinte ikrek lehetnének. A hatodik hallgató – aki a takaróval elzárt barlangszáj mögött, a szélfúttá sötétségben kuporog – növekvő együttérzéssel és megértéssel hallgatja. Hogy is ne? A pia nem játszik főszerepet Brautigan történetében, mint az atyáében, a mese mégis a függőségről és a magányról szól, ez a történet egy kívülállóé.

4

Theodore Brautigant tizennyolc éves korában fölvelték az egyetemre, ahová Tim bácsikája is járt, és Tim onkli – maga gyermektelen lévén – boldogan fizette Ted felsőbb tanulmányainak költségét. Amennyire Timothy Atwood tudja, eddig tökéletesen rendben történt minden: felvételi, amit elfogadnak, unokaöcs minden téren ragyog, levizsgázik, és készül, hogy belépjen a nagybácsi bútorüzletébe, miután hat hónapot tölt tanulmányúton – az I. világháború harcterein.

Tim bácsi azt nem tudja, hogy unokaöccse, mielőtt a Harvardra beiratkozott volna, jelentkezik abba az alakulatba, amelyet nem sokkal később Amerikai Expedíciós Hadseregnek neveznek. „Fiam – mondja neki az orvos –, neked rohadtul erős szívzörejed van, a hallásod pedig gyengébb az átlagnál. Most azt fogod mondani, hogy mindezt nem tudtad, azért jöttél ide, hogy megkapd a vörös pecsétet? Mert, megbocsáss ifjú barátom, ezt privátim mondom, ehhez te túl dörzsöltnek tűnsz.”

És Ted Brautigan csinál valamit, amit korábban sose tett, és megesküszik, hogy nem tesz meg még egyszer. Megkéri a katonaorvost, mondjon egy számot, de ne egy és tíz között, hanem egy és ezer között. Hogy kicsit szórakozzon (esik az eső Hartfordban, vánszorgó unalom van a sorozóirodában), a doktor a 748-as számra gondol. Ted eltalálja. Azután a 419-et... a 89-et... és a 997-et. Amikor Ted javasolja, hogy valami híres személyre gondoljon, előre vagy holtra, és Ted megmondja a nevet, Andrew Johnson, nem Jackson, hanem Johnson, a doki ledöbben. Egy másik orvost hív, egy barátját, és Ted végigcsinálja ugyanazt a műsort... egy eltéréssel. A második orvost is megkéri, hogy gondoljon egy számot egy és egymillió között, – azután megmondja neki, hogy a nyolcvanhétezer-négyszáztizenhatra gondolt. A második doktor egy pillanatra meglepődik – illetve igazából megdöbben –, de ezt azonnal álcázza egy széles, seggnyaló mosollyal. „Sajnálom, fiam – mondja –, de legalább százharmincezerrel mellette voltál.” Ted rámered, nem mosolyog, nem viszonozza a seggnyaló mosolyt, de hát tizennyolc éves, még mindig elég fiatal ahhoz, hogy elhűljön egy ilyen egetverő és látszólag értelmetlen hazugságon. Közben Kettes Számú Doki seggnyaló mosolya halványodni kezd. Kettes Számú Doki Egyes Számú Doki felé fordul, és azt mondja: „Nézd csak a szemét, Sam! Nézd, mi történik a szemével!”

Az első doktor ophtalmoszkóppal igyekszik belevilágítani Ted szemébe, de ő türelmetlenül félresöpri. A tükör felé fordul, amelyben a szembogara hol összeszűkül, hol kitágul, elhomályosítva a látását, de ez nem érdekli, most különösen nem. Most az érdekli, hogy Kettes Számú Doki szórakozik vele, és még azt sem tudja, hogy miért. „Írja le a számot – javasolja. – Írja le, akkor nem csaphat be.”

Kettes Számú Doki elvörösödik. Ted megismétli a kihívást. Sam doki papírt-tollat varázsol elő, a második doki átveszi. Már csaknem leírja a számot, aztán meggondolja magát, visszalöki a tollat Sam íróasztalára, és azt mondja: „Sam, ez valami olcsó bazári bűvésztükk. Vak vagy, ha nem látod.” Azzal elmegy.

Ted felszólította dr. Samet, hogy gondoljon egy rokonára, Bármelyikre, és egy pillanat múlva már mondta is, hogy Guy bátyjára gondolt, aki vakbélgyulladásban halt meg tizennégy éves korában; az anyja attól kezdve Sam örangyalának nevezte Guyt. Dr. Sam ez alkalommal úgy néz rá, mintha a fiatalember arcul ütötte volna. Végül csak megjiegt. Talán Ted szembogarának furcsa mozgása okozta, talán a telepátiából tartott tárgyilagosa bemutatón, hiszen nem volt drámai homlokdörgölés, semmi „már látok egy képet... várjon...” Dr. Sam végül félni kezdett. A nagy, vörös bélyegzővel ráüti 701 behívójára az ALKALMATLAN jelzést, és igyekszik lerázni – kérem a következőt, ki akar Franciaországba menni, hogy megszagolja a mustárgázt? –, de a fiatalember megragadja a karját, gyengéden, ám habozás nélkül.

„Hallgasson meg – mondja Ted Stevens Brautigan. – Én igazán gondolatolvasó vagyok. Hat vagy hétéves korom óta gyanítom – amikor elég idős lettem, hogy megjegyzzem ezt a szót –, és tizenhat éves korom óta vagyok biztos benne. Nagy segítséget jelenthetnék a hadsereg felderítésének, és egy ilyen helyen semmit sem számítana a szívzörejem vagy a nagyothallásom. Ami pedig a szememet illeti... – A szivarzsebébe nyúl, elővesz egy napszemüveget, és az orrára biggyeszti. – Ta-dam!”

Bátortalanul mosolyog dr. Samre. Hiába. Egy őrmester strázsál a East Hartford-i ideiglenes sorozóbizottság ajtajában, és az orvos most behívja. „Ez a fickó itt 4F osztály, és meguntam, hogy vitatkozzam vele. Lenne olyan szíves kikísérni a ház elé?”

Most Ted az; akit megragadnak, és korántsem gyengéden.

„Várjon egy percet! – kiáltja. – Van más is! Valami, ami még ennél is értékesebb! Nem tudom, van-e rá szó, de...”

Mielőtt folytathatná, az ügyeletes őrmester kirángatja, és keresztülvonszolja az előszobán sok hasonló korú, tátott szájú fiú és lány között. Van rá szó, évekkel később a Kék Mennyországban megtanulja. A szó az erősítő, és Paul „Pimli” Prentiss véleménye szerint ez az, ami a világegyetem legértékesebb humijává teszi Ted Stevens Brautigant.

De ez nem 1916-ban történik. Azon a napon, 1916-ban végigrángatják a folyosón, kipenderítik a főbejárat előtti gránitlépcsőre, majd szalonnás tájszólásban közlik vele: „Te má ideki akarol maranni, öcskös.” Ted feltételezése szerint az őrmester arra tett javaslatot sajátos déli dialektusban, hogy kerülje őket a jövőben.

Egy darabig, csak áll, és arra gondol: Mivel tudnálak meggyőzni? És: Hogy lehetsz ilyen vak? Nem hiszi el, hogy ez történhetett vele.

De el kell hinnie, mert ott van, ahol, az épületen kívül. Tesz egy hatmértöldes sétát Hartford körül, és a végén még valamit megért. Sosem fognak hinni neki. Senki sem. Soha. Nem hajlandók felfogni, milyen hasznos lehetne egy fickó, aki képes olvasni a Német Legfőbb Parancsnokság közös tudatában. Egy fickó, aki közölheti a Szövetséges Főparancsnoksággal, hol lesz a következő német támadás színhelye. Egy fickó, aki ilyesmikkel – ha csak egy-két lehetőséget kapna! – elősegíthetné,

hogy a háború karácsonyra véget érjen. De nem jut ilyen lehetőséghez, mert nem adják meg neki. És miért? Ahhoz lehet köze, amiért a második orvos megváltoztatta a számát, amelyet Ted eltalált, és nem volt hajlandó leírni egy harmadik számot egy darab papírra. Mert valahol mélyen harcolni akarnak, és egy ilyen Brautigan-féle mindent elrontana.

Ilyesmiről lehet szó.

Hát akkor basszák meg! Visszamegy a Harvardra a nagybátyja pénzén.

Ezt is teszi. A Harvardon mindazzal foglalkozik, amit Dinky mondott, és azonkívül még egy csomó mindennel: dráma, szónoklattan, Harvardi Bíbor, Matematikai Fenegyerek, és természetesen a Phi Béta Kappa. A korai vizsgákkal jó néhány dollárt takarít meg a bácsinak.

Éppen Dél-Franciaországban tartózkodik, a háborúnak rég vége, amikor távirat éri utol: **BÁCSI MEGHALT STOP AMINT LEHET GYERE HAZA STOP.**

Úgy tűnt, itt a kulcsszó a **STOP**.

Isten a tudója, ez volt az egyik vízválasztó pillanat. Igen, hazament és vigasztalt, ahol vigasztalásra volt szükség. De ahelyett, hogy belépett volna a bútorüzletbe, úgy döntött, a **STOP** a gazdasági sikereknek szól, és **START**-ot jelent a gazdasági sötétség felé. A hosszú történet során Roland ka-tet-je egyszer sem hallja, hogy Ted Brautigan összefüggésbe hozná a tudatosan vállalt jelentéktelenségét hihetetlen adottságaival vagy a megvilágosodás pillanatával: az ő értékes tehetsége senkinek sem kell.

Uramisten, hogy kell megértenie! Mert „östehtésége” (ahogy a vacak sci-fi magazinok néha nevezik az ilyet) megfelelő körülmények között fizikailag is veszélyes lehet. Ha minden összejön.

1935-ben Ohióban gyilkossá teszi.

Nem kételkedik benne, hogy egyesek túl erősnek találnák ezt a szót, de ebben az ügyben ő a bíró, és úgy ítél, hogy a szó tökéletesen illik rá. Akronban van a kék nyári alkonyatban, srácok rugdossák a konzervdobozokat a Stossy Avenue egyik végén, lábteniszeznek a másikon, Brautigan pedig a sarkon áll nyári öltönyében, egy oszlop mellett, amelyen fehér csík mutatja, hogy a busz itt fog megállni. Mögötte kihalt édességbolt, az egyik kirakatában a NRA kék sasmadara, a másikon mésszel felmázolt üzenet állítja: **ŐK ÖLTÉK MEG A KISEMBERT.** Ted csak áll ott kopott szattyán levéltárcájával és egy barna zacskóval – benne a vacsorája, disznósült, Mr. Dale Különleges Hentesboltjából – amikor valaki hátulról nekirohan, nekilöki a fehér csíkos póznának. Elsőnek az orra csapódik hozzá, és betörik. Omlik belőle a vér. Azután a szája érintkezik vele, a fogak belehasítanak az ajak lágy húsába, a szája hirtelen megtelik a forró paradicsommártásra emlékeztető, sós ízzel. Rávágnak a keresztcsontjára, valami elszakad. A becsapódás erejétől a nadrágja félig lecsúszott, ferdén, elcsavarodva lóg, akár egy bohócbugyogó, trikót és fényesre ült fenekű gabardinnadrágot viselő ember fut a Stossy úton a lábteniszező srácok felé, jobb kezében lenget valamit, úgy csapkod, mint egy barna bőrnyelv, nahát, hiszen az Ted Brautigan levéltárcája. A mindenit, hiszen őt kirabolták!

A bíbor nyári alkony hirtelen vaksötét lesz, azután ismét kivilágosodik, majd ismét elsötétül. A szeme trükközik, ami csaknem húsz éve úgy meglepte a második dokit, de Ted alig érzékeli. Figyelme a menekülő emberre összpontosul, a mocskok éppen most rabolta el a levéltárcáját, és közben még az arcát is elcsúfította. Életében még soha, de soha nem volt ilyen dühös, és noha neki ártalmatlannak, már-már szelídnek tűnik a tolvaj után küldött gondolat (figyu, haver, adtam volna egy dollárt, ha kérsz, talán még kettőt is)

olyan súlya van, mint az elhajított dárdának. Az is volt. Eltart egy ideig, amíg elfogadja, de amikor megtörténik, rájön, hogy gyilkos, és ha van Isten, akkor Ted Brautigan egy napon ott fog állni a trónja előtt, és felelni fog azért, amit elkövetett. A menekülő mintha megbotlott volna valamiben,

pedig nem volt semmi a repedezett járdán, csupán egy fakuló krétafelirat, amely szerint HARRY SZERETI BELINDÁT. Az érzelmes feliratot gyermekes díszek veszik körül – csillagok, egy üstökös, félhold –, amelyektől később megtanul félni. Ted úgy érzi, mintha őt is most szúrták volna hátba dárdával, de ő legalább még mindig a talpán áll. És nem akarta. Ez a helyzet. A szíve mélyén tudja, hogy nem akarta. Csupáncsak... váratlanul érte a harag.

Fölveszi a tárcáját és látja, hogy a lábteniszező kölykök tátott szájjal bámulják. Célba veszi őket a tárcával, mintha lötyögős csövű fegyver volna, és a srác, aki lefűrészelt seprűnyelet markol, összerázkódik. Ez az összerázkódás még az eldőlt testnél is tovább kísértette a következő évben, és élete hátralevő részében sokszor ismét felbukkant, vagy eltűnt. Mert szereti a gyerekeket, szándékosan sose rémítene meg egyet sem. Azt is tudja, hogy mit látnak: egy félig letolt nadrágú férfit, akinek ezért kilátszik az alsója (talán még a slongja is kilóghat a sliccén, ez lenne az utolsó ecsetvonás), fogja a kezében a pénztárcáját, véres a szája, és eszelős a tekintete.

„Semmit nem láttatok! – ordítja nekik. – Idefigyeljete! Hallottátok? Semmit nem láttatok!”

Ezután följebb rántja a nadrágját. Majd visszamegy a bőröndjéért, de a barna papírzacskót a disznósülttel otthagyja, francba a disznósülttel, az egyik metszőfogával együtt elvesztette az étvágyát is. Egy pillantást vet a járdán heverő hullára és a rémült gyerekekre. Futásnak ered.

Ezzel kezdődött a pályafutása.

5

A második szalag vége leszaladt az orsóról, és halkán huppogott forgás közben.

– Jézus! – szólalt meg Susannah. – Jézus, szegény ember.

– Ilyen régen! – mondta Jake, és megrázta a fejét, mintha ki akarná tisztítani. Számára áthidalhatatlan szakadéknak tűnt a távolság az ő és a Mr. Brautigan mikorja között.

Eddie fölvette a harmadik dobozt, felmutatta a benne levő orsót, és kérdően felvonta a szemöldökét. A harcos a szokott sürgető mozdulattal forgatta az ujjait.

Eddie keresztülvezette a szalagot a lejátzófej előtt. Még sose csinált ilyet, de ahogy mondják, ez nem rakétafizika. Ismét megszólalt a fáradt hang, Dinky Earnshaw Mézeskalács házából, amelyet Sheemie alkotott, egy képzeletből teremtett, létező helyről.

A Setét Torony egyik erkélyéről, ahogy Brautigan nevezte.

A tolvajt este hét felé ölte meg (mindnyájan egyetértettek abban, hogy véletlenül; mindnyájan fegyverrel éltek, ismerték a különbséget a véletlenül és a szándékosan között, nem kellett megbeszélniük a kérdést). Este kilencre Brautigan a Nyugat felé tartó vonaton ült, három nappal később a Des Moines-i „Könyvelőt keresünk” hirdetéseket olvasta. Addigra már tudott magáról valamit, tudta, milyen óvatosnak kell lennie. Többé nem engedheti meg magának a düh fényűzését, még akkor sem, ha jogos a harag. Normális körülmények között afféle társasági telepata – meg tudja mondani, mit ebédeltél, vagy azt, milyen kártya van a kezedben –, de amikor feldühödik, készen áll a lándzsa, az a szörnyű lándzsa...

– És melleleg ez nem is igaz – mondta a hang a magnószalagon. – Mármint ami a társasági telepatát illeti. Ezt már akkor megértettem, amikor zöldfülű koromban be akartam kerülni a sereghez. Csak éppen nem tudtam a megfelelő szót arra, aki voltam.

A szó, mint kiderült, az *erősítő*. És később rájött, hogy bizonyos emberek – bizonyos *fejvadászok* – már ekkor figyelték, felmérték, tudták, hogy egyedülálló még a telepaták alfajában is, csak azt nem tudták, miben. Egyrészt ritka az olyan telepata, aki nem a Kulcsvilágból jött (ez az ő kifejezésük volt). Másrészt Ted a harmincas évek közepe táján kezdte megérteni, hogy képes *elkapni* másokat: ha megérintett valakit, aki érzelmileg túlfűtött állapotban volt, akkor az illető rövid időre telepatává vált.

Azt azonban nem tudta, hogy azok, akik már telepatak voltak, megerősödtek tőle.

Exponenciálisan.

De haladjunk a történetemmel – mondta.

Városból városba költözött, olyan hobó volt, aki személyvonattal utazik, öltönyt visel, nem marhavagonnal vándorol zsávolyoverallban, sehoh sem töltve annyi időt, hogy gyökeret ereszhessen. Utólag úgy gondolta, hogy már akkor is tudomása volt a figyelésről. Ösztönös sejtelem volt, vagy olyasmi, amikor fura dolgokat látunk a szemünk sarkából. Például felfigyelt bizonyos fajta emberekre. Kevés asszony volt köztük, a többi férfi, mindnyájan szerették a csiricsaré ruhákat, a véres bélszínt és a ruhájukhoz hasonlóan rikító színekre dukkózott, gyors autókat. Arcuk durva és megdöbentően kifejezéstelen volt. Ezt a külsőt Brautigan később azokhoz a kreténekhez társította, akik sarlatánok szikéjétől remélték a megszépülést. Ugyanezen húszéves időszak alatt – ismét csak nem tudatosan, csupán a szeme sarkából figyelve – észrevette, hogy akármelyik városban jár, ugyanazok a gyermeteg ábrák bukkannak föl a kerítéseken, az autófelhajtókon, a járdákon. Csillagok és üstökösök, gyűrűs bolygók, félholdak. Néha egy vörös szem. Gyakran ugróiskola is volt a közelben, de nem mindig. Később, mesélte, mindez összeállt a maga örült módján, de nem akkor, a harmincas, negyvenes és korai ötvenes években, amikor csak sodródott. Nem, akkor egy kicsit olyan lett, mint az Egyes és Kettes Doktorok, akik nem akarták látni, ami ott volt az orruk előtt, mert... zavarba hozta őket.

Azután, akkortájt, amikor Korea éppen lejáróban volt, megpillantotta a hirdetést. EGÉSZ ÉLETRE SZÓLÓ MUNKA!, ígérte, és: hogy ha te vagy a MEGFELELŐ KÉPESÍTÉSÜ EMBER, akkor SEMMILYEN KÉRDÉST NEM TESZÜNK FÖL! Számos szükséges tulajdonságot soroltak föl, az egyik a könyvelői képesítés volt. Brautigan biztosra vette, hogy ez a hirdetés országszerte megjelent az újságokban; ő történetesen a *Sacramentói Méh*-ben olvasta.

– Mi a szent szar! – kiáltott Jake. – Ez ugyanaz az újság, amelyet Callahan atya olvasott, amikor kiderült, hogy a barátja, George Magruder...

– Csitt! – szólt rá Roland. – Figyelj! Tovább hallgatták a szalagot.

6

A tesztek humik csináltatták (ezt a kifejezést Ted Brautigan még néhány hétig nem ismerte – addig nem, amíg ki nem lépett az 1955-ös évből, egyenesen át az Algul nem-idejébe). A tisztviselő, akivel végül San Franciscóban találkozik, ugyancsak humi. Ted megtanulja (sok más mellett), hogy az alacsony emberek álcázása, különösen a maszkjuk nem jó, akkor nem, ha közlelről nézi az ember. Közlelről láthatod az igazságot: humi/taheen korcsok, akik vallásos rajongással hisznek a saját átváltozásukban. Legkönnyebben akkor kerülhetsz egy alacsony ember csontokat roppantó ölelésébe, aki gyilkos alacsonyember-agyaraival keresi az arteria carotisodat, ha azzal áztatod magadat, hogy ezek se mehetnek át más változáson, mint hogy vénebbek és rútabbak lesznek. A vörös jel a homlokukon – a Király Szeme – rendszerint eltűnik, ha az amerikai oldalon vannak (vagy beszárad, mint egy ideiglenesen pihenő pattanás), az álarcok hátborzongatóan életszerűek lesznek, kivéve a fülük mögött, ahol kilátszik a szőrös, fogaktól varas bőr, és az orrlyukakban, amelyekben csillók tucattjai hullámzanak. De ki olyan udvariatlan, hogy belebámul másnak a takonycsatornájába?

Akármit gondoljanak magukról, közlelről van bennük valami határozottan rossz, még az amerikai oldalon is, márpedig senki sem akarja elriasztani az új halacsakát, mielőtt beúszna a hálóba. Így hát humik (ezt a rövidítést a can-toi sosem használja; olyan pejoratív szónak tartják, mint a „niggert” vagy a „vampot”) vizsgáltnak, ők interjúvolják a jelölteket, senki más, kizárólag humik, amíg át nem lép az ember az ajtón a dolgozó Amerika oldaláról a Mennykőcsapás oldalára.

Tedet száz másik emberrel együtt tesztelik egy tornateremben, amely a hartfordira emlékezteti. A termet betöltik az iskolai padok (birkózószőnyegeket terítenek alájuk, hogy a padok régimódi, kerek fémlába ne karistolja össze a fényezett deszkapadlót), de az első kör után – ez kilencven perc, matematika, angol, lexikális kérdések – a padok fele kiürült. A második kör után a háromnegyede. A második kör néhány roppant különös kérdést, roppant szubjektív kérdést tartalmaz. Ted sok esetben nem azt válaszolja, amit gondol, mert úgy véli – talán tudja –, hogy a kérdések összeállítói mást választ várnak, mint amilyent ő (és a legtöbb ember) adna. Itt van például ez a gyöngyszem:

23. Megáll egy felfordult autó mellett egy kevésbé forgalmas úton. Az autóba beszorult egy Fiatalember, aki segítségért könyörög. Ön megkérdezi: „Megsebesült, Fiatalember?” – amire ő azt válaszolja: „Nem hinném!” – A közeli mezőn Pénzzel tömött táska hever. Ön:

- a) Megmenti a Fiatalembert, és visszaadja neki a Pénzt.
- b) Megmenti a Fiatalembert, de ragaszkodik hozzá, hogy a Pénzt adják le a helyi rendőrségen.
- c) Elveszi a Pénzt, és továbbmegy, tudva, hogy bár az út néptelen, előbb-utóbb erre jön valaki, hogy kiszabadítsa a Fiatalembert.
- d) Egyiket sem teszi.

Ha ezt a tesztet a sacramentói rendőrségnek csinálja, akkor egy szempillantás alatt a „b” változatot karikázza be. Lehet, hogy alig több országúti csavargónál, de az anyja nem bolondot nevelt föl, de nem ám! Normális körülmények között ez a válasz – a kockázatmentes játék, a biztosra-megyünk válasz. Tartaléknak meg az, amelyik azt mondja: „Halvány segédfogalmam sincs, mi ez, de legalább elég őszinte vagyok, hogy bevalljam, vagyis »d«”.

*Ted azonban a „c”-t karikázza be, de nem azért, mintha ez szükségszerű volna abban a helyzetben. Egész idő alatt az motoszkál benne, hogy az „a”-t fogja, ahol legalább néhány kérdést föltehet a „Fiatalembernek”, hogy honnan van a szájré. Ha az ügyben nem került sor direkt kínzásra (azt pedig ő úgyis megtudná, mindegy, mit mond a témában a „Fiatalember”), akkor fogja, itt a pénze, vagy con Dios. Hogy miért? Mert Ted Brautigan történetesen hisz abban, amit a kimúlt édességbolt oldalára mázoltak: **ŐK ÖLTÉK MEG A KISEMBERT.***

De a „c”-t karikázza be, és öt nappal később egy bezárt tánciskola előszobájában találja magát San Franciscóban (a vonatjegye Sacramentótól idáig már ki van fizetve) három másik emberrel és egy morcos képű tizenéves lánnyal (a lányról kiderült, hogy Tanya Leedsnek hívják, és a coloradói Bryce-ból származik). Jobb, mint mikor négyszáz ember gyűlt oda a tornaterembe a mézesmadzag hirdetésre. Zömmel kecskék. Itt azonban négy juh is van. Egy százalék. Már ez is döbbenetes fogás, mint azt Brautigan később megtanulja.

Végül beküldik egy irodába, amelynek az ajtajára azt írták: SZEMÉLYZETI. Főleg poros balettruhák vannak benne. Vállas, kemény arcú, barna öltönyös férfi ül az íróasztalnál összehajtható széken, oda nem illő légies, rózsaszín tütek között. Ted azt gondolja: Valódi varangy egy imaginárius kertben.

A férfi előredől, karját elefántszerű combjaira támasztja. „Mr. Brautigan – mondja. – Lehet, hogy varangy vagyok, lehet, hogy nem, de följánlhatok önnek egy élethosszig tartó munkát. De ki is küldhetem egy kézzel és üdvözlettel. Ez attól függ, mit válaszol egyetlen kérdésre. Pontosabban egy kérdésről szóló kérdésre.”

A férfi, akiről kiderül, hogy Frank Armitage a neve, átad Tednek egy papírlapot. A 23. kérdés van rajta, amely a Fiatalemberről és a Táskáról szól.

„A »c« pontot karikázta be – mondta Frank Armitage. – Nos, kérem, most mondja meg, de pillanatnyi habozás nélkül, hogy miért”.

„Azért a »c«-t karikáztam be, mert ezt akarták”, feleli Ted egy pillanatig sem habozva.

„És ezt honnan tudja?”

„Mert telepata vagyok – válaszolja Ted. – És maguk pont ilyet keresnek.” Igyekszik pókerarcot vágni, és arra gondol, hogy meglehetősen jól szerepelt, de belülről nagy, zengő megkönnyebbülés tölti el. Mert munkát talált? Nem. Azért, mert hamarosan kap egy ajánlatot, amely mellett elszürkülnek a tévévetélkedők díjai? Ugyan!

Azért, mert végre valakik azt akarják tőle, amire képes.

Mert végre valakinek rá van szüksége.

7

Az állásajánlatról kiderült, hogy csak egy újabb mézesmadzag, de Brautigan olyan őszinte volt a magnós emlékezésben, hogy bevallotta, akkor is ráállt volna, ha ismeri az igazságot.

– Mert a képesség nem nyugszik, nem tudja, hogy kell nyugodni – mondta. – Mindegy, hogy széfek feltörésére, gondolatolvasásra való, vagy tízjegyű számok fejben történő osztására, a képesség ordít, hogy használják. Sohasem fogja be a pofáját. Felébreszt az éjszaka közepén, és rád ordít: „Használj, használj, használj! Belefáradtam, hogy csak üljek itt! Használj, te pöcs, használj!”

Jake gyermekes hahotában tört ki. Eltakarta a száját, de így is tovább pukkadozott. Csi fölnézett rá arany gyűrűs fekete szemével, és ördögien vigyorgott.

A fodros tütüktől rózsálló szobában Armitage hátrtolta kurtára nyírt haján a kalapot, és megkérdezte Tedet, hallott-e valaha a „Dél-amerikai Tengeri Méhekről”. Amikor Ted azt válaszolta, hogy még nem, Armitage azt felelte, ez egy konzorcium, amelynek gazdag dél-amerikai üzletemberek a tagjai, zömmel brazilok, akik 1946-ban fölfogadtak egy csomó amerikai mérnököt, építőmunkást és napszámost. Összesen több mint száz emberről van szó. Ők a Dél-amerikai Tengeri Méhek. A konzorcium négyéves időszakokra veszi föl és különböző fizetési osztályokba sorolja őket, de a fizetés rendkívül nagyvonalú – szinte zavarba ejtően az – minden csoportban. Egy földgyalu kezelője a szerződés szerint évi 20 000 dollárt kapott, ami abban az időben igen tisztességes jövedelemnek számított. De volt még tovább is: a prémium megegyezett az évi fizetéssel. Vagyis összesen 100 000 dollár. Az illetőnek azonban el kellett fogadnia egy szokatlan feltételt: elment, dolgozott, és nem jött haza, amíg a négy év le nem telt, vagy a munka be nem fejeződött. Minden héten két nap szabad, mint Amerikában, és minden évben jár a szabadság is, mint Amerikában, csak éppen a pampákra lehet elutazni. Nem térhet vissza Észak-Amerikába (még Rióba se), amíg a négyéves szerződés érvényes. Ha meghal, Dél-Amerikában temetik el – senki nem fizeti a szállítást. Viszont az ember kap ötven rugót és hatvan napot arra, hogy elköltse, betegye a bankba, befektesse, vagy egyszerűen elpacsizza. Ha a befektetést választotta, akkor az ötven rugó akár hetvenötre is hízhatott, mire az ember előkódorgott a dzsungelből, napbarnítottan, egy csomó vadonatúj izommal és egy életre elegendő mesélnivalóval. És természetesen, ha egyszer kimozdul az ember, akkor meglesz benne a tengerész tolvajnyelven „másik oldalnak” nevezett valami.

Ilyesmiket magyarázott Armitage Tednek nagy komolyan. A dolog negyedmillióval kezdődik, és félmillióval ér véget.

– Ez persze hihetetlennek tűnt – mondta Ted a Wollensakból. – A mindenit, de mennyire. Csak később jöttem rá, hogy milyen hihetetlenül olcsón vettek meg minket, még az akkori árakon is. Dinky különösen ékesszóló, ha a fukarságukról van szó... az „ők” ez esetben a Király bürokratait jelöli. Azt mondja, a Bíbor Király pénzügyi alapokon akarja lerombolni a teremtést, amiben természetesen igaza

van, de azt hiszem, Dinky is tisztában van vele – noha természetesen nem vallaná be –, hogy ha az embernek túl sokat ajánlanak, egyszerűen nem hajlandó elhinni. Vagy, képzelettől függően (sok telepata és látnok úgyszólván teljesen nélkülözi a képzelőerőt) *nem képes* elhinni. A mi esetünkben a szerződés hat évre szól, megújítási lehetőséggel, és Armitage azonnali választ követelt. Kevés technika olyan sikeres, hölgyem és uraim, mint amikor megriasztjuk a célszemélyt, felkeltjük a mohóságát, azután ráreccsenünk.

Én kellően megriadtam, és azonnal belegeyeztem. Armitage azt mondta, hogy a negyedmilkám már délután a Tengerészek San Franciscó-i Bankjában lesz, és azonnal fölvehetem, amint odamegyek érte. Megkérdeztem, nem kell-e aláírnom valamilyen szerződést. Kinyújtotta a kezét – akkora volt, mint egy sonka –, és azt mondta, hogy ez volt a szerződésünk. Megkérdeztem, hogy hova megyek, és mit kell majd csinálnom – ezeket a kérdéseket korábban kellett volna föltennem, ebben egyetértetek velem, de annyira megdöbbsentem, hogy át sem futottak az agyamon.

Mellesleg meglehetősen biztos voltam abban, amit tudtam. Azt gondoltam, hogy a kormánynak dolgozom. Valamilyen hidegháborús dologra gondoltam. A CIA vagy az FBI telepatacsapatára a Csendes-óceán egyik szigetén. Valami rádiójátékban hallottam a dologról.

Armitage azt mondta: „Messzire utazik, Ted, ugyanakkor itt lesz a szomszédban. Egyelőre ennyit mondhatok. Kivéve, hogy tartsa a száját a megegyezésünkről az alatt a nyolc hét alatt, amíg ténylegesen... kihajózik. Ne feledje, a fecsegés elsüllyesztheti a hajót. És noha azt kockáztatom, hogy kitör magán az üldözési mánia, tételezze föl, hogy közben figyelik.”

És természetesen figyeltek. Később – jóvátehetetlenül későn, ahogy mondani szokták – visszajátszottam magamnak a Friscóban töltött utolsó két hónapomat, és rájöttem, hogy egész idő alatt figyelt a can-toi.

Az alacsony emberek.

8

– Armitage és két másik humi várt ránk a Mark Hopkins Szálloda előtt – mondta a magnóból a hang. – Tökéletes tisztasággal emlékszem a dátumra; 1955-ben volt, Mindenszentek napján. Délután öt órakor. Én, Jace McGovern, Dave Ittaway, Dick... a családneve nem jut eszembe, hat hónappal később halt meg, Humma azt mondta, tüdőgyulladás, a többi ki'can is megerősítette – ki'cannak a hitvány szar alakokat, vagy a szar *folkent* nevezzük, ha érdekel titeket –, de azért az öngyilkosság volt, ha senki más nem is, én tudom. A többiek... nos, emlékeztek a Kettes Számú Dokira? A többi olyan volt, mint ő. „Sai, ne mondd nekem, amit nem akarok tudni, ne zavarj össze a világképemet.” Az utolsó Tanya Leeds volt. Kemény kis emberke...

Szünet, azután kattanas. Majd Ted hangja visszatért, és mintha frissebb lett volna. A harmadik szalag is a vége felé járt. *A maradékot ugyancsak gyorsan lezavarhatta*, gondolta Eddie, és a gondolat csalódással töltötte el. Akármi van is hátra, Ted fene jó mesélő volt.

– Armitage és a kollégái beültettek egy Ford kombiba, amit ama szépséges napokban szappandoboznak nevezünk. A szárazföld belseje felé vittek egy Santa Mira nevű faluba. A főutca ki volt kövezve. A többi földút volt. Emlékszem, egy csomó fűrőrtorony volt a környéken, úgy festettek, mint az imádkozó sáskák... noha addigra besötétedett, csak a körvonalaik rajzolódtak az égre.

Valamiféle vasútállomást vártam, vagy legalább egy buszt, az ablakban a CHARTERJÁRAT táblával. Ehelyett odamentünk ehhez az üres raktárhoz, amelynek az elején ferdén lógott a SANTA MIRA SZÁLLÍTMÁNYOZÁS felirat, én pedig egy gondolatot vettem, világos volt, mint a nappal, és Dick Akárkitől származott. *Megölnek*, gondolta. *Idehoztak minket, hogy megöljenek, és ellopják a holminkat.*

Ha az ember nem telepata, nem tudja elképzelni, hogy az ilyesmi mennyire ijesztő lehet. Hogy a bizonyosság... mennyire elborítja az agyadat. Láttam, hogy Dave Ittaway elsápad, és noha Tanya nem adott hangot – kemény emberke volt, mint mondtam –, elég világos volt a kocsiban, hogy lássam a szeme sarkában a könnyeket.

Odahajoltam hozzá, megfogtam Dick kezét és megszorítottam, amikor el akart húzódni. Gondolatot küldtem felé: *Nem fizettek volna fejenként negyedmilliót, amelynek a nagyobb része még mindig ott van a Tengerészek Bankjában, hogy aztán kihozzanak a semmi közepébe és ellopják az óránkat.*

Jace is küldött nekem egy gondolatot: *Nekem még csak óráim sincsen. Bevágtam két éve a zaciba Albuquerqueban, és mire eszembe jutott, hogy vegyek egy másikat – tegnap volt, éjjeltájban –, minden bolt bezárt, különben is túl részeg voltam ahhoz, hogy leereszkedjem a bárszékről, amelyiken ültem.*

Ettől földerültünk, és valamennyien elneveltük magunkat. Armitage megkérdezte, min nevetünk, és ettől még vidámabbak lettünk, mert volt valamink, ami belőlük hiányzott: tartani tudtuk egymással a kapcsolatot úgy, ahogy ők nem. Azt feleltem, hogy semmin, azután kicsit ismét megszorítottam Dick kezét. Ez hatott. Azt hiszem, én... segítettem neki. Ez volt az első eset, hogy megtettem. Az első a számos alkalom közül. Ezért is vagyok olyan fáradt; a segítség sokat kiszed az emberből.

Armitage és a többiek bevezettek minket. A raktár üres volt, de a túlsó végében levő ajtóra két szót írtak krétával, a szokásos holdak és csillagok keretében: MENNYKŐCSAPÁS ÁLLOMÁS. Hát nem volt éppen állomás: sem sínek, sem buszok, sem út, azon kívül, ahol bejöttünk. Az ajtó két oldalán ablakok voltak, de semmi sem látszott, ha kinéztünk rajtuk, csak néhány kisebb épület – lakatlan viskók, egyikük kiégett rom – és teliszemetelt bozótos.

Megszólalt Dave Ittaway: „Miért jöttünk ide?“, mire az egyik azt felelte: „Majd meglátja”. Igaza volt. „Hölgyek előre”, mondta Armitage, és kinyitotta az ajtót.

Sötét volt a másik oldalon, de nem ugyanolyan *fajta* sötét. Ez *sötétebb* sötét volt. Ha már láttátok Mennykőcsapást éjszaka, akkor megértitek. És más volt a hangja is. Az öreg Dick haver meggondolhatta magát, mert megfordult. Az egyik ember előhúzott egy pisztolyt. És sosem felejttem el, amit Armitage mondott ezek után. Mert olyan... emberségesen hangzott. „Most már késő visszafordulni – mondta. – Most már csak előre mehetnek.”

Azt hiszem, akkor már tudtam, hogy a hatéves terv és a tetszés szerinti szerződésmegújítás nem más, mint amit Bobby Garfield barátom és az ő barátja, Sully-John úgy hívott, hogy ócska rizsa. Nem mintha olvastam volna a gondolataikban. Mind kalapot viseltek. Sosem láttam alacsony embert – vagy alacsony asszonyt – kalap nélkül. A férfiaké egyszerű puhakalap, olyasfajta, mint az akkori divat, de ezek nem közönséges kalapok voltak. Gondolkodósapkák voltak. Bár még pontosabb lenne gondolkodás *elleni* sapkának nevezni; leszígetelték a viselőik gondolatait. Ha megpróbáltál lehallgatni valakit, aki ilyet viselt – csak zümmögést hallottál meg suttogást. Nagyon kellemetlen, olyan, mint a révülés harangjátéka. Ha hallottatok ilyet, akkor tudjátok. Visszariaszt a túlzott erőfeszítéstől, márpedig az erőfeszítéshez nem fülük a foga az Algul telepatainak. A Töröknek az a legfontosabb, hölgyem és uraim, hogy végigcsinálják, amibe belekezdték. És aminek a szörnyűsége, csak akkor mutatkozik meg igazán, amikor az ember hátrébb húzódik, és távolabbról nézi. Még egy dolog van, amire a Török nem hajlandók. Elég gyakran hallani egy mondást – egy versikét a tábor körül, de olvasni is lehet a falakon, ahova krétával írják föl: „Élvezd az utat, legyen magad, egyet lapozz, sokat napozz.” Ez sokkal többet jelent annál, hogy „Nyugi”. Ennek a klapanciának a folyamányai fölöttébb kellemetlenek. Értitek?

Eddie úgy vélte, hogy ő képes megérteni. Eszébe jutott, hogy Henry bátyjából abszolút csodálatos Törő lett volna. Feltételezve persze, hogy mindig megkapja a heroinját és a Creedence Clearwater

Revival-albumjait.

Hosszabb szünet következett, azután Ted bánatosan elnevette magát.

– Azt hiszem, ideje kissé rövidebbre fogni a történetet. Átmentünk az ajtón, a többit hagyjuk. Ha megtettétek, tudjátok, hogy rendkívül kellemetlen, ha az ajtó nincs kiváló műszaki állapotban. És ez az ajtó a kaliforniai Santa Mira és Mennykőcsapás között jobb állapotban volt, mint némelyik, amelyeken azóta közlekedtem.

Egy pillanatig csak sötétség volt a másik oldalon és annak az „állatnak” az üvöltése, amit a taheenek sivatagi kutyának hívnak. Azután kigyúlt egy csomó lámpa, és megláttuk ezeket... ezeket a lényeket, madár menyétfejjel, az egyiknek egyenesen bikafeje volt, szarvak meg minden. Jace felsikoltott, és én is. Dave Ittaway sarkon fordult, és futni próbált, de Armitage elkapta. Bár ha nem teszi, akkor is, hova mehetett volna? Vissza az ajtón? Zárva volt, és amennyire tudom, egyirányú. Az egyetlen, aki nem adott hangot, Tanya volt, és mikor rám nézett, a szemében és a gondolataiban egyaránt megkönnyebbülést láttam. Mert tudjátok, mi tudtuk. Nem minden kérdésre kaptunk választ, de a két igazán fontosra igen. Hol vagyunk? Egy másik világban. Mikor juthatunk vissza a miénkbe? Soha az életben. A pénzünk ott ülhet a San Franciscó-i Tengerészbankban, amíg sok millióvá hízik, mégsem fogja elkölteni soha senki. Mi ugyan egyhamar nem járunk arra.

Volt ott egy busz, benne egy Phil nevű robotsofőr. „A nevem Phil”, mondta. Olyan szaga volt, mint a villámnak, és kellemetlen kattogás hallatszott a belsejéből. Az öreg Phil mostanra halott, elkerült a vonat és robottemetőbe csak az Isten tudja, hány társával együtt, de biztosan még így is maradt elég gépi segítőjük, hogy befejezzék, amit elkezdtek.

Dick elájult, amikor megérkeztünk a Mennykőcsapás oldalra, de mire megláttuk a tábor fényeit, magához tért. Tanya az ölébe fektette a fejét, és emlékszem, milyen hálásan nézett föl a lányra. Különös, mikre emlékszik az ember, nem igaz? Ellenőriztek a kapuban. Kijelölték a házunkat, benne a lakosztályunkat, gondoskodtak róla, hogy vacsorát kapjunk... méghozzá piszkosul finomat! Az elsőt a számtalan közül.

Másnap elmentünk dolgozni. És leszámítva „kis kiruccanásomat Connecticutba”, azóta is itt dolgozunk.

Újabb szünet. Azután:

– Isten irgalmazzon nekünk, azóta is egyfolytában dolgozunk. És Isten bocsássa meg nekünk, legtöbben boldogok vagyunk. Mert a tehetség azt az egyetlen dolgot akarja, hogy használják.

9

Elmeséli nekik az első munkanapjait a Stúdióban, és azt, hogy miként jött rá – nem fokozatosan, hanem szinte azonnal –, hogy nem azért vannak itt, mert kémeket keresnek, vagy az orosz tudósok gondolatait kell leolvasniuk, „sem bármi efféle űrháborús hülyeségért”, ahogy Dinky mondaná (nem mintha Dinky akkor itt lett volna, Sheemie viszont már bentlakó volt). Az ő dolguk az, hogy törnek valamit. Érezte maga körül, nemcsak az égben Algul Siento fölött, de mindenütt, még a lábuk alatt is.

Mégis egész elégedett. A koszt jó, és noha az évek során a szexuális étvágya csökken, cseppet sem ellenzi a sajátos numerákat, csak minden alkalommal emlékezteti magát, hogy a szimulációs szex valójában nem több eszközzel történő maszturbációnál. Miután elég fura kurvával csinálta, ahogy országúton élő embereknél szokás, tanúsíthatta, hogy maga a szex sem sokban különbözik a maszturbációtól; az ember igyekszik, olyan keményen, ahogy bír, dől róla az izzadság, a nő meg mondja, hogy: „bébibébibébi”, közben egész idő alatt azon filózik, hogy tankolni kéne, és igyekszik visszaemlékezni, hogy melyik napon van árleszállítás a Vörös és Fehérben. Mint az élet

legtöbb dolgánál, itt is használni kell a képzeletet, és Ted ért hozzá, nagyon jó az öreg a vizualizációban. Szereti, hogy tető van a feje fölött, szereti a társaságot – az örök, azok örök, igen, de hisz nekik, amikor azt mondják, hogy a munkájukhoz ugyanúgy hozzátartozik a káros anyagok bejutásának, mint a Török kijutásának megakadályozása. A foglyok többségét kedveli, és egy-két év elteltével rájön, hogy a foglyoknak valami különös okból szükségük van rá. Képes vigasztalni őket, ha el vannak keseredve; egyórányi dűnnyögő beszélgetéssel le tudja csillapítani a honvágy rohamait. Ez pedig biztosan jó dolog. Talán minden az – bizonyosan annak érzi. A honvágy emberi dolog, a Törés viszont isteni. Igyekszik elmagyarázni Rolandnak és tet-jének, de leginkább azzal közelíti meg, hogy olyan, mint mikor az ember végre meg tudja vakarni az addig elérhetetlen pontot a hátán, amely megőrijtette az enyhe, de elmulaszthatatlan viszketéssel. Szeret a Stúdióba menni, akárcsak a többiek. Szereti érezni, ahogy ott ülnek, a jó fa és a jó bőr illatában, keresnek... keresnek... azután hirtelen: Oóó! Megvan. Beleakaszodsz, hintázol rajta, mint majom az ágon. Törsz, babám, és a törés isteni!

Dinky egyszer azt mondta, hogy a Stúdió az egyetlen hely az egész világon, ahol érzése szerint valóban kapcsolatban van önmagával, és éppen ezért szeretné, ha bezárnák. Ha lehet, inkább fölégetnék. „Mert akkor tudom igazán, milyen szar dologhoz járulok hozzá, amikor érintkezésben vagyok magammal – mondta Tednek. – Amikor igazán belezökkenek a hasadékba.” Ted pontosan tudta, miről beszél. Mert a Stúdió mindig túl jó volt ahhoz, hogy igaz legyen. Az ember leül, talán fölvesz egy újságot, nézegeti a modellek és margarinok képeit, a filmsztárokat és a motorokat, azután érzi, hogy kezd emelkedni. A Sugár körülveszi, mint egy óriási, erőtől lüktető folyosó, de az elme mindig a plafonig röppen, és ott megtalálja a jó öreg hasadékot.

Talán valaha, amikor a Primvisszavonult és Ganszava még visszhangzott a makroverzum termeiben, a Sugarak simák és fényesek voltak, de azoknak a napoknak vége. Most a Medve és a Teknős útja hepehupás, kopott, tele üregekkel és hágókkal és öblökkel és hasadékokkal, tele olyan helyekkel, ahova az ember bedughatja az ujjait, fogást találhat, néha rángathatja, és néha úgy furakodhat bele, mint egy csepp sav, amelyik képes gondolkodni. Mindezek az érzések rendkívül élvezetesekek. Szexisek.

És Tednek jelentett még valami mást is, noha nem tudott róla, hogy ő az egyetlen, amíg Trampas meg nem mondta. Trampas sosem akart elmondani semmit, de tudjátok, megtámadta ez a csúnya ekcéma, és az mindent megváltoztatott. Nehéz elhinni, hogy egy hámló fejbőr segítette elő a Setét Torony megmenekülését, de ez a gondolat sem áll nagyon távol a valóságtól.

Egyáltalán nem.

– Száznyolcvan bentlakó dolgozik az Algulban – mondta Ted. – Nem én vagyok az, aki megmondja a többieknek, mit csináljanak, de ezt talán le akarjátok írni, vagy legalább megjegyezni. Egy nyolcórás váltásban hatvanan dolgoznak, három húszfős csoportban. A taheeneknek van a legélesebb szemük, általában ők vannak az őrtornyokban. Humik őrzáratoznak a kerítésen kívül. Gondolhatod, hogy löfegyverrel – nagyobb kaliberrel. A csúcson Prentiss áll, a Főnök, és Finli o'Tego, a biztonsági főnök – egyik humi, másik taheen –, de a személyzet zöme can-toi... tudjátok, alacsony emberek.

A legtöbb alacsony ember nem közösködik a Törökkel; némi merev bajtársiasság, ez a legtöbb, ami kitelik tőlük. Dinky azt mondta egyszer, hogy féltékenyek ránk, mert mi az ő megfogalmazásuk szerint „befejezett humik” vagyunk. A humi örökhöz hasonlóan a can-toik is hordanak gondolkodósapkát a szolgálatban, így nem tudjuk leolvasni őket. Tény persze, hogy a legtöbb Törő senkit és semmit nem

próbál leolvasni, éveken át csak a Sugárral foglalkozik, talán már nem is képesek rá; az elme is izom, és mint minden más, visszafejlődik, ha nem használják.

Szünet. Kattanás a szalagon. Aztán:

– Nem tudom befejezni. Csalódott vagyok, de nem igazán lepődtem meg. Ez lesz az utolsó történetem, emberek. Sajnálom.

Halk nesz, amelyben Susannah fölismerte a kortyolást. Ted megint vizet iszik.

– Mondtam, hogy a taheeneknek nincs szükségük gondolkodó sapkára? Az angol beszédjük tökéletes, és időről időre éreztem, hogy van bennük valami saját gondolatolvasó adottság, képesek üzeneteket adni-venni – legalábbis kis mértékben –, de ha az ember belemerül az elméjükbe, akkor bénító kisülésekkel találkozik; amelyek úgy hangzanak, mint a statikus zörejek – amolyan fehér zaj. Feltételezem, van valamilyen védőberendezésük; Dinky szerint ők így *gondolkodnak*. Akármilyen is a helyzet, így könnyebb dolguk van. Nem kell észben tartaniuk, hogy reggel ne felejtssenek el kalapot tenni, mielőtt kimennek a házból!

Trampas az egyik can-toi járőr. Az egyik napon Pleasantville Fő utcáján sétál, vagy ül egy padon a Mall közepén, rendszerint valami önszegélyező könyvvel, mint a *Hét lépés a pozitív gondolkodásig*. Másnap a Tört Szívek Házának falát támasztja, és napozik. Hasonlóan a többi can-toi csibészhez. Ha van is ebben valamilyen minta, sosem tudtam kiszámítani, mi következik, és erre Dinky sem képes.

Ami mindig mássá tette Trampast, az az irigység teljes hiánya. Tényleg barátságos – vagy inkább az volt: bizonyos értelemben szinte nem is tűnt alacsony embernek. Úgy veszem észre, nem nagyon népszerű a can-toi kollégák között. Ami azért mulatságos, tudjátok, mert ha csakugyan létezik olyan, hogy *emberré válás*, akkor Trampas egyike a kevés can-toi-nak, akiken látszik, hogy tart valahová. Például a nevetésben. Amikor az alacsony ember nevet, az úgy hangzik, mintha egy kosár követ szórónának egy bádogsúszdára, libabőrös leszél tőle, ahogy Tanya mondja. Amikor Trampas nevet, a hangja egy kicsit éles, de különben normális. Azt hiszem, azért, mert igazán nevet. Őszintén. A többiek csak erőltetik.

Na szóval, egy napon beszélgettem vele. A Fő utcán történt, az Ékkő előtt. A *Csillagok háborúja* ikszedik ismétlése ment. Ha van film, amit a Törők sose unnak meg, akkor az a *Csillagok háborúja*.

Megkérdeztem tőle, hogy tudja-e, honnan származik a neve. Azt mondta, igen, természetesen, ez a klán családneve. Fejlődésének meghatározott pontján minden can-toi kap egy huminevet a klánfőnöktől; ez egyfajta férfivá avatás. Dinky szerint akkor kapják meg, amikor először sikerül kivenniük, de hát Dinky, az Dinky. Tény, hogy nem ismerjük a szertartást, de nem is számít, bár némelyik név egész mulatságos. Van egy fickó, külsőre olyan, mint Rondo Hatton, egy filmszínész a harmincas évekből, aki akromegáliában szenvedett, és folyton szörnyeket meg pszichopátákat játszott, viszont ezt az alakot Thomas Carlylenek hívják. Egy másiknak Beowulf a neve, egy pasi pedig egyenesen Van Gogh Baez. Susannah, aki valamikor Bleecker Street-i lakos volt, eltakarta az arcát, hogy visszafojtsa a vihogását. – Szóval mondtam, hogy Trampas az egyik szereplő egy híres westernregényben, amelynek az a címe, hogy *A virginiai*. Csak az igazi főszereplő után következik ugyan, de van egy sora, amelyre mindenki emlékszik: „*Mosolyogj, mikor ezt mondod!*” Ez tetszett a mi Trampasunknak, és a végén a vegyesbolti kávé mellett elmeséltem neki a könyv tartalmát.

Összebarátkoztunk. Elmondtam neki, mi újság a mi kis Törő közösségünkben, ő pedig mindenféle érdekes, ám ártatlan aprósággal viszonzta, hogy mi folyik a kerítés *feléje* eső oldalán. Panaszkodott az ekcémája miatt is, mert a fejbőre rettenetesen viszketett. Folyton megemelte a kalapját – olyasmi, mint egy apró sapka, leginkább a zsidók *jarmulkéjére* emlékeztet, csak farmeranyagból készült –, hogy megvakarhassa a bőrét. Azt mondta, ott a legrosszabb, még annál is rosszabb, mintha lent az ember családfája körül keletkezik ilyesmi. Apránként rájöttem, hogy valahányszor fölemeli a sapkáját

és megvakarja a fejét, belelátok a gondolataiba. Nemcsak a legfőbbekbe, de valamennyibe. Ha gyors voltam – és megtanultam, hogy az legyek –, akkor szétválogathattam őket, úgy, ahogy egy enciklopédia szócikkei között is válogathatók a lapozással. Bár nem egészen ilyen volt; jobban hasonlított arra, amikor valaki a rádió gombját forgatva keresi a híreket.

– Mi a szent szar! – szólt Eddie, és vett egy újabb grahamkekszet. Bár lenne egy kis tej, amibe mártogathatná! Tej nélkül a graham majdnem olyan, mint az Oreos pilótakeksz a fehér töltelék nélkül.

– Képzeljétek el, hogy maximális hangerőre állítottok egy rádió vagy tévéadást – mondta Ted rozsdás, reszketeg hangon azután megint lehalkítjátok...

csakígyhipphopp. – Szándékosan mosta egybe a szavakat, amitől valamennyien elmosolyodtak, még Roland is. – Akkor lesz fogalmatok róla. Most pedig elmondom, mit tudtam meg. Gyanítom, hogy már tudjátok, de nem vállalhatom a kockázatot, ha mégse. Ez túlságosan fontos.

Létezik egy Torony, hölgyem és uraim, ahogy nektek ezt tudnotok *kell*. Valamikor hat Sugár keresztezte egymást benne; egyrészt mind a hat tőle kapta az erejét – a Torony elképzelhetetlen erőforrás –, másrészt megtámasztották, úgy, ahogy a kábelek tartják az adótornyokat. A Sugarak közül négy már eltűnt, a negyedik csak nemrég. A két megmaradt a Medve Sugara, amely a Teknős felé tart – Shardik Sugara –, és az Elefánt Sugara, amely a Farkas felé tart – némelyek Gan Sugarának hívják.

El tudjátok-e képzelni iszonyatomat, amikor fölfedeztem, mit is művelek én valójában a Stúdióban? Amikor megvakarom azt az ártatlan viszketést? Persze egész idő alatt tudtam, hogy fontos dologról van szó, *tudtam!*

De volt ennél rosszabb, amit nem is sejtettem, valami, ami csak rám vonatkozott. Azt tudtam, hogy valamiben más vagyok; úgy tűnt, én vagyok az egyetlen Törő, akibe szorult egy szemernyi együttérzés. Pimli Prentiss, a Főnök, összeadta Tanya és Joey Rastosovichot – ragaszkodott hozzá, nem tűrt ellenvetést, azt hajtogatta, hogy ez az ő kiváltsága és felelőssége, mert ő olyan, mint egy kapitány egy régi tengerjáró hajón –, és természetesen hagyták, hogy megtegye. De utána bejöttek a szobáimba, és Tanya azt mondta: „*Te adj minket össze, Ted. Akkor tényleg házasok leszünk.*”

És néha megkérdezem magamtól: „Úgy gondolod, hogy ez minden? Mielőtt bratyizni kezdtél Trampasz-szal, és füleltél, valahányszor fölemelte a sapkáját egy kis vakarózáshoz, csakugyan azt gondoltad, hogy csak az a kevés együttérzésed és szereteted különböztet meg a többiektől? Vagy ebben is hazudtál magadnak?”

Itt talán ártatlan vagyok. Nem tudtam, hogy képességeim messze meghaladják a törést. Olyan vagyok, mint az énekesnek a mikrofon, vagy az izomnak a szteroid. Én... *feltöltöttem* őket. Mondjuk, van egy erőegység – nevezzük *sötétnek*, jó? A Stúdióban húsz-harminc ember ötven *sötétet* teremthet nélkülem. Velem? Akár óránként ötszázra is fölmehetnek, ugrásszerű gyorsasággal!

Ahogy belehallgattam Trampas fejébe, rájöttem, hogy az évszázad fogásának tartanak, talán minden idők legjobb fogásának, a nélkülözhetetlen Törőnek. Már is segitettem elpattintani egy Sugarat, és több száz év munkát takarítottam meg nekik Shardik Sugarán. És amikor ez elpattan, hölgyem és uraim, Gan csak kis ideig bírja. És amikor Gan Sugara is elpattan, a Setét Torony ledől, véget ér a teremtés, és maga a Létezés Szeme is megvakul.

Nem tudom, hogyan akadályoztam meg, hogy Trampas meglássa a kétségbeesésemet. Okom van azt hinni, hogy egyáltalán nem volt olyan pókerarcom, mint annak idején gondoltam.

Azt tudtam, hogy ki kell szállnom. És ekkor lépett be a történetbe Sheemie. Úgy gondolom, egész idő alatt olvasott bennem. Bár ezt még most sem tudom pontosan, és Dinky sem. Annyit tudok, hogy egy este bejött a szobámba, és gondolatban közölte velem: „Sai, csinálok neked egy lyukat, ha akarod, és el tudsz menni, pápá.” Megkérdeztem, hogy ez mit jelent, ő meg csak nézett. Furcsa, hogy egy egyszerű nézés milyen sok mindent kifejezhet. *Ne kételkedj az értelmemben! Ne pocsékolj az időmet! Ne*

pocsékold a saját idődet! Az elméjéből nem tudtam kiolvasni ezeket a gondolatokat; az arcán láttam. Roland egyetértően morgott. Mereven nézte ragyogó szemével a magnószalagot.

– Megkérdeztem tőle, hogy a lyuk hova vezet. Azt felelte, nem tudja – majd meglátom a végén. Mindegy, nem sokat gondolkodtam. Attól féltem, hogy ha megteszem, okot találok a maradásra. Azt mondtam: „Csináld, Sheemie! Küldj el, pápá!”

Behunyta a szemét, összpontosított, és hirtelen eltűnt a szobám sarka. Láttam az elhaladó autókat. Az alakjuk eltorzult, de valódi amerikai autók voltak. Nem vitatkoztam, nem kérdezősködtem tovább, csak mentem. Nem voltam teljesen biztos benne, hogy át tudok-e lépni abba a másik világba, de elértem arra a pontra, ahol ezzel már nemigen törődtem. Azt gondoltam, a legjobb, amit még tehetek, ha meghalok. Legalább lelassítom őket.

És épp mielőtt ugrottam volna, Sheemie üzenetet küldött: „Keresd meg a barátomat, Will Dearbornt. A valódi neve Roland. A barátai meghaltak, de tudom, hogy ő nem, mert hallom. Harcos, és új barátai vannak. Hozd ide őket, és elintézik a rossz embereket, akik bántják a Sugarat, ahogy Jonast és barátait megállították, amikor meg akartak ölni engem.” Sheemie-től ez valóságos szónoklat volt.

Lehunytam a szemem, és átmentem. Rövid ideig úgy éreztem, mintha a fejemen állnék, de semmi mást. Semmi harangjáték, semmi émelység. Igazán kellemes volt, legalábbis a Santa Mira-i ajtóhoz képest. Négykézlábra érkeztem egy forgalmas országútra. Újságpapírt fúj a szél az aljnövényzetbe. Fölvettem, és láttam, hogy 1960 áprilisába érkeztem, csaknem öt évvel azután, hogy Armitage és barátai áttereltek minket a Santa Mira-i ajtón, az ország másik végében. Az újság a hartfordi *Courant* volt, az út a Merritt gyorsforgalmi.

– Sheemie képes varázsajtót csinálni! – kiáltotta Roland. Félretette a revolverét, amelyet magnóhallgatás közben tisztogatott. – Ez olyan, mint a teleportálás! *Ez azt jelenti!*

– Csitt, Roland! – szólt rá Susannah. – Ez lesz a connecticuti kaland. Ezt a részt hallani akarom.

11

De egyikük sem hallhatta Ted connecticuti kalandjait, aki ezt elintézte azzal, hogy „ez már egy másik mese”. Annyit mondott, hogy Bridgeportban kapták el, miközben annyi pénzt próbált összeszedni, hogy örökre eltűnhessen. Az alacsony emberek begyömöszölték egy autóba, elvitték New Yorkba, ott egy Dixie Malac nevű pecsenyézőbe, onnan Fedicbe, Fedicből Mennykőcsapás Állomásra, végül vissza a Devar-Toiba, jaj, Ted, de örülünk, isten hozott!

A negyedik szalag háromnegyede is letekeredett. Ted hangja alig volt több károgásnál. Mindazonáltal elszántan folytatta:

– Nem sokáig voltam oda, de itt addig is történt az időben egy ilyen kiszámíthatatlan csúszás. Humma o'Tego távol volt, valószínűleg engem keresett, viszont a New Jerseyből jött Prentiss, a ki-dam itthon volt. Ő és Finli többször kihallgattak a főnöki lakosztályban. Nem volt fizikai kínzás – úgy sejtem, túl fontosnak tartottak ahhoz, hogy tönkretegyenek –, de volt egy csomó kellemetlenség és rengeteg elmejáték. Azt is tisztázták velem, hogy ha még egyszer megpróbálok elszökni, connecticuti barátaim meghalnak. Mire megkérdeztem: „Nem értitek? Ha elvégzem a munkámat, akkor is elmennek! Mindenki elmegy, valószínűleg egyetlen kivétel lesz, az, akit ti Bíbor Királynak hívtok!”

Prentiss azzal az idegesítő modorosságával összeillesztette az ujjai hegyét, és azt felelte: „Lehet, hogy igaz, sai, lehet, hogy nem, de ha igaz is, mi nem fogunk szenvedni, amikor »elmegyünk«, hogy a te kifejezéssel éljek. Viszont a Kis Bobby és a Kis Carol... nem említve Carol anyját és Bobby barátját, Sully-Johnt...” Nem kellett befejeznie. Máig nem tudom, tisztában voltak-e vele, mennyire megrémítettek, mikor megfenyegették fiatal barátaimat. És mennyire felbőszítettek vele.

Lényegében az összes kérdés két dologra irányult: miért szöktem el, és ki segített. Ledarálhattam volna nekik a szokott közhelyeket, de úgy döntöttem, megkockáztatok valami többet. Azért akartam megszökni, mondtam, mert információt kaptam egyes can-toi őroktól arról, mit is csinálunk mi itt, és nem tetszett a gondolat. A hogyanra azt mondtam, hogy nem tudom. Egy este lefeküdtem aludni, meséltem, és a Merritt autópálya mellett ébredtem. Először röhögtek ezen a történeten, később félig-meddig elhitték, mert sosem változtattam rajta egy jottányit sem, akárhányszor kérdezték. Azt pedig már tudták, milyen erős vagyok, és bizonyos mértékig azt is, hogy különbözöm a többiektől.

„Gondolod, sai, hogy valami öntudatlan módon teleportáltad magad?”, kérdezte Finli.

„Honnan tudjam?”, kérdeztem vissza – lehetőleg kérdéssel válaszolt a kérdésre, kihallgatásnál így érdekes. Bár hitem szerint ez csak olyan lanyha kihallgatásnál működik, amilyenben nekem volt részem. „Sosem éreztem ilyen képességet, bár természetesen az ember nem mindig tudhatja, mi van a tudatalattijában.”

„Hát akkor imádkozzon, hogy ne legyen ilyen képessége – mondta Prentiss. – Szinte bármilyen őstehetséggel együtt tudunk élni, ezt az egyet kivéve. Az, Mr. Brautigan, még egy önhöz hasonlóan értékes alkalmazottnak is a végét jelentené.” Nem tudhattam, hihetek-e neki, de később Trampas megmagyarázta, miért mondhatott igazat Prentiss. Mindenesetre ez volt a mesém, és ragaszkodtam hozzá.

Prentiss inasa, egy Tassa nevű fickó – humi, ha ez számít – hozott sütit meg dobozos Nozz-A-La üdítőt – amit kedvelek, mert az íze emlékeztet kissé a gyökérsörre –, és Prentiss felajánlotta, hogy megkapok mindent, amit akarok... ha elmondtam, honnan szereztem az információkat, és hogyan menekültem el Algul Sientóból. Azután kezdődött előlről a faggatás, csak Prentiss és a Menyét sütit falt és Nozzie-t ivott közben. Ám egy bizonyos ponton mindig feladták, szabad lett innom, és ehettem egy falatot. Attól tartok, nem voltak elég náci kihallgatók ahhoz, hogy kitudják a titkaimat. Természetesen igyekeztek hatni rám, de... hallottátok a régi mondást, hogy sose tanítsd ugatásra a kutyát?

Eddie és Susannah biccentettek. Jake is, aki sok beszélgetésben hallotta az apjától, ha a Hálózat programjairól volt szó.

– Lefogadom, hogy hallottátok – mondta Ted. – Nos, ugyanígy nem lehet fegyelmezni azt, aki fegyelmezetlen, legalábbis akkor, ha túljut a megértés bizonyos fokán. És jobb lesz, ha rátérek a lényegre, mielőtt teljesen elmenne a hangom.

Egy nap, úgy három héttel azután, hogy az alacsony emberek visszahoztak, Trampas odajött hozzám Pleasantville főutcáján. Addigra megismertem Dinkyt, rokon lelket találtam benne, és a segítségével Sheemie-t is jobban megismertem. Sok minden történt akkor, az igazgatói rezidenciában zajló mindennapi kihallgatásokon kívül. Alig jutott eszembe Trampas, amióta visszatértem, ő viszont alig gondolt másra rajtam kívül. Amint azt nagyon gyorsan megtudtam.

„Én tudom a válaszokat arra, amit tőled kérdezgetnek – mondta. – Amit nem tudok, hogy miért nem dobtál föl.”

Azt feleltem, hogy ez sohasem jutott az eszembe – nem szokásom az árulkodás. Mellesleg nem nyomtak elektromos ösztökét a végbelembe, nem tépték le a körmeimet... noha bárki másnál hajlamosak lettek volna ezekre a technikákra. A legrosszabb, amit tettek, hogy másfél óráig bámultam egy tányér süteményt Prentiss íróasztalán, mielőtt megenyhült és megkínált.

„Eleinte dühös voltam rád – mondta Trampas –, de azután beláttam – kelleetlenül –, hogy a helyedben én is ezt tettem volna. Meg kell hogy mondjam neked, az első héten, amikor visszahoztak, nem sokat aludtam. Csak fekéüdtem az ágyamban a Damliban, és minden percben vártam, hogy értem jöjjenek. Ugye tudod, mit tettek volna, ha rájönnek, hogy én voltam a hibás?”

Mondtam, hogy nem tudom. Azt felelte, hogy akkor megkorbácsolta volna Gaskie, Finli helyettese, azután sebes háttal kiküldték volna a sivatagba, hogy pusztuljon el Discordiában, vagy keressen szolgálatot magának a Vörös Király kastélyában. De egy ilyen út nem könnyű. Fedictől délnyugatra olyan fertőzéseket lehet felszedni, mint a Faló Kór (valószínűleg rák, de nagyon gyors, nagyon fájdalmas, és nagyon ocsmány fajta), vagy az, amit egyszerűen Őrületnek hívnak. Roderick gyermekei szenvednek mindkettőtől és még más betegségektől is. A Mennykőcsapás kisebb bőrbajai – az ekcéma, a pattanások a kiütések – csak a kezdetét jelentik a gondoknak a Vég-Világban. Ám egy száműzöttnek a Bíbor Király szolgálata az egyetlen reménység. Egy Trampas-féle can-toi nem mehet a Callákba. Közelebb vannak, biztonsággal elérhetők, a napfény valódi náluk, de elképzelhetitek, mi történne az alacsony emberekkel vagy a taheenekkel a Callák ívében. Roland és tet-je nagyon jól el tudta képzelni.

„Emiatt ne aggódj – nyugtattam meg. – Ahogy Dinky, ez az új ember mondaná, nem szellőztetem az utcán a szennyeseimet. Ez ilyen egyszerű. Semmilyen lovagiasság nincs benne.”

Trampas azt mondta, szépen köszöni, azután körülnézett, és nagyon halkán így folytatta: „Ted, hálából a jóságodért azt tanácsolom, működj együtt velük, amennyire teheted. Nem hinném, hogy bajba keversz, de az sem lenne jó, ha magadat kevernéd még nagyobb kulimászba. Lehet, hogy nem kellesz nekik olyan nagyon, mint gondolod.”

És most jól figyeljetelek ide, hölgyem és uraim, mert ez igen fontos lehet, bár nem tudhatom biztosra. Csak azt tudom, hogy Trampas szavaitól végigfutott rajtam a hideg. Azt mondta, hogy a túloldali világok között van egy, amelyik más, mint a többi. Ezt ők „Való” Világnak hívják. Trampas annyit tud róla, hogy ugyanolyan valódi, mint a Belső-Világ, mielőtt a Sugarak meggyengültek, és Belső-Világ elmozdult. Azt mondja, ennek a különleges „Való” Világnak az amerikai részén az idő néha rándul egyet, de mindig csak egy irányba folyik: előre. Ebben a világban él egy ember, aki ugyancsak egyfajta gyorsítóként működik; lehet, hogy ő Gan Sugarának halandó öre.

12

Roland Eddie-re nézett, és ahogy a tekintetük találkozott, mindkettőjük szája ugyanazt a szót formálta: *King*.

13

– Trampas elmesélte, hogy a Bíbor Király meg akarta ölni ezt az embert, de a ka mindig megvédte az életét. „Állítólag az ő dala rajzolta meg a kört – mondta Trampas –, bár láthatólag senki sem tudja pontosan, hogy ez mit jelent.” Most azonban a ka – nem a Vörös Király, hanem a közönséges, vén ka – úgy döntött, hogy ennek az embernek, ennek az őrszemnek vagy akárminek meg kell halnia. Mert leállt, tudjátok: Akármilyen dalt kellett is énekelnie, leállt, és ez végül sebezhetővé tette. De nem a Bíbor Király számára. Trampas ezt többször is elmondta. Nem, a ka számára lett sebezhető. „Már nem énekel – mondta Trampas. – A dala, az egyetlen, ami számít, véget ért. Megfeledkezett a rózsáról.”

14

Kint, a csöndben Mordred is hallotta mindezt. Visszahúzódott, hogy gondolkozzon.

15

– Trampas ezeket mondta, így megértettem, hogy többé nem vagyok pótolhatatlan.

Természetesen meg akartak tartani; feltehetően nagy dicsőség lett volna elpattintani Shardik Sugarát, mielőtt ennek az embernek a halála ledöntené Gan Sugarát.

Szünet.

Látják a halálos örületét annak a versenynek, amely a megsemmisülés határára sodorja őket, azután pedig átlépi ezt a határt? Nyilvánvalóan nem. Ha látnák, akkor biztos, hogy nem versenyeznének. Vagy egyszerűen a képzelőerő hiányával állunk szemben? Az ember nem szívesen gondol rá, hogy ilyen elemi hiba hozhatja ránk a véget, mégis...

16

Roland ingerülten forgatta az ujjait, mintha a szalagról beszélő öregember láthatná őt. Nagyon szerette volna hallani minden szavát arról, mit tud a can-toi ör Stephen Kingről, ehelyett Brautigan áttért valami tétova, összefüggéstelen mellékvágányra. Tulajdonképpen érthető, hiszen kimerült, de akkor is van itt valami, ami mindennél fontosabb. Eddie is tudta, Roland leolvasta a fiatalember feszült arcáról. Együtt hallgatták, ahogy elfogy a maradék barna szalag, amelynek vastagsága nem volt több fél centinél.

17

– ...és mégis, mi csak szegény, ostoba emberek vagyunk, nem tudhatunk ezekről a dolgokról, semmiféle bizonyosságunk nem lehet...

Hosszú, fáradt sóhaj. A szalag forog, üresen fut a leolvasófej előtt. Végül ismét megszólal a hang:

– Megkérdeztem, hogy hívják ezt a varázslóembert, mire Trampas csak annyit mondott: „Nem tudom, Ted, de azt igen, hogy többé nincs benne varázs, mivel abbahagyta azt, aminek az elvégzésével a ka megbízta. Ha ezt így hagyjuk, a Tizenkilenc, amely az ő világának a ka-ja, egyesül a Kilencvenkilencel, amely a mi világunk ka-ja, és...”

Nem volt tovább. Elfogyott a szalag.

18

A megtelt orsó forgott, a fényes barna szalagvég halkán flappogott, amíg Eddie előre nem hajolt, és be nem nyomta a STOP gombot. – Bassza meg! – morogta az orra alatt.

– Épp amikor kezdett érdekes lenni – mondta Jake. – És megint ezek a számok. Tizenkilenc... és kilencvenkilenc. – Elhallgatott, majd összevonta a két szót: – Tizenkilenc-kilencvenkilenc. – Aztán harmadszor is: – 1999! A Kulcsév a Kulcsvilágban! Ahová Mia ment, hogy megszüljön a gyerekét! Ahol jelenleg a Fekete Tizenhárom található!

– Kulcsvilág, Kulcsév – mondta Susannah. Levette az utolsó szalagot az orsóról, egy pillanatra a lámpa elé tartotta, azután visszatette a dobozába. – Ahol az idő mindig egy irányba megy. Ahogy lennie kell.

– Gan teremtette az időt – szólt Roland. – Így tartják az ősi legendák. Gan az ürességből emelkedett föl – némely regék szerint a tengerből de mindkettő a *Primre* utal –, és létrehozta a világot. Azután megpörgette az ujjával, és így lett az idő.

Valami sűrűsödött a barlangban. Valami megvilágosodás. Mindnyájan érezték, hogy valami kitörni készül, mint Mia hasa az utolsó időben. Tizenkilenc. Kilencvenkilenc. Ezek a számok üldözték őket. Mindenütt felbukkantak. Látták őket az égen, látták kerítésre írva, hallották álmaikban.

Csi felnézett, a fülét hegyezte, a szeme ragyogott.

Megszólalt Susannah: – Amikor Mia eljött a Plaza-Park Hotelből, ahol megszálltunk, hogy átmenjen a Dixie Malacba – a szobaszám 1919 volt –, egyfajta transzba estem. Álmaim voltak... börtönálmok...

rádióbemondók sorolták, hogy ez, az, amaz meghalt...

– Ezt már mesélted – mondta Eddie.

Susannah erélyesen rázta a fejét. – Korántse mondtam el mindent. Mert néhány részletnek nem láttam értelmét. Például hallottam, amint Dave Garroway azt mondja, hogy Kennedy fia halott a kis John-John, aki tisztelgett a papa koporsójának. Nem mondtam el nektek, mert ez hülyeség volt. Jake, Eddie, a kis John-John Kennedy halott volt a ti mikorotokban? Bármelyikötökében?

A fejüket rázták. Jake még abban sem volt biztos, hogy Susannah miről-kiről beszél.

– Pedig meghalt. A Kulcsvilágban és egy olyan mikorban, ami a miénk után következik. Lefogadom, hogy '99-ben volt. Így halt meg az utolsó harcos fia, ó, Discordia! Most azt hiszem, hogy valamiképpen az *Időutazó Hetilap* temetési rovatát hallgattam meg. A különböző idők összekeveredtek. John-John Kennedy, azután Stephen King. Sosem hallottam róla, de David Brinkley azt mondta, ő írta a *Borzalmak városá*-t. Ugye ez az a könyv, amelyikben Callahan atya szerepel?

Roland és Eddie bólintott.

– Callahan atya mesélte el a történetét.

– Igen helyeselt Jake. De mi...

Susannah nem hagyta, hogy befejezze. A szeme réveteg, ködös volt. Ez az a tekintet, amely egy hajszálra van a megértéstől. Azután jön Brautigan a Tizenkilences Ka-Tet-tel, és elmondja a saját történetét. És nézzétek! Nézzétek a szalagszámlálót!

Valamennyien előrehajoltak. A kis-ablakban ez volt olvasható:

1999

Azt hiszem, King megírta Ted történetét is mondta Susannah. Hajlandó tippelni valaki, hogy mely évben jelent meg vagy jelenik meg az a mese a Kulcsvilágban?

– 1999-ben mondta halkán Jake. De nem az a rész, amit hallottunk. Az, amelyiket *nem*. Ted connecticuti kalandja.

– És ti találkoztatok vele mondta Susannah, a *dinh*-re és a férjére pillantva. Ti találkoztatok Stephen Kinggel.

Ismét biccentettek.

– Ő teremtette az atyát, ő teremtette Brautigant, ő teremtett *minket* sorolta a nő, mintha magában beszélne, azután megrázta a fejét. Nem. „Minden dolog a Sugarat szolgálja.” Ő... *erősített* minket.

– Igen – Eddie bólintott. – Igen, ez rendben van. Igaznak hangzik.

– Álomban egy cellában voltam mondta a nő. Azt a ruhát viseltem, amit a letartóztatásomkor. És David Brinkley azt mondta, hogy Stephen King halott, ó, jaj, Discordia valami ilyesmit. Brinkley azt mondta, hogy... – Elhallgatott, a homlokát ráncolta. Megkérte volna Rolandot, ha kell, hogy hipnózissal hozza elő belőle az emléket, de nem volt szükség rá. – Brinkley azt mondta, hogy Kinget egy kisteher ölte meg, miközben a maine-i Lovellben a lakása közelében sétált.

Eddie megrázkódott. Roland előrehajolt, a szeme izzott. – Azt mondd?

Susannah határozottan bólintott.

– *Megvette a házat a Teknőchát úton!* – mennydörögte a harcos. Kinyújtotta a kezét, és megmarkolta Eddie ingét, aki mintha észre se vette volna. – Hát persze hogy ezt tette! A *ka* beszél, a szél fúj! Kicsit feljebb költözött a Sugar Útján, és ott vett házat, ahol a hasadás van! Ahol láttuk a bekóricálókat! Ahol John Cullummal beszéltünk, aztán átjöttünk! Kételedsz benne? *Kételedsz benne egy szemet is?*

Eddie a fejét rázta. Hát persze hogy nem kételedett. Kerek volt ez, mint a gyűrű, amelyet búcsúban kap az ember, ha a pöröllal rácsap a lapra, teljes erőből odavág, mire az ólomgolyó felrohan a rúd tetejére, és megszólaltatja a csengőt. Miután csengett, az ember egy káposztatabát kap ajándékba,

talán ezért *gondolta* King, hogy az egész csak egy káposztababa? Mert King abból a világból jött, amelyben Gan szentséges pörgető ujjja elkezdte az időt? Mert ha *King* káposztababát mond, akkor *mindnyájan* káposztababát mondunk, és hálát adunk? Ha azt venné a fejébe, hogy a bazári erőpróba nyertese *salátababát* kap, akkor *mindenki* salátababát mondana? Eddie szerint igen. Éppen olyan fixen igen a válasz, mint hogy Co-Op City Brooklynban van.

– David Brinkley azt mondta, King ötvenkét éves volt. Ti találkoztatok vele, úgyszólván lehet számolni. Létezik az, hogy '99-ben ötvenkét éves?

– Lefogadhatod a szüzességedre – mondta Eddie. Sötét, rémült pillantást vetett Rolandra. – És mert mi folyton a tizenkilencbe szaladunk bele – Ted Stevens Brautigan, számold meg a betűket! –, lefogadom, hogy nemcsak az évhez van köze. Tizenkilenc...

– Ez egy dátum – mondta színtelen hangon Jake.

– Ez biztos. Kulcsdátum a Kulcsvilág Kulcsévében. Valaminek a tizenkilencedike 1999-ben. A legvalószínűbb egy nyári hónap, mert kint sétál.

– *Odaát most éppen nyár van* – mondta Susannah. – Június. A 6. hónap. Fordítsd lefelé a 6-ost és 9-est kapsz.

– Ja, és ha a Pált visszafelé betűzöd, lápot kapsz – felelte Eddie, de a hangja kényszeredett volt.

– Azt hiszem, igaza van – szólalt meg Jake. – Azt hiszem, június 19-éről van szó. King ekkor indul a végzetes gázolásba torkolló sétára, és akkor még a *lehetősége* is megszűnik, hogy visszatérjen a *Setét Torony* történetének – a *mi* történetünknek – az írásához. Akkor annak kaput. Gan Sugarát elpusztítja a túlterhelés. Shardik Sugara még megvan, de máris sérült. – Rolandra nézett, az arca sápadt volt, az ajka szinte kék. – Eltörik, mint a fogpiszkáló.

– Talán máris megtörtént – mondta Susannah.

– Nem – felelte Roland.

– Hogy lehetsz ebben olyan biztos? – kérdezte Susannah.

A férfi jeges, humortalan mosollyal nézett rá. – Mert – mondta – akkor nem lennénk itt.

19

– Hogyan akadályozhatnánk meg, hogy megtörténjen? – kérdezte Eddie. – Ez a Trampas nevű pofa azt mondta Tednek, hogy ka.

– Talán rosszul értette – mondta Jake, de a hangja gyöngye volt. Tétova. – Ez csak pletyka, így érthette rosszul. King talán élélhet júliusig. Vagy augusztusig. És mi van a szeptemberrel? Az nem valószínű? Végére is szeptember a kilencedik hónap...

Rolandra néztek, aki maga elé nyújtotta a lábát. – Itt fáj – mondta, mintha magában beszélne. Megérintette a jobb csípőjét... azután a bordáit... végül a halántékát. – Felfájásom van, amely egyre rosszabb. Nem láttam értelmét, hogy szóljak nektek. – Nyomorék jobbát a jobb oldalához nyomta. – Itt fog megsebesülni. Összetörik a medencéje, a bordái benyomódnak. A koponyája megreped. Holtan repül az árokba. *Ka...* és a *ka* vége. – A pillantása kitisztult. Türelmetlenül fordult Susannah-hoz. – Melyik napon voltál te New Yorkban? Nem emlékszem.

– 1999. június elsején.

Roland bólintott, és Jake-re nézett. – És te? Ugyanazon a napon, ugye?

– Igen.

– Azután Fedic... pihenés... és Mennykőcsapás. – Elhallgatott, gondolkodott, azután három szót mondott, hatásszünetet tartva közöttük: – Még van idő.

– De az idő odaát gyorsabban múlik...

– És ha még zökken is néhányszor...

– *Ka*...

Egyszerre mondták. Azután ismét elhallgattak, és Rolandra néztek.

– Megváltoztathatjuk a *ka*-t – mondta a harcos. – Már korábban is előfordult. Mindig fizetni kell érte

– talántán a *ka-shume* az ár –, de meg lehet csinálni.

– De hogy jutunk oda?

– Egyetlen mód van rá – mondta Roland. – Sheemie-nek kell átküldenie minket.

Csönd lett a barlangban, csak a távoli mennydörgés hallatszott, amelyről ez a sötét táj a nevét kapta.

– Két feladatunk van – mondta Eddie. – Az író és a Török. Melyik az első?

– Az író – mondta Jake. – Addig, míg még van idő, hogy megmentjük.

De Roland a fejét rázta.

– Miért nem? – kiáltott Eddie. – Miért nem, öreg? Tudod, hogy milyen síkos az idő odaát! És hogy egyirányú! Ha eltévesztjük az időpontot, sosem lesz többé esélyünk!

– De gondoskodnunk kell Shardik Sugarának biztonságáról is – felelte Roland.

– Azt akarod mondani, hogy Ted és a haverja, Dinky, nem engednék Sheemie-nek, hogy segítsen, ha előbb nem segítünk nekik?

– Nem. Sheemie segít nekem, ebben biztos vagyok. De tegyük föl, történik vele valami, amíg mi a Kulcsvilágban vagyunk? Akkor ott ragadunk 1999-ben.

– De van egy ajtó a Teknőchát úton – kezdte Eddie.

– Eddie, még ha ott van is 1999-ben, Ted azt mondta, hogy Shardik Sugara már görbülni kezdett. –

Roland a fejét csóválta. – A szívem azt mondja, ama börtön a kiindulópontunk. Ha bármelyikötök másképpen látja, meghallgatom, méghozzá boldogan.

Hallgattak. A barlangon kívül fújta a szél.

– Meg kell kérdeznünk Tedet, mielőtt bármiben döntünk – mondta végül Susannah.

– Nem! – tiltakozott Jake.

– Nem! – kontrázott Csi. Nem csoda; ha Ake mondja, akkor nyugodtan ráteheted az életedet, mármint Csi szerint.

– Kérdezd meg *Sheemie*-t – folytatta Jake. – Kérdezd *Sheemie*-t, hogy ő mit gondol, mit tegyünk.

Roland lassan bólintott.

9. fejezet

NYOMOK AZ ÚTON

1

Amikor Jake fölébredt zavaros álmaiból, amelyek zöme a Dixie Malacban játszódtak, csüggő fény szivárgott be a barlangba. Ha New Yorkban ilyet látott, mindig megrohanta a vágy, hogy hagyja ki az iskolát, töltsen az egész napot a díványon, olvasson, nézzen játékokat a tévében, és aludja át a délutánt. Eddie és Susannah összebújva aludt egy közös hálószékben. Csi nem a neki vetett ágyban aludt, inkább bemászott Jake mellé. U alakba gömbölyödött, orrát a mellső lábára fektette. A legtöbb ember azt gondolta volna róla, hogy alszik, de Jake látta a ravasz arany csillanást a szemhéja alatt, és tudta, hogy Csi leleskedik. A harcos hálószékje ki volt cipzárázva, és üresen hevert a földön. Jake egy-két pillanatig töprengett, majd fölkelt és kiment. Csi halkan osont mögötte a letaposott homokban, mikor a fiú fölfelé indult az ösvényen.

Roland nem festett jól, az arca nyúzott volt, de guggolt, és Jake úgy döntött, hogy ha erre képes, akkor valószínűleg rendben van. Mellé kuporodott, kezét lazán lógatta a combjai között. Roland rápillantott, de nem szólt, majd ismét a börtön felé fordult, amelyet az örök Algul Sientónak, a rabok Devar-Toinak neveznek. Mögöttük és alattuk most világosodott a maszatos homály. A nap – elektromos, atom, akármilyen – még nem süttött.

Csi halk szusszanással Jake mellé telepedett, azután úgy tett, mint aki alszik. De Jake-et nem bolondíthatta el.

– Üdv, és derülj föl ezen a szép napon – szólt a fiú, amikor a csönd kezdett nagyon nyomasztó lenni.

– Roland bólintott. – Örülök a látásodnak. – Annyi öröm látszott rajta, mint egy temetési menet. Mintha ezer éve eltemették volna a harcost, aki szilaj commalát táncolt Calla Bryn Sturgis fáklyáinak fényében.

– Hogy vagy, Roland?

– Elég jól ahhoz, hogy guggolni tudjak.

– Igen, de hogy vagy?

Roland rápillantott, azután a zsebébe nyúlt, és elővette a dohányzacskóját. – Öreg vagyok, tele fájdalommal, ahogy ezt bizonyára te is tudod. Kérsz egy cigarettát?

Jake gondolkodott, azután bólintott.

– Rövid lesz – figyelmeztette Roland. – Igen örültem, hogy a szeredásomat nem üresen kapom vissza, de szívni való nem sok akad benne.

– Tartsd meg magadnak, ha akarod.

Roland elmosolyodott. – Az, aki nem tudja elviselni, hogy megossa a szokásait, jobb, ha felhagy velük. – Tekert két cigarettát valamilyen levélből, amelyet kettétépett, az egyiket odaadta Jake-nek, azután meggyújtotta őket, a körmén rántva el a gyufát. A füst kinyúlt előttük a Can Steek-Tete csöndes, dermesztő levegőjében, azután lassan fölemelkedett és összesűrűsödött. Jake forrónak, nyersnek és állottnak találta a dohányt, de egy szóval sem panaszkodott. Ízlett neki. Eszébe jutott, hányszor fogadta meg, hogy nem fog dohányozni, mint az apja – soha az életben –, erre tessék, éppen kezd rászokni. Méghozzá új apjának beleegyezésével, ha nem jóváhagyásával.

Roland kinyújtotta egy ujját, és megérintette Jake homlokát... a bal arcát... az orrát... az állát. Az utolsó érintés kicsit fáj. – Pattanások – mondta Roland.

– Ennek a helynek a levegője okozza. – Gyanította, hogy szerepe van benne az érzelmi megrendülésnek – az atya miatti gyásznak – is, de úgy vélte, ha megmondaná Jake-nek, a fiú még jobban búsulna Callahan halála miatt.

– Rajtad egy sincs – mondta Jake. – Olyan sima a bőröd, mint a porcelán. Szerencsés vagy.

– Nincsenek pattanásaim – helyeselt Roland, és tovább füstölt. Alattuk a szivárgó fényben kirajzolódott a falu. *A békés falu*, gondolta Jake, de ez nem annyira békésnek látszott, inkább kifejezetten halottnak. Azután megpillantott két alakot – innen pöttynek tűntek –, ahogy egymás felé lépkednek. Alighanem humi örök járnak a tábor körül; Találkoztak, egyetlen pöttyé folytak össze, elég hosszú időre, hogy Jake elképzelhesse tanácskozásukat, azután a pötty ismét szétvált. – Nincsenek pattanásaim, de a csípőm ugyancsak fáj. Olyan érzésem van, mintha valaki az éjjel kinyitotta volna, hogy teleszórja törött üveggel. Forró üveggel. De ez sokkal rosszabb. – A jobb halántékára mutatott. – Mintha megrepedt volna.

– Tényleg úgy gondolod, hogy Stephen King sebeit érzed?

Roland nem szavakkal válaszolt. Bal kezének mutatóujját rátette a jobb keze hüvelyk és kisujjából formált gyűrűre, ami azt jelentette: Igazat szólok.

– Hát ez nagy baj – mondta Jake. – Neki éppannyira, mint neked.

– Talán igen, talán nem. Mert gondold végig, Jake; gondolkodj erősen. Csak élőlény érezhet fájdalmat. Amit érzek, azt sugallja, hogy King nem fog azonnal meghalni. Vagyis talán könnyebben megmenthetjük.

Jake szerint ez csak annyit jelentett, hogy King az út mellett fog agonizálni félöntudatlanul, mielőtt meghalna, de nem akart ilyesmit mondani. Hadd higgye Roland, ami jólesik neki. Viszont volt valami más, ami sokkal jobban aggasztotta, és kínos szorongással töltötte el.

– Roland, beszélhetek veled, mint dan-dinh?

A harcos bólintott. – Ha akarod. – Kis szünet. A szája sarkában megjelent a mosoly árnyéka. – Ha kívánod.

Jake összeszedte a bátorságát. – Miért vagy annyira dühös? *Mire* vagy olyan dühös? Vagy kire? – Most ő tartott szünetet. – Rám?

Roland szemöldöke a magasba szaladt, azután vakkantva elnevette magát. – Nem rád, Jake. Egyáltalán nem. Egy szemet se. Soha az életben.

Jake elvörösödött örömeiben.

– Mindig elfelejtem, milyen erőssé lettél az érintésben. Semmi kétség, jó Törő lett volna belőled.

Ez nem volt válasz, de Jake nem mondta meg neki. Attól a gondolattól, hogy Törő lehetne, el kellett fojtania a borzongását.

– Nem tudod? – kérdezte Roland. – Ha látod, hogy én, ahogy Eddie szokta mondani, baromira felkapom a vasszert, akkor nem tudod, hogy miért?

– Ha láthatnám is, nem lenne udvarias megnézni. – Ennél sokkal többről volt szó. Jake homályosan emlékezett egy bibliai történetre Noéről, aki megpakolta a bárkáját, aztán a fiaival együtt várta, hogy levonuljon az ár. Az egyik fiú úgy találta az öregét, amikor az éppen piásan hentergett a priccsén, és kinevette. Isten megátkozta ezért. Belekukucskálni Roland gondolataiba nem ugyanaz lenne, mint kilesni – és kinevetni – részegen, de nagyon közel állna hozzá.

– Jóézésű fiú vagy – mondta Roland. – Jóézésű és derék. – Bár ezt szinte szórakozottan mondta, Jake boldogan meghalt volna ebben a pillanatban. Valahol mögöttük visszhangzó KLIKK! hallatszott a magasból, és váratlan napsütés nyilazott Devar-Toi egéből. A következő pillanatban halk zene kelt.

„Hey Jude”, muzak átdolgozásban, liftek és áruházak számára.

Odalent ideje fölkelni, frissen, fiatalosan. Új nap kezdődik a Török számára. Habár Jake szerint a Török sosem álltak le.

– Játsszunk egy játékot – javasolta Roland. – Próbálj belenézni a fejembe, és meglátod, kire vagyok dühös. Én meg igyekszem megakadályozni, hogy bejuss.

Jake fészkelődött. – Ez nem hangzik valami szórakoztató játéknak, Roland.

– De én ezt szeretném játszani.

– Jól van, ha te akarod.

Jake behunyta a szemét, és földézte Roland fáradt, borostás arcát. Ragyogó kék szemét. Egy ajtót képzelt a két szem közé, kicsit följebb a szemek vonalától – apró ajtót, sárgaréz kilinccsel –, és megpróbálta kinyitni. A kilincs egy pillanatra elfordult. Aztán megállt. Jake erősebben nyomta. A kilincs újra fordulni kezdett, újra megállt. Jake kinyitotta a szemét, és látta, hogy Roland homlokát a verejték finom gyöngyei borítják.

– Ez hülyeség. Csak erősödik a fejfájásod – mondta.

– Ne törődj vele. Csináld legjobb tudásod szerint.

– A *legrosszabb* szerint, gondolta Jake. De ha ezt akarják játszani, nem fog kimaradni. Megint behunyta a szemét, megint meglátta a kis ajtót Roland tüskés szemöldökei között. Ez alkalommal nagyobb erőt alkalmazott, és gyorsan fokozta. Kicsit olyan volt, mint a szkanderozás. Egy pillanattal

később a kilincs elfordult, az ajtó kinyílt. Roland felnyögött, azután keservesen elnevette magát. – Ennyi elég volt nekem – mondta. – Az istenekre, ugyancsak erős vagy!

Jake nem figyelt erre. Kinyitotta a szemét. – Az író? King? Miért haragszol rá?

Roland sóhajtott, és elhajította a füstölő csikket; Jake már végzett a maga cigarettájával. – Mert két dolgot kell elvégeznünk ott, ahol csak egyre lenne szükség. A második sai King hibája. Tudta, mit kell tennie, azt hiszem, bizonyos szinten azt is tudta, hogy amit csinál, azzal megvédheti magát. De félt. Fáradt volt. – Roland felső ajka megrándult. – Most aztán pörkölődnek a tűzben a gesztenyéi, és nekünk kell kiszedni őket. Nem lesz ez ingyen, valószínűleg sokba kerül nekünk.

– Haragszol rá, mert fél? De hát... – Jake elkomorodott. – Miért ne félne? Csak egy író. Meseszöví, nem harcos.

– Tudom – felelte Roland –, de nem hinném, Jake, hogy a félelem állította meg. Vagy nem csak a félelem. Lusta is. Éreztem, amikor találkoztam vele, és nem kétlem, hogy Eddie is így volt vele. Ránézett a munkára, amelynek elvégzésére rendeltetett, megrémült tőle, és azt mondta magának: „Na jó, keresek egy *könnyebbet*, olyat, ami jobban tetszik nekem, és jobban megfelel a képességeimnek. Ha valami baj lesz, majd vigyáznak rám. Vigyázniuk *kell*.” És meg is tesszük.

– Nem volt rokonszenves neked.

– Nem – mondta Roland –, nem volt. Egy szemet se. Nem is bíztam benne. Jake, korábban is találkoztam meseszövíkkel, és többé-kevésbé valamennyit ugyanabban a bordában szótték. Azért mesélnek történeteket, mert félnek az élettől.

– Azt mondd? – Jake ezt lehangoló gondolatnak találta, bár kétségtelen igazság is csengett benne.

– Igen. De... – A harcos vállat vont. Ez van, mondta a mozdulat.

Ka-shume, gondolta Jake. Ha a *ka-tet*-jük felbomlik, és ez King hibája...

És ha King a hibás, akkor mi van? Álljanak bosszút rajta? Ez egy harcos gondolata: ugyanakkor ostobaság, szakasztott olyan, mintha Istenen akarnának bosszút állni.

– De megvédjük – fejezte be.

– Igen. Bár ez nem fog visszatartani attól, hogy szétrúgjam azt a sárga, lusta seggét, ha alkalmam lesz rá.

Jake erre elnevette magát, és a harcos is elmosolyodott. Utána Roland elfintorodva talpra állt, és mindkét kezét a jobb csípőjére szorította. – *Francba* – morogta.

– Nagyon fáj?

– Ne törődj a fájdalmaimmal és nyavalygásaimmal. Gyere velem. Mutatok valami érdekeset.

Kicsit sántikálva odavezette Jake-et, ahol a magaslat tetejére tartó ösvény megkerülte a göcsörtös kis dombot. Itt a harcos megpróbált leguggolni, de megrándult az arca, és inkább fél térdre ereszkedett. Jobbjával a földre mutatott. – Mit láatsz?

Jake ugyancsak fél térdre ereszkedett. A föld tele volt kavicsokkal és lehullott szikladarabokkal. Valami feltúrta a törmeléket, nyomokat hagyott a kövek között. Valamivel távolabb onnan, ahol egymás mellett térdeltek, két ág le volt törve egy bokorról. Jake meszkitocserjének vélte. Előrehajolt, mire megcsapta a meszkitolevél gyenge, de éles illata. Azután ismét a kövek közötti nyomokat vizsgálta. Több is volt, keskenyek, nem túl mélyek. Ha csapa volt, bizonyosan nem emberé. És sivatagi kutyáé sem.

– Tudod, mi hagyta ezeket a nyomokat? – kérdezte. – Ha igen, mondd csak meg – hadd ne kelljen találgatnom.

Roland kurtán rámosolygott. – Kövesd kicsit a nyomokat. Nézzük, mit találsz.

Jake fölállt, és lassan elindult a csapán, csípőből meghajolva, mintha a gyomra fájna. A törmelékben hagyott nyomok megkerültek egy porlepte vándorsziklát. A porban nyomok voltak – mintha valami

szőrös dörgölözött volna a sziklának.

Két merev, fekete szőrszál is hevert a földön.

Jake fölvette az egyiket, de azonnal el is engedte, lefújta a bőréről, és közben összerázkódott az undortól. Roland merőn figyelte.

– Olyan vagy, mint akinek a liba sétált át a sírján.

– Ez borzasztó! – Jake hallotta a saját hangjában a gyöngye remegést. – Istenem; mi volt ez? Mi figyelt minket?

– Az, akit Mia Mordrednek nevezett el. – Roland hangja nem változott, Jake mégis alig bírta állni a nézését, olyan rideg volt a szeme. – A fickó, akinek Mia állítása szerint én vagyok az apja.

– Itt volt? Az éjjel?

Roland bólintott.

– Kihallgatta...? – Jake nem bírta befejezni a mondatot.

Roland bólintott. – Kihallgatta a tanácskozásunkat és a terveinket. Igen, így vélem. És Ted történetét is.

– De nem tudhatod biztosan! Azok a nyomok bármik lehetnek! – Mégis, miután Jake hallotta Susannah történetét, nem tudott mást képzelni, mint hogy ezeket a nyomokat egy szörnyeteg pók hagyta.

– Menj még egy kicsit tovább – mondta a harcos.

Jake kérdően nézett rá. Roland bólintott. Fújta a szél, hozta a börtöntelepről a muzakot (most mintha a *Híd a zavaros víz fölött* lett volna), meg a csontokkal gurigázó, távoli mennydörgést.

– Mi...

– Kövess! – Roland a kavicsos lejtő felé biccentett.

Jake követte, tudva, hogy ez egy újabb lecke – Rolanddal az ember mindig iskolában volt. Még a halál árnyékában is voltak leckék, amelyeket meg kell tanulni.

A vándorszikla túloldalán az ösvény kiegyenesedett, harminc métert haladt, mielőtt bekanyarodott és ismét eltűnt szem elől. Ezen az egyenes szakaszon nagyon tisztán látszottak a nyomok. Az egyik oldalon hármásával, a másikon négyesével.

– Susannah azt mondta, hogy ellőtte az egyik lábát – mondta Jake.

– El bizony.

Jake igyekezett elképzelni egy hétlábú pókot, amely akkora, mint egy emberi csecsemő, de nem bírta. Gyanúja szerint nem *akarta*.

A következő kanyar mögött kiszáradt tetem hevert az ösvényen. Jake biztosra vette, hogy kibeletették, de ezt nehéz volt megállapítani. Nem voltak zsigerek, se vér, se zümmögő legyek, csak egy piszkos, poros kupac, amely távolról – *nagyon* távolról – valami kutyafelére emlékeztetett.

Csi közelebb ment, szimatolt, azután fölemelte a hátsó lábát, és levizelte a maradványokat. Visszatért Jake mellé, olyan képpel, mint aki valami nagyon fontos munkát végzett.

– Éjszaka ez volt látogatónk vacsorája – jegyezte meg Roland.

Jake körülnézett. – Most is figyel minket? Mit gondolsz?

– Azt hiszem, egy növésben levő gyereknek pihenésre van szüksége – mondta Roland.

Jake-be belenyilallott valami undok érzés. Lesöpörte magáról, meg se gondolta, mi az. Féltékenység? Bizonyosan nem. Hogyan lehetne féltékeny egy dologra, amelyik azzal kezdte az életét, hogy megette a saját anyját? Igen, vérrokona Rolandnak – ha az ember szőrszálhasogatóan pontos akar lenni, akkor az édes fia –, de ez pusztán véletlen.

Ugye?

Érezte, hogy Roland figyel, de olyan szúrós szemmel, hogy a fiú szorongani kezdett.

– Hát te miről álmodozol? – kérdezte a harcos.

– Semmiről – felelte Jake. – Csak azon tűnődöm, hol vackolhatott el.

– Azt nehéz megmondani – felelte Roland. – Száz üreg is lehet csak ezen a dombon. Gyere.

Visszavezette a vándorkőhöz, ahol Jake a fekete szőrszálakat találta, és ha már ott volt, módszeresen nekilátott eltakarítani a nyomokat, amelyeket Mordred hagyott maga után.

– Miért csinálod ezt? – kérdezte Jake élesebben, mint ahogy szándékában állt.

– Semmi szükség rá, hogy Eddie és Susannah is tudjon erről – mondta Roland. – Csak figyel, nem avatkozik a dolgunkba. Legalábbis egyelőre.

Ezt *honnan tudod?*, kérdezte volna legszívesebben Jake, de ismét belényilallt valami – ez már tényleg nem lehetett féltékenység –, és inkább nem kérdezett. Gondoljon Roland, amit akar. Jake majd nyitva tartja a szemét. És ha Mordred elég bolond lesz ahhoz, hogy mutatkozzon...

– Leginkább Susannah miatt aggódom – mondta Roland. – Valószínűleg ő az, akit a legjobban megzavarna a kis fickó jelenléte. És Mordred az ő gondolataiban olvashatna a legkönnyebben.

– Mert ő az anyja – mondta Jake.

– Igen, kapcsolatban állnak. Számíthatok rád, hogy nem jártatod a szád?

– Természetesen.

– És próbáld őrizni az elmédet – ez legalább annyira fontos.

– Igyekszem, de hát... – Vállat vont, mutatva, hogy nem tudja, hogyan kell.

– Jól van – mondta Roland.. – Én ugyanezt teszem.

Ismét föltámadt a szél. A *Híd a zavaros víz fölött* egy Beatles-dallamra váltott, amelyben a kórus azzal fejezi be: *Bip-bip-mmm-bip-bip-jeeee!* Jake azon töprengett, hogy ismerik-e ezt valahol a poros, haldokló kisvárosokban, Gileád és Mejis között? Valamelyik városkában a „Vezesd a kocsimat” jagtime szól egy divatjamúlt pianínón, közben a Sugarak gyengülnek, a ragasztó, amely összetartja a világokat, lassan szálakká nyúlik, és a világok megroskadnak.

Keményen megrázta a fejét, hogy kitisztítsa. Roland még mindig figyelte, Jake-ben pedig fellobbant a rá nem jellemző ingerültség. – Én tartani fogom a számat, Roland, és legalábbis megpróbálom megtartani a gondolataimat magamnak. Ne aggódj miattam.

– Nem aggódom – mondta Roland, és Jake nehezen bírta megállni, hogy ne ellenőrizze a *dinh*-je fejében ennek az igazságát. Továbbra is rossz ötletnek tartotta a leselkedést, nem csak azért, mert udvariatlanság. A bizalmatlanság olyan, mint a sav. A *ka-tet*-jük máris épp elég törekeny, és még sok a dolguk.

– Jól van – mondta. – Akkor jó.

– Jó! – helyeselt Csi, de oly lelkes *ezzel megvagyunk* hangnemben, hogy mindketten vigyorogni kezdtek.

– Tudjuk, hogy ott van – mondta Roland –, és ő valószínűleg nem tudja, hogy mi tudjuk. Az adott körülmények között ez a legtöbb, amit elérhetünk.

Jake bólintott. Ez a gondolat kissé megnyugtatta.

Miközben visszafelé ballagtak, Susannah a szokott fürgeségével a barlang szájához kúszott. Beleszimatolt a levegőbe, és elfintorodott. Amikor megpillantotta őket, a fintor mosollyá változott. – Micsoda csinos férfiakat látok! Mióta vagytok fönn, fiúk?

– Csak nem sokkal ezelőtt ébredtünk.

– Na és hogy vagytok?

– Remekül – felelte Roland. – Fejfájással ébredtem, de mostanra elmúlt.

– Tényleg? – kérdezte Jake.

Roland bólintott, és megszorította a fiú vállát. Susannah azt akarta tudni, éhesek-e. Roland bólintott. Jake úgyszintén.

Akkor gyertek – mondta Susannah. – Meglátjuk, mit tehetünk ebben a helyzetben.

3

Susannah talált tojásport és több doboz Prudence vagdalt marhahúst. Eddie talált egy konzervnyitót, meg egy kis gázüzemű hibachi sütőt. Egy darabig motyogott magában, aztán bekapcsolta, és szinte nem is csodálkozott, amikor a szerkezet megszólalt:

– Helló! Háromnegyedig vagyok Gamry Palackos Gázzal, ami a Wal-Martban, Burnaby'sben és más márkás boltokban kapható! Amikor a Gamryt keresi, a minőséget keresi! Sötét van itt, igaz? Segíthetek önnek receptekkel vagy főzésidőkkel?

– Azzal segíthetsz, ha befogod a pofád – mondta Eddie, és a grill meg sem szólalt többé. Eddie azon tűnődött, hogy most megsértette-e, azután arra gondolt, hogy talán meg kéne ölnie magát, megszabadítva a világot egy gondtól.

Roland felbontott négy doboz őszibarackkonzervet, megszagolta őket, azután biccentett. – Azt hiszem, ez rendben – mondta. – Édes.

Éppen végeztek az evéssel, amikor a levegő megremegett a barlang bejárata előtt. Egy pillanattal később felbukkant Ted Brautigan, Dinky Earnshaw és Sheemie Ruiz. Hozták a rongyos-foltos, kifakult overallt viselő, halálra rémülten kushadó Rodit, akit Roland kért tőlük.

– Gyertek, egyetek valamit – mondta a harcos barátságosan, mintha teljesen közönséges esemény lenne egy telepörtált négyes felbukkanása. – Mindenből van elég.

– Talán kihagyjuk a reggelit – felelte Dinky. – Nincs túl sok i...

Mielőtt befejezhette volna, Sheemie térde összecsuklott, és a fiú elterült a barlang szájában. A szeme kifordult, hogy csak a fehérje látszott, habos nyál szivárgott cserepes szájából. Reszketni és vonaglani kezdett, a lába céltalanul rugdosott, gumitalpú mokaszinja barázdákat szántott a törmelékben.

10. fejezet AZ UTOLSÓ TANÁCSKOZÁS (SHEEMIE ÁLMA)

1

Azt, ami ezután következett, Susannah szerint nem lehetett tébolydának minősíteni; ahhoz legalább tucatnyian kellene, ők pedig csak heten voltak. Ha a Rodit is számolja, nyolcan, és számolni kellett, mert a felfordulás nagy részét ő okozta. Amikor meglátta Rolandot, térdre borult, a kezét a fejéhez emelte, ahogy a bírók jelzik a plusz pontot érő, sikeres rúgást, és sebesen hajlongani kezdett, de akkora vehemenciával, hogy a homloka minden hajlásnál a földre csapódott. Ugyanakkor teli torokból kántált különös, magánhangzókból bővelkedő nyelvén, és egyfolytában Rolandot nézte, míg bemutatta ezt a tornagyakorlatot. Susannah-nak nem sok kétsége volt afelől, hogy valamiféle istenként köszönti a harcost:

Ted ugyancsak letérdelt, de ő Sheemie-vel foglalkozott. Megfogta Sheemie fejét, hogy ne hányja-vesse; Roland régi mejisi ismerőse máris kapott egy vágást egy éles kavicsból, veszedelmesen közel a bal szeméhez. Most a szája sarkából is megindult a vér, és végigfutott borostás állán.

– Adjatok valamit, hogy a szájába tehessem! – kiáltotta Ted. – Hé, valaki! Ébresztő! Összevissza harapja magát!

A csikeszes láda mellett még mindig ott volt a letámasztott fedél. Roland ügyesen rácsapta fölemelt térdére – Susannah észrevette, hogy semmilyen jel nem mutat a száraz fájdalomra –, és darabokra

törte. Susannah röptében elkapott egy deszkadarabot, és Sheemie felé fordult. Nem is kellett letérdelnie, mindig térden járt. A fa egyik széle szilánkos volt. Ezt a végét óvatosan megfogta, aztán belenyomta Sheemie szájába, aki olyan erősen harapott rá, hogy Susannah hallotta a recsegést.

A Rodi közben folytatta magas hangú, csaknem fisztulás kántálását. Susannah alig pár szót értett a zagyválásból: *Üdv, Roland, Gileád és Eld.*

– Valaki hallgattassa már el! – kiáltotta Dinky. A szőrmókus ugatni kezdett.

– Ne törődj a Rodival, fogd meg Sheemie lábát! – förmedt rá Ted. – Tartsd erősen!

Dinky is térdre borult, és megragadta Sheemie lábát.

– Csi, csönd legyen! – mondta Jake, és Csi engedelmeskedett. Ám továbbra is ugyanúgy állt: szétvetette kurta lábát, a hasa a földet érte, a bundáját annyira fölmeresztette, hogy eredeti méretének csaknem kétszeresére nőtt.

Roland leguggolt Sheemie fejénél, a barlang földjére könyökölt, száját Sheemie füléhez tartotta. Mormolni kezdett. Susannah nagyon keveset értett belőle a Rodi kukorékolása miatt, de azt hallotta, hogy *Will Dearborn volt és Most már minden jó és – talán – pihenés.*

Akármi volt is, úgy látszik, megtalálta az utat Sheemie-hez, aki fokozatosan magához tért. Susannah látta, hogy Dinky szorítása lazul a valahai kocsmái kiséítő bokáján, bár készen áll, hogy ismét megragadja, ha Sheemie rugdosni kezd. Sheemie arcán elernyedtek a száj körüli izmok, fogai szétváltak. A fadarab, amelyet a felső metszőfogak tartottak, olyan volt, mintha lebegne. Susannah gyengéden kihúzta, és meglepve nézte a vérrel szegélyezett lyukakat. Némelyik egy centiméternél is mélyebb volt, olyan erővel szorították a fogak a puha deszkát. Sheemie nyelve kifordult a szájából, Susannah-nak a szőrmókusra kellett gondolnia, aki úgy sziesztázott, hogy hanyatt feküdt, és a lábait a négy égtáj felé rúgta.

Most már csak a Rodi kikiáltóra emlékeztető hadarása hallatszott, és Csi mély morgása, aki védően állt Jake mellett, és összeszűkülte szemmel figyelte az Újonnan érkezettet.

– Fogd be a szád, és hallgass! – parancsolta Roland a Rodinak, azután valami ismeretlen nyelven hozzátett valamit.

A Rodi hajbókolás közben dermedt meg. Keze megállt a feje fölött a levegőben, és mereven bámulta Rolandot. Eddie látta, hogy az orra egyik oldalát fölfalta egy nedvedző, epervörös tályog. Varas, mocskos kezét a szemére szorította, mintha a harcos alakja vakítaná, azután az oldalára dőlt. Az álláig húzta a térdét, és hatalmasat fíngott.

– Hopp, elszólta magát – jegyezte meg Eddie, ami olyan váratlanul jött, hogy Susannah felnevetett. Azután csönd lett, csak a szél süvített odakinn, halkan szólt a konzervzene Devar-Toiban, és a távolban dörgött az ég, mintha csontokkal gurigáznának.

Öt perccel később Sheemie kinyitotta a szemét, felült és körülnézett, olyan zavarodottan, mint aki nem tudja, hol van, hogyan és miért került oda. Azután a szeme megállt Rolandon, és szegény, fáradt arcát megvilágította egy mosoly.

Roland viszonzta a mosolyát, és kinyújtotta a karját. – Ide tudsz jönni hozzám, Sheemie? Ha nem, akkor én megyek hozzád.

Sheemie, akinek sötét, piszkos haja a szemébe lógott, négykézláb odakúszott Gileádi Rolandhoz, és a fejét a harcos vállára hajtotta. Susannah szemét annyira szúrták a könnyek, hogy elfordította a tekintetét.

Valamivel később Sheemie a barlang falánál ült, hátát és fejét a Terepjáró Tricikli borítójának támasztva. Eddie megkínálta egy ásványvízzel, de Ted azt javasolta, hogy inkább sima vizet adjanak

neki. Sheemie az első üveg Perrier-t egyszerre eresztette le a torkán, most pedig a másodikat szopogatta. A többiek instant kávékat ittak, Ted kivételével, aki a dobozos Nozz-A-La-nál maradt.

– Nem tudom, hogy bírod azt a lét – vetette oda Eddie.

– Kinek az asztal, kinek az asztalos, ahogy a vénlány mondta, amikor megcsókolta a marhát – felelte Ted.

Csak Roderick Gyermeke nem kapott semmit. Feküdt az oldalán, kezét a szeméhez nyomta, és enyhén remegett.

Az első és a második üveg víz között Ted ellenőrizte Sheemie érverését, belenézett a szájába, megvizsgálta a fejét, nem kapott-e sebet. Valahányszor megkérdezte Sheemie-t, hogy fáj-e valamije, ő mindannyiszor ünnepélyesen megrázta a fejét, és közben egy pillanatra sem vette le a szemét Rolandról. Miután megtapogatta Sheemie bordáit („csikizel, sai, az ám”, mosolyodott el Sheemie), Ted kijelentette, hogy rendben van, semmi baja.

Eddie, aki tisztán látta Sheemie szemét – az egyik gázlámpa éppen ott volt mellette, és erős fényt vetett az arcába – , úgy vélte, hogy régen hallott ekkora hazugságot.

Susannah sütött egy újabb adagot a tojásporból és a haséból. (A sütő ismét megszólalt: „Még egyszer ugyanazt, hm?”, kérdezte vidám, helyeslő hangon.) Eddie elkapta Dinky Earnshaw pillantását, és odaszólt neki: – Nem akarsz kijönni egy percre, amíg Suze főzi a kaját?

Dinky Tedre pillantott, aki bólintott, aztán ismét Eddie-re. – Ha akarod. Ma reggel kicsivel több időnk van, de ez nem jelenti azt, hogy pocsékolhatjuk.

– Megértettem – mondta Eddie.

3

A szél erősödött, de ahelyett, hogy friss levegőt hozott volna, büdösebb volt, mint bármikor. Egyszer a gimiben Eddie-éket osztálykirándulásra vitték egy New Jersey-i olajfinomítóba. Mostanáig azt hitte, hogy messze az volt a legpocsékabb szag, amit életében érzett; két lány és három fiú hányt el magát. A túravezető harsányan hahotázott, azt mondta nekik: „Gondoljatok arra, hogy ez a pénz szaga, és mindjárt jobban lesztek!” Miért jött most be a Perth Oil and Gas? Nem tudja, valószínűleg nem is érdekes, de azért furcsa, ahogy összeérnek a dolgok. Illetve nem is „összeérés” a jó kifejezés.

– Visszhang – mormolta. – Ez az.

– Micsoda, haver? – kérdezte Dinky. Ismét az ösvényen álltak és lenéztek a távoli, kék tetős épületekre, a nem működő vasúti kocsik zűrzavaros csordájára, meg a tökéletes falucskára. Tökéletes, amíg eszünkbe nem jut a háromszoros drótkerítés, az egyikben olyan erős villanyáram fut, amely képes embert ölni.

– Semmi legyintett Eddie. – Mi ez a szag? Te tudod?

Dinky a fejét rázta, majd a börtönteleg mögé mutatott, arrafelé, ahol dél vagy kelet volt vagy lehetett. – Annyit tudok, hogy arrafelé valamilyen méreg van – mondta. – Egyszer megkérdeztem Finlit, és azt felelte, hogy abban az irányban gyárak voltak. A Pozitronika üzemei. Ismered ezt a nevet?

– Igen. De ki az a Finli?

– Finli o'Tego. A biztonsági góré, Prentiss egyes számú embere, más néven Menyét. Taheen. Akármilyen is a tervetek, át kell jutnotok rajta, hogy működjön. Ő pedig nem könnyíti meg a dolgokat. Ha meglátom kiterítve, az nemzeti ünnep lesz nekem Mellesleg a valódi nevem Richard Earnshaw. Nagyon örülök, hogy találkoztunk. – Kezet nyújtott, Eddie pedig megrázta.

– Eddie Dean vagyok. Ismernek New York-i Eddie néven is errefelé a Pecostól nyugatra. A nő Susannah. A feleségem.

Dinky bólintott. – Aha. És ott a fiú Jake. Ugyancsak New Yorkból.

– Igen, Jake Chambers. Ide figyelj, Rich...

– Méltányolom az erőfeszítést – mosolygott Earnshaw –, de azt hiszem, túl sokáig voltam Dinky ahhoz, hogy most változtassak. És lehet, hogy rosszabb lenne. Egy darabig dolgoztam a Supr Savr Supermarketnél egy huszoneves sráccal, akinek az volt a neve, hogy JJ, a Kibaszott Szajkó. Az emberek még akkor is így fogják hívni, amikor nyolcvanéves lesz és pelenkázzák.

– Hacsak nem leszünk merészek, szerencsések és jók – jegyezte meg Eddie –, akkor *senkit* sem fognak nyolcvanévesen látni. Sem ebben a világban, sem a többiben.

Dinky meglepetten nézett rá, aztán elkomorodott. – Igazad van.

– Rosszul fest az a srác, akit Roland még régről ismer – mondta Eddie. – Láttad a szemét?

Dinky bólintott, savanyúbban, mint valaha. – Azt hiszem, azokat a kis vérpöttyöket a szemfehérjén petechiá-nek hívják. Vagy valami ilyesmi. – Ezt bocsánatkérően tette hozzá, amit Eddie meglehetősen bizarrnak talált az adott helyzetben: – Nem tudom, jól mondtam-e.

– Engem nem érdekel, hogy hívják, semmiképpen nem jó jel. És hozzá ez a roham...

– Nem valami szép látvány – felelte Dinky.

Eddie füttyült rá, hogy szép-e. – Korábban is történt vele ilyesmi?

Dinky elfordította a tekintetét, és csoszogó lábát nézte. Eddie-nek ez elég volt válasznak.

– Hányszor? – Remélte, hogy a hangja nem árulja el a rémületét. Annyi tüsszúrásnyi vérzés volt Sheemie szaruhártyáján, hogy úgy nézett ki, mintha paprikát szórtak volna a szemébe. Nem beszélve a szeme sarkában a nagyobb foltokról.

Dinky fölemelte négy ujját, de nem nézett rá. – Négyszer?

– Ja – felelte Dinky. Még mindig házilag barmolt mokaszinját bámulta. – Abban az időben kezdődött, amikor Ted Connecticutban volt 1960-ban. Mintha valami meghasadt volna benne. – Felnézett, mosolyogni próbált. – De tegnap nem ájult el, amikor hárman visszatértünk a Devarba.

– Nézzük, jól értem-e a dolgot. Ott lenn a börtönben mindenféle bocsánatos bűnöket követtek el, de csak egy halálos bűn van: a teleportáció.

Dinky töprengett. A szabályok biztosan nem voltak ilyen liberálisak a taheenek és a can-toik számára; őket száműzték, vagy lebonyírtást hajtottak végre rajtuk mindenféle indokkal, beleértve olyan vétkeket, mint a hanyagság, a Török hergelése és néha a nyílt kegyetlenkedés. Egyszer – így mesélik – egy Töröt megerőszkolt egy can-toi, aki állítólag halálos komolyan azzal indokolta a tettét a tábor előző parancsnokának, hogy ez is hozzátartozik az ő *emberré válásához* – maga a Bíbor Király jelent volna meg álmában, és ő utasította volna, mit tegyen. Ezt a can-toit halálra ítélték. A Töröket is meghívták, hogy vegyenek részt a Pleasantville Fő utcáján tartott kivégzésen (amelyet egyetlen fejlövással abszolvátk).

Mesélt erről Eddie-nek, azután bevallotta, hogy, legalábbis a rabok szempontjából, az egyetlen halálos bűn a teleportálás. Ő mindenesetre csak erről tud.

Sheemie a ti teleportálótok – mondta Eddie. – Ti segítetek neki – *erősítitek*, hogy Ted bácsi szavával éljek –, és fedezitek, valahogy megkeveritek az adatokat...

– Fogalmuk sincs róla, milyen könnyű megkeverni a távmérőjüket – mondta Dinky csaknem nevetve. – Haver, *sokkosak* lennének! A legkeményebb rész az, hogy le ne bukjunk.

Eddie-t ez sem érdekelte. A dolog működik. Ez az egyetlen, ami számít. Sheemie is működik... de meddig?

– ...de ő az egyetlen, aki képes rá – fejezte be a gondolatot. – Sheemie.

– Ja.

– Az egyetlenegy, aki megteheti.

Ja.

Eddie két céljukra gondolt: kiszabadítani a Töröket (vagy megölni őket, ha másképpen nem tudják leállítani a folyamatot), és megmenteni az írókat attól, hogy séta közben halálra gázolja egy kisteher. Roland úgy gondolta, képesek végrehajtani mindkettőt, de legalább két alkalommal szükségük van Sheemie teleportációs képességére. Ezenfelül látogatóiknak a mai tanácskozás végeztével vissza kell jutniuk a hármas kerítés mögé, ami egy harmadik teleportálást jelent.

– Azt állítja, hogy nem fáj – mondta Dinky. – Ha emiatt aggódsz.

A barlangban a többiek nevettek valamin. Sheemie magához tért az öntudatlanságból, evett, mindenki nagyon barátságos volt.

– Nem emiatt aggódom – válaszolta Eddie. – Ted szerint mi történik Sheemie-vel teleportálás közben?

– Agyvérzést kap – vágta rá Dinky. – Apró kis vérzések az agya felszínén. – Szemléltetésül megkopogtatta néhány helyen a koponyáját. – Bimm, bamm, bumm.

– És ez a helyzet egyre romlik? Így van, igaz?

– Nézd, ha azt képzeled, hogy én akarom veled cígöltetni magamat ide-oda, akkor gondolkozz előbb!

Eddie fölemelte a kezét, mint egy közlekedési rendőr. – Nem, nem! Csak azt akarom kitalálni, hogy mi folyik itt. – *És mik az esélyeink.*

– Gyűlölöm, hogy így kihasználjuk! – tört ki Dinky. Továbbra is fojtottan beszélt, a barlangban nem hallhatták, de Eddie látta, mennyire izgatott. Szinte magánkívül volt. – Ő nem bánja – meg akarja csinálni –, de ettől csak még rosszabb és nem jobb. Ahogy Tedre néz... – Vállat vont. – Ahogy a kutya nézi a világegyetem legjobb gazdiját. Ugyanígy néz a *dinh*-edre, nyilván te is észrevetted.

– Az én *dinh*-emért csinálja – válaszolta Eddie – és ettől oké a dolog. Talán nem hiszed el, Dink, de...

– De te igen.

– Teljes mértékben. És most jön az igazán fontos kérdés: Tednek van fogalma róla, hogy Sheemie meddig bírja? Figyelembe véve, hogy most a végén kicsit több segítségre lesz szükség?

Kit akarsz felvidítani, öcsi?, szólalt meg hirtelen a fejében Henry. Cinikusan, mint mindig. *Őt vagy magadat?*

Dinky úgy nézett Eddie-re, mintha megörült, vagy legalábbis agylágyulást kapott volna. – Ted könyvelő volt. Néha házitanító. Ha nem talált mást, akkor napszámos. Nem orvos.

Eddie nem hagyta ennyiben. – De mit gondolsz?

Dinky elhallgatott. A szél fűjt, sodorta feléjük a zenét. A távolban mennydörgés dünyögött a homályban. Végül azt válaszolta: – Három-négy alkalom talán... de a következmények egyre rosszabbak. Lehet, hogy már csak kétszer. De még erre sincs garancia, világos? Lehet, hogy egy erős agyvérzéstől holtan esik össze legközelebb, mikor létrehozza a lyukat, amelyen távoznak.

Eddie igyekezett újabb kérdést kitalálni, de nem ment. Az utolsó válasz lezárt minden további variációt, és amikor Susannah visszahívta őket, boldogan ment.

Sheemie Ruiz ismét fölfedezte az étvágyát, amit mindenki jó jelnek vett, és boldogan tömték. A vérpöttyök a szemében kissé megfakultak, de attól még látszottak. Eddie azon tűnődött, mit csinálnának vele az örök a Kék Mennyországban, ha észrevennék ezeket a pöttyöket? Tehetne-e napszemüveget Sheemie úgy, hogy nem ad okot megjegyzésekre?

Roland felállította a Rodit, és most a barlang végében beszélgettek. Legalábbis nagyjából. A harcos beszélt, a Rodi figyelt, néha szerény, rajongó pillantást vetett Roland arcára. Eddie egy kukkot sem értett a beszélgetésükből, de két szót megismert: a Chevint és a Chayvent. Roland ezt a Rodit kérdezte

arról, aki a lovelli úton támolygott.

– Van neve? – kérdezte Dinket és Tedet, miközben másodszor szedett magának.

– Én Chuckynak hívom – mondta Dinky. – Mert egy kicsit úgy fest, mint a baba abban a rémfilmben, amit egyszer láttam.

Eddie elvigyorodott. – *Gyermekjáték*, igen. Én is láttam. A te mikorod után, Jake. És jóval a tied után, Suziella. – A Rodi haja nem volt megfelelő, de pufók, szeplős képe és kék szeme volt. – Gondolod, hogy képes titkot tartani?

– Ha senki sem kérdezi, akkor igen – válaszolta Ted. Amit Eddie nem talált túl kielégítőnek.

Úgy ötpercnyi eszmecsere után Roland elégedetten csatlakozott a többiekhez. Lekuporodott – ez nem jelentett problémát most, hogy az ízületei bemelegedtek –, és Tedre nézett. – Ennek a fickónak Chayveni Haylis a neve. Hiányozni fog valakinek?

– Valószínűtlen – felelte Ted. – A munkát kereső Rodik kis csoportokban bukkannak föl a házak mögötti kapunál. Főképpen terhet hordoznak. Ételt és italt kapnak fizetségképpen. Ha nem jönnek, senki nem hiányolja őket.

– Jól van. Namármost – milyen hosszúak a napok? Mostantól holnap reggelig huszonnégy óra telik el? Tedet érdekelni látszott ez a kérdés, mert jó néhány perc telt el, mielőtt válaszolt. – Mondjuk, huszonöt – felelte. – Talán valamivel hosszabb. Mert az idő lelassul, legalábbis itt. Ahogy a Sugár gyengül, egyre nagyobb eltérésekkel halad az idő a világokban. Valószínűleg ez kapja az egyik legnagyobb terhelést.

Roland bólintott. Susannah étellel kínálta, de köszönettel elutasította. Mögötte a Rodi lánán ült, és pucér, fekélyes lábát nézte. Eddie meglepetésére Csi odament a fickóhoz, és még nagyobb meglepetésére hagyta, hogy Chucky (vagy Haylis) megsimogassa a fejét torz mancsával.

– És nincs olyan idő reggel, amikor a dolgok odalént egy kicsit kevésbé... nem is tudom...

– Kicsit kevésbé szervezettek? – találgatta Ted.

Roland bólintott.

– Hallottátok a kürtöt az előbb? – kérdezte Ted. – Mielőtt felbukkantunk?

Valamennyien a fejüket rázták.

Ted nem látszott csodálkozni. – De hallottátok, amikor elkezdődött a zene, igaz?

– Igen – felelte Susannah, és odakinált Tednek egy újabb doboz Nozz-A-Lat. Az öreg átvette, és nagy gusztussal megitta. Eddie igyekezett nem borzongani.

– Köszönöm, asszonyom. A kürt jelzi a műszakváltást. A zene utána kezdődik.

– Gyűlölöm ezt a zenét... – mondta rosszkedvűen Dinky.

– Ha van idő, amikor az ellenőrzés gyengül – folytatta Ted – akkor ez az.

– És ez mikor következik be? – kérdezte Roland.

Ted és Dinky kételkedve sandított egymásra. Dinky nyolc ujját mutatta, a szemöldökét kérdőn felvonta, és mintha megkönnyebbült volna, amikor Ted azonnal bólintott.

– Igen, nyolckor – mondta Brautigan, azután elnevette magát, és cinikusan megcsóválta a fejét. – Legalábbis nyolc *lenne* egy olyan világban, ahol az a börtön mindig keletre néz, nem pedig hol délkeletre, hol keletre.

De Roland olyan régóta élt egy szétolvadó világban, amikor Ted Brautigan nem is álmodhatott Algul Sientóról, és különösebben nem izgatta, hogy az élet kemény és éles tényei kezdenek elhajolni. – Ugy huszonöt órányira mostantól – mondta. – Vagy valamivel kevesebb idő.

Dinky bólintott. – De ha fejjesztett zűrzavarra számítok, azt felejtsétek el. Tudják, hol a helyük, és oda mennek. Régi motorosok.

– Pedig ez a legjobb, ami telik tőlünk – mondta a harcos. Mejsi régi ismerősére pillantott, és intett

Sheemie azonnal letette a tányérját, odament Rolandhoz, és öklét a homlokához emelte. – Üdv, Roland, Will Dearborn, aki vagy.

Roland viszonzta az üdvözlést, azután Jake felé fordult. A fiú határozatlanul nézett rá. Roland biccentett neki, mire Jake odament. Most Jake és Sheemie egymással szemben állt, Roland pedig kettejük között guggolt, és rájuk se nézett, amióta így összehozta őket.

Jake a homlokához emelte az öklét.

Sheemie viszonzta a mozdulatot.

Jake lenézett Rolandra, és megkérdezte: – Mit akarsz?

Roland nem válaszolt, továbbra is derűsen bámulta a barlang nyílását, mintha lenne valami nagyon érdekes a végeláthatatlan homályban. Jake tudta, mit akar, olyan biztosan, mintha az érintéssel tudakolta volna meg Roland elméjétől (holott biztosan nem tett ilyet). Elágazáshoz értek, annak idején Jake javasolta, hogy Sheemie mondja meg, melyik úton induljanak tovább. Akkor jó ötletnek tűnt – ki tudja, miért. Most, mikor belenézett a komoly, nem túl értelmes arcba, a vérekes szempárba, Jake két dolgot nem értett: mi a fene ütött belé, hogy ilyet javasolt, és miért nem mondta meg neki valaki, gyengéden, de határozottan – valószínűleg Eddie, aki elég keményfejű maradt mindannak ellenére, amin átmentek –, hogy buta ötlet a jövőjüket Sheemie Ruiz kezébe tenni. Tiszta dinkaság, ahogy régi iskolatársai mondták volna a Piperben. Most Roland, aki hisz benne, hogy még a halál árnyékában is tanulni kell, azt akarja, hogy Jake tegye föl az általa javasolt kérdést, a választól pedig kétségtelenül a világ legbabonásabb eszementjének fog látszani. De miért ne kérdezné meg? Még ha pont annyit ér, mint feldobni egy pénzt? Jake olyan helyre ért, valószínűleg egy kurta, bár kétségtelenül érdekes élet végén, ahol varázsajtók, gépi inasok, telepátia (amelyre szerény mértékben ő is képes), vámpírok és vérpókok vannak. Akkor miért ne választhatna Sheemie? Aztán vagy erre mennek, vagy arra, és rohadt sok mindenen mentek már keresztül, hogysen attól féljen, esetleg hülyének tűnik a társai előtt. *Mellesleg, gondolta, ha most nem vagyok barátok között, akkor sosem leszek.*

– Sheemie – szólalt meg. Borzasztó volt nézni azokat a bevérzett szemeket, de erőt vett magán. – Keresünk valamit. Ez azt jelenti, hogy van egy elvégzendő feladatunk. Mi...

– Meg kell mentenünk a Tornyot – mondta Sheemie. – Régi barátom bemegy, föl a tetejére, és meglátja, amit meg kell látnia. Lehet, hogy újjászületik, lehet, hogy meghal, de lehet mindkettő. Valaha Will Dearborn volt, bizony az. Nekem Will Dearborn.

A fiú a harcosra pillantott, aki csöndesen guggolt köztük, és a barlang száját bámulta. De Jake úgy látta, hogy az arca sápadt és feszült.

Roland egyik ujja forogni kezdett, jelezve, hogy folytassák.

– Igen, meg kell mentenünk a Setét Tornyot! – helyeselt Jake, és úgy gondolta, megéri valamennyire Rolandot, aki látni akarja, és be akar menni, akkor is, ha megöli. Mi lehet a világegyetem központjában? Ha egyszer megszületett a kérdés, ki az a férfi (vagy fiú), aki ne akarná látni?

Még akkor is, ha a látás megőrjíti?

– De hogy ezt megtehesük, két dolgot kell elvégeznünk. Az egyik, hogy visszamegyünk a világunkba, és megmentünk egy embert. Egy író, aki a történetünket elmondja. A másik feladat az, amiről mostanáig beszéltünk. Kiszabadítjuk a Törököt. – Az őszinteség azt parancsolta, hogy folytassa: – Vagy legalább megállítsuk őket. Értetted?

De Sheemie most nem válaszolt. Oda nézett, ahova Roland: ki a homályba. Az arca olyan volt, mint akit hipnotizáltak. A látvány elbátortalanította Jake-et, de folytatta. Végül is, ha eljutott a kérdéséig,

mi mást tehetett volna, mint hogy folytatja?

– A kérdés az, hogy melyiket végezzük el előbb? Úgy tűnik, az író megmentése könnyebb, mert ott nincs ellenállás... legalábbis amennyire tudjuk... de előfordulhat, hogy... nos... – Nem akarta kimondani: *Előfordulhat, hogy a teleportálásunk megöl téged*, ezért ügyetlenül, siralmasan félbehagyta a mondatot.

Egy pillanatig azt hitte, Sheemie egyáltalán nem válaszol, rábízta, hogy eldöntse, érdemes-e próbálkozni még egyszer, ám ekkor a kocsmá hajdani lóti-futija megszólalt. Egyikükre se nézett, a barlang száját bámulta, és azon át a homályos Mennykőcsapást.

– Álmodtam az éjjel, azám – mondta Mejisi Sheemie, akinek életét valaha három ifjú gileádi harcos mentette meg. – Azt álmodtam, hogy ismét az Utaspihenőben vagyok, csak nincs ott Coral, sem Stanley, sem Pettie, sem Sheb – ő volt, aki a pija ninót verte. Senkise vót ott, csak én, és ippeg a pallót nyaltam föl, és a „Gondatlan szerelmet” énekeltem. Akkor megnyikordult a lengőajtó, úgyám, igazán fura hangokat szok kiadni...

Jake látta hogy Roland bólínt, és csendesen mosolyog.

– Felnéztem – folytatta Sheemie –, és bejött ez a fijú. – Pillantása Jake-re siklott, aztán visszatért a barlang szájához. – Úgy festett, mint te, ifjú sai, úgyám, mintha csak az ikred lett vóna. De az arcát vér borította, és az egyik szeme kifolyt, úgyhogy rendesen tönkrement, és nagyon sántikált ez a fijú. Mint a halál, úgy nézett ki, borzalmasan megrémített, és el is szomorottam. Folytattam a felmosást, arra gondoltam, így talán nem törődik velem, vagy észre se vesz, és elmegy.

Jake rádöbbsent, hogy ismeri ezt a mesét. Netán látta? Tényleg ő volt az a véres fiú?

– De éppen rád nézett... – mormolta Roland. Még mindig guggolt, még mindig a barlang száját bámulta.

– Igen, Will Dearborn, így vót, ippeg rám nézett, így cselekedett, és azt mondta: „Mér bántasz engem, ha egyszer ennyire szeretlek? Mert nem tehetek mást, és nem is akarok, mert a szeretet teremtett, és etetett és...”

– ...és megtartott engem a jobb napokra – mormolta Eddie. Könny perdült ki a szeméből, sötét foltot hagyott a barlang földjén.

– ...és megtartott éngem a jobb napokra? Mér vágsz engem, mér torzítod el az arcom, és tőtesz meg éngem jajjal? Én csak szerettelek a szépséged miatt, ahogy valaha te is szerettél a szépségem miatt, ama napokban, mielőtt a világ elmozdult vóna. Most megsebzelsz éngem körmekkel, s forró kénesöt csepegtetsz az óromba; állatokat uszítasz rám, ezt teszed, ők pedig fölfalják a lágy részeimet. Körülvesz éngem a can-toi, és nincs békességem a nevetésüktől. Én mégis szeretlek téged, és szolgálnálak ismét, ha megengedné, csak azért, mert a szívem ezt parancsolta, amikor fölemelkedtem a *Primből*. Valaha erős is voltam, nemcsak szép, mostanra azonban az erőm csaknem elszállt.

– Sírtál – jegyezte meg Susannah, és Jake azt gondolt: *Hát persze hogy sírt*. Ő is elsírta magát. Ugyanígy Ted; nemkülönben Dinky Earnshaw. Csak Roland szeme volt száraz, viszont a harcos sápadt volt, nagyon sápadt.

– Sírt – mondta Sheemie (könnyek peregtek az arcán, miközben az álmát mesélte) –, és én is azt tettem, mivel láttam, hogy szép, mint a napvilág. Azt mondta: „Ha a kíntás most abbamarad, még mindig magamhoz térhetek – ha a külsőm nem is, legalább az erőm...”

– A *kes* – mondta Jake, és bár még sosem hallotta ezt a szót, mégis jól ejtette ki.

„...és a *kes*. De még egy hét... vagy tán csak öt nap... de lehet, hogy három... és késő lesz. Még ha a kíntás abbamaradna, akkor is meghalok. És te is meghalsz, amikor a szeretet elhagyja a Fődet, és minden szív elcsöndesedik. Beszélj nekik a szeretetemről, a fájdalomról, és beszélj a reményemről, amely még mindig él. Mert ez minden, amim van, és mindez én vagyok, és mindössze ezt kérem.”

Azután a fiú megfordult, és kiment. Az ajtószárny ugyanazt a hangot adta ki. *Skriiik...*
Jake-re nézett, és elmosolyodott, mint aki most ébred. – Nem tudtam válaszolni a kérdésedre, sai. –
Öklét a homlokához emelte. Nincs valami túl sok itt fõnt az agyamba csak pókhálócskák. Cordelia
Delgado mondta így, és azt hiszem, igaza vót.
Jake nem válaszolt. Kábult volt. Ő is álmodott ugyanerrõl az eltorzult fiúról, de kocsmában; a Gage
Parkban voltak, ahol Csu-Csu Charlie-t látták. Tegnap éjjel. Ott kellett lenniük. Mostanáig nem
emlékezett, és valószínûleg sosem jut az eszébe, ha Sheemie nem meséli el az álmát. És Roland,
Eddie, Susannah is ugyanezt álmodta? Igen. Láthatta az arcukon, éppúgy, mint azt, hogy Ted és Dinky
megrendült, de nem ért semmit.
Roland fölállt, felszisszent, a derekához kapott, majd azt mondta: – Köszönöm, Sheemie, sokat
segítettél.
Sheemie tétován mosolygott. – Hogy?
– Ne törõdj velem, drága barátom. – A harcos most Brautiganhez fordult. – A barátaim és én kimegyünk
egy kis idõre. *An-tet*-ként kell beszélünk egymással.
– Természetesen – válaszolta Ted, és megrázta a fejét, mintha ki akarná tisztítani.
– Tegyetek meg valamit a lelkem nyugalmaért, és fogjátok rövidre mondta Dinky. – Valószínûleg
minden rendben lesz, de nem akarom kísérteni a szerencsénket.
– Szükségetek lesz rá, hogy visszajussatok? biccentett Eddie Sheemie felé. Költõi kérdés volt; ugyan
hogyan juthattak volna vissza másképp?
– Hát igen, de... kezdte Dinky.
– Akkor máris a végsõkig megkísértettétek a szerencséteket. Azzal Eddie, Susannah és Jake követték
Rolandot a barlang szájához. Csi hátramaradt, leült új barátja, a Chayveni Haylis mellé. Ez valamiért
idegesítette Jake-et. Nem féltékenység volt, inkább félelem. Mintha valamilyen elõjelet látna, amit
csak valaki nála bölcsebb talán egy manna értelmében. De akarja-e tudni az elõjel értelmét?
Talán nem.

6

– Nem emlékeztem az álmomra, amíg nem mesélte el a sajátját mondta Susannah –, és ha nemi
meséli el, valószínûleg sosem jut eszembe.
– Igen helyeselt Jake.
– De most már egész tisztán emlékszem folytatva az asszony. A metróállomáson voltam, a fiú a
lépcsõn jött le.
– Én a Gage Parkban jártam... mondta Jake.
– Én pedig a Markey Avenue-i játszótéren voltam, ahol Henryvel gyakran játszottunk egyérintõst –
szólt Eddie. – Álmomban a véres arcú fiú trikót viselt, amire azt írták: A BELSÕ-VILÁGBAN
SOSINCS...
– ...ÜRES PILLANAT – fejezte be Jake. Eddie meghökkenten nézett rá.
Jake alig vette észre; gondolatai új irányba fordultak. – Kíváncsi lennék, hogy Stephen King
felhasználja-e az álmait az írásaiban. Élesztõnek, tudjátok, hogy a mese jól megkeljen.
Erre a kérdésre senki nem ismerte a választ.
– Roland! – szólalt meg Eddie. – Te hol voltál álmodban?
– Az Utaspihenõben, hol másutt? Talán nem ott találkoztam Sheemie-vel elõször? – A barátaim, akik
velem voltak, rég elmentek, fûzhette volna hozzá, de nem tette. Annál az asztalnál ültem, amelyik
Eldred Jonas kedvence volt, és egykezes rõmit játszottam.
– A fiú az álomban a Sugár volt? – kérdezte halkán Susannah.

Mikor Roland bólintott, Jake rájött, hogy Sheemie végső soron megválaszolta, melyik feladat a fontosabb. Semmi kétség, választott.

– Van kérdésetek? – kérdezte Roland.

Társai megrázták a fejüket.

– *Ka-tet* vagyunk – mondta Roland. Egy szólamban válaszoltak neki: – Egy a sokból.

Roland még egy pillanatig habozott, végignézte *ka-tet*-jét nem is annyira nézte, inkább tanulmányozta az arcukat –, azután visszavezette őket a barlangba.

– Sheemie! – mondta.

– Igen, sai! Igen, Roland, aki Will Dearborn!

– Meg fogjuk menteni a fiút, akivel beszéltél. Megállítjuk a gonosz embereket, hogy ne bántsák tovább.

Sheemie elmosolyodott, ám a mosolyába meglepetés is keveredett. Már nem emlékezett a fiúra, akiről álmódott. – Jól van, sai, ez jó!

A harcos Ted felé fordult. Ha Sheemie visszavisz titeket, fektessétek le. Vagy ha ez valamiért feltűnő lenne, csak gondoskodjatok róla, hogy pihenhessen.

– Kiírhatjuk betegállományba, és távol tarthatjuk a Stúdiótól – helyeselt Ted. – Sok megfázás van Mennykőcsapásban. De meg kell értenetek, hogy nincs semmi garancia. Visszavihet minket ez alkalommal, de aztán... – Csettintett.

Sheemie nevetve utánozta, csak ő mindkét kezének ujjaival csettegett. Susannah nem bírt odanézni, mert felfordult a gyomra.

– *Tudom* – felelte Roland, és bár a hangja alig változott, *ka-tet*-jének minden tagja tudta, hogy ideje berekeszteni a tanácskozást. A harcos elért a türelme határára. Pihentessétek még akkor is, ha jól van, és jó a kedve. Ahhoz, amit a fejemben forgatok, nem lesz rá szükség, és köszönjük a fegyvereket, amelyeket itt hagytatok.

– Jó fegyverek – mondta Brautigan –, de elég jók ahhoz, hogy legyőzzenek hatvan embert, can-toit és taheent?

– Velünk tartotok, ha a harc megkezdődik? – kérdezte Roland.

– A legnagyobb örömmel! – felelte Dinky, és csúnya vigyorban villantak ki a fogai.

– Igen – mondta Ted. – És lehet, hogy akad még néhány fegyver. Meghallgattátok a szalagokat, amelyeket itt hagytam?

– Igen – felelte Jake.

– Akkor tudtok a pofáról, aki ellopta a tárcámat.

Ez alkalommal mindnyájan bólintottak.

– Mi van azzal a fiatal nővel? – kérdezte Susannah. – Akiről azt mondtad, hogy kemény csaj. Mi van Tanyával és a fiújával? Vagy a férjével, ha ugyan az?

Ted és Dinky kétkedve sandítottak egymásra, azután egyszerre rázták meg a fejüket.

– Valaha talán mondta Ted. De most nem. Most Új asszony. Mást sem kíván, mint a férjét ölelgetni.

– És Törni – tette hozzá Dinky.

– De hát nem értik... Susannah nem bírta befejezni. Nem annyira saját álmának részletei kísértették, mint inkább az, amit Sheemie látott. *Most megsebzél engem körmekkel*, mondta az álombeli fiú Sheemienek. Az álombeli fiú, aki valaha ép volt.

– Nem akarják megérteni – mondta szelíden Ted. Észrevette, milyen sötéten néz rá Eddie, és megrázta a fejét. – De nem hagyom, hogy ezért gyűlöljétek őket. Ti – *mi* – megölhetünk néhányat közülük, de akkor sem gyűlölhetitek őket. Nem mohóságból vagy félelemből nem hajlandók megérteni, mit tesznek, hanem kétségbeesésből.

– És mert Sugarat Törni isteni dolog tette hozzá Dinky. Ugyancsak Eddie-re nézett. – Amilyen istenien fél órával egy lövés után érzi magát az ember. Ha érted, miről beszélek.

Eddie felsóhajtott, a kezét zsebre vágta, és nem szólt.

Sheemie általános megdöbbenésre fölkapott egy Coyote géppisztolyt, és meglengette maga körül. Ha töltve van, a Torony felkutatására indított expedíció ott rögtön véget ért volna. – Én is harcolok! – kiáltotta. – *Bumm, bumm, bumm! Dadadadada!*

Eddie és Susannah lebuktak; Jake a szörmókus elé vetette magát; Ted és Dinky az arcukhoz kapták a kezüket, mintha az megakadályozta volna, hogy száz nagy kaliberű, acélköpenyes lőszer kiszabaduljon. Roland nyugodtan kivette a fegyvert Sheemie kezéből.

– Eljön az idő, amikor segíthetsz – mondta –, de csak azután, hogy ezt az első csatát megvívjuk és győztünk. Látod Jake szörmókusát, Sheemie?

– Igen, a Rodival van.

– Tud beszélni. Nézd meg, hajlandó-e szóba állni veled.

Sheemie engedelmesen odament, ahol Chucky/Haylis még mindig Csi fejét simogatta, ott fél térdre ereszkedett, és bevezetőül igyekezett a saját nevét megtanítani a szörmókusnak. Csi csaknem azonnal képes volt kiejteni, még hozzá meglepő tisztasággal. Sheemie nevetett, Haylis is csatlakozott hozzá. Mintha két callai gyerek lettek volna. Megrontott gyermekek.

Roland közben Dinkyhez és Tedhez fordult. Ajka fehér vonallá keskenyedett szigorú arcában.

7

– Vigyázni kell rá, ha elkezdődik a lövöldözés. – Úgy tett, mint aki elfordít egy kulcsot. – Ha veszítünk, nem számít, hogy később mi történik vele. Ha győzünk, legalább még egyszer szükségünk lesz rá. De valószínűbb, hogy kétszer.

– Hova mentek? – kérdezte Dinky.

– A Kulcsvilág Amerikájába – felelte Eddie. – Egy Lovell nevű kisvárosba Nyugat-Maine-ben. 1999 június elejére, ahogy az egyirányú idő engedi.

– Amikor engem visszaküldött Connecticutba, akkor kezdődtek a rohamai – mondta halkán Ted. – Ugye tudjátok, hogy ha visszaküld titeket az amerikai oldalra, attól rosszabbul lesz? Vagy meghal? – Tárgyilagosan beszélt. – *Csak szólnék, emberek.*

– Tudjuk – felelte Roland –, ha eljön az ideje, magam mondom meg, mit kockáztat, és megkérdezem, hogy vajon...

– Á, ember, ezt földughatod oda, ahova sose süt be a nap – vágta rá Dinky. Eddie-t arra az énjére emlékeztette, amikor még csak néhány órát töltött a Nyugati Tenger partján, összezavarodva, bedühödve, herointól kábán. – Ha azt mondod neki, hogy kívánságodra gyűjtsa föl magát, az egyetlen kérdése az lesz, van-e gyufa kéznél. Azt hiszi, te vagy a Krisztus a keresztfáról.

Susannah a félelem és a csaknem kéjes érdeklődés keverékével várta Roland választát. De nem jött. Roland csak nézte mereven Dinkyt, a hüvelykujját a fegyverövébe akasztva.

– Bizonyára tisztában vagy vele, hogy egy halott ember nem tud visszahozni az Amerika-oldalról – szólalt meg Ted sokkal józanabb hangon.

– Majd akkor megyünk át a hídon, ha odaérünk – felelte Roland. – Időközben számos más hídon kell még átmennünk.

– Örülök, hogy elsőnek a Devar-Toit intézzük el, bármi legyen is a kockázat – mondta Susannah. – Ocsmányság, ami odalent történik.

– Igen, asszonyom! – Dinky megemelt egy képzeletbeli kalapot. – Méltányolom az álláspontját.

Enyhült a feszültség a barlangban. Mögöttük Sheemie éppen azt mondta Csinek, hogy hemperegjen, és

Csi lelkesen szót fogadott. A Rodi arcán széles, érzelmes mosoly ült. Susannah azon tűnődött, vajon mikor volt alkalma utoljára a Chayveni Haylisnak a mosolygásra, ami gyermekien kedvessé tette.

Arra gondolt, megkérdezi Tedet, hogy vajon milyen nap van most Amerikában, azután úgy döntött, nem érdekli. Ha Stephen King halott lenne, azt tudnák; Roland mondta, és a nő nem kétkedett benne, hogy igaza van. Az író jelenleg jól van, boldogan pocskolja az idejét és értékes fantáziáját valami értelmetlen munkára, miközben a világ, amelynek elképzelésére született, porosodik az agyában. Nem csoda, ha Roland haragszik rá. Ő maga is mérges volt kissé.

– Mi a terved, Roland? – kérdezte Ted.

– Két feltételezésen alapul: hogy meg tudjuk lepni, azután le tudjuk rohanni őket. Nem hinném, hogy számítanának támadásra ezekben a végnapokban; Pimli Prentisstől a legutolsó humi őrig senkinek sincs oka azt hinni, hogy megzavarják a munkájukat, pláne hogy megtámadják őket. Ha a feltételezéseim helyesek, akkor sikerrel járunk. Ha kudarcot vallunk, akkor legalább nem élünk annyi ideig, hogy lássuk, amint a Sugarak elpattannak, és a Torony ledől.

Roland elővette az Algul kezdetleges térképét, és a barlang padlójára terítette. Mindnyájan körülállták.

– Ezek itt a vasúti mellékvágányok – mutatta a 10-es számmal jelölt vonalakat. – Akad néhány használhatatlan mozdony és vagon a déli kerítés húszméteres körzetében, a távcsövön láttam őket. Igazam van?

– Ja – felelte Dinky, és a legközelebbi vágány közepére bökött. – Akár délnek is mondhatjuk – ez is van olyan jó szó, mint bármi más. Ezen a vágányon van egy marhavagon, jó közel a kerítéshez. Alig tíz méternyire. Az oldalára az van írva, hogy SOO LINE.

Ted biccentett.

– Jó fedezék – mondta Roland. – Kiváló fedezék. – Most a térséget mutatta a tábor északi határán. – Itt pedig mindenféle kunyhó van.

– Raktárnak használták őket – mondta Ted –, de most már, azt hiszem, a legtöbbje üres. Egy darabig egy Rodi-banda hált bennük, de hat-nyolc hónapja Pimli és a Menyét kirúgta őket.

– Akár üres, akár nem, ez is fedezék – mondta Roland. – Tiszta és elég sima körülöttük és mögöttük a terep? Elég lapos, hogy egy jármű közlekedhessen?

Hüvelykujjával Suzie Terepjáró Triciklijére bökött.

Ted és Dinky összenézett. – Az – mondta Ted.

Susannah várta, hogy Eddie tiltakozik, még mielőtt tudná, mit forgat a fejében Roland. Nem tette. Jól van. Susannah máris azon, gondolkodott, milyen fegyvert akar vinni. Milyen löfegyvereket.

Roland egy-két pillanatig némán bámulta a térképet, majdnem mintha beszélgetne vele. Amikor Ted megkínálta cigarettával, a harcos elfogadta. Azután beszélni kezdett. Kétszer rajzolt a fegyveres ládák oldalára a krétával. További két alkalommal nyilakat húzott a térképre, az egyik arrafelé mutatott, amit északnak nevezhettek volna, a másik délnek. Ted fölött egy kérdést, Dinky egy másikat. Mögöttük Sheemie és Haylis úgy játszott Csivel, mint két kisgyerek. A szörmókus kísérteties pontossággal utánozta a nevetésüket.

Amikor Roland végzett, Ted Brautigan azt mondta: – Rengeteg vért akarsz ontani.

– Valóban ez a szándékom. Annyit, amennyit csak tudok.

– Kockázatos a hölgynek – jegyezte meg Dinky, először Susannah-ra, azután a férjére nézve.

Susannah nem szólt. Eddie sem. Tisztában volt a kockázattal. Azt is megértette, hogy Roland miért akarja a tábortól északra állítani Suze-t. A Terepjáró Tricikli mozgékonyt ad neki, és erre szüksége is van. Ami a kockázatot illeti, hatan mennek hatvan – vagy még több – ellen. Természetesen lesz kockázat, és természetesen lesz vér.

Vér és tűz.

– Lehet, hogy tudnék vinni magammal még néhány fegyvert – jegyezte meg Susannah. A szemébe kiült a különleges Detta Walker-ragyogás. – Olyan távirányításúakat, mint egy játék repcsi. Nem is tudom. De mozogni, aztat fogok. Pattogni fogok, mint a nikkelbolha!

– Fog működni? – kérdezte nyersen Dinky.

Roland humortalanul mosolyra húzta a száját. – Fog.

– Honnan tudod? – kérdezte Ted.

Eddie-nek eszébe jutott Roland érvelése, mielőtt fölhívták John Cullumot, és tudott volna válaszolni erre a kérdésre, de a válaszadás a *ka-tet dinh*-ének a jussa – már ha válaszolni akar, így hát ráhagyta a dolgot Rolandra.

– Mert működni kell felelte a harcos. – Nem látok más lehetőséget.

11. fejezet

TÁMADÁS AZ ALGUL SIEN TO ELLEN

1

Eltelt egy nap, a műszakváltást jelző kürtöléshez közeledett az idő. Hamarosan kezdődik a zene, a nap is beindul, az éjszakás Török elhagyják a balfenéken a Stúdiószínpadát, miközben a nappali műszak bevonul a jobbfenéken. Minden olyan volt, amilyennek lennie kellett, Pimli Prentiss mégis alig egy órát aludt az éjjel, és még e rövid idő alatt is rossz és zavaros álmok kínozták. Végül négy körül (az éjjeliszekrényen álló óra legalábbis azt *mutatta*, hogy négy, de ki tudja manapság, és egyáltalán mit számít, ilyen közel a véghez), fölkelt, az irodai székébe ült, és kinézett az elsötétült Mallra, amely ilyenkor kihalt, nem számítva egy magányos, kelekótya robotot, aki őrrjáratra adta a fejét, és fogóban végződő hat végtagjával céltalanul fenyegette az eget. A robotok napról napra gyagyásabbak lettek, de rizikós volt kivenni belőlük az elemeket, mert némelyiket csapda őrizte, és felrobbant, ha próbálkoztak vele. Az ember annyit tehetett, hogy elviselte a kergüléseiket, és észben tartotta, hogy mindennek hamarosan vége lesz, hála Jézusnak és a Mindenható Atyának! Valamivel később az egykori Paul Prentiss kihúzta az íróasztal fiókját, kivette a benne levő 40-es Peacemaker Coltot, és az ölébe fektette. Ugyanaz volt, amellyel Humma, az előző Főnök kivégezte a fajtalankodó Cameront. Pimlinek senkit nem kellett kivégeznie, örült is neki, ennek ellenére vigasztaló volt, ha az ölébe tehetette a pisztolyt, érezhette komoly súlyát. Arról persze fogalma sem volt, hogy miért érzi szükségét a vigasznak az álmatlan éjszakán, különösen amikor minden olyan jól megy. Csak annyit tudott, hogy van néhány rendellenes jel azon, amit Finli és Jenkins főtechnikus szeretnek Mély Telemetriának nevezni, mintha ezek az eszközök egy óceán fenekén hevernének, nem pedig egy alagsori szekrényben, annak a hosszú, alacsony teremnek a szomszédságában, ahol a többi, még működő műszer van. Pimli rájött, hogy mit érez – nevezzük nevén a gyereket: a közeledő végzet előérzete kínozza. Azzal próbálta vigasztalni magát, hogy csak a nagyapja mondása érvényesül: már majdnem otthon vannak, lehet aggódni a tojások miatt.

Végül bement a fürdőszobájába, ahol lecsukta a vécédeszkát, és letérdelt, hogy imádkozzon. Még akkor is ott volt, amikor valami megváltozott a levegőben. Nem hallott lépéseket, mégis tudta, hogy valaki belépett az irodájába. A logika megsúgta, ki lehet az. Csukott szemmel, a vécé fölött összekulcsolt kézzel megszólalt: – Finli! Finli o'Tego? Te vagy az?

– Ja, főnök, én.

Mit keres itt kürtszó előtt? Még a Török is tudják, mennyire imád aludni Finli, a Menyét. De mindent

a maga idejében. Ebben a pillanatban Pimli az Urat szórakoztatja (noha igazság szerint már csaknem elszundított térdelés közben, amikor valami mély, ösztönalatti érzés figyelmeztette, hogy nincs egyedül az Igazgatói Ház emeletén). Az ember nem fumigálhat egy olyan fontos vendéget, mint a Seregek Ura, így hát befejezte imáját – „Legyen meg a Te akaratom, ámen!” –, mielőtt egy nyikkanással fölállt. A nyomorult háta fíkarcsnyit sem szereti a potrohot, amelyet hurcolnia kell.

Finli az ablaknál állt, a fakó fénybe tartotta a Peacemakert, ide-oda forgatta, hogy megcsodálja az agyat díszítő finom indákat.

– Ez az, amelyik jó éjszakát mondott Cameronnak, ugye? – kérdezte. – A fajtalanzkodó Cameronnak.

Pimli bólintott. – Vigyázz vele, fiam. Töltve van.

– Hatlövetű?

– Nyolc! Vak vagy? Nézd meg a dobtár méretét, az isten szerelmére!

Finli nem zavartatta magát. Visszaadta a fegyvert Pimlinek. – Tudom, hogy kell meghúzni a ravaszt, és fegyverből nekem ennyi elég.

– Igen, ha töltve van. Mit keresel itt ebben az órában, miért zavarod meg az ember imáját?

Finli ránézett. – Ha én kérdezném tőled, hogy miért talállak ima közben, felöltözve, megfésülködve, ahelyett, hogy hálóköntösben és papucsban lennél, félig beragadt szemmel, akkor milyen választ adnál?

– Hangyás vagyok. Ilyen egyszerű. Gyanítom, hogy te is.

Finli elragadtatottan mosolygott. – Hangyás! Ez olyan, mint a zsizsikes, a szeleverdi, a kelekótya?

– Bizonyos értelemben – ja.

Finli még szélesebben – bár Pimli szerint nem igazán őszintén – mosolygott. – Ez tetszik! Nagyon tetszik! Hangyás! Hangyásságos!

– Nem – mondta Pimli. – „Nagyon ideges vagyok”, így használjuk.

Finli mosolya megfakult. – Én is ideges vagyok. Meg izgatott. Meg zaklatott. Meg feldúlt.

– Újabb jelek a Mély Telemetriában?

Finli vállat vont, azután bólintott. A Mély Telemetriával az volt a gond, hogy egyikük sem volt biztos benne, mit is mér. Lehetett a telepátia, vagy (Isten ments) teleportáció, vagy éppen mély rések a valóság szöveten – ezek arra utalnak, hogy nemsokára elpattan a Medve Sugara. Lehetetlen volt megmondani. Ám a korábban sötét és néma berendezés négy hónap óta megelevenedett.

– Jenkins mit mond? – kérdezte Pimli. Szinte oda sem figyelve dugta bele a 40-est a hóna alatti tokba, így egy lépéssel közelebb kerültünk ahhoz, amit önök nem akarnak hallani, én pedig nem szeretnék elmondani.

– Jenkins azt mondja, ami éppen előjön a szájából nyelvének repülő szőnyegén – mondta Tego, és hanyagul vállat vont. – Mivel még azt sem tudja, mi van a Mély Telemetria monitorjain és kijelzőin, hogyan kérdezheted a véleményét?

– Könnyen – felelte Pimli, és a biztonsági főnök vállára tette a kezét. Meglepődött (kicsit meg is riadt), amikor érezte, hogy Finli borzong a drága Turnbull & Asser ing alatt. Vagy talán reszket. – Nyugi, haver! Csak kérdeztem.

– Nem tudok aludni, olvasni, még baszni se – mondta Finli. – Ganra, mindhármat megpróbáltam! Gyere át velem a Damli Házba, nézd meg azokat az átkozott kijelzőket. Talán neked támad valamilyen ötleted.

– Én főnök vagyok, – nem technikus – felelte derűsen Pimli, de rögtön indult az ajtó felé. – Mivel azonban nincs jobb dolgom...

– Talán a vég közeledik – mondta Finli, és megállt az ajtóban. – Ha egyáltalán lesz ilyesmi.

– Talán – mondta nyugodtan Pimli –, és egy séta a reggeli levegőn egyikünknek sem á... Hé! Hé, te!

Te Ott! Te Rodi! Fordulj meg, ha hozzád beszélek!

A nyeszlett Rodi, aki fenékben fehérre kopott, kiült, ócska zsávoly kezeslábast viselt, engedeh:nesen megfordult. Kerek, szeplős arca volt. Szeme, amely még mindig megnyerően kéklett, riadtan meredt rájuk. Nem is lett volna rosszképű, ha nem rohad le a fél orra, ami az egyetlen cimpával furcsán féloldalassá tette az arcát. Kosarat cipelt. Pimli úgyszólván biztosra vette, hogy ezt a csoszogó óriáscsecsemőt látta már a telep körül, de azért nem fogadott volna rá; neki minden Rodi egyforma volt.

Nem érdekes. Az azonosítás Finli dolga, aki most átvette a parancsnokságot. Gumikesztyűt vett elő az övéből, és menet közben felhúzta. A Rodi a falhoz tapadt, szorosabban ölelte fűzfa kosarát, és rémületében fingott egy recsegőst. Pimlinek az ajkába kellett harapnia, méghozzá erősen, nehogy elvigyorodjon.

– Na, na, *na!* – kiáltotta a biztonsági főnök, és gumikesztyűs kezével keményen pofon ütötte a Rodit. (Pusztá kézzel nem volt tanácsos megérinteni Roderick Gyermekeit; túlságosan sok betegséget hordoztak.) Nyál fröcskölt a Rodi szájából, az orra helyén levő lyukból szivárogni kezdett a vér. – Ne az alfeleddel beszélj velem, sai Haylis! A fejedben levő lyuk sem sokkal jobb, de legalább képes tisztelettudó szavakra! Én ahhoz szoktam.

– Üdv, Finli o'Tego! – motyogta Haylis, és olyan erősen beleöklözött a homlokába, hogy a feje visszapattant a falról – *bumm!* Ez hatott: Pimli akaratlanul felröhögött. Most már Finlire sem tudott haragudni, amiért rávette erre a sétára a Damli Házhoz, hiszen ő is mosolygott. Bár kétséges, hogy ezt a Haylis nevű Rodit megnyugtatta volna Finli mosolya, amely túl sok éles fogat villogtatott. – Üdv, Örökdő Finli, hosszú napokat és kellemes éjszakákat neked, sai!

– Ez már jobb! – helyeselt Finli. – Nem sokkal, de egy kicsivel. Mi az ördögöt csinálsz te itt a Kürt és a Nap előtt? És mondd meg nekem, tökfej, mi van a kosaradban?

Haylis szorosabban ölelte magához a kosarát, a szeme kigyúlt a rémülettől. Finli mosolya azonnal eltűnt.

– Vedd le a fedelét, te tökfilkó, és ebben a minutában mutasd meg, hogy mi van ama kosárban, különben zsebben viszed haza a fogaidat! – Ezek a szavak összefüggő, fojtott morgásban áradtak belőle.

Pimli egy pillanatig azt hitte, hogy a Rodi nem fog engedelmeskedni, és komoly aggodalom villámlott át rajta. Azután a fickó lassan fölemelte a vesszőkosár fedelét. Volt rajta fogó is, az ilyet Finli hazájában kasornyának hívják. A Rodi kelleetlenül előrenyújtotta a kosarat. Ugyanakkor becsukta gyulladt, csipás szemét, és a fejét félrefordította, mint aki pofontól tart.

Finli odanézett. Hosszú ideig nem szólt, azután ugatva nevetni kezdett, és intett Pimlinek, hogy nézzen bele a kosárba. A Főnök rögtön felismerte, amit látott, de egy pillanattal tovább tartott, amíg megfejtette az értelmét. Azután eszébe jutott, hogyan kínálta a furunkulusából kinyomott véres gennyet Finlinek, mintha ebéd után megmaradt szájízeltöről lenne szó. A Rodi kosarának alján kis kupac használt zsebkendő hevert.

– Tammy Kelly küldött, hogy szedd össze reggel a mocskot? – kérdezte Pimli.

A Rodi félve bólintott.

– Azt mondta, hogy a tied, amit találsz vagy kiszedsz a szemétkosarokból?

Arra gondolt, hogy a Rodi hazudni fog. Ha és amennyiben ez a helyzet, akkora Főnök parancsot ad Finlinek, hogy verje el, tanítsa tisztességre.

Ám a Rodi – Haylis – szomorúan rázta a fejét.

– Jól van – mondta Pimli megkönnyebbülten. Korán volt még a veréshez, bőgéshez, könnyekhez. Az ilyesmi elrontja az ember reggeli étvágyát. – Elmehetsz, és viheted a zsákmányodat. De legközelebb

kérj engedélyt, tőkfej, különben baj lesz! Megértetted?

A Rodi lelkesen bólogatott.

– Akkor kotródj! Kifelé a házamból, tűnés a szemem elől!

Néztek utána, ahogy távozik, kis kosarában a taknyos zsebkendőkkel, amelyeket kétségtelenül úgy fog elfogyasztani, mint a grillázst, versengve vágtak komor és szigorú képet, amíg el nem tűnt szegény torz senki fia. Csak azután kezdtek röhögni. Finli o'Tego akkora lendülettel tántorodott a falnak, hogy levert egy képet, azután a padlóra roskadt, és hisztérikusan vonított. Pimli a kezébe temette az arcát, és addig nevetett, míg meg nem fájdult hatalmas pocakja. A nevetés feloldotta a hajnal feszültségét, hirtelen kiszellőztette mindent.

Ez aztán a veszedelmes alak! – mondta Finli, amikor ismét tudott beszélni. Egyik szőrös mancskezeivel megtörölte könnyező szemét.

– A Fika Felderítő! – helyeselt Pimli. Az arca vörösen ragyogott.

Összenéztek, és ismét röhögni kezdtek, számárordításként szakadt ki belőlük a megkönnyebbülés, amellyel felverték a házvezetőnőt a második emeleten. Tammy Kelly keskeny ágyából hallgatta a *ka-mai*-k vonítását, és rosszállóan meredt a homályba. A férfiak mind egyformák, mindegy, milyen a bőrük.

A humi Főnök és a taheen Biztonsági Főnök kart karba öltve sétált végig a Mallon. Roderick gyermeke közben lehajtott fejjel, vadul dobogó szívvel kiosont az északi kapun. Nagyon forró helyzet volt! Abbion! Ha Menyetfej megkérdezi: „Haylis, elgyugtál valamit?“, akkor megpróbál hazudni, amennyire tőle telik, de a magafajta nem képes ügyesen hazudni az olyanoknak, mint Finli o'Tego; soha az életben! Biztos rajtakapták volna. De *nem kapták rajta*, hála Gannak! A golyóféleség, amit a harcok adott neki; most már el van dugva a hátsó hálósobában, csöndesen zümmög magában. A szemétkosárba rakta, ahogy mondták, és parancs szerint letakarta friss papírzsebkendővel, amit a mosdóállványon talált. Senki sem mondta, hogy szedje össze a használt zsebkendőket, de nem bírt ellenállni leveses, finom szaguknak. És végül is minden a legjobban alakult, hát nem? Abbion! Ahelyett, hogy mindenfélét kérdezgettek volna, amikre nem tudott volna válaszolni, kinevették és elengedték. Bár megmászhatná ismét a hegyet, hogy játszhasson a szörmókussal, abbion, de a fehér hajú öreg humi, akit Tednek hírnak, azt mondta, hogy amikor végzett a feladatával, menjen el jó messzire. Ha pedig lövöldözést hall, akkor rejtőzzön el, amíg vége nincs a zajnak. Ő pedig meg is teszi – abbion, de mennyire! Talán nem tette meg azt is, amit Gileádi Roland kért? Az első zümmögő labda most a FEVERALBAN, az egyik házban van, másik kettő a DAMLI HÁZBAN, ahol a Török dolgoznak és a szolgálaton kívüli örök alszanak, és az utolsó a FŐNÖK HÁZÁBA KERÜLT... ahol kis híján rajtacsípték! Haylis nem tudta, hogy a zümmögő labda mit csinál, és nem is akarta tudni. Elmegy, ha lehet, a barátnőjével, Garmával, ha megtalálja. Ha a lövöldözés kezdődik, elbújnak egy mély lyukba, és megosztja vele a zsebkendőket. Némelyiken csak egy kis borotvaszappan van, de pár másikon igazi folyós takony és nagy cicakakik vannak, amik idáig illatoznak! A legnagyobbat, amelyiken alvadt vér is van, félreteszi Garmának, aki akkor talán megengedi neki az etyepetyét. Haylis gyorsabban lépkedett, és elmosolyodott a gondolatra, hogy etyepetyélhet egyet Garmával.

2

Susannah, aki a börtöntől északra levő kunyhók egyike mögött rejtőzött a Terepjáró Triciklivel, a távolodó Haylist figyelte. Észrevette, hogy szegény idomtalan sai mosolyog valamin, így hát nála kedvezően alakultak a dolgok. Igazán jó hír. Miután Haylis eltűnt, a nő ismét az Algul Siento feléje eső végére összpontosított.

Mindkét kőtornyot látta (noha az egyikből csak a tetejét; a többit eltakarta egy dombhajlat). Valami

borostyánféle futotta be őket. Tenyésztett növény lehet, nem vad, gondolta Susannah, tekintve a környezet kopárságát. A nyugati toronyban egy pofa üldögélt egy összecsucskozható székben. A keleti torony korlátjánál egy hódféjú taheen és egy alacsony ember állt (ha humi az illető, vélte Susannah, akkor bűn ronda a strici), dumáltak, nyilván a műszak véget jelző kürtre, és az őrszobán feltálat reggelire várva. A két őrtorony között látszott a hármaskerítés: egymástól olyan távolra építették őket, hogy a sávokban több őr is elférjen úgy, hogy ne kelljen tartania a halálos áramütéstől. Ezen a reggelen Susannah senkit sem látott. A *folken* néhány tagja lustán, különösebb sietség nélkül ügyelgett a kerítésen belül. Hacsak ez a ténfergős kép nem a század legnagyobb kamuja, akkor Rolandnak van igaza. Éppen olyan sebezhetőek, mint egy konda kövér süldő, amelyek utolsó étkezésüket fogyasztják a vágóhíd udvarán: come-come-commala, jó a malac oldala. Bár a harcosoknak nem volt olyan szerencsájuk, hogy találjanak távirányítású fegyvereket, ráleltek három csúcstechnikai darabra, amelyeken volt SZÜNET gomb is. Eddie lézernek nézte őket. Jake azt javasolta, vigyék el az egyiket egy olyan helyre, ahol nem láthatják Devar-Toi-ból és próbálják ki, de Roland azonnal leszavazta. Ez az este történt, amikor legalább századszor vették át a tervet.

– Igaza van, öcskös – mondta Eddie. – Azok a bohócok ott lent akkor is tudhatnák, hogy mi lövöldözünk, ha nem látnának vagy hallanának semmit. Nem tudjuk, hogy a távmérők mit érzékelnek. A sötétség leple alatt Susannah főszerelte a három „lézert”. Amikor eljön az ideje, benyomja a SZÜNET gombokat. Lehet, hogy működnek a fegyverek, legalábbis működőképesnek látszottak, de az is lehet, hogy nem. Annyit tehet, hogy kellő időben kipróbálja az egyiket.

Vadul dobogó szívvel várta a zenét. A kürtöt. És ha a csikeszek működnek, ahogy Roland *hite* szerint működniük kell, akkor várja a tüzeket is.

– A legjobb az lenne, ha abban az öt-tíz percben forrósodnának föl, amikor az öröket váltják – mondta Roland. – Mindenki futkos ide-oda, integet a barátainak, pletykálkodik. Nem számíthatunk erre – komolyan nem –, de reménykedhetünk.

Igen, ennyit megtehetnek... de ha kívánság van az egyik kézben, és trágya a másikban, akkor lesheted, melyik marok telik meg előbb. Annyit Susannah dönthet el, hogy mikor kezd löni. Azután a véletlen parancsol.

Kérlek, Uram, segíts kiválasztani a legmegfelelőbb időpontot!

Várt, kezében az egyik Coyote géppisztollyal, amelynek csöve a válla hajlatába simult. Amikor a zene rázendített úgy rémlett, az „'At's Amore” feldolgozása –, előredőlt az ülésen, és akaratlanul meghúzta a ravaszt. Ha nem lett volna bebiztosítva a fegyver, golyózápor csapódott volna a mennyezetbe a feje fölött, azonnal véget vetve a nyugalomnak. Ám Roland jól tanította, és a ravasz meg sem mozdult az ujjá alatt. Pulzusának sebessége mégis megkétszereződött talán meg is háromszorozódott –, és verejték csurgott az oldalán, noha a reggel ismét hűvös volt.

A zene elkezdődött, és ez jó. De a zene nem elég. Susannah ült a nyeregben, és várta a kürtöt.

3

– Dino Martino – mondta Eddie olyan halkán, hogy alig lehetett hallani.

– He? – kérdezte Jake.

A SOO LINE vagon mögött voltak, miután odáig lopakodtak az ócska mozdonyok, vasúti vagonok között. A marhavagon mindkét ajtaja nyitva volt, a három harcos láthatta a kerítést, a déli őrtornyot és Pleasantville egyetlen utcácskából álló városát. Most érkezett meg a hatkarú robot, amely korábban a Mallon mutatkozott; föl-alá gurult a Fő utcán a bájosan ósdi (jelenleg zárva tartó) boltok előtt, és mintha matematikai egyenleteket bömbölt volna teli... tüdőből?

– Dino Martino ismételte Eddie. Csi, aki Jake lábánál ült, felnézett rá ragyogó, aranyfoglalatú

szemével. Eddie lehajolt, és megveregette a fejét. – A dalt eredetileg Dean Martin énekelte.

– Tényleg? – kérdezte kételkedve Jake.

– Hát persze. Csak mi úgy énekeltük: „Amikor egy démon érinti az ajkad, akár egy darab szar volna rajtad, szerelmem...”

– Kérlek, hallgass – mormolta Roland.

– Ugye nem éreztek füstszagot? – kérdezte Eddie.

Jake és Roland a fejüket rázták. Rolandnál a szantálfa agyú, nagy lövővas volt, Jake egy AR-15-öst hozott, de az Orizák is ott lógtak a vállán, és nem csak azért, hogy szerencsét hozzanak. Ha minden jól megy, Roland és ő hamarosan használni fogják őket.

4

A legtöbb emberhez hasonlóan, aki „személyzetet” alkalmaz, Pimli Prentiss se nagyon nézte őket célokkal, ambíciókkal, érzésekkel felruházott teremtményeknek más szóval humiknak. Ameddig valaki behozta a délutáni pohár whiskyjét, és fél hétkor eléje tette a (véres) bélszínt, nem foglalkozott velük. Ugyancsak megdöbbsent volna, ha azt hallja, hogy Tammy (a házvezetőnője) és Tassa (az inasa) gyűlölik egymást. Végül is tökéletes ámbátor dermesztő tisztelettel kezelték egymást az ő jelenlétében. Csakhogy Pimli nem volt otthon ezen a reggelen, amikor az „'At's Amore” (a Milliárd Lány Húr előadásában) zokogni kezdett Algul Siento rejtett hangszóróiból. A Főnök elment a Mallra, jelenleg Jakli, egy hollófejű taheen technikus és a biztonsági főnök társaságában időzött. A Mély Telemetriát beszélték meg, és Pimli nem gondolt a házra, amelyből utoljára lépett ki. Az végképp nem fordult meg a fejében, hogy Tammy Kelly (még mindig hálóingben) és a soneshi Tassa (még mindig selyem hálósorban) egy házi háború küszöbén állnak.

– Nézd ezt! – kiáltotta az asszony a konyha sötét homályában. A nagy hodályban mind a három izzó kiégett. A Raktárban mindössze néhány körte maradt, azokat pedig lefoglalták a Stúdió számára.

– Mit néznek? – Duzzog. Biggyeszt. Csak nem rúzs nyoma az ott a ravasz kis rózsabimbó száján? De bizony hogy az!

– Nem látod a hézagokat a polcokon? – kérdezte fölháborodva Tammy. – Nézd! Nincs több főtt bab...

– A babot nem szereti, te is jól tudod!

– Tonhal sincs, azt mégse mondhatod, hogy azt sem eszik? Addig eszi, amíg a fülén jön ki, te is tudod!

– Nem bírál...

– Nincs több leves!

– A francot nincs! – kiáltotta az inas. – Nézz oda, meg oda és o...

– De nem Campbell paradicsomleves, amit a legjobban szeret – torkolta le Tammy, és közelebb húzódott a felindulástól. Vitáik még sosem fajultak odáig, hogy ököltre menjenek, de Tassának volt egy olyan érzése, hogy annak is eljön a napja. És ha ez a helyzet, akkor nosza, rajta! Nagyon szívesen szemén vágta volna ezt a kövér, öreg, szájmenéses szukat. – Látsz akár egyetlen Campbell Paradicsomot, Kutyakergette Tassa?

– És nem tudnál te magad hozni egy konzervet? – kérdezte az inas, és maga is előbbre lépett. Már csaknem összeért az orruk, és noha az asszony nagydarab volt, a Főnök inasa pedig vékonyka fiatalember, semmi jelét nem adta a félelemnek. Tammy pislogott, és azóta, hogy Tassa becsoszogott a konyhába, ahol csak egy csésze kávéért kívánt inni, először érzett mást az ingerültségen kívül. Lehetett idegesség; lehetett félelem is. – Talán gyenge a karod, Kutyakergette Tammy, hogy nem tudsz elhozni a raktárból egy leveskonzervet?

Tammy Kelly sértődötten kihúzta magát. Éjszakai krémtől fénylő tokája csak úgy reszketett az erényes felháborodástól. – Az ételmiszer-utánpótlást az inasnak kell elhoznia! Te is tudod!

– Ez nem valami törvény, amelyen nem változtathatsz. Tegnap én nyírtam a fűvet, mint te is tudod, mert kifigyeltelek, ahogy a konyhában ültél egy pohár hideg teával a kedvenc székedben! Komótizáltál, mint a mészáros kutyája!

A házvezetőnő annyira feldühödött, hogy megfeledkezett minden félelméről. – Nekem éppen annyi jogom van a pihenésre, mint neked. Éppen a padlót fényeztem...

– Nekem úgy tűnt, mintha Dobbie csinálta volna – felelte a fiú. Dobbie egyfajta házi robot volt, akit „házimanónak” neveztek, és még mindig meglehetősen hatékony munkát végzett.

Tammy még jobban feldühödött. – Mit tudsz te a házimunkáról, te kényeskedő kis buzi?

Tassa halvány arca elvörösödött. Érezte, hogy a keze ökölbe szorul, de csak azért, mert gondosan ápolt körmei belevájtak a tenyerébe. Átfutott az agyán, milyen nevetséges ez a piti macska-egér harc, két bolond, akik a világvége fekete szakadékának peremén acsarognak és marakodnak, de nem törődött vele. A dagadt vén koca évek óta piszkálja, de most el is árulta az okát. Most megmondta a tuti frankót.

– Szóval ez zavar téged, sai? – kérdezte édesen. – Hogy én a rudat csókolom, ahelyett, hogy a lyukat dugnám be? Erről van szó?

Tammy Kelly arcán fáklyák lángoltak a rózsák helyett. Nem akart eddig elmenni, de most, hogy mégis idáig jutott – jutottak, mert ha harc lesz, az sokkal inkább a fiú hibája, mint az övé –, nem fog meghátrálni. Rohadjon meg, ha visszavonul!

– A Főnök Bibliája szerint a buziság bűn – mondta önelégülten. – Én magam olvastam, úgy ám! A Levitikrakkok Könyve, harmadik fejezet, a vers...

– Na és mit mond a Levitikrakk a falánkság bűnéről? – kérdezte a fiú. – Mit mond az olyan asszonyokról, akiknek akkora csöcsei vannak, mint egy-egy párna, és akkora a seggük, mint a konyhai...

– Sose törődj az én seggemmel, te kis faszszopó!

– Nekem legalább jut férfi – felelte édes mosollyal a fiú –, és nem kell ágyba mennem a porronggyal...

– Ne merészelj! – sivította fülhasogatóan az asszony. – Fogd be azt a mocskos pofádat, mielőtt én fogom be!

– ...hogya kitakarítsam a pókhálót a puncimból, és így...

– Kiverem a fogaidat, ha nem...

– ...beledughassam az ujjaimat a fáradt, vén meggyes pitémbe! – Eszébe jutott még valami, amivel sokkal jobban megsértheti az asszonyt. – Fáradt, *mocskos* vén meggyes pitémbe!

Tammy is ökölbe szorította a kezét, amely sokkal nagyobb volt a fiúénál. – Nekem legalább sosem...

– Kérlek sai, ne folytasd!

– ...sosem kellett semmiféle férfi ocsmány vén... ocsmány... vén...

Elhallgatott, meglepetten körülnézett, szimatolt. A fiú is szaglászott, és rájött, hogy ez a szag nem most keletkezett. Csaknem azóta érzi, hogy a vita kirobbant, de most már erősebb.

– Érzed... – kezdte Tammy.

– ...a füstszagot! – fejezte be a mondatot a fiú. Riadtan néztek össze, vitájuk feledésbe merült, holott öt másodperc múlva ököllel estek volna egymásnak. Tammy szeme a tűzhely fölötti légmintavevőre villant. Ilyenek lógtak mindenütt az Algul Sientóban, mert a telep legtöbb házat fából építették. *Száraz fából. MINDNYÁJUNKNAK EGYÜTT KELL MŰKÖDNÜNK A TŰZMENTES KÖRNYEZETÉRT!*, figyelmeztetett a felirat.

Valahol a közelben a folyosó végén – az egyik, még működő füstjelző hangos, ijesztő böngésbe kezdett. Tammy a kamrába rohant a poroltóért.

– Menj a könyvtárba! – ordította. Tassa egy szó ellenkezés nélkül futott. A tűz olyasmi volt, amitől mindnyájan féltek.

5

Gaskie o'Tego biztonsági főnökhelyettes a Damli Ház mögötti Federal Hall előcsarnokában beszélgetett James Cagneyvel. Cagney vörös hajú can-toi volt, aki szerette a westerngeket és -csizmákat, amelyek legalább nyolc centit nyújtottak százhatvannyolc centis termetén. Irattartót fogtak a kezükben, és bizonyos elengedhetetlen változtatásokat beszéltek meg, amelyet a jövő héten szándékoztak bevezetni a Damli Ház védelmében. Hat őrt, akiket a második váltásba osztottak be, leterített valami nyavalya, amelyet Gangli börtönorvos a „mompsz” nevű emberi betegségnek diagnosztizált. Mennykőcsapásban elég gyakori volt a betegség – a levegő okozta, mint azt mindenki tudta, meg a régi nép mérgező hagyatéka –, de attól még bosszúságot jelentett. Gangli azt mondta, szerencsések, hogy sosem tört ki igazi járvány, olyan, mint a Fekete Halál vagy a Forró Hideglelés. Mögöttük, a Damli Ház kövezett udvarán egy kora reggeli kosárlabdamerkőzés zajlott. Az egyik csapatot taheenek és can-toi örök alkották (az utóbbiak hivatalosan szolgálatban voltak, amíg a kürt meg nem szólal), a másikat szedett-vedett Török. Gaskie figyelte, ahogy Joey Rastosovich megereszti egy lövést alulról indítva – *szviss!* Trampas elkapta a labdát, aztán gyorsan megemelte a sapkáját, hogy megvakarhassa a fejét. Gaskie nem szerette Trampast, aki teljesen indokolatlan módon kedvelte az őrizetére bízott, tehetséges állatokat. A közelben, a ház lépcsőjén ülve ugyancsak a játékot figyelte Ted Brautigan, szokása szerint Nozz-A-Lát szürcsölve.

– Nohát akkor! – szólalt meg James Cagney, olyan hangon, mint aki véget akar vetni egy unalmas párbeszédnek. – Ha nem haragszol, pár humival őrjáratoznék a kerítés körül egy-két napig...

– Mit csinál itt Brautigan ilyen korán? – szakította félbe Gaskie. – Szinte sosem kel föl délig. Az a srác, a haverja, az is ugyanilyen. Mi is a neve?

– Earnshaw? – Brautigan haverkodott egy Ruiz nevűvel is, de Ruiz nem volt srác.

Gaskie bólintott. – Ja, Earnshaw, ez az. Ma reggel szolgálatban van. Láttam korábban a Stúdióban.

Cag (ahogy a barátai hívták) fikarcnyit sem törődött azzal, hogy Brautigan miért kelt a madarakkal (nem mintha olyan sok madár maradt volna, legalábbis Mennykőcsapásban); csak ezen a szolgálati ügyön szeretett volna túl lenni, aztán mehet a Damliba, és ehét egy tányér rántottát. Valamelyik Rodi talált valahol friss metélőhagymát, legalábbis ezt hallotta és...

– Nem érzel valamilyen szagot, Cag? – kérdezte hirtelen Gaskie o'Tego.

A can-toi, aki James Cagneynek képzelte magát, már éppen érdeklődni akart, hogy netán nem Gaskie fingott-e egyet, de inkább lenyelte a vicces visszavágást. Mert csakugyan érzett valamilyen szagot. Csak nem füstöt?

Úgy vélte, hogy igen.

6

Ted ott ült a Federal Hall hideg lépcsőjén, beszívta a rossz szagú levegőt, és hallgatta, hogyan piszkálják egymást humik és taheenek a kosárlabdapályán. (A can-toik nem; ők nem voltak hajlandók lealacsonyodni ilyen közönséges szórakozáshoz.) A Szíve nehezen, de a szokott ütemben vert. Tudta, hogy ha volt Rubicon, amelyen át kellett kelnie, egy ideje már átkelt. Talán azon az éjszakán, amikor az alacsony emberek visszahozták Connecticutból, de valószínűbb, hogy aznap, amikor azzal az ötlettel fordult Dinkyhez, hogy érintsék meg a harcosokat, akik Sheemie Ruiz csökönyös állítása szerint a közelben tartózkodnak. Most feszült volt (maximálisan, ahogy Dinky mondaná), de hogy ideges lenne? Azt már nem. Az idegesség azoknak az embereknek való, akik még nem teljesen

készültek fel lelkiileg.

Hallotta, ahogy mögötte az egyik idióta (Gaskie), megkérdezi a másikat (Cagney), nem érez-e valamit, és Ted most már biztosan tudta, hogy Haylis elvégezte a maga dolgát; a játék elindult. A zsebébe nyúlt és elővett egy papírlapot: FÖLEMELT KÉZZEL INDULJATOK DÉL FELÉ! NEM ESIK BAJOTOK! Mereven nézte a papírt, készült a sugárzásra.

Mögötte a Feneral pihenőszobájában egy füstjelző hangos bögésbe kezdett.

Mi jövünk, mi jövünk!, gondolta, és észak felé pillantott, ahol reményei szerint az első támadó – a nő – rejtőzött.

7

Prentiss főnök, akinek egyik oldalán Finli, a másikon Jakli jött, megtorpant a Mallon, annak az útnak a háromnegyedénél, amely a Damli Házhoz vitt. A kürt még nem szólalt meg, mégis bögés hallatszott mögöttük. Még meg sem fordulhattak, amikor újabb bögés harsant a telep túloldalán, a koleszoknál.

– Mi az ördög... – kezdte Pimli.

– ...ez, így akarta befejezni, de mielőtt megtehetette volna, Tammy Kelly rontott ki az Igazgatói Házból. Tassa, az inas loholt a nyomában. Mindketten hadonásztak.

– *Tűz!* – sivította Tammy. – *Tűz!*

Tűz? De hát az lehetetlen!, gondolta Pimli. *Ha a füstjelző az, amit hallok a házamból, és ugyancsak a füstjelző szól a koleszokból, akkor biztosan...*

– Téves riasztás lehet – vélte Finli. – Ezek a füstjelzők csinálnak ilyeneket, amikor az elemeik...

Mielőtt befejezhetette volna reménykedő kijelentését, kirobbant az Igazgató Házának egyik oldalsó ablaka. Az üveget narancssárga tűzgömb lökte maga előtt.

– Istenek! – kiáltotta zümmögő hangján Jakli. – Ez tűz!

Pimli tátott szájjal meredt rá. Hirtelen újabb tűzjelző szólalt meg, hangosan csukladozva. Jóságos Isten, édes Jézus, ez a *Damli Ház* egyik riasztója! Biztosan nem lehet baj a...

Finli o'Tego megragadta a karját. – Főnök – mondta viszonylag nyugodtan. – Bajban vagyunk.

Mielőtt Pimli válaszolhatott volna, kürt jelezte a műszakváltást. Most döbrent rá Pimli, mennyire sebezhetőek lesznek a következő hét-nyolc percben. Sebezhetőek mindenféleképpen szemben.

Nem volt hajlandó beengedni a tudatába a *támadás* szót. Most még nem.

8

Dinky Earnshaw úgy érezte, egy örökkévalóság óta ül a kárpitozott karosszékben, türelmetlenül várva, hogy megkezdődjön a buli. Amikor belépett a Stúdióba, rendszerint felderült – a fenébe, itt *mindenki* felderült, ez volt a „jó lelkiállapot”-effektus –, de ma csak azt érezte, hogy a feszültség drótfjai egyre jobban nyúlnak benne, a zsigerei labdává húzódnak össze. Tudta, hogy időnként taheenek vagy can-toik néznek le az erkélyről, meglovagolva a kedélyjavító hullámokat, de emiatt nem aggódott, ezekkel szemben föl volt fegyverezve, vagy legalábbis biztonságban érezhette magát tőlük. Füstjelzőt hallott? Talán a Feneral felől?

Talán. De az is lehet, hogy nem. Senki más nem nézett körül.

Várj!, mondta magának. *Ted azt mondta, hogy ez a legnehezebb része. De legalább Sheemie nincs útban. Biztonságban kuksol a szobájában, és a Corbett Hall biztonságban van a tűztől. Úgyhogy csillapodj. Nyugi.*

Itt tűzjelző bögött. Dinky biztosra vette. Illetve... csaknem biztosra.

Keresztretjévényes füzet volt az ölében. Az utóbbi ötven percben értelmetlen betűkkel töltögette ki az

egyiket, a meghatározásokat teljesen figyelmen kívül hagyva. Most azonban fölírta a lap tetejére nagy, fekete, nyomtatott betűkkel: FÖLEMELT KÉZZEL INDULJATOK DÉL FELÉ! NEM ESIK BA...

Ekkor szólalt meg az egyik emeleti riasztó, valószínűleg a nyugati szárnyból vonított reszketegen. Sok Törő kapta fel kiáltva a fejét az összpontosítás mély kábulatából. Dinky is kiáltott, de ő megkönnyebbülésében. A megkönnyebbülés mellett mást is érzett. Örömet? Igen, nagy valószínűséggel öröm lehetett, mert felvonított a tűzriadó, ő pedig érezte, amint megszakad a jólkiállapot-háló. A Török félelmetes, egyesített ereje kihunyt, akár egy túlterhelt áramkör. Abbamaradt a Sugár elleni roham, legalábbis pillanatnyilag.

Neki azonban dolga volt. Nem várhatott tovább. Fölállt, a perzsaszőnyegre ejtette a keresztrejtvényes füzetet, és elméjével befogta a teremben tartózkodó Töröket. Nem volt nehéz dolga; Ted segítségével úgyszólván naponta gyakorolta ezt a pillanatot. És ha működik? Ha a Török veszik, és parancsra erősítik, amelyet Dinky csak sugalmazhatott? Hát akkor fölerősödik. Az lesz a domináns húr egy új jólkiállapotban.

Legalábbis ebben reménykedtek.

(EMBEREK TŰZ VAN AZ ÉPÜLETBEN TŰZ VAN)

Mintha ezt a kijelentést akarná alátámasztani, halk robbanás és csörömpölés hallatszott. Valami a levegőbe repült, a szellőztetőkből kibuggyantak az első füstfellegek. A Török tágra nyílt, kábult szemmel néztek körül, néhányan föltápáskodtak.

És Dinky üzent:

(NE AGGÓDJATOK. NE ESSETEK PÁNIKBA. CSAK MENJETEK A)

Tökéletesen begyakorolt képet mutatott az északi lépcsőházzal, azután hozzáadta a Töröket. Töröket, akik felmennek az északi lépcsőn. Töröket, akik keresztülvágnak a konyhán. Tűz ropogását, füstszagot, de mindkettő az örök körletéből jött, a nyugati szárnyból. Megkérdőjelezhetné valaki a mentális adás igazságát? Feltehetné magának a kérdést, hogy ki üzen, és miért? Most nem. Most csak meg voltak rémülve. Most azt akarták, hogy legyen valaki, aki megmondja, mit tegyenek, és Dinky Earnshaw volt ez a valaki.

(AZ ÉSZAKI LÉPCSŐN MENJETEK FÖL AZ ÉSZAKI LÉPCSŐN MENIETEK KI A HÁTSÓ GYEPRE)

Bevált a dolog. Elindultak arrafelé. Ahogy a birkák követik a vezérkóst, vagy a lovak a csődört. Egyesek átvették a két legfontosabbat

(SEMMI PÁNIK SEMMI PÁNIK)

(ÉSZAKI LÉPCSŐHÁZ ÉSZAKI LÉPCSŐHÁZ)

és továbbította. De még jobb, hogy Dinky főntről is hallotta! A can-toi és a taheen ismételte, akik az erélyről nézték őket.

Senki sem rohagált, senki nem esett pánikba. Elkezdődött a kivonulás az északi lépcsőn.

Susannah a járgányán lovagolt a konyhá ablakában, ahol elrejtőzött, és most már nem aggódott, hogy észreveszik. A füstjelzők – legalább három – üvöltöttek. Egy tűzjelző még hangosabban huppogott, úgyszólván bizonyosan a Damli Házban. Mintha erre válaszolna, elektromos gágogás hangzott föl a pleasantville-i végről, amit kolompolás követett.

Ez tőle délre történt, így nem csoda, hogy a Devar-Toi északi részén várakozó Susannah csak a hátát látta a borostyánnal befutott tornyokban álló három örnek. Három nem tűnik valami soknak, de ez öt százaléka a teljes őrszemélyzetnek. Ez a kezdet.

Susannah lenézett a fegyver csövére, felsóhajtott, és imádkozott. *Isten, adj nekem pontos célzást...*

pontos célzást...

Hamarosan.

Hamarosan itt az idő.

10

Finli megragadta a Főnök karját. Pimli lerázta, és ismét a háza felé fordult. Hitetlenül bámulta a füstöt, amely a bal szárny összes ablakából gomolygott.

– Főnök! – üvöltötte Finli, és ismét megragadta a karját. – Főnök, ne ezzel törődj! A Törökkel kell törődnünk! *A Törökkel!*

Ez nem jutott el a címzett tudatáig, de a Damli Ház tűzriasztójának velőtrázó üvöltése igen. Pimli arrafelé fordult, tekintete egy pillanatra összeakadt Jakli apró, szúrós madárszemével. Semmit sem látott benne, csak pánikot, aminek megvolt az a torz, de örvendetes hatása, hogy erőt öntött Pimlibe. Mindenütt szirénák és riasztók szóltak. Volt köztük egy szabályos tutulás, amelyet még sosem hallott. Csak nem Pleasantville felől jött?

– Gyerünk, főnök! – Finli o'Tego csaknem könyörgött. – Gondoskodnunk kell róla, hogy a Töröknek ne essen bajuk...

– Füst! – kiáltotta Jakli, sötét (és tökéletesen haszontalan) szárnyait csattogtatva. – Füst száll a Damli Házból, és füst száll a Feveralból is!

Pimli nem törődött vele. Előhúzta a Peacemakert a tokjából, és belevillant, hogy vajon milyen előérzet miatt hozta magával? Fogalma sem volt, de örült, hogy érzi a súlyát a markában. Mögötte Tassa rikácsolt – Tammy is –, de Pimli rájuk sem hederített. A szíve dühösen vert, de ő visszanyerte a hidegvérét. Finlinek igaza van. Most a Török a legfontosabbak. Gondoskodniuk kell róla, hogy ne veszítsék el képzett médiumaik egyharmadát valami rövidzárlat vagy ostoba szabotázsakció miatt. Biccentett a biztonsági főnöknek, és futni kezdtek a Damli Ház felé. Jakli káromva és a szárnyát csattogtatva loholt a nyomukban, mint a Warner Bros. egy rajzfilmjének menekültje. Valahol elől Gaskie bömbölt. És ekkor New Jersey-i Pimli olyat hallott, amitől a velő is megfagyott a csontjaiban: gyors *tatatata* hangot. Tűzfegyver! Ha valami bohóc a Töröire lövöldöz, akkor az istenekre, annak a bohócnak a feje egy magas oszlopon végzi a napot! Az, hogy sokkal inkább az öröket támadják, mint a Töröket, eddig nem fordult meg az agyában, de még a sokkal ravaszabb Finli sem gondolt rá. Túl sok minden történt túl rövid idő alatt.

11

A Devar telep déli végében a szinkópás kürtölés csaknem fülhasogatóan erős volt. – Krisztusom! – mondta Eddie, és nem hallotta a saját hangját.

A déli tornyok őrei elfordultak, észak felé néztek. Eddie még nem látott füstoszlopot. Talán az örök láthatják a magaslatokról.

Roland megragadta Jake vállát, azután a SOO LINE feliratú marhavagonra mutatott. Jake bólintott, és Csivel a nyomában bebújt a SOO LINE alá. Roland mindkét kezét Eddie felé emelte – *Maradj, ahol vagy* –, azután követte Jake-et. A marhavagon túloldalán a fiú és a harcos felállt egymás mellett. Az örök tisztán láthatták volna őket, ha a figyelmüket nem köti le a telepről áradó hangzavar, a füst és tűzriasztók egyesült zenebonája.

A Pleasantville-i Vaskereskedés eleje hirtelen eltűnt a talaj részében. Krómtól ragyogó, lángvörös robot tűzoltóautó rontott ki az eddig elrejtett garázból. Nyújtott testének közepén vörös lámpák pulzáltak, és azt üvöltötte erősített hangon: „*FÉLRE AZ ÚTBÓL! BRAVO TŰZOLTÓRAJ! FÉLRE AZ ÚTBÓL! UTAT A BRAVO TŰZOLTÓRAJNAK!*”

A Devarnak ebben a déli részében nem szabad lövöldözni, még nem. Algul Siento egyre rémültebb népének azt kell látnia: ne féljete, emberek, itt a biztos rév, ahol átvészeltetitek ezt a váratlan szarvihart!

A harcos elvett egyet Jake fogyatkozó tányérjai közül, és biccentett a fiúnak, hogy kövesse példáját. Jake bólintott, karját keresztbe tette a mellkasán, és várta, mikor szól Roland, hogy indulhatnak.

12

Amikor meghallod a kürtöt, amely a munka végét és kezdetét jelzi, mondta Roland Susannah-nak, akkor kapd el őket. Olyan nagy kárt okoz, amekkorát tudsz, de az apád szerelmére, meg ne lássák, hogy egyetlen emberrel állnak szemben!

Mintha ezt mondani kellene Susannah-nak!

Elintézhette volna mindkét toronyban a három őrt, miközben a kürt javában bög, de valami visszatartotta. Néhány másodperccel később már örült, hogy így döntött. A barokkos ház hátsó ajtaja olyan hirtelen vágódott ki, hogy leszakadt a felső zsanérról. Pánikba esett Török özönlöttek kifelé egymást rúgva-marva (és ezek rombolták volna szét a világegyetemet, gondolta a nő, ezek a birkák). Fél tucat állatfejű torzszülött keveredett közéjük, és legalább négy vérfagyasztó szubhumán rém, álarcban.

Először a nyugati toronyban álló őrt szedte le, azután a célgömböt a keleti torony felé fordította, mielőtt az Algul Siento-i csata első áldozata áteshetett volna a korláton, le a földre, ahol kiloccsanó agya lefolyt az arcára. A Coyote géppisztolyt középső állásba kapcsolta, és három tompán puffanó lövést adott le: *Durr! Durr! Durr!*

A keleti toronyban álló taheen és az alacsony ember jobbra-balra pördült, mintha táncolnának. A taheen összerogyott a torony tetejét övező rámpán; az alacsony ember a korlátnak dőlt, átbukott rajta, a bakancsának sarka az égre mutatott, azután fejjel zuhant a földre. Susannah hallotta a reccsenést, amikor kitört a nyaka.

Az egymást taposó Török közül ketten látták a balszerencsés fickó zuhanását, és felsikoltottak.

– Emeljétek föl a kezeteiket! – Ez Dinky volt, Susannah megismerte a hangját. – Emeljétek föl a kezeteiket, ha Török vagytok!

Senki sem vitatkozott; ha ilyen körülmények között valaki képes úgy viselkedni, mintha tudná, mi történik, az lesz a vezető. Néhány Törő – de nem mind, még nem – fölemelte a kezét. Ez nem számított Susannah-nak. Nem volt szüksége fölemelt kezekre, hogy megkülönböztesse a borsót a lencsétől. Kísérteties tisztasággal látott.

A tűzváltó karját SOROZAT-ról EGYES LÖVÉS-re állította, és nekilátott leszedni az öröket, akik a Törökkel együtt menekültek a Stúdióból. Taheen... can-toi, kapd el... humi, de ne lőj rá, Törő, még ha nem emeli is föl a kezét... ne kérdezd, honnan tudom, de tudom...

Meghúzta a Coyote ravaszát, és a lángvörös nadrágot viselő asszony melletti humi feje vér és csontpermetté robbant szét. A Török visítottak, mint a gyerekek, kidülledt szemmel kapkodták a fejüket, a kezüket a magasba emelték. Susannah ismét hallotta Dinkyt, csak most nem a testi hangját. A mentális hangja jóval erősebb volt:

(FÖLEMELT KÉZZEL INDULJATOK DÉL FELÉ, NEM ESIK BAJOTOK)

Ez volt Susannah végszava, hogy törjön ki a fedezékből, és induljon. A Bíbor Király rosszfiúi közül nyolcat szedett le, ha az őrtornyokban levő hármat is számolja – nem mintha olyan nagy teljesítmény lenne, tekintve a pánikot –, többet nem látott, legalábbis egyelőre.

Elfordította a gázkart, és elindult járművével a másik elhagyatott kunyhó felé. A kütyü gázkarja olyan érzékeny volt, hogy Susannah kis híján legurult a biciklinyeregge emlékeztető ülésből. Igyekezett nem

nevetni (de muszáj volt nevetnie), miközben teli tudóból eleresztette a legjobb telivér Detta Walker-féle keselyűvijjogását:

– *Tűnés innét, baszkikáim! Húzzatok. délnek! Pacsikat az égnek, hogy tuggyuk, nem vattok rosszfijúk! Aki nem rakja föl a mancsát, kap egy skulót a burájába! Nekem elhihetitek!*

A következő kunyhó ajtójában az egyik ballonkerék megnyikkant, mert elakadt az ajtókeretben, de annyira nem, hogy felboruljon. Hála Istennek, mert sosem lett volna elég ereje, hogy egymaga fölállítsa a triciklit. Itt volt az egyik „lézer” egy háromlábú állványon.

Susannah megnyomta a BE feliratú billenőkapcsolót, és azon töprengett, kell-e még valami mást is csinálni a TÁVOLSÁG feliratú gombbal, amikor a fegyver csöve vakító, vörös-bíbor fénysugarat lövellt, amely keresztülvillámlott a hármaskerítés fölött, és lyukat ütött a Damli Ház emeletén. A lyuk akkorának látszott, mintha közvetlen irányzású tüzérségi gránát nyitotta volna.

Ez jó, gondolta a nő. Be kell indítanom a többit is.

De van-e elég ideje? Már is újabb Török vették át Dinky sugalmazását, és sugárással növelték a hatékonyságot:

(FÖLEMELT KÉZZEL MENJETEK DÉL FELÉ. NEM ESIK BAJOTOK)

Följebb állította a Coyote tűzválasztó karját TELJES AUTOMATÁ-ra, és végigsöpört a legközelebbi ház emeletén, hogy nyomatékot adjon a felszólításának. A golyók süvítettek, gellert kaptak a falakon. Csörömpölt az üveg. A Török felsikoltottak, és felemelt kézzel vágózni kezdtek a Damli Ház mellett. Susannah észrevette, hogy Ted jön ugyanazon az oldalon. Nehéz volt eltéveszteni, mert szembe ment az árral. Ő és Dinky futólag megölelték egymást, azután felemelték a kezüket, és csatlakoztak a délnek tartó Törökhöz, akik hamarosan elveszítik különleges státusukat, és nem lesznek egyebek egy maroknyi újabb menekülnél, akik megpróbálnak életben maradni egy sötét és mérgezett földön.

Nyolc őrt leszedett, de ez nem elég. Tombolt benne az éhség, az a szikkadt mohóság. A szeme mindent látott. Remélte, hogy újabb taheenek, alacsony emberek vagy humi örök bukkannak föl a Damli Ház mellett.

Újabb ellenfelekre vágyott.

13

Sheemie Ruiz a Corbett Hallban lakott, történetesen abban a házban, amelyet a mit sem sejtő Susannah legalább száz golyóval szórt meg. Ha Sheemie az ágyában fekszik, majdnem biztosan meghal. De az ágy lábánál térdelt, és barátaiért imádkozott. Még csak föl sem nézett, amikor az ablak betört, csupán kétszeres buzgósággal folytatta a könyörgést. A fejében lüktettek Dinky gondolatai

(MENJETEK DÉLNEK)

aztán hallotta, hogy más gondolat-áramlatok is csatlakoznak hozzá

(FÖLEMELT KÉZZEL)

közösen alkotva egy gondolatfolyamot. Azután megszólalt Ted hangja, ő nem csupán csatlakozott a többiekhez, de fölerősítette őket, és a folyamat

(NEM ESIK BAJOTOK)

óceánáá növelte. Sheemie öntudatlanul megváltoztatta az imáját. Ahelyett, hogy *Mi Atyánk és Véd a haverjaimat*, egyszer csak azt suttogta: *Menjetekek délnek felemelt kézzel, nem esik bajotok!* Akkor se hagyta abba, amikor a Damli Ház menzája mögötti gáztartályok fülsiketítő hangon felrobbantak.

14

Gangli Tristum (számotokra Doktor Gangli) sok tekintetben a legrettegettebb személy a Damli Házban. Can-toi, akinek – perverz módon – emberi helyett taheen neve volt, görkorcsoyával

közlekedett és vaskézzel tartott rendet a nyugati szárny második emeletén levő gyengélkedőben. A dolgok meglehetősen lazán mentek, amíg Gangli az irodájában a papírmunkával bajlódott, vagy bejárta a körzetét (ami rendszerint annyit jelentett, hogy meglátogatta a náthás Törőket a hálószobájukban), de amikor felbukkant, az egész gyengélkedő – ápolók, beteghordozók, betegek – tiszteletteljesen (és riadtan) elnémult. Egy újonc talán nevetett, amikor először látta a zömök, sötét bőrű, tokás emberszerűséget, ahogy lebegő szárnyú fehér köpenyében lassan végigsiklik az ágyak között, a karját összefonja a mellén lógó sztetoszkóp fölött (egy Törő egyszer meg is jegyezte: „Úgy néz ki, mint John Irving egy rosszul sikerült arcműtét után”). Ám akit a doktor *rajtakapott* a nevetésen, az nem nevetett többé. Dr. Ganglinak ugyancsak éles nyelve volt, és senki nem gúnyolódhatott büntetlenül a görkorcsolyáján.

Most azonban siklás helyett röpködött az ágyak között. Az acélkerekek (Gangli görkorcsolyája messze megelőzte időben a modern egysoros modelleket) mennydörögtek a keményfa padlón. – Minden papírt! – bömbölte. – Hallottátok?... Ha elvész egyetlen akta is ebben az elbaszott zürzavarban, *egyetlen istenverte* akta, akkor valakinek a szemét fogom megenni a délutáni teám mellé!

A betegek természetesen már elmentek; ahogy felvonított a füstjelző, és előbodorodott az első füstfelleg, dr. Gangli kiugrasztotta az ágyból és lezavarta őket a lépcsőn. Sok beteghordó – gyáva nyulak, mindegyiket ismerte, ó, igen, és részletes jelentést fog készíteni róluk, ha eljön az ideje – elmenekült a betegekkel együtt, de öten maradtak, beleértve asszisztensét, Jack Londont. Gangli büszke volt rájuk, noha ezt senki meg nem mondta volna bömbölő hangját hallva, ahogy föl-alá, föl-alá görkorcsolyázott a sűrűsödő füstben.

– Hozzátok a papírokat, megértettétek? Jobb, ha megteszitek, az összes istenekre, akik valaha is járkáltak vagy kúsztak. *Jobb, ha megteszitek!*

Valami vörös villant az ablakban. Fegyver lehetett, mert betörte az üvegfalat, amely a doktor irodáját elválasztotta a kórteremtől, és Gangli kedvenc karosszéke füstölni kezdett.

Gangli lebukott és átsiklott a lézersugár alatt, egy pillanatra sem lassított.

– Gan verje meg! – kiáltott föl az egyik beteghordó. Humi volt, roppant rút, a szeme kidülledt fakó arcából. – Mi az ördög volt...

– Nem érdekes! – bődült el Gangli. – Ne törődjete velem, mi volt az, seggfej pojácák! Hozzátok a Papírokat! *Hozzátok a kibaszott papírjaimat!*

Valahonnan előről – a Mallról? – tűzoltóautó közeledett fertelmes kolompolással és szirénázással. – FÉLRE AZ ÚTBÓL! – hallotta Gangli. – ITT A BRAVÓ TŰZOLTÓRAJ!

A doktor még sosem hallott a Bravo Tűzoltórajról, de hát sok olyan volt ezen a helyen, amiről nem tudott. Hiszen a saját sebészfelszerelésének is legföljebb a harmadát, ha kezelni tudta! Nem érdekes, most az a fontos...

Mielőtt befejezhette volna a gondolatsort, felrobbantak a konyha mögötti gáztartályok. Földrengető robaj hallatszott – mintha pont alóla jött volna –, és Gangli Tristum pörgő korcsolyakerekekkel repült a levegőbe. A többieket is feldobta a robbanás, és a füstös levegő hirtelen megtelt röpködő papírokkal. Dr. Gangli rájuk pillantott, tudta, hogy azok a papírok elégnek, és szerencsésnek mondhatja magát, ha nem ég el velük együtt, és ekkor tiszta, világos gondolat futott át az agyán: korán érkezett el a vég.

zürzavarban nem volt valami hangos a kísérteties fütty, az egyik őr mégis hallhatta, hogy valami közeledik, mert fordulni kezdett, amikor a tányér éles széle levágta a fejét, amely hűledezve csapkodó szempillákkal zuhant be a telepre. A fejetlen test tett még két lépést, azután lerogyott, karjai kilógtak a korláton, nyakából vörösen fecskendezett a vér. A másik őr addigra a földön hevert.

Eddie könnyedén átgurult a SOO LINE marhavagon alatt és felpattant a telep felőli oldalon. Két újabb automata tűzoltóautó robogott elő a vaskereskedésnek álcázott állomásról. Nem volt kerekük, sűrített légpárnán haladtak. Valahol a campus (mert Eddie elméje makacsul így nevezte a Devar-Toit) északi végén valami felrobbant. Szép! Gyönyörű!

Roland és Jake újabb tányérokat vett elő a fogyatkozó készletből, és átvágták velük a háromszoros kerítés drótjait. A magasfeszültségű vezeték harsány sercegéssel, pillanatnyi kék villámot lövellve vált szét. Ezután behatoltak. Gyorsan, némán elfutottak az őrizetlen tornyok mellett, a szörmókus Jake sarkában szaladt. Egy sikátor húzódott Henry Graham Vegyeskereskedése és a Pleasantville Könyvesbolt között.

A sikátor végénél kilestek, és látták, hogy a Fő utca pillanatnyilag üres, noha a legutóbbi két tűzoltóautó jellegzetes ózonszaga (metróállomási-szag, gondolta Eddie) még a levegőben lebegett, ami csak rontott az általános bűzön. A távolban tűzszirénák vonítottak, füstjelzők bögték. Eddie-nek akaratlanul Disneyland jutott az eszébe a pleasantville-i főutcáról: a csatornanyílásokban nem volt szemét, a falakról hiányoztak a goromba firák, sehol egy porszem az üvegablakokon. Idejötték a honvágytól szenvedő Török, amikor szükségük volt egy szippantásnyi Amerikára, de akadt egyáltalán köztük egy is, aki nem kívánt volna valami jobbat, valami *valódibbat* ennél a fantasztikus műanyag csendéletnél? Talán lakályosabb lehetett, amikor emberek voltak a járdákon és a boltokban, ám Eddie nehezen tudta elhinni. *Számára* legalábbis elég hihetetlen volt. Talán a nagyvárosi fiú sovinizmusa dolgozott benne.

Velük szemben volt a Pleasantville Cipőbolt, a Legújabb Divat, Mai Hajszoibrászat és az Ékkő mozi (GYERE BE, ITT HŰVÖSEBB, hívogatott a mozi védőereszéről lógó zászló). Roland fölemelte a kezét, intett Eddie-nek és Jake-nek, hogy menjenek át az utca másik oldalára. Ha minden a reményei szerint alakul (ez szinte sose történik így), ott fognak lesbe állni. Mélyen meggörnyedve vágtak át az úttesten. Csi még mindig Jake sarkában loholt. Mostanáig minden úgy ment, mint a karikacsapás, és ettől a harcos nagyon ideges lett.

16

Egy harcedzett tábornok megmondhatja önöknek, hogy még egy kisebb összecsapásban is (mint amilyen ez) mindig elkövetkezik egy pillanat, amikor az egység szétesik, az események valós érzékelése megszűnik. Ezeket a történészek állítják össze utólag. Mert az összefüggő események mítoszát újjá kell teremteni, főleg ezért vannak a történészek.

Na mindegy. Elértük ezt a pontot, ahonnan kezdve az Algul Sientó-i csata önálló életre kel, én csak annyit tehetek, hogy ide, oda, és amoda mutatok, abban a reményben, hogy önök kialakítják a saját rendjüket az általános zürzavarból.

17

Trampas, az ekcémában szenvedő alacsony ember, aki akaratlanul is olyan sok mindent elárult Tednek, berontott a Damli Ház felől menekülő Török áradatába, és megragadta az egyiket, egy csontos, kopaszodó volt ácsot, Madárka McCannt.

– Madárka, mi ez? – ordította Trampas. Viselte a gondolkodósapkáját, vagyis nem érzékelte a körülötte hullámozó, telepatiszós lüktetést. – Mi történik, nem tu...

– Lövöldözés! – kiáltotta Madárka, és kirántotta a karját. – *Lövöldözés!* Odakint vannak! – Nagyjából hátrafelé bökött.

– Ki? Hogy...

– *FigyeljeteK, idióták, ne lassuljatok le!* – bömbölte Gaskie o'Tego valahol Trampas és McCam mögöl.

Trampas felnézett és iszonyodva látta, hogy a Mall közepén mennydörögve-dülöngélve, villogó vörös lámpákkal közeledik az első tűzoltóautó, amelynek hátuljában két rozsdamentes acél tűzoltó kapaszkodott. Pimli, Finli és Jakli félreugrott. Tassa, az inas, ugyancsak. Tammy Kelly viszont szélesedő vértócsában hasalt a földön. Kivasalta a Bravo Tűzoltóraj, amely nyolcszáz éve nem küzdött lángokkal. Vége Tammy nyafogós napjainak.

És...

– FÉLRE AZ ÚTBÓL! – bögte a tűzoltóautó. Mögötte két további autó robogott vérvörösen az Igazgató Házának két oldalán. Tassának, az inasnak alig volt ideje félreugrani, a bőrét menteni. – ITT A BRAVO TŰZOLTÓRAJ! – Fémszerkezet bújít elő a jármű közepéből, szétnyílt, acéltorony emelkedett ki belőle, amely egyszerre nyolc irányban köpte a magasnyomású vizet. – UTAT A BRAVO TŰZOLTÓRAJNAK!

És...

James Cagney – a taheen, aki Gaskie-val a Feveral Hall előcsarnokában állt, amikor a bajok elkezdődtek, emlékeznek rá? – látta, mi fog történni, és ordítani kezdett az örökkel, akik a Damli nyugati szárnyából támolgyotak elő vörös szemmel, köhögve, némelyek égő nadrágban, némelyek – hála Gannak és Bessának és mind az isteneknek – fegyverrel.

Cag rájuk ordított, hogy félre az útból, de alig hallotta magát a hangzavarban. Látta, ahogy Joey Rastosovich kettőt félrehúz, látta, ahogy az Earnshaw kölyök egyet félrelök. Néhány köhögő, síró menekült meglátta a közeledő tűzoltóautókat, és maguktól szétfutottak. Ezután a Bravo Tűzoltóraj keresztülgázolt a nyugati szárny őrein, lassítás nélkül a Damli Ház felé vette az útját, miközben a szélrózsa minden irányában köpte a vizet.

És...

– Uram Jézus, ne! – nyögte Pimli Prentiss. A szeme elé kapta a kezét. Finli viszont nem tudott másfelé nézni. Látott egy alacsony embert – biztosan Ben Alexander volt –, aki a jármű hatalmas kerekei alá került. Látott egy másikat, akit a roppant hűtőrács kent szét a Damli Ház falán, amikor a jármű deszkát és üveget szórva nekiment, azután átütött egy beteges virágággal félig elrejtett pincegádort. Az egyik kerék lecsúszott a pincelépcsőre. Robothang kezdett el bögni: „BALESET! ÉRTESÍTSÉK AZ ÁLLOMÁST! BALESET!”

Mi a szar, Sherlock, gondolta Finli, és émelygős csodálkozással nézte a vért a fűvön. Vajon hány emberét és hány bentlakót darált le ez az átkozott, meghibásodott tűzoltóautó? Hatot? Nyolcat? A francba, tucatnyit?

A Damli Ház mögöl ismét felhangzott a rémítő *ratatata*, az automata fegyverek hangja.

Egy Waverly nevű kövér Törő sietett felé. Finli rávicsorgott, mielőtt Waverly elfuthatott volna mellette.

– Mi történt? Ki mondta nektek, hogy délnek menjeteK? – Trampastól eltérően a Menyét nem hordott gondolkodósapkát, ezért az üzenet

(MENJETEK DÉLNEK FÖLEMELT KÉZZEL NEM ESIK BAJOTOK)

olyan keményen és erősen csapódott a fejébe, hogy alig volt képes másra gondolni.

Mellette Pimli – aki küszködve próbálta visszanyerni az ép eszt – felülkerekedett a támadó gondolaton, és sikerült beiktatnia a sajátját: *Ennek úgyszólván biztosan Brautiganhoz van köze,*

elkapni egy gondolatot és így felerősíteni. Ki más lenne képes?

És...

Gaskie először Caget ragadta meg, aztán Jaklit, és rájuk üvöltött, hogy gyűjtsék össze a fölfegyverzett öröket, és kapják oldalba a Töröket, akik dél felé inaltak a Mallon és a párhuzamos utcákon. Cag és Jakli üres szemmel – pánikszemmel – bámulták, Gaskie hiábavaló dühvel ordította. Újabb két tűzoltóautó közeledett, a szirénáik üvöltöttek. A nagyobbik két Töröt kapott el, leterítette őket, átment rajtuk. Az egyik áldozat Joey Rastosovich volt. Amikor az autó elhaladt, letaposva légpárnájával a fűvet, Tanya térdre hullott haldokló férje mellett, az égnek emelte a kezét, és teli torokból sikoltzott, de Gaskie alig hallotta. A kétségbeesés és a félelem könnyei marták a szeme sarkát. *Mocskos kutyák, gondolta. Mocskos, alattomos kutyák!*

És...

Az Algultól északra Susannah kitört a fedezékből, és elindult a kerítés felé. Ez nem volt benne a tervben, de muszáj volt tovább lövöldöznie, ellenségeket ölnie, a vágy minden eddiginél erősebb volt. Egyszerűen nem bírta magával. Roland megértette volna. Mellesleg a Damli Házból gomolygó füstfellegek pillanatnyilag mindent eltakartak ezen az oldalon. A „lézerek” vörös sugarakkal döfölték a füstöt – hol kigyulladtak, hol elaludtak, mint a neonreklám... Susannah figyelmeztette magát, hogy kerülje őket, ha nem akar egy öt centi átmérőjű, átmenő lyukat.

A Coyote golyóival nyitott utat magának a kerítésen – külső sáv, középső sáv, belső sáv –, azután eltűnt a sűrűsödő füstben, triciklizés közben töltve meg a fegyverét.

És...

A Waverly nevű Törő igyekezett szabadulni Finli markából. *Nem, nem, erről szó sem lehet, gondolta Finli. Közelebb rántotta magához a Töröt – aki Algul előtti életében könyvkereskedő vagy ilyesmi volt –, és kétszer arcul ütötte, olyan erősen, hogy belesajdult a keze. Waverly felsikoltott fájdalmában és meglepetésében.*

– Ki a franc áll mögötte? – mennydörgött Finli. – KI A FRANC CSINÁLTA EZT? – A tűzoltóautók megálltak a Damli Ház előtt, és vízsugarakkal kezdték lőni a füstöt. Finli nem tudta, segít-e ez, de valószínűleg nem ártott. És ezek az átkozottak az elsőtől eltérően legalább nem mentek neki a háznak, amelyet meg akartak menteni.

– *Nem tudom, uram!* – hüppögte Waverly. Vér szivárgott az egyik orrlyukából és a szája sarkából. – *Nem tudom, de legalább ötvenen, talán százan is vannak ezek az ördögök! Dinky hozott ki minket! Isten áldja meg Dinky Earnshaw-t!*

Gaskie o'Tego közben egyik jókora kezével James Cagney nyakát markolta meg, a másikkal Jakliét. Gaskie úgy látta, hogy a varjúfejű strici Jakli már ott tartott, hogy mindjárt ellóg, de ezzel most nem fájdíthatta a fejét. Mindkettejükre szüksége volt.

És...

– Főnök! – ordította Finli. – Főnök, kapja el az Earnshaw srácot! Nekem bűdös itt valami!

És...

Egyik oldalról Cag fejét, a másikkal Jakliét szorította az arcához, így a Menyét (aki ezen a szörnyű reggelen mindenkinél tisztábban gondolkodott) végre képes volt megértetni magát. Gaskie elismételte a parancsát: kettéosztani a fegyveres öröket, és a menekülő Török után küldeni őket. *„Ne próbáljátok megállítani őket, csak maradjatok velük! És a Krisztus szerelmére akadályozzátok meg, hogy nekimenjenek az elektromos vezetéknek! Tartsátok távol őket a kerítéstől, ha a Fő utcán mennek...”*

Mielőtt befejezhette volna az eligazítást, egy alak repült ki a füstből. Gangli volt az, a telep doktora, görkorcsolyás lábbal, lángoló fehér köpenyben.

És...

Susannah köhögve foglalta el a tüzelőállást a Damli Ház bal sarkánál. Meglátott három szemétládát – Gaskie-t, Jaklit és Cagneyt, bár ezt nem tudta. Mielőtt célozhatott volna, egy füstfelhő eltakarta őket. Mire kitisztult a levegő, Jakli és Cag elhúzott, összeszedték a fegyveres öröket, hogy azok tereljék a pánikba esett tömeget, mint a juhászkutyák; ha egyelőre nem állíthatták is meg, legalább megmenteni igyekeztek őket. Gaskie még maradt, és Susannah egyetlen fejlövással elintézte.

Pimli nem látta. Egyre jobban értette, hogy az egész zűrzavar csak álcázás. Előre megfontolt szándékkal. A Török döntése, hogy elmenekülnek az Algul támadói elől, kissé túl gyors, és kissé túl jól szervezett.

Earnshaw nem érdekes, gondolta. Brautigan az, akivel beszélni akarok.

De mielőtt elkaphatta volna Tedet, Tassa eszelősen rettegő öleléssel kapaszkodott belé, arról makogott, hogy a ház ég, és ő fél, borzalmasan fél, hogy a Főnök ruhái, a könyvei...

Pimli, hogy lesöpörje magáról, pörölycsapással felérő ütést mért Tassa halántékára. Eszelősen nyávogott a fejében a Török gondolatának egyesült lüktetése (amely most rossz volt és nem jó)

(FŐLEMELT KÉZZEL NEM ESIK)

kioltással fenyegetve minden gondolatot. Az a rohadt Brautigan csinálta ezt, Pimli tudja, és Brautigan túlságosan messzire jutott elől... hacsak...

Töprengve nézte a kezében tartott Peacemakert, azután visszanyomta a bal karja alatt lógó tokba. Élve akarta ezt a rohadt Brautigan. A rohadt Brautigan magyarázattal tartozik neki.

Tatatata! Golyók röpködtek körülötte. Menekülő humi, taheen és can-toi örök vették körül. Krisztusom, alig néhánynak volt fegyvere, főleg a humiknak, akik most tértek vissza a kerítés körüli őrzetről. Azoknak, akik a Töröket őrizték, nem is kellett fegyver, a Török mindent összevéve éppen olyan kezesek, mint a papagájok, a külső támadás gondolata pedig nevetséges volt, amíg...

Amíg meg nem történt, gondolta, és Trampast kereste.

– Trampas! – bödült el. – Trampas! Hé, cowboy! Kapd el Earnshaw-t, és hozd ide nekem! Kapd el Earnshaw-t!

Itt, a Mall közepén valamivel kisebb volt a zaj, és Trampas tisztán hallotta sai Prentisst. Dinky után loholt, megragadta a fiú karját.

És...

A gomolygó füstből, amely most már teljesen elsötétítette a Damli Ház alsó felét, két piros kocsit húzva előbukkant a tizenegy éves Daneeka Rostov. Daneeka arca vörös volt és puffadt, könnyek potyogtak a szeméből; az erőfeszítéstől csaknem kétrét görnyedve vonszolta az egyik kocsiban Bajt, a másikban Sejt, akiknek irdatlan vízfejéből apró, bölcs szemek néztek a világba. Sejnek csapkodó karcsonkjai is voltak, Bajnak nem. Mindkettőnek habzott a szája, és rekedten fuldokoltak.

– Segítség! – kiáltotta Dani, és még erősebben köhögött. – Segítsen valaki, mielőtt megfulladnak!

Dinky meglátta, feléje indult. Trampas visszahúzta, bár láthatóan félszívvvel. – Nem, Dink – mondta mentegetőzve, de határozottan. – Majd valaki más. A Főnök beszélni akar...

Ekkor ismét felbukkant Brautigan. Az arca sápadt volt, a szája vonallá keskenyedett. – Engedd el, Trampas. Bírlak, kutya, de ma ne üsd az orrod a dolgunkba!

– Ted! Mi a...

Dink megint elindult Dani felé. Trampas megint visszahúzta. Mögöttük Baj elájult, és fejével előre kizuhant a kocsijából. Bár puha fűbe esett, a feje szörnyű, rothadtan cuppanó hanggal *felhasadt*. Dani Rostov sikított.

Dinky megugrott a kislány felé. Trampas megint visszarántotta, még hozzá keményen. Ugyanakkor előhúzta 38-as Colt Woodsmanját a hóna alatti tokból.

Nem volt idő vitatkozni. Ted Brautigan elhajította szellemi lándzsáját, amelyet utoljára 1935-ben Akronban használt a tárcáját elragadó tolvaj ellen; még akkor sem folyamodott hozzá, amikor az alacsony emberek 1960-ban ismét elfogták a connecticuti Bridgeportban, bár nagyon erős volt a kísértés. Megfogadta, hogy sosem használja ismét, és bizonyosan nem akarta

(mosolyogj, *amikor ezt mondd*)

Trampason kipróbálni, aki mindig tisztességtudóan bánt vele. Ám el kellett érniük a telep déli részét, mielőtt a rend helyreáll, és azt akarta, hogy Dinky vele legyen, amikor odaérkezik.

Meg dühös is volt. Szegény kis Baj, aki mindig csak mosolygott mindenkire!

Összpontosított, és émelyítő fájdalmat érzett a fejében. Kirepült az elmelándzsa. Trampas elengedte Dinkyt, és hitetlenkedő szemrehányással nézett Tedre, aki ezt a pillantást élete végéig nem felejtette el. Azután Trampas a halántékához kapott, mint akit a világ legborzalmasabb fejfájása gyötör, és holtan zuhant a földre. A toroka bedagadt, a nyelve kilógott a szájából.

– Gyere! – kiáltotta Ted, és megragadta Dinky karját. Prentiss hál'istennek éppen másfelé nézett, egy újabb robbanás vont el a figyelmét.

– De hát Dani... és Sejt!

– El tudja húzni Sejt! – A többit mentálisan küldte: (*most, hogy nem kell Bajt is vonszolnia*)

Ted és Dinky menekült. Mögöttük Pimli Prentiss megfordult, hitetlenül meredt Trampasra, aztán elordította magát, hogy álljanak meg – állj, a Bíbor Király nevében!

Finli o'Tego elővette a pisztolyát, de mielőtt lőhetett volna, Daneeka Rostov nekiugrott. Harapott és karmolt. Szinte semmi súlya sem volt, ám Finlit annyira meglepte a váratlan helyről érkező támadás, hogy majdnem felborult. Erős, szőrös karjával megmarkolta és félredobta a kislányt, ám addigra Ted és Dinky csaknem kívül volt a lőtávolon; az Igazgató Házának bal sarka felé tartottak, hogy eltűnjenek a füstben.

A Menyét két kézre fogta a pisztolyt, visszafojtotta a lélegzetét, és egyetlen lövést adott le. Vér spriccelt az öregember karjából; Finli hallotta, ahogy kiált, és látta, hogy meginog. Azután a fiatal kölyök megragadta a vén ebet, és eltűntek a ház sarka mögött.

– Megyek utánad! – bödült el Finli. – Megyek bizony, és ha elkaplak, gondom lesz rá, hogy azt kívánd, bár meg se született volna! – Ám a fenyegetés valahogy borzalmasan üresnek tűnt.

Algul Siento teljes lakossága – Török, taheenek, humi örök, can-toik, akiknek harmadik szemként egy vérszín folt vöröslött a homlokukon – egyetlen folyamban tódult dél felé. Finli látott valamit, ami egyáltalán nem tetszett neki: a Török, és *csakis ők* fölemelt kézzel lépdeltek. Ha arra is lesznek martalócok, nem kell találgatniuk, kit lőjenek le, ugyebár?

És...

Szobájában, a Corbett Hall második emeletén, még mindig üvegcsereppel teleszórt ágyánál térdelt a beáramló füsttől köhögő Sheemie Ruiz, akinek látomása támadt... vagy a képzelete játszott vele, ahogy tetszik. Mindenesetre talpra ugrott. Tekintete, amely normális esetben barátságosan, de mindig csodálkozva nézett az érthetetlen világba, most tiszta volt, tele örömmel.

– SUGÁR AZT MONDJA; KÖSZÖNI! – kiáltotta az Üres szobának.

Olyan boldogan nézett körül, mint Ebenezer Scrooge, amikor rájött, hogy a szellemek egyetlen éjszaka után otthagyták. Az ajtóhoz rohant, az üvegcserepek csikorogtak a talpa alatt. Az egyik éles üveglándzsa átszúrta a cipője talpát – a halált hordozta a hegyén, ám Sheemie ezt nem tudta, mondd, ó, fájdalom, mondd, ó, Discordia –, örömeiben még csak meg sem érezte. Kirobogott a folyosóra, azután le a lépcsőn.

Az első emeleti fordulóban találkozott egy idősebb Törővel, akit Belle O'Rourke-nak hívtak. Sheemie elkapta és megrázta. – SUGÁR AZT MONDJA, KÖSZÖNI! – huhogta a mit sem értő, bamba arcba. –

SUGÁR AZT MONDJA, MÉG MINDEN RENDBE JÖHET! NINCS KÉSŐ! ÉPPEN IDŐBEN VAGYUNK!

Elrohant, hogy terjessze a boldogító hírt (ő mindenesetre boldog volt), és...

A Fő utcán Roland ránézett Eddie Deanre, azután Jake Chambersre. – Jönnek, és itt kell fogadnunk őket. Várjátok meg a parancsomat, aztán álljatok ki, és legyetek igazak.

18

Először három Törő jött, akik fölemelt kézzel futottak feléjük. Így vágtak keresztül a Fő utcán, rá se néztek az Ékkő mozi pénztárfülkéjében tartózkodó Eddie-re (minden oldalon kiverte az üveget annak a pisztolynak a szantálfa agyával, amely valaha Rolandé volt), vagy a Pleasantville Kenyérbolt előtt parkoló, motor nélküli Ford Sedanban ülő Jake-re, vagy a Gay Patee divatbolt egyik kirakati bábuja mögött álló Rolandra.

Elérték a túlsó járdát, zavartan körülnéztek.

Menjetek!, küldte feléjük a gondolatot Roland. *Menjetek tovább, tűnjetek innen, menjetek a mellékutcákba, amíg tehetitek!*

– Gyerünk! – kiáltotta az egyik, azzal berohantak a vegyeskereskedés és a könyvesbolt közötti sikátorba. Újabb menekülő tűnt fel, aztán még kettő, majd az első ór, egy humi, aki pisztolyt tartott rémülettől tágra meresztett szemének magasságában. Roland célba vette... de nem húzta meg a ravaszt.

Jöttek a Devar személyzetének újabb tagjai, a házak közül robogtak ki a Fő utcára. Ahogy Roland számított rá és remélte, hézagos csatárláncban próbálták közrefogni a Törőket, hogy irányíthassák őket. Igyekeztek megakadályozni, hogy a visszavonulásból menekülés legyen.

– *Álljatok két vonalba!* – kiáltotta egy hollófejű taheen zizegő, tompa hangon. – *Álljatok két vonalba, és ne engedjétek ki őket, az apátok mindenségit!*

Az egyik ór, egy vörös hajú, kilógó ingű taheen visszakiáltott: – *És a kerítés, Jakli? Mi van, ha nekimennek?*

– *Semmit sem tehetünk, Cag, azon kívül, hogy...*

Egy sikoltozó Törő el akart futni a holló mellett, és az – Jakli – akkorát lökött rajta, hogy a szerencsétlen elhasalt az út közepén. – Maradjatok együtt, férgek! – acsargott a holló. – Fussatok, ha akartok, de tartsatok valami kibaszott rendet! – Mintha lehetne itt bármiféle rendet tartani, gondolta Roland (némi elégtétellel). A Jakli nevű odaordított a vörösnek:

– Hagyunk néhányat odasülni! A többiek meglátják és megállnak!

Bonyolíthatta volna a dolgot, ha Eddie vagy Jake ebben a pillanatban lövöldözni kezd, de mindkettő nyugton maradt. A három harcos a rejtekhelyéről figyelte, ahogy a rend nyomai megjelennek a zürzavarban. Újabb örök bukkantak elő, Jakli és a vörös fejű két vonalba állította őket, folyosót alkotva az utca két oldalán. Néhány Törő elslisszolt mellettük, mielőtt a folyosó kialakult, de nem voltak sokan.

Megjelent egy menyétfejű taheen, és átvette a parancsnokságot a Jakli nevűtől. Két futó Törőt hátba vágott, hogy siettesse őket.

A Fő utca déli végéből értetlen rikoltás hallatszott: – A kerítés át van vágva! – azután egy másik: – Azt hiszem, az örök halottak! – ez utóbbit az iszonyat üvöltése követte. Roland majdnem olyan biztosra vette, mintha látta volna, hogy valamelyik szerencsétlen Törő most találta meg a levágott fejet a fűben.

Még el sem halt az ezt követő riadt karattyolás, amikor Dinky Earnshaw és Ted Brautigan előjött a pékség és a cipőbolt közül, olyan közel Jake rejtekhelyéhez, hogy ha kinyújtja a kezét az autó ablakán,

megérinthette volna őket. Tedet eltalálták. Jobb ingujja könyöktől lefelé vörös volt, de tudott járni – Dinky segítségével, aki átkarolta az öregembert. Ted elfordult, miközben átvágtak az örök laza vonalán, és egy pillanatig pontosan Roland rejtekhelye felé nézett. Azután ő és Earnshaw beléptek a sikátorba, és eltűntek.

Most biztonságban voltak, legalábbis egy darabig, és ez jó. De hol a nagyfőnök? Hol van Prentiss, ennek a gyűlöletes helynek a parancsnoka? Roland őt akarta meg a menyétfejű sajt – vágd le a kígyó fejét, és elpusztul. De nem engedhették meg maguknak, hogy tovább várakozzanak. Elapadt a menekülő Török áradata. A harcos úgy vélte, a Menyét sai nem fogja bevárni az utolsó csellengőket; meg akarja akadályozni, hogy becses gyámoltjai kiszökjenek a kerítésben szakított lyukon. Tudja, hogy nem jutnának messzire a sötét, kopár vidéken, de azt is tudja, hogy ha a telep északi végén vannak támadók, akkor állhatnak megmentők a...

És ekkor, hála az isteneknek és Gannak – sai Pimli Prentiss támolygott elő bambán, láthatólag sokkos állapotban, a pisztolytáskája ide-oda lengett húsos karja alatt. Az egyik orrlyukából és a szeme sarkából vér szivárgott, mintha a sok izgalomtól valami megszakadt volna a fejében. Némileg imbolyogva ment oda a Menyéthez – többek között ezt a részeg dülöngélést okozta Roland keserű szívvel a reggeli munka végeredményéért – valószínűleg azzal a szándékkal, hogy átvegye a hadműveletet irányítását. Kurta, de forró, vigasztaló ölelésük mindent elmondott Rolandnak, amit tudni akart kapcsolatuk természetéről.

Célba vette Prentiss tarkóját, és nézte, ahogy a vér és a haj a levegőbe repül. Prentiss Főnök a sötét ég felé lökte széttárt ujjú kezét, azután a döbbsent Menyét lába elé zuhant.

Mintha csak erre válaszolna, bekapcsolt az atomnap, és elöntötte sugaraival a világot.

– *Üdv, harcosok, öljétek meg mind!* – kiáltotta Roland, és jobb tenyerének élével felhúzta revolverének, ennek az ódon gyilkológépnek a kakasát. Négyen estek össze lövéseitől, mielőtt az örök, akik úgy sorakoztak egymás mellett, mint agyagkacsák a céllövöldében, felocsúdtak volna a hangra. Nem is gondolhattak arra, hogy viszonzozzák a tüzet. – *Gileáért, New Yorkért, a Sugárért, az apátok nevéért! Halljátok, halljátok! Egyet se hagyjatok állva! ÖLJETEK MEG MIND!*

És így is tettek: a harcos Gileádból, a valahai drogos Brooklynból, a magányos gyerek, akit Mrs. Greta Shaw 'Bamának szólított valamikor. Mögöttük délről közeledett a negyedik a vastagodó füstfelhőn át, végiggurult az egyenes úton (csak egyszer kanyarodott, amikor kikerülte egy másik házvezetőnőnek, az egykori Tammynek a szétlapított tetemét): ő, akit valaha az erőszakmentes ellenállás módjaira oktattak fiatal és komoly férfiak a NAACP-nál, most minden sajnálkozás és feltétel nélkül a fegyver útját választotta. Susannah leszedett három lemaradt humi őrt és egy menekülő taheent. A taheennek puska lógott le a válláról, de meg sem próbálta használni. Ehelyett fölemelte bundás karjait – a feje halványan medvére emlékeztetett –, és kegyelemért könyörgött. Tekintettel nem utolsósorban arra, hogy itt a gyerekekből nyert agypéppel etették a Sugár-ölőket a maximális hatékonyság érdekében, Susannah nem kegyelmezett, noha ügyelt rá, hogy ne szenvedjen, és ne legyen ideje félni.

Mire elhagyta a mozi és a fodrászat közti sikátort, a lövöldözés abbamaradt. Finli és Jakli haldokolt, James Cagney halott volt, az emberi álarc félig leszakadt róla, feltárva ocsmány patkányfejét; három tucat ór között hevert, akik közül egy sem élt. Pleasantville nemrég még habtisza csatornanyílásain folyt el a vérük.

Kétségtelenül maradtak örök a telepen, de azok mostanra elbújtak abban a szent hitben, hogy száz vagy még több kiképzett harcos, szárazföldi kalóz támadt rájuk az isten tudja, honnan. Az Algul Sientó-i Török zöme birkák módjára bújt össze a Fő utca vége és a déli őrtorony közötti fűvön. Ted, mit sem törődve vérző karjával, átvette a vezetést.

A támadó sereg teljes északi hadteste felbukkant a mozi melletti sikátor torkolatában: lábatlan fekete nő volt egy terepjáró triciklin. Fél kézzel kormányozott, a másikkal a Coyote géppisztolyt szorította a kormányzarvra. Meglátta az utcán a hullahegyet, és örömtelen elégedettséggel bölintott.

Eddie kijött a pénztárfülkéből, és átölelte.

– Hé mézem, hé! – dünnyögte a nő, és úgy csókolgatta a férje nyakát, hogy Eddie megborzongott. Jött Jake is – sápadt volt a gyilkolástól, de higgadt –, akit Susannah átkarolt és közelebb húzott. Tekintete Rolandra tévedt, ahogy áll a járdán a három ember mellett, akiket ő hívott el Belső-Világba. Pisztolyát a bal combja mellett lógatja, és érzi-e vajon, hogy az arcára kiül az éhség? Egyáltalán tud róla? Susannah nem hitte, és megsajnálta a harcost.

– Gyere ide, Gileád! – mondta. – Ez itt *csoportos* ölelés, és a csoportnak te is része vagy.

Egy pillanatig azt hitte, hogy Roland meg sem értette a hívást, vagy úgy tesz, mintha nem értené. Azután odament, eltette a pisztolyát, fölkapta Csit. Odalépett Jake és Eddie közé. A szőrmókus Susannah ölébe ugrott, mintha ez lenne a legtermészetesebb dolog a világon. Majd a harcos egyik karját Eddie vállára tette, a másikat Jake-ére. Susannah kinyújtotta a karját (a szőrmókus mulatságosan kapaszkodott, hogy ne essen ki a nő váratlanul megdőlt öléből), átölelte Roland nyakát, és szívélyes puszit cuppantott a férfi napsütötte homlokára. Jake és Eddie elnevette magát. Roland csatlakozott hozzájuk: úgy mosolygott, ahogy akkor szoktunk, ha meglep minket a boldogság.

Így szeretném látni őket: önök is így szeretnék. Nem igaz? Körülállják Suzie Terepjáró Triciklijét, egymást ölelik a győzelmük után. Így szeretném látni őket, nem azért, mert megnyertek egy nagy ütközetet – ezt ők mindenkinél jobban tudják –, hanem mert most van utoljára együtt *ka-tet*-jük. Barátságuk története itt ér véget, ezen a mesterségesen létrehozott utcán, a mesterséges nap alatt; a történet hátralevő része kurta és brutális lesz ahhoz képest, ami eddig megesett. Mert mikor egy *ka-tet* megtörik, a vég mindig gyors.

Mondhatjátok, hogy milyen szomorú.

19

Pimli Prentiss vértől váladékos, haldokló szemmel nézte, ahogy a két férfi közül a fiatalabb kibontakozik a csoportos ölelésből, és odamegy Finli o'Tegóhoz. A fiatalember látta, hogy Finli még mozog, és fél térdre ereszkedett mellette. A nő leszállt a motoros tricikliről, ő és a fiú végignézték az áldozatokat, és elintézték a néhány életben maradtat. Pimli még a fejébe kapott golyótól haldokolva is megértette, hogy ez kegyelem, nem kegyetlenség. És ha majd elvégezték a munkát, találkoznak a többi gyáva, sunyi barátjukkal, átfésülik az Algul épületeit, amelyek még nem égnek, felkutatják a megmaradt öröket, és nyilvánvalóan ott helyben lepuffantják őket. *Nem fogtok sokat találni, cimborák*, gondolta. *Az embereim kétharmada itt hever.* És hány támadót öltek meg Pimli Főnök, Finli biztonsági főnök és emberei? Pimli tudomása szerint egyetlenegy sem.

De ezen talán segíthet. Jobb keze lassan, fájdalmasan megindult a hóna alatti pisztolyok és a benne levő Peacemaker felé.

Eddie a Menyét-srác fejéhez nyomta a szantálfa agyú, gileádi revolver csövét. A Menyét, noha erősen vérzett és szemmel láthatólag gyengült a mellébe kapott lövéstől, tökéletesen tiszta tekintettel nézte. Még valami volt a nézésében, ami nem tetszett Eddie-nek. Talán megvetés. Föltekintett, látta, hogy Susannah és Jake a csatatér keleti felében ellenőrzik a hullákat, látta Rolandot a túlsó járdán, Dinkyvel és Teddel beszélgetett, miközben bekötözte az öregember alkarját. A két volt Törő feszülten figyelt és bólogatott, bár látszott rajtuk a kételkedés.

Visszafordult a haldokló taheenhez. – Elértél az ösvény végére, barátom mondta. Úgy tűnik, bedugult a pumpa. Van valami, amit mondani akarsz, mielőtt a tisztásra lépsz?

Finli bólintott.

– Akkor mondjad, haver. De fogd rövide, ha azt akarod, hogy végighallgassam.

– Gyáva kutyák vagytok, te és a barátaid mondta Finli. Valószínűleg a szívét érte a golyó legalábbis így érezte –, de ezt ki fogja mondani, ki kell mondania, és azt akarta, hogy sérült szíve addig verjen, amíg végez. Azután meghalhat, és jöhet a sötétség.

– Pisiszagú, nyúlszívű kutyák, akik lesből gyilkoltok. Ezt akartam mondani.

Eddie humortalanul elmosolyodott. – És mi van azokkal a nyúlszívű kutyákkal, akik gyerekek felhasználásával az egész világot akarják lesből meggyilkolni, barátom? Az *egész világegyetemet!*

A Menyét pislogott, mintha nem ilyen válaszra számított volna. Talán egyáltalán nem számított válaszra.

– Parancsra... tettem.

– Efelől nincsenek kétségeim válaszolta Eddie. És mindvégig teljesítetted a parancsot. Élvezd a poklot, vagy Na'art, vagy akárhogy hívják. – A csövet Finli homlokához nyomta, és meghúzta a ravaszt. A Menyét egyet rándult, és elcsöndesedett. Eddie fintorogva fölállt.

Közben a szeme sarkából mozgást látott, és egy újabb ellenfelet pillantott meg a Főnököt –, ahogy éppen felkönyököl. Fegyvere, a Peacemaker, amely valaha egy nemi erőszakért hajtotta végre az ítéletet, rámeredt a fiatalemberre. Eddie reflexei gyorsak voltak, de nem volt ideje használni őket. A Peacemaker egyet vakkantott, láng nyaldosta a cső végét, vér fröccsent Eddie Dean homlokából. Egy hajfürt meglibbent a tarkóján, ahol a golyó távozott. Tenyerét úgy csapta a jobb szeme fölé, mint mikor kicsit késve jut eszünkbe valami életfontosságú.

Roland megpördült bakancsa kopott sarkán, és szemmel nem látható gyorsasággal rántotta elő a fegyverét. Jake és Susannah ugyancsak megfordult. Susannah látta, hogy a férje az utcán áll, a kezét a fejére szorítja.

– Eddie! Édesem!

Pimli az erőlködéstől kutyaként vicsorítva próbálta ismét felhúzni a Peacemakert. Roland torkon lőtte, Algul Siento ura a bal oldalára zuhant, a felhúzatlan pisztoly kirepült a kezéből, zörögve megállapodott barátja, a Menyét hullája mellett. Majdnem Eddie lábánál.

– *Eddie!* – sikoltotta Susannah, és kúszni kezdett a férje felé, a kezével lökte magát előre. – *Nem sebesült meg súlyosan*, mondta magának, *nem sebesült meg súlyosan, édes Istenem, ne hagyd, hogy az emberem súlyosan megsebesüljön...*

Azután meglátta, hogy Eddie tenyere alól folyik a vér, szétfröccsen a kövön, és már tudta, hogy a sebesülés súlyos.

– Suze? – szólalt meg Eddie, tökéletesen normális hangon. – Suzie, hol vagy? Nem látlak.

Tett egy lépést, még egyet, egy harmadikat... azután arccal a járdára zuhant, úgy, ahogy Jaffords Ótata tudta az első pillanattól, hogy meglátta. Mert Eddie harcos volt, az bizony, és erre az egyetlen végre számíthatott.

12. fejezet

A TET FELBOMLIK

Este Jake Chambers vigasztalanul üldögélt a Lóhere Kocsma előtt, amely a pleasantville-i Fő utca keleti végén található. Legalább annyi megkönnyebbülésük lehetett, hogy az örök hulláit a robot karbantartók elszállították. Csi több mint egy órája kuporgott a fiú ölében. Rendszerint nem bírta

ennyi ideig egy helyen, de úgy látszik, megértette, hogy szüksége van rá Jake-nek, aki többször is belesírt a bundájába.

A végtelennek tűnő nap nagyobbik részében úgy érezte, két hangot hall, ha gondolkodik. Ez korábban is előfordult vele, de már évek óta nem tapasztalta, az óta az idő óta, amikor egészen apró korában valami furcsa ideg-összeroppanáson eshetett át, amelyet a szülői radar nem érzékelt.

Eddie haldoklik, mondta az első hang (az, amelyik arról szokta biztosítani, hogy szörnyek vannak a gardróbfülkében, hamarosan előjönnek, és élve megeszik őt). *A Corbett Hall egyik szobájában fekszik, Susannah van mellette; és nem hajlandó befogni a száját, de haldoklik.*

Nem!, tiltakozott a másik hang (az, amelyik arról szokta – ügyetlenül – biztosítani, hogy szörnyek nem léteznek). *Ez nem lehet. Eddie... hiszen ez Eddie! És melleleg a ka-tet-hez tartozik. Meghalhat, amikor elértük a Setét Tornyt, ott mindnyájan meghalhatunk, de nem most, nem itt, ez örültség!*

Eddie haldoklik, felelte a másik hang. Könyörtelenül. *Egy lyuk van a fején, akkora, hogy majdnem beleférne az öklöd, meg fog halni.*

Amire a második hang persze csak tiltakozhatott, de mindig gyengébb volt, mint az első.

Még attól a tudattól sem érezte magát jobban, hogy valószínűleg megmentették a Sugarat (Sheemie, úgy tűnt, biztosra vette, hogy ez a helyzet; ide-oda csatangolt a kísértetiesen csendes Devar-Toi campuson, és teli torokból bömbölte a hírt: SUGÁR AZT MONDJA, MINDEN JÓ LEHET! SUGÁR KÖSZÖNI! Eddie elvesztése túl nagy árnak tűnt ezért a sikerért. Még ennél is nagyobb ár volt a *tet* megtörése. Valahányszor Jake erre gondolt, émelyegni kezdett, és tagolatlan imával fordult Istenhez, Ganhoz, a Jézus Emberhez, bárkihez, hogy tegyen csodát, mentse meg Eddie életét.

Még az íróhoz is fohászzkodott.

Mentsd meg a barátom életét, és mi is megmentjük a tiédet imádkozott Stephen Kinghez, egy olyan emberhez, akit sose látott. *Mentsd meg Eddie-t, és nem hagyjuk, hogy a kisteher elüssön! Esküszöm!*

Ismét eszébe jutott, hogyan sikoltotta Susannah Eddie nevét, hogy próbálta megfordítani, Roland átkarolta, és azt mondta neki, *Nem szabad ezt csinálnod, Susannah, nem szabad zavarnod*, és hogyan küzdött az asszony, az arca eszelős volt, az arca *változott*, ahogy a különböző személyiségek elfoglalták egy-két másodpercre, majd elmenekültek. *Segítenem kell neki!*, zokogta a Jake-nek ismerős Susannah-hang, aztán egy másik, érdekesebb hang visította: *Erisszé, kurafi! Haccsináljak neki vudut, kikúrálom, oszt rögtön fölkél, meglátod! Nahát!* És Roland csak ölelte magához, és ringatta, miközben Eddie a földön hevert, de nem volt halott, pedig talán jobb lett volna, ha meghal (még akkor is, ha a halállal vége a csodákról való beszédnek, vége a reménynek), de Jake látta, hogy poros ujjai rángatóznak, hallotta, hogy összefüggéstelenül motyog, mint aki álmában beszél.

Aztán megjött Ted, a sarkában Dinky, mögöttük két-három Törő. Ted letérdelt a kapálózó, sikoltozó Susannah mellett, intett Dinkynek, hogy térdeljen a másik oldalára. Ted megfogta a nő kezét, biccentett Dinknek, aki ugyanezt tette a másik oldalon. És valami kiáramlott belőlük – valami mély, vigasztaló érzés. Nem Jake-nek szánták, egyáltalán nem, de valamennyit érzékelt belőle, és veszettül nyargaló szíve lelassult. Jake ránézett Ted Brautigan arcára, és látta, hogy Ted szeme megint trükközik, a pupillák nőnek-zsugorodnak, nőnek-zsugorodnak.

Susannah sikoltozása halk, fájdalmas nyögéssé tompult. Lenézett Eddie-re, és amikor előrehajtotta a fejét, könnyei a férje ingére hullottak, esőcseppekre emlékeztető sötét foltokat hagyva. Ekkor bukkant elő Sheemie az egyik utcából, boldog hozsannákat zengve mindazoknak, akik meghallgatták: – *SUGÁR AZT MONDJA, HOGY NINCS KÉSŐ! SUGÁR AZT MONDJA, ÉPP IDŐBEN VAGYUNK, SUGÁR AZT MONDJA, KÖSZÖNI, ÉS HAGYJUK ŐT, HADD GYÓGYULJON!* – Fél lábára csúnyán sántított (egyikük sem gondolt rosszra, még ha észrevették is). Dinky halkan szólt a Törők egyre számosabb csapatához, akik a halálosan sebesült harcost bámulták, mire néhányan odamentek Sheemie-hez, hogy

elhallgattassák. A Devar-Toi nagy részén továbbra is üvöltöttek a riasztók, de a második és a harmadik tűzoltóautó megfékezte a Damli Háznál, az Igazgató Házánál és a Feveral Hallnál a három legnagyobb tüzet.

Jake ezután arra emlékezett, ahogy Ted ujjai – hihetetlenül gyengéd ujjak – szétválasztják a haját Eddie tarkóján, föltárva egy nagy lyukat, tele az alvadt vét sötét kocsonyájával. Pici fehér pöttyök is voltak benne, Jake szerette volna azt hinni, hogy csontszilánkok. Jobb volt ezt gondolni, mint azt, hogy Eddie agyának morzsái.

A szörnyű fejseb láttán Susannah talpra ugrott, ismét sikoltozni kezdett, és vergődött: Ted és a mézsféher arcú Dinky összenézett, szorosabban fogták Susannah kezét, és ismét elküldték a
(béke nyugalom csillapodj várj csönd és béke)

csitító üzenetet, amely legalább annyira színekből – nyugodt hamuszürkében játszó hűvös kékekből – állt, mint szavakból. Roland közben a nő vállát fogta.

– Lehet segíteni rajta? – kérdezte Roland Tedet. – Bármivel?

– Kényelmesebb helyre vihetjük – felelte Brautigan.

– Ennyit tehetünk érte. – A Devar felé mutatott. – Roland, nincs még valami munkád, amit be kellene fejezned?

Roland egy pillanatig mintha nem értette volna. Azután a leterített örökre nézett, és megértette. – De igen. Jake, segítenél nekem? Ha a maradék talál magának vezetőt, és újra csoporttá szerveződik... az nem lenne jó.

– Na és Susannah? – kérdezte Jake.

– Susannah segít nekünk valami kényelmes helyre vinni az emberét, ahol olyan békésen halhat meg, amennyire lehetséges – szolt Ted Brautigan. – Ugye, drágám?

Susannah nem teljesen üres tekintettel nézett rá. A megértés (és a könyörgés), ami ebben a szempárban volt, úgy döfött Jake szívébe, mint a jégcsap hegye. – *Muszáj meghalnia?* – kérdezte.

Ted az ajkához emelte a nő kezét, és megcsókolta. – Igen – mondta. – Meg kell halnia, és neked el kell viselned.

– Akkor meg kell tenned valamit a kedvemért – mondta a nő, és megérintette Ted arcát. Jake úgy látta, hogy az ujjai hidegek. Nagyon hidegek.

– Mit, drágám? Bármit megteszek, amit tehetek. – Két tenyere közé fogta a nő kezét.

(béke nyugalom csend várj lassíts béke csöndesség)

– Hagyd abba, amit csinálsz, különben másképp beszélek hozzád – mondta Susannah.

Brautigan meghökkent. Dinkyre nézett, aki vállat vont, majd visszatért a tekintete Susannah-hoz.

– Nem szabad arra használnod az elmédet, hogy ellopod a gyászomat – mondta Susannah –, mert kinyitom a számat, és fenéig akarom inni a keserű poharat. Az utolsó cseppig.

Ted egy pillanatig állt lehajtott fejjel, a szemöldökét ráncolta. Utána olyan kedves mosollyal nézett Susannah-ra, amit Jake még sose látott.

– Igen, asszonyom – válaszolta. – Úgy teszünk, ahogy kéred. De ha kellünk... amikor kellünk...

– Hívni foglak – mondta Susannah, és ismét letérdelt az utcán heverő, motyogó férfi mellé.

Ahogy Roland és Jake odaértek a sikátorhoz, amely visszavezette őket Devar-Toi központjába, ahol majd le kell vetniük haldokló barátjuk miatt viselt gyászukat, hogy azokkal foglalkozzanak, akik szembeszállhatnak velük, Sheemie kinyújtotta a kezét, és megrángatta Roland ingét.

– Sugár azt mondja, köszöni, Will Dearborn, az ám. – Torkát megviselte az ordítás, csak nyers krákogás telt tőle. – Sugár azt mondja, talán minden rendbe jön. Olyan jó lesz, mint újnak. Jobb.

– Az jó – bólintott Roland. Jake is így gondolta. De most nem örült igazán. Folyton arra a lyukra gondolt, amelyet Ted Brautigan gyengéd ujjai tártak föl. Arra a lyukra, amit vörös kocsonya tölt ki. Roland átkarolta, magához szorította Sheemie-t, és megcsókolta az arcát. Sheemie boldogan mosolygott. – Veled megyek, Roland. Mehetek, drága barátom?

– Most ne – felelte Roland.

– Miért sírsz? – kérdezte Sheemie. Jake látta, hogyan váltja fel az arcán az elszivárgó boldogságot az aggodalom. Közben egyre több Törő tért vissza a Fő utcára. Kis csoportokban kóvályogtak. Szörnyülködve sandítottak a harcosra... egyesek bamba kíváncsisággal... némelyek leplezetlen ellenszenvvel. Már-már gyűlölettel. Jake semmi hálát, szemernyi hálát sem látott rajtuk, és gyűlölte érte őket.

– A barátom megsebesült – mondta Roland. – siratom, Sheemie. És a feleségét, aki a barátom. Odamennél Tedhez és sai Dinkyhez, hogy próbálják meg vigasztalni, ha vigaszra van szüksége?

– Ha akarod, szívesen! Neked bármit megteszek.

– Köszönöm szépen, Stanley fia. És segíts nekik, ha el akarják vinni valahova a barátomat.

– A barátodat, Eddie-t! Őt, aki sebesülten fekszik!

– Igen, Eddie a neve, igazat mondasz. Segítenél Eddie-nek?

– Igen!

– Lenne még valami...

– Igen? – kérdezte Sheemie. Aztán mintha eszébe jutott volna valami. – Igen! Segítek, hogy elmenjél, messzire utazzál a barátaiddal! Ted mondta nekem. „Csinálj egy lyukat”, mondta, „ahogy nekem csináltad.” Csak őt visszahozták. A gonoszok. Téged nem tudnak visszahozni, mert a gonoszoknak vége! Sugár békén lehet! – Felkacagott, ami valósággal karcolta Jake gyászoló fülét.

Talán Rolandét is, mert a mosolya feszült volt. – Idővel, Sheemie... noha azt hiszem, Susannah itt marad, és várja, amíg visszatérünk.

Ha visszatérünk, gondolta Jake.

– De volna még egy feladat, amit talán elvégezhetnél. Nem kell senkit elutaztatnod egy másik világba, de egy kicsit hasonló dologról van szó. Szóltam Tednek és Dinkynek, és ők majd elmondják neked, ha Eddie végre megpihen. Figyelsz majd?

– Figyelek! És segítek, ha tudok!

Roland a vállára csapott. – Jól van! – Utána Jake és a harcos elindultak abba az irányba, amely akár észak is lehetett, hogy befejezzék azt, amit elkezdtek.

3

A következő három órában kifüstöltek újabb tizennégy őrt, zömükben humikat. Jake elcsodálkozott – egy kicsit –, mert Roland csak azt a kettőt lőtte le, akik tüzeltek rájuk a pincegátdorban megakadt tűzoltóautó mögül. A többit lefegyverezte, majd elengedte, miután közölte velük, hogy azt a Devar-Toi őrt, akit az esti műszakváltást jelző kürt idején is a telepen talál, helyben agyonlövi.

– De hát hova menjünk? – kérdezte egy taheen, akinek hófehér kakasfeje volt, és hatalmas, lecsüngő, vörös taréja (halványan emlékeztette Jake-et a rajzfilmfigura Foghorn Leghornra).

Roland a fejét rázta. – Nem érdekel, hova takarodtok –, mondta – amennyiben nem lesztek itt, amikor megszólal a következő kürtszó. Ti a pokol munkáját végeztétek itt, de a pokol bezárt, és gondom lesz rá, hogy ez az ajtaja sose nyílhaszon ki még egyszer.

– Hogy érted ezt? – kérdezte a kakasfejű taheen csaknem félénken, de Roland nem válaszolt, csupán annyit mondott a teremtménynek, adja át az üzenetét mindazoknak, akikkel összefut.

A megmaradt taheenek és can-toik többsége kettesével-hármasával és egyetlen szó nélkül távozott

Algul Sientóból, miközben pár percenként idegesen hátra sandítottak. Jake szerint nem is oktanul féltek, mert *dinh*-ének arcából, amely borzasztó volt a gyásztól, eltűntek a gondolatok. Eddie Dean a halálos ágyán feküdt, és Gileádi Roland ezt nem bírta elviselni.

– Mit fogsz csinálni ezzel a hellyel? – kérdezte Jake, miután megszólalt a délutáni kürt. Elhaladtak a Damli Ház füstölgő romjai mellett (ahol a robot tűzoltó hatméterenként leszúrt egy táblát TILOS AZ ÁTJÁRÁS, TŰZOLTÓSÁG! VIZSGÁLAT FOLYIK felirattal), hogy meglátogassák Eddie-t.

Roland csak a fejét rázta, és nem válaszolt.

A Mallon Jake meglátott hat Törőt. Körben álltak, kézen fogva. Úgy festettek, mintha asztalt akarnának táncoltatni. Ott volt Sheemie, Ted és Dani Rostov; aztán egy fiatal nő és egy idősebb, zömök férfi, olyan bankáros külsejű ember. Mögöttük sorba rakva, letakarva majdnem ötven ór, akik a rövid küzdelem során haltak meg.

– Te tudod, mit csinálnak? – kérdezte Jake az asztaltáncoltatókról. Mögöttük csak halottak voltak, akik örökre letették a hivatalt.

Roland a Török felé pillantott. – Igen.

– Mit?

– Ne most – felelte a harcos. – Most lerójuk a tiszteletünket Eddie előtt. Össze kell szedned minden derűdet, amire csak képes vagy, ez pedig azt jelenti, hogy ki kell ürítened a tudatodat.

4

Jake ott ült Csivel a Lóhere Kocsma előtt, a sört hirdető neoncégér és az elnémult wurlitzer társaságában, és arra gondolt, hogy igaza van Rolandnak, és mennyire hálás, amikor úgy háromnegyed óra múlva ránézett, látta borzasztó kétségbeesését, és elengedte a szobából, ahol Eddie haldoklik, és hüvelykenként adja föl az életét, otthagya nem mindennapi akaraterejének lenyomatát élete szövetének utolsó mintáin.

A hordágyvivő csapat, amelyet Ted Brautigan szervezett, a Corbett Hallba hozta az ifjú harcost, majd lefektették a földszinti felügyelő tágas hálósobájában. A hordágyvivők az épület udvarán ácsorogtak, és ahogy múlt a délután, a többi Törő is csatlakozott hozzájuk. Amikor Roland és Jake megérkezett, odaállt Roland elé egy hájas, vörös hajú asszony.

Hölgyem, én nem tenném, gondolta Jake. Ma délután nem.

A nap zűrzavarai és futkosása ellenére ez az asszony – aki Jake-et az anyja kertészklubjának Örökös Elnökére emlékeztette – időt talált rá, hogy meglehetősen vastag réteg sminket dolgozzon föl magára: púdert, pirosítót és olyan vörös rúzszt, mint Devar tűzoltóautóinak színe. Bemutatkozott, hogy ő Grace Rumbelow (volt aldershoti lakos, az angliai Hampshire megyéből), és azt kérte, mondják meg neki, mi lesz most – hova menjenek, mit csináljanak, ki gondoskodik róluk. Más szavakkal ugyanazt akarta tudni, mint a kakasfejű taheen.

– Mert eddig gondoskodtak rólunk – mondta Grace Rumbelow zengő hangon –, most viszont nem vagyunk olyan helyzetben, legalábbis belátható ideig, hogy magunk gondoskodjunk magunkról.

Helyeslő kiáltások hallatszottak.

Roland végigmérte, és volt valami az arcában, amitől lelohadt a hölgy affektált méltatlankodása. – Félre az utamból – mondta a harcos –, vagy letaposom.

Az asszony elsápadt a púder alatt, és szó nélkül engedelmeskedett. Helytelenítő kárálás kísérte Jake-et és Rolandot a Corbett Hallig, de csak azután kezdődött, amikor már nem látták a harcost, és nem kellett félniük riasztó kék pillantásától. A Török a kisgyerekekre emlékeztették Jake-et, akikkel együtt járt a Piperbe, az osztály hülyéire, akik folyton olyasmiket ordítottak, hogy *ez a doli tré, vagy nyald meg a zacsim...* de csak akkor, ha a tanár nem volt az osztályban.

A Corbett földszinti előcsarnoka ragyogott a neonlámpáktól, és erősen érződött benne a Damli Ház és a Feneral Hall füstje. Dinky Earnshaw a FELÜGYELŐI LAKOSZTÁLY feliratú ajtótól jobbra ült egy szétnyitható széken, és cigarettázott. Fölpillantott, amikor Roland, Jake, és a szokása szerint a fiú sarka mellett kocogó Csi közelebb ért.

– Hogy van? – kérdezte Roland.

– Haldoklik – felelte Dinky, és vállat vont.

– És Susannah?

– Erős. Ha Eddie elmegy... – Ismét vállat vont, mintha mindegy lenne, amit még mondhat.

Roland csöndesen megkocogtatta az ajtót.

– Ki az? – hallatszott fojtottan Susannah hangja.

– Roland és Jake – felelte a harcos. – Bemehetünk?

Jake számára szokatlanul hosszú szünet következett, ám Roland nem csodálkozott. Különben Dinkyn sem látszott különösebb meglepetés.

Susannah végül kiszólt: – Gyertek be.

Beléptek.

5

Ücsörgött Csivel a vigasztaló sötétben, várva, hogy Roland szólítsa, és közben azon a jeleneten töprengett, amelyet az elsötétített szobában látott. Végtelennek tűnt az a háromnegyed óra, amit bent töltött, mielőtt Roland, aki észrevette, milyen kínosan érzi magát, kiengedte azzal, hogy majd visszahívja, ha eljön az „idő”.

Jake sok halált látott, amióta elragadták Belső-Világba; megbirkózott velük, még a sajátjával is, noha abból nagyon kevésre emlékezett. De most a *ka*-társáról volt szó, és ami a felügyelő hálósobájában történt, az olyan céltalannak tűnt. És *végtelennek*. Teljes szívével kívánta, hogy bárcsak maradt volna kint Dinkyvel; nem akart így emlékezni jópofa, néha indulatos barátjára.

Mert Eddie nemcsak törékenynek tűnt, ahogy feküdt a felügyelő ágyában, és Susannah fogta a kezét; öregnek és (Jake gyűlölt így gondolni rá) ostobának is tűnt. Vagy talán még jobb szó lett volna rá a *szenilis*.

A szája sarka besüppedt két mély horpadásban. Susannah lemosta az arcát, de a borosták miatt mégis piszkosnak látszott. Nagy, szederjes foltok voltak a szeme alatt, majdnem mintha az az okádék Prentiss be is húzott volna neki, mielőtt lelőtte. A szemét behunyta, de a szemgolyók szinte állandóan mozogtak a szemhéjak vékony fátyla alatt, mintha Eddie álmodna.

És beszélt. Kitartó, halk motyogással ömlöttek belőle a szavak. Jake némely dolgot megértett abból, amit mondott, másokat nem. Némelyeknek volt legalább egy kis értelmük, de a legtöbb az a műfaj volt, amelyre Benny barátja azt mondta, hogy *ki'come*: zöldség. Susannah időnként belemártott egy rongyot az éjjeliszekrényen levő lavórba, kicsavarta, letörülgette a férje homlokát, cserepes ajkát. Roland egyszer fölállt, fogta a lavórt, kiöntötte a fürdőszobában, újra megtöltötte, behozta. Susannah megköszönte, halkán, tökéletes előzékenyen. Kicsivel később Jake cserélt vizet, Susannah neki is ugyanúgy köszönte meg. Mintha nem tudná, hogy ott vannak.

Miatta megyünk, mondta Roland. *Mert később emlékezni fog, hogy ki volt ott, és hálás lesz.*

Tényleg így van? Ezen tűnődött Jake a Lóhere Kocsma előtt a sötétségben. Csakugyan hálás lesz Susannah? Végző soron Roland az oka, hogy Eddie Dean huszonöt-huszonhat évesen a halálos ágyán fekszik. Másrészt, ha nincs Roland, akkor eleve nem találkozhatott volna Eddie-vel. Túlságosan zavaros. Mint a többszörös világok, amelyeknek mindegyikében van New York, Jake feje megfájdult tőlük.

A halálos ágyán fekvő Eddie megkérdezte a testvérét, Henryt, miért nem emlékezett soha semmire. Megkérdezte Jack Andolinit, ki ütötte meg a varázspálcával, hogy ilyen ronda lett. Elordította magát: – Oda nézz, Roland, itt van Nagyorrú George, visszajön!
És: – Suze, ha te beszélsz neki Dorothyról és a Bádogemberről, a többit majd én elmesélem.
Azután, amitől kihűlt Jake szíve: – Nem a kezemmel lövök; aki a kezével lő, megfeledkezik atyja arcáról.
Ekkor Roland megfogta Eddie kezét a homályban (mert leengedték a rolettát), és megszorította. – Igen, Eddie, igazat szólsz. Kinyitnád a szemed, és rám néznél, drága barátom?
De Eddie nem nyitotta ki a szemét. Ehelyett a fiatalember, aki hevenyészett kötést viselt a fején, azt mormolta, még jobban megdermesztve Jake szívét: – Minden a feledésé a halál kőcsarnokaiban. A halál termei, hol pókok szövik hálóikat, és némán, egyenként hullanak le a nagy áramkörök.
Ezután egy darabig semmi értelmeset nem mondott, de szüntelenül motyogott. Jake újratöltötte a lavórt, és amikor visszajött, Roland felfigyelt nyúzott, fehér arcára, és azt mondta neki, hogy kimehet.
– De hát...
– Menj csak, édesem – mondta Susannah. – Csak légy óvatos. Még ólálkodhatnak odakint olyanok, akik vissza akarnak vágni.
– De hogyan fogom...
– Majd hívlak, ha itt az ideje – mondta Roland, és jobbjának egyik megmaradt ujjával megkocogtatta Jake halántékát. – Meg fogod hallani.
Jake szerette volna megcsókolni Eddie-t, mielőtt kimegy, de félt. Nem azért, mintha el lehetne kapni a halált, mint valami náthát – ennél több esze volt –, inkább attól, hogy ha csak megérinti az ajkát, már az is elég lesz, hogy elindítsa Eddie-t az ösvény végén várakozó tisztás felé.
És akkor Susannah őt vádolná.

6

A folyosón Dinky megkérdezte, hogy van Eddie. – Rosszul – felelte Jake. – Nincs egy cigarettád?
Dinky felvonta a szemöldökét, de adott egy bagót. A fiú a hüvelykujjához ütögette, ahogy a harcostól látta, amikor gyári cigarettával volt dolga, rágyújtott a tűzről, amit Dinky adott, és mélyen leszívta a füstöt. A bagó még mindig kaparta a torkát, de nem olyan erősen, mint első alkalommal. Csak kicsit szédült meg tőle, és nem köhögött. *Hamarosan természetes lesz, gondolta. Ha valaha is visszajutok New Yorkba, talán dolgozhatok a Hálózatnál, apu osztályán. Máris egész jó vagyok Gyilkosnak.*
A szeme elé emelte a cigaretta apró rakétáját, amely az orrán füstölt a hátulja helyett. A CAMEL szót közvetlenül a füstszűrő alá nyomtatták. – Megfogadtam, hogy sose szokok rá – mondta Dinkynek. – Soha az életben. Erre itt vagyok, a kezemben egy cigivel. – Elnevette magát. Keserű volt ez a nevetés, olyan felnőtt nevetés, hogy Jake megborzongott, mikor ez jött ki a száján.
– Mielőtt idekerültem, egy ilyen pofának dolgoztam – mondta Dinky. – Mr. Sharpton, ez volt a neve. Ő mondta rendszeresen, hogy a „soha” az a szó, amit Isten meghallgat, ha nevetni akar.
Jake nem válaszolt. Arra gondolt, amit Eddie mondott a romos termekről. Valaha álmában követte Miát egy ilyenbe. Mia mostanra halott. Callahan halott. Eddie haldoklik. A fehér lepedővel letakart hullákra gondolt, amelyek kint hevernek, miközben a mennydörgés csontokkal gurigázik a távolban. Arra az emberre gondolt, aki lelőtte Eddie-t, azután balra gurult, ahogy Roland golyója végzett vele. Arra akart emlékezni, ahogy Calla Bryn Sturgisben fogadták őket, a zenére, a táncre, a színes fáklyákra, de csak Benny Slightmannek, egy újabb barátjának a halálára emlékezett. Úgy látszik, ma este halálból van a világ.
Ő is meghalt és visszatért: vissza Belső-Világba, vissza Rolandhoz. Egész délután gyözködte magát,

hogy ugyanez megtörténhet Eddie-vel, de valamiért tudta, hogy nem így lesz. Jake része a történetben még nem ért véget. Eddie-é igen. Jake húsz évet – harmincat! – adott volna az életéből, hogy ne ezt higgye, de hiába. Valahogy minden ezt támasztotta alá.

A halál termei, hol pókok szövik hálóikat, és némán, egyenként hullanak le a nagy áramkörök.

Jake ismert egy pókot. Vajon Mia fia figyeli ezt? Jól mulat? Talán drukkol is az egyik oldalnak, vagy a másiknak, mint egy rohadt Yankee-szurkoló a lelátón?

Ezt teszi. Tudom, hogy ezt teszi. Érzem.

– Jól vagy, öcskös? – kérdezte Dinky.

– Nem – felelte Jake. – Egyáltalán nem vagyok jól. – És Dinky bólintott, mintha ez lenne a legésszerűbb válasz. *No hát, gondolta Jake, valószínűleg erre számított. Végül is telepata.*

Mintha ezt akarná igazolni, Dinky megkérdezte, ki az a Mordred.

– Nem akard te azt tudni – felelte Jake. – Hidd el nekem. – Elnyomta a félig szívott cigarettát („A tüdőrák itt van, az utolsó centikben”, szokta volt mondani az apja feltétlen meggyőződéssel, és a saját mezítlábas cigarettájára mutatott, mint egy reklám a tévében), és kiment a Corbett Hallból a hátsó ajtón, hátha így elkerülheti az aggodalmaskodó Törököt, és nem is tévedett. Most itt van Pleasantville-ben, úgy ül a járdán, akár egy hajléktalan, amilyeneket az ember New Yorkban láthat, és várja, hogy hívják. A véget várja.

Arra gondolt, hogy bemegy a kocsmába, csapol magának egy sört (ha egyszer elég idős ahhoz, hogy dohányozzon, és lesből embereket öljön, akkor ahhoz is elég idős, hogy megigyon egy sört), és talán azt is megnézhetné közben, hogy a wurlitzert be lehet-e indítani aprópénz nélkül. Fogadni merne, hogy Algul Siento az volt, ami apu szerint Amerika lesz idővel: pénztelen társadalom, vagyis az öreg Seeberg úgy van megbuherálva, hogy csak a gombot kell megnyomnod, és már megy is a zene. Azt is lefogadná, hogy ha végignézné a slágerlistát, a 19. szám mellett a „*Valaki megmentette az életemet ma éjjel*”-t találná Elton John előadásában.

Feltápáskodott, és ekkor hallotta meg a hívást. Nem ő volt az egyetlen; Csi kurtán, fájdalmasan vakkantott. Roland akár mellettük is állhatott volna.

Hozzám, Jake, de gyorsan! Indulófélben van.

7

Jake végigsietett az egyik sikátoron, megkerülte az igazgatói ház füstölgő romjait (Tassa, az inas, aki vagy nem törődött Roland parancsával, vagy nem tájékoztatták, hogy távoznia kell, szoknyában-trikóban ült a felhajtón, szótlanul a tenyerébe hajtva a fejét), majd kocogni kezdett fölfelé a Mallon, gyors, riadt pillantást vetve a hullák hosszú sorára. A korábban látott kis spiritiszta kör eltűnt.

Nem fogok sírni, fogadkozott komoran. Ha elég idős vagyok a cigarettához és ahhoz, hogy sört fontolgassak, akkor ahhoz is elég idős vagyok, hogy parancsoljak a hülye szememnek. Nem fogok sírni.

De úgyszólván biztosra vette, hogy sírni fog.

8

Sheemie és Ted csatlakozott Dinkyhez a felügyelő lakosztálya előtt. Dinky átengedte a székét Sheemie-nek. Ted fáradtnak tűnt, de Sheemie nagyon pocsékul festett: a szeme ismét vérbe borult, vér száradt az orra és az egyik füle körül, az arca ólomszínűvé sápadt. Levette az egyik papucsát, és a lábát gyömöszölte, mintha fájna. Ennek ellenére boldog volt. Mondhatni, mámorosan.

– Sugár mondja, hogy még minden rendbe jöhet, ifjú Jake! – közölte. – Sugár mondja, nincs nagyon késő! Sugár mondja, köszöni!

– Ez nagyon jó – felelte Jake, és a kilincstért nyúlt. Alig hallotta, – amit Sheemie mondott. Arra összpontosított

(nem fog sírni, nem nehezíti meg Susannah dolgát)

hogy uralkodjon a felindulásán, ha egyszer bent van. Ekkor Sheemie mondott valamit, ami szélesebben visszazökkentette a pillanatba.

– A Való Világban sincs még nagyon késő – folytatta Sheemie. – Tudjuk. Bekukucskáltunk. Láttuk a mozgó jelet. Igaz, Ted?

– Valóban ezt tettük. – Ted egy doboz Nozz-A-Lát tartott az ölében. Fölemelte, ivott egy kortyot. – Ha bemész, Jake, mondd meg Rolandnak, hogy ha '99. június 19. érdekel titeket, akkor még rendben vagytok. De kicsit kezd szorítani a határidő.

– Megmondom – ígérte Jake:

– Emlékeztess arra is, hogy az idő olykor megcsúszik odaát. Csúszik, mint egy ócska átviteli szíj, és hajlamos így is folytatni, nem törődve a Sugár gyógyulásával. És ha egyszer 19. elmúlik...

– Sosem tér vissza többé – mondta Jake. – Ott nem. Tudjuk. – Kinyitotta az ajtót, és beosont a felügyelő lakosztályának sötétjébe.

9

Az éjjeliszekrényen álló lámpa éles, sárga fénykört rajzolt Eddie Dean arcára, rárajzolta orrának árnyékát a bal orcájára, behunyt szemét sötét üregekké változtatta. Susannah a padlón térdelt, és a férjét nézte. Az árnyéka hosszan elnyúlt a falon. Roland a másik oldalon ült az ágyon, a sűrű árnyékban. A haldokló hosszú, motyogó monológja véget ért, a lélegzetvétele már nem is emlékeztetett szabályosra. Mélyen beszíva a levegőt benn tartotta, lassú, füttyülő hanggal kiengedte. A melle olyan sokáig nem mozdult, hogy Susannah már riadtan fénylő szemmel kémlelte az arcát, és akkor ismét felhangzott a következő, kínos belégzés.

Jake leült az ágyra Roland mellé. Eddie-re, aztán Susannah-ra pillantott, végül bátoritanul nézett a harcosra, de a homályban semmit sem látott rajta a fáradtságon kívül.

– Ted azt mondta, szóljak neked, hogy már majdnem június 19. van az amerikai oldalon. És ez az idő is elcsúszhat egy vonásnyit.

Roland bólintott. – Megvárjuk, amíg ez itt véget ér. Nem tarthat sokáig, és ennyivel tartozunk neki.

– Mennyi ideig tarthat? – mormolta Jake.

– Nem tudom. Azt hittem, elmegy, még mielőtt ideérsz, akkor is, ha futsz...

– Futottam, amint a fűhöz értem...

– ...de, mint látod...

– Keményen küzd – mondta Susannah. Jake szíve megdermedt a tudattól, hogy most már ez az egyetlen, amire Eddie felesége büszke lehet. – Az emberem keményen küzd. Talántán még van mondanivalója.

10

És tényleg. Öt végtelen perccel azután, hogy Jake beóvakodott a hálószoa ajtaján, Eddie szeme kinyílt. – Sue... – szólalt meg. – Su...sie...

Susannah feléje hajolt. Még mindig fogta a férje kezét, és mosolygott. Kizárólag és elszántan Eddie-re összpontosított. Eddie, olyan erőfeszítéssel, amire Jake nem is tartotta képesnek, kiszabadította az egyik kezét, kicsit jobbra lendítette, és belemarkolt felesége csigás hajába. Ha karjának súlya meghúzta is a Susannah haját, ő nem mutatta, hogy fáj neki. Arcán kivirágzott a boldog, örvendező, sőt talán érzéki mosoly.

– Eddie! Isten hozott köztünk!
– Ne próbálj becsapni... egy csalót – suttogta a férfi. – Megyek, szívem, nem jövök.
– Ez csak buta be...
– Csitt! – suttogta Eddie, és Susannah elhallgatott. A hajába akadt kéz most meghúzta a tincset. Susannah készségesen közelebb hajolt, és még egyszer utoljára megcsókolta Eddie eleven ajkát. – Én... várni... fogok rád – mondta a férfi, akinek mérhetetlen erőfeszítésébe került minden szó.
Jake látta Eddie arcán a verejtékcseppeket, a haldokló lest utolsó üzenetét az élők világának. Ekkor kezdte felfogni, amit a feje már órák óta tudott. Elsírta magát. A könnyek égettek és megtisztítottak. Amikor Roland megfogta a kezét, Jake vadul megszorította. Éppen annyira rémült volt, mint amennyire szomorú, Ha ez megtörténhet Eddie-vel, akkor bárkivel megeshet. Vele is.
– Igen, Eddie. Tudom, hogy vársz – felelte Susannah.
– A... – Újabb hatalmas, kínos, hörgő lélegzet. A szeme ragyogott, mint az ékkő. – A tisztáson. – Újabb lélegzet. A keze nem engedte el a felesége haját. A lámpafény misztikus sárga körbe fogta őket.
– Azon, amely az ösvény végén van.
– Igen, drágám. – Susannah hangja most nyugodt volt, de a szeméből kiperdült egy könnycsepp, Eddie arcára hullott, és végigszaladt az állán. – Jól hallak. Várj meg, és én megtalállak, azután együtt megyünk tovább. Akkor már a saját lábamon fogok járni.
Eddie rámosolygott, azután Jake-re pillantott.
– Jake... hozzám.
Nem, gondolta Jake pánikban, nem, ezt nem bírom, ez nem megy!
De már oda is hajolt, bele a halálszagba. Látta Eddie hajvonala alatt a finom port, amely sárrá állt össze az apró verejtékcseppektől.
– Engem is várj meg – mondta zsibbadt szájjal. – Jó, Eddie? Mindnyájan együtt megyünk. *Ka-tet* leszünk, akárcsak itt. – Igyekezett mosolyogni, de nem sikerült. Túlságosan fájt a szíve, hogysen mosolyogni tudjon. Vajon nem robban-e szét a mellében, ahogy a kövek néha felrobbannak az izzó lángtól? Ezt az apróságot barátjától, Benny Slightmantól tanulta. Benny halála rossz volt, de ez most ezerszer rosszabb. Milliószer.
Eddie megrázta a fejét. – Ne... olyan gyorsan, haver. – Újabb lélegzetet vett, azután elfintorodott, mintha a levegőben tüskék volnának, amelyeket csak ő érez. Majd tovább suttogott – de nem a gyengeségtől, gondolta később Jake, hanem hogy csak ők ketten hallják. – Vigyázz... Mordredre. Vigyázz... Dandelóra.
– Dundiló? Eddie, én nem...
– *Dandelo.* – A szeme kitágult. Hatalmas erőfeszítéssel folytatta. – Védd... a *dinh*-edet... Mordredtől. Dandelótól. Te... Csi. A te dolgod. – A szeme Rolandra tévedt, utána visszatért Jake-hez. – Ssss. – Azután: – Védd...
– Védeni... fogom. Védeni *fogjuk*.
Eddie gyöngén bólintott, majd Rolandra nézett. Jake félrehúzódott, a harcos hajlott Eddie fölé, hogy váltson vele néhány szót.

Roland még sosem látott ilyen ragyogó szemet, még a Jericho-hegyen sem, amikor Cuthbert búcsúzott kacagva.
Eddie elmosolyodott. – Voltak... jó kis napjaink.
Roland ismét bólintott.
– Te... te... – Ám ezt nem tudta befejezni Eddie. Fölemelte az egyik kezét, és gyöngén megforgatta az

ujjait.

– Táncoltam – biccentett Roland. – Commalát.

– *Igen*, lehelte a szót Eddie, azután egy újabb, hörgő, fájdalmas lélegzetvétel következett. Ez volt az utolsó. – Köszönöm neked a második lehetőséget – mondta. – Köszönöm... apám.

Ennyi volt. Eddie még mindig Rolandot nézte, még mindig eszméletén volt, de nem vett levegőt, hogy pótolja, amit kifúj, amellyel kimondta az utolsó szót, azt, hogy apám. A lámpafény ragyogott a haján, meztelen karján, aranszínbe vonta a bőrét. Azután Eddie szeme lecsukódott, és a feje oldalra billent. Véget ért a munkája. Elhagyta az ösvényt, kilépett a tisztásra. Körbeülhetik, akkor sem lesz többé *ka-tet*.

12

Harminc perc telt el.

Roland, Jake, Ted és Sheemie egy padon ült a Mall közepén. Dani Rostov és a bankár külsejű pasi a közelben ögyelgett. Susannah a felügyelő lakosztályának hálósobájában volt, lemosta a férje testét, hogy előkészítse a temetésre. Onnan, ahol ültek, hallották a hangját. Énekelt. Csak olyan dalokat, amelyeket Eddie-től hallottak az úton. Köztük volt a „Futásra született”. És a „Rizsdal”, Calla Bryn Sturgisből.

– Indulnunk kell, méghozzá azonnal – mondta Roland. Keze a csípőjére csúszott, és dörgölte, dörgölte. Jake látta, hogy elővesz a szeredásából egy üveg aszpirint (isten tudja, hol szerezte), és csak úgy víz nélkül lenyel hármat. – Sheemie, elvinnél minket?

Sheemie bólintott. Dinkyre támaszkodva sántikált a padhoz, de még most sem volt ideje senkinek, hogy megnézzék a lábsebét. A sántikálás olyan csekélynek tűnt egyéb gondjaikhoz képest; ha Sheemie Ruiz ma éjszaka meghal, az attól lesz, hogy ajtót barkácsol nekik a Mennykőcsapás-oldal és Amerika között. Megölheti a teleportálással járó erőfeszítés – mi ehhez képest egy sérült láb?

– Megpróbálom – felelte. – Minden erőmmel igyekszem, úgy ám.

– Azok, akik segítettek nekünk, hogy benézzünk New Yorkba, most is segíteni fognak – mondta Ted.

Ő találta ki, hogyan határozzák meg a Kulcs-Világban létező Amerika-oldal pontos mikorját. Ő, Dinky, Fred Worthington (a bankár külsejű ember) és Dani Rostov valamennyien New Yorkból jöttek, így képesek voltak tiszta képet alkotni a Times Square-ről, a fényekről, a tömegről, a mozik ajtajának védőereszéről... és, ami a legfontosabb, a hatalmas újságtábláról, amely sugározza a tömegnek a nap legfontosabb eseményeit, és harminc másodpercenként mindent megismétel a Broadway és a Negyvennyolcadik sugárút sarkán. A lyuk, amelyet nyitottak, elég sokáig kitartott, hogy megtudják, miszerint az ENSZ-szakértők állítólagos tömegsírokat vizsgáltak meg Koszovóban, Gore alelnök a napot New-Yorkban töltötte az elnökválasztási kampány keretében, Roger Clemens tizenhárom embert cselezett ki a Texas Rangersnél, a Yankees pedig veszített előző este.

A többiek segítségével Sheemie tovább is nyitva tudta volna tartani a lyukat (társai éhes ámulattal bámulták a nyüzsgő New York-i éjszaka ragyogását, most nem Török voltak, hanem Nyitók és Nézők), ám mint kiderült, nem volt rá szükség. A baseballeredmények után emeletnyi sárga-zöld betűkkel rohant el a szemük előtt a dátum és a pontos idő: 1999. JÚNIUS 18. DU. 9.19.

Jake kinyitotta a száját, hogy megkérdezze, mitől ilyen biztosak benne, hogy a Kulcs-Világba néztek bele, oda, ahol Stephen Kingnek már csak egy napja maradt az életéből, azután ismét becsukta. Az időben van benne a válasz, buta, mindig az idő válaszol: ha összeadod a 9.19 számait, az eredmény tizenkilenc.

– És milyen régen láttátok ezt? – kérdezte Roland.

Dinky számolt. – Legalább öt órája. Arra alapozva, hogy akkor szólt a műszakváltó kürt, és a nap kialudt éjszakára.

Vagyis most hajnali fél három lehet a másik oldalon, számította ki Jake az ujjain. Nehéz volt most gondolkodni, még egy összeadást is lelassított az, hogy folyvást Eddie járt az eszében, de azért képes volt, ha nagyon igyekszik. Csak nem szabad túlságosan ragaszkodnod ahhoz, hogy csak öt óra telt el, mert az idő gyorsabban halad az amerikai oldalon. Ez talán változhat most, hogy a Török nem bontják tovább a Sugarat – akár ki is egyenlítődhét –, de valószínűleg nem most. Most még repül odaát.

És csúszhat is.

Az egyik percben Stephen King ott ül az írógépénél június 19-én reggel, él, mint hal a vízben, a következőben... bumm! Este már a közeli ravatalozóban fekszik, nyolc-tizenkét óra úgy elszalad, akár egy pillanat, az ő lámpájuk körében az ő gyászoló családja ül, és tanakodnak, milyen legyen a temetés, feltéve, hogy az író nem rendelkezett; talán éppen azt döntik el, hova temessék. És a Setét Torony? A Stephen King-féle változat? Vagy Gan változata, vagy a Prim változata? Valamennyi elvész örökre. Hát ez a hang? Ez bizonyára a Bíbor Király, ahogy nevet és nevet és nevet valahol Discordia mélyén. És talán vele nevet Mordred is, a Pókfiú.

Eddie halála óta először Jake mást is érzékelt a gyáson kívül. Halk kattogás hallatszott, mint amelyet a csikeszek adtak, amikor Roland és Eddie beprogramozták őket. Közvetlenül azelőtt, hogy odaadták őket Haylisnak. Ez az idő hangja, és az idő nem a barátjuk.

– Igaza van – mondta Jake. – Mennünk kell, amíg még tehetünk valamit.

Ted: – Susannah...

– Nem – felelte Roland. – Susannah itt marad, és ti segítetek neki eltemetni Eddie-t. Rendben?

– Igen – mondta Ted. – Természetesen, ha így akarod.

– Ha nem érünk vissza... – Roland számolgatott, fél szemét behunyta, a másikkal a sötétbe meredt. –

Ha nem érünk vissza ugyanerre az időre holnapután éjszakáig, akkor vehetitek úgy, hogy Vég-Világba, Fedicbe mentünk. – *Igen, vehetitek*, gondolta Jake. *Naná. Mert mi értelme lenne a még logikusabb feltételezésnek, hogy meghaltunk, vagy eltévedtünk a világok között, az örök révülésben?*

– Ismeritek Fedicet? – kérdezte Roland.

– Innen délre van, ugye? – kérdezte Worthington, aki Danival, a kislánnyal ögyelgett fel-alá. – Vagy délre volt? Trampas és néhány más can-toi úgy emlegették, mint kísértetjárta helyet.

– Az is – felelte komoran Roland. – Föl tudnátok rakni Susannah-t egy Fedicbe tartó vonatra abban az esetben, ha nem térünk vissza? Tudom, hogy legalább még néhány vonat működik, mert...

– A Zöldköpenyesekre gondolsz? – bólintott Dinky. – Vagy a Farkasokra, aminek ti nevezitek őket. A Dvonal összes vonatja működik. Automaták.

– Egysínűek? Tudnak beszélni? – kérdezte Jake. Blaine jutott az eszébe.

Dinky és Ted kétkedve sandított egymásra, azután Dinky visszafordult Jake-hez, és vállat vont. – Honnan tudhatnánk? És azt hiszem, ez itt mindenkire érvényes. Legalábbis a Törökre. Gondolom, az örök valamivel többet tudnak. Vagy az a pofa ott. – Hüvelykujjával Tassára bökött, aki fejét a kezére hajtva még mindig az Igazgatói Ház feljáróján gubbasztott.

– Mindenesetre szólunk Susannah-nak, hogy legyen óvatos – mormolta Roland a fiúnak. Jake bólintott. Úgy vélte, ez a legtöbb, amit tehetnek, de neki volt még egy kérdése. Elhatározta, hogy fölteszi Tednek, vagy Dinkynek, ha úgy csinálhatja, hogy Roland nem hallja. Nem volt ínyére, hogy itt hagyják Susannah-t – minden ösztöne tiltakozott –, de tudta, hogy úgyse válna meg Eddie-től, amíg meg nem volt a temetés. Roland is tudta. Magukkal vihetnék, de csak megkötözve, fölpeckelt szájjal, és az még

tovább rontaná, ami egyébként is rossz.

– Lehetséges – mondta Ted hogy néhány Törő is elutazna délre Susannah-val.

Dani bólintott. – Minket nem nagyon szeretnek itt, mivel segítünk nektek – mondta a kislány. – Tednek és Dinkynek jut a legrosszabb, de valaki leköpött fél órája, amikor a szobámba mentem, hogy ezt elhozzam.

Magasba emelt egy ütött-kopott, de láthatóan nagyon szeretett Micimackót. – Nem hinném, hogy bármit is tennének ellenünk, amíg ti itt vagytok, de ha elmentek... – Vállat vont.

– Hát ezt én nem értem – mondta Jake. – *Hiszen szabadok!*

– Mitől szabadultak? – kérdezte Dinky. – Gondold végig. A legtöbben nem tudtak beilleszkedni az amerikai oldalon. Ötödik kerek. Itt viszont fontos személyek voltak, és mindenből a legjobbat kapták. Most mindennek vége. Ha így gondolkodtok, nem is olyan nehéz megérteni őket.

– Persze! – felelte gorombán Jake. Úgy vélte, hogy nem is *akarja* megérteni.

– Valami mást is elvesztettek – mondta halkán Ted. – Van Ray Bradburynek egy regénye, a *Fahrenheit 451*. „Élvezet volt égetni”, ez a regény első sora. Nos, törni is élvezet volt.

Dinky bólintott. Worthington és Dani Rostov ugyancsak.

Még Sheemie is.

14

Eddie ugyanabban a fénykörben feküdt, de az arca tiszta volt, a felügyelő ágyának takaróját gondosan begyűrték a dereka alá. Susannah tiszta fehér inget adott rá, amelyet innen valahonnan szerzett (Jake gyanúja szerint a felügyelő ruhásszekrényéből), de találhatott borotvát is, mert Eddie arca sima volt. Jake igyekezett elképzelni, ahogy itt ül, borotválja halott férjét, közben a „Commala-come-come, érik már a rizs”-t énekl, mint korábban – és először képtelen volt. Azután a kép hirtelen beugrott, és olyan erős lett, hogy küzdenie kellett, nehogy megint zokogni kezdjen.

A nő némán hallgatta, amit Roland mondott. Az ágy szélén ült, a kezét összekulcsolta az ölében, a szemét lesütötte. A harcos olyannak látta, mint egy félénk szüzet, aki a kérőjét hallgatja.

Amikor befejezte, Susannah egy szót sem szólt.

– Megértetted, amit mondtam?

– Igen – felelte, és még mindig nem nézett föl. – Eltemetem a férjemet. Ted és Dinky segíteni fog, nehogy a barátaik – ezt a szót annyi keserű gúnnyal mondta, hogy Rolandban felcsillant a remény: úgy tűnik, mégis megmaradt a régi Susannah – elhurcolják mellőlem, és felkössék a holttestét egy vadalmafára.

– Azután?

– Vagy ti találtok valamilyen módot, hogy visszajöjjetek ide, és együtt megyünk Fedicbe, vagy Ted és Dinky fölraak a vonatra, és egyedül megyek oda.

Jake nemcsak gyűlölte a nő hangjából sugárzó közönyt, de félt is tőle. – Tudod, ugye, Miért megyünk át a másik oldalra? – kérdezte aggodalmasan. – De tényleg *tudod?*

– Hogy megmentsétek az író, amíg még van idő.

Megfogta a férje kezét, és Jake ámulatlan látta, hogy Eddie körme patyolattiszta. Ugyan mivel szedhette ki Susannah a körmök alól a piszkot? Talán volt a felügyelőnek egy olyan kis körömápoló szerkentyűje, mint amelyet az apja hordott óraláncon a zsebében?

– Sheemie azt mondta, hogy megmentettük a Medve és a Teknős Sugarát. Mi úgy *gondoljuk*, hogy megmentettük a rózsát. De legalább még egy dolgunk maradt. Az író. Az a naplopó író. – Felnézett, és akkorát villant a szeme, hogy Jake hirtelen arra gondolt, mégis jó, hogy Susannah nem lesz velük, amikor – ha találkoznak sai Stephen Kinggel.

– És *ajállom* is, hogy megmencséték – folytatta. Roland is, Jake is hallotta, hogyan lopakodik vissza a hangjába Detta, a régi besurranó tolvaj. – Azok után, ami ma történt, melegen *ajállom*. De most megmondod neki, Roland, hogy nem haggya abba az írást. Ha cigánykölykök potyognak az égből, akkor se. Ha a pöcse rohad le, akkor se. És nehogy mán a Pulicer-díjon verje magát. Megmondod neki, hogy csipkegygye magát, és *fejezze* be aztat a kurva *történetét!*

– Át fogom adni az üzenetet – felelte Roland.

Susannah bólintott.

– Eljössz hozzánk, ha végeztünk ezzel a munkával – mondta Roland, és az utolsó szavaknál kissé felvitte a hangsúlyt, mintha kérdezne. – Eljössz, és elvégezzük az utolsó feladatot, ugye?

– Igen – felelte a nő. – Nem azért, mert el akarok – minden szufla és kakaó kiment belőlem –, hanem mert *ő* így akarta. – Szelíden, nagyon gyengéden visszatette Eddie kezét a mellére, a másik kezére. Azután Rolandra mutatott. Ujja hegye kicsit reszketett. – Csak ne kezd el nekem a „mi egy *ka-tet* vagyunk, egy a sokból” süketelést. Mert azoknak a napoknak vége. Igaz?

– Igaz – helyeselt Roland. – De a Torony még áll. És vár.

– Az sem érdekel már, nagyfiú. – Nem egészen úgy hangzott, hogy *Asse érdeköl mán*, de majdnem. – Hogy megmondjam az igazat.

De Jake tudta, hogy *nem* mond igazat. Egyáltalán nem halt ki belőle a vágy, hogy lássa a Setét Tornyt, mint ahogy Rolandból sem. A *tet* megtörhetett, a *ka* maradt. És Susannah ezt éppúgy érezte, mint ők.

15

Megcsókolták (Csi megnyalta az arcát), mielőtt elmentek.

– Vigyázz magadra, Jake – mondta Susannah. – Gyere vissza épségben, hallod? Eddie ugyanezt mondaná.

– Tudom mondta Jake, azután ismét megcsókolta. Elmosolyodott, mert magában hallotta, ahogy Eddie mondja, vigyázzon a seggére, amúgy is van már rajta egy vágás, azután ugyanezen okból sírva fakadt. Susannah még egy pillanatig magához ölelte, azután elengedte, és visszafordult a férjéhez, aki némán és hidegen feküdt a felügyelő ágyában. Jake megértette, hogy Susannah-nak ebben a pillanatban kevés ideje van Jake Chambersre, vagy Jake Chambers gyászára. Túl nagy a sajátja.

16

A lakosztály előtt Dinky várakozott az ajtóban. Roland és Ted előrement, már a folyosó végén jártak, elmerülten beszélgetve. Jake úgy gondolta, visszatérnek a Mallra, ahol Sheemie (a többiek segítségével) megpróbálja visszaküldeni őket az amerikai oldalra. Erről eszébe jutott valami.

– A D-vonalon a vonatok délnek mennek – mondta. – Illetve arra, amit délnek tartunk. Ugye?

– Többé-kevésbé cimbora – felelte Dinky. – Némelyik mozdonynak neve is van, mint a *Zamatos Eső* vagy a *Havas Vidék Szelleme*, de *mindegyiknek* van betűje és száma.

– A D a vonal nevében nem Dandelo? – kérdezte Jake.

Dinky szemöldöke felszaladt a meglepetéstől. – Dandelo? Az meg mi a fene?

Jake megrázta a fejét. Még azt sem akaródzott megmondania Dinkynek, hol hallotta ezt a szót.

– Nem tudom biztosan – mondta Dinky, miután ismét elindultak –, de mindig azt gondoltam, hogy a D a Discordiát jelenti. Mert feltehetőleg minden vonatnak ott a végállomása – valahol mélyen a világegyetem legsivárabb pusztaságában.

Jake bólintott. D, mint Discordia. Logikus. Olyasféle.

Nem feleltél a kérdésemre – szólt Dinky. – Mi az a Dandelo?

– Csak egy szó, amelyet Mennykőcsapás állomáson láttam a falon. Valószínűleg semmit nem jelent.

A Corbett Hall előtt a Török küldöttsége várta őket. Komornak és rémültnek látszottak. *D, mint Dandelo*, gondolta Jake. *D, mint Discordia. És D, mint döghalál.* Roland a mellén összefont karral nézett szembe velük. – Ki beszél közületek? – kérdezte. – Ha valaki beszél, akkor most tegye, mert az időnk szűkös.

Egy szürke hajú úriember – újabb bankár külsejű egyén – lépett elő. Szürke öltönytudragot, nyitott nyakú fehér inget, ugyancsak kigombolt szürke mellényt viselt. A mellény gyűrött volt. Aki viselte, ugyancsak.

– Elvettétek az életünket – mondta egyfajta morózus elégedettséggel – mintha mindig is tudta volna, hogy mindez bekövetkezik (vagy valami ilyesmi). – Az életet, amelyet ismertünk. Mit adtok cserébe, Mr. Gileád?

Helyeslő morgás követte a beszédet. Jake Chambers hallotta és olyan dühbe gurult, mint még soha. A keze magától tévedt a Coyote géppisztoly markolatára. Megsimogatta, hideg vigaszt talált a formájában. Még a gyásza is enyhült kicsit. Roland megérezte, mert hátra se nézve odanyúlt, megfogta Jake kezét. Addig szorította, amíg Jake el nem engedte a fegyvert.

– Ha már megkérdezed, megmondom, hogy mit adok nektek – mondta Roland. – Az volt a szándékom, hogy porig égetem ezt a helyet, ahol kiszolgáltatott kisgyermek agyát ettétek annak érdekében, hogy elpusztítsátok a világegyetemet. Igen, azt akartam, hogy híre-hamva se maradjon. Bizonyos repülő gömbökkel, amelyek a birtokunkban vannak, szét akartam robbantani mindent, ami nem égett el. Meg akartam mutatni nektek a Whye folyó és a mögötte elterülő zöld Callák felé vezető utat, és arra akartalak elindítani benneteket az apámtól örökül kapott átokkal: éljetekek hosszú életet, de jó egészség nélkül.

Sértődött motyogás fogadta a szavait, de senki se mert belenézni a szemébe. A férfi, aki elvállalta a szóvivőséget (Jake még haragjában is elismerte a bátorságát), megtántorodott, mintha mindjárt elájulna.

– A Callák még mindig arrafelé vannak – mutatta Roland. – Ha elindultok, páran – talán sokan – meghalnak az úton, mert az állatok odakint éhesek, és a vízben méreg lehet. Nem kétlem, hogy a callaiak tudni fogják, ki vagytok és mit tettetek, még ha hazudtok is nekik, mert ott vannak közöttük a maniták, és azok sok mindent látnak. Mégis inkább megbocsátást, mint halált találtok, mert ezeknek az embereknek a szívében annyi megbocsátás fér el, hogy azt ti fel sem foghatjátok. Mellesleg én sem. Ők adnak nektek munkát, és bár nem kétlem, hogy holtig tartó keserves robottal sem szerzitek vissza lelketek nyugalmát, mégis arra biztatlak, induljatok, ha némi bocsánatot reméltek azért, amit tettetek.

– Nem tudtuk, hogy mit teszünk, gonosz ember! – rikácsolta hátulról egy dühös asszony.

– DE TUDTÁTOK! – üvöltött rá Jake olyan hangerővel, hogy fekete pöttyök ugráltak a szeme előtt. Roland azonnal megfogta a kezét, nehogy fegyvert rántson. Tényleg megszórta volna a tömeget a Coyote-tal, hogy még több halált hozzon erre a szörnyű helyre? Nem tudta. Azt tudta csak, hogy egy harcos nem mindig képes visszafogni a kezét, ha egyszer fegyver van benne. – Ne merészeld azt mondani, hogy nem tudtátok! Tudtátok!

– Ennyit elfogadok, éljetekek velem – mondta Roland. – Barátaim és én – azok, akik élnek, bár biztos vagyok benne, hogy aki amott fekszik holtan, ugyancsak egyetértene, ezért is szólok – meghagyjuk ezt a helyet. Nem kétlem, van itt elég étel, hogy holtig ellegyetek rajta, a robotok meg is főzik, kimossák a ruhátokat, még a seggeteket is kitörlik, ha éppen erre vágytok. Ha jobban ízlik a tisztítóúz a megváltásnál, akkor maradjatok itt. Én a helyetekben inkább az utazást választanám. Kövessétek a

vasúti vágányt kifelé a sötétségből. Mondjátok el nekik, hogy mit tettetek, mielőtt ők mondják meg nektek, térdeljete elénk hajadonfővel, és könyörögjete bocsánatért.

– Soha! – ordította valaki elszántan, ám Jake mintha néhány bizonytalankodót látott volna a Török között.

– Ahogy akarjátok – szólt Roland. – Én kimondtam ebben az utolsó szót, és a következő, aki visszabeszél, örökre elnémulhat, mert az egyik barátom a másikat, a férjét készíti fel az örök nyugalomra, és tele vagyok gyásszal és haraggal. Van még mondanivalótok? Akartok dacolni a haragommal? Ha igen, ezzel dacoltok. – Előhúzta a pisztolyát, és a vállgödrébe fektette a csövét. Jake mellé lépett, és végre ő is előhúzta a fegyverét.

Egy pillanatig csönd volt, azután a szószóló elfordult.

– Ne lőjön le minket, uram, már így is eleget végzett – mondta valaki keserűen.

Roland nem válaszolt, és a tömeg elszéledt. Voltak, akik futásnak eredtek, ami úgy ragadt rá a többiekre, mint a nátha. Némán menekültek, csak néhányan sírtak közben, és a sötét hamarosan elnyelte őket.

– Húha – mondta Dinky halkán, tiszteletteljesen.

– Roland – szólalt meg Ted –, amit cselekedtek, az nem teljesen az ő hibájuk. Azt hittem, ezt már elmagyaráztam, de úgy látom, rossz munkát végeztem.

Roland elrakta a pisztolyát. – Kitűnő munkát végeztél – mondta. – Ezért élnek még.

Most már megint csak az övék volt a Mallnak a Damli Ház felé eső vége. Sheemie odasántikált Rolandhoz. A szeme kerek és ünnepélyes volt. – Megmutatnád, drága barátom, hova akarsz menni? – kérte. – Meg tudnád mutatni nekem azt a helyet?

A hely. Roland annyira a mikorral foglalkozott, hogy alig gondolt a holra. Meglehetősen gyér emlékei voltak arról az útról, amelyen Lovell felé mentek. Eddie vezette John Cullum kocsiját, és Roland mélyen elmerült a saját gondolataiban, azokra a dolgokra összpontosított, amelyeket mondani akart, hogy a gondnok segítsen.

– Ted mutatott neked helyet, mielőtt elküldted? – kérdezte Sheemie-t.

– Igen, megtette. Csak nem tudta, hogy megmutatja. Olyan babakép volt... nem tudom pontosan, hogy írjam le... olyan buta a fejem! Tele van pókhálócskákkal! – Sheemie ökölbe szorította a kezét, és a szeme közé vágott.

Roland elkapta a kezét, mielőtt megismételhette volna, és széthajtogatta az összeszorított ujjakat. Mindezt meglepő gyengédséggel csinálta. – Ne, Sheemie. Megértettelek. Találtál egy gondolatot... egy emléket abból az időből, amikor kisfiú volt.

Ted helyeselt. – Így lehetett – mondta. – Nem is tudom, miért nem láttam meg korábban. Talán túl egyszerű volt. Milfordban nőttem föl, és ahol 1960-ban kibukkantam, földrajzi értelemben alig egy vonásnyira volt onnan. Sheemie bizonyára talált egy emléket egy autós kirándulásról, vagy talán a hartfordi helyiérdekűvel mentünk, hogy meglátogassuk Jim bácsit és Molly nénit Bridgeportban. Valamit a tudatalattimból. – Megrázta a fejét. – Ismertem azt a helyet, ahol kibukkantam, ismerősnek tetszett, csak sok évvel később volt. A Merritt sztráda nem létezett kisfiú koromban.

– Tudsz nekem egy ilyen képet mutatni? – kérdezte Sheemie reménykedve Rolandtól.

Roland ismét végiggondolta a helyet Lovellben, ahol parkoltak a 7-es. út mentén, azt a helyet, ahol előhívta a Chayveni Chevint az erdőből, de nem volt elég biztos; nem volt semmiféle jelzés a tájban, amely egyedivé, összetéveszthetetlenné tette volna. Olyat semmi esetre nem talált, amire emlékezett volna.

Azután újabb ötlete támadt, ami Eddie-hez is méltó lett volna.

– Sheemie!

– Igen, Gileádi Roland, aki Will Dearborn voltál!

Roland kinyújtotta a kezét, és rátette a tenyerét Sheemie fejére. – Csukd le a szemed, Sheemie, Stanley fia!

Sheemie engedelmeskedett, azután kinyújtotta a kezét, és megragadta Roland fejét. Roland is behunyta a szemét.

– Nézd, amit én nézek, Sheemie – mondta. – Nézd, hova akarunk menni. Jól nézd meg.

És Sheemie szót fogadott.

18

Miközben álltak és Roland vetített, Sheemie pedig nézett, Dani Rostov halkán megszólította Jake-et.

Amikor ott állt előtte, habozni kezdett, mintha nem tudná, mit mondjon vagy tegyen. A fiú éppen kérdezni akart valamit, de mielőtt megtehetette volna, a lány bezárta a száját egy csókkal. Az ajka meglepően puha volt.

– Hogy szerencséd legyen – mondta Dani, és amikor meglátta a fiú szemében a döbbenetet, és megértette, milyen erős hatással volt rá az, amit ő tett, enyhült a féltékenysége. Átkarolta Jake nyakát (egyik kezével még mindig markolta a vedlett Micimackót, amely puhán nyomódott a fiú hátának), és megismételte a csókot. Jake érezte a lány pici mellének keménységét, és erre egész hátralevő életében emlékezni fog. A *kislányra* fog emlékezni egész hátralevő életében.

– Ezt pedig, hogy nekem is szerencsém legyen. – Mielőtt Jake szóhoz jutott volna, visszahátrált Ted Brautigan mellé, lesütötte a szemét, az arca pirosan égett. Nem mintha Jake meg bírt volna szólalni. Ha az élete múlt volna rajta, akkor se. A toroka összeszorult.

Ted ránézett, elmosolyodott. – A többit ehhez az elsőhöz fogod mérni – mondta. – Hidd el nekem. Tudom.

Jake még mindig nem jutott szóhoz. Dani akár fejbe is vághatta volna ahelyett, hogy megcsókolja. Éppen olyan kábult volt.

19

Tizenöt perccel később négy férfi, egy kislány, egy szőrmókus, és egy szédelő, megdőbbszent (és nagyon fáradt) fiú állt a Mallon. Csak az övük volt a pázsit: a többi Törő nyomtalanul felszívódott. Onnan, ahol álltak, Jake láthatta a Corbett Hall kivilágított földszintjét, ahol Susannah tett-vett a férje körül. Megdördült az ég. Most megszólalt Ted, mint amikor Mennykőcsapás állomás szekrényében voltak, ahol azt olvasták a vörös kabát réztábláján: SZÁLLÍTÁSVEZETŐ; akkor, amikor Eddie halála elképzelhetetlen volt. – Fogjátok meg egymás kezét. Összpontosítsatok.

Jake kinyújtotta a kezét, hogy megfogja Dani Rostovét, ám Dinky halvány mosollyal megrázta a fejét. – Talán egy másik napon megfoghatod a kezét, te hős, de most te vagy a majom a ketrecben, középen. A *dinh*-ed meg a másik.

– Fogjátok meg egymás kezét – mondta Sheemie. Nyugalom és tekintély volt a hangjában, amelyet Jake korábban sosem hallott tőle. – Az segít.

Jake az ingébe gyömöszölte Csit. – Roland, képes voltál megmutatni Sheemie-nek...

– Nézd – mondta Roland, és megfogta a kezét. A többiek szűk kört vontak köréjük. – Nézd. Azt hiszem, látni fogod.

Ragyogó szál futott végig a sötétségen, kitörölte Sheemie-t és Tedet Jake látóteréből. Egy pillanatra megremegett és elsötétült, Jake azt várta, eltűnik. Azután ismét kifényesedett, és szélesebb lett. Jake nagyon fojtottan (mint mikor víz alá dugjuk a fejünket) hallotta egy másik világ autóit és teherautóit.

És látott egy épületet, előtte aszfaltozott terecskével. Három autó és egy kisteher parkolt a téren. *Nappal van!*, gondolta elszörnyedve. Mert ha az idő sosem fut visszafelé a Kulcs-Világban, ez azt jelenti, hogy az idő *megcsúszott!* Ha ez itt a Kulcs-Világ, akkor szombat van, június tizenkilencedike az ezer...

– Gyorsan! – kiáltotta Ted a valóságban keletkezett ragyogó szakadás túloldaláról. – Ha mentek, most menjtek! El fog ájulni! Ha mentek...

Roland maga elé rántotta Jake-et. Tarisznyája suhogott a lendülettől.

Várj! – akarta ordítani a fiú. *Várj, otthagytam a cuccomat!*

De már késő volt. Mintha roppant kezek szorították volna ki a levegőt a tüdejéből. *Légnyomáskülönbség*, gondolta. Úgy érezte, fölfelé hullik, aztán kipördült sarkához szögezett árnyékával a parkoló kövére, hunyorogva, fintorogva, elméje távoli zugában azon töprengve, mióta nem találkozott a szeme a jó öreg természetes napfényel. Talán azóta, hogy Susannah nyomában belépett az Ajtó Barlangjába.

Nagyon halkán hallotta, hogy valaki – úgy gondolta, a lány lehetett, aki megcsókolta – *sok szerencsét* kíván, aztán vége volt. Eltűnt Mennykőcsapás, Devar-Toi és a sötétség. Az amerikai oldalon voltak a parkolóban, azon a helyen, ahová Roland emlékezete és Sheemie-nek a többi Törő segítségével felfokozott ereje hozta őket. Ez itt East Stoneham, a vegyesbolt, ahol Roland és Eddie egyenesen Jack Andolini csapdájába érkezett. Azonban, ha csak nem csúszott be végzetes hiba, akkor az huszonkét évvel korábban történt. Most 1999. június 19. van, és az ablakban álló óra szerint (amelynek számlapjára a MINDIG VAN IDŐ VADDISZNÓ FEJHÚST ENNI! figyelmeztetést írták) tizenkilenc perc volt hátra délután négyig.

Csaknem elfogyott az idejük.

HARMADIK RÉSZ

E zöld-arany homályban

VES' KA-GAN

1. fejezet

MRS. TASSENBAUM DÉLRE TART

1

Jake Chambersben sosem tudatosodott, milyen kísértetiesen gyors a keze. Csak annyit tudott, hogy mikor visszatántorodott a Devar-Toiból Amerikába, az inge – amely hasasan domborodott Csi súlyától – kicsúszott a nadrágjából. A szörmókus, amelynek sosem volt nagy szerencséje a világok közötti utazással (legutóbb kis híján kivasalta egy taxi), előbucskázott. A világon úgyszólván senki se akadályozhatta volna meg, hogy a földre pottyanjon (ami valószínűleg nem tett volna kárt benne), ám Jake nem volt úgyszólván senki. A *ka*-nak annyira szüksége volt rá, hogy még a halál felé vezető útról is visszaterelte Roland mellé. Keze olyan sebesen vágódott előre, hogy szinte nem is látszott. Amikor ismét láthatóvá vált, az egyik kéz Csi nyakbozontjába fúródott, a másik a rövidebb prémbe a keresztcsont tájékán. Letette barátját a kövezetre, Csi fölnézett rá, és kurtán vakkantott, ami két dolgot jelentett egyszerre: *kösz*, és *ilyet ne csinálj még egyszer!*

– Gyerünk! – mondta Roland. – Sietnünk kell!

Jake követte a bolt felé, Csi a szokott helyén, a fiú bal sarka mögött kocogott.

Homorú, cuppanós kis gumira akasztott tábla lógott az ajtóról. Az állt rajta: NYITVA VAGYUNK, GYERE BE!, akárcsak 1977-ben. Balra az ajtótól egy másik papírt ragasztottak a kirakatra:

GYERTEK EL MINDNYÁJAN AZ
1. KONGREGACIONALISTA EGYHÁZ
PASZULYVACSORÁJÁRA!

1999. június 19-én

A 7-es út és a Klatt út kereszteződéséhez

A LELKÉSZHÁZBA (hátsó)

DU. 5 – DU. 7.30

AZ 1. CONGÓNÁL

„MINDIG ÖRÜLÜNK A LÁTÁSODNAK, NAYBAH!”

Tehát egy óra múlva kezdődik a paszulyvacsora, *gondolta Jake*. Már leterítették az abroszt, Most kerül az asztalra az evőeszköz.

Az ajtótól jobbra egy még elképesztőbb üzenetet ragasztottak:

A Bekóricálók 1. Lovell-stonehami temploma

AKARSZ csatlakozni az istentisztelethez?

Vasárnapi istentisztelet: de. 10

Csütörtöki istentisztelet: du. 7

MINDEN SZERDÁN IFJÚSÁGI EST! DU.7-9

Játék! Zene! Szentírás!

** ÉS **

HÍREK A BEKÓRICÁLÓKRÓL!

Hé! Tinédzserek!

„GYERE BE vagy MARAGGY KINN!”

„Keressük a mennyekbe nyíló ajtót – keress velünk!”

Jake-nek eszébe jutott Harrigan, az utcai prédikátor a Második sugárút, és a Negyvenhatodik utca sarkán. Vajon melyik egyházra szavazna a kettő közül? Az esze azt mondta, hogy az Első Congóra, de a szíve...

– Gyerünk, Jake! – ismételte Roland. Csengettyű szólt, amikor a harcos kinyitotta az ajtót. Finom illatok csapták meg Jake orrát, eszébe juttatták (mint annak idején Eddie-nek) a Took-féle boltot Calla főutcáján: kávé, borsmentás cukorka, dohány, szalámi, olívaolaj, a páclé sós szaga, cukor, fűszer és más kellemségek.

Követe Rolandot a boltba, és arra gondolt, hogy végül is legalább két dolgot sikerült magával hoznia. A Coyote géppisztolyt a farmerja korcába gyömöszölte, és még mindig a bal vállán lógott az orizás tarisznya olyan magasságban, hogy a jobbjára könnyen elérje a megmaradt fél tucat tányért.

Wendell „Chip” McAvoy a csemegés pultnál éppen egy rendes adagot mért ki a szeletelt mézes pulykából Mrs. Tassenbaumnak, és amíg a csengő meg nem szólalt, hogy ismét felforgassa az életét (*Felfordult teknősbéka*, szokták volt mondani az öreg trottyok, ha az ember kocsija behentredett az árokba), arról beszélgettek, hogy egyre több a jetski a Keywadin-tavon... illetve inkább Mrs.

Tassenbaum beszélt.

Chip többé-kevésbé jellegzetes nyári vendégnek tartotta Mrs. T.-t; gazdag, mint Krózus (legalábbis gazdag a férje, aki benne van ebben az új dot-com üzletben), fecseg, mint a szélkelep, és olyan bolond, hogy éppen csak nem forog. Megengedhetne magának egy kabinos motorcsónakot (éppenséggel féltucatnyi jetskit is, hogy azok húzzák a csónakot, ha éppen erre támad gusztusa), de ő egy ócska evezős csónakkal jár le a piacra a tónak ebben a végében, ahol pont ott kötött ki, ahol John Cullum Addig A Napig (az eltelt évek finomították a történetét, egyre tisztább lett, kifényesedett, mint egy gyakran polírozott tikkfa bútor, Chip egyre több nagybetűt csempészt a hangjába, olyan tisztelettel beszélt Arról A Napról, ahogy Conveigh tiszteletes szokott A Mi Urunkról). Ez a Tassenbaum asszonyság beszédes, kotnyeles, jó külsejű (a maga módján... feltehetőleg... ha az embert nem zavarja a smink és a hajlakk), pénz van a bőre alatt is, és republikánus. A körülményeket tekintve Chip McAvoy tökéletesen jogosnak érezte, hogy a hüvelykujját a mérleg szélébe akassza... ezt a trükköt az apjától tanulta, aki azt mondta neki, hogy gyakorlatilag kötelességed becsapni az idegeneket, ha megteheted, de sose csapd be azokat a népeket, akik itt laknak, még akkor se, ha olyan gazdagok, mint ez a King Lovellből. Hogy miért? Mert híre megy, és egyszer csak azt látod, hogy senki se áll meg a boltodnál, még februárban se, amikor a 7-es út mindkét oldalán háromméteres hótorlaszok vannak. De most nem volt február, és Mrs. Tassenbaum – virtigli Ábrahám leánya! – nem idevalósi. Nem, Mrs. Tassenbaum és a dot-com üzletben érdekelt, krózus férje visszamennek Jew Yorkba, amint meglátják az első lehulló színes levelet. Ezért Chip tökéletesen helyénvalónak találta, hogy a hatdolláros pulykát a mérlegre csempészt hüvelykujjának begyével feltornázza hét dollár nyolcvan centre. Továbbá szemrebbenés nélkül helyeselt neki, amikor az asszony témát váltott, és arról kezdett beszélni, milyen borzasztó ember ez a Bill Clinton, holott Chip kétszer is Bubbára szavazott, és harmadszor is rá szavazott volna, ha az alkotmány lehetővé tette még egy elnöki időszakot. Bubba okos, meg tudta győzni a nigákat, hogy azt csinálják, amit ő akar, még nem felejtette el *teljesen* a dolgozó embert, és az is fix, hogy több puncit látott, mint egy végédeszka.

– És *Gore* még arra számít, hogy csak úgy... bevitorlázik a farvizén! – mondta Mrs. Tassenbaum, a csekkfüzete után kutatva (a pulyka a mérlegen varázsütésre megnehezedett két unciával, és Chip büszke volt magára, hogy meg tudta oldani). – Azt állítja, hogy ő találta föl az internetet! Haha! Ezt én jobban tudom! Ismerem azt az embert, aki tényleg föltalálta az internetet! – Fölnézett (Chip hüvelykujja közelében se járt a mérlegnek, ő ösztönösen megérezte az illetet), és hamiskásan rámosolygott a boltosra. A hangját bizalmasan lehalkította, olyan de-ez-köztünk-maradjon modorban. – Muszáj ismernem, mert csaknem húsz éve ugyanabban az ágyban alszom, mint ő!

Chip jóízűen nevetett, levette a pulykát a mérlegről, és egy darab fehér papírra tette. Boldog volt, hogy a jetskitémát lezárták, mivel ő is rendelt egyet az oxfordi Viking Motorstól.

– Tudom, hogy mire gondol! Ez a *Gore* túlságosan síkos! – Mrs. Tassenbaum lelkesen bólogatott, így hát Chip elhatározta, hogy rátesz még egy lapáttal. Az sose árt. – A haja például. Hogy lehet bízni egy olyan emberben, aki ennyi zselét ken...

Ez volt az a pillanat, amikor megcsendült az ajtócsengő. Chip felnézett. Látta, hogy belép valaki. Megdermedt. Rohadt sok víz folyt le a híd alatt Az óta A Nap óta, de Wendell „Chip” McAvoy abban a pillanatban fölismerte a bajok okozóját, ahogy az belépett az ajtón. Bizonyos arcokat egyszerűen nem lehet elfelejteni. És hát mindig is tudta szíve mélyének egy titkos kamrájában, hogy a szörnyű, kék szemű férfi még nem fejezte be az ügyet, amiért itt járt, és vissza fog jönni.

Érte jön?

Ez a gondolat megtörte a bémultságát. Megfordult, eliramodott. Alig három lépést tett meg a pult mögött, amikor lövés dördült, olyan hangosan, mintha az ég zengett volna a boltban – amely nagyobb

és elegánsabb a '77-esnél, hála istennek és az apjának, aki ragaszkodott az extra magas biztosításhoz. Mrs. Tassenbaum fülhasogatóan felsivített. Három-négy ember turkált a polcokon, akik döbbenet fordultak feléje, és az egyik ájultan zuhant a padlóra. Chipnek volt ideje megállapítani, hogy Rhoda Beemer az, a legidősebb lánya az egyik nőnek, akit Azon A Napon öltek meg. Úgy rémlett, az idő visszahajlik önmagába, és maga Ruth fekszik ott, egyik ernyedte kezéből kigurul egy doboz tejfölös kukorica. Chip hallotta, ahogy a golyó elsüvít a feje fölött, mint egy dühös méh, és fölemelt kézzel megtorpant.

– Ne lőjön, uram! – hallotta egy öregember vékony, reszketeg könyörgését. – Vigye, ami a pénztárban van, de ne lőjön le!

– Fordulj meg – mondta annak a férfinak a hangja, aki Azon A Napon felforgatta Chip életét, azé a férfié, aki miatt majdnem megölték a boltost (Krisztus öt sebére, több mint két hétig volt a bridgtoni kórházban), most pedig felbukkant, mint egy régi szörny a gyerekszobai gardrószeletről. – A többiek feküdjenek a padlóra, de te fordulj meg, boltos. Fordulj meg, és nézz rám.

– Jól nézz meg.

3

A boltos dülöngélt, Roland egy pillanatig azt várta, hogy nem megfordul, hanem menten elájul. De talán agyának valami túlélésre szakosodott része súgta, hogy ájulás esetén valószínűleg megölik, mert sikerült talpon maradnia, így végül megfordult, szembe a harcossal. Öltözéke kísértetiesen hasonlított arra, amelyet Roland utolsó látogatásakor viselt: akár ugyanaz a fekete nyakkendő és magasan megkötött henteskötény is lehetett volna. A haját ugyanúgy lenyalta, csak most nem deres volt, hanem ősz. Rolandnak eszébe jutott, hogyan fröccsent ki a vér a boltos halántékából a lövedék horzsolásától, amely talán magának Andolininak a fegyveréből származott. Ott most szürkés heg húzódott. Roland sejtette, hogy a fésülés módja inkább fitogtatni, mint elrejtteni hivatott a forradást. Vagy bolond szerencséje volt azon a napon, vagy megmentette a *ka*. Roland a *ka*-ra tippelt.

A boltos szemében megvillanó rémült felismerésből arra következtetett, hogy a kereskedő is így gondolja.

– Van neked szállítómobilod, tehermobilod vagy tack seed? – kérdezte, pisztolyát a boltos derekára szögezve.

Jake a harcos mellé lépett. – Mivel jár? – kérdezte a boltost. – Ezt akarja tudni.

– Kisteherrel! – nyögte ki Chip. – International Harvester kisteherrel! Odakint van a parkolóban! – Olyan hirtelen nyúlt a köténye alá, hogy Roland majdnem agyonlőtte. A boltos – szerencséjére – még csak észre sem vette. Addigra a vevők valamennyien hasaltak, beleértve a pultnál álló nőt is. Roland megérezte a pulton levő hús szagát, amelyet a nő vásárolni akart, és megkordult a gyomra. Fáradt volt és éhes, teli gyásszal, túl sok mindenre kellett gondolnia, túlságosan sok mindenre. Elméje nem bírta a tempót. Jake azt mondta volna, hogy „vegyen ki egy kis szabadságot”, de a harcos nem látott rá módot a közeljövőben.

A boltos elővett egy kulcskészletet, amely csilingelt remegő kezében. A kirakaton besütött a késő délutáni nap, bonyolult fényzilánkokat villogtatott a harcos előtt. A kereskedő, anélkül hogy engedélyt kért volna, a fehér kötény alá dugta a kezét (még hozzá nem is lassan); most meg egy csomó tükröző fémtárgyat tart maga elé, mintha el akarná vakítani ellenfelét. Mintha *meg akarná öletni magát*. De hát az orvtámadás napján is így tett. A boltos (aki akkor fürgébben mozgott, és nem volt a hátán ez a zsírpúp) egyfolytában követte őt és Eddie-t, akár a macska, amelyik addig ténfereg az ember lába alatt, míg fel nem rúgják, és mintha nem is látta volna a körülöttük repkedő golyókat (azt sem, amelyik a halántékát súrolta). Roland emlékezete szerint a fiát emlegette, szinte úgy, ahogy a

borbélynál diskurálnak az emberek, míg arra várnak, hogy az olló alá kerüljenek. *Ka-mai*, az ilyenek gyakran megússzák a bajt. Legalábbis amíg a *ka* bele nem fárad az ostobaságukba, és agyon nem csapja őket.

– Vidd a kocsit, vidd és eredj! – mondta a boltos. – A tiéd! Neked adom! De tényleg!

– Sai, ha továbbra is a szemem előtt villogtatod ezeket az átkozott kulcsokat, elmetszem a lélegzeted fonalát – mondta Roland. Volt a pult fölött is egy óra. Már felfigyelt rá, hogy ez a világ tele van órákkal, mintha az itteni emberek azt képzelnék, hogy ilyen sok órával kalickába zárhatják az időt. Tíz perc múlva négy, vagyis máris kilenc percet töltöttek az amerikai oldalon. Az idő rohan, egyre rohan. Valahol a közelben Stephen King már majdnem biztosan elindult a délutáni sétájára, és nagy veszély fenyegeti, noha nem tud róla. Vagy már meg is történt a baj? Ők – Roland mindenesetre – mindig úgy tartották, hogy az író halála súlyos csapás lesz nekik, olyan, mint egy újabb Sugárrengés, de az is lehet, hogy tévedtek. Talán az író halálának hatása sokkal fokozatosabb lesz.

– Milyen messze van innen a Teknőchát út? – vakkant rá a boltosra.

Az idős sai csak bámult, a szeme hatalmas és nedves volt a rettegéstől. Roland még soha nem szeretett volna ennyire lelőni egy embert... vagy legalább fejbe verni a pisztoly agyával. Olyan ostobának tűnt, mint egy kecske, amelynek a lába beszorult egy hasadékba.

Ekkor megszólalt a pult előtt hasaló asszony. Főlnézett Rolandra és Jake-re, miközben a kezét összekulcsolta a keresztcsontján. – Az Lovellben van, uram. Úgy ötmérföldnyire.

Egy pillantás a szemébe – nagy, barna, ijedt, de nem rettegő –, és Roland máris eldöntötte, hogy ő az, akire szüksége van, nem a boltosra. Hacsak...

Jake-hez fordult. – El tudod vezetni a boltos kisteherjét ötmérföldnyire?

Látta rajta, hogy szeretne igent mondani, de tisztában van vele, hogy nem kockáztathat valamilyen végzetes hibát azzal, hogy olyasmire vállalkozik, amit – városi fiú létére – még sosem csinált.

– Nem – felelte Jake. – És te?

Roland megfigyelte, hogyan vezeti Eddie John Cullum kocsiját. Nem tűnt nagyon nehéznek... de tekintettel kell lennie a csípőjére is. Rosa azt mondta, a száraz fájdalom gyorsan mozog – mint a tűz, amelyet az erős szél hajt –, és Roland már tudta, mire gondolt. Amikor Calla Bryn Sturgisbe mentek, a fájdalom nem volt több alkalmanként egy-egy nyilallásnál. Mostanra olyan lett, mintha az ízületet vörösen izzó ólommal telenyomták, majd szögesdrótba csomagolták volna. Lesugárzott a lábán egész a jobb bokájáig. Figyelte, hogyan bánik Eddie a pedálokkal, járt a lába ide-oda, hol gyorsítva, hol lassítva, és mindig a jobb lábát használta. Vagyis Rolandnak egész idő alatt a jobb csípőízülete forogna az ízületi vágásban.

Erre nem lenne képes. Legalábbis nem elég biztonságosan.

– Nem hinném – válaszolta. Elvette a kulcsot a boltostól, azután a pult előtt hasaló nőre nézett. – Állj föl, sai! – mondta.

Mrs. Tassenbaum engedelmeskedett, és amikor már állt, Roland odaadta neki a kulcsokat. *Itt mindig hasznos emberekkel találkozom, gondolta. Ha ez is olyan jó, mint amilyenek Cullum bizonyult, akkor még minden rendbe jöhet.*

– Vigyél el engem és ifjú barátomat Lovellbe... – mondta.

– A Teknőchát útra – felelte a nő.

– Igazat szólsz, megköszönöm.

– Megölsz, miután elviszlek oda, ahova igyekszel?

– Nem, hacsak nem hátráltatsz – válaszolta Roland.

Az asszony ezen kicsit gondolkozott, azután bólintott. – Akkor nem teszem azt. Induljunk.

– Sok szerencsét, Mrs. Tassenbaum – mondta a boltos halkán, amikor elindultak az ajtó felé.

– Ha nem jövök vissza – mondta a nő –, egy dologról ne feledkezzen meg: a férjem találta föl az internetet ő és a barátai, részben a CalTechben, részben a saját garázsukban. Nem Albert Gore. Roland gyomra ismét korogni kezdett. A pult felé nyúlt (a boltos hátrahőkölt, mintha a harcos a vörös halált terjesztené), megragadta Mrs. Tassenbaum pulykáját, három szeletet a szájába tömött, a többit odaadta Jake-nek, aki két szeletet evett, azután lenézett Csire, aki feszült érdeklődéssel figyelte a hús sorsát.

– Odaadom a részedet, amikor már bent ülünk a teherautóban – ígérte.

– Autó – mondta Csi; azután, sokkal nagyobb nyomatékkal: – Rész!

– Szentséges Szűzanya! – motyogta a boltos.

4

A boltos jenki akcentusa lehetett megnyerő, de a kocsija korántsem volt az. Először is nem automata váltós volt. A manhattani Irene Tassenbaum nem vezetett kézi váltós autót azóta, hogy megszűnt a Staten Island-i Irene Cantora lenni. Ezenfelül botváltós volt, amelyet végképp nem vezetett.

Jake beült az asszony mellé, a két lábát a botváltó mellé támasztva. Csi, aki még akkor is pulykahúst rágcsált, a fiú ölébe telepedett. Roland az utasülést foglalta el, és igyekezett nem vicsorogni a lábát hasogató kintől. Irene elfelejtette benyomni a kuplungot, amikor ráadta a motorra a gyújtást. A koci ugrott egyet, azután megállt. Szerencsére a hatvanas évek közepe óta járta a nyugat-maine-i utakat, és ugrása inkább egy korosodó kanca zöttyenése, mint lelkes csikóficánkolás volt, különben Chip McAvoy ismét elveszítette volna legalább egyik kirakatának üvegét. Csi a fiú ölébe kapaszkodott, hogy le ne essen, kiköpött egy falat pulykát és vele együtt egy szót, amelyet Eddie-től tanult.

Irene meredt szemű döbbenettel nézett a szőrmókusra. – Fiatalember, tényleg azt mondta ez a valami, hogy *picsába*?

– Ne törődjön vele, hogy mit mondott – felelte Jake reszkető hangon. A kirakatban a vaddisznófejes óra szerint öt perc volt hátra négyig. Rolandhoz hasonlóan ő sem érezte még ilyen élesen, mennyire nem parancsolnak az időnek. – Használja a kuplungot, és *menjünk* már innen!

Szerencsére a sebességváltó gombjára rágravírozták a különböző állásokat, és ez a véset halványan még látszott. Mrs. Tassenbaum tornacipős lábával kinyomta a kuplungot, a sebváltó pokoli hangokat adott, de legalább megtalálta a Tolatás állását. A kisteher rángatózva kihátrált a 7-es útra, azután megállapodott a fehér záróvonalon. Az asszony elfordította a gyújtáskulcsot, és megkésve jött rá, hogy megint elfelejtette a kuplungot, így nem tudta megakadályozni, hogy a teher néhány görcsös ugrást tegyen. Roland és Jake most már a poros fém műszerfalnak nyomták a kezüket, amelyen kifakult öntapadó figyelmeztetett vörösben, kéken és fehérben: AMERIKA! MEGSZOKSZ, VAGY MEGSZÖKSZ! Tulajdonképpen még jól is jött ez az ugrássorozat, mert abban a pillanatban fatörzseket szállító kamion – Rolandnak muszáj volt arra gondolnia, mi történt, amikor legutóbb felborult ugyanitt egy ugyanilyen jármű – jelent meg a bolttól északra az emelkedő tetején. Ha a kisteher nem szökdécsel vissza a parkolóba (ahol egy parkoló autó lökhárítója állította meg), a kamion valószínűleg telibe találja, és nyilvánvalóan meg is öli őket. A rönkszállító csúszkált, bögette a kürtjét, a por fellegekben szállt a hátsó kerekek alól.

A teremtmény a fiú ölében – Mrs. Tassenbaumot leginkább egy kutya és egy mosómedve keverékére emlékeztette – ismét fölvakant.

Picsába! Csaknem biztos, hogy ezt hallotta!

A boltos és a többi vevő felsorakozott a kirakat belső oldalán, és Mrs. Tassenbaum hirtelen rájött, mit érezhet egy hal az akváriumban.

– Asszonyom, tudja vezetni ezt a járgányt vagy nem? – kiáltott rá a fiú. Valamilyen zsák volt a vállán, ami Irene-t az újságkihordó fiúk táskájára emlékeztette, de ez bőrből volt, nem vászonból, és mintha tárgyék lettek volna benne.

– El tudom vezetni, fiatal ember, nem kell aggódnod! – Rettegett, ugyanakkor... csak nem *élvezi*? Hát, mondhatjuk, majdnem. Az utóbbi tizennyolc évben alig volt több a nagy David Tassenbaum tartozékánál, statisztánál a férje egyre híresebb életében, a hölgy, aki azt mondja: „Próbálja ki *ezt!*”, amikor körbekínálja az előételt a partikon. Most hirtelen a közepébe került valaminek, gyanúja szerint valami nagyon fontosnak!

– Vegyél mély lélegzetet – szólalt meg a kemény, napégette arcú férfi. Rászögezte izzó kék szemét Irene-re, és ha ezt tette, nehéz volt másra gondolni. És kellemes is volt ez az érzés. *Ha ez hipnózis*, gondolta, *tanítani kéne az iskolában*. – Tartsd bent, aztán engedd ki. Azután vigyél innen minket, az apád szerelmére!

Az asszony mélyen beszívta a levegőt, ahogy utasították, és a nap váratlanul felragyogott – már-már villogott. És halk énekhangokat hallott. Szép hangokat. Talán a kisteher rádióját állították valami operára? Nem volt ideje ellenőrizni. De akármilyen volt is, tetszett. Olyan megnyugtató volt, mint a mély lélegzetvétel.

Mrs. Tassenbaum kinyomta a kuplungot, és újraindította a motort. Ez alkalommal azonnal megtalálta a Tolatást, és mondhatni simán kitolatott az útra. Amikor először nyomta előre a sebességváltót, egyes helyett kettesbe kapcsolt, a kisteher majdnem lefulladt, mikor kiengedte a kuplungot, de azután a motor láthatólag megsajnálta. Laza szelepek zihálása és a motorház alól hallatszódó őryöngő kopácsolás közepette elindultak északnak, a Stoneham-Lovell városhatár felé.

– Tudod, hol van a Teknőchát út? – kérdezte Roland. Előttük egy MILLIÓ DOLLÁROS KEMPING feliratú táblánál megviselt kék kisbusz robbant ki az útra.

– Igen – felelte az asszony.

– Biztos? – Roland attól félt a legjobban, hogy a drága időt a King-házhoz vezető mellékút keresésével pocsékolják.

– Igen. Vannak barátaink, akik ott laknak. A Beckhardt család.

Roland egy pillanatig vaktában tapogatózott. Tudta, hogy hallotta már ezt a nevet, csak azt nem, hogy hol.

Azután beugrott. Egy Beckhardt nevű emberé volt az a faház, ahol Eddie és ő az utolsó tanácskozást tartották John Cullummal. Szívét újult erővel hasogatta a fájdalom, mikor barátjára gondolt, aki azon a mennydörgős délutánon olyan erős és eleven volt.

– Jól van – mondta. – Elhiszem.

Az asszony rápillantott a fiú feje fölé. – Maga ugyancsak siet, uram – mint a fehér nyúl Alice Csodaországában. Mi az a nagyon fontos találkozó, amelyet máris csaknem lekéselt?

Roland a fejét rázta. – Ne törődj vele, csak igyekezz! – A műszerfal órájára nézett, de az régen megállt, és (természetesen) 9.19-et mutatott. – Lehet, hogy még nem késő – mondta, miközben előttük a kék kisbusz átcsámborgott a 7-es út felezővonalán a déli sávba. Mrs. Tassenbaum majdnem megeresztett egy szellemességet azokról, akik öt előtt kezdenek el inni – de azután a kék kisbusz visszatért az északi sávba, megmászta a következő emelkedőt, és eltűnt Lovell városának irányában.

Mrs. Tassenbaum már el is felejtette. Sokkal érdekesebb dolgokon kellett töprengenie. Példának okáért...

– Ha nem akar, nem kell válaszolnia arra, amit most kérdezek – szólalt meg –, de pirulva bevallom, tudni szeretném, hogy maguk bekóricálók-e?

Bryan Smith és rottweilerei, az egy alomból való Golyó és Pisztoly az utolsó két éjszakát a Millió Dolláros Kempingben töltötte, valamivel a Lovell-Stoneham határon túl. Szép itt a folyónál (a helyiek Millió Dolláros Hídnak hívják a vacak deszkaalkotmányt, Bryan persze tudja, hogy ez vicc, még hozzá nagyon jó). Néha mások is előfordulnak – főképpen hippi formák letről, Sweden, Harrison, Waterford erdőiből –, néha drogot is árulnak.

Bryan szeret betépni, szeret utazni, az ám, ezen a szombat délutánon is be van tépve... nem nagyon, nem úgy, ahogy szeretné, de eléggé, hogy megkívánjon valami rágicsát. A Lovelli Nagyáruházban kapható Mars csoki. Nincs is annál fincsibb rágicsa!

Kifordul a táborhelyről, rá a 7-es útra, nem néz se jobbra, se balra, majd azt mondja: – Hoppá, nem megint elfeledkeztem róla! – Bár nincs is forgalom. Később – főleg július negyedike után a munka napjáig – ugyancsak megsűrűsödnek a járművek, még itt kint a sötét erdőben is, olyankor valószínűleg közelebb marad az otthonához. Tudja, hogy nem valami híres vezető; még egy koccanás, és hat hónapra elveszik a jogosítványát. Megint.

De most nincs gond; semmit se látni egy ócska kisteheren kívül, és az csaknem félmérföldnyire van.

– Nyeljed csak a port, cowboy! – mondja, és vihog. Nem tudja, miért mondott cowboyt, holott eredetileg a pöcsmácsik szó jutott az eszébe, de így is jól hangzik. Frappánsnak tűnik. Látja, hogy átsodródott a szembenső sávba, visszakanyarodik. – Megint vissza az útra! – kiáltja, és megenged még egy fejhangú vihogást. Megint vissza az útra, ez jó mondás, a lányoknál is be szokta dobni. Akkor is jó, amikor az ember jobbra-balra tekeri a kormányt, a kocsí ide-oda kanyarog, olyankor mondja, hogy Ó, jeee, biztos túl sok nyakolajat ittál! Egy csomó ilyen mondást ismer, még arra is gondolt, hogy egyszer ír egy könyvet Örült országúti viccek címmel, micsoda tréfa lenne, Bryan Smith is írna könyvet, éppúgy, mint az a King nevű hapsi Lovellből!

Bekapcsolja a rádiót (a kocsí lecsúszik az aszfaltról a bal oldali puha útpadkára, száll a por, de nem fordul bele az árokba), és Steely Dant hallgatja, aki a „Hé, tizenkilencet” énekli. Jó szám! Azám, marha jó szám! A zenét hallgatva kicsit gyorsabban vezet. Belenéz a visszapillantóba, és látja, hogy a kutyái, Golyó és Pisztoly ragyogó szemmel bámulnak át a hátsó ülés feilött. Egy pillanatig azt hiszi, talán őt nézik, netán arra gondolnak, micsoda fasza fickó a gazdi, azután észbe kap, hogy hogy lehet ilyen lüke. Műanyag hűtőláda áll a vezetőülés mögött, benne fél kiló nyers hamburger. Később majd megsüti tábortűzön a Millió Dollárosban. Igen, és eszik hozzá néhány Mars csokit desszertnek, a szőrös vén Jézusra! Mars csoki, az aztán bitang jó!

– Fiúk, ne basztassátok aztat a hűtőt! – mondja Bryan, közölve a kutyákkal, hogy látja őket a visszapillantó tükörben. Ez alkalommal a kisbusz nem csúszva, de röptében vetődik át a záróvonalon, miközben úgy ötvenmérföldes sebességgel kapaszkodik fölfelé a meredeken. Szerencsére – illetve sajnos, ez nézőpont kérdése – semmi sem közeledik a szembejövő sávon; semmi sem állítja meg Bryan Smith útját észak felé.

– Ne töröggyetek azzal a burgival, az az estebédem! – Azt a kifejezést használja, amit John Cullum, de az arc, amely a visszapillantóból figyel a ragyogó szemű kutyákat, Sheemie Ruizé. Csaknem teljes a hasonlóság.

Sheemie akár egy alomból is származhatott volna Bryan Smith-szel.

Irene Tassenbaum most már nagyobb önbizalommal vezette a kisteheret, nem félt a sebváltótól. Szinte azt kívánta, bár csak ne kéne lekanyarodnia innen negyedmérföldnyire, mert akkor ismét

használnia kell a kuplungot, hogy kisebb sebességbe kapcsoljon. De hát közvetlenül előttük volt a Teknőchát út, és ezek a srácok éppen oda tartottak.

Bekóricálók! Így mondják, és *Irene* hitt bennük, de ki más hinne? Talán Chip McAvoy és Peterson tiszteletes a dilinyós Bekóricálók Egyházából, amelyik ott van lent a Stoneham Sarokban, de ki más? Például a férje? Nem. Soha. Ha valamit nem tudsz rámaratni egy mikrocsipre, akkor arról David Tassenbaum nem hiszi el, hogy létezik. Az asszony azon töprengett – mostanában nem először –, hogy negyvenhat évesen nem túl öreg-e a váláshoz.

Visszakapcsolt kettesbe, és a sebváltó nem is csikorgott nagyon, de utána, amikor lekanyarodott a főútról, és egyesbe kellett rakni, a bolond vén járgány morogni és köhögni kezdett. Azt várta, hogy valamelyik utasa tesz valami tömör megjegyzést (talán a srác mutáns kutyája vakkantja ismét, hogy *picsába*), de az utasülésen a férfi csak annyit mondott: – Ez nem tűnik ugyanannak.

– Mikor járt utoljára errefelé? – kérdezte Irene Tassenbaum. Arra számított, hogy ismét fölkapcsolhat kettesbe, de aztán úgy döntött, hagy mindent, ahogy van. „Ha nincs eltörve valami, akkor nem érdemes megjavítani”, ez volt David egyik kedves mondása.

– Jó ideje – ismerte el a férfi. Mrs. Tassenbaum lopott pillantást vetett rá. Volt benne valami különös és egzotikus – főleg a szeme. Mintha ez a szem olyasmiket látott volna, amelyekről Irene Tassenbaum nem is álmodhatott.

Hagyd abba!, parancsolta magának. *Nyilván afféle vegyesbolti cowboy a New Hampshire-i Portsmouthból.*

De valamiért kételkedett benne. A fiú is furá volt még az egzotikus korcs kutyája is –, de meg sem közelítették a beesett arcú, különös, kék szemű férfit.

– Eddie azt mondta, ez egy hurok – mondta a fiú. – Talán a múltkor a másik végén jöttetek ki.

A férfi töprengett, majd bólintott. – A másik vége Bridgtonban van? – kérdezte.

– Igen, ott.

A furcsa kék szemű férfi bólintott. – Az író házához megyünk.

– Cara Laughs – vágta rá a nő. – Szép ház. A tóról láttam, de nem tudom, melyik behajtó...

– A tizenkilences – felelte a férfi. Éppen elhagyták a táblát, amelyen a 27-es szám volt. A Teknőchát útnak ezen az oldalán a számok nem nőttek, hanem csökkentek.

– Mit akarnak tőle, ha meg szabad kérdeznem? Most a fiú válaszolt: – Meg akarjuk menteni az életét.

7

Roland azonnal fölismerte a meredek bekötőutat, noha legutóbb fekete, mennydörgéstől zúgó ég alatt látta, és figyelmét jócskán lekötötték a ragyogva szálló taheenek. Ma semmi jele sem volt a taheeneknek vagy más egzotikus vadaknak. A lenti ház tetején réz váltotta fel a zszindelyt az idők során, a fák helyét gyepp foglalta el, de a lehajtó nem változott, baloldalt egy táblán a CARA LAUGHS virított, a jobb oldalra nagy 19-est írtak. Lent kéken szikrázott a tó az erős délutáni fényben.

A gyepp felől keményen dolgozó kis motor hangja hallatszott. Roland Jake-re nézett, és megijesztette a fiú sápadt arca, tágra nyílt, rémült szeme.

– Mi az? Mi a baj?

– Nincs itt. Sem ő, sem senki a családjából. Csak a fűnyíró ember.

– Lehetetlen, ezt nem... – szólalt meg Mrs. Tassenbaum.

– *Tudom!* – kiáltott rá Jake. – *Tudom, asszonyom!*

Roland elszörnyedt igézzel figyelte Jake-et... ám ebben az állapotban a fiú vagy nem értette, vagy félreértette az ő pillantását.

Miért hazudsz, Jake?, gondolta a harcos, de rögtön utána jött a következő gondolat: *nem hazudik.*

– Mi van, ha máris megtörtént? – kérdezte Jake, és igen, aggódott Kingért, de Roland szerint nem *csak érte*. – Mi van, ha már meghalt, és a családja azért nincs itt, mert a rendőrség behívta őket, és...
– Nem történt meg! – válaszolta Roland, de csak ennyiben volt biztos. *Mit tudsz, Jake, és miért nem mondd el nekem?*
Ám most nem volt idő ezen töprengeni.

8

A kék szemű férfi higgadt hangon beszélt a fiúval, de Irene Tassenbaum egyáltalán nem látta higgadtnak. Egyáltalán nem. És az az ének, amelyet az East Stoneham-i vegyesbolt előtt hallott először, most megváltozott. Még mindig édes volt, ám nem keveredett bele egy árnyalatnyi kétségbeesés? De bizony. Ettől a magas, könnyörgő hangtól lüktetni kezdett Irene halántéka.
– Honnan *tudod?* – kérdezte a Jake nevű fiúcska nagy hangon a férfitől – feltehetően az apjától. – Hogy lehetsz ilyen kibaszottul biztos magadban?
Ahelyett, hogy válaszolt volna a gyerek kérdésére, a Roland nevű férfi *Mrs. Tassenbaumra* nézett. Az asszony karja és háta libabőrös lett.
– Hajtsál tovább, sai, ha lehetséges!
Irene kételkedve sandított a Cara Laughs meredek felhajtójára. – Ha megteszem, lehet, hogy nem tudom visszahozni ide.
– Meg kell tenned – mondta Roland.

9

A férfi, aki a füvet nyírta, Roland szerint King jobbagya lehetett, vagy akárhogy hívják is ebben a világban az illetet. A szalmakalap alatt ősz volt a haja, de egyenes hátú, egészséges ember volt, szinte erőfeszítés nélkül viselte éveit. Amikor a kisteher legurult a meredek lehajtón a házhoz, a férfi megállt, egyik karját a fűnyíró fogantyúján pihentette. Amikor az utasülés ajtaja kinyílt és a harcosh kiszállt, egy gombbal leállította a fűnyíró motorját. Ugyanakkor a kalapját is levette – anélkül, hogy észrevenné, mit csinál, gondolta Roland. Majd a fűnyíró észrevette a Roland csípőjéről lógó fegyvert, és a szeme akkorára nyílt, hogy eltűntek a sarkából a szarkalábak.
– Helló, miszter – mondta óvatosan. *Azt hiszi, bekóricáló vagyok*, gondolta Roland. *Éppúgy, mint az asszony*.
És bizonyos értelemben ők, Jake és ő, *csakugyan* bekóricálók; véletlenül olyan időbe és olyan helyre jöttek, ahol az ilyesmi közönséges dolog.
És ahol az idő száguld.
Megszólalt, mielőtt a fűnyíró folytathatta volna. – Hol vannak? Hol van ő...? Stephen King? Beszélj, ember, és az igazat mondd!
A kalap kicsúszott az öregember elernyedő ujjai közül, és a frissen vágott fűre hullott. Mogyorószínű szeme megigézve bámult Rolandra. A madár nézi így a kígyót.
A falamia átment a tavon amoda a túlpartra – mondta. – Az öreg Schindlerékhöz. Valamilyen muri lesz. Steve aszonta, utánuk megy, ha befejezte a sétálást. – A kis, fekete autó felé intett, amely a bekötőút kiszélesedő végében parkolt. Az orra alig látszott a ház oldala mellett.
– Merre sétál? Ha tudod, mondd meg ennek a hölgynek!
Az öregember átnézett Roland válla fölött, aztán tekintete visszatért a harcoshoz. – Könnyebb, ha magam vezetem oda.
Roland fontolóra vette az ajánlatot, de nem sokáig gondolkozott. Az elején könnyebb lenne, az biztos. Viszont nehezebb lenne a vége, ahol Kinget vagy megmentik, vagy elvesztik. Mert ezt az asszonyt

találták a *ka* ösvényén. Akármilyen csekély szerep juthat is neki, ő az, aki elsőnek került eléjük a Sugár Útján. Ez ilyen egyszerű. Hogy aztán mekkora lesz a szerepe, arról inkább ne mondjunk előre véleményt. Nem hitték-e Eddie-vel egyetemben, amikor John Cullummal találkoztak ugyanabban az úti menti boltban, innen háromkeréknyivel északra, hogy csekély szerepet fog játszani a történetükben? Aztán kiderült, hogy szó sincs róla.

Ez a tündöklő szellemi gyorsírással feljegyzett adat alig egy másodperc alatt futott át a tudatán.

– Nem – mondta, és a hüvelykujjával a háta mögé bökött. – Mondd el neki. Most.

10

A fiú – Jake – hátradőlt az ülésen, a keze ernyedten hevert mellette. A különös kutya aggódalmasan kémlelte a fiú arcát, de a gyerek nem vett tudomást róla. A szemét lehunyta. Irene Tassenbaum először azt hitte, elájult.

– Kisfiam... Jake!

– Megvan – mondta a fiú csukott szemmel. – Nem Stephen King – őt nem érhetem el –, hanem a másik. Le kell lassítanom. Hogy lassíthatnám le?

Mrs. Tassenbaum éppen elégszer hallotta a férjét munka közben, amint hosszú, motyogó egyszemélyes párbeszédet folytat, hogy felismerje, ha valaki magának tesz fel kérdéseket. El sem tudta képzelni, kiről beszél a fiú, de azt tudta, hogy nem lehet Stephen King. Ami globális szempontból hatmilliárd lehetőség.

De azért *válaszolt*, mert azt tudta, hogy őt mi lassítaná le.

– Kár, hogy nem kell vécére mennie – mondta.

11

*Eper nem terem Maine-ben ilyen korán, de málna akad. Justine Anderson (a New York-i Maybrookból) és Elvira Toothaker (lovelli barátnője) a 7-es út mentén sétálnak (amelyet Elvira még mindig a Régi útnak hív) műanyag vödöröskéikkel, és szüretelnek a bokrokról, amelyek legalább fél mérföld hosszan húzódnak az öreg kőfal mentén. Garrett McKeen építette ezt a falat száz éve, és Garrett dédunokája volt az, akivel a gileádi Roland Deschain beszélt ebben a pillanatban. A *ka* egy kerék, ahogy ez tudható.*

A két asszony élvezi az órási sétát, nem azért, mintha bármelyikük annyira szeretné a málnát (Justine, állítása szerint, még csak meg sem eszi; a magok bemennek a foga közé), de alkalmat ad nekik, hogy beszélhessenek a családról, együtt nevetgélhessenek egy kicsit, emlékezve azokra az évekre, amikor a barátságuk még friss volt és valószínűleg a legfontosabb dolog a lányok életében. A Vassar College-ban találkoztak (úgy tűnik, ezer éve), gólya korukban együtt vitték a százszorszépfüzéret a vizsgára. Éppen ezekről a dolgokról beszélgetnek, amikor a kék kisbusz – 1985-ös Dodge Caravan, Justine megismeri a gyártási évet és a modellt, mert a legidősebb fia ilyet vett, amikor a családja növekedni kezdett – bekanyarodik a Melder német vendéglő és söröző irányából. Elfoglalja az egész utat, padkától padkáig csalinkázik, először a déli oldalon vágja föl a földet, aztán átszédeleg az aszfalton az északi oldalra, még nagyobb port kavar. Amikor másodszor csinálja – most feléjük robog, méghozzá rendes tempóban –, Justine azt gondolja, meg sem áll az árokig, ahol felfordul („hanyatt, mint a teknőc”, ahogy a negyvenes években mondták, amikor Elvirával a Vassarba jártak), de a vezető visszarántja az útra, mielőtt megtörténne.

– Nézd már, ez az ember részeg, vagy micsoda! – mondja Justine riadtan. Hátrébb húzná Elvirát, de útjukat állja a málnabokrokkal szegélyezett öreg fal. A tüskék beleakadnak a nadrágjukba (hála az égnek, egyikünk sem sortban jött, gondolja később Justine... amikor lesz ideje gondolkodni), és

apró fonálbolyhokat húzgálnak ki a szövetből.

Justine fontolgatja, hogy átkarolja barátnője vállát, és átfordulnak a combtőig érő falon – hátraszaltóval, mint annak idején a tornaórákon –, de mielőtt elszánná magát, melléjük ér és tovább is robog a kisbusz, többé-kevésbé visszatérve az úttestre: már nem jelent veszélyt.

Justine figyel, ahogy elhúz az elmosódott rockzene bömbölő felhőjében; majd' kiugrik a szíve, a testét elárasztja valami – feltehetően adrenalin –, aminek undorító fémese íze van. Az emelkedő felénél a kék kisbusz ismét átvág a fehér záróvonalon. A vezető helyesbíti a sodródás irányát... illetve TÚLHELYESBÍTI! A kék busz ismét a jobb oldali árokparton megy, ötvenméteres porzászlót húzva.

– A mindenit, remélem, hogy Stephen King észreveszi ezt a vadbarmot! – mondja Elvira. Innen úgy félmérföldnyire mentek el mellette, még rá is köszöntek. Egyszer-kétszer valószínűleg minden városi összefutott már az íróval a délutáni séta során.

Kigyúl a féklámpa, mintha a vezető meghallotta volna Elvira Toothaker megjegyzését az ő vadbaromságáról. A kisbusz lekanyarodik az úttestről, megáll. Amikor az ajtó kinyílik, a hölgyek hallják, hogy fölerősödik a rockzene. Azt is hallják, hogy a vezető – egy férfi – rákiált valakire (Elvira és Justine csak sajnálják azt a személyt, akinek egy ilyen pasással kell utaznia ezen a szép júniusi délutánon). – Haggyátok békibe! – ordítja. – Anema tipegtek, értve? – Utána visszanyúl a járműbe, kivesz egy sétabotot, annak a segítségével átvetődik a kőfalon, bemegy a bozótosba. A kisbusz morogva áll a puha útpadkán, a sofőr felőli ajtó nyitva, az egyik vége kék kipufogógázt ereget, a másik rockzenét.

– Mit csinál ez? – kérdezi kissé idegesen Justine.

Úgy sejtem, kisdolgozik – feleli a barátnője. – De ha Mr. Kingnek szerencséje van, akkor inkább nagydolgozik. Akkor Kingnek talán lesz ideje letérni a Teknőchát útra.

Justine hirtelen úgy érzi, nincs kedve több málnát szedni. Haza akar menni, hogy megigyon egy csésze jó erős teát.

A pasas fürgén elősántikál a bozótból, és a sétabot segítségével átlendül a kőfalon.

– Úgy sejtem, nem akadt nagy dolga – mondja Elvira, és miközben a rémes vezető visszaszáll a kék kisbuszba, a két sétáló idős hölgy összenéz, és kirobban belőlük a vihogás.

12

Roland figyelte, hogyan magyaráz az öregember az asszonynak – valamit arról, miként rövidítheti le a távolságot a Warrington úttal. Jake ekkor kinyitotta a szemét. Roland látta, hogy rettenetesen fáradt.

– Meg tudtam állítani, hogy pisiljen – mondta. – Most valamit bütyköl az ülés mögött. Nem tudom, mi az, de nem tarthatom vissza sokáig. Roland, baj van! Borzalmasan kevés az időnk! Mennünk kell!

Roland a nőre nézett, abban reménykedve, hogy helyesen döntött, amikor nem ültette helyette az öregembert a kormány mögé. – Tudod, hova megyünk? Megértetted?

– Igen – felelte Irene. – Föl a Warringtonon a 7-es útra. Néha eljárunk vacsorázni a Warringtonra. Ismerem azt az utat.

– Afelől nem kezeskedhetek, hogy arrafelé tanálkoznak vele – mondta a gondnok –, de valószínű. – Lehajolt a kalapjáért, és nekilátott, hogy letisztogassa róla a frissen vágott fűszálakat. Hosszú, lassú mozdulatokkal csinálta, mint egy alvajáró. – Egen, így a valószínű. – Ugyanazzal az alvajáró mozgással a hóna alá csapta a kalapját, az öklét a homlokához emelte, és fél térdre ereszkedett a hatalmas revolvert viselő férfi előtt. Hogy is ne tette volna?

Az idegent fehér fény vette körül.

Amikor Roland visszaszállt a boltos kisteherjének utasfülkéjébe – ez a mozdulat egyre nagyobb nehézséget okozott neki a jobb csípőjéből szétterjedő fájdalom miatt –, a keze hozzáért a fiú lábához, és azonnal tudta, hogy Jake mit titkol, és azt is, hogy miért. Attól félt, hogy a tudás megzavarja a harcos összpontosítását. Nem *ka-shume* volt, amit érzett kettejük között, különben Rolandnak is éreznie kellett volna. Hogyan *lehetne* kettejük között *ka-shume*, amikor a tet már megtört? Megszűnt különleges erejük, amely mindnyájuknál hatalmasabb volt, talán maga a Sugár táplálta. Már csak három jó barát voltak (négy, ha a szörmókust is számítjuk), akiket egyetlen cél forraszt össze. És képesek megmenteni Kinget. Jake tudta. Megmenthetik az író, így egy lépéssel közelebb kerülnek a Torony megmentéséhez. De ehhez egyiküknek meg kell halnia.

Jake ezt is tudta.

Egy régi – még az apjától hallott – mondás jutott Roland eszébe: *Ha a ka azt mondja, hogy így legyen, akkor így legyen.* Hát jó: legyen így.

A hosszú évek alatt, amelyekben a feketébe öltözött embert üldözte, a harcos megesküdött rá, hogy nem lehet a világegyetemben olyasmi, amiért lemondana a Toronyról; talán nem ölte meg a saját anyját is a hajsza közben, még szörnyű pályafutásának elején?

De azokban az években nem voltak barátai, gyermeke, és (nem szívesen vallotta be, de ez az igazság) szíve sem. Megigézte a fagyos románc, amit tévesen szerelemnek hitt. Most viszont volt egy fia, kapott egy második lehetőséget, és megváltozott. Nem riasztja vissza, hogy egyiküknek meg kell halnia az író megmentése érdekében – vagyis megint csökkenteni kell a szövetség létszámát, még hozzá ilyen hamar –, ám ezúttal Gileádi Roland lesz az áldozat, és nem New York-i Jake.

Rájött vajon a fiú, hogy ismeri a titkát? Most nincs rá ideje, hogy emiatt aggódjon.

Becsapta a kocsiját, és az asszonyra pillantott. – Irene a neved? – kérdezte.

Mrs. Tassenbaum bólintott.

– Siess, Irene. Szépen kérlek, úgy siess, mintha Ófőméltósága, a Hasított Patájú Úr loholna a nyomodban, hogy megpocsékoljon. Ki a Warrington útra. Ha nem látjuk meg ott, akkor a 7-es útra. Rendben?

– Amilyen igazad van! – mondta Mrs. Tassenbaum, és hamisítatlan tekintéllyel lökte egyesbe a sebváltót.

A motor csikorgott, ám a teher elindult visszafelé, mintha félne továbbmenni, mert az út a tóba vezet. Az asszony ismét kiengedte a kuplungot, az öreg International Harvester meglódult, vágózni kezdett a meredek felhajtón, csak kék kipufogógáz és égett gumicsík maradt utána.

Garrett McKeen, a dédunoka tátott szájjal nézte a távozásukat. Fogalma sem volt róla, mi történt, de biztosra vette, hogy sok mindent dönt el az, ami ezután történni fog.

Talán mindent.

Fura, hogy ennyire kellett pisilnie, mert ez volt az utolsó, amit csinált, mielőtt elindult a Milliós Dolláros Kempingből. És miután átmászott azon a kurva kőfalon, mindössze néhány csöppet tudott kipréselni magából, pedig úgy érezte, mindjárt szétszakad a hólyagja. Remélhetőleg nem a prosztatájával van baj; ez lenne az utolsó, amit magának kíván. Van neki épp elég baja, a szőrös Jézusát neki.

De ha már megállt, legalább megpróbálja rögzíteni a hűtőt az ülés mögött – a kutyák még mindig azt bámulják lógó nyelvvel. Igyekszik jól beékelni az ülés alá, de nem megy, nincs elég hely. Inkább rábök mocskos ujjával a rottweilerekre, és ismét elmondja, hogy ez az enyém, a hűtő, és ami benne van, az is, az lesz az estebéd. Kiegészíti az ígérettel, hogy ha jók lesznek, kapnak a Purinájukba egy kis hamburgert. Bryan Smithtől ez roppant mélyen szántó gondolkodás, viszont eszébe sem jut az egyszerű trükk, hogy maga mellé tegye a hűtőládát az üres utasülésbe.

– Haggyátok békibe! – közli még egyszer a kutyákkal, és beugrik a kormány mögé. Belenéz a visszapillantóba, meglát két öregasszonyt (korábban nem vette őket észre, mivel éppen nem az utat nézte, amikor elhúzott mellettük), integet nekik, amit ők a retkes hátsó ablak miatt nem vesznek észre, azután visszakanyarodik a 7-es útra. A rádió most a „Gangsta Dream 19”-et játssza OwlRay-Jusstól, és Bryan felhangosítja (közben ismét keresztülcsámpázik a fehér záróvonalon a másik sávba – ő az a típus, aki egyszerűen képtelen kezelni a rádiót úgy, hogy oda ne nézzen). A rap a király! És a metálzene! Már csak annyi kell a nap tökéletes befejezéséhez, hogy Ozzy játsszon – az „örült vonat” is jó lenne.

Meg még néhány Mars csoki.

16

Mrs. Tassenbaum kivágódott a Cara Laughs fölhajtójáról a Teknőchát útra, a vén kisteher motorja felbőgött (ha lett volna fordulatszám mérő a műszerfalon, kétségtelenül a pirosba ugrik a tű), a rozsdás raktérben hagyott néhány szerszám vad csúrdöngölésbe kezdett.

Roland csak nagyon szerény mértékben rendelkezett az érintés adományával – szinte egyáltalán nem volt meg benne, főleg Jake-hez mérve –, ám találkozott Stephen Kinggel, és hipnotikus álomba merítette. Ez erőteljes kötelék volt, így nem is nagyon csodálkozott, hogy megérintheti az elméjét, amire Jake képtelen volt. Bizonyára hozzájárult ehhez az is, hogy King éppen rájuk gondolt.

Gyakran megteszi sétái közben, gondolta Roland. Amikor egyedül van, hallja a Teknős Énekét, és tudja, hogy feladata van. Csak kéreti magát. Nos, barátom, ez ma véget ér.

Már amennyiben meg tudják menteni.

Áthajolt Jake fölött, és az asszonyra nézett. – Nem tudnád ezt az istenverte járgányt gyorsabb járásra biztatni?

– De igen – felelte Irene. – Tudnám. – Azután Jakehez fordult: – Fiam, te csakugyan olvasol a gondolatokban, vagy ez csak játék, amelyet a barátoddal játszol?

– Nem olvasok az elmékben, de megérintem őket – mondta Jake.

– Hát nagyon remélem, hogy ez az igazság – felelte az asszony –, mert a Teknőchát dimbes-dombos, és helyenként egysávos. Ha érzed, hogy valaki jön szembe, akkor szólj.

– Szólni fogok.

– Remek – mondta Irene Tassenbaum, és fülig érő szájjal mosolygott. Kétség nem fér hozzá, hogy ez a legjobb dolog, ami valaha történt vele! A legizgalmasabb! Most is hallotta az éneklő hangokat, látta az arcokat az út menti fák lombjában, mintha sokaság figyelne őket. Érezte, hogy irdatlan erők gyülekeznek körülöttük, és hirtelen szédületes gondolata támadt: ha padlóig nyomná Chip McAvoy öreg, rozsdás kisteherjének gázpedálját, lehet, hogy meghaladná a fénysebességet!

Nos, majd meglátjuk, gondolta. A Teknőchát út közepére kormányozta a kocsit, azután rátaposott a kuplungra, és hármasba kapcsolta a sebességváltót. Az öreg járgány nem haladta meg a fénysebességet, az időt sem előzte meg, de a sebességmérő tűje felkúszott ötvenig... azután tovább. A kocsi áthaladt egy dombtetőn, és mielőtt elindult volna lefelé a másik oldalon, kis ideig a levegőben repült.

Stephen King két útvonalon szokott mászkálni, van neki egy rövidebb és egy hosszabb útja. A röviden kimegy a Warrington és a 7-es műút kereszteződéséhez, majd ugyanott vissza a házához, a Cara Laughshoz. Ez összesen három mérföld. A hosszú séta (történetesen ugyanez a címe egy könyvnek, amelyet Bachman néven írt még azelőtt, hogy a világ elmozdult) során kifordul a Warringtonról a hetesre, elmegy a Slab City útig, visszajön a hetesen Berry Hillig, kikerülve a Warringtont. Ez a séta a Teknőchát út északi szakaszán visz a házig, és a hossza négy mérföld. Ma is ezt akarja bejárni, de a hetes és a Warrington kereszteződésénél megáll, eljátszik a gondolattal, hogy a rövidebb sétát választja, és elindul vissza. Ha a közúton sétál, elővigyázatból mindig megmarad a padkán, pedig nyaranta nem nagy a forgalom a hetesen; ez az út kizárólag a Fryeburgi Vásár idején zsúfolt, az pedig október első hetében lesz. A látótávolság megfelelő. Ha egy vacak (vagy részeg) vezető közeledik, rendszerint fél mérföldről ki lehet szűrni, bőven van idő eltűnni a közeléből. Egyetlen beláthatatlan domb van az úton, közvetlenül a warringtoni kereszteződés után. Viszont az egy igazán aerobicos, ugyancsak megmozgatja az öreg pumpát, és nem pontosan ez a célja ezeknek a hülye sétáknak? Hogy hozzájáruljon ahhoz, amit a tévéműsorok beszélő fejei „szívegészségnek” hívnak? Abbahagyta az ivást, abbahagyta a drogot, csaknem abbahagyta a dohányzást, tornázik. Mi kell még?

Bent egy hang mégis azt suttogja: Menj le a főútról! – mondja. – Menj vissza a házba! Lesz egy fölös órad, mielőtt átmennél a többiekhez a túlparti buliba! Dolgozhatnál egy kicsit. Talán elkezdhetnéd a következő történetet a Setét Torony-ból; ott van a fejedben.

Igen, így van, de van egy másik történet is, amelyiken dolgozik, és nagyon tetszik neki. Visszamenni a Toronyhoz annyit jelentene, hogy ismét mély vízben kell úsznia. Belefulladás. De ahogy áll a kereszteződésben, hirtelen rájön, hogy ha korán ér vissza, akkor el fogja kezdeni. Nem tehet ellene. Meg kell hallgatnia azt, amit néha úgy hív, hogy Ves' Ka Gan, a Teknős Dala (néha pedig Susannah Dalának hívja). Kidobja az éppen elkezdett történetet, hátat fordít a föld biztonságának, és ismét kiúszik a sötét vizekre. Már négyszer megtette, de ez alkalommal addig úszik, amíg el nem éri a túlsó partot.

Úszik vagy megfullad.

– Nem! – mondja. Hangosan beszél, miért ne tehetné? Senki nincs itt, aki hallaná. Mintha közeledő jármű zümmögne – vagy kettő? Az egyik a 7-es úton, a másik a Warringtonon – de ez minden.

– Nem! – ismételi. – Sétálgatok, azután buliba megyek. Ma már nem írok többet. Különösen azt nem.

Fogja magát, kilép a kereszteződésből, fölfelé indul a meredek lejtőn, amelyről nincs kilátás előre. Fölfelé indul a közeledő Dodge Caravan irányába, amelynek hangja a közeledő halálé. A racionális világ ka-ja a halálát kívánja; a Prim azt akarja, hogy éljen, és énekelje az ő dalát. Így hát ezen a napfényes nyugat-maine-i délutánon a fékezhetetlen erő száguld a mozdíthatatlan céltárgy felé, és most először a Prim visszavonulása óta minden világ és minden létezés a Setét Torony felé fordul, amely ott áll Can'-Ka No Rey, más néven a Semmi Vörös Mezeje túlsó végében. Még a Bíbor Király is abbahagyja dühös ordítását. Mert a Setét Torony az, aki dönteni fog.

– A döntés áldozatot követel – mondja King, és noha senki sem hallja, csak a madarak, és fogalma sincs, mit jelent, amit mondott, mégsem jön zavarba. Mindig is motyogott magában; mintha az ő fejében lenne a Hangok Barlangja, tele briliáns – de nem szükségszerűen okos – hangutánzókkal. Továbbmegy, lóbálja farmeros combja mellett a karját, nincs tudatában annak, hogy a szíve az

utolsókat

(nem az utolsókat)

veri, elméje az utolsó

(nem az utolsó)

gondolatait gondolja, szája most

(nem most)

mondja ki az utolsó dodonai jóslatokat.

– Ves'-Ka Gan – mondja. Mulattatja a hangzása, ugyanakkor lenyűgözi. Megfogadta, hogy nem próbálja teletömni ezt a Setét Torony című fantasyt valamilyen kitalált (hogy azt ne mondjam, elkúrt) nyelv kiejthetetlen szavaival, hiszen lektora, a New York-i Chuck Verrill a zömét úgyis kívágná – de úgy látszik, az agya tele van az efféle szavakkal és mondatokkal: ka, ka-tet, sai, soh, can-toi (ez legalább szerepel egy másik könyvében, aminek az a címe; hogy Rémület a sivatagban), taheen. Mennyivel hagyta le Tolkien Cirith Ungolját, és H. P. Lovecraft Nyarlathotepjét, a Nagy Vak Hegedűst?

Elneveti magát, aztán rázendít egy nótára, amelyet az egyik hangjától kapott. Úgy tervezi, felhasználja a következő harcoskönyvben, amikor végre enged a Teknősdal vonzásának. Commala-come-one énekli séta közben –, van egy ifjú, harcosok fajtája. Ennek az ifjúnak megszökött a rózsája.

Ez az ifjú Eddie Dean? Vagy Jake Chambers?

Eddie mondja hangosan. Eddie a harcos, akinek rózsája van. Annyira elmerül a gondolataiban, hogy először észre sem veszi a kék Dodge Caravan tetejét, ahogy kibukkan a rövidre szabott látóhatáron, így azt sem látja, hogy a jármű egyáltalán nem az úton jön, hanem azon a puha útpadkán, amelyen ő is lépdel. És nem hallja meg a mögötte közeledő kisteher bömbölését sem.

18

Bryan még a funky rip-rap kótozásán keresztül is hallja a hűtő tetejének karistolását, és amikor belenéz a visszapillantóba, rémülten és dühösen látja, hogy Golyó, aki mindig a célratörőbb volt a két rottweiler közül, előreugrott a csomagtartóból az ülésbe. Golyó hátsó lábai fönt vannak a koszos ülésen, kurta farka boldogan billeg, az orra eltűnik Bryan hűtőjében.

Ezen a ponton minden épeszű vezető lekanyarodna az út szélére, megállítaná a járművet, és azután foglalkozna a csökönyös állattal. Bryan Smith azonban nem állt kétszer sorba, amikor az észt osztották, ezt a közlekedési bírságai is tanúsítják. Ahelyett hogy lekanyarodna, jobbra fordul, bal kézzel kormányoz, és hasztalanul kapkod a rottweiler lapos feje után a jobbjaival.

– Hagymá' békibe! üvölti Golyónak, miközben a kisbusz először a jobb oldali útpadka felé sodródik, azután a másik irányba. Nem-e hallod, Golyó! Megkompolyottál? Hagymá' békibe! Sikerül félrelöknie a kutya fejét egy pillanatra, de az állaton nem elég vastag a szőr ahhoz, hogy igazán megmarkolhassa, és a kutya, noha nem egy lángelme, ahhoz elég finesz, hogy felismerje az utolsó esélyt a fehér papírba csomagolt valaminek a megkaparintására, amiből csak úgy árad az elbűvölő vörös illat! Átdugja a fejét Bryan keze alatt, és a foga közé kapja a hamburgeres csomag papírját.

– Köpd ki! sivítja Bryan. Köpd ki most rögtön... MOST!

Ahhoz, hogy erélyesebb akcióba kezdjen, még jobban el kell fordulnia a sofőrülésben, jól megvetve hozzá a két lábát. Sajnos az egyik láb a gázpedálon van. A kisbusz gyorsul, miközben fölfelé halad a dombtetőre. Ebben az izgatott és felháborodott pillanatban Bryan tökéletesen megfeledezik róla, hogy hol van (a 7-es úton), és mit kéne csinálnia (autót kéne vezetni). Csak azzal törődik,

hogy kihúzza a húst Golyó állkapcsai közül.

– Adodide! üvölti, és a húst rángatja. A farkát minden eddiginél hevesebben billegető Golyó (neki ez legalább annyira játék, mint étel) visszarántja. A hentes csomagolópapírja elszakad. A kisbusz most már teljesen letért az útról. Mögötte öreg fenyves fürdik a szépséges délutáni fényben: zöld-arany homály önt el mindent. Bryan semmi másra nem gondol, csak a húsrá. Nem fog kutyanyálas hamburgert enni, azt már nem!

– Adide! mondja, és nem látja a kisbusz előtt az embert, sem a kistehert, amely most kanyarodik a férfi mögé, sem azt, hogy a kisteher utasüléséről cowboy külsejű, langaléta férfi ugrik ki, és a csípőjén levő tokból nagy, sárga agyú stukker esik a földre; Bryan Smith világa egy nagyon rossz kutyára és egy húscsomagra szűkül. A húsért folytatott küzdelemben vérrózsák tetoválásai nyílnak a hentes csomagolópapírján.

19

– Ott van! kiáltotta a Jake nevű fiú, de Irene Tassenbaumnak nem volt szüksége figyelmeztetésre. Stephen King farmert, könnyű vászoninget, baseball-sapkát viselt. Már jócskán elhagyta azt a helyet, ahol a Warrington keresztezi a 7-es utat, a lejtő negyedén is túljutott.

Rálépett a kuplungra, visszakapcsolt kettesbe, akár egy NASCAR-sofőr, amikor megpillantja a kockás zászlót, azután a volánt két kézzel markolva balra fordult. Chip McAvoy járgánya megingott, de nem borult föl. Irene látta, hogy a napfény megvillan a fémen, amikor a másik oldalról érkező jármű eléri a dombtetőt, amelyen King fölfelé tart. Hallotta az utasülésről Roland kiáltását: – Kanyarodj mögé!

Engedelmeskedett, pedig már látta, hogy a közeledő jármű letért az útról, nekirohanhatnak. Arról nem is szólva, hogy Kingből és a két autóból bádogszendvics lesz.

Kinyílt az ajtó, a Roland nevű férfi félig ugrott, félig kigurult a kisteherből.

Ezután a dolgok nagyon-nagyon gyorsan történtek.

2. fejezet

VES' – KA GAN

1

Ami történt, halálosan egyszerű volt: Rolandot elárulta hibás csípője. A harag, fájdalom és félelem kiáltásával esett térdre. Azután a napfény elsötétedett, ahogy Jake, pillanatig sem lassítva, átugrott fölötte. Csi eszeveszetten ugatott: – *Ake-Ake! Ake-Ake!*

– *Jake, ne!* – üvöltötte Roland. Borzalmas világossággal látott mindent. A fiú akkor ragadta meg az író derekát, amikor a kék jármű – nem kisteher, nem is személyautó, a kettő keveréke – fülsértő hangzavarral beléjük rontott. Jake balra fordította az író, a testével védte, így őt ütötte el a jármű. A térdelő harcos mögött, aki vérző kézzel támaszkodott a földön, a boltból jött asszony felsikoltott.

– *JAKE, NE!* – bömbölte Roland újból, de már késő volt. A fiú, akire a fiaként gondolt, eltűnt a kék jármű alatt. A harcos egy kicsi, fölemelt kezet látott – sosem felejtí el többé –, azután az is eltűnt. King, akit először Jake lökött meg, majd mögötte a jármű súlya, a kis facsoport széléig repült, és három méterrel arrébb ért földet. A jobb oldalára érkezett, csúnyán bevágta a fejét egy kőbe, a sapkája leesett. Utána arrébb gurult, talán megpróbált föltápászkodni. Vagy talán egyáltalán nem próbálkozott semmivel; a szeme két megdöbent zéróvá üresedett.

A vezető elfordította a jármű volánját, és néhány ujjnyival Roland mellett húzott el, de csak egy kis

port vágott az arcába, nem ment át rajta. Addigra lelassult; a sofőr talán beletaposott a fékbe, most, mikor már késő volt. A jármű oldala csikorogva súrolta a kistehert, amitől tovább lassult, de még ezzel sem fejezte be a pusztítást. Mielőtt teljesen megállt volna, ismét elütötte a földön fekvő Kinget. Roland hallotta a csonttörés roppanását, majd az író fájdalomkiáltását. Most már tudta, mi baja volt a csípőjének. Dehogyan a száraz fájdalom.

Feltápászkodott, és csak homályosan érzékelte, hogy egyáltalán nem szenved. Lenézett Stephen King természetellenesen kicsavarodott testére a kék jármű kerekei alatt, és esztelen dühvel gondolta: *Helyes! Ha valakinek meg kell halnia, az te legyél! Rohadjon meg Gan köldöke, rohadjanak meg a történetek, amik onnan jönnek, rohadjon meg a Torony, inkább te pusztulj, mint a fiam!*

A szőrmókus elszáguldott Roland mellett, Jake-hez. A fiú hanyatt feküdt a kék jármű mögött, amely kék kipufogógázt bőfögött nyitott szemébe. Csi habozás nélkül megragadta az orizás táskát, amely még mindig Jake vállán lógott, annál fogva húzta a fiút arrébb a kisbusztól, centiméterről centiméterre, kurta, erős lábacskaí földet és port túrtak a magasba. Vér szivárgott Jake füléből és a szája sarkából. Bokacsizmájának sarka kettős nyomot hagyott a földön és a ropogós, barna fenyőtűszőnyegen.

Roland odatámolygott Jake mellé, és térdre esett. Az első gondolata az volt, hogy a fiú végül is megúsza. Tagjai egyenesek voltak, hála az isteneknek, a foltot, amely az ornyergétől indulva futott végig sima arcán, rozsdás olaj okozta, nem vér, mint először hitte. *Igen, vérzett a füle és a szája is, de az jöhet az arcán keletkezett vágásból vagy...*

– Eredj, nézd meg az író – mondta Jake. A hangja nyugodt volt, egyáltalán nem érzett benne a fájdalom. Akár egy tábortűz mellett is ülhetek volna a nap végén, arra várva, amit Eddie vicceknek nevez... vagy nagyon humoros kedvében (és ez gyakran megesett), „viccoknak”.

– Az író várhat – intézte el kurtán Roland, és arra gondolt: *Csodát láttam, olyan csodát, amelyben benne volt egy fiú még nem teljesen kialakult, rugalmas teste, és a puha föld, amely engedett a fattyú trotmobil alatt.*

– Nem – felelte Jake. – Nem várhat. – Ahogy megmozdult, mert fel akart ülni, az inge kissé megfeszült a felsőtestén, és Roland láthatta mellkasán az iszonyú horpadást. Újabb vérpatak buggyant ki Jake száján, és mikor beszélni próbált, köhögés lett belőle. Roland szívét mintha csomóra kötötték volna, és nem értette, hogy képes még verni ezek után.

Csi nyögve sírni kezdett, és fojtott vonítással ismételte Jake nevét, amitől a harcos karja libabőrös lett.

– Ne beszélj – mondta. – Valami eltört benned. Talántán egy borda, vagy kettő.

Jake oldalra fordította a fejét. Kiköpött egy csomó vért – egy része lefutott az arcán, mintha bagót rázna –, és megfogta Roland csuklóját. A szorítása erős volt; a hangja is, minden szavát tisztán lehetett érteni.

– Minden összetört. Haldoklom – tudom, mert már korábban is megtörtént velem. – Utána ugyanazt mondta, amit Roland gondolt, mielőtt elindultak a Cara Laughsból. – Ha a *ka* azt mondja, hogy így legyen, akkor így legyen. *Nézd meg azt az embert, akinek a megmentésére jöttünk!*

Lehetetlen volt nem észrevenni a hangjában és a tekintetében a parancsot. Elvégeztetett, a Tizenkilences Ka játszma befejeződött. Kivéve talán Kingnek. Az embernek, akit megmenteni jöttek. Sorsukból vajon mennyit jelöltek ki ezek a nikotinfoltos, röpködő ujjak? Mindent? Valamit? Ezt?

Akármi volt is a válasz, Roland a puszta kezével ölte volna meg, ahogy ott hevert a jármű alatt, amely elütötte, és az sem számított, hogy nem King vezette a kocsit; ha megtette volna azt, amire a *ka* sarkallta, akkor nem lett volna itt, amikor ez a bolond erre jár, és Jake melle nem lenne olyan iszonytatóan horpadt. Ez túl sok volt, túl hamar történt Eddie eleste után.

És mégis...

– Ne mozdulj – mondta, és fölállt. – Csi, ne hagyj, hogy mozogjon.

– Nem fogok mozogni. – Még minden szó tiszta és biztos. De Roland most már látta, hogy vértől sötétlik Jake ingének alja és farmerjának ágyéka, kivirágzik rajta a vér, mint a rózsza. Egyszer már meghalt, de visszajött. De nem ebből a világból. Ebben a halál mindig végleges.

Roland odafordult, ahol az író feküdt.

2

Amikor Bryan Smith megpróbált kiszállni a volán mögül, Irene Tassenbaum durván visszalökte. Kutyái megszagolták a vért, vagy Csit, vagy mindkettőt, ugatni kezdtek, és eszeveszetten ugrándoztak mögötte. A rádió valami új és elviselhetetlenül ocsmány metálzenét üvöltött. Az asszony úgy érezte, rögtön széthasad a feje, nem az iszonyattól, ami történt, hanem csak a ricsajtól. Észrevette, hogy Roland revolvere a földön hever, és fölkapta. Agyának az a kis része, amely még képes volt gondolkodni, meglepődött a súlyán. Mindazonáltal rászögezte a sofőrre, azután benyúlt mellette a kocsiba, és rácsapott a rádió kapcsológombjára. Ahogy az ordító gitárok elhallgattak, ismét hallotta, hogy a madarak csiripelnek, két kutya csahol, és... és valami vonít.

– Tolass le a pasasról, akit elütöttél – mondta. – Lassan. És ha ismét átmész a gyereken, akit elütöttél, esküszöm, szétlövöm azt a hülye agyad!

Bryan Smith vérekes szemekkel, bambán nézett rá. – Miféle gyerek? – kérdezte.

3

Amikor a kisbusz lassan letolatott az íróról, Roland látta, hogy az alsótete természetellenesen jobbra csavarodik, és azon az oldalon kidudorodik a lába. Ez biztosan a combcsontja. A homloka felhasadt a sziklától, amelynek nekicsapódott, arcának jobb oldala furdott a vérben. Rosszabbul festett, mint Jake, sokkal rosszabbul, de egyetlen pillantás elárulta a harcosnak, hogy a szíve erős, a sokk nem öli meg, és valószínűleg túl fogja élni. Ismét látta, ahogy Jake megragadja az író derekát, megvédi, átveszi saját kis testével a becsapódás energiáját.

– Ismét te – mondta halkán King.

– Emlékszel rám.

– Igen. Most. – King megnyalta az ajkát. – Szomjas vagyok.

Rolandnál nem volt semmiféle innivaló, de ha lett volna, akkor sem ad többet Kingnek, mint amennyivel megnedvesítheti a száját. A folyadék hányást idézhet elő egy sebesültnél, a hányás pedig fulladáshoz vezethet. – Sajnálom – mondta.

– Nem. Nem sajnálsz. – Ismét megnyalta az ajkát. – Jake?

– Amott a földön. Ismered?

King megpróbált elmosolyodni. – Én írtam. Hol van az, aki korábban veled volt? Hol van Eddie?

– Meghalt – mondta Roland. – Devar-Toiban.

King elkomorodott. – Devar...? Ezt nem ismerem.

– Nem. Ezért vagyunk itt. Ezért kellett eljönnünk hozzád. Az egyik barátom halott, egy másik talán haldoklik, a *tet* felbomlott. Mindez azért, mert egy lusta, gyáva ember nem tette meg azt, amivel a *ka* megbízta.

Az úton nem volt forgalom. Leszámítva az ugató kutyákat, az üvöltő szörmókust és a madarak énekét, a világ elcsöndesedett. Akár bele is fagyhattak az időbe. *Talán ez történt*, gondolta Roland. Mostanra éppen eleget látott ahhoz, hogy elhiggye, létezik ilyesmi. *Bármi* létezik.

– Elvesztettem a Sugarat – mondta King, aki ott feküdt a fenyőtűszőnyegen, a liget szélén. A kora nyár fénye mindent elöntött, zöld-arany homályban úszott a vidék.

Roland a hóna alá nyúlt, segített neki felülni Az író feljajdult kínjában, amikor feldagadt jobb csípőjében egymást súrolták az üzleti vápa törött felületei, de nem tiltakozott. Roland az égre mutatott. Kövér, fehér bárányszerű felhők – *los angeles*, ahogy a mejisi csordapásztorok hívták őket – lógtak mozdulatlanul a kékségben, kivéve azokat, amelyek közvetlenül a fejük fölött voltak. Azok szaporán úsztak az égen, mintha keskeny szél fújná őket.

– Tessék! – suttozta Roland dühösen az író összekarmolt, földtől eldugult fülébe. – Egyenesen a fejed fölött! Körülöttem! Hát lehet ezt nem érezni? Hát lehet ezt nem látni?

– Igen – bólintott King. – Most már látom.

– Hát persze, és mindig is itt volt. Nem vesztetted el, csak elfordítottad róla a gyáva szemedet. A barátomnak meg kellett mentenie téged, hogy ismét lásd.

Bal kezével az övében turkált, és elővett egy golyót. Ujjai először annyira remegtek, hogy nem voltak képesek a régi, ügyes trükkre. Akkor maradt abba a remegés, amikor emlékeztette magát, hogy minél később csinálja, annál nagyobb a kockázat, hogy félbeszakítják őket, vagy Jake meghal, mielőtt végezne ezzel a nyomorú emberizinggel.

Főlnézett és látta, hogy az asszony az ő pisztolyát fogja rá a kisbusz sofőrjére. Ez jó. Ez az asszony egy jó ember. Miért nem egy ilyenek adta Gan a Torony történetét? Mindenesetre okosan tette, hogy maguk mellett tartotta a nőt. Még a kutyák pokoli lármája és a szörmókus üvöltése is elnémult. Csi a földet és az olajat nyalogatta Jake arcáról, a kocsiban Pisztoly és Golyó bezabálta a fasírhúst, és a gazdájuk ezúttal nem szólt közbe.

Ismét King felé fordult, és a golyó megkezdte régi, biztos táncát az ujjai között. Az író szinte azonnal hipnotikus álomba merült, ahogy a legtöbb emberrel megtörtént, ha hipnotizálta őket. A szeme még nyitva volt, de most mintha a harcos mögött nézett volna valamit.

Roland szíve üvöltött, hogy olyan gyorsan csinálják, ahogy lehet, ám a feje ezt jobban tudta. *Nem szabad elrontanod a dolgot. Hacsak azt nem akarod, hogy Jake áldozata hiábavaló lett legyen.*

Az asszony őt nézte, a vezető a jármű nyitott ajtajából úgyszintén. Sai Tassenbaumon látszott, hogy küzd a hipnózis ellen, viszont Bryan Smith követte Kinget az álmok országába. A harcos nem nagyon csodálkozott. Ha az ipsének a leghalványabb fogalma lenne róla, mit művelt, akkor a legcsekélyebb alkalmat is megragadná a menekülésre. Még ha csak átmenetileg tudna is elmenekülni.

A harcos visszafordult ehhez az emberhez, aki vélhetőleg az ő életrajzírója. Úgy kezdte, ahogy korábban. Néhány napja a saját életében. Több mint két évtizede az íróéban.

– Stephen King, látsz engem?

– Nagyon jól látlak, harcos.

– Mikor láttál utoljára?

– Amikor Bridgtonban éltünk. Amikor a *tet*-em még fiatal volt. Amikor még csak tanultam, hogy kell írni. – Rövid szünet azután hozzátette azt, ami Roland szerint a legfontosabb módja az idő megjelölésének; egy olyan dolgot, amely mindenkinek más: – Amikor még ittam.

– Most mélyen alszol?

– Mélyen.

– Elmúlt a fájdalom?

– Igen, elmúlt. Köszönöm.

A szörmókus ismét felüvöltött. Roland körülnézett, borzalmasan félt attól, amit ez jelenthet. A nő odasietett Jake-hez, letérdelt mellé. Roland megkönnyebbülten látta, hogy Jake átkarolja a nyakát az egyik kezével, és lehúzza a fejét, hogy a fülébe suttoghasson. Ha ehhez elég erős...

Hagyd abba! Láttad, hogy megváltozott a teste az inge alatt. Nem pocskolhatod az idődet reménykedésre.

Kegyetlen paradoxon volt ez: mivel szereti Jake-et, ott kell hagynia haldoklásában Csire és egy nőre, akit egy órája még nem ismert.

Nem számít. Az ő dolga most King. Ha Jake-nek el kell jutnia a tisztásra, mielőtt visszatérne hozzá... nos, *ha a ka azt mondja, hogy így legyen, akkor így legyen.*

Roland összeszedte az akaraterejét és összpontosító képességét. Egyetlen izzó pontra sűrítette őket, azután ismét az íróhoz fordult. – Te vagy Gan? – kérdezte hirtelen, bár nem tudta, miért jutott az eszébe ez a kérdés, csak azt, hogy ez *helyes* kérdés.

– Nem – felelte azonnal King. A fején levő vágásból belefolyt a szájába a vér. Kiköpte, de közben még csak nem is pislogott. – Valaha azt gondoltam, hogy én vagyok, de azt csak a pia okozta. És, gondolom, a gög. Gan nem író – nem festő, nem szobrász, nem zeneszerző. Mi kas-ka Ganok vagyunk. Nem *ka*-Ganok, hanem *kas*-ka Ganok. Érted? Te... felfogod ezt?

– Igen – válaszolta Roland. Gan prófétái vagy Gan énekesei: valamelyiket jelenti, esetleg mindkettőt. És most már azt is tudta, hogy miért tette föl a kérdést. – A dal pedig, amit énekelsz, a *Ves'*-Ka Gan. Ugye?

– Ó, *igen!* – King elmosolyodott. – A Teknős Dala. Sokkal szebb, mint az enyéme, amelyeknek alig van dallama!

– Ez nem érdekel – mondta Roland. Olyan erősen és tisztán gondolkozott, amennyire kábult fejétől tellett. – És most megsebesültél.

– Megbénultam?

– Nem tudom. – *Nem érdekel.* – Csak annyit tudok, hogy élni fogsz, és amikor ismét képes leszel írni, akkor a Teknős Dalára, a *Ves'*-Ka Ganra figyelj, ahogy korábban. Akár megbénulsz, akár nem. És ez alkalommal addig énekelsz, amíg a dal végére nem érsz.

– Rendben.

– Te...

– És Urs-Ka Gan, a Medve Dala – szakította félbe King. Majd megrázta a fejét, bár ez fájt neki, hiába volt hipnotikus álomban. – Urs-A-Ka Gan.

A Medve Kiáltása? A Medve Sikolya? Roland nem tudta, melyik. Remélnie kell, hogy nem számít, nem több egy író fecsegésénél.

Lakókocsit húzó autó haladt el lassítás nélkül a baleset mellett, aztán két hatalmas motor süvített el az ellenkező irányba. Rolandnak furcsán hihető gondolata támadt: nem az idő állt meg, hanem egy időre ők *halványodtak* el. Így védi őket a Sugár, amelyet már nem támadnak, így képes segíteni, legalább egy kicsit.

4

Mondd el neki ismét. Nem maradhat félreértés. És nem gyengülhet el, ahogy korábban.

Olyan közel hajolt Kinghez, hogy az orruk csaknem összeért. – Ez alkalommal addig énekelsz, amíg vége nincs a dalnak, írsz, amíg be nem fejezed a mesét. Biztosan megértetted?

– És boldogan éltek, míg meg nem haltak – mondta King álmatagon. – Szeretném, ha ezt írhatnám.

– Én is... – Tényleg mindennél jobban szerette volna. Gyásza ellenére sem sírt; szemét forró kavicsnak érezte a koponyájában. Talán, majd később előjönnek a könnyek, amikor egy kicsit mélyebbre süllyed benne az igazság.

– Úgy teszek, ahogy mondod, harcos. Nem számít, merre halad a mese, ahogy a lapok fogynak. – King hangja is fogyatkozni kezdett. Roland arra gondolt, hamarosan elveszti az eszméletét. – Sajnálom a barátaidat, őszintén mondom.

– Köszönöm – mondta Roland, akinek még mindig fékeznie kellett magát, nehogy elkapja az író

nyakát, és megfojtsa. Megmozdult, hogy fölálljon, de King mondott valamit, ami megállította.

– Hallgattál az ő dalára, ahogy figyelmeztettek? Susannah dalára?

– Én... igen.

King erőlködve felkönyökölt, és noha az ereje láthatóan fogyott, a hangja száraz és erős lett. – Szüksége van rád. És neked is rá. Most hagyj itt. Tartogasd a gyűlöletedet annak, aki jobban megérdemli. Én semmit sem tettem hozzá a sorsodhoz, ahogy nem én teremtettem Gant, sem a világot, amint ezt mindketten tudjuk. Lépj át az ostobaságon – a gyászodon és tedd azt, amit tőlem elvársz. – King hangja rekedt kiáltássá erősödött: keze előre vágódott, és meglepő erővel ragadta meg Roland csuklóját. – *Fejezd be, amit elkezdted!*

Roland torkán egy hang sem jött ki, pedig válaszolni próbált. Megköszörülte a torkát, és előlről kezdte: – Aludj, sai! Aludj és felejts el mindent, kivéve azt az embert, aki elütött.

King szeme lecsukódott. – Mindent elfelejtek, kivéve azt az embert, aki elütött.

– Csak sétáltál, ő pedig elütött.

– Sétáltam... ő elütött.

– Senki más nem volt itt. Sem én, sem Jake, sem az asszony.

– Senki más – helyeselt King. – Csak ő és én. Ő is ezt fogja mondani?

– Igen. Hamarosan mélyen elalszol. Lehet, hogy később fájdalmat fogsz érezni, de most nem.

– Most nincs fájdalom. Mély alvás van. – King kitekeredett teste elernyed a túlevelek szőnyegén. –

Mielőtt elaludnál, még egyszer hallgass meg... – mondta Roland.

– Hallgatlak.

– Lehet, hogy jön hozzád egy nő – várjunk. Álmodtál már olyat, hogy férfival szeretkezel?

– Azt kérdezed, hogy meleg vagyok-e? Talán latens homoszexuális? – King hangja fáradt volt, de derűs.

– Nem tudom. – Roland elhallgatott. – Azt hiszem.

– A válasz nem – mondta King. – Néha álmodom arról, hogy nővel vagyok. Ahogy öregszem, kicsit ritkábban történik... és mostantól egy darabig biztosan nem lesz ilyen álmom. Ez az agyalágyult ugyancsak elintézett.

Korántsem annyira, mint engem, gondolta keserűen Roland, de nem mondta ki.

– Ha csak nőekkel szeretkezel álmodban, akkor talán nő jön el hozzád.

– Azt mondd? – King hangjában némi érdeklődés bujkált.

– Igen. Ha eljön, akkor szép lesz. Lehet, hogy beszél neked a tisztás megkönnyebbüléséről és örömről. Talán Morphiának, az Alvás Leányának, vagy Selenának, a Hold Leányának nevezi majd magát. Talán a karját nyújtja, és megígéri, hogy odavisz. Vissza kell utasítanod.

– Vissza kell utasítanom.

– Még akkor is, ha a szemével és a keblével csábít.

– Még akkor is – helyeselt King.

– Miért fogod visszautasítani?

– Mert a Dal még nincs készen.

Roland végre elégedett volt. Mrs. Tassenbaum Jake mellett térdelt. A harcos nem törődött velük, odament az emberhez, minden baj okozójához, aki a jármű volánja mögött gubbasztott. Szeme üresen bámult, tátott szájából nyál folyt borostás állára.

– Hallasz, sai?

Az ember riadtan bólított. Mögötte elhallgattak a kutyák. Az ülések közül négy ragyogó szem követte a harcost.

– Mi a neved?

– Bryan, ha teccik. Bryan Smith.

Nem tetszett. Még egy ember, akit szívesen megfojtott volna. Újabb autó haladt el az úton, és ez alkalommal a kormánynál ülő illető tülkölt, miközben elsuhant mellettük. Akármi védte is őket, az ereje csökkenni kezdett.

– Sai Smith, elütöttél egy embert az autóddal, vagy trottymobiloddal, vagy akárhogy hívod is.

Bryan Smith egész testében remegni kezdett. – Sose nem parkoltam még a tilosba se! – vinnyogta. – Erre gyüvök itt, és belerohanok az állam leghíresebb emberébe! A kutyájim vereketta...

– A hazugságaid nem dühítenek – mondta Roland –, a félelem azonban, amely költi őket, igen. Fogd be a szád!

Bryan Smith engedelmeskedett. A szín lassan, de biztosan elszivárgott az arcából.

– Egyedül voltál, amikor elütötted – mondta Roland. – Senki sem volt itt, csak te és a mesemondó. Megértetted?

– Egyedül vótam. Miszter, maga bekóricáló?

– Ne törődj velem, hogy mi vagyok. Megnézted, és láttad, hogy még él.

– Még él, jól van – ismételte meg Smith. – Megmondom a frankót, senkit se nem akartam bántani.

– Beszélt hozzád. Innen tudtad, hogy él.

– Igen! – Smith elmosolyodott. Azután elkomorodott. – És mit mondott?

– Nem emlékszel. Feldúlt és rémült voltál.

– Feldúlt és rémült. Télleg az vótam.

– Most elhajtasz. Vezetés közben, apránként fölébredsz. Amikor elérsz egy házhoz vagy bolthoz, megállsz, és azt mondod, hogy egy ember fekszik sebesülten az út mentén. Egy ember, akinek segítségre van szüksége. Ismételd el, de pontosan!

– Vezetek – mondta Smith. A keze megsimogatta a volánt, mintha alig várná, hogy indulhasson.

Roland szerint így is volt. – Apránként fölébredek. Amikor egy házhoz vagy bóthoz érek, elmondom nekik, hogy Stephen King fekszik sebesülten az út mellett, és segíccsére van szüksége. Tudom, hogy él, mert beszélt hozzám. Baleset vót. – Elhallgatott. – Nem az én hibám. Az úttesten ment. – Szünet. – Meglehet.

Érdekel engem, hogy kit hibáztatnak ezért a zűrzavarért?, kérdezte magától Roland. Nem érdekelte. King továbbra is író marad. És Roland szinte remélte, hogy őt fogják hibáztatni, mivel ez csakugyan az ő hibája; mit keresett itt?

– Most indulj – mondta Bryan Smithnek. – Nem akarlak tovább itt látni.

Smith láthatóan mély megkönnyebbüléssel indította el az autót. Roland nem pocsékolta az idejét arra, hogy figyelje a távozását. Odament Mrs. Tassenbaumhoz és mellé térdelt. Csi a fiú feje mellett ült, és hallgatott, mert tudta, hogy akit gyászol, nem hallja többé üvöltését. Bekövetkezett, amitől a harcos a legjobban félt. Miközben a két emberrel beszélt, akiket nem szeretett, a fiú, akit mindenkinél jobban szeretett – még Susan Delgadónál is jobban –, másodszor is megszökött, előle. Jake meghalt.

5

– Beszélt veled – mondta Roland. A karjaiba vette Jake-et és gyengéden ringatni kezdte. A 'Rizák csörögtek a szütyőben. Már is érezte, hogyan hül Jake teste.

– Igen – bólintott az asszony.

– Mit mondott?

– Hogy jöjjenek vissza érted, „miután az itteni ügy befejeződött”. Ezek az ő szavai. Hozzátette: „Mondd meg az apámnak, hogy szeretem.”

Fojtott, nyomorúságos hang szakadt fel Roland torkából. Eszébe jutott, hogyan volt Fedicben, miután

átléptek az ajtón. *Üdv, apám*, mondta Jake. Akkor is a karjában tartotta. Csak akkor érezte a szívverését. Bármit megadott volna, ha még egyszer érezhetné.

– Mondott mást is – folytatta Mrs. Tassenbaum de van rá időnk most, főleg miután később is elmondhatom?

Roland azonnal megértette. A történet, amelyet Bryan Smith és Stephen King ismer, egyszerű. Nincs benne hely egy viharvert, sovány férfinak, aki hatalmas revolvvert visel, vagy egy őszülő asszonynak; még kevésbé egy halott fiúnak, akinek éles szélű tányérokkaal töltött tarisznya van a vállán, és géppisztoly a nadrágja korcában.

Az egyetlen kérdés, hogy a nő visszajön-e. Nem ő az első, akit Roland rávett, hogy tegyen dolgokat, amelyeket rendes körülmények között nem tenne meg, ám a harcos tudta, hogy amint eltávolodnak egymástól, a nő másképp láthatja ezeket a dolgokat. Annak sem lenne sok értelme, hogy ígéretet csikarjon ki tőle – *megesküszöl, sai, hogy visszajössz hozzám? Megesküszöl ennek a fiúnak az elnémult szívére?* Itt minden szót komolyan gondolna, de megmásítaná az elhatározását, mihelyt átjut az első dombon.

Mégis, amikor elhozhatta volna helyette a boltost, nem tette meg. És nem cserélte le az öregemberrel sem, aki a füvet nyírta az író házánál.

– Később is jó lesz – mondta. – Most siess. Ha valamilyen okból úgy érzed, hogy nem akarsz ide visszatérni, nem fogok neheztelni.

– Hova mennél magadban? – kérdezte az asszony. – Hova *mehetnél?* Ez nem a te világod, igaz?

Roland elengedte a füle mellett a kérdést. – Ha lennének itt emberek, amikor először visszajössz – békebírók, csendbiztosok, kékhátúak, mit tudom én –, akkor hajts tovább, meg se állj. Gyere vissza fél órával később. Így cselekedj, amíg el nem mennek.

– Nem vesznek észre, ahogy ide-oda megyek?

– Azt nem tudom – felelte a férfi. – Észrevesznek?

Mrs. Tassenbaum tűnődött, azután csaknem elmosolyodott. – A világnak ezen a felén? Valószínűleg nem.

A férfi bólintott, elfogadta az asszony ítéletét. – Amikor úgy érzed, hogy biztonságos, állj meg. Nem fogsz látni, de én látni foglak téged. Várom, amíg besötétedik. Ha addig nem jössz vissza, elmegyek.

– Visszajövök érted, de nem ezzel a nyomorúságos ócskavassal – mondta az asszony. – Egy MercedesBenz S600-assal jövök – tette hozzá egyfajta büszkeséggel.

Rolandnak fogalma sem volt róla, mi lehet az a Mercedes-Bends, de bólintott, mintha tudná. – Eredj. Később beszélgetünk, miután visszajössz.

Ha visszajössz, gondolta.

– Azt hiszem, erre talán még szükséged lesz – mondta Mrs. Tassenbaum, és visszadugta a revolvvert a tokjába.

– Megköszönöm néked.

– Nagyon szívesen.

Roland nézte, ahogy odamegy az ócska járgányhoz (amelyet a harcos szerint lenéző szavai ellenére is megkedvelt), majd fölkapaszkodik a volán mögé. Közben figyelte, eszébe jutott valami, amire szüksége lehet, valami, ami talán van a kocsiban. – Hahó!

Mrs. Tassenbaum levette a kezét az indítókulcsról, és kérdően nézett rá. Roland gyengéden visszaeresztette Jake-et a földre, amelyben hamarosan megpihen (ez volt az a gondolat, amelytől ordítania kellett), és fölállt. Megrándult, a kezét a csípőjére tette, de csak megszokásból. Nem érzett fájdalmat.

– Mi van? – kérdezte az asszony, ahogy közelebb ért. – Ha egyhamar nem indulok...

– Az sem számítana, ha nem menne el.

– Igen. Tudom.

Benézett a teherautó rakterébe. A szétszórt szerszámok között meglátott egy szögletes idomot, kék ponyvával letakarva. A ponyva sarkai be voltak gyűrve a tárgy alá, nehogy elfújja a huzat. Amikor kiszabadította a vásznat, nyolc-tíz dobozt látott alatta, abból az anyagból, amit Eddie kartonnak nevezett. Együtt adták ki a szögletes formát. A kartonokon levő képekből kiderült, hogy a dobozokban sör van. Bár Rolandot az sem érdekelte volna, ha robbanóanyag.

Neki a ponyvára volt szüksége.

Karján a vászonnal hátrébb lépett a kocsitól. – *Most* már mehetsz.

Az asszony fogta a kulcsot, de nem fordította el azonnal. – Uram – mondta –, sajnálom, hogy ilyen veszteség ért. Szerettem volna ezt elmondani. Látom, hogy mit jelentett neked ez a fiú.

Roland Deschain meghajtotta a fejét, és nem szólt.

Irene Tassenbaum még egy pillanatig nézte, emlékeztette magát, hogy a szavaknak időnként semmi haszna, azután beindította a motort, és bevágta az ajtót. A férfi nézte, ahogy kihajt az útra (egyre simábban és biztosabban használta a kuplungot), majd megfordul, és észak felé indul East Stoneham irányába.

Sajnálom, hogy ilyen veszteség ért.

És most egyedül maradt ezzel a veszteséggel. Egyedül Jake-vel. Egy pillanatig csak állt, figyelte a kis ligetet az út mentén, és két dolgot nézett abból a hátról, akiket ide hívtak el: egy eszméletlen férfit és egy halott fiút. A szeme szárazon, forrón lüktetett az üregében, és biztosra vette, hogy egy darabig ismét oda lett a képessége a sírásra. Ez a gondolat megrémítette. Ha képtelen sírni azok után, amit visszanyert, majd elveszített, akkor mi értelme volt az egésznek? Így hát mérhetetlenül megkönnyebbült, amikor megindultak a könnyei. Kicsordultak a szeméből, tompították csaknem eszelős, kék ragyogását, Végigfolytak piszkos arcán. Úgyszólván némán sírt, de egyetlenegyszer felzokogott, és Csi meghallotta, A gyorsan mozgó felhők folyosója felé emelte a pofáját, és egyszer felüvöltött rájuk. Aztán ő is hallgatott.

6

Roland az erdő mélyére vitte Jake-et, Csi a sarkában kullogott. Az, hogy a szörmókus is sírt, nem lepte meg többé a harcost; már korábban is látta. Rég elmúltak azok az idők, amikor azt hitte, hogy Csi értelmének (és együttérzésének) megnyilvánulásai nem egyebek utánzásnál. A rövid út alatt főleg a halotti imán gondolkodott, amelyet Cuthberttől hallott az utolsó közös csatájukban a Jericho-hegyen. Nem hitte, hogy Jake-nek bármiféle imára lenne szüksége, de el kellett foglalnia az elméjét valamivel, mert most nem érezte elég erősnek; ha túl sokáig megy rossz irányba, bizonytalansággal összeroppan. Talán később átengedi magát a hisztériának – vagy akár az őrjöngésnek, a gyógyító tébolynak –, de az nem most lesz. Nem hagyja, hogy a fiú halála hiábavaló legyen.

A párás zöld-arany nyári ragyogás, amely csak erdőkben látható (még hozzá régi erdőkben, az olyanokban, mint amilyenben Shardik őrjöngött), elmélyült. Poros sugarakban érkezett a fák közé, és a hely, ahol Roland végül megállt, inkább hasonlított templomra, mint tisztásra. Nagyjából kétszáz lépést távolodott az úttól nyugati irányba. Letette Jake-et, körülnézett. Két rozsdás sörösdobozt látott és néhány ellőtt tölténypatront, valószínűleg vadászok hagyták itt. Ezeket behajította a bozótba, így a hely megtisztult. Azután lenézett Jake-re, kitörölte szeméből a könnyeket, így olyan élesen láthatta, amennyire lehetett. A fiú arca tiszta volt, mint az irtás, erről Csi gondoskodott, de az egyik szeme nyitva maradt, amitől kajánul kacsingató külseje lett, és ezt nem lehetett így hagyni. Roland lecsukta a szemhéját, és amikor az ismét felpattant (akár egy makacs roló, gondolta a férfi), megnyalta a

hüvelykujját, és ismét lecsukta. Ezúttal zárva maradt.

Por és vér szennyezte Jake ingét. Roland levette róla, azután a magáét is levetette, azt adta Jake-re, úgy mozgatva közben, mint egy játék babát. Az ing majdnem a fiú térdéig ért, de Roland meg sem próbálta begyömöszölni a farmerbe, így legalább eltakarta a vérfoltokat.

Csi csak nézte őket, szemének arany gyűrűje könnyektől ragyogott.

Roland arra számított, hogy a fenyőtű vastag szőnyege alatt puha lesz a föld, és nem is tévedett. Éppen nekilátott Jake sírjának, amikor hallotta, hogy motor közeledik az országúton. Más gépkocsik is elhaladtak azóta, hogy behozta Jake-et az erdőbe, ennek a távoli berregését mégis fölismerte. A kék járműves ember jött vissza. Roland némileg kételkedett benne, hogy megteszi.

– Maradj! – suttogta a szörmókusnak. – Vigyázz a gazdádra. – Nem, ez nem jó. – Maradj, vigyázz a barátodra.

Nem lett volna szokatlan, ha Csi ugyanolyan halkán megismétli a parancsot (Marad! Legföljebb ennyit tudott volna kiejteni), ám ez alkalommal hallgatott: Leheveredett Jake fejéhez, és a levegőben elkapott egy legyet, amely rá akart szállni a fiú orrára. Roland elégedetten bólintott, azután elindult ugyanazon az úton, amelyen jött.

7

Mire Roland meglátta, Bryan Smith már kiszállt a járművéből és a kőfalon ült, sétabotját az ölébe fektetve. (Rolandnak fogalma sem volt, hogy a sétapálca modorosság-e, vagy tényleg kell, de nem is érdekelte). King valamelyest visszanyerte az öntudatát, és a két ember beszélgetett.

– Kérem, mondja, hogy csak ficam – szólt az író gyenge, aggodalmas hangon.

– A! Szerintem hat, de talán hét helyt is eltörött! – Most, hogy volt ideje lecsillapodni, és talán kidolgozni valamiféle mesét, Smith hangja nemcsak nyugodt volt, de már-már boldog.

– Vidítson már föl – mondta King. Arcának látható fele nagyon sápadt volt, de a halántékából már nem folyt annyi vér, majdnem elállt a vérzés. – Van cigarettája?

– Egy szál se – mondta Smith azzal a furcsa vidámsággal. – Leszoktam.

Noha az érintésben nem volt különösebben erős, Roland így is rájött, hogy ez nem igaz. De Smithnek csak három szál cigije volt, és nem akart osztozni ezzel az emberrel, akinek annyi pénze van, hogy abból az egész kisbuszt megtömhetné cigivel. *Mellesleg*, gondolta Smith...

– Mellesleg akit elgázolnak, annak nem is szabad füstölni – szólt erényesen.

King bólintott. – Tényleg nehezen kapok levegőt – mondta.

– Valszeg eltört egy-két bordája. A nevem Bryan Smith. Én vagyok az, aki elütötte. Sajnálom. – Nyújtotta a kezét, és King – hihetetlen! – megrázta.

– Még sohase nem történt velem ilyen – mondta Smith. – Még csak a tilosba se nem parkoltam sose!

King vagy tudta, hogy ez hazugság, vagy sem, de inkább nem tett megjegyzést; valami más járt az eszében. – Mr. Smith – Bryan –, járt itt más is?

Roland megmerevedett a fák között.

Smith fontolóra vette a kérdést. A zsebébe nyúlt, előhúzott egy Mars csokoládét, nekilátott kicsomagolni. Azután megrázta a fejét. – Csak maga meg én. De felhíttam a 911-et és a mentőket. Aszonták, valaki itt van a közelbe. Mondták, hogy pillanatokon belül gyűnnek. Csak ne izgújjék.

– Tudja, hogy ki vagyok.

– Istenem, hát ja! – felelte Bryan Smith, és kuncogott. Bekapott egy falat csokoládét, tele szájjal beszélt tovább. – Rögvest fölismertem. Láttam minden filmjét. A kedvencem az a bernáthegyiről szóló vót. Hogy is hítták?

– Cujo – felelte King. Ezt a szót Roland is ismerte, Susan Delgado használta néha, amikor kettesben

voltak. Mejisben a cujo azt jelenti: „édesem”.

– Igen! Az remek vót! Irtóra ijjesztő! Boldog vótam, hogy a kisfiú életben maratt!

– A könyvben meghalt. – Ezután King behunyta a szemét, elnyúlt, várakozott.

Smith megint harapott a csokoládéból, ezúttal hatalmas darabot. – Az is teccett, amékebe a bohócot mutassák! Nagyon király vót!

King nem válaszolt. A szeme csukva maradt, de Roland úgy látta, az író mellkasa egyenletesen emelkedik és süllyed. Ez jó jel.

Ekkor egy nagyobb jármű zúgott feléjük, és megállt Smith kisbusza előtt. Az új motorkocsi akkora volt, mint egy temetési társzekér, de nem fekete, hanem narancsszínű, és lámpák villogtak rajta. Roland elégedetten látta, hogy összetapossa a boltos teherautójának keréknyomait, mielőtt megállna.

Félig-meddig arra számított, hogy egy robot száll ki a kocsiból, de ember volt. Visszanyúlt a raktérbe egy fekete orvosi táskáért. Roland megállapította, hogy minden annyira rendben zajlik, amennyire lehet, így sarkon fordult, hogy visszatérjen Jake-hez. A régi, öntudatlan kecsességgel mozgott, egyetlen ág sem reccsent, egyetlen madár sem röppent föl az útjában.

8

Vajon meglepné önöket azok után, amiket együtt láttunk, és a titkok után, amelyeket megtudtunk, hogy ugyanezen délután negyed hatkor Mrs. Tassenbaum egy olyan háznak a kocsifelhajtójára kanyarodott fel Chip McAvoy ócska kisteherjével, ahol egyszer már megfordultunk? Valószínűleg nem, mert a *ka* kerék, és mindenki tudja, hogyan gurul. Amikor utoljára itt jártunk 1977-ben, a ház és a csónakház a Keywadin-tó partján fehér volt, zöld szegéllyel. Tassenbaumék, akik '94-ben vásárolták meg, átfestették egészen kellemes krémszínre (szegély nélkül; Irene Tassenbaum szerint a szegély az olyan embereknek való, akik képtelenek határozni). A kocsilehajtó bejáratához kiraktak egy oszlopra egy táblát, hogy NAPNYUGTA NYARALÓ, és az USA postája ezt el is fogadta lakcímnak, a helyieknek azonban mindig az öreg John Cullum háza lesz ez a kulipintyó a Keywadin-tó déli csücskében.

A kisteherter leparkolta saját sötétvörös Mercedese mellett, bement, gondolatban átismételte a szöveget, amit Davidnek előad, hogy miért kellett neki a helyi boltos kisteherje, de a Napnyugta Nyaralóban az a különös csönd zümmögött, amely az üres házak sajátja; Irene azonnal megérezte. Az évek során sok üres helyre jött haza – kezdetben lakásokba, azután, ahogy teltek az évek, egyre nagyobb házakba. Nem mintha David piált vagy nőzött volna, Isten ments! Nem, ő és a barátai hol egyikük, hol másikuk garázsába vagy pincéjébe vették be magukat, olcsó bort meg a Nyakolaj bolthálózatban beszerzett diszkontsört vedeltek, és létrehozták az internetet, meg a hozzávaló szoftvert, aztán az egész felhasználóbaráttá tették. Noha a legtöbben ezt nem hinnék el, a nyereség itt csak mellézköngé volt. A csönd, amelybe a feleségek oly gyakran hazajöttek, egy másik mellézköngé volt. Egy idő után ez a zönögő csend az ember idegeire megy, sőt bele is lehet *bolondulni*, de nem ma. Irene ma örült, hogy a ház egyedül az övé.

Le fogsz feküdni Dillon békebíróval, ha akarja?

Ezen nem kellett gondolkozni. A válasz igen, le fog feküdni vele, ha akarja: előlről, hátulról, állva, fekve, úgy, ahogy a férfinak nagyobb kedve telik benne. Csakhogy ő nem akarná – még ha nem gyászolná a kis

(sait? a fiát?)

barátját, akkor se akarna lefeküdni Irene-nel, aki ráncos, akinek őszül a haja a gyökerénél, akinek az úszógumijait még a ruhatervezők költeményei sem képesek teljesen álcázni. Már maga az ötlet is nevetséges.

Mégis. Ha a férfi akarja, lefekszik vele.

Ránézett a hűtőszekrényre, és egy rövid levelet talált az egyik mágneses öntapadó (MI, A POSITRONICS, ÁRAMKÖRÖNKÉNT ÉPÍTJÜK A JÖVŐT!) alatt:

Ree!

Azt akartad, hogy lazítsak, így hát lazítok (a fenébe!). Horgászni mentem Sonny Emersonnal a tó túlsó végébe, ja, ja, abbion. 7-re otthon vagyok, hacsak a bogarak nem lesznek túlságosan vadak. Ha hozok egy sügeret, megpucolod & megfőzöd?

D.

Ui.: Valami van a boltban, ami öleg nagy, hogy megérjen három rendőrautót. Talán BEKÓRICÁLÓK??? Ha valamit hallasz, tájékoztass.

Mikor szolt, hogy délután a boltba megy – tojásért és tejért, amit végül természetesen nem vett meg –, a férje csak bólintott. *Igen, drágám, igen, drágám.* De ebben az üzenetben nyoma sincs aggodalomnak, semmi jele, hogy emlékezne arra, amit a felesége reggel mondott. De hát mire számított? Davidnél a hír bemegy A fülbe, majd távozik B fülön. Íme, a Lángelme Világa. Megfordította a cédulát, kivett egy tollat a tömött teáscsészéből, habozott, azután azt írta:

David!

*Valami történt, és egy időre el kell mennem. Legalább 2 napra, de úgy gondolom, 3-4 is lehet. Kérlek, ne aggódj miattam, és **ne hívj föl senkit.** KÜLÖNÖSEN A RENDŐRSÉGET NE. Ez afféle kóbormacska-dolog.*

Vajon megérti David? Meg fogja, ha még nem felejtette el, hogyan találkoztak, a Santa Monica-i, állatvédőknél, a kennelek sora között. A kivirágzó szerelemnek a kóbor kutyák ugatása adta a zenei aláfestést. Nem tisztára James Joyce? David egy kóbor kutyát vitt be, amelyet egy belvárosi utcán talált, közel ahhoz a lakáshoz, ahol fél tucat tojásfejű haverjával lakott. Irene kiscicát keresett, hogy felvidítsa valamivel alapvetően magányos életét. Davidnek akkor még minden haja megvolt. Irene enyhén mulatságosnak találta azokat a nőket, akik festik a hajukat. Az idő tolvaj, és ez egyik első, amit ellop, az ember humorérzéke.

Habozott, aztán hozzátette:

Szeretlek

Ree

Vajon igaz még? Na mindegy, hadd maradjon. Ha az ember áthúzza, amit tintával írt, az mindig csúnya. Visszatette a cédulát a hűtőszekrény oldalára, és ugyanazzal a mágnessel rögzítette.

Kivette a Mercedes kulcsait az ajtó melletti kosárból, aztán eszébe jutott a kis evezős csónak, amely még mindig ki van kötve a bolt mögötti kurta mólónál. Jó helyen van ott. Aztán eszébe jutott valami más, amit a fiú mondott. Nem ismeri a *pénzt*.

Bement a kamrába, ahol mindig tartottak egy vékony tekercs ötvenest (Irene esküdni mert volna, hogy vannak helyek ezen az elmaradott vidéken, ahol még csak nem is hallottak a MasterCardról), és elvett három bankót. Elindult, azután vállat vont, visszament, és magához vette a maradék hármát is. Miért ne? Ma veszedelmesen él.

Kifelé menet ismét megállt, ránézett az üzenetre. És ekkor, bár semmi érthető ok nem jutott az eszébe, levette a Positronic mágneszt, és kicserélte egy narancsgerezdre. Majd távozott. Fütyülünk a jövőre. Egy időre bőven elég dolga lesz a jelenben.

9

A segélykocsi elment, magával vitte az író, Roland szerint a legközelebbi kórházba vagy rendelőbe. A békebírók elmentek, ahogy jöttek, talán fél órát töltöttek a helyszínen, ahol Bryan Smith-szel beszélgettek. Onnan, ahol volt, az első bukkanón túlról, a harcos hallotta a tanácskozást. A kékhátúak határozottan és nyugodtan kérdezték, Smith motyogva válaszolt. Roland nem látta értelmét, hogy abbahagyja munkáját. Ha a kékek visszajönnének ide, és megtalálnák, elbánik velük. Csak mozgásképtelenné teszi őket, feltéve, ha nem ők maguk hiúsítják meg a szándékát; az istenek a tudói, éppen elég gyilkosság történt már. De a halottját így vagy úgy, el kell temetnie.

Eltemeti a halottját.

A tisztás gyönyörű, zöld-arany fénye teltebb lett. A szúnyogok rátaláltak, de nem hagyta abba a munkáját, hogy agyoncsapja őket, hagyta, hogy teleigyák magukat, azután a véres rakománytól lomhán elrepüljenek. Éppen elkészült a kézzel ásott sírral, amikor meghallotta, hogy elindulnak a járművek, előbb két automobil sima zúgása hallatszott, azután Smith kisbuszának harákolása. Csupán két békebíró hangját hallotta, ami azt jelenti, hogy hacsak nem volt jelen egy harmadik kékhátú, aki a száját se nyitotta ki, akkor megengedték, hogy Smith maga vezesse a kocsiját. Roland ezt meglehetősen furcsának találta, de – akárcsak azt a kérdés, hogy King megbénult-e, vagy sem – nem az ő dolga. Neki ez a fontos, ami itt van; neki az a fontos, hogy gondot viseljen az övéire.

Három fordulót tett kövekért, mert a kézzel ásott sír szükségszerűen sekély, az állatok pedig egy ilyen megszelídített világban is mindig éhesek. A köveket felhalmozta a gödör végében, amely sebet ütött a fekete atlaszfényű, zsíros földbe. Csi csak feküdt Jake fejénél, figyelte, ahogy a harcos jön-megy, de egy szót sem szólt. Mindig más volt, mint amilyenné a fajtáját tette a világ elmozdulása; Roland még el is gondolkozott rajta, hogy nem azért-e olyan rendkívül bőbeszédű Csi, mert a többiek számúzték, méghozzá nem valami gyengéden. Amikor találkoztak a kis fickóval nem túl messze Folyamút városától, sovány volt, szinte éhen halt, félig gyógyult harapásnyomok éktelenkedtek az egyik oldalán. A szőrmókus az első pillanattól szerette Jake-et: „Ez olyan világos, mint a Föld éhsége” – mondhatta volna Cort (vagy akár Roland tulajdon apja). És Jake volt az, akihez a szőrmókus a legtöbbször beszélt. Roland arra számított, hogy Csi nagyon el fog hallgatni a fiú halála után, és a maga módján ez is kifejezi a veszteséget.

Emlékezett rá, hogyan állt a fiú Calla Bryn Sturgis népe előtt a fáklyafényben, az arca fiatal és tiszta volt, mintha örökké élne. Jake Chambers vagyok, Elmer fia, Eld véreből, a Kilencvenkilences *ka-tet*-ből, mondta, és igen, most itt van kilencvenkilencben, meg van ásva a sírja, tisztán és készen várja őt. Ismét elsírta magát. Tenyerébe hajtotta az arcát, előre-hátra ringatózott térdelés közben, beszívta a nedves fenyőtűk édes illatát, és azt kívánta, bár kisírta volna magát, mielőtt a *ka*, ez a vén és türelmes démon megtanította volna rá, mi a valódi ára a küldetésének. Bármit megtett volna, hogy megváltoztassa azt, ami történt, bármit, ha üresen temethetné vissza ezt a gödröt, de ez az a világ volt, amelyikben az idő csak egy irányban folyik.

10

Amikor visszatért az önuralma, gondosan bebugyolálta Jake-et a kék ponyvába, csuklyaszerűen rendezve el az anyagot a sápadt arc köré. Majd letakarja, amikor betemeti a sírt, de addig nem. – Csi! – szólalt meg. – El akarsz búcsúzni tőle?

Csi Rolandra nézett, és a harcos egy pillanatra nem tudta, megérti-e. Azután a szörmókus kinyújtotta a nyakát, és még egyszer, utoljára megsimogatta a nyelvvel a fiú arcát. – É, Ake – mondta. *Hé, Jake, vagy Én, Jake.* Mindegy.

A harcos fölkapta a testet (milyen könnyű volt ez a fiú, aki a csűr padlásáról ugrált Benny Slightmannel, szembezállt a vámpírokkal Callahan atya oldalán, különös mód könnyű volt; mintha növekvő súlya az életével együtt elszállt volna), és beleeresztette a sírba. Göröngy hullott Jake arcába, Roland lesöpörte. Ahogy ezzel végzett, ismét lehunyta a szemét, és gondolkozott. Végül – akadozva – elkezdte. Tudta, hogy erre a nyelvre minden fordítás ügyetlen, de igyekezett, amennyire tőle telt. Ha Jake szellemembere a közelben tartózkodik, akkor ez az a nyelv, amelyet megért.

– Az idő száll, a lélekharang hív, az élet elfut, hallgasd hát imámat.

– A születés semmi, de elkezdődött a halál, hallgasd hát imámat.

– A halál szótlan, hallgasd hát a szavam.

A szavak elsodrótak a zöld-arany homályban. Roland hagyta őket, azután elmondta a folytatást. Ez alkalommal gyorsabban beszélt.

– Ez itt Jake, aki szolgálta a *ka*-ját és a *tet*-jét. Igazat szólok.

– Vessen rá megbocsátó pillantást S'mana, gyógyítsa meg a szívét. Könyörgök.

– Gan karja emelje fel ennek a földnek a sötétjéből. Könyörgök.

– Gan, vedd körül fénnel!

– Chloe, töltsd meg erővel!

– Ha szomjas, kapjon vizet a tisztáson.

– Ha éhes, kapjon ételt a tisztáson.

– Földi élete, távozásának fájdalma legyen álmom az ébredő léleknek, szeme lásson meg minden szépet; találja meg barátait, akiket elvesztett, és akiknek nevét kiáltja, kiáltsák azok is az ő nevét.

– Ez itt Jake, aki helyesen élt, szerette övéit, és meghalt, ahogy a *ka* akarta.

– Minden ember tartozik egy halállal. Ez itt Jake. Adj neki békét.

Egy pillanatra letérdelt, ujjait összekulcsolta a térdei között, és arra gondolt, hogy mostanáig nem ismerte a gyász, a megbánás fájdalmának igazi hatalmát.

Nem tudom elviselni, hogy elmegy.

Ám ismét beleütközött a kegyetlen paradoxonba: ha nem bírja ki, akkor az áldozat hiábavaló.

Kinyitotta a szemét, és azt mondta: – Isteneved, Jake. Szeretlek, drága fiam.

Ráhajtotta a csuklyát a fiú arcára, hogy megvédje a földtől, amelynek rá kell hullnia.

11

Miután betemette a sírt, és elhelyezte rajta a köveket, Roland visszament az út menti tisztásra és megvizsgálta, mit mondanak a különböző nyomok. Nem volt más dolga. Ahogy az értelmetlen feladattal végzett, leült egy kidőlt fára. Csi a sírnál maradt, és Rolandnak volt egy olyan gondolata, hogy ott is maradhat. Majd szólítja a szörmókust, ha Mrs. Tassenbaum visszatér, de tudta, hogy Csi esetleg nem jön; ez azt jelenti, hogy elhatározta, csatlakozik barátjához a tisztáson. Addig őrizi Jake sírját, amíg nem végez vele az éhség (vagy valami ragadozó). A gondolat még súlyosabbá tette Roland gyászát, de tiszteletben tartotta Csi döntését, akármi legyen is.

Tíz perccel később a szörmókus magától előbukkant az erdőből, és leült Roland bal bakancsa mellé.

– Jó fiú – mondta a harcos, és megsimogatta az állatka fejét. Csi úgy döntött, hogy életben marad. Kis dolog, de jó dolog.

Tíz perccel később sötétvörös autó gurult szinte hangtalanul oda, ahol Kinget elütötték, és Jake meghalt. Félreállt. Roland kinyitotta az utasülés ajtaját és beszállt, még mindig megrándulva a

fantomfájdalomtól. Csi kérés nélkül beugrott a két lába közé. Lefeküdt, orrát a vékonyára hajtotta, láthatólag aludni készült.

– Elbúcsúztál a fiútól? – kérdezte Mrs. Tassenbaum, miközben elkanyarodott.

– Igen. Köszönöm érdeklődésedet.

– Azt hiszem, nem tehetek oda sírkövet – mondta az asszony –, de később elültethetek valamit. Van valami, amit szeretnél?

Roland fölnézett, és Jake halála óta először elmosolyodott. – Igen – felelte. – Egy rózsát.

12

Csaknem húsz percet tettek meg egyetlen szó nélkül. Bridgton határánál az asszony megállt egy kis boltnál, benzint vett a MOBIL feliratú kútnál, amelynek nevét Roland még vándorlásainak idejéből ismerte. Miközben elment fizetni, Roland fölnézett a *los ángeles*-re, amelyek tisztán és egyenesen sodródtak az égen. A Sugár Útja máris erősebb, hacsak nem a képzelete játszik vele. Bár az sem számít. Ha a Sugár most nem is erősebb, hamarosan az lesz. Sikerült megmenteniük, de Roland nem lett boldog a gondolattól.

Amikor Mrs. Tassenbaum kilépett a boltból, trikóforma inget hozott, amelynek elején társzekér volt – valódi társzekér –, körülötte szavak. Roland csak az OTTHON szót értette meg. Kérdezte, mit jelent a többi.

– BRIDGTONI OTTHONI NAPOK 1999. JÚLIUS 27. – JÚLIUS 30. felelte a nő. Nem igazán számít, hogy mi van ráírva, amíg eltakarja a melledet. Előbb-utóbb meg akarunk majd állni, és van egy mondás errefelé: „Ha nincs cipő, nincs ing, nincs kiszolgálás.” A bakancsod meglehetősen megviselt és leharcolt, de azt hiszem, a legtöbb ajtón bejutsz vele. Ám ing nélkül? Az nem megy. Később szerzek neked egy jobbat olyat, aminek gallérja is van –, és valami rendes nadrágot, ez a farmer annyira piszkos, hogy lefogadom, magában is megáll. – Rövid, ám heves belső vita után fejest ugrott. – Van rajtad cirka kétmilliárd heg. És ez csak az a részed, amit látok.

Roland nem felelt. – Van pénzed? kérdezte.

– Elhoztam háromszáz dollárt, amikor visszamentem a házba a kocsimért, és eredetileg is volt nálam harminc-negyven. Meg van hitelkártyám, de néhai barátod azt mondta, amikor csak lehet, készpénzt használjak. Amíg el nem indulsz a magad útjára. Azt mondta, lehetnek olyanok, akik keresnek. „Alacsony embereknek” hívta őket.

Roland bólintott. Igen, lehetnek errefelé alacsony emberek, és végtére is, miután ő és a *ka-tet*-je keresztezték az uruk terveit, kétszeres buzgalommal vadászhatnak a fejére. Legszívesebben megfüstölnék, és karó végére tűznék.

– Mit mondott még Jake? – kérdezte.

– Hogy el kell vinnem téged New Yorkba, ha oda akarsz menni. Azt mondta, van ott egy ajtó, amelyen át visszatérhetsz egy Faydag nevű helyre.

– Volt még más is?

– Igen. Azt mondta, van még egy hely, ahova talán el akarsz majd menni, mielőtt használnád az ajtót.

Félénk oldalpillantást vetett a férfitra. – Tényleg ott van?

Roland gondolkodott, aztán bólintott.

– Beszél a kutyával is. Úgy tűnt, mintha... parancsokat adott volna neki? Vagy utasításokat? – Kétkedve nézett a férfitra. – Lehetséges ez?

Roland úgy gondolta, lehetséges. Az asszonyt csak kérhette Jake. Ami Csit illeti... nos, ez megmagyarázná, hogy miért nem maradt a szőrmókus a sírnál, bármennyire szeretett volna.

Egy darabig némán utaztak. Rátértek egy forgalmasabb útra, amely tele volt kocsikkal és teherautókkal

nagy sebességgel, több sávon haladtak. Az asszonynak meg kellett állnia a sztrádakapunál, hogy kifizesse a belépést. A pénzt egy robot vette át, amelyiknek az egyik karja kosárban végződött. Roland úgy gondolta, el tudna aludni, de amint lehunyta a szemét, Jake arcát látta. Azután Eddie-ét, homlokán a hevenyészett kötéssel. *Ha ez következik, amint behunyom a szemem, gondolta, akkor mit fogok álmodni?*

Megint kinyitotta a szemét, figyelte, ahogy az asszony végiggurul egy sima, kövezett lehajtón, azután megállás nélkül belesimul az erős forgalomba. Kihajolt a mellette levő ablakon, felnézett. Felhők, *los angeles*, utaztak a magasban, ugyanabba az irányba, mint ők. Még mindig a Sugár Ösvényén jártak.

13

– Misztér! Roland!

Irene azt hitte, nyitott szemmel szundikál, de a férfi feléje fordult az utasülésen. Ujjait összekulcsolta az ölében, így rejtve el a nyomorék jobbat. Az asszony még sose látott senkit, aki ennyire nem illett volna a Mercedesbe. Vagy bármilyen autóba. És még sose látott ilyen fáradt embert.

De nem elhasznált, szerintem semmije sincs még elhasználva, bár ő talán másképpen gondolja.

– Az állat... Csi?

– Igen, Csi. – A szörmókus felnézett a nevére, de nem ismételte meg, ahogy még tegnap tette volna.

– Ez egy kutya? Ugye nem egészen?

– Nem ez: ő. És valóban nem kutya.

Irene Tassenbaum kinyitotta a száját, azután ismét becsukta. Nem ment könnyen, mert neki az volt a természetes, ha társaságban beszélgetünk. És olyan férfival utazott, akit vonzónak talált a gyásza és a kimerültsége ellenére is (talán bizonyos mértékig éppen ezért). Egy haldokló fiú kérte meg, hogy vigye ezt az embert New Yorkba, és juttassa el azokra a helyekre, amelyekre kell, hogy visszatérhessen oda, ahonnan jöttek. Azt mondta, a barátja New Yorkról még kevesebbet tud, mint a pénzről, és Mrs. Tassenbaum hitt neki. De azt is elhitte, hogy ez az ember veszedelmes. Még több kérdést szeretett volna föltenni, de mi van, ha válaszol? Megértette, hogy minél kevesebbet tud, annál nagyobb eséllyel olvadhat majd vissza a saját életébe, amelyben ma délután háromnegyed négyig élt. Beleolvad, ahogy a mellékút forgalma a sztrádáéba. Ez lesz a legjobb.

Bekapcsolta a rádiót, és talált egy állomást, amely az „Amazing Grace”-t játszotta. Ismét útitársára pillantott, látta, hogy kinéz a sötétedő égre és sír. Aztán megkockáztatott egy pillantást a padlóra, valami sokkal különösebbet látott, és ettől annyira fájt a szíve, mint még semmitől az óta – tizenöt éve –, amikor megghiúsult egyetlen lehetősége, hogy gyermeket hozzon a világra.

Az állat, a nem-kutya, a Csi... ő is sírt.

14

Közvetlenül a massachusettsi államhatár után lekanyarodott a 95-ös útról, és kivett két szomszédos szobát egy Tengeri Szellő nevű szladiban. Elfelejtette magával hozni az autós szemüvegét, amelyet bogársegg-üvegnek hívott (mivelhogy „amikor viselem, még a bogarak segglyukát is látom”), így semmiképpen nem akart éjszaka vezetni. Mellesleg az éjszakai vezetés bogársegg-üveg nélkül is megviselte az idegeit, és olyankor könnyen kapott migrént. Migréntől pedig használhatatlan lesz, miközben az Imitrexe hasznavehetetlenül ücsörög az East Stoneham-i gyógyszereszekrényben.

– Ezenfelül – mondta Rolandnak –, ha ez a Tet Corporation, amelyet keresel, üzletház, akkor hétfőig semmiképpen se tudsz bejutni. – Ez valószínűleg nem igaz; Roland olyan ember, aki bejut bárhová, ha akarja. Nem lehet kívül tartani. Irene úgy sejtette, hogy bizonyos asszonyok számára éppen ez a

vonzereje.

A férfi nem tiltakozott a motel ellen. Nem ment ki vele vacsorázni, ezért Irene fölkereste a legközelebbi elviselhető gyorsfalodát, és a KFC-ből hozott kései vacsorát kettejüknek. Roland szobájában ettek. Irene kérés nélkül tálalt Csinek is. Csi egyetlen darab csirkehúst evett meg, ügyesen a mancsai közé fogva, azután bement a fürdőszobába, és elaludt a kád előtti szőnyegen.

– Miért hívják ezt Tengeri Szellőnek? – kérdezte Roland. Csivel ellentétben mindenből evett egy keveset, de semmi jelét nem adta annak, hogy ízlene az étel. Úgy evett, mintha ez munka lenne számára. – Nem érzem az óceán szagát.

– De éreznéd, amikor a szél a megfelelő irányból fúj, egy hurrikán erősségével – felelte az asszony. – Ezt költői túlzásnak nevezik, Roland.

A férfi bólintott, váratlan (legalábbis Mrs. Tassenbaum számára különös) megértéssel. – Csinos hazugságok – mondta.

– Hát, igen.

Bekapcsolta a televíziót, gondolván, leköti vele a férfit, ő azonban olyan furcsán reagált, hogy az asszony egészen elhült (noha magának azt bizonygatta, hogy roppant mulatságosnak találja). Amikor Roland megmondta, hogy nem bírja látni, Mrs. Tassenbaum nem tudta, hogyan értse; az első gondolata az volt, hogy ez valami nyakatekert és *borzadalmas* értelmiségi kritika a tömeg-tájékoztatással szemben. Azután azt hitte, hogy a férfi (ugyancsak valami nyakatekert módon) a fájdalmára, a gyászára céloz, egészen addig, amíg Roland el nem magyarázta, hogy igen, hallja a hangokat, de a képernyőn csak vonalakat lát, amelyektől könnyezni kezd. Irene ekkor döbbent rá, hogy a férfi szó szerint érti a dolgot: nem látja a képeket. Sem a *Roseanne* felújítását, sem az AB-Flex reklámot, sem a helyi hírek beszélő fejeit. Csak addig hagyta bekapcsolva, amíg beszámoltak Stephen Kingről (mentőhelikopterrel vitték a lewistoni Maine Kórházba, ahol egy kora esti műtéttel vélhetőleg megmentették a jobb lábát – állapota kielégítő, további műtétek várhatók, a gyógyulás folyamata, hosszú és bizonytalan), aztán kikapcsolta a tévét.

Összeszedte a szemetet – valahogy mindig sokkal több szeméttel jár, ha az ember KFC kaját eszik –, bátortalanul jó éjszakát kívánt Rolandnak (amit ő szórakozott, nem-igazán-vagyok-itte módon viszonzott, és ez idegesítette és elszomorította Mrs. Tassenbaumot), majd átment a saját szobájába, a szomszédba. Ott még egy órán át nézett egy régi filmet, amelyben Yul Brynner robotcowboyt játszik, és ámokfutást rendez, mielőtt kikapcsolnák, azután bement a fürdőszobába, hogy fogat mosson. Ott jött rá, hogy – természetesen – elfeledkezett a fogkeféjéről. Igyekezett a lehető legjobban kisikálni a fogait az ujjával, utána melltartóban és bugyiban lefeküdt az ágyra (mert hálóinget sem hozott). Egy órába is beletelt, amíg rájött, hogy a szomszéd szoba papírvékony falán áthallatszó hangokra figyel, különösen egyre: a fegyver dörrenésére, amelyet Roland elővigyázatosan lecsatolt, miközben az autótól a motelszobába mentek. Egyetlen hangos dörrenésre várt, amely azt jelentette volna, hogy a férfi a legközvetlenebb módon vetett véget gyászának.

Amikor nem bírta tovább elviselni a szomszédból áradó csöndet, fölkel, felöltözött és kiment, hogy lássa a csillagokat. Roland a járdán üldögélt, mellette kuporgott a nem-kutya. Mrs. Tassenbaum szerette volna megkérdezni, hogy tudott észrevétlenül kijönni a szobájából (a falak vékonyak voltak, és Irene erősen fülelt), de nem tette. Inkább azt kérdezte, mit csinálnak idekint, de nem volt felkészülve sem a válaszra, sem a felé forduló arc védtelenségére. A civilizáció mázára számított – egy tiszteletkörre a szépélgés előtt –, de semmi ilyesmivel nem találkozott. Ez az őszinteség ijesztő volt.

– Félek elaludni – mondta Roland. – Félek, hogy halott barátaim eljönnek hozzám, és a látásuk megöl. Az asszony merőn nézte a kevert fényben, amely a szobai világosságból és a parkoló nátriumgőz

lámpáinak rettentő rideg, mindenszenteki ragyogásából elegyedett. Olyan erősen vert a szíve, hogy összerázta a mellkasát, de mikor megszólalt, a hangja egészen nyugodt volt: – Segítene rajtad, ha lefeküdnék veled?

A férfi gondolkodott, azután biccentett. – Azt hiszem, igen.

Irene megfogta a kezét, és bementek a harcos szobájába. Roland a legcsekélyebb zavar nélkül levetkőzött, az asszony pedig áhítatosan és félelemmel nézte felsőtestének rögzös forradásait: egy késszúrás vörös nyomát az egyik karizmán, egy égés tejszínű hurkáját egy másikon, egy ostor egymást keresztező fehér vonalait a lapockáján, és három mélyedést, amelyek csakis régi golyónyomok lehettek. És természetesen jobb kezének hiányzó ujjait. Kíváncsi volt, de tudta, hogy sose merne rákérdezni a sebekre.

Levette a felsőruháját, habozott, azután levette a melltartóját is. A melle lógott, az egyikén egy horpadt sebhely is volt, csak nem golyó, hanem lumpectomia nyoma. Na és? Nem volt topmodell még virágkorában sem. De virágkorában sem áltatta magát azzal, hogy a melle és a fenéke örökké fog tartani. És másnak sem hagyta – beleértve a férjét is –, hogy elkövesse ezt a hibát.

De a bugyiját nem vette le. Talán ha megigazítja a bikinivonalat, akkor leveszi. Bár tudta volna ma reggel, amikor fölkel, hogy egy olcsó hotelben le fog feküdni egy furcsa férfival, miközben egy furcsa állat szundít a fürdőkád előtti lábszőnyegen. Természetesen akkor becsomagolt volna egy fogkefét és egy tubus Crestet is.

Amikor a férfi átölelte, elakadt a lélegzete és megmerevedett, azután elernyed. De nagyon lassan. Roland csípője a fenekéhez tapadt, Irene érezte férfiasságának figyelemre méltó súlyát, de a harcosnak láthatólag csak a vigasz járt az eszébe. A hímveszője petyhüdt volt.

A férfi megfogta a bal mellét, hüvelykujja végigfutott a lumpectomia után maradt ürege. – Mi ez? – kérdezte.

– Nos – szólt a nő (most már nem volt sima a hangja) –, az orvosom szerint még öt év, és rák lett volna belőle. Így hát kivágták, mielőtt... nem tudom pontosan – áttételeződhetett volna, ha egyáltalán megteszi.

– Mielőtt kivirágozhatott volna? – kérdezte Roland. – Igen. Így van. Helyes. – A mellbimbója olyan kemény volt már, mint a szikla, a férfi bizonyosan érezte. Ó, olyan furcsa volt az egész!

Miért ver olyan erősen a szíved? – kérdezte Roland. – Megrémítelek?

– Én... igen.

– Nem kell félned – mondta a férfi. – Az ölésnek vége. – Hosszú csönd következett a sötétben. Hallották az országúton elhaladó autók halk zúgását. – Mostanra – tette még hozzá.

– Ó – suttogta az asszony. – Akkor jó.

A keze a mellén. A lélegzete a nyakán. Végtelen idő múlva, amely egy óra éppúgy lehetett, mint öt perc, a férfi lélegzete hosszabbodni kezdett, és a nő tudta, hogy elaludt. Elégedett és csalódott volt egyszerre. Néhány perccel később ő is elaludt, és ez volt a legpihentetőbb éjszakája évek óta. Ha Roland álmodott is rosszakat a barátai miatt, őt nem zavarta meg velük. Amikor Irene Tassenbaum fölébredt, reggel nyolc óra volt, Roland meztelenül állt az ablaknál, és kinézett a résen, amelyet ő tágított az ujjával a függönyön.

– Tudtál aludni? – kérdezte a nő.

– Egy keveset. Indulunk?

Délután három órára Manhattanben lehettek volna, és a városban sokkal könnyebb a vezetés vasárnap, mint a hétfő reggeli csúcsban, de a szállodai szobák olyan drágák, hogy mindenképpen

hitelkártyát kellett volna használni a fizetéshez. Inkább a connecticuti Harwichban maradtak a Motel 6-ban, ahol az asszony csak egy szobát vett ki, és éjjel szeretkeztek. Irene sejtette, hogy nem azért, mert Roland akarná, hanem mert a férfi tudja, hogy a nő ezt akarja. Talán erre van szüksége. Rendkívüli élmény volt, bár nem tudta volna megmondani, miért. Érezte a tenyere alatt a hegeket – az érdeseket, a simákat –, mégis olyan volt, mintha álmában szeretkezne. És aznap éjjel álmodott. A mező, amelyről álmodott, tele volt vörös rózsákkal, és a távolban palafekete kövekből rakott, roppant Torony emelkedett. Kissé följebb vörös lámpák égtek benne... csak éppen volt egy olyan érzése, hogy ezek nem lámpák, hanem szemek.

Szörnyű szemek.

Sok éneklő hangot is hallott, sok ezret, és megértette, hogy ebben a kórusban benne vannak a férfi elvesztett barátai. Könnyekkel az arcán, kifosztottan ébredt, noha a férfi még ott feküdt mellette. A mai nap után sose látja többé. Így a legjobb. Mégis bármit megadott volna érte, hogy ismét szeretkezhessen vele, pedig tudta, hogy Roland nem igazán volt vele, még akkor sem, amikor elévezett; a gondolatai akkor is messze jártak, azoknál a hangoknál.

Azoknál az elvesztett hangoknál.

3. fejezet

ISMÉT NEW YORK

(ROLAND IGAZOLJA MAGÁT)

1

A '99-es év júniusának 21. napján a nap úgy sütött le New York városára, mintha Jake Chambers nem feküdne holtan egy világban, Eddie Dean egy másikban; mintha Stephen King nem feküdne a lewistoni kórház intenzív osztályán, ahol csak rövid pillanatokra sodródik át az öntudat fényébe; mintha Susannah Dean nem ülne egyedül a gyászával egy vonaton, amely egy ősrégi, rozoga vágányon vágat Mennykőcsapás sötét pusztáin Fedic kísértetvárosa felé. Mások is úgy határoztak, hogy legalább Fedicig elkísérik, de Susannah megkérte őket, hagyják egyedül, és ők tiszteletben tartották a kívánságát. Tudta, hogy jobb lenne, ha sírni tudna, de mostanáig nem volt képes – nagy néha egy könny, mint a hiábavaló zivatarok a sivatagban, ennyi telt tőle –, noha az a borzalmas érzés kínozza, hogy a dolgok még rosszabbul állnak, mint gondolja.

Baszki, ez nem „érzés!”, káromta Detta megvetően valahonnan mélyről, miközben Susannah nézte a sötét, sziklás pusztaságot, a fel-feltűnő romos városokat és falvakat, amelyeket otthagytak a lakóik, amikor a világ elmozdult. *Neked ótenti-kuss megérzéseid vannak, te jány! A kérdés, amékre nem tucc válaszolni, az az, hogy a hosszú magas randa vagy Ides ifiúr látogassa meg-e az emberedet a tisztáson?*

– Kérlek, ne! – mormolta Susannah. – Egyik se. Istenem, nem bírok elviselni több veszteséget!

De Isten süket maradt az imáira. Jake halott maradt, a Setét Torony tovább állt a Can'-Ka No Rey végében, árnyéka millió harsogó rózsára hullott, és New Yorkban a forró nyári nap egyaránt sütött becsületesre és becstelenre.

Mondasz nekem halleluját?

Megköszönöm néked.

Most valaki kiáltson egy nagy, vén Isten-bombát, ámen!

Mrs. Tassenbaum a Sir Speedy-Parkban hagyta a kocsiját a Hatvanharmadik utcában (a tábla a járdán páncélos lovagot ábrázolt egy Cadillac volánja mögött, akinek lándzsája hetykén kiállt a koci ablakán), ahol ő és David egész évre béreltek helyet. Egy lakást is fenntartottak a közelben, megkérdezte Rolandot, nem akarna-e odamenni és megtisztálkodni, noha a férfi egyáltalán nem nézett ki rosszul, ezt Irene-nak is el kellett ismernie. Vett neki új farmert és nyakig gombolódó, fehér inget, amelynek ujját a férfi a könyökéig felgyúrte; vásárolt még fésűt és egy tubus hajzselét, amely annyira ragadt, hogy közelebb állt a pillanatragasztóhoz, mint a Vitalishoz. Mikor Roland hátrafésülte őszbe csavarodott üstökét, a szikáran vonzó vonások és szögletek igen érdekes elegye tárult Mrs. Tassenbaum elé, amelyet mintha egy kvékerből és egy cseroki indiánból kevertek volna. Vállán az orizás táska lógott; ugyanabba tette a tokjába rejtett és a fegyverövbe göngyölt revolvért, amelyre ráborította az OTTHONI NAPOK feliratú pólót is, védelmül a kíváncsi szemek ellen.

Roland megrázta a fejét. – Méltányolom az ajánlatot, de igyekszem mihamarább elvégezni, amit el kell végeznom, azután visszamegyek oda, ahova tartozom. – Üres tekintettel nézte a járdán tolongókat. – Ha egyáltalán tartozom valahová.

– Néhány napig ellehetsz abban a lakásban és megpihenhetsz – mondta a nő. – Veled maradnék. – *És az agyadat is széthaszhatnád velem, ha úgy tetszik*, gondolta, és akaratlanul elmosolyodott. – Tudom, hogy nem akarsz, de tudnod *kell*, hogy az ajánlat áll.

A férfi bólintott. – Megköszönöm, de van egy asszony, akinek szüksége van rá, hogy visszamenjek, olyan gyorsan, ahogy csak tudok. – Ez most hazugság volt, méghozzá elég nevetséges. Azok után, amik megtörténtek, énjének egy része úgy gondolta, Susannah Deannek pont annyira van szüksége Gileádi Roland visszatérésére, mint amennyire egy kisdédóvóban hiányolják a bah-bók az esti cumiba a patkánymérget. Irene Tassenbaum azonban elfogadta, mert az ő énjének egy része meg alig várta, hogy visszatérhessen a férjéhez. Tegnap este felhívta (a moteltől mérföldnyire, nyilvános fürkéből, csak a biztonság kedvéért), és úgy tűnt, végre ismét fölkelte David Seymour Tassenbaum figyelmét. Azok után, hogy találkozott Rolanddal, David figyelme határozottan visszacsúszott a másodosztályba, de a mindenit, a semminél jobb. Roland Deschain hamarosan eltűnik az életéből, itt hagyja őt, hogy egyedül találjon vissza Észak-New Englandbe, és ott tőle telhetően megmagyarázza, mi történt. Énjének egy része gyászolta a közeledő veszteséget, de éppen elég kalandban volt része az elmúlt negyven órában, hogy abból holtig megélhessen. És tapasztalatokban is, amelyeken éppen eleget gondolkodhat. Például hogy úgy látszik, a világ vékonyabb, mint ahogy képzelte. A valóság meg szélesebb.

– Jól van – mondta. – A Második sugárút és a Negyvenhatodik utca sarka az első hely, ahova menni akarsz, ugye?

– Igen. – Susannah nem sokat mesélhetett a kalandjairól, amelyek azután estek meg vele, hogy Mia elrabolta közös testüket, de a harcos tudta, hogy van egy magas épület – az, amit Eddie, Jake és Susannah felhőkarcolónak nevez – az egykori üres telken, és abban van a Tet Corporation. – Szükségünk lesz tack seera?

– Tudsz szőrös barátoddal tizenhét rövid és két-három hosszabb háztömböt gyalogolni? Te tudod, hova mész, én szívesen megmozgatom a lábamat. Roland nem tudta, milyen hosszú egy hosszú háztömb, vagy milyen rövid egy rövid, de nagyon szívesen fölfedezte volna most, hogy a jobb csípőjéből eltűnt a fájdalom. Most Stephen King szenvedhetett tőle a széttört bordákkal és a jobboldalt megrepedt koponyával. Roland nem irigyelte, de legalább visszaadta őket a jog szerinti tulajdonosnak.

– Induljunk – mondta.

Tizenöt perccel később ott állt a hatalmas épülettel szemközt, amely sötéten magasodott a nyári égen, és igyekezett megtartani az állkapcsát, hogy ne akadjon ki az ízületből, és ne lógjon a mellére. Nem a Setét Torony volt, legalábbis nem az ő Setét Tornya (noha nem lepte volna meg, ha megtudja, hogy ama felhőkarcolóban dolgoznak emberek – némelyikük Roland kalandjainak lelkes olvasója – akik pontosan úgy hívják a Hammarskjöld Plaza 2-t), de abban nem kételkedett, hogy ez a Torony képviselője a Kulcs-Világban, mint ahogy a rózsza jelképezi a mezőt, az oly sok álmában látott virágos mezőt.

Innen hallotta az éneklő hangokat, amelyeket a forgalom zaja sem fojthatott el. Mrs. Tassenbaumnak háromszor kellett a nevéen szólítania, végül még az inge ujját is megrángatta, hogy magára vonja a figyelmét. Amikor Roland kelletlenül feléje fordult, látta, hogy a nő nem a tornyot nézi (hiszen alig órányira nőtt föl Manhattantól, megszokta a magas épületeket), hanem mellette az utcán a kicsiny parkot. Felderült az arca. – Hát nem gyönyörű hely? Már vagy százszor jártam erre, mostanáig sosem vettem észre. Látod a szökőkutat? És a teknős szobrát?

Látta. És noha Susannah nem mesélte el a történetének ezt a részét, Roland tudta, hogy járt itt – Miával, senki lányával –, és ült azon a padon, amely a legközelebb van a teknőc nedves páncéljához. Szinte látta őt.

– Szeretnék bemenni – mondta félénken a nő. – Benézhetnénk? Van annyi idő?

– Igen – bólintott Roland, és követte a vaskapun át.

A kicsi park békés volt, de nem teljesen csendes.

– Hallod az emberek énekét? – kérdezte Mrs. Tassenbaum olyan halkán, hogy alig volt több suttogásnál. – Valahol kórus énekel.

– Lefogadhatod az utolsó dollárodra – felelte Roland, de azonnal meg is bánta. Ezt a fordulatot Eddie-től tanulta, és fájt kimondani. Odament a teknőchöz, és fél térdre ereszkedve közelebről is megvizsgálta. Egy darabka hiányzott a csőréből, mintha egy foga esett volna ki. A hátán pedig kérdőjel formájú karcolás volt, és fakuló, rózsaszín szavak.

– Mi az? – kérdezte az asszony. – Valami a teknősről, de nem tudom kivenni az egészet.

– Nézd a TEKNŐC hatalmas hátát. – Roland tudta, anélkül, hogy olvasnia kellett volna.

– Ez mit jelent?

Roland fölállt. – Túl sokáig tartana, ha ebbe belemennék. Megvárnád, amíg visszajövök onnan? – A torony felé biccentett, amelynek sötét ablakai ragyogtak a napfényben.

– Igen – felelte a nő. – Megvárlak. Csak leülök a padra a napfényben, és várok rád. Ez olyan... frissítő. Örültségnek hangzik?

– Nem – felelte a férfi. – Ha megszólít valaki, Irene, akinek a külsejét gyanúsak találod – azt hiszem, ez valószínűtlen, mert ez egy biztonságos hely, de megtörténhet –, olyan keményen összpontosíts, ahogy tudsz, és hívj engem.

Irene szeme kitágult. – ESP-ről beszélsz?[1]

Roland nem tudta, mit rövidít az ESP, de megértette, miről beszél az asszony, és bólintott.

– És te meghallod? Hallasz engem?

Ezt nem igazán tudta. Szerelhetek az épület fölé árnyékoló berendezést is, olyat, mint a can-toi sapkák, hogy megakadályozzák a gondolatolvasást.

– Lehet. De mint mondtam, valószínűtlen, hogy problémák adódnának. Ez egy biztonságos hely.

Mrs. Tassenbaum a teknősre nézett, amelynek páncélja ragyogott a szökőkút vizétől. – Az, ugye? –

Mosolygott, aztán elkomorodott. – Visszajössz, ugye? Nem tehetsz lapátra úgy, hogy legalább... – Vállat vont. A mozdulattól nagyon fiatalnak látszott. – Anélkül hogy legalább elbúcsúzz.
– Soha az életben. És nem sokáig lesz dolgom ama épületben. – Igazából alig volt dolga... hacsak annak nem lesz, aki éppen vezeti a Tet Corporationt. – El kell mennünk még egy helyre, és itt lesz Csi is, én pedig el fogok búcsúzni tőled.
– Jól van – bólintott a nő, és leült a padra. A szőrmókus a lábához telepedett. A pad vége vizes volt, Mrs. Tassenbaum új nadrágot viselt (ugyanannak a sietős bevásárlásnak a keretében szerezte be, mint Roland új ingét és farmerjét), de nem izgatta. Egy ilyen meleg, fényes napon gyorsan megszárad, ő pedig minél közelebb akart lenni a teknős szobrához, hogy jól megnézhesse apró, időtlen fekete szemét, miközben azokat az édes hangokat hallgatja. Nagyon pihentető volt. Ezt a szót soha nem használta volna New Yorkra, de ez itt nagyon nem New York-i hely, nyugalmas és békés. Talán elhozza ide Davidet, mert ha leül erre a padra, talán meghallgatja a kiesett három nap történetét anélkül, hogy örülnek – vagy túlságosan örülnek – hinné a feleségét.
Roland elindult, könnyedén mozgott, annak az embernek a járásával, aki képes napokon, heteken át menni anélkül, hogy kiesne a ritmusból. *Nem szeretném, ha egyszer engem üldözne*, gondolta Irene, és kicsit megborzongott. A férfi elérte a járdára vezető vasajtót, és ott még egyszer az asszony felé fordult. Halk, éneklő hangon szavalta:

*Nézd a teknős hatalmas hátát,
Azon hordja az ember világát.
Gondolatai lassúak, derűsek,
Elmájében hordoz. bennünket.
Hátán köttetik minden esküvés,
Tudja az igazat, ha nem is segít.
Szereti a földet meg a tengereket,
Meg a hozzám hasonló gyerekeket.*

Majd otthagya Irene-t, fűrgén, ügyesen mozgott, nem nézett hátra. Mrs. Tassenbaum figyelte, amíg a többi ember között várta a sarkon, hogy a lámpa zöldre váltson, azután velük együtt átment, vállán a himbálózó börtarisznyával. Figyelte, ahogy fölhág a Hammarskjöld Plaza 2. szám lépcsőjén, és eltűnik odabent. Azután hátradőlt, behunyta a szemét, és hallgatta a hangok énekét. Egyszer csak rájött, hogy legalább két olyan szót énekelnek, amelyek azonosak az ő nevével.

5

Rolandnak úgy rémlett, a *folken* irdatlan tömegei áramlanak befelé az épületbe, de ez csak annak az embernek az érzékcsalódása volt, aki küldetésének legutóbbi éveit főleg kihalt helyeken töltötte. Ha háromnegyed kilenckor jár erre, munkakezdés előtt, és nem háromnegyed tizenegykor, akkor döböntette volna meg igazán az emberáradat. De mostanra az itt dolgozók zöme elfoglalta helyét az irodákban, fülkékben, és javában töltötték információkkal a papírokat és a byte-okat.

A bejárati üvegablakok legalább két, de lehet, hogy három emelet magasak voltak, ezért az előcsarnok tele volt fénnel, és ahogy a harcos belépett, lehullott róla a fájdalom, amely azóta ült rajta, hogy Eddie mellett térdelt Pleasantville utcáján. Itt bent az éneklés erősebben hallatszott, nemcsak kis dalkör volt, de igazi kántus. Azt is észrevette, hogy nem ő az egyetlen, aki hallja őket. Az utcán az emberek lehajtott fejjel siettek, az arcukon látszott a réveteg összpontosítás, mintha szándékosan nem látnák meg a nap törékeny és mulékony szépségét, holott megadatott nekik; ám itt nem tudtak nem

megérezni egy keveset abból, amire a harcos olyan finoman ráhangolódott, és úgy itta magába, mint vizet a sivatag.

Mintha álmában sodródott volna előre a rózsaszín márványpadlón, hallotta bakancsa koppanását, hallotta szütyőjében az Orizák halkán csendülő beszélgetését. *Azok az emberek, akik itt dolgoznak, itt szeretnék élni, gondolta. Nem tudatosul bennük, mégis ez a helyzet. Akik itt dolgoznak, mindenféle kifogást találnak, hogy későig maradhassanak. Hosszú, tevékeny életet élnek.*

A magas, visszhangos előcsarnok közepén alázatos, fekete föld négyszöge váltotta fel a drága márványpadlót. Borvörös bársonykötelek vették körül, de Roland tudta, hogy még ezek sem szükségesek. Senki sem gázolna bele a kis kertbe, még egy öngyilkos hajlamú can-toi sem, aki így akarna nevet szerezni magának. Ez szent föld. Három törpepálma volt itt, és olyan plánták, amelyeket nem látott, amióta elhagyta Gileádot: spathiphyllum, ha jól emlékszik, ez volt a neve, noha ebben a világban hívhatják másképp. Voltak más növények is, de csak egy számított.

A négyszög közepén egymagában állt a rózsza.

Nem ültették át, Roland azonnal látta. Nem. Ugyanott nőtt, ahol 1977-ben volt; amikor ez a hely, ahol a harcos most áll, üres telek volt, megszórva szeméttel, törött téglákkal, és egy tábla hirdette rajta a Teknőc Öböl Luxuslakásépítő Vállalat és a Sombra Ingatlanközvetítő eljövételét. Ez a torony mind a száz emeletével a rózsza köré épült. Ehhez képest másodlagos, mivel foglalkoznak benne.

A Hammarskjöld Plaza 2. egy kápolna.

6

Megkocogtatták a vállát, mire olyan hirtelen fordult sarkon, hogy az emberek riadtan emelték fel a fejüket. Bár Roland is megriadt. Évek óta – talán kamaszkora óta – senki sem volt olyan csendes, hogy észrevétlenül megveregthesse a vállát. De ez a márványpadló bizonyára...

A fiatal (és rendkívül szép) nő, aki odament hozzá, észrevehetően meglepődött a hirtelen mozdulattól, ám a férfi keze, amellyel odakapott, hogy megmarkolja a nő vállát, csak a levegőben zárult össze halk neszsel, amely visszaverődött a ludi indóházához hasonlóan magas mennyezetről. A nő gyanakodva nézett rá nagy zöld szemével. Roland megesküdött volna, hogy nincs benne ártó szándék, de hogy így meglephessék, azután így mellényúljon...

Lepillantott a nő lábára, és legalább részleges választ kapott: olyan cipőt viselt, amelyet a harcos még sosem látott, valami vastag habból készült a talpa, és talán vászonból a felső része. Az ilyen cipő a mokaszin puhaságával mozog a kemény felszínen. Ami a nőt illeti...

Hátborzongató, kettős bizonyosság öntötte el, ahogy végignézett rajta: először is „látta a csónakot, amellyel érkezett”, ahogy Calla Bryn Sturgisben írják körül a családi hasonlóságot; másodsor, hogy harcosok fajtája van kialakulóban ebben a világban, ebben a különös Kulcs-Világban, akiknek egyikével most találkozott.

És hol lenne jobb helye egy ilyen találkozásnak, mint a rózsza előtt?

– Látom az apádat az arcodban, de nem tudnám megnevezni – mondta halkán. – Megkérlek, mondd meg nekem, ki ő.

A nő elmosolyodott, és Rolandnak már a nyelve hegyén volt a keresett név. Azután elröppent, ahogy gyakran megesis; az emlékezet időnként bátortalan. – Sosem találkoztak... bár megértem, miért gondolja, hogy igen. Majd később elmondom, ha óhajtja, de most fölkísérem, Mr. Deschain. Van ott valaki, aki... – Úgy pironkodott, mintha utasították volna, hogy használjon egy bizonyos szót, de ő attól fél, hogy kinevetnék. Azután gödröcskék jelentek meg a szája mellett, zöld szemének sarka elbűvölően összeszűkül, mintha most meg arra gondolna: *Ha meg akarnak viccelni, hát csak tegyék!* – ...egy személy, aki palávert akar tartani önnel – fejezte be.

– Jól van – mondta Roland.

A nő könnyedén megérintette a vállát, hogy maradjon még. – Meg kell győződnöm róla, hogy el tudja olvasni a feliratot a Sugár Kertjében – mondta. – Megtenné?

– Megteszem, ha tudom – mondta Roland fanyarul, ugyanakkor kissé mentegetőzve –, mert mindig gondjaim vannak a ti írott nyelvetekkel, noha szóban egész jól elboldogulok veletek, ha ezen az oldalon vagyok.

– Azt hiszem, ezt mégis el tudja olvasni – mondta a nő. – Próbálja meg. – Ismét megérintette Roland vállát, gyengéden visszafordította a harcost az. előcsarnok padlójába foglalt, földes négyszöghöz. Roland tudta, hogy ezt a földet nem talicskán hozták ide ügyes kertészek, ugyanez volt itt az üres telken, amelyet leborítottak márványkövel, de egyebekben mit sem változott.

Először nem járt több sikerrel a kertben levő kis réztábla-szövegével, mint a kirakatok legtöbb feliratával, vagy a „magda-zeen”-ok lapjait elborító szavakkal. Már éppen szólni akart neki, megkérni a valahonnan ismerős arcú nőt, hogy olvassa föl neki, amikor a betűk megváltoztak, és átalakultak a gileádi Nemes Írás jeleivé. Így már játszva el tudta olvasni, amit odaírtak.

Ügyes trükk – mondta. – A gondolataimra válaszol?

A nő elmosolyodott. Ajkát valami rózsaszín, cukorkaszerű anyag borította. – Igen. Ha zsidó lenne, akkor héber írásjeleket látna. Ha orosz, akkor cirill betűket.

– Tényleg?

– Tényleg.

Az előcsarnok visszanyerte szokásos ritmusát... de Roland megértette, hogy ennek a helynek a ritmusa sohasem lesz olyan, mint más irodaházaké. Mennykőcsapás lakosai egész életükben kisebb-nagyobb nyavalyáktól szenvednek, keléstől, ekcémától, fejfájástól, fülzúgástól, majd végül súlyos és fájdalmas kór viszi el őket (valószínűleg fiatalon), például rák, amely a bozóttűz sebességével falja fel őket, égeti el az idegeket. Itt pont az ellenkezője történik: egészség és összhang, jóindulat és nagylelkűség. Ezek az emberek nem igazán hallják a rózsza énekét, de nincs is rá szükségük. Ők a szerencsések, és ezt valamilyen szinten tudják is... ami a legnagyobb szerencse. Figyelte őket, ahogy bejönnek, odamennek az itt ele-védornak nevezett liftek fülkéihez, fűgén mozognak, lengetik a táskájukat, csomagjaikat, szerszámaikat, hátizsákjaikat, és egy sem távolodik nyílegyenes vonalban az ajtóktól. Néhányan odamennek ahhoz, amit a nő a Sugár Kertjének nevezett, de még azok is, akik nem mennek oda, pár lépést tesznek feléje, mintha erős mágnes vonzaná őket. És ha valaki ártani akarna a rózsának? A biztonsági őr kis asztalnál üldögélt a liftek mellett, de kövér volt és öreg. Különben nem számított. Egyetlen fenyegető mozdulatra megszólalna a riasztás az előcsarnokban tartózkodó emberek fejében, olyan élesen, parancsolón, amit csak a kutyák hallanak, és ők valamennyien megindulnának a rózsza lehetséges gyilkosa felé. Gyorsan mozognának, és egyáltalán nem törődnének a saját biztonságukkal. A rózsza képes volt megvédeni magát, amikor szemétkben és gazban nőtt az üres telken (vagy legalábbis odavonzotta magához azokat, akik megvédték), és ez nem változott.

– Mr. Deschain! Most már feljönne velem? – Igen – felelte. – Vezess, ahova akarsz.

Akkor jött rá, honnan ismerős a nő arca, amikor elérték az ele-védort. Talán az arccsont formájáról, mert profilból nézte... Eszébe jutott Eddie beszámolója a Calvin Towerrel folytatott beszélgetésről, miután Jack Andolini és George Biondi elhagyták az Elme Manhattani Éttermét. Tower mesélt legrégebbi barátjának családjáról, Szeretnek azzal dicsekedni, hogy nekik van a legkülönlegesebb cégjelzéses papírjuk New Yorkban, sőt talán az egész Egyesült Államokban. Csak annyi áll rajta „DEEPNEAU”.

– Aaron Deepneau lánya vagy? – kérdezte. – Biztosan nem, ahhoz túl fiatal vagy. Az unokája?
A nő mosolya elhalványodott. – Aaronnak sosem volt gyermeke, Mr. Deschain. Én a bátyjának az unokája vagyok, de a szüleim és a nagyapám is fiatalon meghaltak. Mondhatni Airy nevelt föl.
– Így hívod? Airy? – kérdezte Roland elbűvölve.
– Gyerekkoromban igen, aztán valahogy megmaradt. – Nyújtotta a kezét, és visszatért a mosolya. – Nancy Deepneau. Nagyon örülök, hogy találkoztunk. Kicsit ijesztő, de ugyanakkor öröm is.
Roland kezét rázott vele, de a mozdulat felületes volt, alig több érintésnél. Azután sokkal megindultabban (ez volt az a szertartás, amellyel felnőtt, ezt értette igazán), az öklét a homlokára nyomta, és behajlította az egyik térdét. – Hosszú napokat és kellemes éjszakákat, Nancy Deepneau.
A nő mosolya vidám vigyorgássá szélesedett. – Kétszer annyit neked, Gileádi Roland! Kétszer annyit!
Az ele-védor megérkezett. Beszálltak, és meg sem álltak a kilencvenkilencedik emeletig.

8

Az ajtó nagy, kerek előcsarnokba nyílt. A padlót sötét rózsaszín padlószőnyeg borította, pontosan olyan árnyalatú, mint a rózsaszirma. Az ele-védorral szemben egy üvegajtóra a TET CORPORATION szavakat írták. Mögötte, a kisebb előtérben egy nő ült íróasztalánál, és látszólag önmagával diskurált. A külső előszobából a belsőbe vezető ajtó jobb oldalán két öltönyös ember állt. Zsebre vágott kézzel, színleg flegmán beszélgettek, ám Roland látta, hogy szó sincs erről. És fegyvert viseltek. Jól szabott zakó volt rajtuk, de aki tudja, hogyan keresse a fegyvert, az meg is találja. Ez a két fickó egy, talán két órája áll az előcsarnokban (még kiképzett embernek is nehéz ennél tovább fenntartani az éberséget), valahányszor feljön az ele-védor, azonnal csevegni kezdenek, ugrásra készen, hogy azonnal mozduljanak, ha úgy érzik, valami nincs rendben. Roland helyeselte a megoldást.

Mindazonáltal nem sok időt pazarolt az örökre. Amint felismerte a szerepüket, pillantása rögtön megkereste azt, amit azóta akart látni, hogy az ele-védor ajtaja kinyílt. Balra nagy, fekete-fehér kép volt a falon: másfél méter széles, egy méter magas, keret nélküli fotográfia (Rolandnak *fottergraf*); olyan ügyesen idomították a fal görbületéhez, hogy egészen olyan lett, mintha egy természetellenesen mozdulatlan valóságba nézne bele a szemlélő. Három férfi ült egy kerítés tetején, farmerban, nyitott gallérú ingben, csizmájukat beakasztva a legalacsonyabb lécebe. Hányszor ülnek így a tehenészek vagy *pastorillók*, miközben a billogozást, befogást, herélést vagy a vadlovak nyereghez szoktatását figyelik? Hányszor ült így ő is, régi *tet*-je egy vagy több tagjának – Cuthbertnek, Alainnek, Jamie DeCurrynek – társaságában, úgy, ahogy John Cullum és Aaron Deepneau közrefog egy fekete embert, aki aranykeretes szemüveget és apró, fehér bajuszt visel? Fájt neki az emlék, és ez nem csak a lélek fájdalma volt; összeszorult a gyomra, a szíve gyorsabban vert. Az a három ember ott a képen éppen nevetett valamin, és ennek a következménye egyfajta időtlen tökéletesség lett, egyike ama ritka pillanatoknak, amikor az ember boldog, hogy az, ami, és ott van, ahol van.

– Az Alapító Atyák – mondta Nancy, egyszerre derűsen és szomorúan. – A kép egy igazgatótanácsi összejövetelen készült 1986-ban, az új-mexikói Taosban. Három városi fiú a marhák földjén. Nem úgy néznek ki, mint akik sose érezték még magukat ilyen jól?

– Bizony, így igaz – mondta Roland.

– Mindhármukat ismerted?

Roland bólintott. Csakugyan ismerte őket, noha sosem találkozott Moses Carverrel, a középsővel. Ő Dan Holmes társa, Odetta Holmes keresztapja. A képen robusztus, egészséges hetvenesnek látszik, pedig 1986-ban bizonyosan közel járhatott a nyolcvanhoz. Talán megvolt már nyolcvanöt is. De nem szabad elfelejteni, hogy van itt egy bűvszer: az a csoda, amit most látott az előcsarnokban. A rózsaszín

persze éppúgy nem az ifjúság forrása, mint ahogy az utca túloldalán az apró park teknősbékája sem azonos az igazi Maturinnal, de ez nem jelenti azt, hogy ne lennének áldásos tulajdonságai. De mennyire, hogy nem azt jelenti! Van gyógyhatása? De mennyire, hogy van. Csak nem hitte, hogy a kilenc év, amelyet Aaron Deepneau kapott 1977 és az 1986-ban készített kép között, pusztán a *Prim*-et helyettesítő piruláknak és az aggok orvosi kezelésének köszönhető? Bizony nem hitte ezt. Szinte mintha varázslat hozta volna össze ezt a három ember – Carvert, Cullumot és Deepneau-t –, hogy öregkoruk ellenére harcoljanak a rózsáért. A történetük egymagában megérdemelne egy könyvet, gondolta a harcos, egy szép és izgalmas könyvet. Amiben Roland hitt, az maga volt az egyszerűség: a rózsza kimutatta hálóját.

– Mikor haltak meg? – kérdezte Nancy Deepneautól.

– John Cullum ment el elsőnek 1989-ben – felelte a nő. – Lőtt seb végzett vele. Tizenkét órát élt még a kórházban, ennyi idő elég volt, hogy mindenkitől búcsút vegyen. Az éves tanácskozásra jött New Yorkba. A rendőrség szerint véletlenül kapta a golyót egy utcai rablás során. Mi úgy hisszük, hogy a Sombra vagy az Északi Központi Pozitronika ügynöke lehetett a tettes. Valószínűleg egy can-toi. Voltak más, kudarcba fulladt kísérletek is.

– A Sombra és a Pozitronika ugyanazt jelenti – mondta Roland. – Ők a Bíbor Király ügynökségei ebben a világban.

– Tudjuk – mondta a nő, azután a kép bal oldalán ülő férfira mutatott, aki nagyon hasonlított rá. – Aaron bácsi 1992-ig élt. Amikor ti találkoztatok... 1977-ben?

– Igen – bólintott Roland.

– 1977-ben senki se adott volna neki ennyit.

– Őt is a fayen-folken ölte meg?

– Nem, kiújult a rákja. Ágyban halt meg. Ott voltam. Ezek voltak az utolsó szavai: „Mondd meg Rolandnak, hogy megtettük, ami tőlünk telt.” Így hát most elmondom.

– Hálásan köszönöm. – Hallotta, milyen érdesen kong a hangja. Nancy Deepneau remélhetőleg a neveletlensége számlájára írja. Sokan megtették érte, ami tőlük telt. Nagyon sokan, kezdve Susan Delgadoval, sok évvel ezelőtt.

– Jól érzed magad? – kérdezte a nő halkán, megértően.

– Igen – felelte. – Jól. És Moses Carver? Ő mikor ment el?

A nő felvonta a szemöldökét, azután elnevette magát.

– Mi...

– Nézd meg magad!

Az üvegajtóra mutatott. Az íróasztal mellett, amelynél a lány mintha magában beszélt volna, egy ráncos arcú ember közeledett, akinek szerteszét álló, bolyhos fehér haja és ugyanolyan fehér szemöldöke volt. Sötét bőre volt, de még nála is sötétebb volt a nő, akinek a karjába kapaszkodott. Jó hosszúra nőtt, meglelt volna százkilencven, ha kiegyenesedik a görbe háta –, de a nő még nála is magasabb volt, csaknem kétméteres. Nem szép volt, hanem szinte komoran jóképű. Olyan arca volt, mint egy katonának.

Vagy mint egy harcosnak.

Ha Moses Carver gerince egyenes, akkor éppen belenézhetett volna Roland szemébe: Így azonban kissé föl kellett rá néznie, amihez madárszerűen félrehajtotta a fejét. A nyakát nem nagyon tudta elfordítani a sokízületi gyulladástól. A szeme barna volt, a fehérje annyira sötét, hogy nehéz volt megállapítani, hol ér véget a szivárványhártya, de vidáman nevetett az aranykeretes szemüveg mögött.

Még mindig hordta a pici, fehér bajuszt.

– Gileádi Roland! – mondta. – Mennyire vágytam rá, uram, hogy találkozzak veled! Asszem, ez vót az, ami illen soká életbe tartott, miután John és Aaron elment. Engedjél már el egy percre, Marian, engedj már! Van valami, amit meg kell tennem!

Marian Carver elengedte, és Rolandra nézett. A harcos nem hallotta a fejében a hangját, nem is volt rá szüksége. Amit Marian mondani akart, benne volt a szemében: *Sai, ha elesne, kapd el!*

De a férfi, akit Susannah Mose papának nevezett, nem esett el. A homlokához emelte laza ökölbe zárt, csúzos kezét, meghajlította a jobb térdét, áthelyezve testsúlyát remegő jobb lábikrájára. – Üdv néked, utolsó harcos, Gileádból származó Roland Deschain, Steven fia, igaz leszármazottja Arthur Eldnek! Én, aki az utolsó vagyok azok közül, akik magukat a Rózsa Ka-Tetjének nevezték, szívemből köszöntlek!

Roland az öklét a homlokához szorította, és még nagyobb tisztelettel üdvözölte az öreget, mert letérdelt elé. – Üdv néked, Mose papa, Susannah keresztapja, a Rózsa Ka-Tetjének *dinh*-e, tiszta szívből üdvözöllek.

– Köszönöm – mondta az öregember, azután fölnevetett, mint egy fiú. – Itt találkozunk a Rózsa Házában! Ami valaha annyit jelentett, hogy a Rózsa Sírja! Haha! Mondd, hogy nem így van! Talán igen?

– Nem, az hazugság lenne.

– Most mondd! – kiáltotta az öregember, azután ismét vidám, nemtörődöm kacagásban tört ki. – De bámulatomban megfélemeztem a jó modorról, harcos. E szemrevaló, hosszú nőszemélyről, aki mellettem áll, természetesen azt mondanád, hogy az unokám, hiszen hetven voltam abban az évben, amikor született, azaz ezerkilencszázhatvankilencben. De az igazság az, hogy néha későn jönnek az igazi jó dolgok, és ezek közé tartoznak a gyerkőcök is. Ilyen hosszú lére eresztve mondtam el, hogy ő a lányom, Marian Odetta Carver, a Tet Corporation elnöke, amióta '97-ben, kilencvennyolc éves koromban visszavonultam. Némelyik country-klubban megfagyna a levegő, Roland, ha tudnák, hogy ezt a vállalatot, amely most tízmilliárd dollárt ér, egy néger vezeti!

– Hagyd abba, papa! – szólalt meg mellette a magas nő. A hangja gyengéd volt, de nem tűrt ellentmondást. – A szívmonitorod jelezni fog, ha felizgatod magad, és ennek az embernek rövid az ideje.

– Né már, hogy szid, mint szódás a lovát! – kiáltotta sértődötten az öregember. Ugyanakkor kissé elfordította a fejét, és fúrfangos jókedvvel rákacsintott Rolandra úgy, hogy a lánya ne lássa.

Mintha nem ismerné a fortélyaidat, öregember, gondolta Roland, és még gyászában is földerült. *Mintha nem látta volna őket sok-sok – mondhatni delah – éve!*

– Mindjárt tanácskozást tartunk veled, Roland, csak először látnom kell valamit – mondta Marian Carver.

– Fikarcnyi szükség sincs rá! – mondta az öregember a méltatlankodástól recsegő hangon. – Fikarcnyi se, te is tudod! Talán bolondot neveltem föl?

– Nagy valószínűséggel igaza van – mondta Marian –, de jobb félni...

– ...mint megijedni – fejezte be a harcos. – Igen, ez jó szabály. Mit akarsz látni? Mi az, ami elmondja, hogy az vagyok, aki vagyok, és te el is hiszed?

– A pisztolyt – mondta a nő.

Roland kivette a pólót a bőrtáskából, azután előhúzta a fegyvertokot. Szétgöngyölte a fegyverövet, kihúzta szantálfa agyú revolverét. Hallotta, hogy Marian Carvernek a tisztelettől elakad a lélegzete, de úgy tett, mintha semmit nem venne észre. Látta, hogy a két jól szabott ör közelebb húzódik, a szemük kerekre nyílik.

– Na látod! – kiáltotta Moses Carver. – Igen, mindahányan itt vagytok! Adjatok hálát Istennek! Elmondhassátok az onokáitoknak, hogy láttátok Excaliburt, Arthur Kardját, mert ez itt ugyanaz! Roland odatartotta apja revolverét Marian elé, amelyet a nőnek el kellett vennie, ha meg akart győződni róla, hogy a jövevény az, akinek mondja magát, mielőtt bevezeti a Tet Corporation védtelen belsejébe (ahol a nem megfelelő személy mérhetetlen károkat okozhat), de egy pillanatig képtelen volt teljesíteni a kötelességét. Azután összeszedte magát, átvette a fegyvert, a szeme tágra nyílt, amikor megérezte a súlyát. Ujjait óvatosan távol tartva a ravasztól a szeme magasságába emelte a csövet, és megnézte a végén a cizellált jelet:

– Elmondanád, Deschain uram, mit jelent ez? – kérdezte.
– Igen – felelte a harcos –, ha Rolandnak szólítasz.
– Megpróbálom.
– Ez Arthur jele – mondta a harcos, és végighúzta az ujját a mintán. – Az egyetlen, ami a sírjára került. Ez az ő *dinh*-jele, és az az értelme: FEHÉR.
Az öregember szótlánul, de parancsoló mozdulattal kinyújtotta reszkető kezét.
– Töltve van? – kérdezte Marian a harcostól, de rögtön válaszolt is magának: – Hát persze.
– Add oda neki – mondta Roland.
Marian kétkedve sandított rá, a két ór még inkább, de Mose papa csak nyújtotta a kezét az özvegycsinálóért, és Roland bólintott. A nő kelleetlenül átnyújtotta a fegyvert az apjának. Az öregember átvette, két kézzel megmarkolta, azután olyasmit tett, ami megdermesztette és felforrósította a harcos szívét: vén, ráncos ajkaival megcsókolta a fegyvercsövet.
– Mit kóstoltál meg? – kérdezte őszinte érdeklődéssel.
– Az éveket, harcos – felelte Moses Carver. – Azokat bizony. – A csövénél fogva visszaadta a pisztolyt a lányának.
Marian úgy nyújtotta Roland felé, mintha örülne, hogy megszabadul komor, gyilkos súlyától. A harcos ismét belecsavarta a fegyverövbe.
– Gyere be – mondta Marian. – Noha kevés az időnk, olyan vidáman töltjük, ahogyan gyászod engedi.
– Ámen! – mondta az öregember, és Roland vállára tette a kezét. – Még él az én Odettám – akit te Susannah-nak nevezel. Ez biztos. Gondoltam, örülsz, ha megtudod, uram.
Roland örült is, és hálásan biccentett.
– Gyere, Roland! – hívta Marian Carver. – Gyere, Isten hozott nálunk ezen a helyen, amely a tiéd is, és tudjuk, hogy nagy valószínűséggel sose látogatsz meg minket többé.

10

Marian Carver irodája a kilencevenkilencedik emelet északnyugati sarkában volt. A falak üvegből készültek, egyetlen tartógerenda vagy ablakborda sem zavarta a kilátást, amelytől elállt a harcos lélegzete. Mikor megállt a sarokban, és kinézett, az olyan volt, mintha a levegőben lebegne a látóhatár fölött: mesésebb minden élményénél. Mégis akadt itt, amit látott már korábban, emlékezett ama függőhídra, és mellette néhány magas épületre is. Emlékeznie *kell*ett a hídra, hiszen csaknem meghaltak rajta egy másik világban. Jake-et onnan rabolta el Hasgató, hogy elvigye a Tik-Tak Embernek. Ilyen lehetett Lud városa virágkorában.
– New Yorknak hívjátok? – kérdezte. – Ez a neve, ugye?
– Igen – bólintott Nancy Deepneau.
– És ama hidat, amely ott magaslik?
– Az a George Washington – felelte Marian Carver. – A bennszülötteknek GWB.

Nem csak az a híd állt ott, amely bevitte őket Ludba, hanem a másik is mellette, amelyen Callahan atya ment át, amikor elhagyta New Yorkot, hogy megkezdje vándoréletét. Roland emlékezett rá az atya történetéből, még hozzá nagyon jól.

– Kérsz egy kis frissítőt? – kérdezte Nancy.

Már kezdte volna mondani, hogy nem, aztán rájött, hogy szédeleg, és másképp döntött. Valamit igen, de csak olyat, ami élesíti az elmét, mert igencsak szüksége van az élesítésre. – Tea jó lenne – mondta.

– Forró, erős tea cukorral, vagy mézzel. Kérhetek?

– Természetesen – felelte Marian, és megnyomott egy gombot az asztalán. Beszélt valakivel, akit Roland nem látott. Hirtelen a kinti irodában levő nő jutott az eszébe – aki mintha magában diskurálna. Így már érthető a viselkedése.

Miután Marian megrendelte a forró italt és a szendvicset (ami Rolandnak vélhetőleg örökre körömfaladék lesz), előrehajolt, és belenézett a harcos szemébe.

– Isten hozott téged New Yorkban, Roland, én legalábbis remélem, de a mi időnk itt nem... nem *életfontosságú*. Gyanítom, tudod, hogy miért.

A harcos gondolkodott, azután bólintott. Kicsit óvatosan, de hát az évek során az óvatosságot beépítette a természetébe. Voltak mások – Alain Johns volt ilyen, meg Jamie DeCurry –, akikkel az óvatosság vele született, de Rolandnál más volt a helyzet, ő hajlott rá, hogy előbb lőjön, aztán tegyen föl kérdéseket.

Nancy mondta, hogy elolvastad a táblát a Sugár Kertjében – mondta Marian. – Ő...

A Sugár Kertje, mondd, *Isten!* – szakította félbe Moses Carver. Mikor a folyosón a lánya irodája felé mentek, elvett egy hamis elefántcsont tartóról egy botot, és most azzal döngette a drága szőnyeget a nagyobb nyomaték kedvéért. Marian türelemmel viselte. – Mondd, *Isten-bomba!*

– Apám új keletű barátsága Harrigan tiszteletessel, aki odalent tartja az udvarát, nem tartozik életem csúcspontjai közé – sóhajtott Marian –, de nem érdekes. Olvastad a táblát, Roland?

A harcos bólintott. Nancy Deepneau más szót használt – plakett vagy sigul –, de megértette, hogy ugyanarról van szó. – A betűk átváltoztak a Nemes Írás jeleivé. Nagyon jól el tudtam olvasni.

– És mi volt rajta?

– EDWARD CANTOR DEAN ÉS JOHN „JAKE” CHAMBERS EMLÉKÉRE ÁLLÍTOTTA A TET CORPORATION. – Egy pillanatra elhallgatott. – Aztán azt mondja: „Cam-a-cam-mal, Pria-toi, Gan delah”, amit úgy lehet lefordítani: A FEHÉR A VÖRÖS FELETT, EZ GAN ÖRÖK PARANCSA.

– Ami nálunk így szól: A JÓ A GONOSZ FELETT, EZ ISTEN AKARATA – mondta Marian.

– Dicsérjük Istent! – mondta Moses Carver, és a botjával a szőnyegre csapott. – Föl a *Prim*-mel magasra!

Kopogtattak, belépett a külső íróasztalnál ülő nő, kezében ezüsttálcával. Roland megigézve nézte a kis fekete göböt, amely az ajka előtt lebegett, meg a vékony fekete drótot, amely a hajában tűnt el. Bizonyára valami távolba beszélő szerkezet. Nancy Deepneau és Marian Carver segített szétrakosgatni a gőzölgő teás és kávéscsészéket, a cukros és mézes edényeket, meg egy kancsó tejszínt. Egy tányéron szendvicsek is voltak. Roland gyomra felmordult. A földben fekvő barátaira gondolt – nem esznek többé körömfaladékot –, meg Irene Tassenbaumra, aki a kis parkban ül az utca túloldalán, és türelmesen várja. Mindkét gondolat elég lehetett volna, hogy elvegye az étvágyát, de a gyomra ismét illetlen hangokat hallatott. Az embernek vannak öntudattal nem rendelkező részei, ezt a tényt gyermekora óta tudta. Vett magának egy körömfaladékot, púpozott kanál cukrot tett a teájába, azután mézet is csurgatott bele. A lehető leggyorsabban végez, azután, amint teheti, visszamegy Irene Tassenbaumhoz, de addig...

– Váljék egészségedre, uram! – mondta Moses Carver, és fújkalta a csészéjében a kávé. – Fogon túl

és ingyen túl, figyelj belem, lezúdul! Hííí!

– Papának és nekem van egy házuk a Montauk-fokon – mondta Marian, miközben tejszint öntött a kávéjába –, ott voltunk a hétvégén. Szombat délután negyed hat tájt felhívott az egyik itteni biztonsági ember. A Hammarskjöld Plaza Association alkalmazza őket, de a Tet Corporation prémiumot fizet nekik, hogy értesülhessünk... bizonyos, mondjuk úgy, számunkra érdekel bírósági eseményekről... amint megtörténnék. Fokozott érdeklődéssel figyeltük azt a plakettet az előcsarnokban, ahogy június tizenkilencedike közeledett. Meglep téged, ha elmondom, hogy aznap nagyjából negyed ötig az volt a táblán: A TET CORPORATION ÁLLÍTOTTA A SUGÁR CSALÁD TISZTELETÉRE ÉS GILÉAD EMLÉKEZETÉRE?

Roland elgondolkodott, ivott a teájából (forró, erős és jó volt), azután megrázta a fejét. – Nem.

A nő előrehajolt, a szeme megvillant. – Miért mondd ezt?

– Mert szombat délután négy és öt között még semmi sem volt biztos. Még a Török megállítással sem, amíg Stephen King nem került biztonságba. – Körbepillantott. – Tudjátok, kik azok a Török?

Marian bólintott. – A részleteket nem ismerjük, de tudjuk, hogy a Sugár, amelyet igyekeztek elpusztítani, mostantól biztonságban van, és nem sérült meg olyan súlyosan, hogy ne tudná magát rendbe hozni.

Habozott, azután hozzátette: – És tudunk a veszteségekről. Mindkettőről. Nagyon sajnáljuk, Roland.

– Azok a fiúk biztonságban vannak Jézus karjaiban – mondta Marian apja. – De még ha nem így lenne is, együtt várnak a tisztáson.

Roland szeretett volna ebben hinni. Bólintott, megköszönte, azután visszafordult Marianhoz. – Az a dolog az íróval egy hajszálon múlt. Megsebesült, méghozzá csúnyán. Jake meghalt, hogy megmentse. A teste King és a kisbusz közé szorult, így mentette meg az író életét.

– King életben marad – mondta Nancy. – És újra írni fog. Tökéletesen szavahihető forrásból tudjuk.

– Kitől?

Egy pillanat. – Marian előrehajolt. – King most biztonságban lesz az elkövetkező néhány évre, és ez, Roland, hitünk és meggyőződésünk szerint azt jelenti, hogy munkád a Sugarakkal véget ért: Ves'-Ka Gan.

Roland bólintott. Az ének folytatódik.

– Még rengeteg munka vár ránk – mondta Marian számításaink szerint vagy harmincévnyi, de...

– De ez a *mi* munkánk, nem a tied – fejezte be Nancy.

– Ugyanabból a szavahihető forrásból tudjátok? – kérdezte Roland, és kortyolt a teájából. Akármilyen forró volt, már majdnem kiürítette a jókora csészét.

– Igen. Küldetésed, hogy legyőzd a Bíbor Király hadait, sikerrel járt. Maga a Bíbor Király...

– Ő sosem vót ennek az embernek a küldetése, te is tudod ezt! – mondta a jóképű fekete nő mellett a százéves ember, és a nyomaték kedvéért ismét rácsapott a botjával a padlóra. – Az ő küldetése...

– Papa, elég legyen! – mondta Marian olyan keményen, hogy az öreg csak pislogott.

– Nem, hadd beszéljen – szólalt meg Roland. Valamennyien meglepetten (és egy kicsit félve) néztek rá, ahogy meghallották száraz, reccsenő hangját. – Hadd beszéljen, mert igazat mond. Ha már beszélünk, akkor semmit ne hallgassunk el. Számomra a Sugarak sose jelentettek mást, mint eszközt a cél eléréséhez. Ha elpattannak, a Torony ledől. Ha pedig a Torony ledől, akkor sosem érem el, és nem tudok fölkapaszkodni a tetejére.

– Azt mondd, hogy neked fontosabb volt a Setét Torony, mint a világegyetem létezése? – kérdezte Nancy Deepneau amolyan csak-hogy-tisztán-lássak hangon. A csodálat és a megvetés keverékével nézett Rolandra. – Mint az összes világegyetem létezése?

– A Setét Torony a *létezés* – felelte Roland –, és számos barátomat feláldoztam az évek során, hogy

elérjem, beleértve a fiút, aki az apjának hívott. Eladtam érte a lelkeket is, lady-sai, így hát állítsd másképpen pimasz látszóvedet. Tedd meg hamar, és csináld jól, könyörgöm.

A hangja udvarias volt, de rémítően hideg. Nancy Deepneau arcából minden szín eltűnt, a csésze annyira reszketett a kezében, hogy Roland elvette tőle, nehogy magára borítsa a forró teát.

– Ne ismerjetelek félre – mondta. – Értsetek meg, mert sosem beszélünk többé. Ami elmúlt, az elmúlt mindkét világban, akár jó volt, akár rossz, akár a *ka*-ért történt, akár ellene. Mégis, több van a világokon túl, mint amiről ti tudhattok, és több van mögöttük, mint azt valaha is sejthetnétek. De rövid az időm, menjünk tovább.

– Jól mondtad, uram! – mordult föl Moses Carver, és ismét a padlóra csapott a sétabotjával.

– Sajnálom, ha megbántottalak – mondta Nancy.

Roland erre nem felelt, mert tudta, hogy a nő egy fikarcnyit sem sajnálja – csak fél tőle. Pillanatnyi kényelmetlen csönd támadt, amelyet Marian Carver tört meg. – Nekünk nincsenek Törőink, Roland, de egy taosi ranchon dolgozik nekünk egy tucat telepata és érzékelő. Amit együtt csinálnak, néha bizonytalan, de mindig több, mint amire külön-külön képesek lennének. Ismered a „segítő elme” kifejezést?

A harcos bólintott.

– Amire képesek, az ennek egy változata – magyarázta a nő. – Bár biztos vagyok benne, hogy nem olyan nagy vagy félelmetes a teljesítményük, mint Mennykőcsapás Törőié.

– Mert ők sok százan voltak – mordult föl az öregember. – És jobban etették őket.

– Továbbá a Király szolgálói mindig készek voltak elrabolni a kivételesen hatalmasakat – mondta Nancy. – „Guberáltak”, a mi szavunkkal élve. De azért a mieink is jól szolgálnak.

– Kinek az ötlete volt, hogy ezeket az embereket alkalmazzák? – kérdezte Roland.

– Talán különösnek találod, cimbora – szólalt meg Moses –, de Cal Toweré. Sose vettük valami nagy hasznát – sose csenált assemmit, csak gyűjtötte a könyveket meg gömbölyítette a borsót az a zsugori, föllengzős, savóképű kurafi...

A lánya figyelmeztető pillantást vetett rá. Roland alig bírta megőrizni a komolyságát. Moses Carver lehetett százéves, de egyetlen mondattal pontosan jellemezte Calvint Towert.

– Mindenesetre olvasott egy csomó sci-fit, amékekben tellypatákat alkalmaznak. Tudod, mi az a sci-fi?

Roland megrázta a fejét.

– Na, nem baj. A legnagyobb része hülyeség, de ittott egész jó ötleteket lehet mazsolázni belülle. Hallgass ide, elmondok neked egy frankót. Meg fogol érteni, ha tudod, mit beszélt egymással Mist' Dean és Tower, úgy húsz éve, mikor meggyűtt Mist' Dean és megmentette Towert attul a két fakó pofájú gyilkostul.

– Papa! – szólalt meg figyelmeztetően a lánya. – Hagyd már abba ezt a niggerbeszédet! Öreg vagy, nem hülye.

Az apja ránézett. Zavaros vén szemében kaján vidámság ragyogott; majd Rolandra pillantott, és ravaszul rákacsintott. – Attul a két fakó pofájú digó gyilkostul!

– Igen, Eddie említette – mondta Roland.

Az öregember hangjáról lehámlott a néger íz; élesen pattogtatta a szavakat. – Akkor tudod, hogy egy Hogan című könyvről beszéltek, amelyet Benjamin Slightman írt. A könyv címét hibásan nyomták ki, az író nevét ugyancsak, és pont ez volt az, ami beindította a vén dagadt Towert.

– Igen, – helyeselt Roland. A hibásan nyomott cím a *Dogan* volt, ami tökéletes értelemmel bírt Roland és *ka-tet-je* számára.

– Nos, a barátod látogatása után Cal Towerben feltámadt az érdeklődés az ipse iránt, és kiderítette,

hogy négy másik könyvet is írt *Daniel Holmes* néven. Ez a Slighman hapsi fehér volt, mint a K-Klux-Klan lepedői, mégis pont azon a néven írta a könyveit, mint amelyet Odetta apja viselt. Lefogadom, nem vagy meglepve.

– Nem bizony – felelte Roland. Nem volt ez más, mint egy újabb halk kattanás, ahogy a *ka* kombinációs zárja elfordult.

– Minden könyv, amelyet Holmes néven jelentetett meg, tudományos-fantasztikus történet volt, amelyekben a kormány tellypatákat és érzékelőket alkalmaz, hogy mindenfélét megtaláljanak.. Na, hát innen vettük mi az ötletet. – Rolandra nézett, és diadalmasan csapott sétabotjával a padlóra. – A történet ennél jóval hosszabb, de fogalmam sincs, mennyi az időd. Ez az, ami mindent visszahoz, he? Az idő. És az ebben a világban csak egyfelé fut. – Sóvárogva nézett Rolandra. – Sokat adnék érte, hogy még egyszer láthassam a keresztlányomat, de nem hinném, hogy benne lenne a pakliban, hm? Legföljebb a tisztáson találkozunk ismét.

– Azt hiszem, igazat szólsz – mondta Roland –, de elviszem neki a szavad, és azt is elmondom, hogy amikor láttalak, tele voltál forró étellel és tüllel...

– Mondd, *Isten*, mond, *Isten*-bomba! – szakította félbe az öregember, és a botjával a földre vágott. – Mondjad, testvér! Mondd el neki személyesen!

– Azt cselekszem. – Roland kiitta a teáját, azután letette a csészét Marian Carver asztalára, és ahogy szokta, a jobb oldalát fogva fölállt. Hosszú időbe telik, mire megszokja, hogy nincs ott a fájdalom, talán tovább, mint amennyi hátravan neki. – Most pedig távoznom kell.

– Tudjuk, hova – mondta Marian. – Valaki várni fog ott rád. Megóvtuk a helyet neked. Ha az ajtó, amit keresel, még megvan, és még működik, akkor átmehetsz rajta.

Roland kicsit meghajolt. – Megköszönöm néked.

– De maradj még néhány pillanatig, ha lehet. Ajándékaink vannak számodra, Roland. Azzal nem érnek fel, amit tettél – akár ez volt a küldetésed, akár nem –, mindazonáltal talán örülni fogsz nekik. Az egyik egy hír a taosi segítő elméktől. A másik sokkal...

– Marian gondolkozott – ...sokkal normálisabb kutatóktól jött, azoktól, akik ebben az épületben dolgoznak nekünk. Calvinoknak nevezik magukat, de ennek nincs vallási jelentősége. Talán Mr. Tower emlékezetére, aki szívrohamban halt meg kilenc éve a saját boltjában. Bár az is lehet, hogy csak viccből.

– Akkor ez egy rossz vicc – morogta Moses Carver.

– Továbbá van még két dolog... tőlünk. Nancytól, tőlem, papától és valakitől, aki már elment. Leülnél még egy kis időre?

És Roland, noha alig várta, hogy mehessen, megtette, amire kérték. Jake halála óta először a fájdalomon kívül más érzelem is elfért az elméjében.

A kíváncsiság.

– Először jöjjön a hír az új-mexikói csoporttól – mondta Marian, amikor Roland ismét helyet foglalt.

– Figyeltek téged, amennyire tehettek, és noha legjobb esetben is ködösen látnak át a Mennykőcsapás oldalára, úgy vélik, Eddie mondott valamit Jake Chambersnek – talán valami fontosat –, nem sokkal azelőtt; hogy meghalt. Valószínűleg amikor a földön feküdt, és mielőtt...nem tudom.

– Mielőtt átsiklott volna a szürkületi zónába? – segített Roland.

– Igen – helyeselt Nancy Deepneau. – Így gondoljuk. Pontosabban ők gondolják így. A mi „Törőink”. Marian kissé elkomorodott, ami arra utalt, hogy a hölgy nem szereti, ha félbeszakítják, majd ismét

Rolandhoz fordult: – Ezen az oldalon sokkal könnyebb látni az embereinknek, és többen is azt hiszik – nem tudják, de hiszik –, hogy Jake továbbadhatta az üzenetet a halála előtt. – Pillanatnyi szünetet tartott. – Ez a nő, akivel együtt utazol, Mrs. Tannenbaum. . .

– Tassenbaum – helyesbített Roland. Gondolkodás nélkül tette, mert az elméje másutt volt elfoglalva. És dühös is volt.

– Tassenbaum – bólintott Marian. – Kétségtelenül mondott neked valamit abból, amit Jake üzent, mielőtt elment. De van más is. Szó sincs arról, hogy bármit is eltitkolt előled, csak nem ismerte föl a fontosságát. Megkérnéd, hogy mielőtt elválnátok, fussa át veled még egyszer azt, amit Jake mondott?

– Igen – felelte Roland, és természetesen meg is akarta tenni, de nem hitte, hogy Jake Mrs. Tassenbaumnak adta volna tovább Eddie üzenetét. Nem, szó sincs róla. Most eszmélt rá, hogy alig gondolt Csire, amióta Irene leparkolta a kocsiját, pedig Csi velük volt; most is napozik, őt várja, ott hever Irene lábánál, aki az utca túloldalán ül a kis parkban.

– Jól van – mondta a nő. – Akkor ez rendben. Gyerünk tovább.

Kihúzta íróasztalának széles középső fiókját. Elővett egy bélelt borítékot és egy fadobozt. A borítékot odaadta Nancy Deepneau-nak. A dobozt maga elé helyezte az asztallapra.

– Most Nancy következik – mondta. – Én csak arra kérlek, Nancy, hogy rövid légy, mert ez az ember alig várja, hogy távozhasson.

– Mondjad! – koppantott a földre Moses.

Nancy az öregemberre nézett, azután Rolandra... vagy legalábbis feléje sandított. Pirult, zavarban volt. – Stephen King – kezdte, majd megköszönte a torkát, és ismét kimondta a nevet. Mintha nem tudta volna, mivel folytassa. Egyre pirosabb lett az arca.

– Vegyél mély lélegzetet – tanácsolta Roland –, és tartsd bent.

Nancy engedelmeskedett.

– Most fújd ki.

Engedelmeskedett.

– Most pedig, Nancy, Aaron unokahúga, mondd el nekem, amit el kell mondanod.

– Stephen King kevés híján negyven könyvet írt – mondta a nő, és noha ugyanúgy pirult (Roland úgy vélte, hamarosan megtudja az okát), a hangja nyugodtabb lett. – Ezenbelül megdöbbenően sok könyvben – már a koraiakban is – érinti valamilyen formában a Setét Torony témáját. Mintha mindig ott lett volna a fejében.

– Olyasmiről szólsz, amiről tudom, hogy így igaz – mondta Roland, és összekulcsolta ujjait. – Köszönöm az ismertetést.

Ez még jobban megnyugtatta Nancyt. – Ezért a Calvinok – folytatta –, akik tudósok, három férfi, két nő – mást se csinálnak reggel nyolctól délután négyig, mint Stephen King műveit olvassák.

– De nemcsak olvassák – vágott közbe Marian. – Összevetik a történeteket, a szereplőket, a vezérmotívumokat – ha vannak ilyenek –, de még azt is, hogy milyen népszerűbb márkákat említ az író.

Munkájuk keretében utalásokat keresnek olyan személyekre, akik a Kulcs-Világban élnek vagy éltek. Felemelte a bélelt borítékot, amelynek sarkaiból Roland arra következtetett, hogy könyv lehet benne.

– Ha King valaha is írt kulcsregényt – mármint *A Setét Toronyon* kívül –, akkor úgy gondoljuk, hogy ez az.

A borítékot gemkapocs fogta össze. Roland gyanakodva nézett Marianra és Nancyre. Ők bólintottak. A harcos levette a kapcsot, és kihúzott a borítékból egy vastag, piros-fehér borítójú kötetet. Kép nem volt rajta, csak Stephen King neve és négy szó.

Vörös a Királynak, Fehér Arthur Eldnek, gondolta a harcos. *A Fehér a Vörös felett, ez Gan örök*

parancsa. Bár az is lehet, hogy csak véletlen.

– Mi ez itt? – ütögette meg a címet.

– *Nem jön szememre álom* – felelte Nancy. – Azt jelenti...

– Tudom, mit jelent – szakította félbe Roland. – Miért adjátok nekem ezt a könyvet?

– Mert a történet a Setét Toronyhoz kapcsolódik – felelte Nancy –, és mert van benne egy szereplő, akinek Ed Deepneau a neve. Történetesen ő a rossz ember a könyvben.

A könyvben ő a rossz ember, gondolta Roland. *Nem csoda, hogy Nancy elvörösödött.*

– Van ilyen nevű ember a családotokban? – kérdezte.

– Volt – felelte a lány. – Bangorban, abban a városban, amelyről King a regénybeli Derryt mintázta.

Az igazi Ed Deepneau 1947-ben halt meg, abban az évben, amelyben King született. Könyvelő volt, olyan ártalmatlan, mint egy kakaós-kalácsos uzsonna. A regény szereplője viszont eszelős, aki a Bíbor Király hatalmába kerül. Megpróbál nekivezetni egy repülőgépet egy épületnek, amivel emberek ezreit ölné meg.

– Imádkozzunk, hogy ilyesmi sose történjen meg szólt komoran az öregember, és kinézett New Yorkra.

– Isten a tudója, bármi megeshet.

– A könyvben a terv kudarcot vall – folytatta Nancy.

– Noha néhányan *valóban* meghalnak, a főszereplőnek, egy Ralph Roberts nevű öregembernek sikerül megakadályozni, hogy a legrosszabb bekövetkezzék.

Roland merően nézett Aaron Deepneau unokahúgára. – A Bíbor Királyt említik benne? *A valódi nevén?*

– Igen – felelte a lány. – A bangori Ed Deepneau – a valódi Ed Deepneau – az apám negyed vagy ötöd-unokatestvére volt. A Calvinok meg tudják mutatni a családfát, ha érdekel, de igazából nincs sok kapcsolat közte és Aaron között. Úgy véljük, King öntudatlanul használhatta ezt a nevet a könyvben, hogy fölkelte a figyelmedet – vagy a miénket.

– Üzenet az alsó tudatból – tűnődött a harcos.

Nancy felragyogott. – Az ő tudatalattijából. Igen! Pontosan erre gondoltunk!

Roland nem egészen erre gondolt. Emlékezett rá, hogyan hipnotizálta Kinget 1977-ben, amikor arra intette, hogy figyeljen a Ves'-Ka Ganra, a Teknőc Énekére. King alsó tudata, az a rész, amely fáradhatatlanul próbált engedelmessé válni a hipnotikus parancsnak, az tette volna bele ebbe a könyvbe a Teknőc Énekét? Egy könyvbe, amelyet a Király alattvalói nem vettek észre, mert nem tartozott a *Setét Torony*-sorozathoz? Bizony lehet. A Deepneau név talán csakugyan sigil. Viszont...

– Nem tudom elolvasni – mondta. – Egy szót itt, egy szót amott talán, de ennél többre nem vagyok képes.

– Te nem tudod elolvasni, de a lányom igen – mondta Moses Carver. – A keresztlányom, Odetta, akit te Susannah néven ismersz.

Roland lassan bólintott. És noha máris kétségei támadtak, elméje elé vetítette a ragyogó képet, amint ülnek ketten, közel a tűzhöz – nagyobbacska hához, mert az éjszakák hidegek –, kettejük között Csi hever. Fejük fölött a sziklákon a szél üvölti a tél fagyos dallamát, ők azonban mit sem törődnek vele, mert a gyomruk tele, a testük nem fázik, mert azoknak az állatoknak a bőre takarja, amelyeket maguk ejtettek el, és van még egy meséjük is, amivel elszórakozhatnak.

Stephen King meséje az álmatlanságról.

– Majd ő elolvassa neked az úton – mondta Moses. – Az utolsó utatokon, Istennek hála!

Igen, gondolta Roland. *Egy utolsó történet, az utolsó útra, amelyen végigmennék. Azon, amely a Can'-Ka No Reyhez és a Setét Toronyhoz vezet. Vagy legalábbis jó így gondolni rá.*

– A történetben a Bíbor Király arra használja Ed Deepneau-t, hogy öljön meg egy gyermeket, egy

Patrick Danville nevű kisfiút – mondta Nancy. – Közvetlenül a támadás előtt, miközben Patrick és az anyja egy nőt várnak, aki beszédet fog mondani, a fiú rajzol egy képet, amely téged ábrázol, Roland, és a Bíbor Királyt, aki fogságba esett a Setét Torony tetején.

Roland összerázkódott. – *A tetején?* Börtönben van a Torony tetején?

– Nyugi! – szólt Marian. – Nyugodj meg, Roland! A Calvinok évek óta elemzik King műveit, minden szót és utalást, és amit kihüvelyeztek, továbbítják az új-mexikói segítő elmés *folkennek*. Noha ez a két csoport sosem látta egymást, kijelenthetem, hogy tökéletesen összedolgoznak.

– Nem mintha mindig egyetértenének – jegyezte meg Nancy.

– Az egyszer biztos! – mondta Marian annak az embernek a bosszankodásával, akinek többet kell beszélnie, mint szeretné. – De abban az egy dologban igen, hogy King célzásai a Setét Toronyra csaknem mindig álcázottak, és néha semmit nem jelentenek.

Roland bólintott. – Azért vannak az utalások, mert az alsó tudata mindig erre gondol, de néha valamilyen hiba folytán mégis értelmetlenné torzulnak.

– Igen – bólintott Nancy.

– Azonban nyilvánvalóan nem hiszitek, hogy az egész könyv hamis nyom, különben nem akarnátok nekem adni.

– Csakugyan így van – mondta Nancy. – De ez nem jelenti azt, hogy a Bíbor Király szükségszerűen a Torony tetején van bebörtönözve. Bár feltételezem, ez is megtörténhetett.

Roland a saját meggyőződésére gondolt, vagyis hogy a Bíbor Király ki van zárva a Toronyból valamilyen balkonra. Ez valódi sugallat, vagy csak olyasmi, amiben hinni szeretne?

Mindenesetre azt gondoljuk, hogy figyelned kéne erre a Patrick Danville-re – mondta Marian. – Általános vélekedés szerint létező személy, de itt semmilyen nyomát sem találtuk. Talán te megled Mennykőcsapásban.

– Vagy mögötte – tette hozzá Moses.

Marian bólintott. – A történet szerint, amelyet King elmesél a *Nem jön a szememre álom*-ban – magad is meglátod majd –, Patrick Danville fiatalon meghal. De ez lehet, hogy nem igaz. Érted?

– Nem vagyok biztos benne.

– Amikor megtalálod Patrick Danville-t – vagy amikor ő talál meg téged –, lehet az a gyermek, akit ebben a könyvben ír le King – mondta Nancy –, de lehet annyi idős is, mint Mose bácsi.

– Pechje van, ha az utóbbi az igaz! – vihogott az öregember.

Roland fölemelte a könyvet, rámeredt a vörös-fehér borítóra, végighúzta ujját a kicsit domború betűkön, amelyek olvashatatlan szavakká álltak össze. – De hát ez csak egy mese!

– 1970 tavasza óta, amikor legépelte azt a sort, hogy *A feketébe öltözött ember a sivatagon át menekült, a harcos pedig követte*, nagyon kevés olyat írt King, ami csak mese – szögezte le Marian Carver. – Lehet, hogy ő nem így gondolja, ám mi igen.

Ti viszont annyi éve temetkeztek bele a Bíbor Királyba, hogy talán árnyéokra vetődtök, már megbocsáss, gondolta Roland. Hangosan annyit mondott: – Ha nem mese, akkor micsoda?

Most Moses Carver válaszolt: – Azt gondoljuk, talán palackba zárt üzenet. – Szavaiban szívszorítóan visszhangzott Susannah beszédstílus. Roland hirtelen nagyon szeretne volna látni, és tudni, hogy jól van. Ez a vágy olyan erős volt, hogy keserű lett tőle a szája.

– ...abba a hatalmas tengerbe.

– Bocsánatodat kérem – mondta a harcos. – Nem figyeltem oda.

– Azt mondtam, véleményünk szerint Stephen King palackokat hajigál abba a hatalmas tengerbe. Abba, amit *Prim*-nek nevezünk. Abban a reményben, hogy elér téged, és a benne levő üzenet lehetővé teszi neked és az én Odettámnak, hogy elérjétek a célotokat.

– Ami elvezet az utolsó ajándékhoz – mondta Marian. – Az igazi ajándékunkhoz. Először... – kezébe vette a dobozt.

A doboz teteje zsanérral nyílt. Roland rátette a bal kezét, hogy felhajtsa, azután megtorpant, és végigmérte beszélgetőtársait. Reménykedve, feszült érdeklődéssel nézték, ami elbizonytalanította. Ezelős (ámbátor meglepően hihető) gondolata támadt: ezek itt igazából a Bíbor Király ügynökei, és amikor kinyitja a dobozt, az utolsó, amit látni fog, egy bekapcsolt csikesz lesz, amely az utolsó számokat ketyegi vissza a nulla irányába. Az utolsó hang, amit hallani fog, mielőtt a világ felrobban, az örült vihogásuk lesz és egy kiáltás: *Éljen a Vörös Király!* Ez sem lehetetlen, de eljött az a pont, amikor bízni kell valakiben, mert a másik választás a téboly.

Ha a ka azt mondja, hogy így legyen, akkor így legyen, gondolta, és kinyitotta a dobozt.

12

Sötétkék bársonyon (amelyről talán tudták, talán nem, hogy a Gileádi Királyi Udvar színe), összegöngyölt láncának fészkeben egy zsebóra hevert. Aranyfedelére három dolgot véstek: egy kulcsot, egy rózsát és – köztük, de valamivel följebb – egy tornyot, amelynek falán parányi ablakok spirálja tekeredett fölfele.

Megdöbbentő módon Roland szeme ismét könnybe lábadt. Amikor rájuk nézett – a két fiatal nőre és az öregemberre, a Tet Corporation eszére és bátorságára –, hatot látott három helyett. Addig pislogott, míg eltűntek a szellemképek.

– Nyisd fel a fedelét, nézz bele – mondta Moses Carver. – És ebben a társaságban nem kell titkolnod a könnyeidet, Steven fia, mert nem gépek vagyunk, akikre a többiek kicserélnének, ha tehetnék.

Roland látta, hogy az öregember igazat beszél, mert könnyek peregtek lefelé sötét, ráncos arcán. Nancy Deepneau szégyenkezés nélkül sírt. És noha Marian Carver kétségtelenül azzal hízelt magának, hogy keményebb anyagból gyúrták, a szeme gyanúsán fénylett.

Lenyomta a tok oldalán a kiálló bütyköt, és a fedél felpattant. Alatta finom csigavonalakkal díszített mutatók jelezték az órát és a percet, kétségtelenül hajszálpontosan. Lejjebb, saját külön köröcskéjében kisebb mutató pergette a másodperceket. A fedél belsejébe ezt véstek:

ROLAND DESCHAINNEK
MOSES ISAAC CARVER
MARIAN ODETTA CARVER
NANCY REBECCA DEEPNEAU

Hálánk jeléül

A FEHÉR A VÖRÖS FELETT,
EZ ISTEN ÖRÖK PARANCSA

– Megköszönöm szépen – mondta rekedt, remegő hangon. – Köszönöm, és a barátaim is ezt tennék, ha itt lehetnének.

Moses Carver elmosolyodott. – Roland, ha a mi világunkban aranyórát ajándékoznak, annak különleges jelentése van.

– És mi légyen az? – kérdezte Roland. A füléhez emelte az órát – valószínűleg a legszebb időmérő volt, amit életében látott –, és hallgatta gépezetének pontos, finom ketyegését.

– Azt jelenti, hogy a munka elvégeztetett, ideje visszavonulni, horgászni, unokákkal játszani mondta Nancy Deepneau. Mi viszont más okból adjuk. Az órákat számolja, amelyek elválasztanak a céltól, és jelzi, ha a közelébe érsz.

– Hogyan?

– Van egy kivételes képességekkel megáldott emberünk Új-Mexikóban felelte Marian. Fred Towne a neve. Sok mindent meglátott, és ritkán tévedett, már ha egyáltalán. Ez az óra egy Patek Philippe, Roland. Tizenkilencezer dollárba került, és a készítője, kezeskedett róla; hogy visszafizeti az árát, ha csak egyszer is siet vagy késik. Nem szükséges felhúzni, mert elemmel működik – biztosítlak róla, hogy az elem nem az Északi Központi Pozitronika vagy valamelyik fiókvállalatának a gyártmánya –, és száz évig jár. Am Fred szerint mégis meg fog állni, amikor a Setét Torony közelébe érsz.

– Esetleg elindul visszafelé tette hozzá Nancy. Figyelj rá.

– Én úgy vélem, te azt nem felejtetted el, ugye? – kérdezte Moses Carver.

– Úgy van felelte Roland. Eltette az egyik zsebébe az órát (miután még egy hosszú pillantást vetett az aranyfedél véseteire), egy másikba a dobozt. – Nagyon figyelni fogom.

– Még valamire figyelned kell mondta Marian. – Mordredre.

Roland várt.

– Okunk van azt hinni, hogy megölte azt, akit te Walternak hívsz. Várt egy kicsit. Úgy látom, nem lep meg. Megkérdezhetem, miért?

– Walter végre elhagyta álmaimat, ahogy a fájás is elhagyta a bal csípőmet és a fejemet felelte Roland. – Utoljára akkor jelent meg, amikor Calla Bryn Sturgisben voltunk, a Sugárrengés éjszakáján.

– Nem mondta el nekik, milyen borzalmasak voltak azok az álmok, amelyekben magányosan bolyongott egy kastély nyirkos folyosóin, pókhálók súrolták az arcát; mögötte (vagy talán fölötte) szaladó lábak közeledtek a sötétben), és az ébredést megelőző pillanatban vörös szemek gyúltak ki, és egy nem emberi hang súgta: *Apám*.

Komorán néztek rá. Végül Marian szólalt meg: – Vigyázz vele, Roland. Fred Towne, akit említettem, azt mondja: „Mordred éhes.” Azt mondja, ezt szó szerint kell érteni. Fred bátor ember, mégis fél a te...a te ellenségedtől.

A fiam, miért nem mondd ki?, gondolta Roland, de úgy vélte, tudja az okot. Az érzéseit akarja kímélni a lány.

Moses Carver fölállt, a lánya asztalára tette a botját. – Van még valamim számodra mondta –, illetve mindig is a tiéd volt, a tiéd, hogy magaddal vidd, és akkor tedd majd le, ha megérkeztél.

Roland őszintén zavarba jött, és még zavartabb lett, amikor az öregember lassan gombolni kezdte az ingét. Marian megmozdult, mintha segíteni akarna, de Mose papa gorombán leintette. Az ing alatt amolyan öregemberes atlétatrikó volt, amelyet Roland hátmelegítő néven ismert. Alatta kirajzolódott egy forma, amelyet Roland azonnal megismert, és a szíve csaknem megállt. Egy pillanatra ismét a tóparti házikóban volt Beckhardték hazában, Eddie társaságában –, és hallotta a saját szavait: *Akaszd a néne keresztjét a nyakadba, és amikor találkozol sai Carverrel, mutasd meg neki. Lehet, hogy sokat segít majd, amikor meg akarod győzni. Am először...*

A kereszt most vékony aranylánccon lógott. Moses Carver kiemelte a hátmelegítő alól, egy pillanatig nézte, csendes mosollyal Rolandra pillantott, majd ismét a keresztre. Ráfűjt. Roland karja lúdbőrzött, amikor Susannah azt mondta halkán:

Pimseyt az almafa alá temettük...

Azután elhallgatott. Egy pillanatig semmi sem történt. Carver elkomolyodott, beszívta a levegőt, hogy ismét ráfűjjon, de nem volt rá szükség. Mielőtt megtehetné volna, megszólalt John Cullum, aki mintha nem a keresztből, hanem a fölötte levő levegőből mondta volna jellegzetes jenki tájszólásával:

– Haver, megtettünk minden tőlünk telhetőt, és remélem, hogy ennyi elég lesz. Mindig tudtam, hogy ez kölcsönbe van, most visszakerül ahhoz, akié. Tudod, hogy amikor vége, én... – innentől a most óta halkuló szavak annyira elmosódtak, hogy még Roland éles füle sem értette. Különben is eleget hallott.

Átvette Talitha néne keresztjét, mivel megígérte, hogy a Setét Torony lábához fekteti, és a nyakába akasztotta. Visszatért hozzá, miért ne tette volna? Talán nem egy kerék a *ka*?

– Megköszönöm, sai Carver – mondta. – A magam, a valaha volt *ka-tet*-em és annak az asszonynak a nevében, aki valamikor régen nekem adta.

– Ne nekem köszönjed – felelte Moses Carver. – Johnny Cullumnak. Ő adta nekem a halálos ágyn. Azt az embert ugyancsak kemény fából faragták.

– Én... – kezdte Roland és egy pillanatig nem tudta folytatni. Túlságosan tele volt a szíve. – Köszönöm mindnyájatoknak – mondta végül. Meghajtotta a fejét, az öklét a homlokához érintette, és behunyta a szemét.

Amikor ismét kinyitotta, Moses Carver feléje nyújtotta vékony, öreg karját. – Nos, itt az ideje, hogy elinduljunk az utunkon, és te is a tiéden mondta. – Ölelj meg, Roland, adj az arcomra egy búcsúcsókot, ha nem restelled, és közben gondolj a lányomra, mert így búcsúznék tőle, ha tehetném.

Roland engedelmeskedett, és egy másik világban, a Fedic felé tartó vonaton Susannah megérintette az arcát, mert úgy rémlett, Mose papa jött el hozzá, átkarolta, elbúcsúzott tőle, sok szerencsét, jó utat kívánt.

13

Az ele-védorból az előcsarnokba lépő Roland egyáltalán nem lepődött meg, amikor látta, hogy zöldesszürke pulóvert és mohazöld nadrágot viselő nő áll a kert mellett néhány tiszteletteljesen hallgató folken társaságában. Bal cipője mellett nem egészen kutyaforma állat ült. Roland odament hozzá, megérintette a könyökét. Irene Tassenbaum felé fordult, a szeme tágra nyílt a csodálattól.

– Hallod? – kérdezte. – Olyan, mint az ének, amelyet Lovellben hallottunk, csak százszor édesebb.

– Hallom – felelte a férfi. Lehajolt, fölvette Csi. Belenézett a szörmókus aranygyűrűs szemébe, miközben a hangok zengtek körülöttük. – Jake barátja –, mondta – milyen üzenetet kaptál?

A szörmókus igyekezett, de csak valami *Dandy-o*-szerűt bírt kiejteni. Rolandnak egy régi bordal jutott eszébe, ahol arra rímelt, hogy: *Adelina bármikor kapható*.

Homlokát az állatkáéhoz szorította, és becsukta a szemét. Érezte Csi meleg leheletét. És még valamit: a szörmókus bundájának mélyén rejtőző illat arra a napsütötte szénára emlékeztetett, ahova Jake és Benny Slightman ugrált valaha. Az édesen csengő dallamba szöve még egyszer utoljára meghallotta Jake Chambers hangját:

Mondd meg neki, hogy Eddie azt üzeni: „Vigyázz Dandelóra!” El ne felejtsd!

És Csi nem felejtette el.

14

Miközben lementek a Hammarskjöld Plaza 2. szám lépcsőin, tiszteletteljes hang szólította meg őket: – Uram? Asszonyom?

Fekete öltönyös, puha fekete sapkát viselő férfi volt az. A leghosszabb, legfeketébb autó mellett állt, amellyel Roland találkozott valaha. Ahogy ránézett, rögtön szorongani kezdett.

– Ki küldte ezt a temetési szekeret? – kérdezte.

Irene Tassenbaum elmosolyodott. A rózsa felüdítette – sőt felizgatta és megrészegítette –, mégis fáradt volt. És szeretett volna beszélni Daviddel, aki mostanra valószínűleg a plafonon mászkál idegességében.

– Ez nem halottaskocsi – mondta. – Ez egy limuzin. Különleges embereknek való... vagy olyan embereknek, akik azt hiszik, hogy különlegesek. – A sofőrhez fordult. – Be tudna szólni menet közben az irodájába, hogy nézzenek utána a légitársaságok menetrendjének?

– Természetesen, asszonyom. Megkérdezhetem, melyik irodával óhajt utazni, és mi az úti célja?
– Az úti célom a maine-i Portland. Az iroda a Rubberband Airlines, ha van gépük ma délutánra.
A limuzin ablaka füstüveg volt, a kocsi homályos belsejében színes fények világítottak. Csi felugrott az egyik ülésre, és érdeklődve figyelte a mellette elsuhanó várost. Roland kissé meghökkent, amikor meglátta, hogy feltöltött italszekrény van a hosszú utasfülke egyik végében. Fontolgatta, hogy megiszik egy sört, azután úgy döntött, még ilyen enyhe ital is elég lehet ahhoz, hogy elhalványítsa a saját fényeit. Irene-nak nem voltak hasonló aggodalmai. Egy apró üvegből töltött magának valamit, ami whiskynek tűnt, azután a poharat a férfira emelte.
– Az utad mindig fölfelé vezessen, szél sose fújjon a szemedbe, kemény legény – mondta.
Roland bólintott. – Jó pohárköszöntő. Köszönöm.
– Ez volt életem három legdöbbenetesebb napja. Ezt én szeretném megköszönni neked. Hogy engem választottál – és *hogyan lefeküdtél velem*, gondolta, de ezt nem mondta ki. Ő és Dave még mindig szívesen bújtak össze alkalmanként, de egy sem volt fogható az előző éjszakához. Hát még mi lett volna, ha Roland nem olyan szórakozott? Irene nagy valószínűséggel szétrobbant volna tőle, mint egy tűzijáték-rakéta.
Roland biccentett, és a város utcáit kémlelte – Lud volt, de még fiatal, életerős változatban. – Mi lesz a te autóddal? – kérdezte.
– Ha szükségünk lesz rá, mielőtt visszatérnénk New Yorkba, megkérünk valakit, hogy hozza el Maine-be. De David Beemerje valószínűleg megteszi. Ez az egyik előnye annak, ha az ember gazdag – miért nézel rám így?
– Neked van egy olyan járgányod, amelyet Beamernek[2] hívnak?
– Ez csak becenév – felelte a nő. – A valódi neve BMW. Azt jelenti: Bayerische Motor Werke.
– Aha. – Roland igyekezett úgy nézni, mint aki mindent ért.
– Roland, föltehetek neked egy kérdést?
Az ujjait forgatva jelezte, hogy rajta.
– Amikor megmentettük az író, akkor a világot is megmentettük vele? Valahogy így volt, ugye?
– Igen – bólintott Roland.
– Miként lehetséges, hogy egy írón, még hozzá aki nem is a legjobbak közül való – elmondhatom, mivel elolvastam négy-öt könyvét –, nyugszik a világ sorsa? Vagy akár az egész világegyetemé?
– Ha nem olyan jó író, akkor miért nem hagytad abba az olvasását az első kötet után?
Mrs. Tassenbaum elmosolyodott. – Talált! Olvasható, meg kell hagyni – jó történeteket mond el, de a nyelvezete szegényes. Válaszoltam a kérdésedre, most válaszolj te az enyémmre. Isten tudja, vannak írók, akik azt hiszik, az egész világ múlik azon, amit mondanak. Norman Mailer jut az eszembe, vagy Shirley Hazzard, és John Updike. De a mi esetünkben tényleg erről van szó. Hogy lehetséges ez?
Roland vállat vont. – Meghallja a megfelelő hangokat, és elénekli a megfelelő dalokat. Vagyis röviden, *ka*.
Most Irene Tassenbaum nézett rá úgy, mint aki mindent ért.

A limuzin egy zöld védőtetős épület előtt állt meg. Az ajtóban újabb skatulyából kihúzott ember álldogált. A járdától fölvezető lépcső sárga szalaggal volt elzárva. Szavakat írtak rá, amelyeket Roland nem tudott elolvasni.

Azt jelenti: BŰNCSELEKMÉNY HELYSZÍNE, BELÉPNI TILOS – mondta Mrs. Tassenbaum. – De úgy látom, már egy ideje itt van. Tudomásom szerint leszedik, mihelyt végeztek a kameráikkal, a kis keféikkel és efféléikkel. Hatalmas barátaid lehetnek.

Roland biztosra vette, hogy a szalag csakugyan jó ideje ott van; legalább három hete. Akkor lépett be a Dixie Malacba Jake és Callahan atya, abban a tudatban, hogy a halálba mennek, de ez nem tartotta vissza őket. Láta, hogy Irene poharának az alján maradt egy kis szesz. Lenyelte, fintorgott az íztől, de élvezte, ahogy melegíti belülről.

– Jobb? – kérdezte a nő.

– Igen, köszönöm. – Megigazította a vállán az orizás táskát, és nyomában Csivel kiszállt a limuzinból. Irene megállt, hogy beszéljen a sofőrrel, akinek láthatóan sikerült megszerveznie Mrs. Tassenbaum utazását. Roland átbújt a szalag alatt, azután csak állt, hallgatta a város dudálását és dübörgését, élvezte kamaszos elevenségét ezen a ragyogó júniusi napon. Úgyszólván bizonyosra vette, hogy nem látja soha többé. Talán jobb is így. Volt egy olyan érzése, hogy New York után minden más silányabbnak tűnne.

Az őr – nyilván olyasvalaki, aki a Tet Corporationnek dolgozik, és nem a városi csendbiztosságnak csatlakozott hozzá a járdán. – Ha be akar menni, uram, valamit meg kell mutatnia.

Roland ismét elővette a fegyverövet a szatyorból, ismét letekerte a fegyvertokról, és ismét előhúzta apja fegyverét. Ez alkalommal nem ajánlotta föl, hogy odaadja, és az ismeretlen sem kérte. Csak megvizsgálta a véseteket, különösen azt, amelyik a cső végén volt, aztán tiszteletteljesen bólintott, és hátralépett.

– Kinyitom az ajtót. Ha egyszer belépett, csak magára számíthat. Ugye megérti?

Roland, aki élete nagy részében csak magára számíthatott, bólintott.

Mielőtt elindulhatott volna, Irene megfogta a könyökét, megfordította, és átkarolta a nyakát. Mivel magának is vásárolt trottőrcipőt, csak egy kicsit kellett hátrahajtania a fejét, hogy a férfi szemébe nézhessen.

– Vigyázz magadra, cowboy. – Futólag szájon csókolta – baráti csók volt –, majd letérdelt, hogy megsimogathassa Csit. – Te is vigyázz magadra, kis cowboy.

– Igyekszem – felelte Roland. Nem felejtetted el, amit Jake sírjával kapcsolatban ígértél?

– A rózsá – felelte a nő. – Emlékezni fogok rá.

– Köszönöm. – Még egy pillanatig nézte, tanácskozott ösztöneivel – sejtő-gondolataival –, azután döntött. Az orizás táskából elővette a borítékot, amely a testes könyvet rejtette... amelyet Susannah végül mégse fog felolvasni neki útközben. Irene kezébe nyomta.

Az asszony a homlokát ráncolva nézte a csomagot. – Mi van benne? Mintha könyv lenne.

– Igen. Stephen King egyik műve. Az a címe, hogy *Nem jön szememre álom*. Olvastad?

Mrs. Tassenbaum halványan mosolygott. – Te nem olvastad. Ugye?

– Nem, és nem is fogom. Csalósnak érzem.

– Nem értelek.

– Valahogy... vékony. – A mejjisi Eyebolt-szurdokra gondol.

Az asszony megemelte a könyvet. – Szerintem rohadtul vastag. Igazi Stephen King-könyv. Centiméterre árul, Amerika meg kilóra vásárolja.

Roland csak a fejét csóválta.

– Ne is törődj velem – mondta Irene. – Csak azért epéskedem, mert Ree nem tud búcsúzni, sose tudott. Azt akarod, hogy megtartsam?

– Igen.

– Jól van. Ha Nagy Steve kikerül a kórházból, talán elviszem hozzá, és dedikáltatom. Véleményem szerint tartozik nekem egy autogrammal.

– Vagy egy csókkal – mondta Roland, és ő is leróta a magáét. Most, hogy letette a könyv gondját, valahogy könnyebbnek érezte magát. Szabadabbnak. Mintha nagyobb biztonságban lett volna. Kitárta

a karját, magához szorította az asszonyt. Irene Tassenbaum ugyanolyan erővel viszonzta az ölelést. Azután Roland elengedte, könnyedén megérintette a homlokát az öklével, és a Dixie Malac ajtaja felé fordult. Kinyitotta, és hátra se nézve belépett. Megtanulta, hogy ez a legkönnyebb módja a búcsúzásnak.

16

A krómozott tartóoszlopot, amely kint volt azon az estén, amikor Jake és Callahan atya jött ide, a biztonság kedvéért berakták az előcsarnokba. Roland megbotlott benne, de mivel az ösztönei ugyanolyan gyorsak maradtak, elkapta, mielőtt felbukott volna. Lassan elolvasta a rá szerelt tábla feliratát, kimondta a szavakat, de csak egyet értett: ZÁRVA. Az ebédlőterem narancsszínű elektromos fáklyáit lekapcsolták, de az elemes vészlámpák szürke fényt adtak az előcsarnokban és a bárpult mögött. Balra boltív vezetett egy másik ebédlőterembe. Ott nem voltak vészlámpák, a Dixie Malacnak az a része olyan sötét volt, akár egy barlang. A nagyteremből beszivárgó fény megvilágított úgy másfél métert – annyit, hogy látni lehessen egy hosszú asztal végét –, azután kihunytt. A drapéria, amelyről Jake beszélt, eltűnt. Lehetett a legközelebbi rendőrkapitányság raktárában, de az is lehet, hogy lecsapott rá egy gyűjtő, aki a kuriózumokat kedveli. Roland érezte az odaégett hús enyhe, undok szagát.

A nagyteremben három-négy asztal felborult. Roland pecséteket látott a vörös szőnyegen: sok sötét foltot, szinte biztosan vért, meg valami sárgás turhát, ami... valami más volt.

Dobd el! A birka-Isten csúnya műtyürrkéje, dobd el, ha mered!

És az atya kiáltásának elmosódott visszhangja, amelyből hiányzik a félelem: *Nincs szükségem rá, hogy egy hozzád hasonló fajzat kihívásával erősítsem a hitemet, sai!*

Az atya. Még valaki, aki elmaradt.

Egy pillanatra eszébe jutott a fāragott teknős, amely az űres telken talált tornazsák bélésében rejtőzött, de most nem volt ideje, hogy megkeresse. Ha itt lenne, gondolta, akkor meghallaná a hangját, ahogy hívja őt a csendben. Nem, akárki vitte is el a drapériát, nem hagyta itt a *sköldpaddát* sem, még ha nem tudta is, mi az, nem tudta, hogy valami különös, csodálatos és túlvilági. Nagy kár. Jól jött volna.

Ment tovább az asztalokat kerülgetve, nyomában Csivel.

17

A konyhában megállt annyi időre, amíg elgondolta, miket mondhatott itt a New York-i csendbiztosság. Lefogadta volna, hogy ilyet még nem láttak a tiszta gépek és a fényes elektromosság városában. Olyan volt ez a konyha, amelyikben otthon érezte volna magát Hax, a szakács is, kamaszkorának legélesebb emléke (akinek halott lába alatt morzsákat szórtak a legjobb barátjával a madaraknak). A főzőtüzek hetek óta kialudtak, ám az itt sült hús, a hosszú disznó néven ismert jószág húsának orrfacsaró, émelyítő szaga megmaradt. Itt is voltak nyomai a felfordulásnak (a zöld csempés padlón retkes lábas hevert, az egyik tűzhely lapjára ráégett a vér). Roland el tudta képzelni, ahogy Jake keresztülverekszi magát a konyhán. De korántsem esett pánikba; ő aztán nem. Még meg is áll, hogy kikérdezze a kuktát, merre menjen tovább.

Hogy hívnak, cimborá?

Jochabim, az vagyok, Hossa fia.

Jake elmondta neki ezt a részt, de most nem az emlék beszélt Rolandhoz. A holtak hangját hallotta. Máskor is hallott már ilyen hangokat, felismerte őket.

Csi átvette a vezetést, ahogy korábban tette ugyanitt. Még mindig érezte Ake halvány, szomorú szagát. Ake előrement, de nem túl messzire; ő jó. Ake jó, Ake várni fog, és mikor eljön az idő – miután teljesítette a feladatot, amelyet Ake-től kapott –, Csi utoléri, és együtt mennek tovább, mint régen. Az ő orra erős, és ennél frissebb csapát fog találni, ha eljön az idő, hogy megkeresse. Ake megmentette a haláltól, de az nem fontos. Ake megmentette a magányosságtól és a szégyentől, miután kivetették fájának *tet*-jéből, és ez fontos.

Közben itt van még ez a feladat, amit el kell végezni. Bevezette Olan-embert a kamrába. A lépcsőre nyíló titkos ajtó zárva volt, de Olan-ember türelmesen tapogatott a dobozok között, míg rá nem jött, hogyan nyithatja ki. Minden olyan volt, mint korábban, hosszú lépcső ment lefelé a plafonon égő villanykörte homályos fényében, nyirkos, penészes bűz volt. Csi érezte a falból a futkosó patkányok szagát, meg más lényekét is, például a bogarakét, amelyeket öldösött, amikor utoljára jártak itt Ake-vel. Az jó ölés volt, boldogan ölné még többet, ha lehetne. Bár bújnának elő azok a bogarak, hogy megküzdhessen velük. De persze félnek, és igazuk is van, hiszen a fajtáik örök ellenségek. Elindult lefelé a lépcsőn, Olan-ember pedig követte.

19

Elhaladtak a kortól elsárgult hirdetésekkel (UTOLSÓ LEHETŐSÉG EGY NEW YORK-I EMLÉKTÁRGYRA!, és UTOLSÓ LEHETŐSÉG és LÁTOGASSON IDE 2001. SZEPTEMBER 11-ÉN!) teleragasztott, kihalt kioszk mellett, és tizenöt perccel később – Roland megnézte vadonatúj óráján, hogy biztos legyen benne – olyan helyre értek, ahol rengeteg üvegcserep borította a járat poros padlóját. Roland fölvette Csit, nehogy megvágja a lábát. A két falon már csak roncsok emlékeztettek valamilyen üveggel borított nyílásra. Roland egy bonyolult szerkezetet látott, mikor benézett a lyukba. Itt majdnem elkapták Jake-et valami elmecsapdával, de a fiú ismét volt olyan okos és bátor, hogy átjusson rajta. *Mindent túlélte, ám jött egy ember, aki még ahhoz is ostoba és nemtörődöm volt, hogy elvezessen egy önjáró szekeret egy néptelen úton,* – gondolta keserűen Roland. *De az se volt külön, aki odavitté.* Csi rávakkantott, mire észbe kapott, hogy Bryan Smith (és önmaga) iránti dühében túlságosan megszorította szegény kis fickót.

– Bocsánatodat kérem, Csi – mondta, és letette a földre az állatkát.

Csi megjegyzés nélkül továbbkocogott. Nem sokkal később Roland megtalálta azoknak a szétszórt hulláit, akik a Dixie Malac óta kergették a fiát. Az ősrégi folyosó pora megőrizte Eddie és az ő nyomait is, ott, ahova érkeztek. Ismét kísértethangot hallott, ez alkalommal azért az emberét, aki az üldözőket vezette.

Felismerem a neved az arcodról, és az arcodat a szádról. Ugyanolyan, mint az anyádé, aki vígan leszopta John Farsont.

Roland a bakancsa hegyével megfordította a hullát (a humit Flahertynek hívták, a faterja beleültette a félelmet a sárkányoktól, amit a harcos megtudhatott volna, ha érdekli... de nem érdekelte), és lenézett a halott arcba, amelyet máris benőtt a penész. Mellette hevert a hermelinfejű taheen, akinek az volt a végszava: *Akkor légy átkozott, chary-ka.* Ennek a kettőnek és a cimboráiknak a hullái mögött volt az ajtó, amelyen át örökre elhagyhatja a Kulcs-Világot.

Feltéve, ha még működik.

Csi az ajtóhoz kocogott, leült, és hátranézett Rolandra. A szőrmókus lihegett, de arcáról eltűnt a régi, kedvesen kaján vigyor. Roland megérintette az ajtót, rátette a kezét a tömör szellemfára. Gyöngé, zavart remegést érzett. Az ajtó még működik, de lehet, hogy már nem sokáig.

Lehunyta a szemét és az anyjára gondolt, ahogy az ő kiságya fölé hajlik (hogy mióta léptették elő a bölcsőből, azt nem tudja, de nem lehetett régen), Gabrielle Deschainre, akinek arcát színes kendővé

változtatja a gyerekszoba ablakán beeső fény, akit majd ugyanezek a gyöngéd szeretettel cirógatott kezek fognak megölni, a Magas Candor lányára, Steven feleségére, Roland anyjára: dalolva altatja a fiát, hogy álmodjon olyan országokról, amelyeket csak a gyermekek ismernek:

*Baba szívem, drágám,
Hozd ide a málnám!
Csusszit, csisszit, csasszit!
Hadd teljen a kaskám!*

Eddig utaztam, gondolta, míg a tenyere rátapadt a szellemfára. Eddig utaztam, és olyan sok embert bántottam meg az úton, olyan sokat bántottam, sebeztem vagy öltem meg, és akit megmenthettem, azt is a véletlen mentette meg, és sose menthettem meg a lelkeket, már ha van. Ez mégsem kevés: elértem az utolsó út kezdetéhez, és nem kell egyedül utaznom, ha Susannah velem jön. Talán ennyi is elég, hogy megteljen a kaskám.

– Csasszit – mondta Roland, és akkor nyitotta ki a szemét, amikor az ajtó is kinyílt. Láta, hogy Csi fürgén átugrik rajta. Hallotta a két világ közti üresség sivítését, azután maga is átlépett az ajtón, amely kis híján odacsípte a sarkát, mégsem nézett hátra.

4. fejezet FEDIC (KÉTFÉLE SZEMSZÖGBŐL)

1

Oda nézz, micsoda ragyogás!
Amikor korábban erre járt, Fedicet árnyéktalan szürkeség borította, bár ennek is megvolt az oka: nem a valódi város volt, csak annak révülékes pótléka; egy hely, amelyet Mia jól ismert, és amelyre emlékezett (mint ahogy emlékezett a kastély gyilokjárójára, ahol sokat sétált, mielőtt a körülmények – személy szerint Walter o'Dim – hús-vér testet nem adtak neki), így újra tudta teremteni. Ma viszont a kihalt kisváros szinte vakítóan ragyog (noha semmi kétség, hogy jobban fogjuk látni, ha a szemünk alkalmazkodik a Mennykőcsapás vagy a Dixie Malac alatti tárnák félhomálya után). Minden árnyék olyan éles, mintha fekete posztóból vágták volna ki. Az ég üres, felhőtlen kék. A levegő dermesztő. A szél, amely a kihalt épületek eresze alatt és a Discordia-kastély lőrési között nyüszít, őszi és valahogy merengő. Fedic állomáson ott áll egy atommozdony – a régi nép forró motorosnak hívta –, tömpe orrának két oldalán a TOPEKA SZELLEME felirattal. Sok száz év alatt a homokot repítő sivatagi szél szinte átlátszatlaná smirglizte a keskeny vezetőfülke ablakait, ám ez nem érdekes: a *Topeka Szelleme* megtette utolsó útját, és még mikor szabályosan közlekedett, akkor sem irányította humi masiniszta. A mozdony mögött csak három vagon állt. Mennykőcsapás állomásról még tucatnyival indult, sőt még akkor is ugyanekkora volt a szerelvény, amikor a kísértetváros felbukkant a láthatáron, csakhogya...

Nos, ez Susannah meséje, és meg is hallgatjuk, amikor elmondja annak az embernek, akit dinh-nek nevezett, amikor még volt *ka-tet*, hogy Roland vezesse. És itt van maga Susannah is, aki ott ül, ahol először megpillantottuk, a Gin Puppie kocsmá előtt. A lózikötő oszlopnál krómacél paripája áll, amelyet Eddie elkeresztelt Suzie Terepjáró Triciklijének. Susannah fázik, és még egy szvettere sincs, amit összehúzzon magán, de a szíve megsúgta, hogy várakozásának mindjárt vége. Nagyon reméli,

hogy a szívének igaza van, mert ez egy kísértetjárta hely. A szél jajgatása túlságosan emlékezteti a gyerekek értetlen sírására, akiket azért hoztak ide, hogy a testüket megrontsák, a szellemüket meggyilkolják.

Az utcában a rozsdás barakk mellett (a 16. Ív Kísérleti Állomás, ha nem emlékeznének) sorakoznak a sötét cyborg lovak. Újabbak is összeestek azóta, hogy Susannah erre járt; valamivel többen kattogtatják a fejüket előre-hátra, mintha azt néznék, jönnek-e már a lovasaik, akik elkötik őket. Ez azonban sosem fog bekövetkezni, mert a Töröket szabadon bocsátották, nem szükséges gyerekekkel etetni a tehetséges fejüket.

Na lám csak! Végre közeledik, akit a hölgy az egész hosszú napon és előző nap is várt, azóta, hogy Ted Brautigan, Dinky Earnshaw és még néhányan (Sheemie nem volt köztük, ő végigment az ösvényen a tisztásig, bármily sajnálatos) elbúcsúztak tőle. Nyílik a Dogan ajtaja, és egy férfi lép ki rajta. Az első dolog, amit Susannah észrevesz, hogy már nem sántít. A második, hogy új farmerban és ingben van. Menő szerkó, máskülönben ő sincs jobban felkészülve erre a hidegre, mint Susannah. A jövevény egy bundás állatkát hoz, amely a fülét hegyezi. Ez rendben is van, de a fiú, akinek az állatkát hoznia kellene, nincs itt. Nincs fiú, és a nő szíve megtelik fájdalommal. Mindazonáltal nem lepődik meg, hiszen ama férfi (ama félelmes férfi) is tudhatta, hogy Susannah lesz az, aki elkerüli az ösvényt.

Lesiklik a székéről, a kezén és lábcsonkjain lekúszik a járdáról az úttestre. Ott a magasba emeli a kezét és integet: – Roland! – kiáltja. – Hé, harcos! Itt vagyok!

A férfi észreveszi és visszaint. Azután lehajol, leteszi az állatkát. Csi robogni kezd a nő felé, alig várja, hogy ismét találkozzanak, a fejét lehajtja, fülét hátracsapja, a havon inaló menyét kecsességével száguld. Mikor kétméternyire van (legalább két méter a távolság), a levegőbe szökken, az árnyéka szabadon száll az utca kemény földje fölött. A nő elkapja. Az állatka akkora erővel csapódik neki, hogy Susannah-nak elakad a lélegzete, és hanyatt esik a felkavarodó porba, de mielőtt levegőhöz jut, rögtön nevetni is kezd. Még akkor is nevet, amikor a szörmókus rááll, kurta mellső lábaival a mellén, kurta hátsókkal a hasán, a fülét fölmereszti, kunkori farkát csóválja, és az ő arcát, orrát, szemét nyalogatja.

– Hagyd abba! – kiáltja a nő. – Hagyd abba, drágám, mert megölsz!

Mielőtt meghallja, mi csúszott ki a száján, elhal a nevetése. Csi leugrik róla, pofáját az égnek emeli, és egyetlen, hosszú üvöltéssel mindent elmond, amit a nőnek tudnia kell, ha eddig nem tudta volna. Sokkal ékesszólóbb, mintha szavakkal próbálkozna.

A nő felül, leveri a port a blúzáról. Árnyék hullik rá. Fölnéz, de először nem látja Roland arcát, mert a feje pont eltakarja a napot, amelynek a fénye vad koronát ad neki. Vonásai elvesznek a feketeségben.

De kinyújtja a kezét.

Susannah énjének egy része nem akarja megfogni a kezét. Miért akarná? Énjének egy része azt akarja, hogy itt legyen vége mindennek, menjen Roland egyedül a pusztaságba. Nem érdekes, hogy Eddie mit akart. Az sem, hogy Jake kétségtelenül ugyanazt szerette volna. Ez a napkoronás sötét alak kirángatta őt egy tulajdonképpen kényelmes életből (ó, igen, voltak kísértetei, és legalább egy komisz démona – de; melyikünknek nincsenek?). Ez a férfi először megismertette a szerelemmel, azután a fájdalommal, majd a borzalommal és a veszteséggel. Más szóval, az üzlet minősége gyorsan romlik. Ez a baljósan tehetséges kéz okozta az ő bánatát, ez a poros kóbor lovas, aki kísértelt az óvilágból ezekben az ócska bakancsokban, csípőjén két vén halálgyártóval. Ezek melodramatikus gondolatok, bíbor képek, és a régi Odetta, az Éhesek patrónája és minden tekintetben menő macska kétségtelenül kinevetné őket. Ám ő megváltozott, Roland megváltoztatta, és úgy gondolja, hogy ha valakinek van joga melodramatikus gondolatokra és bíbor képekre, akkor az Susannah, Dan lánya.

Énjének egy része szerette volna elutasítani Rolandot, nem azért, hogy abbahagyja a keresést vagy megtörje a szellemét (erre legfőljebb a halál lenne képes), csak azért, hogy kioltsa szemének maradék fényét, és megbüntesse fáradhatatlan, értelmetlen kegyetlenségéért. De a *ka* egy kerék, amelyre mindnyájan rá vagyunk kötve: a fejünk először fölfelé halad a mennyekbe, azután ismét a poklot veszi célba, ahol az agyunk is megsül. Így ahelyett, hogy elfordulna...

2

Bár énjének egy része el akart fordulni, Susannah megfogta Roland kezét. A férfi felemelte, de nem talpra állította (nem volt lába, bár egy időre kapott kölcsön egy párat), hanem a karjába kapta. Amikor meg akarta csókolni az arcát, a nő feléje fordult, így az ajkuk ért össze. *Fogja csak fel, hogy nincs félút*, gondolta Susannah, miközben belefújta lélegzetét a férfi szájába, majd visszavette Rolandét, megváltoztatva. *Fogja fel, hogy ha benne vagyok, akkor benne vagyok végig. Isten irgalmazzon nekem, a végsőkig ott leszek mellette.*

3

Voltak ruhák a Fedici Rövidáru és Konfekcióüzletben, de egy érintésre szétestek – a hónapok és az évek semmi használhatót nem hagytak. A Fedic Hotelben (CSÖNDES SZOBÁK, LYÓ ÁGYAK) Roland talált egy szekrényben néhány takarót, amelyek legalább a délután dermesztő hidegétől megvédték őket. Beburkolóztak – a délutáni szellő elég volt, hogy elviselhetővé tegye a takarók dohos bűzét –, és Susannah rögtön rákérdezett Jake-re, hogy minél előbb túlessenek a fájdalmas részén.

– Megint az író – mondta keserűen, amikor a férfi végzett a beszámolóval. – Az Isten verje meg!

– A csípőm cserbenhagyott, és a... és Jake nem habozott. – Majdnem azt mondta, a *fiú*, mert amikor Waltet üldözték, rászoktatta magát, hogy így gondoljon Elmer fiára. Amikor kapott egy második lehetőséget, megfogadta, hogy sosem teszi többé.

– Természetesen nem – mosolyodott el Susannah. – Sosem tett ilyet. Tele volt bátorsággal a mi Jake-ünk. Na és megadtad neki a tiszteletet? Hogyan? Ezt a részt is hallani akarom.

Így hát Roland elmondta, nem feledkezett meg Irene Tassenbaumnak a rózsára vonatkozó ígéretéről sem. Susannah bólintott: – Bárcsak mi is megtehettük volna ezt Sheemie barátodért. Sajnálom, Roland.

Roland biccentett. Szeretett volna egy kis dohányt, de természetesen nem volt. Ismét volt két pisztolya, és maradt hét használható Oriza tányérjuk. Ezenfelül szinte semmivel sem rendelkeztek.

– Megint utaztatott, miközben idejöttetek? Gondolom, igen. Tudtam, hogy még egy kísérlet megöli. Sai Brautigan is tudta. Meg Dinky.

– De hát nem ez okozta, Roland. A lába.

A harcos értetlenül nézett rá.

– Megvágta egy üvegszilánk a Kék Mennysorszámban vívott csata idején, és azon a helyen a levegő és a por *méreg!* – Az utolsó szót Detta köpte ki olyan erős tájszólással, hogy a harcos egészen úgy értette: *Méreg!* – A rohadt lába fődagatt... a lábujjai, mint a kalbász... azután az arca és a torka bekéült, mint a zúzódás... belázasodott... – Nagyot sóhajtott, szorosabban magára csavarta a pokrócokat. – Félrebeszélte, de a végére kitisztult a feje. Beszélte rólad és Susan Delgadóról. Annyi szeretettel és sajnálattal beszélt... – Elhallgatott, azután kitört: – Oda *fogunk* menni, Roland, odamegyünk, és ha nem éri meg a te Tornyod, akkor olyanná tesszük, hogy megérje!

– Odamegyünk – mondta a harcos. – Megkeressük a Setét Tornyot, és semmi sem állhat az utunkba, amikor odamegyünk, és kimondjuk a nevüket. Mindenkiét, aki elveszett.

– A te listád hosszabb, mint az enyém – mondta a nő –, de az enyém is éppen elég hosszú lesz.

Roland erre nem szólt, viszont felordított a robot kikiáltó, talán mert a hangjuktól magához tért hosszú álmából: – Lányok, lányok, lányok! – rikoltotta a Vidámság Kocsma és Vendéglő lengőajtaja mögül. – Vannak itt humik és vannak cybik, de ki törődik vele, ki tudná megmondani, ne törődj vele, megadják, amit mondasz, amit a lányok mondanak, amit mondasz... – szünet, aztán elüvöltötte a végszót: – KIELÉGÜLÉST? – és elhallgatott.

– Az istenekre, szomorú egy hely – mondta a férfi. – Itt töltjük az éjszakát, aztán nem látjuk többé.

– Itt legalább lemegy a nap, ami megkönnyebbülés Mennykőcsapás után, de borzasztó *hideg* van.

A férfi bólintott, majd a többiek felől kérdezte.

– Elmentek – felelte Susannah – bár volt egy pillanat, amikor nem hittem volna, hogy bárki bárhova is eljut, kivéve annak a szakadéknak a mélyét.

A fedici főutcának a kastélyfal felőli végére mutatott.

– Némelyik kocsiban volt működő képernyő, és ahogy közeledtünk a városhoz, láttuk a hidat, amelyik eltűnt. Láttuk a mélységből kiemelkedő maradványait, de középen a rés megvolt száz méter. Talán több is. Láttuk az állványzatot. Az még ép volt. A vonat addigra lelassított, de ahhoz nem eléggé, hogy bárki leugorhasson róla. Idő sem maradt. És az ugrás valószínűleg megölte volna, aki megpróbálkozik vele. Akkor úgy ötvenmérőföldes sebességgel haladtunk. És mihelyt felértünk az állványzatra, az a kurva szerkezet azonnal nyikorogni és nyögni kezdett. Valósággal zenélt. Mint Blaine, emlékszel?

De még ezen át is hallottuk, hogyan készülődik a teljes összeomláshoz. Azután inogni kezdett. Egy hang – nagyon nyugodt és vigasztaló – azt mondta: „Kisebb nehézségek adódtak, foglaljanak helyet.” Dinky átölelte az orosz kislányt, Danit. Ted a kezemet fogta, és azt mondta: „Be kell vallanom önnek, asszonyom, hogy öröm volt önt megismerni.” Valami nagyot rántott rajtunk, rohadt közel jártam hozzá, hogy kirepüljek az ülésből –, meg is történt volna, ha Ted nem tart meg – és azt gondoltam: „Ennyi, végünk, kérlek, Uram, ölj meg, mielőtt odalent bármi is belém vágja a fogát”, aztán egy-két másodpercig visszafelé mentünk. *Visszafelé*, Roland! Láttam, ahogy az egész vagon – az elsőben ültünk a mozdony mögött – megdől. Hallottuk a recsegést, ahogy a fém széthasadt. Aztán a jó öreg *Topeka Szelleme* nekilendült. Mondj, amit akarsz a régi népről, tudom, hogy egy csomó dolgot elcsesztek, de *tökös* gépeket építettek!

Aztán már csak azt láttam, hogy megérkezünk az állomásra. Ismét megszólalt a vigasztaló hang, és felszólított, nézzünk körül, szedjük össze minden holminkat. Mintha egy istenverte TWA gép ért volna földet Taplóházán! Amikor aztán kiszálltunk a peronra, akkor láttuk, hogy a kilenc utolsó kocsi eltűnt. Hál' istennek valamennyi üres volt. – Komor (és rémült) pillantást vetett az utca végébe. – Remélem, akármilyen van is ott lent, megfulladt tőlük.

Azután földerült.

– Egy jó hír azért van – ha több mint háromszáz mérőföldes sebességgel haladtunk, mert mint a boldog hang közölte, a *Topeka Szelleme* ennyire képes, akkor állva hagytuk Pókfiú uraságot.

– Én nem számítanék erre – mondta Roland.

A nő fáradtan forgatta a szemét. – Ne mondj ilyet.

– De mondok. Am Mordreddel elbánunk, ha eljön az ideje, és nem hinném, hogy az ma lesz.

– Jó.

– Jártál a Dogan alatt? Gondolom, igen.

Susannah szeme kikerekedett. – Az aztán a valami! Amellett a Grand Central úgy fest, mint egy vidéki állomás az amerikai Tahófalván. Mennyi ideig tartott, amíg megtaláltad a kifelé vezető utat?

– Ha csak én vagyok ott, még most is körbe-körbe járnék – ismerte el Roland. – Csi találta meg, merre kell kijönni. Gondolom, a szagodat követte.

– Talán igen – tűnődött Susannah. – Noha valószínűbb, hogy Jake-ét. Jártál egy széles folyosón,

amelynek a falára azt írták: MUTASSON NARANCSSZÍN JEGYET, A KÉK NEM ÉRVÉNYES?

Roland bólintott, bár a falra pingált, megfakult jelek nem sokat mondtak neki. Megtalálta azt a járatot, amelyen a Farkasok indultak a portyáikra, mert látott két mozdulatlan szürke lovat a folyosó mélyén, meg egy vicsorgó álarcot. Látott egy mokaszint is, egy amolyan autógumiból készült, emlékezetes fajtát. Tedé vagy Dinkyé lehetett, mert Sheemie Ruizt kétségtelenül cipőstül temették el.

– Nos tehát – mondta –, leszálltatok a vonatról. Hányan voltatok?

– Öten, mivel Sheemie elment – felelte a nő. – Én, Ted, Dinky, Dani Rostov és Fred Worthington – emlékszel Fredre?

Roland bólintott. Az öltönyös bankárféle.

– Körbevezettem őket a Doganban – mondta Susannah. – Már amennyire tudtam. Megmutattam az ágyakat, ahol a srácokból kilopták az agyukat, azt is, ahol Mia megszülte a szörnyetegét; az egyirányú ajtókat, amelyek még mindig működnek Fedic és a New York-i Dixie Malac között; Nigel lakosztályát.

– Ted és barátai teljesen ledöbbsentek a rotundától, ahol az ajtók vannak, főleg attól, amelyik az 1963-as Dallasba nyílik, hiszen akkor és ott ölték meg Kennedy elnököt. Találtunk egy másikat is két szinttel lejjebb – ott húzódik a legtöbb folyosó –, amelyik a Ford Színházba vezet, ahol Lincoln elnököt ölték meg 1865-ben. Megvan még annak a színdarabnak a plakátja is, amelyet nézett, mikor Booth lelőtte. Az volt a címe, hogy *Amerikai rokonunk*. Miféle emberek képesek megbámulni ilyesmit?

Roland úgy vélte, sokan képesek rá, de megtartotta a véleményét magának.

– Minden nagyon ócska... – folytatta a nő. – És nagyon forró. És kibaszottul ijesztő, ha az igazat akarod tudni. A legtöbb gép áll, víz, olaj és az Isten tudja, miféle tócsák mindenfelé. Némelyik tócsa világított, Dinky azt mondta, szerinte radioaktív sugárzás. Nem szeretek arra gondolni, mi kezd nyölni a csontyaimba, vagy mikor kezd kihullani a hajam. Voltak ajtók, amelyek mögül az a borzalmas harangozás hallatszott... az, amitől beleáll az ember fogába a fájás.

– A révülés harangjátéka.

– Ja. És némelyek mögött lények laknak. Síkos lények. Te voltál, vagy Mia, aki arról beszélt, hogy a révülés sötétjében is élnek lények?

– Én lehettem – felelte a férfi. Isten a tudója, csakugyan léteznek ilyesmik.

– Vannak abban a szakadékban is, a város alatt. Ezt Mia mesélte. „Szörnyek, amelyek fondorkodnak, párzanak, növekednek, és meg akarnak szökni”, így mondta. Azután Ted, Dinky, Dani és Fred megfogták egymás kezét. Azt csinálták, amit Ted „a kis jó lelkiállapotnak” nevezett. Még én is éreztem, noha nem voltam benne a körben, és boldog voltam, hogy érezhettem, mert az ott egy kísérteties vén hely odalent. – Összehúzta magán a takarókat. – Nem ég bennem a vágy, hogy még egyszer lemenjek.

– De elhiszed, hogy meg kell tennünk.

– Van egy útvonal mélyen a kastély alatt, amelyik a másik oldalon, Discordiában jön föl. Ted és barátai úgy találták meg, hogy régi gondolatokat, ahogy Ted fogalmazott, kísértetgondolatokat kerestek. Fred zsebében volt egy darab kréta, megjelölte nekem, bár még így is nehéz lesz megtalálni. Olyan odalent, mint a labirintus abban a régi görög történetben, ahol az a bikafejű szörny szaladgál. Gondolom, meg tudjuk találni újból...

Roland lehajolt, és megsimogatta Csi bundáját. – Megtaláljuk. Ez a kis fickó megtalálja a szagnyomodat. Ugye, Csi?

A szörmókus felnézett rá aranygyűrűs szemével, de nem szólt.

– Mindenesetre – folytatta a nő – Ted és a többiek megérintették azoknak a lényeknek az elméjét,

amelyek a város melletti szakadéokban tanyáznak. Nem ez volt a szándékuk, de megtörtént. Azok ott nem szolgálják a Bíbor Királyt, de ellene sincsenek, csak a maguk pártján állnak, és *gondolkoznak*. Telepatikusak. Tudták, hogy itt vagyunk, és amint a kapcsolat létrejött, készséggel tanácskoztak velünk. Ted és barátai azt mondták, hogy réges-rég fúrják az alagútjukat a Kísérleti Állomás katakombái alá, és közel állnak hozzá, hogy áttörjenek. Ha sikerül, oda mennek, ahova akarnak.

Roland némán töprengett néhány percig, előre-hátra billegve kopott cipősarkain. Remélte, hogy Susannah és ő messze járnak, mikor ez az áttörés megesik... de talán közvetlenül azelőtt lesz, hogy Mordred ideér, és a váltott fajzatnak szembe kell néznie velük, ha üldözni akarja őt. Mordred baba a föld alatti összörnyekkel szemben! Szívderítő gondolat!

Végül biccentett Susannah-nak, hogy folytassa.

– Hallottuk, hogy a révülés harangjátéka szól valamelyik folyosóról. Nemcsak az ajtók mögül, de némely járatokból is, amelyek nincsenek ajtóval elzárva! Tudod, hogy ez mit jelent?

Roland tudta. Ha rossz folyosóra fordulnak be – vagy ha Ted és a barátai tévedtek, amikor megjelölték az utat –, akkor ő, Susannah és Csi valószínűleg örökre eltűnnek, ahelyett hogy előbukkannának a Discordia-kastély mögött.

– Nem hagytak odalent – visszahoztak a kórházba, mielőtt továbbindultak –, aminek marhára örültem. Nem tett volna boldoggá, ha egyedül kell visszatalálnom, noha valószínűleg sikerült volna.

Roland átkarolta. – Az volt a tervük, hogy azt az ajtót használják, amelyet a Farkasok?

– Aha, a narancsszín bárcás folyosó végén. Ott jönnek ki, ahol a Farkasok, onnan megtalálják a Whye folyót, és azon túl Calla Bryn Sturgist. A Calla *folken* befogadja őket, ugye?

– Igen.

– És ha meghallják a történetet, nem fogják... nem lincselik meg őket vagy ilyesmi?

– Biztos, hogy nem. Henchick tudni fogja, hogy az igazat mondják, és kiáll mellettük, még akkor is, ha senki más nem teszi.

– Abban reménykednek, hogy az Ajtó Barlangjából visszajutnak az amerikai oldalra. – Susannah sóhajtott. – Remélem, sikerül nekik, bár kételkedem benne.

Roland is kételkedett. Ám azok mind a négyen erősek, és Tedet rendkívül határozott, leleményes embernek ismerte meg. A maniták ugyancsak erősek a maga módján, és tapasztalt utazói a világoknak. Úgy vélte, hogy Ted és barátai előbb-utóbb visszakerülnek Amerikába. Meg akarta mondani Susannah-nak, hogy sikerrel járnak, ha a *ka* is úgy akarja, azután mégsem tette. A *ka* nem tartozott a nő kedvenc szavai közé, és a harcos aligha ítéltette el érte.

– Most jól figyelj, Susannah, és gondolkozz erősen. Mond neked valamit a *Dandelo* név?

Csi felpillantott, a szeme ragyogott.

A nő elgondolkodott. – Lehet, hogy valami dereng – mondta –, de ennél többre nem telik. Miért?

Roland elmondta, mit gondol: Eddie-nek haldoklás közben egyfajta látomása lehetett valamilyen tárgyról... vagy helyről... vagy személyről. Valamiről, amit Dandelónak hívnak. Eddie ezt továbbadta Jake-nek. Jake Csinek, Csi pedig Rolandnak.

Susannah kétkedve vont a szemöldökét. – Lehet, hogy túl sok a közvetítő. Olyan, mint az a játék, amelyet gyerekkoromban játszottunk. Suttogásnak hívták. Az első srác kigondolt valamit, egy szót vagy kifejezést, aztán odasúgta a következőnek. Csak egyszer hallhattad, tilos volt megismételni. A következő srác továbbadta azt, amiről azt gondolta, hogy hallja, és így tovább. Mire elért az utolsóhoz, valami egész más lett belőle, és mindenki nagyot nevetett rajta. De ha ebben tévedünk, nem hinném, hogy nagyot nevetnénk.

– Nos – mondta Roland –, majd örökösünk, és reménykedünk, hogy igazam volt. Talántán semmit nem jelent. – Bár ebben nem igazán hitt.

– Mihez kezdünk, ha ennél is hidegebb lesz? – kérdezte a nő.
– Majd azt tesszük, amit kell. Azt is tudom, hogyan. Emiatt *most* nem kell aggódnunk. Amiatt azonban igen, hogy szükségünk van valami ennivalóra. Gondolom, ha muszáj, felkutathatjuk Nigel kamráját...
– Én nem akarok lemenni a Dogan alá, amíg nem muszáj – mondta Susannah. – Kell lennie konyhának a kórház közelében; valamivel etetniük kellett azokat a szegény gyerekeket.
Roland gondolkodott, azután bólintott. Okos ötlet.
– Most menjünk – szólta Susannah. – Annak a helynek még az emeletén se szívesen vagyok sötétedés után.

4

A Teknőchát úton, 2002. augusztus hónapban Stephen King fölébred félálmból, amely Fedicről szól. Legépele: „Még az emeletén se szívesen vagyok sötétedés után.” A szavak ott villognak előtte a képernyőn. Ez a vége annak, amit ő alfejezetnek nevez, de ez nem mindig jelenti az, hogy arra a napra végzett. Hogy mikor ér a végére a napi adagnak, az attól függ, hogy mit hall. Vagy még inkább, hogy mit nem. A Ves'-Ka Gant, a Teknőc Dalát hallgatja. A zene, amely némely napokon olyan halk, máskor meg fülsiketítően hangos, ma látszólag abbamaradt. Majd holnap visszatér. Legalábbis ez szokott történni.

Lenyomja a CTRL és a Mentés gombot. A számítógép pittyeg, jelezve, hogy a leírt anyag el van mentve. Föláll, megvonaglik a csípőjébe hasító fájdalomtól, és odamegy a szoba ablakához. Kinéz a felhajtóra. Meredek szögben emelkedik az országútig, ahol mostanában ritkán sétál (a 7-es főúton pedig soha). A csípője nagyon pocsék ma reggel, combjának nagy izmai valósággal lángolnak. Szórakozottan dörgöli a csípőjét, miközben az ablaknál áll.

Roland, te szemét, itt hagytad nekem a fájdalmat, gondolja. Úgy fut végig a jobb lábán, mint egy vörösen izzó kötél, ne mondd, Isten, ne mondd, Istenbomba, végül csak rálöcsölték a kint. Három éve annak, hogy a baleset kis, híján megölte, és a fájdalom még mindig vele van. Most már nem olyan erős, az emberi test döbbenetes mértékben képes a gyógyulásra (felspécizett moci, gondolja, és elmosolyodik), de néha igazán pocsékul érzi magát. Nem sokat gondol rá írás közben, az írás olyan, mint valami jóindulatú révülés, de ha pár órát az asztalnál tölt, mindig merevek az izmai.

Jake-re gondol. Pokolira sajnálja, hogy meg kellett halnia, és sejti, hogy ha megjelenik az utolsó kötet, az olvasók be fognak gurulni. Hogy is ne? Némelyiküknek húsz éve ismerőse Jake Chambers, csaknem kétszer annyi ideje, mint amennyit megélt a kisfiú. Irtóra be fognak rágni, és amikor válaszol nekik, hogy éppen annyira sajnálja, mint ők, pont úgy meg van lepve, akkor talán hisznek neki? Még a fényképedért se, ahogy a nagypapa szokta mondani. A *Tortúra*-ra gondol – Annie Wilkes hitvány kakaskának nevezte Paul Sheldont, amiért meg akart szabadulni a buta, üresfejű Misery Chastaintól. Annie azt ordította, hogy Paul az *író*, az pedig Istennel egyenértékű a regényalakok számára, nem kell megölnie senkit, akit nem akar.

De ő *nem* Isten. Legalábbis nem ebben az esetben. Tudja, hogy sem Jake Chambers nem volt ott a balesetnél, sem Roland Deschain – maga a gondolat is nevetséges –, ám ugyanakkor azt is tudja, hogy a dal, amelyet hallgat, ha leül divatos Macintosh szövegszerkesztőjéhez, egy ponton Jake halotti énekévé változik, és ha ezt nem veszi figyelembe, az egész Ves'-Ka Gannal elveszíti a kapcsolatot, ezt pedig nem teheti. Akkor legalábbis nem, ha be akarja fejezni, amit elkezdett. Ez a dal az egyetlen vezérfonala, a morzsák az ösvényen, amelyet követnie kell, ha ki akar jutni a regény cselekményének kusza erdejéből, amelyet ő ültetett és...

Biztos, hogy te ültetted?

Hát... nem. Az az igazság, hogy nem biztos. Lehet hívni a fehér kabátos embereket.

Egészen bizonyos vagy benne, hogy Jake nem volt ott azon a napon? Végül is mennyire emlékszel abból az istenverte balesetből?

Nem sokra. Emlékszik, hogy látta, amint Bryan Smith kisbuszának teteje kibukkan a szemhatáron, és ő rádöbben, hogy nem az úton jön, ahol kellene, hanem a puha padkán. Azután arra emlékszik, hogy Smith egy kőfalon ül, lenéz rá, és azt mondja, hogy a lába legalább hat, de lehet, hogy hét helyen is eltört. De a két emlék – a közeledés és a balesetet követő kép – között a memória filmje vörösre égett. Illetve *majdnem* vörösre.

De néha éjszaka, ha fölébred olyan álmokból, amelyekre nem egészen emlékszik...

Néha vannak... szóval...

– Néha vannak hangok – mondja. – Miért nem mondod ki?

Azután nevetve: – Hát most meg tettem.

A folyosóról közeledő körmök kopognak. Marlowe dugja be hosszú orrát a dolgozószobába. Kurta lábú, nagy fülű Welsh Corgi, öreg legény, tele jajjal és bajjal, nem is szólva a szeméről, amelyet tavaly vitt el a rák. Az állatorvos azt mondta, abból már nem épül fel, mégis ez történt. Micsoda rendes gyerek. Micsoda kemény gyerek. Azzal a sátáni vigyorával néz fel a talajszintről az íróra. *Hogy vagy, komám?* Mintha ezt mondaná az a tekintet. *Találtál ma jó szavakat? Mennyit?*

– Jól vagyok – feleli Marlowe-nak. – Mondjuk. És te?

Marlowe (akit néha Orrondinak is neveznek) válaszul megriszálja csúzos hátsó felét.

– *Már megint te – ezt mondtam neki. Ő meg azt kérdezte: „Emlékszel rám?” – vagy talán mondta: „Emlékszel rám.” Azt mondtam, szomjas vagyok. Azt mondta, nincs nála semmiféle innivaló, meg hogy sajnálja, mire hazugnak neveztem. És igazam volt, mert fikarcnyit sem sajnált. Fikarcnyit sem érdekelte, hogy szomjas vagyok, mert Jake halott volt, és ezt rám akarta kenni az a tetű, rám akarta löcsölni a felelősséget...*

– Pedig nem is történt meg – mondja King, és nézi, ahogy Marlowe visszakocog a konyhába, ahol megint ellenőrzi a tányérját, mielőtt ledőlne aludni, ami nála egyre hosszabb idő mostanában. A házban senki sincs rajtuk kívül, ilyenkor King gyakran beszél magában. – Mert ugye *tudod?* Hogy nem is történt meg?

Tudja, de akkor is *furcsa*, hogy Jake így hal meg. Szerepel minden jegyzetében, ami egyáltalán nem meglepő, mert Jake-nek a végéig el kellett volna jutnia. Különben mindnyájuknak. Persze nincs olyan mese, kivéve a rosszakat, a halva születetteket, amelyekben mindig az történe, amit az író akar, de ez annyira önállósította magát, hogy az már nevetséges. Már-már olyan, mintha figyelne valamit, ami a szeme előtt zajlik – vagy éneket hallgatna –, és nem azt írná, amit ő agyal ki.

Elhatározza, hogy vacsorára mogyoróvajás-lekváros szendvicset készít, és egy újabb napra elfelejti az egész nyomorult históriát. Ma este megnézi az új Clint Eastwood-filmet, a *Hentesmunká-t*, és örülni fog, hogy elmehet, ahova akar, azt csinálhat, amit akar. Holnap visszaül az asztalhoz, és a filmből átcsúsztat valami a könyvbe – Roland eredetileg legalább részben Clint Eastwood volt, Sergio Leone Névtelen Embere.

Ha már a könyveknél tartunk...

A kávézóasztalon fekszik egy, amelyet ma reggel küldtek bangori irodájából: Robert Browning összes versei. Természetesen benne van a *Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért* elbeszélő költemény, King hosszú (és fárasztó) történetének alapja. Hirtelen olyan gondolata támad, hogy majdnem kipukkad belőle a nevetés. Mintha az érzéseiben olvasna (lehet, hogy így van; King mindig gyanította, hogy a kutyák csak nemrég vándoroltak be Empathica országának hatalmas tudom-hogyan-érzel tartományából), Marlowe sátáni vigyora tovább szélesedik.

– Egy helye van a versnek, öregem – mondja King, és visszadobja a könyvet a kávézóasztalra. Jó

nagyot szól, mert vastag a kötet. – Egy és csakis egy helye. – Mélyebbre süllyed a székébe, és behunyja a szemét. *Csak ülök itt egy-két percet*, gondolja, bár tudja, hogy áztatja magát, hiszen csaknem biztosan elalszik. És tényleg.

NEGYEDIK RÉSZ

Empathica fehér földje

DANDELO

1. fejezet

A VALAMI A KASTÉLY ALATT

1

A 16. Ív Kísérleti Állomásának földszintjén, nem messze a kórháztól tágas konyhát találtak, mellette pedig egy éléskamrát. Találtak azonban valami mást is: a Bíbor Király valahai hadműveleti főnökének irodáját, sai Richard P. Sayre azonban már végigment az úton, és Susannah Dean villámgyors jobbjának köszönhetően elérte a tisztást. Sayre asztalán megdöbbenően teljes akták voltak négyük anyagával. Ezeket az aprítógéppel szálakra hasogatták. Voltak az iratgyűjtőkben fényképek is Eddie-ről és Jake-ről, amelyeket túlságosan fájdalmas lett volna megnézni. Az emlékek jobbak.

A falon két olajfestmény lógott. Az egyik izmos, jóképű fiút ábrázolt, kötésig csupaszon, mezítláb, kócosan, mosolyogva. Egy szál farmer volt rajta, és a hóna alatt fegyvertok lógott. Annyi idős lehetett, mint Jake. A kép nem túlságosan kellemes érzékiséget sugárzott. Susannah úgy vélte, hogy a festő vagy sai Sayre, vagy mindketten beállhattak volna a Levendulahegyi Ligába, ahogy a Village-ben emlegették néha a homoszexuálisokat. A fiú haja fekete volt. A szeme kék. Az ajka vörös. Az oldalán szederjes forradás volt, a bal sarkán anyajegy, ugyanolyan piros, mint az ajka. Előtte hófehér ló hevert, holtában kivicsorítva véres fogát. A fiú jegyes bal lába a ló vékonyán pihent, száján győzelmes mosoly ült.

– Ez itt Llamrei, Arthur Eld lova – mondta Roland. – A képe díszítette Gileád zászlait az ütközetekben, és ez volt a sigil az egész Belső-Világban.

– Akkor a kép szerint a Bíbor Király győz? – kérdezte Susannah. – Vagy ha nem ő, akkor Mordred, a fia?

Roland felvonta a szemöldökét. – Hála John Farsonnak, a Bíbor Király emberei rég győztek Belső-Világban – mondta. De aztán elmosolyodott. Ez a ragyogó mosoly annyira nem volt jellemző rá, hogy Susannah mindig elszédült a láttán. – Ám azt hiszem, hogy mi arattuk az egyetlen győzelmet, amely igazán számít. Ez a festmény nem több, mint valakinek a vágyálma. – Megdöbbenő indulattal beleöklözött az üvegbe, kirántotta a képet, amely félig elszakadt, de mielőtt darabokra tépte volna, ami kétségtelenül szándékában állt, a nő megállította, és a kép aljára mutatott, ahova apró, cirkalmas betűkkel írták a festő nevét: *Patrick Danville*.

A másik kép a Setét Tornyt ábrázolta: egy fölfelé keskenyedő, hamuszürke-fekete hengert. A Can'-Ka No Rey, a rózsák mezejének túlsó végében állt. Álmaikban a Torony magasabbnak látszott New York legmagasabb felhőkarcolóinál (ami Susannah esetében az Empire State Buildinget jelentette). A megfestett torony nem lehetett magasabb száznyolcvan méternél, de ez semmit nem vett el álomszerű fenségéből. A keskeny ablakok csigavonalban tekeredtek fölfelé, mint álmaikban. A tetején zárt erkély

volt, sokszínű, körkörös ablakkal – Roland tudta, hogy mindegyik gyűrű megfelel a Varázsló valamelyik üvegének. A legfelső gyűrű annak a rózsaszínje volt, amelyet egy bizonyos Rhea nevű boszorkány birtokolt egy darabig, a középső kör a Fekete Tizenhárom halott ébenszínét viselte.

– Ama ablak mögött van a szoba, ahova tartok – mondta Roland, és megütögette az ablakot a képen. – Ott ér véget az utam. – Hangja halk és tiszteletteljes volt. – Ez a kép nem álom után készült, Susannah. Olyan, mintha a festő megérinthette volna a Torony tégláit. Egyetértesz?

– Igen. – Ennyit bírt mondani. Elállt a lélegzete, amikor a néhai Richard Sayre irodájának falára nézett. Hirtelen minden lehetségesnek tűnt. Küldetésük vége szó szerint látható közelségbe került.

– Az a személy, aki ezt festette, járhatott ott – tűnődött Roland. – A rózsák között dolgozhatott ecsetjével.

– Patrick Danville – mondta Susannah. – Ugyanez az aláírás volt a Mordredről és a halott lóról készült képen is, láttad?

– Nagyon jól láttam.

– És azt az ösvényt látod, amely a rózsák között a torony tövéig vezet?

– Nincs kétségem afelől, hogy tizenkilenc lépés hosszú. Csasszit. És a felhők...

A nő is látta. Egyfajta örvényt alkottak, mielőtt elindultak a Toronytól, amelyhez a Sugár ösvényén jöttek, a Teknős felé. Még valamit felfedeztek a képen. A Torony külsejéből tizenöt méterenként erkélyek ugrottak ki, amelyeket derékig érő kovácsoltvas korlát zárt le. A második erkélyen vörös folt volt, és három fehér pötty: egy arc, amely túl kicsi ahhoz, hogy lássák, és két égnek emelt kéz.

– Ez a Bíbor Király? – mutatta a nő. Még üvegen át sem merte megérinteni az apró alakot. Mintha attól félt volna, hogy életre kel, és berántja őt a képbe.

– Igen – mondta Roland. – Ki van zárva onnan, ahova mindig vágyott.

– Akkor talán ha fölmehetnénk a lépcsőn, elhaladnánk mellette. Közben megmutathatnánk neki a málnát. – Amikor Roland értetlenül nézett rá, kidugta a nyelve hegyét, mutatva, mire gondol.

Ezúttal a harcos bágyadtan, szórakozottan mosolygott. – Nem hinném, hogy ilyen egyszerű lenne. Susannah sóhajtott. – Igazából én sem.

Elvégezték, amiért jöttek – tulajdonképpen jóval többet –, mégsem akaródzott elhagyniuk az irodát. A kép tartotta ott őket. Susannah megkérdezte Rolandot, nem viszik-e magukkal. Könnyű lenne kivágni a keretéből a Sayre asztalán heverő papírvágó késsel, és összetekerni. Roland megfontolta az ötletet, azután megrázta a fejét. Volt a képben valami rosszindulatú élet, amely nemkívánatos figyelmet kelthetne, úgy, ahogy az éjjeli lepkéket vonzza a fény. Vagy ha nem ez történné, akkor a harcos sejtése szerint ők tölthetnének túl sok időt a festmény bámulásával. A kép megzavarhatná, vagy ami még rosszabb, hipnotizálhatná őket.

Végül is, gondolta, lehet ez egy újabb elmecsapda. Mint a Nem jön szememre álom.

– Itt hagyjuk – mondta. – Csakhamar – néhány hónap, talán néhány hét múlva – megláthatjuk az eredetét.

– Ezt állítod? – kérdezte a nő halkán. – Roland, te tényleg ezt állítod?

– Ezt.

– Mind a hárman? Vagy Csinek és nekem még meg kell halnunk annak érdekében, hogy előtted megnyíljon a Torony? Végtére is egyedül kezdted, nem? Talán úgy is kell befejezned. Nem így akarta egy író?

– Ez nem jelenti azt, hogy meg is teheti – mondta Roland. – Stephen King nem a víz, Susannah csak a vezeték, amelyen keresztül fut.

– Értem, hogy mit mondasz, csak abban nem vagyok biztos, hogy igazán hiszek-e neked.

Maga Roland sem volt tökéletesen biztos magában. Úgy gondolta, felhívja rá Susannah figyelmét,

hogy Cuthbert és Alain is vele volt, amikor nekilátott a keresésnek Mejisben, és mikor legközelebb elindultak Gileádból, Jamie DeCurry is csatlakozott hozzájuk, így lett hármasukból négyes. Ám a keresés valójában a Jericho-hegyi csatával kezdődött, és igen, onnantól egyedül volt.

– Egy szál magamban kezdtem, de ez nem azt jelenti, hogy úgy is fejezem be – mondta. Susannah egész ügyesen közlekedett egy kerekas irodai székkal. Roland kiemelte belőle, és a jobb csípőjére ültette, amely nemrég még annyira fájt. – Te és Csi velem lesztek, amikor fölhágok a lépcsőn, velem leszel, amikor leszámolok ama fickándozó vörös manóval, és velem leszel, amikor belépek a torony tetején levő szobába.

Susannah nem szólt, de úgy érezte, hogy a harcos hazudott. Igazából mindkettejüknek hazudott.

2

Konzerveket, egy serpenyőt, két fazekat, két tányért, és két rend evőeszközt vittek magukkal a Fedic Hotelbe. Roland hozzátett egy elemlámpát, amely halványan izzott, mert az elemek már csaknem lemerültek, egy henteskést és egy ügyes, gumimarkolatú kis bárdot. Susannah talált két hálószytyrot, amelybe elpakolhatták friss fölszerelésüket, továbbá a kórház konyhájának kamrájában, az egyik magas polcon lelt három doboz zselészerű valamit.

– Ez Sterno – mondta a harcosnak, amikor Roland rákérdezett. – Jó anyag. Meg lehet gyújtani. Lassan, kék lánggal ég, olyan hőfokon, hogy főzni lehet vele.

– Arra gondoltam, rakunk egy kis tüzet a fogadó mögött – mondta a férfi. – Ahhoz biztosan nem lesz szükség ilyen büdös anyagra – mondta árnyalatnyi megvetéssel.

– Nyilván nem. De azért még jól jöhet.

– Hogyan?

– Nem tudom, mégis... – Vállat vont.

Az utcára nyíló ajtó közelében elhaladtak egy kis fülke mellett, ami valószínűleg a gondnoké lehetett, mert telezsúfolták mindenféle limlommal. Susannahnak erre a napra elege volt a Doganból, boldogan kiment volna, ám Roland okvetlenül be akart nézni a fülkébe. Nem a felmosóvödör, a seprűk, a tisztítószeresek érdekelték, hanem a sarokban levő kötél és szíjak. Az alattuk levő deszkákból Susannah kitalálta, hogy valamikor ideiglenes állványzatok készítésére használták. Azt is kitalálta, hogy Rolandnak mire kellenek a szíjak, és a szíve összeszorult. Mintha előlről kezdődne minden.

– Aszitterem, megszabadultam a cíglőléstől – mondta zsémbesen, egynél több cseppnyi dettasággal.

– Úgy látom, nincs más lehetőség – mondta Roland. – Örülök, amiért egyáltalán vagyok annyira ép megint, hogy elbírom a súlyodat.

– És nincs más út, csak a járat a kastély alatt? Biztos ez?

– Azt hiszem, át lehet menni a kastélyon is – kezdte Roland, ám Susannah máris a fejét rázta.

– Ne felejtse el, én jártam ott Miával. A Discordia túloldalán levő szakadék legalább százötven méter mély. Valószínűleg annál is több. Valamikor lehetett ott lépcső, de az mostanra eltűnt.

– Akkor maradunk a folyosónál – mondta a férfi –, és marad nekünk a folyosó. Talántán lelünk valamit, amivel utazhatsz, ha egyszer kijutottunk. Egy másik városba vagy faluba.

Susannah ismét a fejét rázta. – Azt hiszem, Roland, ez itt a civilizáció vége. És azt is hiszem, hogy jobb, ha alaposan felöltözünk, mert hideg idő jön.

Ám ruhából, az élelmiszerektől eltérően, kevés volt. Senki nem gondolt rá, hogy vákuumzáras dobozokban konzerváljon tartalék pulóvert és irhabélésű zubbonyt. Voltak takarók, de még a raktárban is olyan vékonyra koptak, hogy nem lehetett használni őket.

– Magasról leszárom – mondta Susannah gyöngye hangon. – Csak innen jussunk ki.

– Kijutunk – felelte a harcos.

Susannah a Central Parkban van, és olyan hideg van, hogy látja a lehetét. A magasban az eget a látóhatárig elborítják a fehér hófelhők. Éppen lenéz a jegesmedvére (amelyik a sziklaszigetén hempereg, láthatóan élvezi a hideget), amikor egy kéz öleli át a derekát. Meleg ajkak cuppannak hideg arcán. Megfordul, ott találja Eddie-t és Jake-et. Egyformán vigyorognak, és csaknem egyforma kötött sapkát viselnek. Eddie-é azt mondja: **BOLDOG**, Jake-é: **KARÁCSONYT!** Susannah ki akarja nyitni a száját, hogy azt mondja: „Fiúk, ti nem lehettek itt, mert meghaltatok”, azután nagy és boldog megkönnyebbüléssel rájön, hogy az egészet csak álmodta. Ki kételkedhetne benne? Nincsenek szörmókusz nevű, beszélő állatok, nincsenek embertestű, állatfejű taheenek, nincsenek Fedic és Discordia-kastély nevű helyek. És mindenekelőtt nincsenek harcosok. John Kennedy volt az utolsó, ebben igaza volt a sofőrjének, Andrewnak.

– Hoztam neked forró csokoládét! – mondja Eddie, és nyújtja a tökéletes forró csokoládét, mit schlag[3], a habon néhány csipet szerecsendió; Susannah érzi az illatát, és mikor átveszi, érzi a fiú ujjait a kesztyűben, és a tél első hópelyhei szállingóznak közöttük. Azt gondolja, milyen jó élni az egyszerű, öreg New Yorkban, milyen nagyszerű hogy a valóság, az valóság, és ők együtt lehetnek a Mi Urunk...

Melyik évében?

Összevonja a szemöldökét, mert ez komoly kérdés. Végére is Eddie a nyolcvanas évekből származik, ő viszont nem élt itt tovább 1964-nél (vagy '65 volt?) Ami Jake-et illeti, Jake Chamberst, akinek **KARÁCSONYT!** van a sapkáján, ő nem a hetvenes évek elejéről való? Ha pedig ők hárman a huszadik század második felének három különböző évtizedét képviselik, akkor mi lehet a közös bennük? Melyik évben vannak?

– TIZENKILENC – mondja egy hang a levegőből (talán Bango Skank, a Nagy Elveszett Regényalak hangja), – ez a TIZENKILENC, ez a CSASSZIT. Minden barátod halott.

A világ minden szóval irreálisabbá válik. Átlát Eddie-n és Jake-en. Amikor lenéz a jegesmedvére, látja, hogy holtan hever a szigetén, mancsai a levegőbe merednek. A forró csokoládé illata gyengül, dohszag veszi át a helyét: ásatag vakolat, ősrégi fa. Olyan szállodai szoba büze, amelyben évek óta nem aludt senki.

Ne!, nyöszörgi az elméje. Nem, a Central Parkot akarom, Mr. **BOLDOG** és Mr. **KARÁCSONYT!** urakat, a forró csokoládé illatát akarom, a december első, bártortalan hópelyheinek látványát, elegendem volt Fedicből, Belső-Világból, Középső-Világból és Végvilágból! A Saját-Világomat akarom. Az sem érdekel, ha sose látom a Setét Tornyt!

Eddie és Jake szája egyformán mozog, mintha egy dalt énekelnének, amit Susannah nem hall, de ez nem dal; ezeket a szavakat olvassa le az ajkukról, mielőtt szétszakadna az álom:

– Vigyázzatok Dandelóval!

Ezekkel a szavakkal a száján ébredt a hajnal előtti szürkületben didergő Susannah. Ha más nem is, de az a része igaz volt az álmának, hogy látszott a lélegzete. Megtapogatta az arcát, és letörölte róla a nedvességet. Nem volt olyan hideg, hogy a könnyei az arcára fagyhassanak, de nem sok hiányzott. Körülnézett a Fedic Hotel kietlen szobájában, és egész szívével azt kívánta, bár igaz lenne a Central Park álma. Először is a földön kellett aludnia – az ágy nem volt több egy széthullásra váró rozsdaszobornál –, ezért a háta megmerevedett. Másrészt a derékaljnak használt és a magára csavart

pokrócok ronggyá szakadtak, ahogy forgolódott és hanykolódott. Vastag poruk csiklandozta Susannah orrát, belepte a torkát, amitől úgy érezte, mindjárt kitör rajta a világ legrondább náthája. Mellesleg vacog, és pisilnie kell, vagyis a lábcsonkjain és félig elgémberedett kezén kell majd végigvonszolnia magát a folyosón.

De ma reggel tulajdonképpen nem ez volt a baja Susannah Odetta Holmes Deannek. Az volt a baja, hogy most riadt fel egy szépséges álomból egy olyan világban

(ez itt TIZENKILENC, minden barátod halott)

ahol olyan magányos volt, hogy azt hitte, beleőrül. Az volt a baja, hogy ezen a helyen nem szükségszerűen keleten kezd világosodni. Az volt a baja, hogy fáradt és szomorú, honvágytól szenved, fáj a szíve, gyászol és elkeseredett. Az volt a baja ebben a hajnal előtti órában, ebben a határvidéki múzeumra emlékeztető szállodában, ahol dohos takarószalakkal fojtogat a levegő, hogy úgy érezte, az utolsó két gramm híján minden vagányságot kipasszíroztak belőle. Az álmot akarta.

Eddie-t akarta.

– Látom, te is fenn vagy – szólalt meg egy hang. Susannah olyan sebesen pördült meg, hogy szálka ment a kezébe.

A harcos a folyosóra nyíló ajtónak támaszkodott. Bal válláról az a fajta, szíjából font hordszék lógott, amelyet Susannah túlságosan ismert, a jobbról bőrszák csüngött le, tele új holmijukkal és a megmaradt Orizákkal. Csi a harcos lábánál ült, és ünnepélyesen nézett a nőre.

– A frászt hozod rám, sai Deschain – mondta Susannah.

– Sirtál.

– Ne törődj vele, hogy sírok-e vagy sem.

– Jobban fogjuk érezni magunkat, ha távoznak innen – mondta a férfi. – Fedic megavasodott.

Susannah pontosan tudta, hogyan érti. Éjszaka feltámadt a szél, és mikor huhogva kerülgette a hotel eresztét és a szomszéd kocsmát, az úgy hangzott, mintha gyermekek jajgatnának – apróságok, akik annyira eltévedtek az időben és a térben, hogy sosem találnak haza.

– Jól van, de Roland – mielőtt átmennénk az utcán, be abba a Doganba, szeretném, ha megígérnél valamit.

– Milyen ígéretet kívánsz tőlem?

– Ha úgy néz ki, hogy valami elkap – valamilyen szörnyeteg az Ördög Seggéből, vagy a révülés köztes földjéről –, golyót eresztesz a fejembe, mielőtt megtörténne. Ha rád támad, tégy, amit akarsz de... mi az? Mit nyújtogatsz már megint? – Az egyik revolver volt.

– Mivel csak az egyikkel vagyok igazán jó manapság. És mivel én nem fogom elvenni az életedet. Mindazonáltal, ha úgy döntesz, hogy megteszed...

– Roland, szüntelen ámulatba ejtesz a kibaszott gátlásaiddal – mondta a nő. Egyik kezével átvette a pisztolyt, a másikkal a hátra mutatott. – És ha azt hiszed, hogy belemászom, amíg nem muszáj, akkor megőrültél.

A férfi halványan elmosolyodott. – Azért kettesben kicsit jobb, nem igaz?

Susannah sóhajtott, azután bólintott. – Igen egy kicsivel, de messze nem tökéletes a dolog. Na gyerünk, nagy ember, húzzunk innen. A seggem jégkocka, és ez a szag meg széteszi az orromat.

Mikor visszaértek a Doganba, Roland feltette a nőt a kerekas irodai székbe, és abban tolta az első lépcsőig. Susannah az ölében tartotta a zsákot és az Orizák táskáját. A lépcsőnél a harcos a csípőjére ültette Susannah-t, és lerúgta a mélybe a széket, amely idegtépő robajjal bucskázott le az utolsó fokig. – Hát, ennek vége mondta Susannah, mihelyt elült a visszhang. – Akár a tetején is hagyhattad volna,

amennyi hasznát ezentúl vehetjük.

– Meglátjuk – mondta Roland, és elindult lefelé.

– Lehet, hogy meg fogsz lepődni.

– Hát pedig nem fog szuperálni, és eztet mindketten tuggyuk! – mondta Detta. Csi kurtán, élesen vakkantott, mintha helyeselne: *Abbion!*

6

A szék túlélte a bukácsolást. Meg a következőt. De amikor Roland lehajolt, hogy megvizsgálja a szerencsétlen ütött-kopott szerkezetet, miután harmadszor is lerúgta a (szokatlanul hosszú) lépcsőn, azt látta, hogy az egyik görgő csúnyán elhajolt. Némileg emlékeztetett Susannah elhagyatott kerek kocsijára a Farkasok Csatája után a Keleti úton.

– Nem megmontam? – kérdezte a nő, és vihogni kezdett. – Asszem, Roland, ideje, hogy te cígőjded a cuccost!

A férfi ránézett. – Elküldenéd Dettát?

Susannah meglepetten nézett rá vissza, azután eszébe jutott, miket mondott utoljára. Elvörösödött.

– Igen – felelte halkán. – Bocsáss meg, Roland. A férfi fölkapta, és beleültette a hámba. Továbbmentek. Akármilyen kellemetlen volt a Dogan alatt – akármilyen *kísérteties* volt –, Susannah örült, hogy túl vannak Fedicen. Mert ez azt jelenti, hogy túl vannak a többiekén is: Lud városán, a Callákon, Mennykőcsapáson, Algul Sientón; New Yorkon és NyugatMaine-en. A Vörös Király kastélya előttük van, ám Susannah úgy vélte, amiatt nem kell túlzottan aggódniuk, mert leghíresebb lakója megőrült, és a Setét Toronyba távozott.

A felületes dolgok lekoptak. Közeledtek hosszú útjuk végéhez, nem sok aggódnivalójuk maradt. Ez jó. És ha áldozatul esik Roland megszállottságának? Nos, ha csak a sötétség van a létezés másik oldalán (ahogy felnőtt életének nagyobbik részében hitte), akkor nem sok veszítenivalója van, amennyiben nem a révülés sötétsége várja, tele lopakodó szörnyekkel. Továbbá hahó! Talán van halál utáni élet, mennyország, reinkarnáció, talán még feltámadás is az ösvény végén, a tisztáson. Tetszett neki az ötlet, és most már elég csodát látott ahhoz, hogy elhiggye, ilyesmi lehetséges. Talán Eddie és Jake várnak rá nyakig felöltözve, és a tél első hópelyhei megülnek Mr. BOLDOG és Mr. KARÁCSONYT! szemöldökén, miközben csokoládéval kínálják. *Mit schlag.*

Forró csokoládé a Central Parkban! Ehhez képest mi a Setét Torony?

7

Keresztülvágtak a körtéren, ahonnan a számtalan ajtó nyílt, aztán megérkeztek a széles folyosóra, amelynek falára azt írták: MUTASSON NARANCSSZÍN JEGYET, A KÉK NEM ÉRVÉNYES! Kicsivel arrébb, az egyik még működő neonlámpa fényében (az elfelejtett gumitalpú mokaszin közelében) megláttak a csempén valamit. Odamentek, hogy elolvassák.

Roland, Susannah! Elindultunk!

Kívánjatok sok szerencsét!

Sok szerencsét nektek is!

Az Isten áldjon meg benneteket!

Sosem felejtünk titeket!

Az üzenet alá odaírták a nevüket: Fred Worthington, Dani Rostov, Ted Brautigan és Dinky Earnshaw. A nevek alatt volt még két sor, amelyeket más kéz írt. Susannah szerint Ted lehetett. Sírn

szeretett volna, amikor elolvasta:

Elmegyünk, keresünk egy jobb világot.

Találjatok ti is egyet.

– Isten segítse őket! – mondta rekedten. – Az Isten segítse és tartsa meg valamennyiüket!

– Tarcsameg – szólt egy vékony, félénk hangocska Roland cipője mellett. Lenéztek.

– Úgy döntöttél, hogy ismét beszélni fogsz, drágám? – kérdezte Susannah, ám Csi most sem válaszolt. Hetek teltek el, amíg újra megszólalt.

8

Kétszer eltévedtek. Egyszer Csi találta meg az utat a járatok és folyosók útvesztőjében – volt, amelyikben távoli huzat nyöszörgött, volt, amelyikben közelről hallatszottak fenyegető hangok –, egyszer pedig Susannah, mert rálelt egy Mounds Bar csokipapírra, amit Dani hullatott el. Az Algul jól fel volt szerelve édességgel, a kislány derekasan megtömte a zsebeit. („Bár váltás ruhát nem csomagolt!”, mondta nevetve Susannah, és megcsóválta a fejét.) Az egyik helyen, egy ódon vasfa ajtó mögül, amely Rolandot a tengerparton látott ajtókra emlékeztette, undok rágó hangot hallottak. Susannah megpróbálta elképzelni, mi adhat ilyen hangot, de csak egy óriás, testetlen száját látott, tele porlepte, sárga agyarakkal. Az ajtón megfejthetetlen jelkép volt, amelynek már a látványától is elfogta a szorongás.

– Tudod, mi ez? – kérdezte. Roland – noha fél tucat nyelvet beszélt és még ennél is többet ismert – csak a fejét rázta. Susannah megkönnyebbült. Volt egy olyan gyanúja, hogy aki ismeri a jelképbe foglalt hangsort, ki is akarja majd mondani. Sőt talán *ki is kell* mondania. És akkor az ajtó kinyílik. Akarsz-e futni, ha meglátod, mi rág az ajtó másik oldalán? Valószínűleg. No és *tudsz-e* majd futni? Nem biztos.

Nem sokkal azután, hogy ezt az ajtót elhagyták, lementek egy másik, rövidebb lépcsőn. – Azt hiszem, erről megfeledkeztem, amikor tegnap beszéltünk róla, de most már emlékszem – mondta Susannah, és a porra mutatott a lépcsőfokokon, amelyen látszott, hogy felkavarták. – Nézd, ott vannak a nyomaink! Fred vitt le, Dinky hozott föl. Ígérem, Roland, mindjárt ott vagyunk!

De megint eltévedtek a lépcső alján, a szétfutó folyosók között, Csi ekkor vezette vissza őket a helyes irányba, miután végigkocogott egy homályos, aknaszerű járaton, ahol a harcosnak a hátán csimpaszkodó Susannah-val le kellett hajolnia.

– Nem is tudom... – kezdte Susannah, ám ekkor Csi egy világosabb folyosóra ért (*viszonylag* világosabbra: fejük fölött a neonok fele nem égett, a falakról lehullott egy csomó csempe, feltárva a sötét, szivárgó földet). A szőrmókus ráült az összejárákált nyomokra, és fölnézett rájuk, mintha azt kérdezné: *No, ezt akartad?*

– Ja! – bólintott Susannah megkönnyebbülten. – Jól van! Nézd csak, erről beszéltem neked! – Egy ajtóra mutatott, amelyre azt írták: FORD SZÍNHÁZ, 1865, NÉZZE MEG LINCOLN MEGGYILKOLÁSÁT! Ott volt üveg alatt az AMERIKAI ROKONUNK plakátja is, olyan állapotban, mintha tegnap nyomták volna. – Már csak egy keveset kell mennünk. Kétszer balra és egyszer jobbra – úgy gondolom. Különben is, ha látom, meg fogom ismerni!

Roland mindezt türelmesen viselte. Volt egy csúnya gondolata, amelyet nem közölt Susannah-val: a folyosók és alagutak útvesztője idelent talán ugyanúgy sodródik, mint a „fönti világban” az égtájak. Ha ez igaz, akkor bajban vannak.

Meleg volt idelent, hamarosan szakadt róluk a verejték. Csi erősen, kitartóan lihegett, akár egy kis

motor, de nem maradt el a harcos bal sarka mellől. A padlón nem volt por, a nyomok, amelyeket korábban hol láttak, hol nem, itt eltűntek. Az ajtók mögött viszont felhangosodtak a zajok, és mikor eljöttek az egyik előtt, valami a másik oldalon olyan erővel csapódott a deszkához, hogy a keret megszakított a falban. Csi vakkantott, lesunyta a fülét, Susannah halkan felsikoltott.

– Nyugalom! – mondta Roland. – Nem tud áttörni. Egyik sem.

– Biztos?

– Igen – felelte határozottan a harcos. Egyáltalán nem volt biztos benne. Eszébe jutott valami, amit Eddie-től hallott: *Nincs több dobásunk.*

Kerülgették a tócsákat, különösen azoknál vigyáztak, amelyek vagy lidércfénytől, vagy radioaktív sugárzástól izzottak. Elmentek egy törött cső mellett, amely unottan eregetett valami zöld gőzt. Susannah javaslatára még a lélegzetüket is visszafojtották, amíg jól el nem távolodtak tőle, ami Roland véleménye szerint rendkívül épkézláb ötlet volt.

Harminc-negyven méterrel arrébb a nő megállította. – Nem is tudom, Roland – kezdte, és a férfi hallotta, mennyire erőlködik, hogy palástolja a rémületét. – Azt gondoltam, a nehezen túl vagyunk, amikor megláttam azt a Lincoln-ajtót, de most ez... ez itt... – A hangja megremegett, a harcos érezte, hogy mélyen beszívja a levegőt, nehogy elveszítse az önuralmát. – Minden másmilyennek tűnik. És a hangok... hogy kerülnek a fejedbe...

A férfi tudta, miről beszél. Balra jelzés nélküli ajtó volt, amely ferdén ült zsanérjain, és a tetején levő hasadékból a révülés dallamtalan harangjátéka hallatszott, amely egyszerre volt borzalmas és elbűvölő. A harangszóval együtt bűzös léghuzat is érkezett. Roland sejtette, hogy Susannah mindjárt azt javasolja, menjenek vissza, amíg tehetik, és gondolják át ezt az utat a kastély alatt, ezért így szólt: – Nézzük meg, mi van arrébb. Mindenesetre ott világosabb van.

Ahogy közelebb értek egy kereszteződéshez, amelyből átjárók és csempézett folyosók vezettek minden irányba, a férfi érezte, hogy Susannah megmerevedik, majd kiegyenesedik a hátán. – Ott van! – kiáltotta. – Az a törmelékhalom! Azt megkerültük! Arra körbe mentünk, Roland, *emlékszem!*

A mennyezet egy része lezuhant a kereszteződés közepére, ahol kupacban állt a törött csempe, üvegcserep, összegubancolódozott huzal és a közönséges föld. Peremén nyomok vezettek.

– Arra! – kiáltott az asszony. – Egyenesen előre! Ted azt mondta: „Azt hiszem ez az, amit Fő utcának neveznek” és Dinky úgy gondolta, hogy igaza van. Dani Rostov szerint valaha, akkortájt, amikor a Bíbor Király megcsinálta azt az akármit, amitől Mennykőcsapás elsötétedett, egész csomó ember jutott ki erre. Viszont hátrahagyták a gondolataikat. Megkérdeztem, milyen érzés, ő pedig azt válaszolta: kicsit olyan, mintha a piszkos szappanhabot néznénk a kádban, miután leengedtük a vizet. „Nem szép”, mondta. Fred megjelölte, azután valamennyien fölmentünk a kórházba. Nem akarok felválni, de azt hiszem, jó irányba megyünk!

Tényleg így volt, legalábbis egy ideig. Nyolcvan lépéssel a törmelékhalmon túl egy boltíves nyíláshoz értek. Mögötte vibráló fehér gömbök lógtak le a mennyezetről. A falon négy odakrétázott vonás húzódott, amelyek máris kezdtek elmázolódni a csempék között átszivárgó nedvességtől. Ez volt az utolsó üzenet, amelyet a kiszabadult Török hagytak:

Kicsit pihentek, ettek egy maréknyi mazsolát egy vákuumzárolt dobozból. Még Csi is elrágcsált néhány szemet, noha abból, ahogy nyámmogta, világosan látszott, hogy nem nagyon ízlik neki. Evés után Roland visszarakta a dobozt az útközben talált bőrzsákba, és megkérdezte: – Mehetünk tovább?

– Igen, méghozzá most rögtön, mielőtt elveszítem a... *Istenem, Roland, mi volt ez?*

Mögöttük, valószínűleg az egyik folyosóból, amely a törmelékkupactól fuldokló kereszteződésből indult, halk puffanás hallatszott. Volt valami lucskos jellege, mintha egy olyan óriás lépett volna

egyed, akinek víz ment a gumicsizmájába.

– Nem tudom – felelte a férfi.

Susannah szorongva sandított hátra, de csak árnyékokat látott. Némelyik mozgott, ám ez lehetett attól is, hogy pár izzó pislogott.

Lehetett attól is.

– Ide hallgass – mondta –, szerintem jó ötlet lenne, ha olyan sebesen eltűnnénk ebből a folyosóból, ahogy csak bírunk.

– Igazad van – felelte Roland. Fél térdre ereszkedett, ujjait széttárva támaszkodott a földön, akár a futók a startnál, amikor elrugaszkodnak a startkötől. Mihelyt a nő felkapaszkodott a hevederbe, a harcos fölállt és elindult arra, amerre a falra krétázott nyíl mutatott, szaporán, már-már kocogva.

9

Tizenöt perce mehettek ebben a majdnem kocogó tempóban, amikor rothadó katonai egyenruhát viselő csontvázhoz értek. A koponyájáról még lógott a lefedt bőr, amelyből egykedvűen meredezett egy fekete hajcsomó. Állkapcsa vigyorogva üdvözölte őket az alvilágban. A csupasz medencecsont mellett egy gyűrű hevert a padlón, amely lecsúszott a halott jobbjának korhadó ujjáról. Susannah megkérdezte Rolandot, nem nézhetné-e meg. A férfi fölvette, odaadta neki. A nő megvizsgálta, annyi ideig, hogy megerősítse a gyanúját, azután elhajította. Halkan pendült egyet, azután csak a víz csöpögött, és a révülés harangozott, halkabban, de kitartóan.

– Ahogy gondoltam – mondta Susannah.

– Mi volt az? – kérdezte a férfi, és elindult.

– A fickó Jávorszarvas volt. Apámnak volt ugyanilyen gyűrűje.

– Jávorszarvas? Nem értem.

– Ez egy fraternitás. Afféle derék-öreg-fiúk *ka-tet*. De mi az ördögöt keres idelent egy Jávorszarvas?

– Kissé eszelősen nevetett.

A gömböket valamilyen ragyogó gázzal töltötték meg, amely ritmikusan, de nem teljesen azonos ütemben lüktetett. Susannah tudta, hogy jelentenek valamit, és kis idő múlva rájött, hogy mit. Ha Roland sietett, a lámpák gyorsan pulzáltak. Ha lassított (sosem állt meg, viszont takarékoskodott az erejével), a gömbök lüktetése is lelassult. Susannah nem gondolta, hogy a lámpák híven másolnák a férfi szívverését, vagy akár az övét, de ez is hozzátartozott a dologhoz. (Ha ismeri a bioritmus kifejezést, azt használta volna.) Ötvenméternyre tőlük a folyosó mindig sötét volt. Azután a fények egyenként kigyulladtak, ahogy közelebb értek. Volt ebben valami hipnotikus. Megfordult, hogy hátranézzen – csak egyszer, nem akarta, hogy a férfi kiessen a ritmusból –, és látta, hogy igen, a fények mögöttük úgy ötvenméternyre elhalványodnak. Ezek a lámpák sokkal fényesebbek voltak azoknál, amelyek a Fő utca elején pislákolnak. Azok vélhetőleg csaknem lemerítették az energiaforrásukat, amely (mint szinte minden ebben a világban) kezdi felmondani a szolgálatot. Ekkor észrevette, hogy egy gömb, amelyhez közelednek, sötét maradt. Mikor elmentek alatta, Susannah látta, hogy nem teljesen halott; elmosódott fénymag izzott a közepén, meg-megrándulva az ő testük és agyuk ütemére. Erről azok a neonreklámok jutottak Susannah eszébe, amelyekben egy-két betű gajra megy, így lesz a PABST-ból PA ST, vagy az ÍZES VIRSLI-ből ZES LI.

Harminc méterrel arrébb újabb kiégett gömbbel találtakoztak, azután még eggyel, aztán sorban kettővel.

– Van rá esélyünk, hogy nemsokára sötétben kell mennünk – mondta rosszkedvűen.

– Tudom – felelte Roland. Mintha picit lihegett volna.

A levegő még mindig áporodott volt, de a meleget fokozatosan felváltotta a hideg. Plakátok voltak a falon, ám ezek olvashatatlaná rohadtak. Egy szárazabb falcsíkon Susannah látott egyet, amelyen egy

ember éppen alulmarad az arénai küzdelemben egy tigrissel szemben. A nagymacska véres pofával tépte ki a sikoltozó ember beleit, miközben a közönség őrjöngött. Ugyanaz a sor ismétlődött a plakáton fél tucat nyelven. Fölülről a másodikat megértette. LÁTOGASSA MEG A CIRCUS MAXIMUST! JÓL FOG MULATNI! Ez volt a szöveg.

– Krisztusom, Roland! – mondta Susannah. – Irgalmas Jézusom, *mik* voltak ezek? Roland nem válaszolt, pedig tudta a választ: ez olyan *folken* volt, amely megőrült.

10

Százméterenként rövid lépcsőket iktattak a járatokba – a leghosszabb is csak tíz fokból állt –, amelyek fokozatosan levitték őket a föld gyomrába. Susannah becslése szerint körülbelül negyed mérföld után összetört kapuhoz értek, amelyet talán egy jármű tépett le a sarokvasairól. Itt újabb csontvázak voltak, még hozzá olyan sok, hogy Rolandnak rá kellett taposnia némelyikre, hogy átjuthassanak. A csontok nem recsegték, hanem nyirkosan percegtek, – ez még rosszabb volt. A falakról a legtöbb csempe lehullott, amelyek mégis megmaradtak, azok tele voltak golyó ütötte lyukakkal. Tűzharc zajlott tehát. Susannah kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de mielőtt megtehetette volna, ismét hallotta a halk puffanást. Úgy rémlett, hogy kissé hangosabb. És kissé közelebből jön. Megint hátranézett, és semmit nem látott. A fények ötven méterrel hátrébb rendben kialudtak.

– Nem szeretném, ha azt gondolnád, hogy üldözési mániám van, Roland, de azt hiszem, követnek.

– Tudom.

– Nem akarsz rálőni? Vagy egy tányért odavágni? Az a sivítás nagyon ijesztő tud lenni.

– Nem.

– Miért nem?

– Lehet, hogy nem tudja, mik vagyunk. Ha lősz... tudni fogja.

Beletelt pár pillanatba, mire Susannah megfejtette, mit mondott Roland: nem tudja, hogy a golyók – vagy akár egy Oriza – megállíthatnák azt a valamit, ami mögöttük van. Vagy ami még rosszabb: *tudja, hogy nem*.

Amikor ismét megszólalt, nagyon igyekezett, hogy nyugodt legyen a hangja, és úgy gondolta, tűrhetően sikerült. – Gondolod, hogy abból a szakadékból jött?

– Meglehet – mondta Roland. – De az is lehet, hogy a révülés teréből jutott át. Most hallgass.

Gyorsított, elérte a kocogó tempót, és ezt a sebességet tartotta. Susannah elámult, hogy mennyire mozgékony, amióta elmúlt a csípőjéből a fájdalom, de hallotta a lihegését is, és érezte, hogy emelkedik süllyed a válla – gyorsan, zihálva vette a levegőt, és olyan erővel fújta ki, ami majdnem úgy hangzott, mint egy indulatos kiáltás. Susannah mindent megadott volna érte, ha mellette futhatna a saját erős lábán, amelyet Jack Mort lopott el tőle.

Fejük fölött az izzók gyorsabban lüktettek. Mivel itt megritkultak, feltűnőbb lett a pulzálás. Közös árnyékuk hosszabbra nyúlt két gömb között, majd fokozatosan rövidült, ahogy közeledtek a következő Lámpához. A levegő lehűlt, a padlócsempe felgyűrődött. Volt, ahol szétrepedt, a félredobált zúzalék helyén fenyegető csapdák leselkedtek az óvatlanokra. Csi ezeket könnyedén kikerülte, és mostanáig Rolandnak is sikerült.

Susannah éppen azt akarta mondani, hogy egy ideje nem hallja az üldözés hangjait, amikor mögöttük hatalmas, lihegő lélegzetet vett valami, A levegő elindult visszafelé, és megrángatta Susannah csigás hajgyűrűit. Óriási cuppanás hallatszott, amitől majdnem fölsikoltott. Akármilyen jön is mögöttük, az nagy. Nem!

Irdatlan.

Lerohantak egy újabb kurta lépcsőn. Ötvenméternyire mögöttük három lüktető gömb adott homályos fényt, de azokon túl nem volt más, csak a sötétség. A folyosó foghíjas csempéi, hepehupásan korhadó padlója olyan mély sötétségbe olvadt; amely szinte anyagszerű volt, mint a lazán összehajtogatott fekete posztó... Ebbe fognak beleszaladni, gondolta Susannah, és a lendület egy darabig viszi őket előre. Azután az anyag rugóként löki vissza őket, egyenesen neki annak a valaminek, ami jön utánuk. Susannah egy pillanatig láthatja, de olyan félelmes és idegenszerű lesz, hogy az elméje nem fogadja majd be a látványt, és ez lesz a szerencséje. Azután rájuk veti magát és... Roland lassítás nélkül rohant bele a sötétbe, és az természetesen nem lökte vissza őket. Először még volt némi fény, valamennyi mögülük is szivárgott, egy kevés a fejük fölött is izzott (néhány gömb még képes volt kicsiholni magából egy kis haldokló fényt). Ennyi éppen elég volt, hogy meglássanak egy újabb kurta lépcsőt: első fokát csontvázak szegélyezték, amelyekről rongyok fityegtek. Roland megállás nélkül lesietett a kilenc lépcsőfokon. Csi mellette futott, szinte táncolt lefelé a lépcsőn: füle a koponyájához lapult, bundája fényesen hullámozott.

– Ugass, Csi, hogy ne menjünk egymásnak! – parancsolta Roland. – Ugass!

Csi vakkantott. Susannah harmincig számolt, ekkor a férfi ismét kiadta a parancsot, és Csi vakkantott.

Roland, mi lesz, ha újabb lépcsőhöz érünk?

– Oda fogunk érni – felelte a férfi, és mire a nő kilencvenig elszámolt, tényleg odaértek. Susannah érezte, hogy a harcos előrebillen, a lába imbolyog. Azt is, hogy a derekában minden izom megfeszül, mikor a kezét maga elé nyújtja, de nem esik el.

Susannah csak csodálni tudta a reflexeit. Roland bakancsai habozás nélkül kopogtak lefelé a sötétben. Tizenkét lépcsőfok? Tizennégy? Mielőtt igazán nekiláthatott volna számolni, ismét kiegyenesedett a talaj. Most már tudta, hogy a férfi képes megküzdeni a lépcsővel még sötétben is, futás közben is. De mi lesz, ha a lába beleakad egy lyukba? Isten tudja, bizony megvan a lehetősége, mivel a padló elrohadt. És mi van akkor, ha nekiszaladnak egy csontváztorlasznak? A lapos padlón, annál a sebességnél, amellyel Roland halad, ez hatalmas esést jelentene. Vagy, tegyük föl, az egyik kis lépcső tetején ütköznek egy csonthalomba? Igyekezett behunyni lelki szemét, hogy ne lássa, amint Roland nyomorék toronyugróként elszáll a sötétben, de nem sok sikerrel járt. Vajon *nekik* hány csontjuk törik, amikor belecsapódnak a padlóba? *A francba, drágám, mondj egy számot*, felelné erre Eddie. Ez a vágta örültség!

De nem volt választásuk. Susannah most már tisztán hallotta a valamit, nem csupán szörcsögő lélegzetét, de valami smirgliző neszt is, mintha csúszna a járat egyik falán – vagy kettőn. Időnként lehulló csempe csörömpölt. Ezeknek a hangoknak az alapján kénytelen volt képet alkotni róla: látott egy nagy, fekete férget, amelynek ízelt teste faltól falig betölti a folyosót, időnként lever egy-egy laza kerámianégyzetet, aztán szétmorzsolja őket kocsonyás testével, miközben éhesen siet előre, folyamatosan csökkentve a távolságot maga és áldozatai között.

Egyre gyorsabban közeledett. Susannah tudni vélte, miért. Korábban egy mozgó fényszigetben futottak. Akármilyen jön is mögöttük, nem szereti a fényt. Eszébe jutott a zseblámpa, amelyet Roland a zsákba gyömöszölt, de az friss elem nélkül csaknem használhatatlan. Húsz másodperccel azután, hogy bekapcsolja, máris kialszik a hosszú rúd végén a fény.

Illetve... várjunk csak!

A rúd!

A lámpa hosszú rúdja!

Belenyúlt a Roland oldalán ugráló bőrzsákba. Kitapintotta az élelmiszerkonzerveket, de nem ételre

volt szüksége. Végre megtalálta, amit keresett, fölismerte a tetején körbefutó, kerek vójatról. Nem volt idő azon töprengeni, hogy miért érzi azonnal bensőségesen és meghitten ismerősnek; Dettának megvoltak a maga titkai, és valószínűleg ezekhez tartozott valami, amihez Sternót használt. Fölemelte a dobozt, hogy szagról is ellenőrizze, nem téved-e, rögtön orrba is verte magát, mert Roland megbotlott valamiben, talán a padló egy gödrében, talán egy csontvázban és ismét küzdenie kellett, hogy el ne veszítse az egyensúlyát. Most is győzött, de végül veszíteni fog, és a valami rájuk veti magát, mielőtt fölkelhetnének. Susannah érezte, hogy meleg vér szivárog az arcán, mögöttük a valami megérezhette a szagát, mert fülsiketítő, nyálkás hangon elbődült. Susannah egy gigászi aligátorra gondolt a floridai mocsárban, amint pikkelyes fejét a hold felé emelve üvölt. És olyan közélről hallatszott!

Ó, édes Istenem, adj időt, gondolta. *Nem akarok így elmenni, az egy, hogy lelőnek, de hogy a sötétben élve egyenek meg...*

Az más.

– *Siess!* acsargott Rolandnak, és a combjával az oldalát rugdosta, ahogy a lovas nógatja ugrásra fáradt hátasát.

Rolandnak sikerült valahogy gyorsítania. Lélegzete most már hangos, kínos lihegés volt. Még akkor sem zihált ennyire, amikor a commalát járta. Ha folytatja, a szíve kiszakad a helyéből. Mégis...

– Gyorsabban, Tex! Adj bele mindent, a rohadt életbe! Lehet, hogy lesz egy dobásom, de közben neked mindent bele kell adnod!

És odalent, a Discordia-kastély alatti sötétben Roland gyorsított.

12

Susannah belefúrta szabad kezét a zsákba, és megmarkolta az elemlámpa nyelét. Kihúzta, a hóna alá szorította (tudta, hogy ha elejti, akkor sosem találja meg többé), azután feltépte a Sterno biztonsági zárát, és megkönnyebbülve hallotta a vákuum sziszegését. Megkönnyebbült, de nem csodálkozott ha a zár sérült lenne, az éghető zselé régen elpárolgott volna, és a doboz sokkal könnyebb lenne.

– Roland! – kiáltotta. – Roland, gyufa kell!

– Ing – zseb! lihegte a férfi. – Vedd ki!

De először leejtette a lámpát abba a hasadékba, ahol az ágyéka találkozott a férfi hátával, majd felkapta, mielőtt kiesett volna. Most, miután fogást változtatott rajta, belemerítette a Sternóba. Ahhoz, hogy a gyufát is fogja a doboz és a zselébe mártott elemlámpa mellett, egy harmadik kézre is szüksége lett volna, így hát elhajította a dobozt. Még kettő van a zsákban, de ha ez nem jön be, akkor úgyszem lesz esélye elővenni a többi.

A valami megint elbődült. Úgy hangzott, mintha közvetlenül mögöttük lenne. Már a szagát is érezni lehetett, olyan volt, mint egy társzekerre való, napon rothadó hal.

Susannah a harcos vállára támaszkodott, és kihúzott egy szál gyufát a zsebéből. Talán még van ideje meggyújtani; kettőre már nem lesz. Roland és Eddie képesek voltak meggyújtani a hüvelykujjuk körmén, ám Detta Walker olyan trükköt ismert, ami kétszer annyit ért, többször használta, hogy imponáljon fehér balekjainak az út menti csárdákban. Pofát vágott a sötétben; vicsorgott, a két felső metszőfoga közé nyomta a gyufa fejét. *Eddie, ha ott vagy, segíts nekem, drágám most segíts meg!*

Megrántotta a gyufát. Valami forró perzselte meg a szájpadrását, érezte nyelven a kén ízét. A gyufa lángja elvakította sötétbe szokott szemét, de annyira azért látott, hogy odanyomja a lángot a zselés rúd oldalához. A Sterno azonnal meggyulladt, a csőből fáklya lett. Gyenge volt a fénye, de fény volt.

– *Fordulj meg!* – kiáltotta.

Roland azonnal megállt – nem kérdezett, nem tiltakozott, sarkon fordult. Susannah előretartotta a

fáklyát, és egy pillanatra mindketten látták valami nedvesnek a rózsaszín, albínó szemekkel borított fejét. Alattuk csapóajtó méretű száj nyílt, amelyben csápok vonaglottak. A Sterno nem égett valami fényesen, de ebben a styxi sötétségben elég erős volt, hogy a lény visszahőköljön. Mielőtt ismét eltűnt a feketeségben, Susannah látta, hogy minden szemét behunyja, és átfutott az agyán, hogy milyen érzékenyek lehetnek, ha még ez a fakó kis láng is képes...

A folyosó két oldalát csonthalmok szegélyezték. Kezében máris forrósodott a lámpa kiszélesedő része. Csi örjögve ugatni kezdett, fejét leszegve nézte a sötétséget, kurta lábait szétvetette, minden szál szőre fölmeredt.

– Guggolj le, Roland, guggolj le!

A férfi engedelmeskedett, Susannah odaadta neki a rögtönzött fáklyát, amely máris pislákol. A rúdján futkosó sárga lángok megkékültek. A lény a sötétből ismét felbőgött, és Susannah megint látta hullámzó alakját. Ahogy a fény halványult, rögtön előbbre kúszott.

Ha a padló vizes, akkor nekünk löttek, gondolta Susannah, de amikor egy combcsont után tapogatózott, érezte, hogy száraz. Lehet, hogy reménykedő érzékszervei csapják be – tisztán hallotta, hogy valahol elől víz csöpög a mennyezetről –, bár ebben kételkedett.

Benyúlt a zsákba egy másik doboz Sternóért, de az először beragadt. A lény közeledett, felemelte gümőfejét, látszott, hogy számtalan torz, kurta lába van.

Tehát nem féreg, hanem gigászi százlábúféle. Csi a nő elé plántálta magát, ugatott, kivicsorította valamennyi fogát. Csi lesz az első, akit a kreatúra elkap, ha nem...

Ekkor ujjja besiklott a nyitógyűrű alá, amely szinte ráragadt a fedélre. Pukkant, szisszent valami. Roland ide-oda lengette a fáklyát, igyekezett életet lehelni az elalvófélben levő lángokba (közben üzemanyaghoz is juttatta őket). Susannah látta, hogy halványodó árnyékuk eszeveszetten ráng a rohadó, csempézett falon.

A csont feje túl nagy volt a dobozhoz. Susannah félig kifordult a hámból, markolt a zseléből, bekente a csontot. Ha nedves, akkor csak a borzalom néhány percét nyerték vele. De ha száraz, akkor talán... csak talán...

A lény közelebb kúszott. Szájának burjánzó tapogatói között agyarak hegyesedtek. Még egy pillanat, és olyan közel lesz, hogy ráveti magát Csire, és úgy elkapja, akár a gekkó a legyet a levegőben. Oszló halszaga orrfacsaró és gyomorkavaró volt. És mi lehet mögötte? Miféle újabb ocsmányságok?

Nem volt idő rá, hogy ezen töprengjen.

Combcsontfáklyáját beletartotta az elemlámpát körbenyaldosó, fakuló lángokba. A tűz sokkal erősebb volt – messze erősebb –, mint amire számított: a lény ez alkalommal legalább annyira fájdalmában, mint meglepetésében üvöltött. Undorító cuppogás hallatszott, mintha sarat szorítának össze nejlonban, a szörnyeteg tolatott.

– Aggyá még csontokat! – mondta Susannah, ahogy Roland elhajtotta az elemlámpát: – És ügyejjé, hogy száraz legyen a szerszám! – Igazi disznó, dettás kotkodácsolással röhögött a saját viccén (ha már más nem teszi).

Roland még mindig lihegve engedelmeskedett.

Mentek tovább a folyosón, Susannah hátrafelé fordulva lovagolt, nem volt kényelmes, de meg lehetett csinálni. Ha kijutnak innen, a háta két-három napig fájni fog. És örülni fogok minden lüktetésnek, mondta magában. Rolandnak még mindig megvolt az a pólója, amelyet Irene Tassenbaumtól kapott. Felnyújtotta Susannah-nak, aki rácsavarta a csontra, és olyan magasra tartotta, amennyire tehetette úgy, hogy ne veszítse el az egyensúlyát. Roland nem futhatott – Susannah

valószínűleg kiborul a hámból, ha megteszi –, de fűgően lépkedett, időnként meg-megállva, hogy fűlszedjen egy célirányos kar vagy lábcsontot. Csi hamar megértette, mirűl van szó, és a fogai között hozta a csontokat a harcosnak. A lény továbbra is követte őket. Susannah többszűr látta nyálkásan csillámlű bűrét, és ha visszahűzűdűdűt is a fáklya reszketeg fűnye elűl, akkor is hallhatták cuppogű lűpűseit, mintha egy őriás jűnűne műgűttűk olyan csizmában, amelybe belement a sár. Susannah kezdte azt hinni, hogy ez a farkának a hangja. Olyan iszonyat rohanta meg, amely nem okoskodűdűt, de olyan erűs volt, hogy kis hűjűn elvette az eszűt.

Farkának kell lennie! Az elműje csaknem űvűlűtűt. Egy fark, amelynek ilyen hangja van, tele lehet vűzűzűl, vagy kocsonyával, vagy fűelig alvadűt vűrrel! Krisztusom! Istenem! Krisztusom!

Nemcsak a fűny tartotta vissza a lényt a támaraűstűl, gondolta Susannah, hanem az is, hogy fűel a tűzűtűl. Aműg a folyosűn a rűszűn jűrtak, ahol műg műkűdűtek az izzű gűmbűk, a kreatűra nyilván meglapult, és arra gondűlűt (ha tud gondolkodni), hogy kivár, és elkapja őket a sűtűtűben. Susannah űgy kűpűzelte, ha a lény tudta volna, hogy ők kűpesek tűzet gyűjtani, akkor egyszerűen lecsukja nűhány vagy valamennyi szeműt, és ott támaraűd, ahol mår csak nűhány gűmb műkűdűk, és a fűny gyengűbb. Most viszont ideiglenesen elhagyta a szerencűseje, mert a csontok meglepűen jű fáklyának bizonyűlűt (hogy esetleg a Sugár segítű őket a menekűlűsben, az fűl sem merűlűt Susannah-ban). A kűrdűs csak az, kitart-e a Sterno. Most, hogy a csontok maguktűl is űgűtek, ha egyszer tűzet fogűt, Susannah takarűkoskodhatűt a kocsonyával – leszáműtva nűhány nedves csontűt, amelyeket eldobűt, miűtűn meggyűjtotta velűk a kűvetkűzű fáklyát –, de műgiscsak távalalni kellett a tűzet; mår is a harmadik, egyben utolsű doboz fenekűn jűrt. Keservesen fájűlűta, hogy az elsű doboz elhajűtűta, amikor a lény kűzeledűt, de nem nagyon tudta, mi mår tűhetűt volna. Azt sem bánta volna, ha Roland gyorsabban megy, noha sejtűte, hogy a harcos most mår akkor sem tudna sokkal gyorsabban menni, ha ő megfordűlna és belűkapaszkűdűna. Talán egy kurta roham, de annál tűbb biztos nem telűe tűle. űrezte, hogy az izmai reszketűnek az ing alatt. Kűzel jűrt ahhoz, hogy kidűljűn.

űt perccel kűsűbb, amikor Susannah kimert egy marűk zselűt, hogy bekenjen vele egy izzűletet a sűpcsont fűlűtűt, ujjai hozzűűrtűk a doboz aljához. A sűtűtűbűl űjabb vűzenyűs dobbanásűk hallatsűzűtűk. Barátjuk farka, makacsűdűdűt Susannah elműje. Lűpűst tart velűk. Várja, hogy kifogyűn az űzemanyag, és a világ isműt elsűtűtedűjen. Akkor támaraűdűni fog. Azután pedig enni.

14

Visszavonulási tervre volt szűksűgűk, ezt egyre cáfűlűhatatlanabban űrezte Susannah, amikor ujjai megűrintűtűtűk a doboz aljűt. Tűz perccel és hárűm fáklyával kűsűbb mår űppen szűlni akart a harcosnak, hogy állűn meg, ha egy kűlűnűsen nagy csonthalomhoz űrűnek. Ott máglyát rakhatűk csontokbűl és rongyokbűl, és amikor tűzesen lobog, akkor egyszerűen elrohannak. Amikor – és ha – meghalljűk, hogy a szűzlábű űttűrt, Roland kűnnyűthet a terhűn, és felgyűrsűthet, ha őt ott hagyja. Susannah ebben nem látűt semmi űnfelűldűzűst, pusztán logikusnak tekintűte – semmi oka, hogy a szűrnyeteg szűzlábű mindkűtűjűkűt elkapja, ha van rá műd, hogy ezt elkerűljűk. űs aműg lehet, nem hagyja magűt elkapni. űlve biztosan nem. Van fegyvere, és hasznalni is fogja. űt golyű Sai Szűzlábűnak; ha műg azután is kűzeledűk, a hatűdik sajűt magának.

Mielűtűt azonban ezt kifejűthette volna, Roland hárűm szűt mondűt, amelyek Susannah-ba fojűtűtűk az okfejűtűst. – Fűny – lihegte. – Fűnt, elűttűnk.

Susannah hárűnűzűtűt, és elűszűr semmit nem látűt, valószínűleg a magasba eműlűt fáklya miatt. Azután megpillantűta a sápadűt, fűhűr izzűst.

– űjabb gűmbűk? – kűrdűzte. – Egy csűk, amely műg műkűdűk?

– Talán. De nem hinném.

Öt perccel később a nő meglátta a padlót és a falakat az utolsó fáklya fényében. A padlót finom por és kavicsok borították, amelyeket csakis kívülről fújhatott ide a szél. Susannah a levegőbe lökte a kezét és a trikóba csavart, lángoló csontot, és fölvisított a diadaltól. Mögöttük a lény dühösen, csalódottan bömbölt, ami igen jólesett Susannah-nak még akkor is, ha libabőrös lett a hangtól.

– Viszlát, aranyom! – vijjogta. – Viszlát, sokszemű pöcs!

A lény ismét elbődült, és előrerontott. Susannah tisztán látta egy pillanatra a hatalmas húsdaganatot, amelyet nem lehetett arcnak nevezni a lefittyedő száj ellenére sem; a rücskös faltól felhasogatott, váladékozó szelvényeket; négy vastag, karszerű tapogatóját.

Susannah fölsikoltott, feléje lökte a fáklyát, mire a lény újabb fülsértő üvöltéssel meghátrált.

– Sosem tanított meg rá a mamád, hogy helytelen piszkálni az állatokat? – kérdezte Roland, és a hangja olyan száraz volt, hogy a nő nem tudta megmondani, most viccel-e, vagy komolyan gondolja.

Öt perccel később kiértek a szabadba.

2. fejezet PUSZTASÁG SUGÁRÚT

1

Omladozó boltív alatt léptek ki egy domboldalba, egy félhenger alakú barakk mellett, amely formára a 16. Ív Kísérleti Állomásra hasonlított, de jóval kisebb volt. A kis épület teteje elrozsdásodott. Előtte csonthalmok magasodtak nagyjából kör alakban. A körülöttük levő sziklák megfeketedtek, néhol össze is töredezték; az egyik vándorkő, amely akkora volt, mint a Török börtöne, kettéhasadt, feltárva ásványoktól szikrázó belsejét. Hideg volt, hallották a szél szüntelen zúgását, de a sziklák megvédték őket a legrosszabbtól, így néma hálával tekinthettek a szúrós kék égre.

– Valami csata volt itt, ugye? – kérdezte Susannah.

– Igen, így is mondhatnám. Nagy csata volt, és régen történt – lihegte a harcos.

Tábla hevert a földön a barakk félig nyitott ajtaja előtt. Susannah ragaszkodott hozzá, hogy Roland tegye le, mert meg akarta fordítani, hogy elolvashassa. Roland engedelmeskedett, azután leült, egy sziklának vetette a hátát, és a Discordia-kastélyt bámulta, amely most már mögöttük volt, nem előttük. Két torony meredt az égre, az egyik ép, a másik majdnem tövig rom. Roland csak azzal törődött, hogy kiszuszogja magát. A föld nagyon hideg volt, és már tudta, hogy a vándorlásuk a Pusztaságban nem lesz babazsúr.

Susannah közben fölemelte a táblát. Egyik kezével tartotta, a másikkal ledörgölte róla az avatag szutykot. A hideg is kilelte, amikor elolvasta az angol szavakat:

EZ AZ ELLENŐRZŐ PONT BEZÁRT.
ÖRÖKRE.

Alatta egy vörössel mázolt szem meredt fenyegetően Susannah-ra. *A Király Szeme.*

2

A barakk központi helyiségében nem volt semmi, csak összetört eszközök és sok hiányos csontváz. A szomszédos raktárhelyiségben kellemes meglepetés várta őket: polcok, tele ételkonzervvel – több volt, mint amennyit el tudtak vinni –, és még több Sterno. (Úgy vélte, ezek után Roland sem húzza a

száját a konzerv-melegre, és igaza volt.) Ügyszólván gépiesen dugta ki a fejét a raktár hátsó ajtaján, nem számítva rá, hogy bármit találna újabb csontvázakon kívül, és csakugyan volt ott egy. A jutalom pedig a jármű volt, amelyen a szétszórt csontok heverték: egy kiskocsi, olyasfajta, amilyenben akkor ült, amikor Miával tanácskozott a kastélyban. Ez kisebb volt, de sokkal jobb állapotban. Nem fából voltak a kerekei, hanem fémből, valami recés műanyaggal bevonva. Két oldalából két rúd nyúlt előre, és Susannah rájött, hogy ez nem is szekérke hanem egyfajta riksa.

Készüjj, sápatag, hogy húzni fogod a macádat! Jellemzően piszkos Detta Walker-féle gondolat volt, mégis elnevette magát.

– Mit találtál, ami olyan mulatságos? – kiáltott oda Roland.

– Majd meglátod! – kiáltott vissza, igyekezve, hogy legalább a hangjából kiszorítsa Detta Walkert. Nem járt teljes sikerrel. – Röktön meglátod, aranyom!

3

A riksa hátuljára apró motort is szereltek, de első pillantásra látták, hogy időtlen idők óta kifűjt. A raktárban Roland talált néhány egyszerű szerszámot, köztük egy franciakulcsot. Tátott pofával rozsdásodott, de miután bekenték egy kis olajjal (egy Susannah-nak ismerős, vörös-fekete kannából), ismét működött. Roland ezzel a kulccsal leszerelte a motort, azután félredobta. Miközben dolgozott, Susannah azt művelte, amit Mose Papa úgy nevezett volna, hogy nyomatékos figyelés. Csi negyvenlépésnyire ült a boltívtől, amelyen kijöttek, láthatólag örködött, leste a lényt, amely a sötétben üldözte őket.

– Nem több hét és fél kilónál – mondta Roland. Farmerjába törölte a kezét, és a félredobott motorra nézett, de boldogan szabadulok meg tőle, mire végzünk ezzel a dologgal.

– Mikor indulunk? – kérdezte az asszony.

– Amint megraktuk ennek a hátulját annyi konzervvel, amennyiről úgy gondolom, hogy el bírom húzni – mondta Roland mély sóhajjal. Sápadt és borostás volt, karikák sötétlettek a szeme alatt, új ráncok húzódtak az arcán, ereszkedtek alá a szája sarkából. Olyan vékony volt, akár az ostorszíj.

– Roland, az nem megy! Ne ilyen hamar! Teljesen kifáradtál!

A harcos Csire mutatott, aki mögöttük negyvenlépésnyire türelmesen ült a sötétség pofájában. – Ilyen közel akarsz maradni a lyukhoz, amikor leszáll a sötét?

– Rakhatunk tüzet.

– Lehetnek barátai – mondta a férfi –, amelyek nem félnek a tűztől. Amíg ott voltunk, ama tárnában, az a lény nem akart osztozni, mert úgy vélte, nem kell megtennie. Most pedig nem biztos, hogy ódzkodna tőle, különösen, ha bosszúálló fajta.

– Egy ilyen lény nem tud gondolkodni! Nem tudhat! – Könnyebb volt ebben hinni most, hogy kint voltak. Ám Susannah tudta, hogy megváltozhat a véleménye, ha egyszer megnyúlnak és összeérnek az árnyékok.

– Nem hinném, hogy vállalhatnánk ezt a kockázatot – válaszolta Roland.

A nő kelletlenül elismerte, hogy igaza van.

4

Szerencsájukra a Pusztaságba vezető, keskeny, kanyargós ösvény első szakasza nagyjából sík volt. Roland nem kifogasolta, amikor egy emelkedőnél Susannah kiszállt a kocsiból, és a domb tetejéig vitézül evickélt a jármű mögött, amelyet Ho Fat Luxustaxijának nevezett el. Discordia kastélya apránként elmaradt mögöttük. Roland akkor sem állt meg, amikor a sziklák eltakarták a felrobbantott tornyot, de amikor a másik is eltűnt, egy kőkunyhóra mutatott az út mentén, és azt

mondta: – Ma éjjel itt fogunk letáborozni, hacsak nincs ellenvetésed.

Nem volt. Annyi csontot és rongyot hoztak magukkal, hogy tüzet rakhassanak, de Susannah tudta, hogy ez a fűtőanyag nem fog sokáig tartani. A rongyok olyan sebesen ellobbannak, akár az újságpapír, a csontok leégnek, mielőtt Roland puccos új óráján (amelyet egyfajta tisztelettel mutatott meg a nőnek) egymásra találnának éjfélkor a mutatók. Holnap este valószínűleg egyáltalán nem gyújtanak tüzet, a hideg ételt a dobozból eszik. Tisztában volt vele, hogy a dolgok sokkal rosszabbul is állhatnának – a nappali hőmérsékletet nagyjából tíz fokra becsülte, volt élelmük –, de sokat adott volna egy pulóverért, és még többet egy jégeralsóért.

– Ahogy továbbmegyünk, valószínűleg találunk másutt is olyasmit, amit eltűzelhetünk – mondta reménykedve, amikor a tűz leégett (az égő csont förtelmesen búzlótt, igyekeztek a szél felőli oldalra ülni). – Gyomokat... bokrokat... csontokat... talán még száraz fa is akad.

– Nem gondolom – mondta a férfi. – A Bíbor Király kastélyának ezen az oldalán aligha. Még sátánfű sem terem, pedig az csaknem mindenütt megél a Belső-Világban.

– Nem tudhatod. Legalábbis nem lehetsz benne biztos. – Nem tudta elviselni, hogy hosszú napokig ugyanilyen hideg lesz, miközben ők tavaszi sétához öltöztek a Central Parkban.

– Azt hiszem, akkor ölte meg ezt a földet, amikor Mennykőcsapás elsötétedett – tűnődött Roland. – Valószínűleg korábban is elég kopár lehetett, most pedig teljesen meddő. De gondoldj a dolgok jó oldalára. – Kinyújtotta a kezét, és megérintett egy pattanást Susannah telt alsó ajka mellett. – Száz éve ez itt elsötétedett volna, hogy aztán szétterjedjen, és lerágja a húst a csontjaidról. Aztán behatolt volna az agyadba, hogy megőrjítsen a halálad előtt.

– Rák? Radioaktív sugárzás?

Roland vállat vont, mintha azt mondaná, hogy ez nem számít. – Valahol a Bíbor Király kastélya mögött található füves síkságot, talán még erdőt is, de a fű valószínűleg hó alatt lesz, mikor odaérünk, mert nem jó évszakban jövünk erre. Érzem a levegőben, és látom abból, hogy délután olyan hamar sötétedik.

Susannah felnyögött. Komikusnak szánta, de ami kijött a száján, ijesztően tele volt félelemmel és fáradtsággal. Csi a fülét hegyezte, és körülnézett. – Miért nem vidítasz föl legalább egy kicsit, Roland?

– Tudnod kell az igazat – mondta a férfi. – Elég sokáig fogunk itt gyalogolni, Susannah, és az nem lesz kellemes. Elég élelmünk van ama kézikocsin, hogy egy hónapig vagy még tovább kitartson, ha takarékosak vagyunk... és azok leszünk. Amikor ismét olyan földre érünk, amelyik él, akkor, még ha van is ott hó, találhatóunk eleven állatok. És ezt akarom. Nem azért, mert addigra megéhezünk a friss hússal, hanem mert a bőrökre szükségünk lesz. Remélem, nem túl nagy szükségünk, nem lesz olyan sürgetős a dolog, mégis...

– Mégis attól félsz, hogy pontosan ez lesz a helyzet.

– Igen – ismerte el a férfi. – Ettől tartok. Az életben kevés olyan hervasztó dolog van, mint a hosszú ideig tartó hideg – amely talán nem elég csikorgós ahhoz, hogy megöljön, de mindig jelen van, ellopja az energiádat, az akaratodat, a tested zsírját, méghozzá unciánként. Majd meglátod.

Susannah meglátta.

Az életben kevés olyan hervasztó dolog van, mint a hosszú ideig tartó hideg.

A nappalok nem voltak olyan rosszak. Legalább haladtak, mozgásban tartották az izmaikat, a vérkeringésüket. Susannah ennek ellenére már nappal is félt a nyílt területektől, amelyeken keresztül kellett vágniuk, mert itt mérföldeken át süvített a szél a töredezett, kopár sziklák vagy az időnként

felmagasodó meredek tanúhegyek és mesák között. Az utóbbiak úgy kaptak a változatlanul kék ég felé, mint eltemetett sziklaóriások vörös ujjai. A szél egyre csípősebb lett, ahogy vonszolták magukat a Sugár Útja mentén, a tejszerűen kavargó felhők alatt. Susannah hidegtől kicserepedett kezével védte az arcát, és gyűlölte, hogy az ujjai nem zsibbadnak érzéketlenné, hanem bizseregnek. Folytak a könnyei, de nem fagytak meg, mert annyira nem volt hideg, csak annyira, hogy az életük egyre nyomorúságosabbá változzon. Micsoda nevetséges dolgokért adta volna oda halhatatlan lelkét az undok napok és szörnyű éjszakák alatt! Néha úgy vélte, egyetlen pulóver méltányos ár volna; máskor arra gondolt: *Nem, drágám, ennél még most is több benned az önbecsülés. Önként töltened az örökkévalóságot a pokolban – vagy a révülés sötétjében – egyetlen pulóverért? Azt már nem!*

Talán nem. De ha az ördög megkísértené egy fülmelegítővel...

Olyan kevés kellett volna, hogy kényelmesebben érezhessék magukat! Folyton erre gondolt. Étélük volt, vizük is, mert az út mentén tizenöt mérföldenként szivattyúk álltak, amelyek még mindig működtek, és jeges hullámokban köpték az ásványízű vizet, amely a Pusztaság mélyéből származott.

Pusztaság. Susannah-nak órái, napjai, a végén már hetei voltak, hogy ezen a szón rágódhasson. Mi tesz egy vidéket pusztává? A mérgezett víz? Az itteni víz semmi esetre sem nevezhető édesnek, de nem is volt megmérgezve. Az élelem hiánya? Volt ételük, bár sejtése szerint ebből még lehetnek gondok, ha nem találnak utánpótlást. Idővel borzalmasan megunt a marhafasírtot, nem is beszélve arról, hogy mazsola volt a reggeli, mazsola a desszert. De mégiscsak étel. Üzemanyag a testnek. Mitől Pusztaság a Pusztaság, ha van étel és ital? Figyelte, ahogy az ég előbb arannyá, majd rozsdaszínűvé válik nyugaton; figyelte, ahogy bíborrá, majd csillagpitykés feketévé sötétedik keleten. Növekvő iszonyattal figyelte a nap végét: az újabb végeérhetetlen éjszakára gondolt, amikor hárman összebújnak, miközben vonító szél tekergőzik a sziklák között, és a magasból mereven bámulják őket a csillagok. Végeérhetetlen, fagyos purgatórium, az ember kezén-lábán bizseregnek az ujjak, az ember folyton azt gondolja: *Ha csak egy pulóverem, egy pár kesztyűm lenne, mindjárt jobban érezném magam! Csak ennyi kéne, egy pulóver és egy pár kesztyű. Mert igazából nincs is olyan hideg.*

Mennyire hűlt le a levegő napnyugta után? Azt tudta Susannah, hogy nem éri el a nullát, mert a víz, amit odakészített Csinek, sosem fagyott be. Úgy sejtette, hogy éjfél és hajnal között két-három fokra süllyed a hőmérséklet: néhány éjszakán megközelíthette a nulla fokot is, mert apró jégkristályokat talált a fazék peremén, amely Csi ivóedénye volt.

Szemezni kezdett Csi bundájával. Eleinte azt mondta magának, hogy pusztá elmejáték, az időt mulatja vele – pontosan mennyire forró a szőrmókus anyagcseréje, és mennyit tart abból vissza a burok (az a vastag, fényűzően vastag, az a döbbenetesen vastag bunda)? De fokozatosan fölismerte magában az irigységet, amely Detta Walker hangján motyogott: *Kis pöcs, őtet osztán nem zavarja, hogy lemegy a nap, he? Őtet osztán nem! Kitelne abbul a bundábul egy pár kesztyű?*

Nyomorultul, rémülten kergette el ezeket a gondolatokat. Süllyedhet ennél is mélyebbre az emberi szellem, ocsmány, számító, önző mivoltában? Nem akarta megtudni.

Minden nappal és minden éjszakával mélyebben beléjük rágta magát a hideg. Olyan volt, akár egy száлка. összebújtak, kettejük között Csivel, azután megfordultak, hogy az a felük is melegedjen, amely ki volt téve az éjszakának. Lehetek akármilyen fáradtak, az igazán pihentető alvás sose tartott sokáig. Azután a hold dagadni kezdett, világosabb lett a sötét; ekkor két hétig éjszaka gyalogoltak, nappal aludtak. Ez kicsivel jobb volt.

Az élet egyetlen jelét nagy fekete madarak jelentették, amelyek a délkeleti látóhatáron keringtek, vagy összegyűltek a mesák tetején. Ha a szél a megfelelő irányból fújt, Susannah és Roland hallhatta éles, vijjogó társalgásukat.

– Mit gondolsz, ehető a húsuk? – kérdezte Susannah egyszer a harcostól. A hold már csaknem eltűnt,

visszatértek a nappali utazáshoz, hogy lássák a lehetséges veszélyeket (többször mély szakadékok keresztezték az ösvényt, egyszer pedig egy feneketlennek látszó víznyelőhöz értek).

– *Te mit gondolsz?* – kérdezett vissza Roland.

– Valószínűleg nem, de esetleg megpróbálkoznék eggyel. – Rövid ideig hallgatott. – Mit gondolsz, min élnek ezek?

Roland csak a fejét rázta. Az ösvény éppen túhegyes sziklák fantasztikus, megkövesedett kertjén vágott át. Arrébb száz vagy még annál is több varjúforma madár cirkált egy lapos tetejű mesa fölött, vagy a szélén ülve néztek Roland és Susannah felé, mint egy szűrös szemű esküdtbírószág.

– Talán tehetnénk egy kerülőt – mondta a nő. – Esetleg megtudhatnánk.

– Ha letérünk az útról, lehet, hogy nem találunk vissza többé – mondta Roland.

– Ez hülyeség! Csi...

– Susannah, nem akarok erről többet hallani! – mondta a harcos olyan éles, dühös hangon, amelyet a nő még sosem hallott tőle. Haragos, az volt, igen, nem is egyszer. De most volt a hangjában valami zsémbesség, duzzogás, ami aggasztotta a nőt. Kissé meg is ijesztette.

A következő fél órában nem szóltak. Roland húzta a Ho Fat Luxustaxit, Susannah benne ült. Majd a keskeny ösvény (Pusztaság sugárút, ahogy Susannah elnevezte), emelkedni kezdett, ő pedig leszökölt róla, beérte Rolandot, és mellette mászott. Az ilyen szakaszokra bebugyolálta a kezét Roland kettétépelt, régi pólójával. Ez megvédte az éles kövektől, ugyanakkor melegítette az ujjait.

Roland lenézett rá, majd visszatért a tekintete az úthoz. Az alsó ajka kissé kiállt, Susannah arra gondolt, biztosan nem tudja, milyen nevetségesen duzzogó ez az arckifejezés – akár egy hároméves gyerek, akit nem engedtek el a tengerparti sétára. Nem tudja, ő pedig nem fogja megmondani neki. Talán később, ha már képesek nevetve emlékezni erre a lidércnyomásra. Ha már nem jut eszükbe, hogy mi is volt olyan borzalmas egy éjszakában, amikor a hőmérséklet tíz fok körül jár, az ember álmatlanul reszket a hideg földön, nézi, ahogy hideg fényű meteorok hasogatják az eget, és arra gondol: *Egyetlen pulóver, ennyire lenne szükségem... Csak egy pulóver, és olyan boldog lennék, mint a papagáj etetésidőben.* Vagy azon tűnődik, hogy van-e elég bőre Csinek egy bundabugyihoz, és hogy ha megölné, tulajdonképpen szívességet tenne szegény jószágának, hiszen olyan szomorú, amióta Jake elment a tisztásra.

– Susannah – mondta Roland. – Nyersen szóltam hozzád, a bocsánatodat kérem.

– Nem szükséges – felelte a nő.

– Én azt hiszem, hogy igen. Éppen elég gondunk van, fölösleges, hogy magunk között szaporítsuk ezek számát. Szükségtelen, hogy neheztelés legyen köztünk.

A nő hallgatott. Fölnézett Rolandra, és látta, hogy a délkeleten köröző madarakat figyeli.

– Azok varjak – mondta.

Susannah némán várt.

– Gyerekkoromban néha Gan feketerigóinak hívtuk őket. Meséltem neked és Eddie-nek, amikor Cuthbert barátommal morzsát szórtunk a madaraknak, miután felakasztották a szakácsot?

– Igen.

– Ugyanilyen madarak voltak, némelyek Kastélyvarjaknak hívták őket. Királyi varjaknak viszont soha, mivel dögevők. Azt kérdezted, hogy min élnek ama varjak. Lehet, hogy az ő kastélyának utcáin és terein szereznek zsákmányt most, miután eltávozott.

– A Casse Roi Russe vagy Roi Rouge udvarán, hívd, ahogy akarod.

– Igen. Nem állíthatom biztosan, de...

Nem fejezte be, nem is volt rá szükség. Ezután Susannah egy darabig figyelte a madarakat, és igen, úgy tűnt, délkelet felől jönnek, és arrafelé távoznak. Ez azt jelenti, hogy mégiscsak haladnak. Nem volt

valami nagy biztatás, de ahhoz elég, hogy Susannah felderüljön, és a jókedvéből ne csak estig fussa, de még az újabb, rohadt, dermesztő éjszakára is jusson belőle egy kevés.

6

A következő napon, miközben újabb hideg reggelit ettek egy újabb tűz nélküli táborhelyen (Roland megígérte, hogy este használnak egy keveset a Sternóból, legalább az étel melegítéséhez), Susannah megkérdezte, megnézheti-e az órát, amelyet a harcos a Tet Corporationtól kapott. Roland készségesen odaadta. A nő alaposan megszemlélte a vésett sigulokat, különösen a Tornyot a fölfelé sorjázó ablakokkal. Azután felpattintotta a fedelet, megnézte az órát. – Mondd el még egyszer, mit is hallottál tőlük? – kérdezte anélkül, hogy felnézett volna.

– Továbbították, amit az egyik látóemberük mondott. Szerintük különösen tehetséges személy, bár a nevére nem emlékszem. Szerinte az óra megáll, amikor a Setét Torony közelébe érünk, még az is lehet, hogy visszafelé jár.

– Nehéz elképzelni, hogy egy Patek Philippe visszafelé járjon – mondta a nő. – E szerint New Yorkban negyed kilenc múlt egy perccel, reggel vagy este. Itt úgy látszik, hogy reggel fél hét van, bár nem hinném, hogy sokat számítana. Honnan fogod tudni, hogy az óra késik vagy siet?

Roland abbahagyta a pakolást a zsákjába, és fontolóra vette a kérdést. – Látod azt a kicsi mutatót lent? Azt, amelyik önmagában fut?

– Igen, az a másodpercmutató.

– Szólj, ha pontosan fölfele mutat.

Susannah kivárta, hogy a másodpercmutató bejárja a saját körét, és amikor fölfelé mutatott, megszólalt: – Most!

Roland lekuporodott, ami egyáltalán nem esett nehezére, amióta a fájdalom eltűnt a csípőjéből. Behunyta a szemét, átfogta karjaival a térdét. Minden lélegzete vékony párafelhőt fűjt. Susannah igyekezett, hogy ne nézzen oda; mintha a gyűlölt hideg elég erőre kapott volna, hogy megjelenjen előtte, még ha kísérteties alakban is.

– Roland, mit csi...

A férfi csukott szemmel fölemelte a kezét, kinyújtotta a tenyerét. A nő elhallgatott.

A másodpercmutató körbejárt, először lefelé haladt, azután ismét fölfelé kapaszkodott. És amikor a csúcsra ért...

Roland kinyitotta a szemét és megszólalt: – Ez egy perc. Egy igazi perc, ahogy én élem meg a Sugár alatt.

A nő szája tátva maradt. – Hogy az istenbe csináltad?

Roland a fejét rázta. Nem tudta. Csak azt, hogy Cort azt mondta nekik, mindig tudniuk kell fejben mérni az időt, mert az ember nem függhet órától, a napóra pedig nem működik felhős időben. Vagy éjszaka. Egy nyáron elküldte őket a kastélytól nyugatra a Baby Forestbe, ahol egyik kellemetlen éjszakát kellett tölteniük a másik után (és ijesztő is volt az erdő, legalábbis ha az ember egymaga van benne, noha ezt egyikük sem mondta volna ki hangosan, még egymás közt sem beszéltek róla), amíg nem pontosan abban a percben értek vissza a Nagy Csarnok mögötti udvarra, amelyet Cort megszabott. Furcsa, hogy fejben is működik az óra. Az volt a feneség, hogy eleinte nem működött. És nem. És csak azért sem. Lecsapott a kerges tenyér, és Cort azt morogta: *Kukac, mars vissza holnap este az erdőbe! Nyilván szeretsz odakint lenni!* De ha egyszer ketyegni kezdett az az óra a fejben, attól fogva nem késett és nem sietett. Roland egy időre elvesztette, ahogy a világ is elvesztette a szélrózsa pontjait, de most visszatért, és a harcos nagyon örült neki.

– A másodperceket számolod? – kérdezte a nő. – Mississippi-egy, Mississippi-kettő, ilyenformán?

A harcos megrázta a fejét. – Egyszerűen tudom. Azt is, ha egy perc telik el, azt is, ha egy óra.

– A mindenit! – nevetett Susannah. – Csak találgattál!

– Ha találgatok, akkor megszólaltam volna pontosan azután, hogy egy kört tett meg a kismutató?

– Lehet hogy szerencséd vót. – Detta ravaszul nézett rá, fél szemmel hunyorított, Roland ezt az arckifejezést utálta a legjobban. (bár sose mondta; csak Dettának adott volna újabb ürügyet a bosszantásra).

– Akarsz még egy próbát? – kérdezte.

– Nem – felelte Susannah, és felsóhajtott. – Elhiszem, hogy az órád pontos. És ez azt jelenti, hogy nem vagyunk valami közel a Setét Toronyhoz. Még nem.

– Talán nem vagyunk olyan közel, hogy hasson az órára, de közelebb, mint eddig bármikor voltam – mondta halkán Roland. – Képes beszéddel élve, majdnem az árnyékában vagyunk. Hidd el, Susannah, én tudom.

– De...

A fejük fölül károgás hallatszott, amely egyszerre volt rekedt és furcsán fojtott. *Kroó, kroó!*, nem pedig *Kár! Kár!* Susannah fölneézett, és megpillantotta az egyik hatalmas madarat, abból a fajtából, amelyet Roland a Kastély Varjainak nevezett. Olyan alacsonyan szállt fölöttük, hogy hallották nehézkes szárnycsapásait. Hosszú, kampós csőréből sárgászöld szál lógott ernyedten. Olyan volt, mint egy darab száraz, tengeri moszat. Csak éppen nem *teljesen* száraz.

Izgatottan fordult Roland felé.

A harcos bólintott. – Sátánfű. Valószínűleg azért Viszi, hogy kibélelje vele a fészket. Biztosan nem azért, hogy a fiókáit etesse. Ez nem olyan anyag. De mindig a sátánfű az utolsó, amely elkísér a pusztaságba, és mindig az bukkan föl elsőnek, amikor kifelé jössz, ahogy most mi tesszük. Ahogy végre most mi tesszük. Most pedig figyelj, Susannah, nagyon figyelj, szorítsd annyira vissza azt a fárasztó kurva Dettát, amennyire lehetséges. Nem akarom vitatkozásra pocsékolni az időmet, ha netán azt állítanád, hogy nincs ott, amikor ott táncolja a commalát a szemedben.

Susannah meglepetten, aztán sértődötten nézett rá, Majd némán lesütötte a szemét. Amikor ismét Rolandra tekintett, már nem érezte magában azt, akit Roland „fárasztó kurvának” nevezett. A harcos sem láthatta, mert tovább beszélt.

– Azt hiszem, hamarosan kijutunk a Pusztaságból, de jobban teszed, ha nem bízol abban, amit láatsz – néhány ház és talán egy kevés kövezet még nem jelent biztonságot vagy civilizációt. Nemsokára elérünk a kastélyához, a Le Casse Roi Russe-hoz. A Bíbor Király csaknem bizonyosan eltávozott, de lehet, hogy hagyott nekünk egy csapdát. Azt akarom, hogy figyelj és hallgass. Ha beszédre kerül sor, akkor hadd legyek én, aki beszél.

– Tudsz olyat, amit én nem? – kérdezte a nő. – Mit hallgatsz el?

– Semmit – felelte a férfi (még nála is ritka komolysággal). – Csak egy érzés, Susannah. Most már közel járunk a célunkhoz, akármit mondjon az óra. Olyan közel, hogy akár el is érhetjük a Setét Tornyot. Ámde tanárom, Vannay mondta, hogy egyetlen szabály alól nincs kivétel: *a győzelem előtt jön a kísértés*. És annál nagyobb a győzelem, minél jobban ellenállsz a kísértésnek.

Susannah megborzongott, összefonta a karjait. – Én csak annyit szeretnék, hogy meleg legyen – mondta. – Ha senki nem ajánl egy nagy halom tűzifát meg egy flanel kezeslábas alsót, hogy elálljak a Setét Torony keresésétől, akkor azt hiszem, egy darabig még rendben leszünk.

Rolandnak eszébe jutott Cort egyik legkomolyabb szentenciája: „*Sose mondd ki hangosan a legrosszabbat!*” – de nem szólt, legalábbis erről nem. Gondosan elrakta az óráját, azután fölállt, hogy folytassa az utat.

Ám Susannah még egy pillanatig maradt. – Álmodtam a másikkal – mondta. Nem kellett megneveznie,

kiről beszél. – Három éjszaka egymás után azt álmodtam, hogy a nyomunkban jár. Gondolód, hogy tényleg így van?

– Hát persze – bólintott Roland. – És azt hiszem, üres a hasa.

– Éhes, Mordred éhes – mondta a nő. Ezeket a szavakat hallotta álmában.

Ismét megborzongott.

7

Az ösvény kiszélesedett, délután fölbukkantak a kövezet első, foghíjas maradványai. Majd még tovább szélesedett, és nem sokkal alkonyat előtt egy olyan helyre értek, ahol egy másik ösvény (egykor talán út) csatlakozott az övékhez. Rozsdás rúd állt ki a földből, nyilván útjelző táblát tarthatott, bár mostanra nyomtalanul eltűnt. Másnap meglátták az első házat Fedic innenső oldalán, egy düledéket, a veranda roncsai között felfordult táblával. Hátralát egy valaha volt csűr hasalt a földön. Susannah a harcos segítségével megfordította a táblát, de csak egy szót tudtak elolvasni: ISTÁLLÓ. Alatta az ismerős vörös szem virított.

– Azt hiszem, az ösvény, amelyet követtünk, valaha kocsiút volt, amely a Discordia-kastélyt kötötte össze Le Casse Roi Russe-szal – mondta a harcos. – Logikus.

Újabb épületek mellett haladtak el, újabb utak csatlakoztak az övékhez. Egy város vagy falu peremén jártak – akár még nagyváros is lehetett, amely valaha a Bíbor Király kastélyát övezte. Ám Luddal ellentétben ebből roppant kevés maradt. Itt-ott felverte a romokat a sátánfű, de más élővel nem találkoztak. A hideg még a szokásosnál is jobban kínozza őket. A varjak feltűnését követő negyedik estén megpróbálták táborot ütni egy romos házban, amely még mindig a talpán állt, de mindketten hallották az árnyékból a suttogó hangokat, amelyeket Roland – olyan tárgyilagossággal, hogy Susannah megrémült – a „háziaknak” nevezett kísérteteknek tulajdonított, és azt javasolta, menjenek ki az utcára. – Nem hiszem, hogy árthatnának nekünk, de bánthatják kis cimboránkat – mondta Roland, és megsimogatta Csit, aki rá egyáltalán nem jellemző félnépszerűséggel kéredzkedett fel az ölébe.

Susannah boldogan visszavonult az utcára. A ház, amelyben le akartak táborozni, borzongással töltötte el, és az rosszabb volt a hidegnél. A dolgok, amelyeknek suttogását hallotta, lehetnek vének, de úgy gondolta, hogy még mindig éhesek. Így hát szokás szerint egymást melegítették a Pusztaság sugárút közepén, Ho Fat Luxustaxija mellett, és várták a hajnalt, amikor a hőmérséklet emelkedik néhány fokot. Megpróbáltak tüzet rakni az egyik összedőlt ház deszkáiból, de csak egy maroknyi Sternót pocsékoltak el. A zselé pislogott egy kicsit a gyújtósnak használt, törött szék maradványain, aztán kialudt. A fa egyszerűen nem volt hajlandó égni.

– Miért? – kérdezte Susannah, miközben az utolsó szertefoszló füstpamatokat figyelte. – Miért?

– Téged ez meglep, New York-i Susannah?

– Nem, de tudni akarom, miért. Túl öreg? Megkövesedett, vagy mi van vele?

– Azért nem ég, mert gyűlöl bennünket – mondta Roland, mintha ez teljesen nyilvánvaló lenne. – Ez az ő helye, még akkor is, ha elment innen. Itt minden gyűlöl minket. De... ide figyelj, Susannah! Most hogy igazi úton vagyunk, amelyik még mindig inkább ki van kövezve, mint nem, mit szólnál, ha ismét éjszaka utaznánk? Megpróbálsz?

– Hát persze – mondta a nő. – Minden jobb, mint feküdni a kövön, és reszketni, mint a macskakölyök, amely most mászott ki a vizes hordóból.

Így hát ezt tették annak az első éjszakának a hátralevő részében, a következőn és az azt követő kettőn. A nőnek egyfolytában az járt a fejében: *Meg fogok betegedni; nem mehetek így tovább, előbb-utóbb ágynak esek*, de nem így történt. Egyikük sem betegedett meg. Csak a pattanás maradt meg az alsó ajkától balra, amely néha kifakadt, olyankor kevés vér szivárgott belőle, aztán ismét megalvadt és

behegedt. Az egyetlen bajuk az állandó hideg volt, amely egyre jobban beléjük ette magát. A hold ismét dagadni kezdett, és egy éjszaka Susannah rájött, hogy már csaknem egy hónapja vándorolnak Fedic városától délkelet felé.

A túsziplák mesekertjét lassanként felváltotta egy furcsa, kihalt falu, de Susannah komolyan vette, amit Roland mondott: még mindig a Pusztaságban vannak, és noha most már néha leolvashatták táblákról, hogy ez itt a KIRÁLY ÚTJA (természetesen szem is volt rajtuk, mindig ugyanaz a vörös szem), tudta, hogy igazából továbbra is a Pusztaság sugárúton járnak.

Hátborzongató falu volt, Susannah el sem tudta képzelni, miféle torz szerzetek lakhatták valaha.

A mellékutcák ki voltak kövezve. A házak keskenyek, meredek tetejűek voltak, az ajtók rendkívül magasak, mintha olyan abnormálisan keskeny emberek laktak volna itt, amelyeket a csudásbódé görbe tükreiben látni. Lovecraft-házak voltak, Clark Ashton Smith-házak, William Hope Hodgson határvidéki házai Lee Brown Coye félholdja alatt, elferdült, összetorlódott házak a dombok lépcsőfokain. Volt, ami már össze is omlott, és valami undorítóan szerves külsejük volt ezeknek a romoknak, mintha oszló húsfosztlányokból lennének ásatag deszka és üveg helyett. Susannah-nak mindegyre úgy rémlett, hogy a deszkák és az árnyékok összeállnak halott arcokká, amelyek ide-oda forognak az omladékban, és borzasztó zombiszemekkel követik őket. A Dutch Hill-i Ajtónálló jutott az eszébe, és kirázta a hideg.

A Király Útján töltött negyedik éjszakán egy nagy kereszteződéshez értek, ahol a fő út egy éles kanyarral délkeletnek fordult, és még inkább eltért a Sugártól. Előttük alig éjszakányi járásra (vagy kocsizásra, ha valaki történetesen Ho Fat Luxus taxiján utazik) domb magasodott, amelyre irdatlan, fekete kastélyt építettek. Valahogy keletiesnek látszott a csalóka holdfényben. A tornyok teteje úgy hasasodott, mintha minaretek szeretnének lenni. Fantasztikus hidak feszültek közöttük, hálót szöve a kastélyudvar fölött. Némelyik lezuhant, de a legtöbbje kitartott. Ugyanakkor erőteljes, fojtott moraj hallatszott. Nem gépezet adta a hangot. Megkérdezte Rolandot.

– Víz – felelte ő.

– Milyen víz? Van valami fogalmad róla?

A férfi megrázta a fejét. – Én azonban nem innék belőle akkor sem, ha haldokolnék a szomszomságtól.

– Ez rossz hely – motyogta a nő, és nemcsak a kastélyra gondolt, de a névtelen falura, az egymást támasztó

(*vicsorgó*)

házakra, amelyek körülöttük emelkednek. – És... nem lakatlan.

– Susannah, ha úgy érzed, hogy szellemek kopogtatnak a fejed kapuján – kopogtatnak vagy kaparásznak –, akkor küldd el őket.

– És ez beválik?

– Nem vagyok benne biztos – ismerte el a férfi –, de azt hallottam, hogy az ilyen lényeket be kell engedni, és ennek érdekében nem riadnak vissza semmilyen trükkötől és csalástól.

Susannah olvasta a Drakulá-t, hallotta Callahan atya történetét Jerusalem's Lotról. Nagyon jól tudta, hogy Roland mire céloz.

A férfi gyengéden megfogta a vállát és elfordította a kastélytól – amely Susannah szerint eredetileg nem volt fekete, csak az időtől sötétedett be. Majd a napfény megmondja, igaza van-e. Pillanatnyilag csak a felhőktől tájékos fogyó hold világította meg.

Sok más út is indult arról a helyről, ahol megálltak, zömmel olyan girbegurbák, mint a törött ujjak, ám amit Roland akart megmutatni, az egyenes volt, és Susannah rájött, hogy ezt az egyetlen nyílegyenes utat látta azóta, hogy körülöttük némán kinőtt a földből az elnéptelenedett falu. Nem macskaköves volt: lapos táblákkal burkolták, és délkelet felé tartott, a Sugár Útján. Fölötte úgy úsztak a holdfényvel

aranyozott felhők, mint víziparádén a csónakok.

– Látsz egy sötét foltot a szemhatáron, drágám? – mormolta a férfi.

– Igen. Egy sötét foltot, előtte pedig fehéres sávot. Mi az? Te tudod?

– Van elképzelésem, de nem vagyok bizonyos benne – felelte a harcos. – Pihenjünk meg itt. A hajnal már nincs messze, és akkor meglátjuk. Mellesleg éjszaka nem mennék közelebb ama kastélyhoz.

– Ha a Bíbor Király elment, és a Sugár Útja arrafelé halad tovább – mutatta Susannah –, akkor minek kell egyáltalán odamennünk ahhoz a rohadt vén kastélyhoz?

– Egyrészt meg akarunk győződni róla, hogy tényleg elment-e – felelte Roland. – És csapdát állíthatunk annak, aki utánunk jön. Kétlem, hogy működne, ahhoz túlságosan agyafűrt – mégis van rá esély. Hiszen fiatal is, és a fiatalok néha gondatlanok.

– Megölnéd?

Roland mosolya jeges volt a holdfényben. Kegyetlen. – Egy pillanatig sem haboznék – felelte.

8

Susannah, mikor felébredt a cseppet sem pihentető szendergésből a riksa hátuljában a málhájuk között, azt látta, hogy Roland a kereszteződésben áll, és a Sugár Útjának irányába néz. Kiszállt a riksából, elővigyázatosan mozgott, mert elmerevedett, és nem akart leesni. Elképzelte a húsában a csontjait. Hidegek és törékenyek, mint az üveg.

– Mit láatsz? – kérdezte a férfi. – Most, hogy világos van, mit láatsz arrafelé?

A fehér sáv hó volt. Susannah ezen nem csodálkozott, hiszen a felföldön jártak. Azon viszont igen – és hihetetlenül megörült neki –, hogy fák magasodnak a havon túl. Zöld fenyőfák! *Élőlények!*

– Ó, Roland, olyan szépek! – mondta. – Még akkor is, ha hóba mártják a lábukat! Hát nem gyönyörűek?

– De igen. – A csípőjére ültette Susannah-t, és visszafordult vele arra, ahonnan jöttek. A ronda, összezsúfolódott, kültelki házak mögött Susannah látott valamennyit a Pusztaságból, amelyen átjöttek a ritkás táblahegyekkel tagolt, fűrészfogas sziklák között.

– Gondold csak el – mondta a férfi. – Túl ama Pusztaságon, amelyet nézel, ott van Fedic. Fedic mögött Mennykőcsapás... Mennykőcsapás mögött a Callák és az erdő: Középső-Világ és Végvilág határa. Ennél is messzebb van Lud, mögötte Folyamút; majd a Nyugati Tenger és a nagy Mohainesivatag következik. Mindezeket túl találhatod, elveszve a mérföldek sokaságában és az időben azt, ami Belső-Világból megmaradt. A Báróságokat. Gileádot. Helyeket, ahol még ma is akadnak emberek, akik emlékeznek a szeretetre és a fényre.

– Igen – felelte Susannah, bár nem értette, mit akar ezzel a férfi.

– Arrafelé töltötte ki dühét a Bíbor Király – mondta Roland. – Ő a másik irányba akart menni a Setét Toronyhoz, és még örületében is volt elég esze ahhoz, hogy ne pusztítsa el azt a vidéket, amerre elhalad követőivel. – Magához húzta Susannah-t, és megcsókolta a homlokát, olyan gyengéden, hogy a nő majdnem elsírta magát. – Mi hárman meglátogatjuk a kastélyát, és csapdát állítunk Mordrednek, ha segít a jó szerencsénk, neki pedig balszerencséje lesz. Utána továbbmegyünk, vissza az élő földekre. Ott találunk tűzrevalót és vadat, amelyekből friss ételt és irhát nyerünk öltözetül. Bírsh még egy kicsit jönni, drágám? Menni fog?

– Igen bólintott Susannah. – Köszönöm, Roland.

Átölelte a férfit, és közben a vörös kastélyt nézte. Az erősödő fényben látta, hogy a kövek, amelyekből építették, olyan színűek lehettek, mint a frissen ontott vér, noha az évek során megsötétültek. Ez felidézett egy emléket abból az időből, amikor ott álltak a Discordia-kastély gyilokjáróján Miával. Abban az emléken bíbor fény lüktetett egyenletesen a távolban. Csaknem olyan távolról, mint

amennyire most vannak.

Gyere velem, Susannah, ha egyáltalán jönni akarsz, mondta Mia. Mert a Király képes elbűvölni még ilyen távolságból is.

Erről a lüktető, vörös izzásról beszélt, de...

– Eltűnt! – mondta Rolandnak. – Kialudt a vörös fény a kastély fölül – ahogy Mia nevezte, a Király Kovácsműhelye! Eltűnt! Egyszer sem láttuk egész idő alatt!

– Nem – mondta Roland, és ezúttal melegebben mosolygott. – Azt hiszem, akkortájt szűnhetett meg, amikor véget vetettünk a Török tevékenységének. A Király Kovácsműhelyének vége, Susannah. Örökre, ha az istenek jók hozzánk. Ennyit már megtettünk, noha ez nagyon sokba került nekünk. Délután megérkeztek a Le CasseRoi Russe-hoz, amelyről kiderült, hogy nem teljesen lakatlan.

3. fejezet

A BÍBOR KIRÁLY KASTÉLYA

1

Mérföldnyire jártak a kastélytól, a láthatatlan folyó már nagyon hangosan zúgott, amikor feltűnedeztek a szalagesokrok és plakátok. A szalagok vörösek, fehérek és kékek voltak – Susannah a hősök napjának felvonulásaira gondolt, meg a kisvárosok főutcáira július negyedikén. A keskeny, titoktartó házak és a rég bezárt, pincétől padlásig kiürített boltok homlokzatán olyan volt ez a díszítés, mint a pirosító az oszló hulla arcán.

A plakátok szereplői fölöttébb ismerősek voltak. Richard Nixon és Henry Cabot Lodge lengetik diadalmas V alakban az ujjaikat, és villogtatják használatú-kereskedő vigyorukat (NIXON/LODGE, MERT A MUNKA MÉG NEM KÉSZ, írták alájuk). John Kennedy és Lyndon Johnson egymást átkarolva állnak, szabad kezüket a magasba emelik. Lábuk alatt a merész kijelentés: ÚJ HATÁRVIDÉK PEREMÉN ÁLLUNK!

– Te tudod, hogy ki győzött? – szólt hátra Roland. Susannah éppen a Ho Fat Luxustaxiban ült, és bámészkodott (és egy pulóverre vágyott: a mindenit, még egy könnyű kardigánnal is kiegyezett volna).

– Hát persze – felelte. Nem volt kétsége afelől, hogy ezeket az ő kedvéért tették ki. – Kennedy.

– Ő lett a *dinh*-ed?

– Az egész Egyesült Államok *dinh*-e lett. Johnson folytatta a munkáját, miután lelőtték.

– Lelőtték? Azt mondd? – Ez fölkelte Roland érdeklődését.

– Orvul lőtte le egy Oswald nevű gyáva féreg.

– És ez a te Egyesült Államod volt a legerősebb állam a világon.

– Hát Oroszország éppen jól megfuttatott minket, amikor galléron kaptál, és átrángattál a Középső-Világból, de alapvetően igen.

– És az országod népe választotta meg *dinh*-nek. Nem az apjától örökölte.

– Így igaz – felelte a nő, kissé óvatosan. Félig-meddig arra számított, hogy Roland leszólja a demokratikus rendszert. Vagy kineveti.

Meglepetésére a harcos azt mondta: – Hogy Blaine-t, a monót idézzem, ez egészen jól hangzik.

– Roland, tégy egy szívességet, és ne idézd őt. Sem most, sem máskor. Jó?

– Ahogy akarod – felelte a férfi, majd azzal folytatta, de jóval halkabban: – Készítsd elő a fegyveremet, légy szíves.

– Bízd csak rám – felelte Susannah ugyanolyan halkan, alig mozdítva az ajkát. Megérezte, hogy figyelik őket az épületekből, amelyek úgy sorakoznak a Király Útjának ezen a részén, mint a boltok és

a fogadók a középkori városokban (vagy a filmgyári díszletekben). Nem tudta, emberek, robotok, esetleg még működő kamerák azok, de már akkor hitt a sejtelmének, mielőtt Roland szavai igazolták volna őket. Elég volt Csi fejére pillantani, amely ide-oda járt, mint az óra ingája, és máris tudhatta, hogy az állatka ugyanazt érzi, amit ők.

– Na és jó *dinh* volt ez a Kennedy? – tért vissza Roland a szokott hangjához, amely messzire hallatszott a csöndben. Susannah-t kellemes meglepetés érte: egyszer csak nem fázott, noha a bömbölő folyó miatt a levegő nemcsak nyirkos, de fagyos is volt. Túlságosan összpontosított a környezetre, így nem érezte a hideget. Legalábbis átmenetileg.

– Nos, nem mindenki gondolta így, az a hülye, aki lelőtte, biztosan más véleményen volt – felelte. – A kampány alatt azt mondta az embereknek, hogy meg akarja változtatni a dolgokat. A rá szavazóknak valószínűleg a fele sem hitt neki, mert a legtöbb politikus ugyanazért hazudik, amiért a majom a farkát lengeti, vagyis azért, mert megteheti. De miután megválasztották, fogta magát és kezdte megvalósítani az ígéreteit. Volt egy összetűzés egy Kuba nevű helyen, és ott olyan bátor volt... nos, fogalmazzunk úgy, hogy te is örültél volna, ha veled lovagol. Amikor egyesek látták, mennyire komolyan gondolja, a stricik felbérelték azt a hülyét, hogy löje le.

– Oz-walt.

A nő bólintott, nem bajlódott azzal, hogy helyesbítsen a kiejtésén. Fölösleges ezen változtatni. *Oz-walt*. Oz. Minden összejön megint?

– És Johnson folytatta, amikor Kennedy meghalt.

– Ja.

– Na és ő milyen volt?

– Azt még nem lehetett megmondani, amikor távoztam, de inkább az a dörzsöltebb fajta, jártasabb az ilyen játékokban. „Tudja, merre hány lépés”, ezt szoktuk mondani az ilyenre. Érted, ugye?

– Igen értem – felelte a férfi. – Nos, Susannah, azt hiszem, megérkeztünk. – Roland megállította a Ho Fat Luxustaxit. Fogta a markában a jármű rúdjaikat, és a Le Casse Roi Russe-t bámulta.

2

Itt ért véget a Király Útja egy széles, macskaköves térben, amelyet valaha kétségtelenül ugyanolyan buzgón őriztek a Bíbor Király emberei, mint a Buckingham-palotát Erzsébet királynő befeaterei. A macskakőre egy szemet festettek, amelynek skarlátvöröse szinte nem is fakult meg az évek során. Talajszintről csak találgatni lehetett, mi az, ám Susannah szerint az emeletekről nézve ez a szem uralta az északnyugati irányt.

Nyilván ugyanezt a förtelmet mázolták a szélrózsa minden irányába, gondolta.

A külső udvar előtt két üres őrtorony közé frissen festett transzparenst feszítettek. Ezt mázolták rá (ugyancsak vörös, fehér és kék betűkkel):

ISTEN HOZOTT, ROLAND ÉS SUSANNAH!
(TÉGED IS, CSI!)
ÉREZZÉTEK JÓL MAGATOKAT
A SZABAD VILÁGBAN!

A belső udvar (és a várárok feltöltésére használt, megzabolázott folyó) mögött a kastély valóban sötétvörös kőtömbökből épült, és ezek a kövek az évek során csaknem feketére sötétültek. Visszataszítóan puffedező tornyok és fiatornyok dagadtak ki belőle, amelyek mintha dacoltak volna a nehézkedési erővel. E bazári ékítményeket leszámítva maga a kastély kopár és dísztelen volt, kivéve a

faragott szemet, amely a főbejárat boltívének zárókövéből meredt rájuk. A fejük fölötti gyilokjárók közül kettő leomlott, és teleszórta törmelékkel a díszudvart, de hat megmaradt; és különböző szinteken szabdalták cikcakkosra a légtért az udvar fölött. Susannah-t a sztrádák többszörös kereszteződésére emlékeztették. A házakhoz hasonlóan itt is rendellenesen keskenyek voltak az ajtók és az ablakok. Kövér fekete varjak ültek az ablakpárkányokon meg a gyilokjárókon. Mind őket bámulta.

Susannah leugrott a riksáról, Roland pisztolyát az övébe dugta, hogy könnyen elérhesse. Csatlakozott a férfihoz, és a főkaput nézte a várárok innenső partján. Nyitva állt. Mögötte számárhátú kőhíd feszült a folyó két partja között. A híd alatt tizenkét méter széles kővályúban rohant a sötét víz. Maró, kellemetlen szaga volt, és ahol hegyes, fekete sziklák között örvénylett, nem fehér volt a habja, hanem sárga.

– Most mihez kezdünk? – kérdezte Susannah.

– Először is meghallgatjuk azokat a fickókat – mondta Roland, és a kastély kövezett díszudvarának túloldalán levő bejárat felé biccentett. Az ajtószárnyak résnyire nyíltak, és kilépett két ember – tökéletesen hétköznapi emberek, nem keskeny csudásbódéba való mutatványosok, bár Susannah ilyesmire számított. Amikor az udvar közepéig értek, egy harmadik is kisiklott az ajtószárnyak között, és utánuk sietett. Úgy tűnt, egyiknél sincs fegyver, és ahogy az első kettő a hídhöz közeledett, Susannah nem is igazán lepődött meg, amikor azt látta, hogy egyetűjű ikrek. A hátsó is ugyanúgy nézett ki: hosszú, fekete hajú fehér ember, elég magas. Akkor hát hármas ikrek: ketten együtt jönnek, a harmadik hozza a szerencsét. Farmert és vastag tengerészkabátot viseltek, amit a nő azonnal (és gyötrelmesen) elirigyelt tőlük. Az első kettő egy-egy nagy vesszőkosarat hozott, aminek bőrfogója volt.

– Ha szemüveget és szakállat viselnének, szakasztott úgy festenének, mint Stephen King, amikor Eddie és én először találkoztunk vele – mondta halkán Roland.

– Tényleg? Komolyan beszélsz?

– Igen. Emlékszel, mit mondtam neked?

– Hagyjam rád a beszédet.

– És hogy a győzelem előtt jön a kísértés. Erre is emlékezz.

– Emlékezni fogok. Roland, félsz tőlük?

– Azt hiszem, kevés félnivalónk van ettől a háromtól. De azért légy készen a lövésre.

– Nem úgy festenek, mint akiknél van fegyver. – Természetesen ott vannak a kosarak; azokban bármi lehet.

– Mindegy, azért csak állj készen.

– Számíthatsz rám – felelte a nő.

3

Akárhogy zúgott a folyó a híd alatt, mégis meghallották az idegenek cipőtalpának kitartó kopogását. Az első kettő a kosarakkal előrejött a híd feléig, és a legmagasabb ponton megálltak. Ott lerakták egymás mellé terhüket. A harmadik megállt a kastély felőli oldalon, és üres kezét illedelmesen összefonta maga előtt. Susannah most már cáfolhatatlanul érezte a sült hús illatát az egyik kosárból. És nem ám hosszú disznó volt. Marhasült meg csirke illata, mintha a mennyekből felhőzne! Összefutott a szájában a nyál.

– Üdv, Gileádi Roland! – szólalt meg a jobb oldali, sötét hajú ember. – Üdv, New-York-i Susannah!

Üdv, Csi, a Középső-Világból! Hosszú napokat és kellemes éjszakákat!

– Az egyik ronda, a másik kettő még rosszabb – jegyezte meg a társa.

– Ne törődjetelek velem – mondta a jobb oldali Stephen King-hasonmás.

– Ne törődjetelek velem – gúnyolódott a másik, és szántsándékkal olyan rusnya pofát vágott, hogy az már

mulatságos volt.

– Kétszer annyit nektek – válaszolta Roland az udvariasabbiknak. Megvetette a sarkát a földön, és udvariasan bókkolt. Susannah callai módra meghajolt, széthúzva képzeletbeli szoknyáját. Csi leült Roland bal lába mellé, onnan nézte a két egyforma embert a hídon.

– Uffik vagyunk – mondta a jobb felőli. – Ugye, tudod, kik az uffik, Roland?

– Igen – felelte Roland, azután félrefordulva magyarázni kezdett Susannah-nak: – Régi szó... illetve ősi. Ez az ember azt állítja, hogy alakváltoztatók. – Sokkal halkabban folytatta, így a folyó zúgása miatt nem lehetett kihallgatni: – Kétlem, hogy ez igaz.

– Pedig az – mondta a jobb oldali nyájasan.

– Ki mint él, úgy ítél – jegyezte meg a bal oldali, és cinikus kék szemét forgatta. De csak az egyiket. Susannah még sose látott olyat, hogy valaki a fél szemét forgassa.

A hátsó nem szólt, csak állt, és összekulcsolt ujjait nézte.

– Olyan formát veszünk föl, amilyet akarunk – folytatta a jobb oldali – de az volt az utasításunk, hogy olyasvalakinek az alakját vegyük föl, akit ismertek, és akiben megbíztok.

– Annyira bízom sai Kingben, amennyire el tudom hajítani a nehezebbik öregapját – jegyezte meg Roland. – Annyira megbízható, mint egy nadrágevő kecske.

– Igyekeztünk, amennyire lehetett – mondta a jobb oldali Stephen King. – Fölvehettük volna Eddie Dean alakját is, de úgy éreztük, az túlságosan fájna a hölgynek.

– A „hölgy” úgy fest, mint aki boldogan dugna egy kötéllel is, ha fel tudná állítani a lába között – jegyezte meg a bal oldali Stephen King, és lenézően vigyorgott.

– Tiszteletlenség – mondta a mögöttük álló, aki összekulcsolta az ujjait. Egy vitavezető szelíd hangján beszélt. Susannah szinte azt várta, hogy Modortalan Kinget öt percre a büntetőfülkébe küldi. Nem bánta volna, mert Modortalan King buta viccelődése szívfájdítóan emlékeztette Eddie-re.

Roland nem figyelt a közjátékra.

– Képesek vagytok három különböző alakban is megjelenni? – kérdezte Udvarias Kingtől. Susannah hallotta, hogy a harcos nyel egyet, mielőtt föltenné a kérdést. Tehát ő is attól fél, hogy nyáladzani kezd a kosárból származó illatoktól. – Például képesek vagytok megtenni, hogy egyikőtök sai King alakját veszi föl, másiktok sai Kennedyt, a harmadik például sai Nixonét?

– Jó kérdés – mondta a jobb oldali, Udvarias King.

– Hülye kérdés – vágta rá Modortalan King balról. – Egyáltalán semmi értelme. Elmegyünk a butaságok irányába. De hát persze akadt valaha is akcióhős, aki értelmiségi volt?

– Hamlet dán királyfi – felelte halkán Tájékoztató King hátulról. – De ő az egyetlen, aki azonnal az eszembe jut, és lehet, hogy ő a kivétel, aki erősíti a szabályt.

Udvarias és Modortalan King egyaránt feléje fordult. Amikor látták, hogy befejezte a mondanivalóját, visszafordultak Rolandhoz és Susannah-hoz.

– Mivel mi valójában egy lényt alkotunk – mondta Udvarias –, és ez meglehetősen szűk korlátok közé szorítja a lehetőségeinket, a válasz nem. Lehetünk mindnyájan Kennedyk vagy Nixonok, de...

– Lekvár tegnap, lekvár holnap, de ma soha nincs lekvár – mondta Susannah. Fogalma sem volt róla, miért éppen ez jutott az eszébe (az meg még kevésbé, hogy miért mondta ki hangosan), de Tájékoztató King azt mondta, „Pontosan!”, és afféle osztályelsőnek kijáró biccentéssel nyugtázta a kijelentést.

– Csináld már, az apád mindenit! – mondta Modortalan King balról. – Mindjárt rókázni fogok, ha ránézek a Vörös Urának áruháza!

– Rendben van – mondta társa. – Noha meglehetősen inkorrekt dolog árulónak nevezni őket, legalábbis ha a *ka*-t is bevonjuk az egyenletbe. Mivel a név, amit adtunk magunknak, számotokra kijelentetlen volna...

– Olyasféle, mint Superman vetélytársának, Mr. Mxyzptlknek a neve – szölt Modortalán.

– Használhatjátok azt, amelyet Los' használt. Ő az, akit ti Bíbor Királynak hívtok. Én nagyjából az ego vagyok, és a Feemalo névre hallgatok. Ez a fickó itt mellettem Fumalo. Ő a mi *id*-ünk.

– Akkor az, aki mögöttetek áll, minden biztonnyal Fimalo! – mondta Susannah. – És ő kicsoda? A szuperegótok?

– Ragyogó! – kiáltotta Fumalo. – Lefogadom, azt is ki tudod ejteni, hogy Freud, anélkül, hogy a lúdra rímelve? – Előrehajolt, és mindentudó vigyorral nézett rá. – De vajon betűzni tudod-e, kurtalábú New York-i feketerigó?

– Ne törődj vele – mondta Feemalo. – Fél a nőktől. – Ti vagytok Stephen King egója, idje és szuperegója? – kérdezte Susannah.

– Micsoda jó kérdés! – szölt elismerően Feemalo.

– Micsoda ostoba kérdés! – vágta rá rosszállóan Fumalo. – Szüleidnek volt rajtad kívül élő gyermeke, Feketerigó?

– Ne akard ezt játszani velem – figyelmeztette Susannah –, mert előhozom Detta Walkert, és ő befogja a szádat.

– Semmit sem tudok sai Kingről azon kívül, hogy leutánoztam a testi jellemzőit egy kis időre – mondta Tájékoztató King. – Azt is tudom, hogy ez a kis idő az, ami nektek adatott. Nem különösebben rokonszenvezek az ügyetekkel, és egyáltalán nem áll szándékomban, hogy változtassak az álláspontomon és segítsek nektek – legalábbis nem nagyon –, ennek ellenére tudom, hogy nagymértékben hozzájárultatok Los' távozásához. Mivel rabként tartott itt, és úgy bánt velem, mintha nem lennék több afféle udvari bolondnál – vagy a majmocskájánál –, egyáltalán nem bánom, hogy elment. Segítek nektek, ha tudok – legalábbis egy kicsit –, de nem, nem teszek meg mindent, ami tőlem telik. „Öntsünk tiszta vasszert a pohárba!”, ahogy néhai barátod, Eddie Dean mondta volna.

Susannah igyekezett nem megrándulni, de ez fájt. Fájt.

Feemalo és Fumalo most is Fimalóra nézett, amikor megszólalt, majd visszafordultak Roland és Susannah felé.

– Az őszinteség a legjobb politika – mondta Feemalo kegyes pillantással. – Cervantes.

– A hazugok jobban járnak – mondta Fumalo cinikus vigyorral. – Névtelen szerző.

– Volt, amikor Los' hat vagy éppen hétfelé választott minket, és erre nem volt más oka, mint hogy ez nekünk *fájt* – közölte Tájékoztató King. – Mégsem tudtuk itt hagyni, éppúgy nem, mint más sem a kastélyból, mert halálvonalat húzott a falak köré.

– Azt gondoltuk, hogy megöl minket, mielőtt elmenne – szölt Fumalo, és most nyoma sem volt rajta a korábbi kabbe-cinizmusnak. Annak az embernek a befelé révedő pillantásával bámult maga elé, aki egy tőle hajszára lejátszódott katasztrófára emlékezik.

Feemalo: – Sokakat megölt. Lefejeztette a belügyminiszterét.

Fumalo: – Aki előrehaladott szifiliszben szenvedett, és nem sokkal több fogalma volt arról, ami vele történik, mint a disznónak a vágóhíd csúszdáján.

Feemalo: – Felsorakoztatta a konyhai személyzetet és a szobalányokat...

Fumalo: – Akik valamennyien nagyon hűségesek voltak hozzá, igazán hűségesek...

Feemalo: – És mérget adatott nekik, ahogy álltak előtte. Megölhette volna őket álmukban, ha akarja...

Fumalo: – Csak kívánnia kellett volna.

Feemalo: – De ehelyett megparancsolta, hogy mérget vegyenek be. Patkánymérget. Nagy, barna darabokban nyelték, és görcsökben fetrengve haltak meg előtte, ahogy ült a trónján...

Fumalo: – Amely, jó, ha tudjátok, koponyákból készült...

Feemalo. – Ott ült, könyökét a térdére támasztva, öklére hajtotta a fejét, mint aki mély gondolatokba

merül, talán éppen a kört négyszögesíti, vagy az Utolsó Prím��számot keresi, így figyelte, ahogy görcsökben vonaglanak, és összehányják a Trónterem padlóját.

Fumalo (egyfajta lelkesedéssel, amelyet Susannah idegesítőnek és rendkívül ellenszenvesnek talált):
– Némelyek vízért könyörögve haltak meg. Mert ettől a méregtől megszomjazik az ember! És azt gondoltuk, mi következünk!

Feemalo, ha nem is mérgeződött, kissé felhúzta az orrát: – Megengednéd, hogy én mondjam el, hogy lezárhassuk a dolgot, ők pedig mehessenek tovább vagy vissza, ahogy nekik tetszik?

– Te vagy a főnök – felelt Fumalo, és duzzogva elhallgatott. Fölöttük a Kastélyvarjak letelepedtek, és szúrós szemmel bámultak rájuk. Semmi kétség, abban reménykednek, hogy megehetik azokat, akik nem mennek el innen, gondolta Susannah.

– Nála volt a hat megmaradt Varázsló Üveg – mondta Feemalo. – És amikor még Calla Bryn Sturgisben voltatok, látott valamit bennük, ami az utolsó lökés volt az örület felé. Nem tudjuk biztosan, mi lehetett az, mivel nem láttuk, de úgy sejtjük, a győzelmetek volt, nem csupán Callában, de Algul Sientóban is. Ha így van, ez meghiúsította azt a tervét, hogy a Sugarak elpusztításával a távolból dönti le a Toronyt.

– Természetesen erről volt szó – mondta halkán Fumalo, és a két másik Stephen King ezúttal is ránézett. – Semmi más nem lehetett. Az örület határára két ellentétes készlet juttatta: le akarta dönteni a Toronyt, ugyanakkor meg akart előzni téged, Roland, hogy fölmászhaszon a tetejére. Hogy elpusztítsa... vagy uralkodjon rajta. Kétlem, hogy sokat bíbelődött volna valaha is a Torony *megértésével* – csak téged akart legyőzni, azután el akarta happolni előled, amit akarsz. Az ilyesmi nagyon fontos volt neki.

– Kétségtelenül örömtökre szolgál megtudhatni, hogyan őrvjögött miattad, és átkozta a nevedet hetekig, mielőtt szétverte a drága játékszereit – mondta Fumalo. – Hogy hogyan kezdett el félni tőled, már amennyire ő *félni* tud.

– Ez ugyan nem! – tiltakozott Feemalo, Susannah szerint meglehetősen savanyúan. – Nem tetszene ennek egy cseppet sem! A győzelemben is ugyanolyan fápfájú, mint a vereségben!

Fumalo folytatta: – Amikor a Vörös Király meglátta, hogy az Algul elesik, megértette, hogy a tönkretett Sugarak képesek meggyógyulni. Mi több! A két még működő Sugár rendbe hozhatja a többieket is, összekötögetve őket mérföldről mérföldre és kerékről kerékre. Ha ez megtörténik, akkor végül...

Roland bólintott. Susannah egészen új dolgot látott a szemében: a boldog meglepetést. *Talán már tudja, hogyan győzhet*, gondolta a nő. – Akkor, ami elmozdult, még visszatérhet – mondta a harcos. – Talán a Középső-Világ és a Belső-Világ is. – Elhallgatott. – Talán még Gileád is. A fény. *A Fehér*.

– Nincs ebben semmi talán – mondta Fumalo. – Mivel a *ka* kerék, az pedig, ha nem törött, forog. Hacsak a Bíbor Király nem képes a Torony Urává vagy Főhóhérává lenni, akkor minden visszatér azzá, ami volt.

– Örület – mondta Fumalo. – Méghozzá *pusztító* örület. De hát a Nagy Vörös mindig is az eszelős oldala volt Gannak. – Csúnyán rávigyorgott Susannahra, és azt mondta: – Ez van, Feketerigó asszonyosság.

Feemalo folytatta: – És miután a Gömböket összezúzta, és a gyilkolással is végzett...

– Ez az, amit meg kell értetnünk veletek – mondta Fumalo. – Ha csak az eszetek nem túl tompa ahhoz, hogy felfogjátok.

– Miután ezzel a robottal végzett, megölte *saját magát* – mondta Fumalo, és a másik kettő úgy fordult feléje, mintha nem tehetnének mást.

– Egy kanállal csinálta? – kérdezte Roland. – Mert ez állt a jóslatban, amelyen a barátaim és én

felnőttünk. Afféle kínrim volt.

– Igen, csakugyan – erősítette meg Fimalo. – Azt gondoltam, elvágja velem a torkát, mert a kanál fejét kiélesítette (tudjátok, mint bizonyos tányérokat – a *ka* kerék és mindig visszaér oda, ahonnan indult), de lenyelte. *Lenyelte*, el tudjátok ezt képzelni? A vér csak úgy ömlött a szájából. Áradt! Azután fölkapaszkodott a legnagyobb szürke lóra – Nisnek hívja az álmok és az alvás földje után –, és ellovagolt délkeletre, Empathica fehér földjére, nyergében kevéske batyujával. – Elmosolyodott. – Hatalmas élelmiszerraktárak vannak itt, de gondolhatjátok, *neki* már nem volt szüksége rájuk. Los' nem evett többé.

– Várj egy pillanatot, időt kérek – mondta Susannah és T alakban összetéve fölemelte a két kezét (ezt a mozdulatot is Eddie-től vette át, noha ennek nem volt tudatában). – Ha lenyelt egy kiélesített kanalat, és fuldoklás közben szétvagdosta magát vele...

– A Feketerigó hölgy kezdi meglátni a fényt! – lelkesedett Fumalo, és az ég felé tárva lengette a kezét.

– ...akkor hogyan volt képes *bármit* is csinálni?

– Los' nem halhat meg – mondta Feemalo, mintha valami nyilvánvaló dolgot magyarázna egy háromévesnek. – Ti pedig...

– Szegény *tökfilkók* – tette hozzá társa derűs gonoszsággal.

– Nem ölhetek meg egy embert, aki már halott – fejezte be Fimalo. – Roland, egyedül a te fegyvereid végezhetek volna vele...

Roland bólintott. – Apáról fiúra szálltak, a csöveket Arthur Eld hatalmas kardjából, az Excaliburból készítették. Igen, ez is része a jóslatnak. Ahogy ezt természetesen ő is tudta.

– De most már biztonságban van a pisztolyaidtól. Meghaladta *őket*. Halhatatlan.

– Minden okunk megvan azt gondolni, hogy kint rekedt a Torony egyik erkélyén – mondta Roland. – Halhatatlan vagy sem, sosem érheti el a torony tetejét az Eld valamilyen sigulja nélkül; ha olyan sok jóslatot ismert, ezt is tudnia kellett.

Fimalo komoran elmosolyodott. – Igen, de ahogy Horatius Cocles tartotta a hidat a történetben, amelyet Susannah világában mesélnek, úgy tartja most a Toronyt Los', a Bíbor Király. Megtalálta az utat a torkába, de nem tudott fölkapaszkodni a tetejére, ez igaz. Ám amíg ő tartja a Toronyt, te sem mászhatsz fel a csúcsra.

– Úgy tűnik az öreg Vörös Király végül teljesen megőrült – szólalt meg Feemalo.

– Dilinyós, épp csak nem pörög! – tette hozzá Fumalo. Komolyan megütögette a halántékát... azután vihogásban tört ki.

– De ha továbbmentek – mondta Fimalo –, akkor elviszitek neki az Eld siguljait, amelyekre szüksége van, hogy uralma alá hajtsa azt, ami most fogva tartja.

– De azokat először el kell vennie tőlem – felelte Roland. – *Tőlünk*. – Minden drámaiság nélkül beszélt, mintha csak az időjárásról lenne szó.

– Ez igaz – helyeselt Fimalo –, de gondolkodj, Roland. Te nem ölheted meg velük őt, az viszont lehetséges, hogy elveszi tőled ezeket, mert csavaros az esze, és a keze messzire elér. Ha megteszi... igen! Képzeld el egy halott és örült királyt, a Setét Torony tetején, két hatalmas, ősi fegyverrel! Uralkodhat onnan, de azt hiszem, tekintettel az örültségére, inkább ledönti a toronyt. Mert erre is képes, Sugarak ide vagy oda.

Fimalo komolyan tanulmányozta őket a híd túloldaláról.

– Utána – mondta – mindent elnyel a sötétség.

Csend volt, amíg a jelenlevők végiggondolták mindezt. Azután Feemalo csaknem mentegetőzve mondta: – Talán nem lenne olyan nagy az ár, ha csak ezt a világot néznénk, amelyet Torony Talpkőnek nevezhetnénk, lévén, hogy itt a Setét Torony nem rózsaként létezik, mint sok másiban, vagy halhatatlan tigrisként, mint némelyekben, vagy Csavargó, az öskutya alakjában, mint legalább egyben...

– *Csavargó*, a kutya? – hüledezett Susannah. – Komolyan mondod?

– Asszonyom, annyi fantáziád van, mint egy félig égett botnak... mondta mély undorral Fumalo.

Feemalo oda se figyelt. – Ebben a világban a Torony önmaga. Abban a világban, amelyben legutóbb jártál, Roland, a legtöbb faj még szabályosan szaporodik, és a sok élet kellemes. Még van erő és remény. Kockáztatod, hogy elpusztítod azt a világot éppúgy, mint ezt és a többi, amelyet sai King megérintett, és megrajzolt a képzeletével? Mert azt tudod, hogy nem ő teremtette ezeket. Attól, hogy valaki bepillant Gan köldökébe, még nem válik Ganná, bár sok teremtő erővel megáldott ember ezt hiszi. Megkockáztatod?

– Mi csak kérdezzük, nem akarunk meggyőzni – mondta Fimalo. – De az igazság szikár: ez most már csak a te küldetésed, harcos. Minden a tied. Semmi sem kényszerít rá, hogy továbbmenj. Ha egyszer elhagyod a kastélyt, és elindulsz a Fehér Földre, te és a barátaid kilépnek a *ka*-nak az uralma alól. És nincs szükség rá, hogy megtedd. Most, hogy megmentetted a Sugarakat, minden mozgásba lendült, és a megmentésükkel lehetővé tetted, hogy a Torony örökké létezzen, tengely legyen, amely körül minden világ és minden élet forog. Ezzel végeztél. Ha most visszafordulsz, a halott Király örökre csapdába esik ott, ahol van.

– Mondod *te* – szólt közbe Susannah olyan gorombán, ami méltó lett volna Fumalóhoz.

– Akár igazat szólnsz, akár nem – mondta Roland – továbbmegyek. Mert megígértem.

– *Kinek* ígérted meg? – tört ki Fimalo. Amióta megállt a hídnak a kastély felőli oldalán, először kulcsolta szét az ujjait, hogy lesimítsa a haját. Kis mozdulat volt, de tökéletesen kifejezte a kétségbeesését. – A jóslatban nincs ilyen ígélet; én mondom neked!

– Nem is lehet. Mivel én ígértem meg magamnak, és meg is szándékozom tartani.

– Ez az ember éppen olyan örült, mint Los' a Vörös – mondta Fumalo nem minden tisztelet nélkül.

– Jól van – szólt Fimalo. Felsőhajtott, és ismét összekulcsolta az ujjait. – Megtettem, amit megtehettem. Biccentett a másik kétharmadának, akik figyelmesen néztek rá.

Feemalo és Fumalo fél térdre ereszkedtek: Feemalo a jobb térdére, Fumalo a balra. Levették a magukkal hozott fonott kosarokról a fedelet, és előredöntötték őket.

Az egyikben ennivaló volt: csirke és disznósült, vesepecsenye, nagy kerek, rózsaszín sonkaszeletek. Susannah érezte, ahogy a gyomra kitágul a látványtól, mintha arra készülne, hogy mindent behabzsoljon. Össze kellett szednie az erejét, hogy elfojtsa kitörni készülő, kéjes nyögését. Gyorsan letörülte a szájából kicsordult nyálat. Tudják, mit csinál, de legalább nem adja meg nekik az elégtételt, hogy az éhség csillogjon a száján és az arcán. Csi vakkantott, de továbbra is a harcos sarkánál ült.

A másik kosárban nagy, vastag, csavart kötésű pulóverek voltak, az egyik zöld a másik vörös. Karácsonyi színek.

– Van hosszú alsó, kabát, irhaszegélyes bokacsizma és kesztyű is – mondta Feemalo. – Empathica borzasztóan hideg ebben az évszakban, és nektek hónapokig kell vándorolnotok.

A város szélén hagyunk nektek egy könnyű alumíniumszánkót. Felrakhatjátok kis kocsitokra, azután húzhatod vele a hölgyet és a holmit, ha eléritek a havas vidéket.

– Semmi kétség, furcsálljátok, miért tesszük ezt, ha egyszer helytelenítjük az utazásokat – mondta Feemalo. – Az a helyzet, hogy hálásak vagyunk, amiért életben maradtunk...

– Komolyan azt gondoltuk, hogy végünk! – vágott közbe Fumalo. – „Aki utolsónak megy ki a világból, oltsa le a villanyt!”, mondaná Eddie.

Ez fájt... de nem annyira, mint az étel látványa. Nem annyira, mint elképzelni, milyen érzés lenne áthúzni a fején azt a vaskos pulóvert, aztán engedni, hogy lehulljon a combja közepéig!

– Úgy határoztam, hogy ha tudlak, megpróbállak lebeszélni titeket az út folytatásáról – mondta Fimalo; Susannah megjegyezte, hogy ő az egyetlen, aki első személyben beszélt magáról. – Ha pedig nem megy, akkor odaadom nektek azokat a tartalékokat, amelyekre szükségetek lehet.

– Nem ölheted meg! – tört ki Fumalo. – Nem érted, te fáfejű gyilkológép, nem látod? Annyit érsz el a túlbuzgósággal, hogy egy gyilkos kezére játszol! Hogy lehetsz olyan os...

– Csönd! – mondta Fimalo, és Fumalo azonnal elhallgatott. – Meghozták a döntést.

– Mihez kezdtek? – kérdezte Roland. – Ha egyszer mi továbbállunk?

Mindhárman a vállukat vonogatták tökéletesen egyformasággal, de csak Fimalo – az úgynevezett uffí szuperego – válaszolt. – Itt várunk – mondta. – Figyeljük, hogy a teremtés mátrixa megél-e, vagy meghal. Közben igyekszünk újra berendezni a Le Casse-t, és visszaadni valamit a régi ragyogásból. Valaha szépséges hely volt. Ismét lehet még szép. Azt hiszem, most véget ér tanácskozásunk. Fogadjátok ajándékainkat köszönetünkkel és jókívánságunkkal együtt.

– *Fanyalgó* jókívánságainkat – tette hozzá Fumalo, és elmosolyodott. Mivel tőle származott, ez a mosoly egyszerre volt zavarba ejtő és váratlan.

Susannah kevés híján előrerontott. Noha éhes volt a friss ételre (a friss hústra), a pulóverek és a meleg alsók vonzották elsősorban. Bár a tartalékaik megfogyatkoztak (és bizonyosan elfogynak, mielőtt elhagyják azt a területet, amelyet az uffik Emphaticának neveztek), még mindig épp elég babos, tonhalas és marhahúsos konzervdoboz gurigázott a Ho Fat Luxustaxi hátuljában, és a hasuk is tele volt. A hideg az, ami meggyilkolja, legalábbis így érezte; a belsejében a hideg gyötrelmes hüvelykenként kúszik a szíve felé.

Két dolog állította meg. Az egyik annak a tudata, hogy ha egyetlen lépést tesz, az elpusztítja, ami kevés akaratereje még megmaradt; a híd közepére rohan, térdre esik a mély ruháskosár előtt, és feltúrja, mint egy ragadozó háziasszony a Filene éves leárazásán. Ha megteszi az első lépést, semmi nem állítja meg. Akaraterejének elvesztése nem is a legrosszabb fejlemény; elveszíti az önbecsülést, amelyért Odetta Holmes keményen dolgozott egész életében, annak ellenére, hogy elméjében ott lapított a szabotőr, akinek létezését épp csak gyanította.

Ám még ez sem lett volna elég, hogy visszatartsa. Hozzájárult annak a napnak az emléke, amikor megpillantotta azt a varjat a zöld szállal a csőrében, ahogy azt mondja: *Kroó, kroó!* És nem azt: *Kár, kár!* Igaz, csak sátánfü volt, de mégiscsak zöld. Élő növény. Ez volt az a nap, amikor Roland azt mondta neki, hogy tartsa a száját, meg – mit is? *A győzelem előtt jön a kísértés.* Sose gondolta volna, hogy egy csavart mintás pulóver, lesz életének nagy kísértése, de...

Hirtelen megértette, amit a harcos kétségtelenül tudott, ha nem elejétől fogva, de nem sokkal a három King megjelenése után biztosan: ez az egész család. Nem tudta, pontosan mi van azokban a fonott kosarakban, de piszkosul kételkedett benne, hogy étel vagy ruha lenne.

Összeszedte magát.

– Nos? – szólt türelmesen Fimalo. – Nem jöttök ide, és nem veszitek el az ajándékot, amelyet adok nektek? Ide kell jönnötök érte, mert én magam csak a híd közepéig mehetek. Feemalo és Fumalo előtt húzódik a Király halálvonala. Ti mindketten átléphetitek. Lehet, hogy mi nem.

– Köszönjük a kedvességeteket, sai, de vissza kell utasítanunk – felelte Roland. – Van élelmünk, a ruhánk pedig előttünk várakozik, egyelőre, patákon. Mellesleg nincs is olyan hideg.

– Nincs – helyeselt Susannah. Rámosolygott a három egyforma – és egyformán döbbsent – lényre. –

Igazán nincs.

– Továbbmegyünk – mondta Roland, és a térdét behajlítva ismét bókkolt.

– Köszönjük, mindent köszönünk – tette hozzá Susannah, és ismét széttárta láthatatlan szoknyáját.

Fordulni készültek. Ekkor Feemalo és Fumalo, akik még mindig térdeltek, benyúltak az előttük álló kosarakba.

Susannah-nak nem volt szüksége utasításra. Kirántotta a revolvert az övéből, és lelőtte a balra térdelőt – Fumalót –, amikor az éppen előhúzta a kosárból a hosszú csövű ezüstpisztolyt. Valami sálféle lógott róla.

A harcos az övéhez kapott a szokott villámgyorsasággal, és egyetlen lövést adott le. Fölötte a varjak rémítő károgással szárnyra kaptak, az ég egy pillanatra fekete lett. Feemalo, aki szintén ezüstpisztolyt markolt, arcán a haldoklás megdöbbenésével, homloka közepén golyó ütötte lyukkal zuhant rá a kosarára.

5

Fimalo továbbra is ott állt, ahol korábban, a híd másik oldalán. A kezét még mindig összekulcsolta, de már nem úgy festett, mint Stephen King. Hosszú, sárgás öregemberarca lett, amelyen látszott a lassú és kínos halódás. Ami haja maradt, piszkosszürke volt, korántsem ragyogó fekete. Koponyája hámlott az ekcémától, arca, álla, homloka rücskös volt a gennyedző és vérző pattanásoktól és fekélyektől.

– Mi vagy valójában? – kérdezte Roland.

– Humi, akárcsak te – felelte lemondóan Fimalo. – Rando Thoughtful volt a nevem azokban az években, amikor a Bíbor Király belügyminisztereként fungáltam. Valaha azonban csak a jó öreg Austin Cornwell voltam New York állam északi végéből. Sajnálattal közlöm, hogy nem éppen a Kulcs-Világból. Egy időben enyém volt a Niagara Nagyáruház, azelőtt pedig sikeres pályafutást mondhattam magaménak a reklámparban. Talán érdekel titeket, hogy én kezeltem a Nozz-A-La és a Takuro Spirit könyvelését.

Susannah elengedte a füle mellett ezt a bizarr és váratlan életrajzot. – Akkor mégsem fejeztette le a fő emberét, – mondta. – Na és mi a helyzet a három Stephen Kinggel?

– Csak egy glammer – felelte az öregember. – Megöltök? Rajta. Csak annyit kérek, hogy végezzetek gyorsan, nem vagyok jól, ahogy bizonyára látjátok.

– Mi az igazság abból, amit nekünk mondtál? – kérdezte Susannah.

Az öreg szemek vizenyösen álmétkodva néztek rá. – Minden – válaszolta, és elindult a hídon, ahol két másik öregember – nyilvánvalóan valahai titkárai – hevert. – Minden, kivéve egy hazugságot... és ezt. – Felrúgta a kosarat, amelynek tartalma szétszóródott.

Susannah akaratlanul felkiáltott az iszonyattól. Csi egy pillanat alatt felugrott, védelmezően állt a nő elé, kurta lábait szétterpesztve, a fejét leszegve:

– Minden rendben – mondta Susannah, de a hangja még mindig remegett. – Csak...meglepődtem.

A vesszőkosárban, amely színleg változatos peccsenyéket kínált, valójában emberi végtagok rohadtak – végtére is a hosszú disznó, az hosszú disznó. A hús kékesfekete volt a bomlástól, és hemzsegték benne a férgek.

A másik kosárban sem ruhák voltak. Amit Fimalo eléjük öntött, valójában döglődő kígyók fényes gubanca volt. Gyöngyszemük megtört, fásultan öltögették villás nyelvüket. Jó néhány már nem is mozdult.

– Igazán felfrissültek volna, ha a bőrötökhöz nyomjátok őket – mondta sajnálkozva Fimalo.

– De valójában nem számítottál rá, hogy megtörténik, ugye? – kérdezte Roland.

– Nem – ismerte el az öregember. Fáradt sóhajjal ült le a hídon. Az egyik kígyó megpróbált az ölébe kúszni. Szórakozottan, ugyanakkor türelmetlenül félresöpörte. De parancsot kaptam, és engedelmeskedtem.

Susannah iszonyodó igézettel meredt a másik két tetemre. Feemalo és Fumalo most csak két halott vénember volt, akik természetellenes gyorsasággal bomlottak fel: pergamen bőrük a csontjukra száradt, vékony patakokban szivárgott belőlük a genny. Feemalo arcából Susannah szeme láttára emelkedett ki a szemgödör csontjának ikerperiszkópja, amitől a tetem valahogy csodálkozni látszott. Néhány kígyó tekergőzött az oszló hullákon. Mások bemásztak a kosárba, a férgek végtagok közé. A kupac aljába igyekeztek, ahol kétségtelenül melegebb volt. Az oszlás átmeneti hőt gerjeszt, amelyet talán ő is kiélvezne, amíg teheti. Mármint ha ő is kígyó volna.

– Megöltök? – kérdezte Fimalo.

– Dehogy – felelte Roland –, mert még nem végezted el a feladatodat. Még valaki jön mögöttünk.

Fimalo felpillantott. Érdeklődés csillant meg vizenyős, öreg szemében. – A fiad?

– Az enyém, de az uradé is. Amikor tanácskoztok, átadnál neki egy-szót, amit én küldök?

– Ha megélem, hogy átadjam, természetesen.

– Mondd meg neki, hogy öreg és ravasz vagyok, ő pedig fiatal. Mondd meg, ha elmarad, még élhet egy darabig a bosszú álmaival... noha nem tudom, miért akar bosszút állni rajtam. És azt is mondd meg, hogy ha előmerészkedik, megölöm, ahogy Vörös Atyját is meg akarom ölni.

– Ha meghallgat, akkor sem hall meg, vagy meghall, de nem hisz neked – mondta Fimalo. Miután kiderült a cselvetése (hol, van ez egy mágikus uffitól, gondolta Susannah, ez csak egy újrafeldolgozott reklámügynök Észak-New Yorkból), kimondhatatlanul fáradtnak tűnt. – Nem ölhetsz meg egy teremtményt, aki megölte magát. Nem is léphetsz be a Setét Toronyba, mivel csak egy bejárat van, és az ajtót az az erkély vezérli, amely Los't foglyul ejtette. Neki pedig bőven van fegyvere. Egyedül a csikeszek elegendők, mert megkeresnek, és megölnék, mielőtt a rózsák mezejének feléig érnél.

– Emiatt hadd aggódjunk mi – szólt Roland, és Susannah arra gondolt, hogy ritkán mondott ennél igazabb dolgot: ő máris aggódik. – Ami téged illet, átadod az üzenetemet Mordrednek, ha meglátod? Fimalo beleegyezően intett.

Roland megrázta a fejét. – Nekem ne legyintgessél, tökfej. Halljam a szádból.

– Átadom az üzenetedet – mondta Fimalo, azután hozzátette: – Amennyiben látom, és tanácskozunk.

– Ez fog történni. Na, Isten áldjon uram. – Roland már fordult volna, de Susannah elkapta a karját és visszafordította.

– Esküdj meg nekünk, hogy mindaz, amit mondtál, igaz – parancsolta a helyükre visszatelepedett varjak hideg pillantásának kereszttüzeiben a híd kövein ülő vénségnek. Susannah-nak a leghalványabb fogalma sem volt arról, hogy mit akart ezzel megtudni vagy bizonyítani. Azt akarta tudni, hogy ez az ember még most is hazudik-e. Aligha. Ennek ellenére ragaszkodott az ötletéhez. – Esküdj meg az apád nevére, és az arcára is.

Az öregember tenyérrel előre fölemelte a kezét, és Susannah látta, hogy még ott is fekélyes. – Esküszöm a New York állambeli Tioga Springsből származó Andrew John Cornwallre. Az arcára is. Ennek a kastélynak a királya valóban megőrült, és valóban összetörte a Varázsló ama Üvegeit, amelyek a kezébe kerültek. Valóban megparancsolta a szolgálinak, hogy vegyék be a mérget, és valóban végignézte a halálukat. – A szétvagdosott végtagokkal teli kosárra mutatott. – Mit gondolsz, honnan szereztem ezeket, Feketerigó Hölgy? A Testrészkiszzerelőből?

A nő nem értette ezt a hivatkozást, így inkább hallgatott.

– Valóban elment a Setét Toronyba. Olyan, akár a kutya valami régi mesében, ha már ő nem eheti a szénát, más se ehessen. Még abban sem hazudtam, hogy mi van ezekben a csomagokban, legalábbis

nem igazán. Egyszerűen megmutattam, mi van bennük, ti pedig levontátok a következtetéseiteket. – Mosolya olyan cinikus örömet sugárzott, hogy Susannah azon gondolkozott, nem kéne emlékeztetnie, hogy legalábbis Roland átlátott a trükkjén? De úgy döntött, nem ér ennyit a dolog.

– Csak egyszer hazudtam nektek igazán – mondta a valahai Austin Cornwell. – Abban, hogy lefejeztetett.

– Elégedett vagy, Susannah? – kérdezte Roland.

– Igen – felelte, noha nem volt elégedett; nem igazán. – Menjünk.

– Akkor hát kapaszkodj föl a Ho Fatra, és ne fordíts hátat neki, amíg ő nem teszi. Álnok.

– Nekem mondd? – felelte Susannah, azután tette, amire a férfi utasította.

– Hosszú napokat, és kellemes éjszakákat – szólt a valahai sai Cornwell a vonagló, haldokló kígyók között. – A Jézus Ember vigyázzon rátok és klánotok minden tagjára. Jöjjön meg az eszetek, mielőtt még késő lenne az értelemhez, és maradjatok távol a Setét Toronytól!

6

A saját nyomaikon mentek vissza a kereszteződésig, ahol elfordultak a Sugár Útjáról, hogy eljussanak a Bíbor Király kastélyáig. Itt Roland tartott néhány perc pihenőt. Enyhe szellő támadt, a hazafias díszítés lobogott. A nő most látta, mennyire ócska és fakó. Nixon, Lodge, Kennedy és Johnson képét ősrégi firák csúfították el. Minden glammer – még az a szerény varázslat is, amelyre a Bíbor Király még egyáltalán képes volt – eltűnt.

Le az álarccal, le az álarccal, gondolta fáradtan Susannah. – *Csodálatos estély volt, de most már vége...és a Vörös Halál vette át a korlátlan uralmat.*

Megérintette a szája melletti pattanást, azután az ujja hegyére pillantott. Azt várta, hogy vért vagy gennyet, vagy mindkettőt fog látni. Egyiket sem látta. Ez is megkönnyebbülés.

– Mennyit hittél el belőle? – kérdezte Rolandot.

– Nagyjából mindent – felelte a férfi.

– Akkor hát odafönt van. A Toronyban.

– Nem benne. Kint esett csapdába – mosolyodott el Roland. – Nagy különbség.

– Tényleg? És mit teszel vele?

– Nem tudom.

– Gondolod, hogy ha megszerzi a fegyvereidet, akkor visszatérhet a Toronyba, hogy fölkapaszkodjon a tetejéig?

– Igen – vágta rá Roland.

– Mit teszel ellene?

– Nem adom oda egyiket sem. – Úgy beszélt, mintha mindez magától értetődő lenne. Susannah szerint az is volt. Mindig elfelejtette, hogy a harcos szó szerint érti, amit monda. Szinte mindenben.

– Azt tervezted, hogy Mordredet törbe család a kastélyban.

– Igen – felelte Roland –, de tekintve, mit találtunk – és miket hallottunk –, jobbnak látszott tovább menni. Egyszerűbbnek. Nézd.

Elővette az óráját, felpattintotta a fedelét. Mindketten figyelték, ahogy a másodpercmutató végigfutja magányos útját. De ugyanolyan sebességgel, mint korábban? Susannah nem tudta biztosan, de úgy vélte, nem. Felvont szemöldökkel nézett Rolandra.

– Az idő nagy részében még jól jár – mondta ő –, de már nem mindig. Úgy gondolom, hat-hét fordulatonként veszít egy másodpercet a mutató. Ami összesen három-hat perc naponta.

– Nem valami sok.

– Nem – ismerte el Roland, és eltette az órát –, de ez csak a kezdet. Tegyen Mordred, amit óhajt. A

Setét Torony nem sokkal a fehér földek mögött van, és én el akarom érni.
Susannah megértette a mohóságát. Csak abban reménykedett, hogy ez nem teszi majd figyelmetlenné.
Mert ha igen, akkor nem számít, mennyire fiatal Mordred Deschain. Ha Roland a megfelelő hibát követi el a megfelelő pillanatban, akkor ő, Susannah és Csi sosem fogják megpillantani a Setét Tornyt.

Gondolatait nagy csattogás szakította félbe. A csattogásban felüvöltött egy emberi hang, amely rögvést sikollyá élesedett. Noha a távolság mérsékelte a kiáltás erejét, azért kivehető volt benne a félelem és a szenvedés. Szerencsére végül elhalkult.

– A Bíbor Király belügyminisztere kilépett a tisztásra – mondta Roland.

Susannah visszanézett a kastély felé. Még láthatta megfeketedett, vörös bástyáit, de semmi más. Boldog volt, hogy semmi más nem látható.

Mordred éhes, gondolta, A szíve gyorsan vert, és arra gondolt, még sosem félt ennyire életében – még akkor sem, amikor Mia mellett feküdt a szülőágyban, még a Discordia alatti feketeségben sem.

Mordred éhes... de most eszik.

7

Az öregember, aki Austin Cornwell néven kezdte az életét, és Rando Thoughtful néven végzi, a hídnak a kastély felőli végén üldögélt. A varjak ott várakoztak fölötte, talán érezték, hogy a nap izgalmi még nem érték véget. Thoughtful nem fázott, hála a tengerészkabátnak, és egyébként is ivott egy korty pálinkát, mielőtt lejött, hogy találkozzék Rolanddal és feketerigó barátnőjével. Illetve... ez talán nem egészen igaz. Talán Brass és Compson (más néven Feemalo és Fumalo) ivott egy kortyot a király legjobb pálinkájából, és Los' volt belügyminisztere tüntette el a palackból az ital utolsó harmadát.

Akármi volt is az ok, az öregember elaludt, és nem keltette föl Vörös Sarkú Mordred érkezése. Ott ült mellére csuklott állával, nyál csurrant csücsörgő szájából, amitől úgy festett, mint egy csecsemő, aki elszundított az etetőszékben. A madarak a mellvédeken és a hidakon többen voltak, mint bármikor. Bizonyára fölrebentek volna az ifjú herceg közeledésére, de ő felnézett rájuk és intett: nyitott tenyerét hirtelen áthúzta az arca előtt, azután ökölbe szorítva lefelé húzta. *Várjatok*, ezt jelentette a mozdulat.

Mordred megállt a város felőli oldalon, és óvatosan szimatolgatta a bomló húst. Ez a szag olyan vonzó volt, hogy idecsalta, noha tudta, hogy Roland és Susannah továbbmegy a Sugár Útján. Hát csak menjenek a kedvenc szörmókusukkal, gondolta Mordred. Nem jött még-el az idő, hogy csökkentse a távolságot. Később talán. Később Fehér Apunak csökken az ébersége, ha csak egy pillanatra is, és Mordred akkor elkapja.

Reményei szerint vacsorára, de az ebéd vagy a reggeli is megfelel.

Amikor utoljára láttuk a kis fickót, még csak
(*Baba, szívem, drágám, hozd ide a málnám*)

baba volt. A Bíbor Király kastélyának kapujában álló kreatúra kilencévesforma fiúvá érett. Nem volt szép; a bolond anyját leszámítva senki sem nevezte volna szemrevalónak. Ennek kevesebb köze volt bonyolult genetikai örökségéhez, mint a közönséges éhezéshez. Az égnek álló fekete bozont nagyon sovány, nagyon beesett arcot keretezett. Kék bombázó szeme alatt táskás és szederjesfakó volt a bőre, amelyet egyébként úgy elleptek a pörsenések és a fakadások, mintha megsorozták volna madársőréttel. Ezt okozhatta az utazás a mérgezett földön, mint Susannah szája mellett a pattanást, de bizonyosan nem tett jót neki a diéta sem, amelyre kényszerült. Betárazhatott volna az ételkonzervekből, mielőtt elindult az alagút előtti állomásról – Roland és Susannah bőven hagyott –, de nem gondolt rá. Mint Roland is

tudta, Mordred még csak tanulgatta az életben maradás fortélyait, és egyetlen dolgot hozott el a barakkból: egy mállófélben levő, bélelt vasutaskabátot és egy működőképes bakancsot. Ez volt a szerencséje, noha a lábbeli már majdnem szétesett a vándorlástól.

Ha közönséges humi lett volna – vagy akár egy közönségesebb prikulics –, Mordred meghalt volna a Pusztaságban, kabát ide, bakancs oda. De mivel volt, aki volt, ha megéhezett, magához szólította a varjakat, és azoknak nem volt választásuk, jönniük kellett. A madarak pocsékok voltak, és a bogarak, amelyeket a kiégett (és kissé még mindig radioaktív) sziklák alól hívott elő, még pocsékabbak, mégis magába gyömöszölte őket. Egy napon megérintette egy menyét elméjét, és magához parancsolta. Göthös volt a nyomorult, maga is az éhhalál szélén állt, de a madarak és a bogarak után úgy ízlett, mint a világ legjobb marhasültje. Mordred átváltozott, hét lábával átölelte a menyétet, aztán szürcsölt és evett, amíg semmi sem maradt egy tépett irhadarabon kívül. Boldogan megevett volna még tucatnyit, de hát csak ez az egy volt.

Most pedig itt van előtte egy egész kosár étel. Nem valami friss, az igaz, na és akkor mi van? Még a férgek is ehetők. Böven kitart, amíg eljut a kastélytól délnyugatra elterülő erdős vidékre, amely tele van vadakkal.

De előtte az öregember következik.

– Rando! – szólalt meg. – Rando Thoughtful!

Az öregember megrezzent, motyogott, és kinyitotta a szemét. Egy pillanatig teljes értetlenséggel bámulta az előtte álló girhes fiúcskát. Azután csipás szemét eltöltötte a félelem.

– Mordred, Los' fia! – mondta, és igyekezett mosolyogni. – Üdv néked, jövődöbéli király! – Cszogott, aztán láthatóan rájött, hogy ülve nem fog menni a bók. Igyekezett lábra állni, de egy huppanással visszatottyant, amin a fiú jól szórakozott (a szórakozás sem erőssége a Pusztaságnak, ezért örült neki), azután ismét próbálkozott. Ez alkalommal sikerült föltápászkodnia.

– Nem látok hullákat, kivéve azt a két fickót, akik úgy festenek, mintha nálad is vénebbek lettek volna – jegyezte meg Mordred, színpadias túlzással meregetve a szemét. – Bizonyosan nem látok halott harcosokat, se hosszú, se kurta lábúakat.

– Igazat szólsz – és természetesen megköszönöm szavaidat –, de ezt könnyen megmagyarázhatom sai...

– Ohó, várj csak! Tartsd csak vissza a magyarázatodat, amely minden biztonnal kiváló. Ehelyett hadd találgassak! Netán a kígyók kötözték össze a harcost és hölgyét, hosszú, kövér kígyók, te pedig bevitetted őket ama kastélyba, hogy biztonságban legyenek?

– Uram...

– Ha így van – folytatta Mordred –, akkor bizonyára teméntelen kígyó lehetett a kosaradban, mert még most is sokat látok itt. Némelyik abból kosztol, amit nekem kellett volna megvacsoráznom. – Noha így is a lemetszett, oszló végtagokból lesz a vacsora – legalábbis egy fogás. Mordred szemrehányóan nézte a minisztert. – Akkor hát a harcosok elmentek?

Az öregember tekintetében a rémületet felváltotta a lemondás. Mordred ezt kifejezetten dühítőnek találta. Ő nem félelmet és biztosan nem lemondást akart látni az öreg sai Thoughtful tekintetében, hanem reményt. Amit aztán kedvére elvehet tőle. Alakja megremegett. Az öregember egy pillanatra látta a felszín alatt lappangó, formátlan feketeséget és a sok lábat. Azután mindez eltűnt, és visszatért a fiú. Legalábbis pillanatnyilag.

Lehet, hogy nem sikoltozva halok meg, gondolta a valahai Austin Cornwell. Legalább ennyit adjatok meg, istenek, ha vagytok. Hogy ne sikoltozva haljak meg ennek a szörnyetegnek a karjai között.

– Tudod, hogy mi történt itt, ifjú sai. Benne van az elmémbe, így a tiédbe is. Miért nem fogod azt a

kosarat – a kígyósat is, ha az jobban tetszik –, és hagyod meg egy öregembernek a hátralevő kevéske életét? Az apád kedvéért, ha már magadért nem teszed. Jól szolgáltam végig. Megtehettem volna, hogy egyszerűen megülök a kastélyban, és hagyom, hadd menjenek tovább az útjukon. De nem ezt tettem. Próbálkoztam.

– Nem volt választásod – felelte Mordred a híd végéről. Nem tudta, igazat szolt-e vagy sem. Nem is érdekelte. A halott hús csak élelem. Az élő hús és vér még telítve van az ember utolsó lélegzetével... ó, az valami egészen más. Az lakoma! – Hagyott nekem üzenetet?

– Igen, tudod, hogy hagyott.

– Mondd el.

– Miért nem szeded ki egyszerűen az agyamból?

Ismét bekövetkezett az a bizonytalan, pillanatnyi változás. Egy másodpercig nem a fiú és nem is a fiú méretű pók állt a híd túlsó végében, hanem valami, ami mindkettő volt egyszerre. Sai Thoughtful szája kiszáradt, miközben az álmában kicsurgott nyál még mindig ott csillogott az állán. Azután Mordred fiú változata ismét megszilárdult a szakadt és rothadó kabátban.

– Mert nekem úgy tetszik, hogy nyálas vén bagólesődből halljam – felelte.

Az öregember megnyalta a száját. – Jól van; úgy is jó. Azt mondta, hogy ő öreg és ravasz, te meg, uram, fiatal vagy, és alig néhány trükköt tudsz. Azt mondta, ha nem tartod be az illendő távolságot, akkor lekapja a fejedet. Azt mondta, szívesen elviszi Vörös Apádnak, aki csapdába esett az erkélyen. Ez egy picivel több volt, mint amit Roland valóban mondott (ahogy ezt nekünk is tudnunk kell, mivel itt voltunk), és több, mint amennyit Mordred hallani akart.

Viszont Rando Thoughtfulnak nem volt elég. Alig tíz nappal ezelőtt még teljesült volna az öregember kívánsága, hogy a fiú gyorsan ölje meg. Mordred azonban gyorsan érett, és most ellenállt az első ösztönének, hogy egyszerűen berontson az udvarba, támadás közben megváltozzon, és egyik tüskés lábának egyetlen rántásával letépje a miniszter fejét.

Ehelyett felnézett a varjakra – most már sok százan voltak –, azok meg visszabámultak rá, olyan feszülten, ahogy a tanulók szoktak az osztályban. A fiú csapkodott a karjával, azután az öregemberre mutatott. A levegőt azonnal megtöltötte a szárnyak suhogása. A király minisztere megfordult, hogy meneküljön, de mielőtt egyetlen lépést tehetett volna, koromfekete felhőként csapott le rá a varjúserég. Fölkapta a karját, hogy az arcát védje, amikor a varjak rászálltak a vállára és a fejére, madárijesztővé változtatták. Nem segített az ösztönös mozdulat: még több madár ereszkedett le kinyújtott karjára, súlyukkal kényszerítve a földre az öregembert. Csőrök vágták és lyuggatták át az arcát, apró kortyokban itták a vérét.

– Ne! – üvöltötte Mordred. – Hagyjátok meg nekem a bőrét... viszont vihetitek a szemét.

Midőn a mohó varjak kitépték Rando Thoughtful szemét, akkor sikoltott akkorát a volt belügyminiszter, hogy a székvárosból kifelé tartó Roland és Susannah is meghallotta. A madarak, amelyek nem találtak helyet rajta, élő viharfelhőként vették körül az öreget. Fölkapták és a levegőben vitték a váltott szörny elé, aki a híd közepén guggolt. A bakancs és a rongyos kabát a híd végében maradt; ami sai Thoughtfulra várakozott a hátsó lábaira emelkedve, levegőt tapogató mellső lábakkal, szőrös potrohán a lángoló vörös jellel, az a Dan-Tete volt, a Kis Vörös Király.

A férfi vakon, sikoltozva lebegett a sorsa felé. A kezét előrenyújtotta, mintha el akarna hárítani valamit. A pók mellső lábai megragadták az egyiket, a száj tüskés üregébe vezették. A leharapott kéz akkorát roppant, mint az árpacukor.

Finom!

Este, miután elmaradtak a furesán keskeny és furesán visszataszító városi házak, Roland megállt egy valahai tanya romos főépülete előtt, és szaglászott.

– Mi az, Roland? Mi az?

– Érzed a fának a szagát ezen a helyen, Susannah? Ő is szaglászni kezdett. – Érzem – mért érdekes?

A férfi mosolyogva fordult felé. – Ha érezzük a szagát, akkor el is tudjuk égetni.

Kiderült, hogy igaza van. Roland legravaszabb trükkjei és egy fél doboz Sterno ellenére is nagyon nehezen gyújtották meg a tüzet, de végül sikerrel jártak. Susannah olyan közel ült a lángokhoz, amennyire bírt, rendszeres időközökben megfordult, hogy mindkét oldala egyenletesen melegedjen, élvezte az arcán és a mellén, majd a hátán kiütő verejtéket. Már el is felejtette, hogy mi az a meleg, és addig táplálta a tüzet, amíg bömbölő máglyává nem változott. A gyógyuló Sugár Útján élő állatoknak olyan lehetett ez a máglya, mintha egy még izzó üstökös esett volna a Földre. Csi leült mellé, a fülét hegyezte, és a tűzbe bámult, mintha megigézték volna. Susannah egyre azt várta, hogy Roland tiltakozni fog – azt mondja, ne táplálja már azt a nyavalyás tüzet, az apja kedvéért hagyja végre leégni – de nem szólt egy szót sem. Csak ült, előtte a szétszedett pisztolyok heverték, azoknak az alkatrészeit olajozta. Amikor a tűz túlságosan forró lett, hátrált néhány lépést. Az árnyéka reszketeg, cingár commalát táncolt a lángok fényében.

– Kibírsz még egy-két éjszakát a hidegben? – kérdezte végül a nőt.

Susannah bólintott. – Ha muszáj.

– Ha elindulunk a havas vidék felé, akkor igazán hideg lesz – mondta a férfi. – És noha nem ígérhetem, hogy csak egyetlen tűz nélküli éjszakánk lesz, nem hiszem, hogy kettőnél több lenne.

– Úgy véled, könnyebb vadat ejteni, ha nem rakunk tüzet?

Roland bólintott, és nekilátott, hogy összerakja a fegyvereket.

– Már holnapután találkozunk nagyvadakkal?

– Igen.

– Honnan tudod?

A férfi gondolkodott, azután megrázta a fejét. – Ezt nem tudom megmondani – de tudom.

– Kiszagolod?

– Nem.

– Megérinted az elméjüket?

– Nem is erről van szó.

A nő hagyta a témát. – Roland, mi van, ha Mordred ránk küldi a madarakat ma éjjel?

A férfi elmosolyodott, és a lángokra mutatott. Alattuk élénkvörös parázs pulzált, mint egy sárkány lehelete. – Nem jönnek közel a máglyához.

– És holnap?

– Holnap messzebb leszünk Le Casse Roi Russetól, hogysen rá tudná beszélni őket az indulásra.

– És ezt honnan tudod?

A férfi ismét csak a fejét csóválta, noha úgy vélte, tudja a választ a kérdésre. Amit tudott, a Toronyból jött. Érezte, ahogy, a lüktetése erősödik a fejében. Olyan volt, mint az a folyamat, amikor a száraz magból előbújik a csíra. De túl korai még, hogy beszéljen róla.

– Feküdj le, Susannah – mondta. – Pihenj. Éjfélig öröködöm, azután fölkeltelek.

– Tehát most már öröködünk – állapította meg a nő.

Roland bólintott.

– Figyel *minket*?

Ebben Roland nem volt biztos, de úgy gondolta, Mordred csakugyan figyel. Képzeletben egy pucér, keszeg fiút látott (bár most domború pókhasa van, mert jól belakott) mocskos, ronggyá szakadt

kabátban. Egy vékony fiú fekszik az egyik természetellenesen vékony házban, talán a második emeleten, ahonnan jó a kilátás. Az ablaknál ül, a térdét felhúzza a melléhez, hogy melegedjen, az oldalán a heg talán fáj ebben a maró hidegben, az ő tűzük ragyogását bámulja, és féltékeny rá. Féltékeny a társaságukra is. A fél-anya és Fehér Apja hátat fordítanak neki.

– Valószínű – felelt.

Susannah lefeküdni készült, azután megállt. Megérintette a szája melletti kelést. – Ez nem pattanás, Roland.

– Nem? – A férfi csendesen figyelte.

– Volt egy barátnóm az egyetemen, rajta nőtt hasonló – mondta Susannah. – Vértzett, aztán abbahagyta, csaknem meggyógyult, azután besötétedett, majd kicsivel jobban vértzett. Végül elment egy orvoshoz – egy specialistaéhoz, akit dermatológusnak hívnak –, ő pedig megmondta neki, hogy angiómája van. Vérdaganat. Adott neki egy adag novokaint, azután egy szikével kivette. Azt mondta neki, jól tette, hogy eljött hozzá, mert ha késlekedik, ez a dolog mélyebbre ereszti a gyökereit. Végül, mondta az orvos, keresztülfúrta volna magát a szájpadráson, talán még az orrüregeibe is behatolt volna.

Roland szótlanul várt. Fejében kongott a kifejezés, amelyet a nő használt: *vérdaganat*. Ezt azért találhatták ki, hogy leírják vele a Bíbor Királyt. És Mordredet.

– Nekünk nincs novo-kájinunk – mondta Detta Walker –, és én eztet jól tudom! De ha eljön az idő, akkó szólok neked, hogy vedd elő a halefedet, oszt vágjad ki belüllem eztet a fost. Gyorsabban meg tudod te csinítani, mint ahogy az a szörmókus kikapja a legyet a levegőből. Megértettél? Vetted az adást?

– Igen. Most feküdj le. Pihenj.

A nő lefeküdt. Öt perccel azután, amikor már úgy tűnt, hogy alszik, Detta Walker kinyitotta a szemét és

(figyellek ám fehér fijú)

kihívóan rámeredt. Roland biccentett neki, és Detta ismét behunyta a szemét. Egy-két perc múlva másodszor is kinyitotta. Most Susannah volt, aki a harcosra nézett, és ez alkalommal, amikor lecsukta a szemét, nem is nyitotta ki újra.

Roland megígérte neki, hogy éjfélkor felébreszti, de hagyta, hogy két órával tovább aludjon, tudva, hogy a tűz melegében a test igazán pihen, legalább ezen az éjszakán. Amikor elegáns új órája egyet mutatott, végre érezte, hogy üldözőjük tekintete lesiklik róluk. Mordred, mint előtte rengeteg más gyerek, elvesztette a küzdelmet az éjszaka legsötétebb órái ellen, amelyeket ébren akart tölteni. Akárhol van is a szobája, a nem kívánt, magányos gyerek most a kabátja cafataiba csavartan alszik, a karjára hajtva a fejét.

Csücsörít, és remeg-e a szája, amely sai Thoughtful vérétől kerges, mintha a mellbimbóról álmodna, amelyet csak egyszer látott, a tejről, amelyet sosem ízlelt?

Roland nem tudta. Különösebben nem is akarta tudni. Csak örült, hogy elláthatja az éjszaki őrseget, alkalmanként rávetett egy fadarabot a lankadó tűzre. Különben, gondolta, gyorsan kialudna. A fa újabbnak tűnt, mint amiből a város házai épültek, de még így is régi volt, úgy megkeményedett, hogy majdnem kővé vált.

Holnap fákat fognak látni. Az elsőket Calla Bryn Sturgis óta, ha nem számítjuk azokat, amelyek Algul Siento mesterséges napja alatt nőttek, és azokat, amelyeket Stephen King világában látott. A hamvadófélben levő tűz mögött föltámadt a szél, felborzolta Roland haját a halántékán, és a hó édes illatát hozta. A harcos hátrahajtotta a fejét, és nézte, ahogy a fenti feketeségben elfordul a csillagok órája.

4. fejezet BŐRÖK

1

Három éjszakát töltöttek tűz nélkül, nem egyet vagy kettőt. Az utolsó volt a leghosszabb, legnyomorúságosabb tizenkét órája Susannah életének. *Roszzabb, mint az éjszaka, amikor Eddie meghalt?*, kérdezte magát egy alkalommal. *Tényleg azt mondog, hogy rosszabb, mint ébren feküdni abban a kollégiumi hálóban, tudva, hogy ettől kezdve mindig így fogsz lefeküdni? Roszzabb, mint megmosni az arcát, a kezét, a lábát? Tisztára mosni a földnek?*

Igen. Ez *rosszabb* volt. Gyűlölte az igazságot, sohasem vallotta volna be senkinek, de ennek az utolsó éjszakának a mély, végtelen hidege *sokkal* rosszabb volt. Kezdett félni a legenyhébb szellőtől, amely a keleti vagy a déli havas vidékről érkezett. Egyszerre volt szörnyű és megalázó a felismerés, hogy milyen könnyen veszik át az uralmat a környezet kellemetlenségei: terjeszkednek, mint a mérges gáz, amíg övék nem lesz az egész tér, a teljes játémező. Fájdalom? Veszteség? Mit számítanak ezek, amikor menet közben is fázik az ember, a hideg felmászik az ujjából abba a kurva *orrába*, és onnan hova megy? Az agy felé, kérem alássan. És a szív felé. Az ilyen hideg szorításában a fájdalom és a veszteség üres szó. Nem, még csak az sem. Csak hangsor. Értelmetlen pampogás, míg te reszketve ülsz a csillagok alatt, várva a reggelt, amely sosem érkezik el.

Még rosszabbá tette a tudat, hogy körülöttük egész máglyákra való tüzelő várakozik, mert elérték az élő vidéket, amelyet Roland „hó alattinak” hívott, a hosszú, füves dombok, sekély völgyek halott fűtől fehér láncát, ahol magányos facsoportok álltak jéggel bedugaszolt patakok között. Korábban, a világosban Roland megmutatta neki a lyukakat a jégen, és elmondta, hogy azokat a szarvasok ütötték. Mutatott sok trágyakupacot is. Napfényben az ilyen jelek érdekeseek voltak, még reményt is adtak. De az éjszaka véget nem érő árkában, amikor Susannah a saját vacogását hallgatta, semmit nem jelentettek. Eddie nem számított. Jake sem. A Setét Torony sem, és az a máglya sem, amelyet a székváros peremén raktak. Emlékezett rá, hogy milyennek látszott, de a hőség, amely a verejték olaját fakasztotta a bőréből, nyomtalanul elveszett. Csak annyit mondhatott róla, hogy csodálatos volt, mint az az ember, aki egy-két percig tartó halálában meglátta a fényes másvilágot.

Roland mellette ült, és magához ölelte. Néha szárazan, érdesen köhöntett. Susannah arra gondolt, hogy talán beteg lesz, de ebben a gondolatban sem volt erő. Csak hideg.

Egyszer – akkor már kevés választotta el őket attól, hogy keleten megfesse az eget a hajnal – Susannah narancsszínű fényeket látott körözni és táncolni messze túl a hóhatáron. Megkérdezte Rolandot, tudja-e, mi az. Tulajdonképpen nem érdekelt, de a hangjától az a vigasztaló érzése támadt, hogy nem halt meg. Még nem.

Azt hiszem, koboldok.

– M-mik a-azok? – Susannah most már csak vacogva tudott beszélni.

– Nem tudom, hogy magyarázzam el – felelte a harcos. – És igazából fölösleges. Időben meglátod. Most azonban, ha elhallgatsz, valami közelebbit és sokkal érdekesebbet hallhatsz.

Először csak a szél sóhajtását hallotta. Aztán alábbhagyott a szél, és akkor meghallotta a fű zizegését, mintha valami járna benne. Halk ropogás következett. Susannah tudta, mi az: egy pata ütogeti a vékony jeget, a fenti hideg világból rést nyit a patak vizéhez. Azt is tudta, hogy három-négy napon belül talán éppen annak az állatnak a bundáját viseli, amelyik most a közelben iszik, de ennek sem volt jelentősége. Az idő haszontalan fogalom, amikor az ember ébren ül a sötétben, és mindene fáj.

Gondolta korábban is, hogy fázik? Hát ez vicces.

– Mi van Mordreddel? – kérdezte. – Gondolod, hogy ő is idekint van?

– Igen.

– És annyira fázik, mint mi?

– Ezt nem tudom.

– Ezt már nem sokáig bírom, Roland. Tényleg nem bírom.

– Nem is kell. Hamarosan itt a hajnal. És arra számítok, hogy holnap sötétedésre tüzet rakunk. – Az öklébe köhögött, azután átkarolta a nőt. – Jobban fogod magad érezni, ha fölkelünk és a dolgunk után látunk. És mi legalább együtt vagyunk.

2

Mordred hajszára úgy fázott, mint ők, de neki nem volt senkije.

Elég közel volt hozzájuk, hogy hallja őket: nem magukat a szavakat, de a hangjukat. Csillapíthatatlanul reszketett, és száraz füvet tömött a szájába, amikor attól kezdett félni, hogy az éles fülű Roland meghallja fogai csattogását. A vasutaskabát nem segítette; elhajította, amikor annyi darabra esett szét, hogy már nem bírta összetartani. A kabátujjakat megtartotta egy ideig, miután eljött a székvárosból, de aztán könyökből azok is annyira elrongyolódtak, hogy Mordred sértődött káromkodással belevágta az alacsony fűbe a régi út mentén. Csak azért viselhetette a bakancsát, mert a hosszabb fűből sikerült két durva madzagfélét fogni. Ezekkel kötötte a lábához a bakancs romjait.

Fontolgatta, hogy pókalakban megy tovább, mert tudta, hogy akkor kevésbé fáma, de egész kurta életében üldözte az éhezés réme, és sejtette, hogy énjének egy része mindig ettől fog félni, nem számít, mennyi étel van kéznél. Az istenek a tudói, most nem volt valami sok; három levágott kar, négy láb (kettő részben elfogyasztva), és egy darab törzs a kosárból, passz. Ha átváltozik, a pók fölfalja ezt a keveset hajnalig. És noha vannak szarvasok odakint – éppen olyan tisztán hallotta a rőt vadak mozgását, mint Fehér Apja –, Mordred nem egészen bízott benne, hogy képes lenne csapdába ejteni vagy lerohanni egyet.

Így hát ült és reszketett, hallgatta beszélgetésük hangját, míg el nem némultak. Talán elaludtak. Ő maga is szundikált egy keveset. És kizárólag az irántuk érzett gyűlölete akadályozta meg, hogy feladja és visszamenjen. Hogy ők ott vannak egymásnak, miközben neki nincs senkije. Egyáltalán senkije.

Mordred éhes, gondolta nyomorúságosan. Mordred fázik. És Mordrednek nincs senkije. Mordred egyedül van.

A csuklóját a szájába vette, beleharapott, és kiszívta a folyós melegséget. A vérben megérezte Rando Thoughtful életének utolsó cseppjeit... de olyan keveset! Olyan hamar vége lett! És amint vége volt, nem maradt más, csak önmaga haszontalan íze.

A sötétben Mordred sírni kezdett.

3

Négy órával hajnal után a fehér ég alatt, amely esőt vagy havas esőt ígért (talán mindkettőt egyszerre), Susannah Dean reszketve hasalt egy kidőlt fa mögött, és lenézett az egyik kis völgybe. *Meg fogod hallani Csit, mondta a harcos. És engem is meg fogsz hallani. Megteszem, amit tudok, magam előtt hajtom őket, te pedig lősz. Minden lövés számít.*

Még tovább rontott a dolgon az alattomos sejtelen, hogy Mordred nagyon közel van, és hátba támadhatja. Állandóan forgatta a fejét, de viszonylag nyílt helyet választottak, és semmit sem látott egy nagy barna nyúl kivételével, amely a füleit lobogtatva rohant át a mezőn.

Végre meghallotta Csi éles ugatását a balra álló facsoport mögül. Egy pillanattal később Roland kezdett kiabálni: – Gyi! Gyi! Fürgén! Annyit mondok nektek, gyerünk! Senki ne maradjon le! Egy se

maradjon le – azután kitört belőle a köhögés. A nőnek nem tetszett ez a köhögés. Egyáltalán nem. Most már látta a mozgást a fák között. Ez ama ritka alkalmak egyike volt azóta, hogy Roland rákényszerítette a benne rejtőző másik személyiség elismerésére, amikor Detta Walkert szólította.

Ha nem akarsz fázni, nyugtasd meg a kezemet, hogy jól lőjek!

És a didergés abbamaradt. Ahogy a szarvascsorda elötört a sűrűből – méghozzá nem is kicsi, legalább tizennyolc állat, fenséges agancsú bika vezette őket –, kezének remegése is megszűnt. Annak a jobb kezének a remegése, amely Roland szantálfa agyú pisztolyát szorította.

Az erdőből kirobbant Csi, az utolsónak maradt szarvas mögött. Ez egy mutáns ünő volt, amely (kísérteties kecsességgel) futott négy különböző méretű lábán; az ötödik csont nélkül himbálózott a hasán, mint egy tőgy. Roland volt a sereghajtó, aki nem rohant, inkább komor elszántsággal kocogott. Susannah nem törődött vele, a bikát követte a pisztollyal, amikor az állat beért a lőtávolságba.

– Errefelé – suttogta. – Gyere jobbra, cukibogár, lássam, hogy csinálod. Commala-come-come.

És noha semmi oka nem volt rá, a bika csakugyan elkanyarította egy kicsit a menekülő csordáját Susannah felé. A nő örömmel érezte, hogy előnti a hideg elszántság. A látása annyira kiélesedett, hogy látta a bika bőre alatt a hullámzó izmokat, rémülten forgó szemében a fehér félholdakat, egy régi sebet a legközelebbi állat mellső lábán, amelyet még nem nőtt be teljesen a szőr. Egy pillanatra azt kívánta, bár itt lenne mellette kétoldalt Eddie és Jake, éreznék, amit ő érez, látnák, amit ő lát, de aztán ez is elmúlt. *Nem a fegyveremmel ölök; aki a fegyverével öl, megfeledkezik atyja arcáról.*

– A szívemmel ölök mormolta, és löni kezdett.

Az első golyó fejbe találta az élen haladó bikát, az állat a bal oldalára zuhant. A többiek elfutottak mellette. Egy tehén átugrotta a tetemet, Susannah második golyója az ugrás csúcspontján érte el. Az ünő holtan zuhant a másik oldalra, az egyik lába megfeszült és eltört. Minden kecsessége oda lett.

Susannah hallotta, hogy Roland háromszor tüzel, de nem nézte, milyen eredménnyel; éppen elég dolga volt, amit el kellett végeznie, méghozzá jól. A dobtárban négy golyó maradt, mindegyikkel elejtett egy-egy szarvas, és csak egy volt köztük, amelyik mozgott, amikor földet ért. Eszébe sem jutott, hogy ez döbbenetes teljesítmény, különösen pisztollyal; végtére is harcos volt, a lövöldözés volt a munkája.

Különben is, ma reggel nem fújt a szél.

A csorda fele holtan hevert. A megmaradtak balra fordultak és a patak mentén vágta távolodtak a völgyben. A következő pillanatban eltűntek a fűzfák mögött. Az utolsó állat, egy egyéves bika egyenesen Susannah felé száguldott. Ő nem bajlódott azzal, hogy újratöltse a fegyvert a maga mellé terített szögletes szarvasbőrön felhalmozott golyókból. Felkapta az egyik 'Rizát, ösztönösen tapintva ki a tompa részét.

– *Riza!* – süvöltötte, és elhajította. A tányér hátborzongató nyöszörgéssel szállt a mező száraz füve fölött, kicsit meg is emelkedett közben, és a nyaka közepén találta el a rohanó szarvas. A szarvasfő fekete vércseppekből fűzött nimbuszt öltött a fehér ég háttére előtt. Hentesbárd sem végezhetett volna tisztább munkát. A bika még egy darabig rohant fejetlenül, nyakcsonkja tovább fecskendezte a vért az utolsó fél tucat szívdobbanás ütemére, majd alig tízméternyire Susannah-tól szétcsúszó lábbal összerogyott, harsogó vörösre festve a száraz, sárga fűvet.

Susannah elfeledte az éjszaka minden nyomorúságát. A dermedtség elhagyta a tagjait. Nem érzett se fájdalmat, se kifosztottságot, se félelmet. Ebben a pillanatban pontosan az a nő volt, akivé a *ka* tette. Keserű volt az elterült bika felől szálló vér-és puskaporszag, ő mégis a világ legédesebb parfümjének érezte.

Jobbjában Roland pisztolyával felegyenesedett lábcsonkjain, kitérte karjait, Y-t rajzolt az égre, és vijjogott. Nem voltak szavai, nem is kellett. A diadal legnagyobb pillanataiban mindig összeakad a

Roland ragaszkodott hozzá, hogy hatalmasan bereggelizzenek, és elengedte a füle mellett Susannah tiltakozását, hogy a hideg, sózott marhahúskonzervnek olyan az íze, mint a csomós kukoricakásának. De mire a firlefrancos drága új óra kettőt mutatott – más szóval akkorra, amikor a hideg eső havas darává hízott –, Susannah már örült. Még sohasem végzett ennél keményebb kétkezi munkát, és a napnak még nem volt vége. Roland versenyt dolgozott vele, noha egyre csúnyábban köhögött. Susannah-nak volt ideje végiggondolni (a ropogós szarvaspecsenyéből álló rövid, de hihetetlenül finom ebéd közben) hogy milyen különös, egyedülálló ember ez. Ennyi idő és ennyi kaland után se mondhatta, hogy kiismerte. Közelről se. Láta nevetni, sírni, ölni és táncolni, látta aludni, látta elvonulni a bokrok takarásába, látta letolt nadrággal, fara alatt azzal, amit ő a Megkönnyebbülés Tuskójának hív. Sosem feküdt le vele, de ezen kívül minden más helyzetben látta, és... nem. Még mindig nem ismerte.

– Ez a köhögés egyre inkább tüdőgyulladásra emlékeztet engem – közölte nem sokkal azután, hogy eleredt az eső. Abban a szakaszban tartottak, amelyet Roland aven-carnak nevezett. Ez azt jelenti, amikor elszállítják a zsákmányt, hogy átalakítsák valami mássá.

– Sose aggódj emiatt – felelte Roland. – Megvan itt minden, hogy meggyógyítsam magam.

– Igazat szólsz? – tamáskodott a nő.

– Igen. És ilyesmiben sosem tévedek. – A zsebébe nyúlt, és elővett egy marék aszpirint. Susannah igazi tiszteletet vélt látni az arcán. Miért ne? Talán az életét köszönhette annak, amit ő asztinnak hívott.

Fölrakták a zsákmányt a Ho Fat Luxustaxira, és lehúzták a patakhoz. Három fordulóval végeztek. Miután fölhalmozták a tetemet, Roland óvatosan elhelyezte a halom tetején az egyéves bika fejét, úgy, hogy rájuk nézzen üveges szemével.

– Minden agyra szükségünk lesz – mondta, és szárazon köhécselt a markába. – Igen piszkos módja a munkavégzésnek, de gyors és hatékony.

Amikor felhalmozták zsákmányukat a jeges patak mellett („legalább a legyek miatt nem kell aggódnunk”, mondta Roland), a férfi elment száraz fát gyűjteni. Susannah nagyon várta a tüzet, de az éjszaka iszonyú éhsége elszállt. Jólesően átmelegítette a kemény munka, és hiába próbált emlékezni a feneketlen reménytelenségre, amikor a kúszó hideg üveggé változtatta a csontjait. Vélhetőleg azért, mert a szervezet a legrosszabb dolgokat is elfelejti, együttműködése nélkül pedig az agy emlékei olyanok, mint a megfakult fényképek.

Mielőtt elkezdett volna tűzifát gyűjteni, Roland körülnézett a jeges patakparton, és kiásott egy szikladarabot. Odaadta a nőnek, aki megdörgölte a hüvelykujjával a víztől simára csiszolt, tejszínű felszínt. – Kvarc? – kérdezte. Nem volt biztos benne. Nem egészen.

– Nem ismerem ezt a szót, Susannah. Mi kovakőnek hívjuk. Kezdetleges, de nagyon hasznos szerszámokat lehet készíteni belőle: baltafejet, kést, árt, húsolópengét. Nekünk arra van szükségünk. És legalább egy kézi kalapácsra.

– Azt tudom, hogy kaparni fogunk, de mire kell a kalapács?

– Majd megmutatom, de először idejőnnél egy percre? – Roland letérdelt, és megfogta hideg ujjával a nő kezét. Együtt térdeltek egy szarvas fejénél.

– Köszönetet mondunk azért, amit kaptunk – mondta Roland a fejnek. – Susannah megborzongott.

Pontosan ugyanígy kezdte az apja az asztali áldást egy-egy nagyobb étkezés előtt, amikor a család összegyűlt.

A mi családuknak széthullott, gondolta, de nem mondta; ami történt, megtörtént. Csak azt válaszolta, amire kislány korában tanították: – Köszönjük, Atyánk.

– Vezesd a kezünk és vezesd a szívünk, amikor életet nyerünk a halálból – mondta Roland. A nőre nézett, a szemöldökét felvonva, szavak nélkül kérdezte, hogy akar-e hozzáfűzni valamit.

Susannah pedig mondta, ami az eszébe jutott: – Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved; jöjjön el a Te országod; legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek; és ne vígy minket a kísértetbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké.

– Ez szép imádság – mondta a férfi.

– Igen, – helyeselt Susannah. – Nem mondtam egészen pontosan – hosszú ideje nem imádkoztam mégis ez a legjobb ima. Most dolgozzunk, amíg még érzem a kezem.

Roland erre áment mondott.

6

Roland fogta az egyéves szarvas fejét (az agancsok miatt nem volt nehéz dolga), maga elé tette, azután az ököl nagyságú sziklakolonccal lecsapott a koponyára. Tompa reccsenés hallatszott, amitől Susannah gyomra összerándult. Roland megragadta az agancsokat, és jobbra, aztán balra húzta őket. Amikor Susannah látta, hogyan moco-rog a törött koponya a bőr alatt, a gyomra nem csupán összeszorult, de lassan hullámozni kezdett.

Roland még kétszer csapott oda, a kovakövet csaknem sebészi pontossággal irányította. Azután a késével körbevágta a fejbőrt, amely lejött, mint egy sapka. Előbukkant a törött koponya. Kése pengéjét a legszélesebb részbe dugta, és emelőként használta. Amikor a szarvas agya feltárult, kivette, gondosan félretette, és Susannah-ra nézett. – Szükségünk lesz minden szarvas agyvelejére, amelyet megöltünk, és ehhez kalapács kell.

– Ó – szólt elfúló hangon a nő. – Agyvelőre.

– Ez puhítja meg a bőrt. De még más haszna is van a kovakőnek. Nézd csak! Megmutatta, hogyan kell összeütögetni két követ úgy, hogy ne éles szilánkokra, hanem nagyjából egyforma darabokra essenek szét. Susannah tudta, hogy a metamorf kőzetek csakugyan így törnek. A palafélék túl gyengék ahhoz, hogy jó szerszámot lehessen készíteni belőlük. Ez a kő viszont erős.

– Ha olyan szilánkot találsz, amelyiknek az egyik oldala éles, a másik elég vastag ahhoz, hogy megfoghasd, tedd félre mondta Roland. Ezek a mi húsolóink. Ha lenne több időnk, készítenénk hozzájuk nyelet, de hát nincs. A kezünk derekasan fájni fog, mire lefekszünk.

– Mit gondolsz, mennyi időbe telik, hogy elég húsolónk legyen?

– Nem sokba felelte Roland. A kova szerencsésen hasad, legalábbis így hallottam.

Miközben Roland felhalmozta a tűzifát a jeges patakparton egy fűzekből és égerekből álló liget közepén, Susannah átkutatatta a partokat kovakő után. Tucatnyi kiadós darabot talált, és rábukkant egy gránit sziklakitüremlésre is, amelyet simára gömbölyített az idő. Klassz üllő lesz.

A kova csakugyan szerencsésen hasadt, és mire Roland meghozta a harmadik rakomány fát, Susannahnak már harminc kaparója volt. A férfi rakott egy kis gúlát gyújtósból, a nő a kezével védte. Addigra eleredt a havas eső, és noha elég sűrű facsoportban voltak, Susannah nem adott neki sok időt, hogy bőrig ázzanak.

Amikor a tűz már égett, Roland pár lépéssel arrébb ment, letérdelt, és összetette a kezét.

– Ismét imádkozol? csodálkozott Susannah.

– Az ember nehezen szabadul attól, amit gyerekkorában tanul – felelte a harcos. Néhány pillanatra lehunyta a szemét, azután a kezét a szájához emelte és megcsókolta az ujjait. Az egyetlen szó, amit Susannah hallott, a *Gan* volt. Kinyitotta a szemét, fölemelte a kezét, széttárta, és szép mozdulatot tett, mintha madarakat reptetne. Mikor ismét megszólalt, a hangja száraz és elfogulatlan volt: Mr. Üzletember hangja. – Akkor ez rendben van – mondta. – Dologra.

7

Fűből kötelet fontak, úgy, ahogy Mordred, és fölakasztották az első szarvast a fejetlent a hátsó lábainál fogva egy alacsony fűzfára. Roland a késével felnyitotta a hasát, benyúlt a zsigerek közé, tapogatózott, kihúzott két csöpögő, vörös szervet, amelyeket Susannah a veséknek nézett.

– Ezek jók lázra és köhögésre – mondta a férfi, és úgy harapott bele az elsőbe, mintha alma lenne. Susannah gurgulázó hangot hallatott, elfordult, és a patakot tanulmányozta, amíg Roland végzett. Amikor visszafordult, a harcos éppen körülvágta a lábakat ott, ahol kiindultak a testből.

– Jobban vagy? – kérdezte félszegen.

– Jobban leszek – felelte a férfi. – Most pedig segíts a bőrt lehúzni erről a fickóról. Az elsőre úgy van szükségünk, hogy a szőr is rajta legyen edényt kell készítenünk a pempőnek. Most pedig figyelj.

Az ujjait benyomta oda, ahol a szarvas bőrét csak a zsír és az alatta levő izom vékony rétege kötötte össze a testtel, azután meghúzta. A bőr simán lejött az állat derekáig. – Most a te oldalad következik, Susannah.

Az volt az egyetlen nehéz része, amikor az ujjait be kellett dugnia a bőr alá. A mellső lábakig lehúzott bőr nagyjából ingre emlékeztetett. Roland késsel levágta, azután elkezdett gödröt ásni valamivel távolabb a bömbölő tüztől, de még a fák menedékében. Susannah segített, élvezte az arcán és a testén csordogáló verejtéket: Amikor a sekély, tál alakú gödör hatvan centi széles és negyvenöt centi mély lett, Roland kibélelte a bőrral.

Délután megnyúzták a másik nyolc szarvast is. Minél gyorsabban kellett dolgozniuk, mert ha a bőr alatti zsír és izom megszáradt, lelassította, megnehezítette a munkát. A harcos egyfolytában táplálta a tüzet, hogy nagy lánggal égjen, időnként utasítva Susannah-t, hogy kaparja ki belőle a hamut. Amint annyira kihűlt, hogy ne égessen lyukat a bőrbe, Roland belekotorta a gödörbe. Öt órára Susannah háta és karja késként hasogatott, de nem hagyta abba a munkát. Roland mulatságosan összemázolta arcát, nyakát és kezét a hamuval.

– Úgy nézel ki, mint a cipőkrémmel csinált műnigga a varietében – mondta neki Susannah. – Rastus, a Mosómedve.

– Az ki?

– A fehérek udvari bolondja – felelte a nő. – Gondolod, hogy Mordred itt ólálkodik, és lesi, hogy dolgozunk? – Fél szemmel egész nap őt figyelte.

– Nem. – Roland megállt, hogy pihenjen. Hátrasimította a homlokából a haját, amitől újabb folt jelent meg a bőrén. Susannah a hamvazószerdai bűnbánókra gondolt. – Azt hiszem, elment, hogy öljön magának.

– Mordred éhes – jegyezte meg Susannah. – Ugye, egy kicsit képes vagy megérinteni? Legalább annyira, hogy tudd, itt van-e vagy elment.

Roland töprengett egy kicsit, aztán annyit mondott: – Az apja vagyok.

8

Alkonyatra nagy kupac szarvasbőrük és egy halom megnyúzott, fejetlen tetemük volt, amelyek

melegebb időben már feketéllettek volna a legyektől. Bekebeleztek egy újabb hatalmas adag, sercegő, mennyei vadpecsenyét, Susannah pedig ismét Mordredre gondolt, aki valahol odakint van a sötétben, és valószínűleg nyersen eszi a vacsoráját. Lehet, hogy van gyufája, de nem ostoba; ha meglátnának egy másik tüzet a sötétben, rögtön megrohannák. És Mordredet is. Akkor aztán, bumm-bumm, isten veled, Pókfiú. Susannah egészen megdöbbenő módon sajnálta, de figyelmeztette magát, hogy ezzel vigyázzon. Mordred biztosan nem sajnálná se őt, se Rolandot. Épp ellenkezőleg.

Amikor végeztek az evéssel, Roland beletörölte zsíros kezét az ingébe, és azt mondta: – Ez finom volt.

– Amilyen igazad van.

– Most pedig szedjük ki az agyakat. Azután alhatunk.

– Egyszerre egyet? – kérdezte Susannah.

– Igen – amennyire én tudom, agyból egy jut minden fogyasztónak.

A nő annyira meghökkent, amikor Eddie mondását

(egy jut egy fogyasztónak)

hallotta Roland szájából, hogy nem ismerte fel azonnal a tréfát. Suta, az igaz, de tréfának tekinthető. Jelképes nevetést kényszerített ki magából. – Nagyon vicces, Roland. Érted, ugye?

Roland bólintott. – Csak egyikünk alhat, a másik örködik. Igen, azt hiszem, ez lesz a legjobb.

Az idő és az ismétlődés megtette a magáét; Susannah mostanra túl sok kifordult belet látott ahhoz, hogy néhány agyvelő miatt kényeskedjen. Betörték a koponyákat, Roland eltompult kését emelőként használva felnyitották a széttört csontokat, és kivették zsákmányaik agyát, majd gondosan félretették őket, mint a nagy, szürke tojásokat. Mire az utolsó szarvast is agyatlanították, Susannah ujjai annyira sebesek voltak, és úgy megdagadtak, hogy alig tudta behajlítani őket.

– Feküdj le – mondta Roland. – Aludj. Vállalom az első örséget.

Nem vitatkozott. Tudta, hogy tele gyomorral, a tűz melegében gyorsan el fog aludni. Azt is tudta, hogy amikor holnap fölkel, olyan merev lesz, hogy még az ülés is fájni fog, és nehezebbre esik. De most nem törődött ezzel. Hatalmas elégedettség töltötte el. Egyik oka az volt, hogy meleg ételt evett, de ez nem minden. Az elégedettséget főleg az egész napos kemény munka adta: az érzés, hogy nem csupán sodródni, de tesznek is magukért valamit.

Jézusom, gondolta, azt hiszem, vénségemre köztársaságpárti leszek!

Valami más is feltűnt neki: hogy milyen nagy a csönd. Nem hallatszott más, csak a szél sziszegése, a havas eső sustorgása (most kezdett alábbhagyni) és az áldott tűz ropogása.

Roland!

A férfi felvont szemöldökkel nézett rá a tűz másik oldaláról.

– Abbahagyta a köhögést.

A harcos elmosolyodott és bólintott. Susannah magával vitte a mosolyát az álomba, de Eddie-ről álmodott.

Három napig maradtak a patakparti táborban, ezalatt Susannah többet tanult a bőrruha készítéséről, mint valaha hitte volna (és messze többet, mint amennyit valaha is tudni akart).

Mindkét irányban bejárták egy-két mérföld hosszan a patakpartot, és kerestek két megfelelő fatörzset, mindkettejüknek egyet. Mielőtt elmentek, rögtönzött üstjükben beáztatták a bőroket a hamuzsír és víz sötét keverékébe. A fatörzseket ferdén nekitámasztották egy-egy fűzfának (közel, hogy egymás mellett dolgozhassanak), és a kovakő kaparókkal eltávolították a szórt. Ez egy napjukba került. Ahogy végeztek, kiürítették az „üstöt”, megfordították a bőrbélést, majd olyan vízzel töltötték fel, amelybe a

szétzúzott agyakat keverték bele. Susannah nem is hallott erről a „hideg vizes cserzésről”. A bőrök ebben a kotyvalékban áztak egy éjszakán át. Miközben Susannah fonalat sodort inakból, Roland kifente a kését, és féltucatnyi csonttűt készített. Mire végzett, tucatnyi karcolástól vérzett a keze. Bekente ázott fahamuval, és így aludt. Olyan volt, mintha nagy és idomtalan, szürkésfekete kesztyűt húzott volna. Mikor másnap lemosta a patakban, Susannah ámultan látta, hogy a vágások máris gyógyulni kezdtek. Megpróbált rákenni egy kis hamus vizet a szája melletti makacs pattanásra, de olyan borzalmasan fájt, hogy sietve lemosta.

– Vágd már ki ezt a nyomorultat! – mondta. Roland a fejét rázta. – Adjunk neki még egy kis időt, hogy magától meggyógyuljon.

– Miért?

– Kelést kivágni nem jó ötlet, hacsak nem elengedhetetlenül szükséges. Különösen ezen a vidéken, amelyet Jake „Isten válla fölöttinek” nevezne.

Susannah helyeselt (és nem javította ki), ám lefekvés után undorító képek lopakodtak az agyába: látta; amint a kelés hüvelykről hüvelykre nő, és egyetlen fekete, kemény, vérző daganattá változtatja a fejét. A sötétben az ilyen látomások borzalmasan hihetők tudnak lenni, de szerencsére túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy sokáig ébren maradjon.

A második napot töltötték a Susannah által Irhatábornak keresztelt helyen, amikor Roland nagy rozoga keretet barkácsolt a kis lánggal, lassan égő új tűz fölé. A bőröket kettesével füstölték, azután félretették őket. Meglepően kellemes illatuk volt. *Olyan szaga van, mint a szarvasbőrnek*, gondolta, az egyiket az arcához szorítva, azután elnevette magát. Hiszen az is!

A harmadik napot „készítéssel” töltötték, és itt Susannah végre lefőzte a harcost. Roland túlságosan nagy öltéseket csinált. Ezek a mellények és lábszárvédők legfeljebb egy hónapig bírják, gondolta Susannah, aztán szétesnének. Ő sokkal ügyesebben dolgozott. A varrás tudományát az anyjától és a nagyanyjától tanulta. Eleinte örjítően ügyetlennek találta Roland csonttűit, és tartott annyi szünetet, hogy jobb kezének hüvelyk- és mutatóujjára szíjjal felköthető, apró kupakokat varrjon szarvasbőrből. Ezután gyorsabban haladt, a készítőnap délutánján átvette Roland készítményeit, és a saját apróbb, erősebb öltéseivel újravarrta őket. Azt várta, hogy tiltakozni fog – a férfiak büszkék –, de nem így történt, amit bölcsen is tett a harcos, mert valószínűleg Detta válaszolt volna minden nyafogásra és nyúglódásra.

Mire leszállt az Irhatáborra a harmadik éjszaka, mindkettejüknek volt mellénye, egy pár lábszárvédője és kabátja. Jutott egy pár kesztyű is. Nagyok és nevetségesek voltak, de melegen tartották a kezüket. Ami a kezet illeti, Susannah ismét alig bírta mozdítani az ujjait. Kétkedve sandított a megmaradt bőrökre, és megkérdezte Rolandot, hogy akar-e még egy készítőnapot tartani.

Roland megfontolta az ötletet, azután megrázta a fejét. – Ami megmaradt, azt fölrajjuk a Ho Fat Tacksee-ra. Húst is teszünk mellé és a patakból jégdarabokat, hogy az étel hideg és ehető maradjon.

– A taxinak semmi hasznát nem vesszük a hóban, ugye?

– Nem – ismerte el a férfi –, de addigra a maradék bőrökből ruha lesz, az étel meg elfogy.

– Nem bírsz tovább maradni. Ez van mögötte, ugye? Hallod a hívást. A Toronyét.

Roland a ropogó tűzbe nézett, de nem szólt. Nem volt rá szükség.

– Hogyan visszük tovább a holminkat, amikor elérjük a fehér földeket?

– Készítünk egy travois-t. És arrafelé sok a vad.

Susannah bólintott, és lefeküdni készült. A férfi azonban megfogta a vállát, és a tűz felé fordította. Arcuk közel került egymáshoz, Susannah egy pillanatig azt hitte, jóéjt-puszt akar adni. Ehelyett tüzetesen megvizsgálta a varas kelést a szája mellett.

– Nos? – kérdezte végül Susannah. Többet is mondott volna, de meghallotta a remegést a hangjában.

– Azt hiszem, kicsivel kisebb. Ha egyszer magunk mögött hagyjuk a Pusztaságot, talán magától is elmúlik.

– Ezt komolyan mondd?

A harcos azonnal megrázta a fejét. – Azt mondom: *talán*. Most pedig feküdj le, Susannah. Pihenj.

– Jól van, de most ne hagyjál sokáig aludni. Én is örködni akarok.

– Jól van. Feküdj le.

A nő engedelmeskedett. Még be se hunyta a szemét, már aludt is.

10

A Central Parkban van, a hőmérséklet elég alacsony, látja a lehetét. Havazást ígér a feje fölött a fehér égbolt, de a hideg nem elviselhetetlen. Különösen nem az új szarvasbőr kabátban, lábszárvédősen, mellényben és a fura szarvasbőr kesztyűben. A fején is van valami, fülig lehúзва, és éppen olyan melegen tartja a fejét, mint a többi részét a ruha. Kíváncsian leveszi a sapkát, és látja, hogy nem szarvasbőr, mint új ruházatának többi része, hanem piros-zöld kötött sapka. Az elejére az van írva: BOLDOG KARÁCSONYT!

Csodálkozva nézi. Lehet álmunkban déjá vu érzésünk? Körülnéz, és ott vigyorog rá Eddie és Jake. Hajadonfővel vannak, és Susannah megérti, hogy amit a kezében tart, annak a két sapkának a keveréke, amelyet a fiúk viseltek egy másik álomban. Hatalmas, égis repítő öröm önti el, mintha megoldhatatlan problémát oldott volna meg; mondjuk, a kört négyesítő, vagy megtalálta az Utolsó Prímszámot (nesze neked, Blaine, durranjon szét az agyad, hülye mozdony).

Eddie pulóverjére azt írták: ÉN NOZZ-A-LAT ISZOM! Jake pulóvere azt hirdeti: ÉN TAKURO SPIRITET VEZETEK!

Mindkettőnél forró csokoládé van pohárban, mit schlag, a tejszínhabon örölt szerecsendió.

– Milyen világ ez? – kérdezi tőlük, és ekkor eszmél rá, hogy valahol a közelben kórus énekl a karácsonyi éneket: „E gyermek volt a megígért mag.”

– Hagynod kell, hogy egyedül járja be az útját – mondja Eddie.

– Igen, és vigyáznok kell Dandelóval – teszi hozzá Jake.

– Nem értem – feleli Susannah, és odanyújtja a kötött sapkáját. – Ez nem a tiétek volt? Nem osztottok rajta?

– A tied lehet, ha akarod – mondja Eddie, azután kinyújtja a poharát. – Tessék, hoztam neked forró csokoládét!

– Nincsenek többé ikrek – mondja Jake. – Csak egy sapka van, nem látod?

Mielőtt válaszolhatna, egy hang szólal meg a levegőben, és az álom kezd szétesni. – TIZENKILENC, – mondja a hang. – Ez itt TIZENKILENC ez itt CSASSZIT.

A világ minden szónál irreálisabbá válik. Átlát Eddie-n és Jake-en. A forró csokoládé illata is megfakul, a helyét a hamu

(hamvazószerda)

és a bőr foglalja el. Látja, hogy Eddie ajka mozog, úgy véli, egy nevet mond, azután...

11

– Ideje fölkelned, Susannah... – mondta Roland. – A te őréséged következik.

Felült, körülnézett. A tábortűz leégett.

– Hallottam a mozgását – mondta Roland –, de azóta eltelt némi idő. Susannah, jól vagy? Álmodtál valamit?

– Igen – felelte. – Csak egy sapka volt álmomban, és én viseltem.

– Ezt nem értem.

A nő sem értette. Az álom máris fakult, ahogy az álmok szoktak. Csak azt tudta biztosan, hogy Patrick Danville nevét mondta Eddie, mielőtt szertefoszlott.

5. fejezet

JOE COLLINS AZ ODD'S LANE-RŐL

1

Három héttel az egy sapkáról szóló álom után három alak (két nagy, egy kicsi) bukkant elő a felföldi erdőből, és lassan elindult egy nagy, nyitott mezőn, amelynek a végében újabb erdő várta őket. Az egyik nagy alak húzta a másikat valamin, ami sokkal inkább szán volt, mint travois.

Csi rohangált Roland és Susannah között, mintha állandó őrségben lenne. A bundája vastag és sima volt a hidegtől és a huzamos szarvashúsdiétától. A föld, amelyen jártak, melegebb időben mező lehetett, de most másfél méternyi hó borította. A szánt húzni viszont könnyebb lett, mert az útjuk végre lefelé vezetett. Roland reménykedni kezdett, hogy a legrosszabb részen túljutott. Az átkelés a Fehér Földeken nem is volt olyan vészes – legalábbis eddig. A vidék tele volt vaddal, bőven jutott fa az éjszakai tűzhöz, és ama négy alkalommal, amikor az időjárás elromlott, és hóihar tombolt, egyszerűen elbújtak és megvárták, amíg kidühöngi magát a délkeleti erdős dombtetők között. Végül elült mindegyik, bár a legerősebb két teljes napig tartott, és amikor ismét elindultak a Sugár Útján, másfél méterrel vastagabb lett a hó. A nyitott helyeken, ahol semmi sem állta útját az északkeleti szélnek, olyan torlaszok keletkeztek, mint az óceán hullámai. Némelyikben csaknem teljesen eltűntek a karcsú fenyők.

Miután eltelt az első napjuk a Fehér Földeken, amelynek során Rolandnak az erejét megfeszítve kellett vonszolnia a travois-t (és akkor a hó még alig harminc centiméter mély volt), Susannah felmérte, hogy valószínűleg hónapokig tart keresztülvágni ezeken a magas, erdős hegygerinceken, ha Roland nem használ hótalpat, ezért az első este készített neki egy párat. A próbálkozás módszerrel csinálta („próba és káromkodás”, ahogy ő fogalmazott), de a harcos a harmadikkal elégedett volt. A keret nyírfaágából készült, a belseje hálová szőtt szarvasbőr csíkokból. Alakja könnycseppre emlékeztette Rolandot.

– Honnan tudad, hogy kell csinálni ezeket? – kérdezte a nőt az első hótalpas nap után. Egyszerűen döbbenetes volt, mennyivel hosszabb távolságokat lehetett megtenni így, főleg miután a harcos megtanulta, hogy ringó tengerészjárással menjen, és így nem gyűlhetett fel a hálón a hó.

– A televízióból – felelte Susannah. – Gyerekkoromban volt egy műsor: *Preston őrmester a Yukontól*. Preston őrmesternek nem volt szörmókusa társaságnak, viszont volt egy hű kutyája, King. Behunytam a szemem, és igyekeztem felidézni, hogy nézett ki a fickó hótalpa. – Rámutatott Rolandéra.

– Ez közelítette meg leginkább.

– Jó munkát végeztél – mondta a férfi, és ennek az egyszerű bóknak az őszintesége megbizsergette a nő testét. Nem mintha megkívánta volna Rolandot (vagy akárki férfit), de úgy látszik, ettől nem szabadulhat. A természet teszi, vagy az ő természete? Inkább nem akarta tudni.

– Jól szuperál, amíg szét nem esik – bólintott. Az első próbálkozásával így járt.

– Nem érzem, hogy a szíjak meglazultak volna – mondta a harcos. – Talán egy kicsit kinyúltak.

Most, hogy átkeltek a nagy, nyitott mezőn, és még mindig egészben volt a harmadik pár hótalpa, aminek érdemét magának könyvelhette el, Susannah túlzott lelkipurdalás nélkül hagyta, hogy Roland húzza. Időnként eszébe jutott Mordred, és egy este, körülbelül tíz nappal azután, hogy átlépték a hóhatárt,

egyenesen megkérte Rolandot, mondja el, mit tud. Azért szánta rá magát, mert a harcos kijelentette, hogy nem kell tovább örködniük, legalábbis egy ideig; teljes tíz órán át alhatnak, ami rájuk fér. Majd Csi fölébreszti őket, ha kell.

Roland sóhajtott, és csaknem egy percig nézte a tüzet. Átkarolta a térdeit, ujjait lazán összekulcsolta. Susannah már-már belenyugodott, hogy nem kap választ, amikor a harcos megszólalt: – Még mindig követ minket, de egyre jobban lemarad. Harcolnia kell az ételért; harcolnia kell, hogy tartsa a lépést, de mindenekelőtt azért kell harcolnia, hogy ne hüljön ki.

– Hogy ne hüljön ki? – Susannah alig bírta elhinni. Fák vették körül őket.

– Nincs gyufája és Sternója sem: Azt hiszem, egy éjjel – az elején lehetett – talált parazsat az egyik tűzünk hamuja alatt, amit néhány napig el tudott vinni magával, így volt tüze éjszakára. A régi sziklakövek vitték így magukkal a tüzet az útjaikra, legalábbis nekem ezt mesélték.

Susannah bólintott. Nagyjából ugyanezt tanulta a gimiben, noha a tanár elismerte, hogy sok dolog, amit a kőkorszakról tanítanak, egyáltalán nem szilárd tényeken alapul, csak találgatnak. Vajon abból, amit Roland mondott, mennyi a találgatás? Megkérdezte.

– Ez nem találgatás, de nem tudom elmagyarázni. Ez az érintés, Susannah, csak nem olyanfajta, mint Jake-é. Nem lát, nem hall, nem álmodik. Habár... te hiszel abban, hogy vannak álmaink, amelyekre ébren nem emlékezünk?

– Igen. – Beszélni akart a gyors szemmozgásról, a REM alváskísérletekről, amelyekről a Look magazinban olvasott, azután úgy vélte, túl bonyolult lenne. Csak annyit mondott, hogy az emberek biztosan álmodnak minden éjszaka, csak nem emlékeznek rá.

– Talántán látom és hallom álmaimban – mondta Roland. – Annyit tudok, hogy küzd az életben maradásért. Olyan keveset ismer a világból, igazi csoda, hogy egyáltalán él még.

– Sajnálod?

– Nem. Nem engedhetem meg magamnak a sajnálatot, és te sem.

Ám elfordította a tekintetét, amikor ezt mondta, és a nő úgy sejtette, hogy hazudik. Talán nem akar sajnálatot érezni Mordred iránt, de Susannah bizonyosra vette, hogy mégis sajnálja, legalább egy kicsit. Talán szeretné remélni, hogy Mordred meghal az úton – esély volt rá rengeteg, kezdve a kihüléssel, mint legvalószínűbb halálnemmel –, de Susannah kételkedett benne, hogy meg bírná tenni. A *ka* elől megszökhetnek, de a vér nem válik vízzé.

De volt más is, hatalmasabb a vérségi köteléknél. Susannah felismerte, már érezte lüktetését a fejében, ébren és alva. A Setét Torony. Úgy vélte, nagyon közel lehetnek. Fogalma sem volt róla, mit kezdenek örült örével, ha odaérnek, de már nem érdekelte. Pillanatnyilag csak arra vágyott, hogy lássa. A belépés még mindig több volt annál, mint amivel a fantáziája megbirkózhatott, de hogy lássa? Igen, azt nagyon el tudta képzelni. Már a gondolat is elég volt, hogy láthatja.

2

Lassan ereszkedtek lefelé a széles, fehér lejtőn. Csi először Roland sarkában ügetett, azután lemaradt, hogy ellenőrizze Susannah-t, majd visszaroht Rolandhoz. Néha tündöklő kék rések nyíltak fölöttük. Roland tudta, hogy a Sugár munkálkodik, kitartóan sodorja a felhőket délkelet felé. Az eget máskülönben eltakarták a felhők, és olyan teli külsejük volt, amit mindketten fölismertek. Újabb havazás következik, a harcos gyanúja szerint a legpocsékabb hóvihár, amit láttak. Föltámadt a szél, amelynek nyirkossága megdermesztette Roland szabadon maradt bőrét (háromheti szorgalmas varrogatás után ez a homlokára és az orra hegyére zsugorodott). A szellőkések hosszú, áttetsző, fehér fátylakat repítettek a levegőben, amelyek elsuhantak a harcosok mellett, majd lerohantak a lejtőn, mint a mesék alakváltoztató táncosai.

– Ugye szépek? – kérdezte mögötte Susannah szinte nosztalgikusan.

Gileádi Roland, aki nem értett a szépséghez (kivéve egy esetet Mejis határában), morgott valamit. Azt tudta, neki mi lenne szép: tisztességes fedél, mire a vihar eléri őket, valamivel több egy sűrű pagonynál, ezért alig akart hinni a szemének; amikor az utolsó szélroham is elvonult, s a hó leülepedett. Ledobta magáról a travois vontatókötelét, hátrament Susannahhoz (gyarapodó motyójuk a szánra volt szíjazva a nő mögött), és fél térdre ereszkedett mellette. Tetőtől talpig bőrbe öltözve sokkal inkább egy loncsos jetire emlékeztetett, mint emberre.

– Mit mondasz erre? – kérdezte a nőt.

A szél ismét feltámadt, keményebben fújt, mint korábban, és elhomályosította, amit a harcos megpillantott. Ahogy elállt a szél, lyuk nyílt fölöttük, kis időre kisütött a nap, a megvilágított hómezőn milliárd gyémántszikra villogott. Susannah egyik kezével elárnyékolta a szemét, és végignézett a domboldalon. Fordított T betűt ástak a hóba. A vízszintes szára, amely közelebb esett (bár még így is legalább kétmérföldnyire volt), viszonylag rövidnek tűnt: hatvan-egynéhány méteres lehetett mindkét irányban. A függőleges szára nagyon hosszú volt, a látóhatárig nyúlt, és eltűnt mögötte.

– Ezek utak! – mondta a nő. – Roland, itt utat ekézett valaki!

A férfi bólintott. – Gondoltam, ám tőled is szerettem volna hallani. De láttam valami mást is.

– Mit? A szemed sokkal élesebb az enyémnél.

– Ha közelebb érünk, magad is meglátod.

Föl akart egyenesedni, de a nő türelmetlenül megrángatta a karját. – Ne játszd ezt velem. Mi az?

– Tetők – adta meg magát a férfi. – Azt hiszem, kunyhók vannak odalent. Talán egy egész város.

– Emberek? Azt akarod mondani, hogy emberek?

– Hát, úgy tűnik, füst száll a magasba az egyik házból. De nehéz biztosan megítélni, olyan fehér az ég.

A nő nem is tudta, akar-e embereket látni. Biztos, hogy komplikálná a dolgukat. – Roland, óvatosnak kell lennünk.

– Igen – bólintott a harcos, és visszatért a húzókötelhez. Mielőtt fölvette volna, megigazította a fegyverövét, kicsit lejjebb engedte a pisztolytáskát, hogy közelebb essen a bal kezéhez.

Egy óra múlva elértek az országút és az utca kereszteződéséhez. Csaknem hatméteres torlasz jelölte, amelyet valami hókotró emelt. Susannah olyan lánctalpak nyomát látta a letaposott hóban, amelyeneket a buldózer hagy. A kemény hóból tábla állt ki, ugyanolyan, amelyeneket minden városban látni, még akár New Yorkban is. Arra, amelyik a rövid utca felé mutatott, ezt írták:

ODD'S LANE

Ám Susannah szívét a másik dobogtatta meg:

TORONY ÚT

3

A kereszteződésnél összebújó házak egy kivételével üresek voltak. Sokat összedöntött és félig eltemetett a hó. Egy azonban, amely az Odd's Lane háromnegyedénél állt, kirítt a többi közül. A tető nagy részéről letakarították a veszedelmesen súlyos havat, az úttesttől a bejáratig ösvényt nyitottak. Ennek a fákkal körülvett ódondad kunyhónak a kéményéből szállt az égre a hófehér füst. Az egyik ablak egészséges, vajsárga fényt árasztott, ám Susannah izgalmasabbnak találta a füstöt, az utolsó ecsetvonást. Egyetlen kérdés foglalkoztatta: ki nyit ajtót, ha bekopogtatnak? Talán Jancsi, és húga; Juliska? (Ikrek voltak ezek? Egyáltalán foglalkozott valaki a kérdéssel?) Esetleg Piroska, vagy

Aranyfürt, akinek az állán még mindig ott van a pákosztosságáról árulkodó tejbegríz?

– Talán inkább menjünk el mellette – mondta, szándékosan lehalkítva a hangját, csaknem suttogva, noha még fönt voltak az ekézett magas torlasz tetején. – Hagyjuk itt, oszt jól van. – A tábla felé intett, amelyen a TORONY ÚT állt. Az utunk világos, Roland. Tovább kéne mennünk.

– Ha megtennénk is, mit gondolsz, Mordred követi példánkat? – kérdezte Roland. – Gondolod, hogy egyszerűen továbbmegy, és békén hagyja, aki itt lakik?

Ez a kérdés eszébe sem jutott Susannah-nak. A válasz természetesen nem. Ha Mordred úgy dönt, hogy megöli a kunyhó lakóját, akkor meg is teszi. Ételnék, ha a lakók ehetők, de az étel csak másodlagos szempont. Mögöttük az erdő tele volt vaddal, és még ha Mordred nem lett is volna képes vadászni (márpedig Susannah szerint pók alakjában tökéletesen alkalmas volt rá), ők is hagytak maradékot a táborhelyeiken. Nem, Mordred jóllakottan lép ki a havas felföldről... jóllakottan, de nem derűs szívvel. Korántsem. És akkor jaj annak, aki a szeme elé kerül.

Másrészt, gondolta... de *nem* volt másrészt, és egyébként is elkéstek. Nyílt a házikó ajtaja, öregember lépett a verandára. Bakancsot, farmert, és vastag, irhabélésű anorákot viselt. Ezt a zubbonyt Susannah szerint akár Greenwich Village-ben is vásárolhatta volna, a Katonai-tengerészeti Konfekcióban.

Az öregember rózsás arcáról csak úgy sütött a téli jó egészség, viszont erősen sántított, ezért a bal kezében tartott vastag botra támaszkodott. A mesebeli füstöt pipáló, bájosan ódon házikó mögött ló nyerített fülsértően.

– Hápersze, Lippy, látom üket! – kiáltott vissza az öregember. – Legalább egy szemem azért maradt, nem? – Azután visszafordult oda, ahol Susannah, Csi és Roland állt a torlasz tetején. Üdvözlésre emelte a botját, vidám és rettenthetetlen mozdulattal. Roland is intett.

– Úgy tűnik, tanácskozást kell tartanunk, akár akarjuk, akár nem – mondta.

– Tudom – felelte a nő, és odaszólt a szörmókusnak: – Csi, most aztán viselkedjél, megértetted?

Csi egyetlen hang nélkül nézett rá, azután az öregemberre. Ami a jó modort illeti, egy ideje a saját feje után ment.

Az öregember rossz lába láthatólag nagyon rossz volt – „cirka semmi”, ahogy Mose Carver papa szokta volt mondani –, de elég jól haladt a botjával. Oldalazva ugrált, amit Susannah mulattatónak és csodálatosnak talált. „Szökkenik, mint a tücsök”, ez újabb mondás volt Mose Carver papa gazdag készletéből, ami talán még jobban illett a vénemberre. Susannah mindenesetre semmi ártalmat vagy veszélyeset nem látott ebben a fehér hajú fickóban (a zubbony vállát verő haja olyan finom szálú volt, akár egy csecsemőé), akinek botra támaszkodva kell szökdécselnie. Amikor közelebb ért, látszott, hogy az egyik szemét fehér hályog borítja. Alatta az elmosódó szembogár révetegen kancsalított bal fele, ám a másik eleven érdeklődéssel meredt a jövevényekre, miközben gazdája az Odd's Lane-en szökdécselt feléjük.

A ló ismét nyihogott, az öregember vadul hadonászott a fehér, alacsony ég előtt. – Pofa be, te zaboszsák, te szarkupac, te vén tripperes banyapicsa, még sose láttál vendégeket? Istállóban születél, hihi? (Ha nem, akkor én egy kék szemű pávián vagyok, ami nincs is!)

Roland őszinte jókedvvel nevetett, Susannah utolsó óvatos ellenérzése is eltűntek. A ló ismét nyerített a házikó mögötti melléképületből – a környéken semmi sem volt akkora, hogy megérdemelje a csűr nevet –, az öregember ismét integetni kezdett a botjával, és közben majdnem elesett a keményre taposott havon. Ügyetlen, ám sebes járásával eljutott az út feléig, megúszott egy csúnya esést, a botjára támaszkodva félreszökkent, azután vidáman integetett.

– Üdv, harcosok! – kiáltotta. Legalább a tüdeje csodálatraméltóan jó állapotban volt. – Harcosok, akik zarándokúton vagytok a Setét Torony felé, hát persze, mi mást tehetnétek, talántán nem látom az irdatlan lövővasakat az ódalatokon? A Sugár pedig visszatér, tiszta és erős, mert én és Lippy is

érezzük! Szökdécsel, mint egy csikó karácsony óta, vagy legalábbis az óta, amit én karácsonynak hívok, mivel nincs naptár, és a Télapót se láttam, igaz, nem is számítottam rá, hát jó fiú vagyok én? Soha! Soha! A jó fiúk a mennybe mennek, nekem pedig minden barátom a másik helyen van, sütik a pillecukrot, nyakalják a whiskyvel megkeresztelt Nozz-A-Lát! Eh, nem érdekes, az én nyelvem közepén nőtt le, és kétoldalt mozog. Üdv az egyiknek, üdv a másiknak, és üdv a kis szőrös manónak középütt! Ne éljek, ha nem egy szörmókus! Ja, igazán jó látni titeket! Joe Collins a nevem, Joe Collins az Odd's Lane-ről, a csodabogár, félszemű és sánta, de máskülönben állok szolgálatotokra!

Most érte el a hótorlaszt, amely jelezte, hol ér véget a Torony út... vagy hol kezdődik, ez nézőpont kérdése, meg attól is függ, merre utazik az ember, gondolta Susannah. Föltekintett rájuk, az egyik szeme ragyogott, mint a madaré, a másik révetegen bámult a fehér pusztaságba.

– Hosszú napokat és kellemes éjszakákat, ja, én is azt mondom, és aki mást mondana, nincs itt, így hát ki a fene törődik vele, hogy mit mond? – Zsebéből elővett valamit, ami csak gumicukor lehetett, és feldobta. Csi könnyedén elkapta a levegőben; *hopp!* És már le is nyelte.

Most Roland és Susannah is nevetett. Különös volt nevetni, de kellemes, mintha találtak volna valami értékeset, amiről azt hitték, hogy örökre elveszett. Még Csi is mintha vigyorgott volna, és ha zavarta is a ló (ismét nyihogott, mikor ők lenéztek sai Collinsra a hótorlaszról), nem mutatta.

– Milliányi kérdésem van hozzátok! – mondta Collins. – De ezzel az eggyel fogom kezdeni: hogy az ördögbe juttok le arról a hótorlaszról?

4

Kiderült, hogy Susannah, a travois-t szánkónak használva, le tud siklani. Azt a helyet választotta, ahol az Odd's Lane északnyugati vége eltűnt a hó alatt, mert ott a torlasz kicsivel alacsonyabb volt. Az útja rövid volt, de nem zavartalan. A háromnegyedénél nekiütközött egy eljegesedett, nagy hókoloncnak, és kiesett a travois-ból. Az út hátralevő részét letudta néhány vidám bukfencsel, és mikor leért, vadul vihogott. A travois felfordult – teknőst játszott –, a holmijuk szétszóródott.

Roland és Csi rohant hozzá. Roland aggódva hajolt fölé, Csi ugyancsak gondterhelten szimatolta az arcát, de Susannah még mindig nevetett, akárcsak az öreg szivar, aki olyan vígan hahotázott, „mint akivel nyulat lehetne fogatni”, ahogy Mose papa mondaná.

– Jól vagyok, Roland! Ennél nagyobbakat estem a csúszdáról, amikor gyerek voltam, elhiheted.

– Minden jó, ha jó a vége – helyeselt Joe Collins. Jó szemével megnézte magának Susannah-t, hogy csakugyan jól van, azután nekilátott, hogy összeszedje a szétszórt holmit, keservesen hajlongott a botjára támaszkodva, pirosposzgás képét keretező, vékonyszálú fehér haja ide-oda lengett.

– Ne, ne! – tiltakozott Roland, és megfogta Collins karját. – Majd én megcsinálom, még a térdedre találsz esni.

Erre az öregember bömbölve nevetett, és Roland egész készségesen követte a példáját. A házikó mögül hangos nyihogás hallatszott, mintha a ló a jókedv ellen tiltakozna.

– Térdedre találsz esni! Ember, ez jó vót! A mennyek alatt kevés dolog van, ami pocsékabb lenne a térgyemnél, de ez akkor is jó! Hát nem? – Leveregette a havat Susannah bőrkabátjáról, miközben Roland fűrgén összekapkodta a kborult holmit, és visszarakta hevenyészett szánjukra. Csi segített, szájában hozta a becsomagolt húsdarabokat, és belepottyantotta a szán hátuljába.

– Ügyes kis fenevad! – jegyezte meg csodálattal Joe Collins.

– Remek útitárs! – helyeselt Susannah. Most már nagyon örült annak, hogy megálltak; egy világért nem adta volna, hogy megismerkedhetett ezzel a jókedélyű öregemberrel. Nyújtotta ügyetlen kesztyűbe bujtatott jobbját: – Susannah Dean vagyok – New York-i Susannah, Dan lánya.

Collins kezét rázott vele. Ő nem viselt kesztyűt, és noha az ujjai göcsörtösek voltak a sokízületi

gyulladástól, a marka erősnek tűnt. – Szóval New York. Nahát, egyszer magam is jártam arra. Meg az omahai Akronban és San Franciscóban. Henry és Flora fia vagyok, ha számít neked.

– Az amerikai oldalról való vagy? – kérdezte Susannah.

– Istenem, hát persze, de nagyon-nagyon régen elgyűttem – felelte az öregember. – Akár azt is mondhatnád, hogy delah. – A jó szeme szikrázott; a rossz továbbra is a havas síkságot fürkészte, ugyanolyan halott, érdektelen tekintettel. Rolandhoz fordult. – És te ki vagy, barátom? Mert én barátomnak hívlak, mint bárkit, amíg be nem bizonyosodik az ellenkezője, mely esetben elverem őket Bessie-vel, ahogy a botomat nevezem.

Roland elvigyorodott. Lehetetlen nem vigyorognia, gondolta Susannah. – Gileádi Roland Deschain vagyok. Steven fia.

– Gileád! Gileád! – Collins jó szeme döbbenetesen forgott. – Ez egy név a múltból, igaz? A könyvekből! Szent Péterre, akkor te öregebb lehetsz Istennél is!

– Vannak, akik ezt mondják – helyeselt Roland, aki most csak mosolygott... de melegen.

– Na és a kis fickó? – kérdezte előrehajolva Collins. A zsebéből újabb gumicukrokat varázsolt elő, egy vöröset és egy zöldet. Karácsonyi színek. Susannah-t megcsapta a *déjà vu* érzése. Szárnyként megcsapta a tudatát, azután eltűnt. – Mi a neved, kiskomám? Mit kiabálnak, amikor azt akarják, hogy hazamenj?

– Ő nem...

...*beszél, noha valamikor megtette*, fejezte volna be a mondatot Susannah, de mielőtt a száját kinyithatta volna, megszólalt a szőrnök: – Csi! – ráadásul olyan vígan és határozottan, mint Jake idejében.

– Derék legény! – kiáltotta Collins, és beleejtette a gumicukrokat Csi szájába, majd ugyanazzal a mozdulattal nyújtotta göcsörtös kezét, és Csi fölemelte a mancsát. Barátságosan paroláztak az Odd's Lane és a Torony út találkozásának közelében.

– A mindent! – mondta derűsen Roland.

– Akkor hát Sugár ide vagy oda, nem lesz vége mindnyájunknak – jegyezte meg Joe Collins, és elengedte Csi mancsát. – Legalábbis ma nem. Mármost aszondanám, hogy be kéne mennünk oda, ahol meleg van, és tanácskozhatunk egy csésze kávé – van még kevéske – vagy egy kancsó sör mellett. Van még egy italom, amit én tojáslikőrnek nevezek, ha megfelel. Nekem nagyon ízlik, különösen ha van benne egy korty rum is, bár ki tuggya? Igazából semmi nem ízlik öt éve, vagy még régebben. A Discordia felől érkező levegő elintézte az ízlelőszümölcsömet és az orromat. Na szóval, mit mondtok?

– Azt mondanám, hogy fene jól hangzik – felelte Susannah. Ritkán mondott olyat, amit ennél komolyabban gondolt volna.

Collins barátságosan rácsapott a vállára. – Egy jó asszony megfizethetetlen igazgyöngy! Nem tudom, hogy ez Shakespeare vagy a Biblia, vagy a kettő keveréke...

– Hóóó, Lippy, a nyavalyába, nem látsz a szemedtül, mit gondolsz, hova mész? Találkozni akartál ezekkel a népekkel, mi?

A hangja méltatlankodó gügyögésbe fulladt, ami szokásuk az egy-két háziállattal élő, magányos embereknek. A ló tovább törtetett feléjük, Collins átkarolta a nyakát, érdes szeretettel simogatta, pedig Susannah nem látott még ennél rusnyább négy lábút. Megcsappant tőle a jókedve. Lippy vak volt – nem az egyik szemére, hanem mindkettőre –, továbbá sovány, mint egy madárijesztő. Járás közben csontjai olyan tisztán láthatóan mozogtak koszos bőre alatt, hogy Susannah szinte azt várta, mikor dőfi át valamelyik. Egy lidércnyomásos pillanatra eszébe jutott a Discordia-kastély alatti fekete folyosó, üldözőjük csuszamlása és a csontok. Azok a csontok.

Collins megláthatott valamit az arcán, mert szinte mentegetőzve mondta: – Tudom, hogy ronda vénség, de ha te is annyi idős leszel, nem hiszem, hogy túl sok szépségversenyt nyersz majd meg! – Megveregette az állat feltört nyakát, azután úgy ragadta meg gyér sörényét, mintha tövestül ki akarná tépni (noha Lippy a fájdalom legkisebb jelét sem mutatta), és a ház felé fordította. Éppen ekkor pilinckéztek lefelé a közelgő hóvihar első pelyhei.

– Na gyerünk, Lippy, vén szarláda és banyapicsa, te kopott gebe, nyomorúságos négylábú lepra! Nem érzed a hó szagát a levegőbe? Mert én igen, pedig az orrom már húsz éve gajra ment!

Visszafordult Rolandhoz és Susannah-hoz: – Remélem, ízleni fog a főztöm, mert azt hiszem, ez háromnapos vihar lesz. Bizony, legalább három napba beletelik, amíg a Démon Hold esmeg megmutatja az arcát! De jól összejöttünk, úgy ám, biztosítlak benneteket. Csak nem szeretném, ha a jószágomat a lóságom szerint ítélnétek meg. Hóóó!

Remélem, igazat mondasz, gondolta Susannah, és egy kicsit megborzongott. Az öregember elfordult, ám Roland furcsálkodva nézett a nőre. Susannah elmosolyodott, megrázta a fejét, mintha azt mondaná: *Semmiség!* – ami természetesen nem volt igaz. Nem akarta elárulni, hogy ráhozta a frászt egy vak, pókos gebe. Roland még sohasem nevezte buta libának, és Susannah megfogadta, hogy továbbra sem ad okot rá.

A vén gebe, mintha csak meghallotta volna a gondolatait, visszanézett, és néhány megmaradt fogát Susannah-ra vicsorította. Fejének csontos ékjében két gennyes-csipás rög volt a két vak szeme a valamiért hátborzongató vigyor fölött. Rányihogott Susannahra, mintha azt mondaná: *Gondolj, amit akarsz, feketerigó; én még sokkal azután is itt leszek, hogy te továbbmész utadon, és halálotat leled!* Ugyanekkor feltámadt a szél, havat vágott az arcukba, zúgatta a fenyőket, huhogott Collins kis házának ereszén. Elhalt, majd egy pillanatra fölerősödött, csaknem emberi, gyászos jajgatássá.

5

A melléképületnek tyúkól volt az egyik oldalán, Lippy istállója a másikon, kis szénapadlás a tetején. – Fel tudok menni oda, hogy levillázzam – mondta Collins –, de a hibás csípejem miatt minden alkalommal az életemet kockáztatom. Nem parancsolhatom, sai Deschain, hogy segíts egy öregembernek, de ha megkérnélek...?

Roland fölkapaszkodott a padláslétrán, és addig hajigálta a szénát, amíg Collins azt nem mondta neki, hogy jó lesz, ennyi négy napra elég Lippynek. („Nem eszik ám annyit se, mint egy légyaszar, ahogy ránézésre is látható”, mondta.) Azután a harcos lejött, és Collins bevezette őket a kurta hátsó ösvényen a kunyhóba. A hó kétoldalt olyan magasra volt hányva, hogy Roland fejéig ért.

– Fáradjatok be szerény hajlokomba, etcetera – mondta Joe, bekalauzolta őket a konyhába. Csomós fenyődeszkával burkolták, amely, mikor Susannah alaposabban megvizsgálta, műanyagnak bizonyult. Kellemes meleg volt. A villanytűzhely Rossco márka volt, Susannah még sose hallotta ezt a nevet. A jégszekrény Amana volt, az elején külön ajtócskával a kilincs fölött. Susannah közelebb hajolt, és elolvasta: VARÁZSJÉG. – Ez a készülék jégkockát is gyárt? – kérdezte örömmel.

– Hát, nem egészen – felelte Joe. – A fagyasztó csinálja, szépségem; az ott az ajtón csupán az italodba pottyantja.

Susannah ezt olyan mulatságosnak találta, hogy elnevette magát. Lenézett, és látta, hogy Csi a régi ördögi vigyorral néz föl rá, amitől még jobban nevetni kezdett. A konyha illata csodálatosan nosztalgikus volt: cukor, fűszer, mogyoró, minden, ami finom jó!

Roland fölneézett a neonlámpára, Collins bólított. – Ja, ja, minden elektromos – mondta. – Villanykályha is, ugye, milyen remek? És senki sem kúd nekem számlát! A generátor egy kunyhóba van a ház másik oldalán. Honda, csöndes, akár a vasárnap reggel! Ha az ember a kunyhója tetején van,

akkor sem hall többet annál, hogy *mmmmm*. Dadogós Bill cseréli a propántartályt, végzi a karbantartást, amire mindössze kétszer vót szükség, amióta itt vagyok. Nemnem, Joey hazudott, feldobja a papucsot. Háromszor vót rá szükség. Összesen háromszor.

– Ki az a Dadogós Bill? – kérdezte Susannah, ugyanakkor Roland megkérdezte: – Milyen régen vagy itt?

Joe Collins elnevette magát. – Egyszerre csak egyet, kedves új barátaim, egyszerre csak egyet! – Félretette a botját, hogy kihántsa magát a kabátjából, áthelyezte testsúlyát a rossz lábára, halkán felmordult, és kis híján elesett. *Elesett volna*, ha Roland nem tartja meg.

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm! – hálálkodott Joe. – Noha megmondom, nem először szántottam vóna föl az orrommal azt a lernóleumot! De mivel megmentettél az eséstől, a te kérdésedre válaszolok először. Úgy nagyjából tizenhét éve vagyok itt Odd Joe az Odd's Lane-en. Kizárólag azért nem tudom pontosan, mert egy ideje az idő furán múlik itt, rohadtul furán, ha értitek, mire gondolok.

– Értjük – mondta Susannah. – Hidd el, értjük.

Collins lehámozta magáról a pulóverét, amely alatt másik volt. Susannah elsőre köpcös öregembernek nézte, akit egy hajszál választ el a kövérségtől. Most láthatta, hogy annak, amit ő kövérségnek nézett, a nagyobbik része kipárnázás. Nem volt olyan kétségbeejtően sovány, mint vén lova, de jó messze állt a köpcösségtől.

– Na már most, Dadogós Bill – folytatta az öregember, miközben levette a második pulóvert ő robot. Kitakarítja a házat, gondoskodik a generátor működéséről... és természetesen ő az, aki a hóékét kezeli. Amikor először idejöttem, még ritkán dadogott; most már minden második-harmadik szónál. Hogy micsinállok, ha végleg tönkremegy, azt nem tom. – Hangjából ítélve cseppet sem aggódott, amit Susannah sajtószagának talált.

– Talán jobban lesz most, hogy a Sugár ismét működik – mondta.

– Talán egy kicsivel tovább kitart, de kétkem, hogy egy fikarcnyival is jobban lenne – mondta Joe. – A gépek nem gyógyulnak úgy, mint az élők. – Végre megérkezett a jégerfelsőhöz, s itt abbamaradt a vetkőzés. Susannah örült neki. Éppen elég volt látnia a ló bordáinak hátborzongató kosarát a rövid szürke szőr alatt. A gazdára nem volt kíváncsi.

– Vegyétek le a kabátot és a lábszárvédőt – mondta Joe. – Egy-két perc, és hozom a tojáslikőrt, vagy amit akartok, de először szeretném megmutatni a nappalimat, mert az a büszkeségem, az ám.

6

A nappali padlóját rongyszőnyeg borította, amely elfért volna Holmes nagymama házában is, az asztal mellett La-Z-Boy fotel állt. Az asztalon feltornyozott képeslapok, papírkötéses könyvek, szemüveg és Isten tudja, miféle gyógyszert tartalmazó, barna palack. Tévé is volt a szobában, noha Susannah el nem tudta képzelni, hogy az öreg Joe mit nézhet rajta (Eddie és Jake fölismerte volna a készülék alatti polcon a képmagnót). Ám Susannah – és Roland – figyelmét teljességgel lekötötte egy fénykép az egyik falon. Kicsit ferdén rajzszögezték oda, olyan hanyagul, ami (legalábbis Susannah számára) szinte szentségtörésnek hatott.

A fénykép a Setét Tornyt ábrázolta.

A nőnek elakadt a lélegzete. Odament, alig érezve a rongyszőnyeg csomóit és egyenetlenségeit a tenyere alatt, azután fölemelte a karját. – Roland, vegyél föl!

A harcos megtette. Susannah látta, hogy sovány arca két vörös foltot kivéve holtsápadt. A szeme lángolt. A Torony ott magaslott a sötétedő ég előtt, a napnyugta narancsszínűre festette mögötte a dombokat, a keskeny ablakok örök csigavonalban tekeredtek fölfelé. Némelyik ablakban halvány, hátborzongató fény derengett. Susannah látta az erkélyeket, amelyek két-három szintenként kiugrottak a

torony sötét kövéből, és a zömök erkélyajtókat. Mind csukva volt. Susannah bizonyosra vette, hogy be is zárták őket. A Torony előtt a rózsák mezeje piroslott, a Can'-Ka No Rey, elmosódottan, de még így is gyönyörűen. A legtöbb virág összecsukta kelyhét a közelgő éjszakára, néhány azonban nyitottan kukucskált, mint az álmos szemek.

– Joe! – mondta. A hangja alig volt több suttogásnál. Gyengének érezte magát, és úgy rémlett, éneklő cérnahangokat hall a távolból. – Ó, Joe! Ez a *kép*...!

– Igen, nagysám! – felelte Collins, aki láthatóan elégedett volt a hatással. – Ugye jó kép? Ezért rajszögeztem föl. Több is van, de ez a legjobb. Éppen napnyugtakor készült, így az árnyékok olyannak látszanak, mintha örökké a Sugár Útjára vetülnének. Ami bizonyos értelemben így is van, mint, gondolom, ti is tudjátok.

Roland gyorsan, szaggatottan lélegzett Susannah füle mellett, mintha most vett volna részt egy futóversenyen, de a nő alig vette észre. Ám nemcsak a kép *témája* töltötte el ámulattal.

– Hiszen ez *Polaroid*!

– Hát... igen – mondta Joe, akit mintha zavarba hozott volna ez az eksztatikus izgalom. – Gondolom, Dadogós Bill hozna neked Kodakot is, ha azt kérnék, de hogy a fenébe tudnám a filmet előhíni? Mellesleg gondoltam én videokamerára is – a tévé alatti kütyühöz való –, de túl öreg vagyok, hogy visszamenjek, a gebe meg túl öreg, hogy vigyen. Mégis elmennék, ha tehetném, mert szép hely, a meleg szívű kísértetek háza. Hallottam a rég elment barátok hangját: anyuskáét és apuskáét is...

Roland megdermedt. Susannah érezte izmainak merevségén. Azután elernyedtt, és olyan gyorsan fordult el a képtől, hogy Susannah megszédült. – Te voltál ott? – kérdezte. – *Voltál a Setét Toronynál?*

– Csakugyan voltam – felelte az öreg. – Mit gondulsz, mégis ki készítette azt a képet? A Pityi Palkó?

– Mikor készítetted?

– A legutóbbi kirándulásomon – felelte Joe. – Két éve, nyáron – bár tudod, az ott lapály, és ha egyszer leesik a hó, nem találok az utat.

– Milyen messze van?

Joe behunyta a rossz szemét, és számolni kezdett. Nem tartott sokáig, ám Rolandnak és Susannah-nak hosszú, nagyon hosszú időnek tűnt. Odakint feltámadt a szél. A vén ló nyihogott, mintha tiltakozna a hang ellen. A zúzmarás ablak mögött kavargani és táncolni kezdett a hó.

– Hát – szólalt meg az öreg –, most a Lankáson vagytok, és Dadogós Bill végigekézi nektek az utat; mi mást kezdhettek az idejével az öreg konzervdoboz? Természetesen megvárjátok, amíg ez az új északkeleti vihar kitombolja magát...

– Mennyi ideig tart, ha egyszer elindulunk? – kérdezte Roland.

– Indulnál már, mi? Hát igen, alig várod, miért is ne, ha egyszer a Belső-Világból gyössz, bizonyára sok hosszú évbe telt, amíg ilyen messzire elértél. Belegondolni is utálok, hogy milyen sok év az, úgy ám. Aszondanám, hogy hat nap kiérni a Fehér Fődről, talán hét...

– Nem Empathica a neve ennek a vidéknek? – kérdezte Susannah.

Collins pislogott, azután meglepetten nézett rá. – Ugyan, nagysám – sosem hallottam másként emlegetni a teremtésnek ezt a darabkáját, mint Fehér Főd.

A meglepetés nem volt őszinte. Susannah úgyszólván bizonyosra vette. Az öreg Joe Collins, aki vidám, mint a Téalapó egy gyermekmesében, éppen most hazudott neki. Nem tudta, miért, és mielőtt megfejtette volna, Roland élesen rászólt: – Nem hagynád most ezt? Nem hagynád, az apád kedvéért?

– De igen, Roland – felelte alázatosan. – Természetesen.

Roland, aki még mindig a csípőjén tartotta Susannah-t, a házigazdájukhoz fordult.

– Úgy vélem, számolhatsz akár kilenc napot is – felelte Joe az állát vakargatva –, mert az út csúszos,

különösen miután Bill letapossa a havat, de nem lehet leállítani. Csak a parancsait teljesíti. Azt mondja, *bepogramozták*. – Láta, hogy Roland beszélni készül, fölemelte a kezét. – Nem, nem azér nyútom el, hogy bosszantsalak, cher, sir, vagy sai, vagy amit akarsz –, csak nem vagyok társasághoz szokva.

Ha túljutok a hóvonalon, még tíz vagy tizenkét napot kell menni, de nem muszáj gyalogolnotok, hacsak nem élvezitek. Van ott egy másik Pozitronika állomás, amelyikben kerekos járművek parkolnak. Olyanok, mint a golfkocsik. Az elemek mind üresek – laposak, mint a kalapod –, de van ott egy generátor is, Honda, akárcsak az enyém, és amikor utoljára odale jártam, működött, mert Bill rendbe tartja, amennyire lehetséges. Ha fel tudtok tőteni egy olyan kerekos járművet, akkor legfőljebb négy nap alatt odaértek. Tehát ahogy én számolom: ha kutyagolnotok kell az egész úton, akkor tizenkilenc nap. Ha az utolsó részt azokkal a zümmögőkkel teszitek meg – így hívom, zümmögő, mert ilyen hangot ad, amikor megy –, akkor tíz nap az egész. Talán tizenegy.

A szoba elcsöndesedett. A szél fúj, havat vágott a kunyhó oldalának, és Susannah-nak ismét feltűnt, hogy majdnem emberi hangon jajgat. Semmi kétség, a sarkok és ereszek játéka.

– Három hétnél kevesebb, még akkor is, ha gyalog kell mennünk – mondta Roland. Kinyújtotta a kezét a Polaroid felé, amelyen a Torony magasodott a naplementében, de nem érintette meg. Susannah-nak úgy rémlett, nem meri.. – Végre, annyi év és mér föld után.

A kiömlött vérről nem is szólva, gondolta Susannah, ám ezt akkor sem mondta volna ki, ha kettesben vannak. Nem is volt rá szükség; a férfi ugyanúgy tudta, mennyi vér ömlött. De itt nem stimmel valami. Vagy nem stimmel, vagy direkt rossz. Roland mintha nem venné észre.

A szimpátia azt jelenti, hogy tiszteljük más ember érzelmeit. Az empátia pedig azt, hogy *megosztjuk* vele azokat. De miért hívnak egy vidéket Empathicának?

És miért hazudik ez a kedves öregember?

– Mondj meg nekem valamit, Joe Collins – szól Roland.

– Igen, harcos, ha módomban áll.

– Tényleg ott voltál? Rátetted a kezed a kövére?

Az öregember először úgy nézett rá, mintha Roland gúnyolódna. Aztán látta, hogy nem erről van szó. – Nem – mondta megrendülten, és először csengett a hangja ugyanolyan amerikaiassággal, mint Susannah-é. – Az a kép onnan készült, amilyen közel mertem menni. A rózsamező széléről. Azt mondanám, kétszáz-kétszázötven méterre voltam tőle. Ahogy a robot fogalmazna, a kerék ötszáz fordulatára.

Roland bólintott. – És miért nem mentél tovább?

– Mert arra gondoltam, ha közelebb mennék, megölne, de nem bírnék megállni. A hangok húznának tovább. Így gondoltam akkor, és ma is így gondolom.

7

Vacsora után – biztosan a legjobb vacsora volt azóta, hogy Susannah-t eltérítették ebbe a világba, de lehet az is, hogy egész életében – a kelés felfakadt. Bizonyos értelemben Joe Collins okozta, de később, amikor sok mindent felhozhattak az Odd's Lane egyetlen lakója ellen, Susannah ezt az egyet nem róta föl neki, hiszen nyilvánvalóan ez volt az utolsó, amit az öreg kívánt.

Nyáron sült csirkét szolgált föl, ami különösen finomnak tűnt a sok vadhús után. Köretnek krumplipürét, mártást, vastagra szeletelt vörös áfonyaszelét, zöldborsót („Csak konzerv van, sajnálom”), meg egy kis-főtt hagymát, édes konzervtejjel lelocsolva. Volt tojáslikőr is. Roland és Susannah gyermekes mohósággal itta, bár a kis korty rumot kihagyták. Csi is megkapta a vacsoráját; Joe szedett egy tányérba csirkét és krumplit, azután lerakta neki a kályha mellé a földre. Csi gyorsan végzett, utána lefeküdt a konyhát és a nappali/ebédlőt összekötő ajtóba, a pofáját nyalogatta, hogy az

utolsó csepp mártást is eltüntesse a bajuszáról, közben fülét hegyezve hallgatta a humikat.

– Desszert nem fér belém, ne is kínálj – mondta Susannah, miután másodszor is kiürítette a tányérját, és kimártogatta a szaftot. – Még abban sem vagyok biztos, hogy fel tudok állni ebből a székből.

– Hát jó – mondta Joe csalódottan –, talán később. Van csokoládépuddingom és tejkaramellám.

Roland fölemelte a szalvétáját, hogy elfojtsa egy böffentést, azután így szólt: – Az hiszem, én mindkettőből tudok enni egy keveset.

– Na jó, hadd jöjjön, talán én is megkóstolom – mondta a nő. Hány örökkévalóság óta nem evett karamellát?

Amikor végeztek a puddinggal, Susannah fölajánlotta, hogy segít elmosogatni, de Joe elhessegette, mondván, hogy csak belerakja a tányérokat és a tálakat a mosogatógépbe, előblíti, és majd később foglalkozik „az egész mindenséggel”. Ahogy járkáltak ki-be Rolanddal a konyha és a szoba között, Susannah-nak úgy tűnt, mintha fürgébben mozogna, kevésbé hagyatkozna a botjára. Vélhetőleg köze volt hozzá a kis korty rumnak (bár lehetett az több is, amikből vacsora végére nagy korty lett).

Joe kávéval töltött, és mindhárman (Csit is beleszámítva négyen) beültek a nappaliba. Odakint sűrűsödött a sötétség, a szél hangosabban zúgott, mint bármikor. *Mordred kint van valahol, kuporog egy havas gödörben vagy egy facsoportban*, gondolta a nő, és ismét el kellett fojtania magában a sajnálatot. Könnyebb lenne, ha nem kellene tudnia. Akár gyilkos, akár nem, mégiscsak egy gyermek.

– Joe, meséld el nekünk, hogy kerültél ide – mondta Roland.

Joe elvigyorodott. – Az hajmeresztő történet – mondta –, de ha tényleg hallani akarjátok, azt hiszem, mégis elmesélem. – A vigyor nosztalgikus mosollyá szelídült. – Igazán szép töletek, emberek, hogy meghallgattok egy kis történetet. Lippy is egész jól meghallgat, de sosem válaszol.

Tanárként kezdte az életet Joe, de hamar fölfedezte, hogy ez az élet nem neki való. Szerette a gyerekeket – igazából odavolt értük –, de gyűlölte azt a sok adminisztratív szarakodást és az egész rendszert, amely arra épül, hogy egyetlen szögletes dugó se úszhassa meg a kerekítést. Alig három év után otthagya a tanítást, és átment a szórakoztatóiparba.

– Énekeltél, táncoltál? – érdeklődött Roland.

– Egyiket sem – felelte Joe. – Régi szkeccseket adtam el nekik.

– Szkeccseket?

– Ez azt jelenti, hogy komikus volt – mondta Susannah. – Vicceket mondott.

– Pontosan! – ragyogott föl Joe. – Némelyek viccesnek is tartották. Természetesen ők voltak a kisebbség.

Szerzett egy ügynököt, akinek a korábbi vállalkozása, egy férfikonfekció-üzlet, csődbe ment. Az egyik dolog vezetett a másikhoz, mondta Joe, és egyik hakni vezetett a másikhoz. Végül azon kapta magát, hogy másod és harmadosztályú lokálokban dolgozik, vezeti parttól partig a viharvert, de megbízható öreg Ford kistehert, és arra megy, amerre Shantz, az ügynöke küldte. A hétvégeken szinte sosem dolgozott; olyankor még a harmadosztályú lebujsok is rock and roll-bandákat akartak felléptetni.

Mindez a hatvanas évek végén, a hetvenes évek elején történt, amelyek bőségesen kínáltak „aktualitást”, ahogy Joe fogalmazott: hippik és yippik, melltartóégetők, Fekete Párducok, filmszillagok és mint mindig, politikusok – de Joe azt mondta, ő inkább hagyományos vicceselő komédiás volt. Meghagyta Mort Sahl-nak és George Carlin-nak a napi eseményeket; ragaszkodott a *Ha már az anyósomról van szó*, meg az *Állítólag polyák barátaink ostobák, de hadd meséljek arról az ír csajról, akivel találkoztam* vonulathoz.

Miközben magát idézte, különös (és – legalábbis Susannah számára feltűnő) dolog történt. Joe Collins belső-világbeli kiejtése és szójárása – a sok talántán, megköszönöm néked – kezdett elhalványodni, a helyét olyan kiejtés vette át, amelyben Susannah felismerte az amerikai simlist. Úgy vélte, Joe Collins

egyike azoknak a született parodistáknak, akiknek a hangja olyan, mint a Silly Putty csodagyanta: ugyanolyan gyorsan ledobja magáról a tárgyak lenyomatát, mint ahogy befogadja. Ha egy brooklyni klubban van jelenése, egészen másképpen beszél, mint ha Pittsburghben van.

Roland az elején félbeszakította, és megkérdezte, hogy a komikus olyasmie, mint az udvari bolond, mire az öregember szívből nevetett. – Eltaláltad. Csak úgy gondold el, hogy a király és udvaroncai helyett egy csomó ember ül egy füstös szobában, a kezükben itallal.

Roland mosolyogva bólintott.

– Mindazonáltal van előnye is annak, ha az ember egyéjszakás mulattató a Középnnyugaton – folytatta Collins. – Ha az ember berúg Dubuque-ben, annyi történik, hogy negyvenöt perc helyett húsz alatt zavarja le a műsort, azután irány a következő város. Vannak olyan helyek a Belső-Világban, ahol levágnák érte a fejedet.

A harcos hahotázni kezdett (ez a hang még mindig képes volt megdöbbeneni Susannah-t, noha ő is nevetett). – Igazat szólsz, Joe!

1972 nyarán Joe egy Jango nevű bárban lépett föl Clevelandban, nem messze a gettótól. Roland ismét félbeszakította, ez alkalommal azt akarta tudni, mi az a gettó.

– Clevelandben olyan városnegyedeket jelent – magyarázta Susannah –, ahol a lakosok zömmel feketék és szegények, a zsaruknak pedig az a szokásuk, hogy először odavágnak a gumibottal, csak azután tesznek föl kérdéseket.

– Bumm! – kiáltott Joe, és ujjaival a feje búbját kocogtatta. – Magam sem tudtam volna jobban összefoglalni!

Ismét hallatszott az a különös, kisbabás sírás a ház elől, holott most már viszonylagos szélcsend volt...

Susannah a harcosra pillantott, de Rolandon nem látszott, hogy hallaná.

A szél volt, mondta magának a nő. Mi más lehetne?

Mordred, súgta az elméje. Mordred odakint fázik. Mordred odakint haldoklik, miközben mi itt a forró kávét isszuk.

De nem szólt.

Clevelandben két hete zavargások voltak, mesélte Joe, de ő keményen ivott („rendesen adtam a piának”, mondta), és azt is alig érzékelte, hogy a második fellépésén a közönség tán egyötöde az elsőének. – A fenébe, be voltam káfolva – közölte. – Semmi másról sem tudtam, úgy kiütöttem magamat.

Ekkor valaki molotovkocktét dobott be a bár utcai ablakán (a *molotovkocktél* olyan kifejezés volt, amit Roland is megértett), és mielőtt annyit mondhatott volna, hogy *Ha már az anyósomról van szó...* a hely lángokban állt. Joe hátul, a színpadon át meglépett. Már csaknem elérte az utcát, amikor három ember („szurokfeketék, méretre akkorák, mint a centerek a Szövetségi Kosárlabdiligában”) elkapta. Kettő tartotta; a harmadik ütötte. Azután valaki lecsapta egy üveggel. Bumm-bumm, a fények kialudtak... Fűves domboldalon tért magához, egy Stone's Warp nevű kihalt városka közelében, legalábbis ez állt a táblákon a néptelen főutca házain. Tisztára olyannak tűnt, mint egy westernfilm díszlete, miután a színészek hazamentek.

Ekkortájt döntötte el Susannah, hogy nem sokat hisz el sai Collins meséjéből. Kétségtelenül szórakoztató, és tekintve, ahogy Jake először átjutott Középső-Világba, miután halálra gázolták iskolába menet, nem is tűnik igazán lehetetlennek. De ő akkor se nagyon hiszi. Már csak az a kérdés, hogy mennyiben fontos ez?

– Az ember nem nevezhette mennyországnak, mert nem voltak felhők, sem angyalok kórusa – folytatta Joe –, de úgy gondoltam, ez mindenképpen valamilyen halál utáni élet. – Vándorolni kezdett. Talált

élelmet, talált lovat (Lippy), így hát tovább ment. Különböző embercsoportokkal találkozott, némelyek barátságosnak bizonyultak, mások nem, voltak egészségesek, voltak mutik. Közben fölszedett néhány nyelvet és valamennyit Középső-Világ történelméből; persze hallott a Sugarakról és a Toronyról. Egyszer megpróbált átvágni a Pusztaságon, mondta, de megrémült és visszafordult, mikor mindenféle furcsa pattanások meg fakadások jelentek meg a bőrén.

– Furunkulus lett a fenekemen, ez volt a végszó – mondta. – Hat vagy nyolc évvel ezelőtt lehetett. Én és Lippy úgy döntöttünk, nem erőltetjük tovább. Ekkor találtam ezt a helyet, amelyet Westringnek neveznek, és Dadogós Bill is ekkor talált meg engem. Van némi orvosi képzettsége, és kívágta a furunkulust a fenekemen.

Roland szerette volna tudni, hogy Joe tanúja volt-e a Bíbor Király elhaladásának, amikor a tébolyodott teremtmény elindult végső zarándokútjára a Setét Toronyhoz. Joe azt mondta, nem, de hat hónappal ezelőtt borzalmas vihar volt („igazi furunkuluscsináló”), ami elől a pincébe menekült. A lámpák a generátortól függetlenül kialudtak, és ahogy ott dekkolt a sötétben, volt egy olyan érzése, hogy valami borzalmas teremtmény van a közelében, és bármely pillanatban megérintheti az elméjét, és a gondolatait követve megtalálja a bűvőhelyét.

– Tudjátok, milyen érzés? – kérdezte.

Roland és Susannah a fejüket rázták, Csi tökéletesen utánozta a mozdulatukat.

– Mintha ropi lettem volna – mondta Joe. – Lehetséges ropi.

A történetnek ez a része igaz, gondolta Susannah. Kicsit kozmetikázott rajta, de alapjában igaz. Volt oka ezt gondolni, mert ez, hogy a Bíbor Király saját hordozható viharában utazik, borzalmasan hihetőnek tűnt.

– Mit csináltál? – kérdezte Roland.

– Elaludtam – felelte Joe. – Ehhez ugyanolyan adottságom van, mint az utánzásához – habár sose parodizáltam híres embereket, mert Mucsán az ilyesmi nem ment át. Szóval, ha akarok, el tudok aludni, ezt csináltam a pincében is. Amikor fölébredtem, a villany megint égett, és a... az akármi már elment. Természetesen hallottam a Bíbor Királyról, még mindig vetődnek ide népek – főleg nomádok, mint ti hárman – és ők beszéltek róla. Közben rendszerint a szemmelverést hárító jelet mutatják, és átköpnék az ujjaik között. Azt mondjátok, hogy ő volt az, he? Azt gondoljátok, hogy a Bíbor Király tényleg elhaladt az Odd's Lane-en, útban a Torony felé? Majd mielőtt válaszolhattak volna: – Miért ne? A Torony út végétére is főút. És egészen odáig megvan.

Tudod, hogy ő volt az, gondolta Susannah. Miféle játékot játszol, Joe?

Ismét hallatszott a vékony jajkiáltás, amely határozottan nem a szél volt. Susannah azonban már nem Mordredre gyanakodott. Úgy rémlett, a pincéből jön a hang, ahol Joe elrejtőzött a Bíbor Király elől... legalábbis ezt állította. Ki van odalent most? És vajon bujkál-e, mint Joe, vagy fogoly?

– Nem volt rossz élet – mondta Joe. – Nem az, amire számítottam, semmilyen módon és értelemben, de van egy elméletem: azok, akik úgy élnek le az életüket, ahogy eltervezték, sokkal gyakrabban végzik úgy, hogy altatót vesznek be, vagy pisztolyt nyomnak a szájukba, és meghúzzák a ravaszt.

Roland még néhány körrel hátrébb lehetett, mert azt mondta: – Te voltál az udvari bolond, és a vendégek ama fogadóknak az udvart alkották.

Joe elmosolyodott, kivillantotta számos fehér fogát. Susannah a homlokát ráncolta. Korábban is ennyi foga volt? Sokat nevettek, látnia kellett őket, de nem emlékezett, hogy ennyit látott volna. Az biztos, hogy nem olyan kásásan beszélt, mint azok, akik elhullatták a fogaik javát (sok ilyen ember kért tanácsot az apjától, többnyire protézis után érdeklődve). Ha korábban kellett volna találgatnia, azt mondja, hogy Collinsnak vannak fogai, de csonkák, kopottak és...

Hát veled meg mi van, te lány? Hazudhatott sok mindenben, de aligha növeszthetett új fogakat

azóta, hogy leültetek vacsorázni! Elragad a fantáziád.

Csakugyan? Hát lehet. Végére a szél is jajgathat ilyen vékony hangol, mikor végigrohan az ereszen.
– Szeretnék hallani néhányat a tréfáid és történeteid közül – mondta Roland. – Ha lehetséges, úgy, ahogy vándorútjaidon szoktad előadni.

Susannah élesen ránézett. Nem tudta, van-e a harcosnak valami rejtett oka, hogy ezt kérje, de az érdeklődése őszintének látszott. Már mielőtt meglátta a Setét Torony Polaroid képét a nappali falára rajzszőgezve (a pillantása folyton visszatért rá, miközben Joe mesélt), Roland olyan lázas jókedvről tett tanúságot, ami egyáltalán nem volt rá jellemző. Mintha beteg lenne, a delírium határán tántorogna. Joe Collinst észrevehetően meglepte a harcos kérése, de egyáltalán nem haragudott érte. – Jó ég! – mondta. – Ezer éve nem léptem fel... és tekintve, ahogy nyúlik az idő mostanában, még az is lehet, hogy tényleg ezer éve volt. Azt se tudom, hogy kezdjem.

Maga Susannah is meglepődött, mikor kiszaladt a száján: – Próbálkozz.

8

Joe gondolkodott, azután fölállt, lesöpört néhány morzsát az ingéről. A szoba közepére sántikált, a botját otthagya a székek támasztva. Csi felnézett rá, a fülét hegyezte, és vigyorgott, mintha előre élvezné a szórakozást. Joe egy pillanatig tétovázott, azután mély lélegzetet vett, kifújta, és elmosolyodott. – Ígérjétek meg, hogy nem vágtok hozzám paradicsomot, ha eltolok valamit – mondta. – Ne felejtsetek el, sok idő telt el azóta.

– Nem tesszük, azok után, hogy beengedtél és megetettél – mondta Susannah. – Sohase tennénk ilyet.

Roland, aki mindent szó szerint vett, megjegyezte: – Egyébként sincs paradicsomunk.

– Jól van, jól van. Noha a kamrában akad néhány doboz konzerv... felejtsetek el, amit mondtam. Susannah elmosolyodott. Roland is.

Joe felbátorodott: – Jól van, menjünk vissza arra a Jango nevű varázsos helyre abban a varázsos városban, amelyet némelyek tavi tévedésnek neveztek. Más szóval az ohioi Clevelandbe. Második előadás. Amelyet sosem fejeztem be, de szavamra, csúcsformában voltam. Csak adjatok egy másodpercet...

Behunyta a szemét, összpontosított. Amikor kinyitotta, valahogy tíz évvel fiatalabbnak tűnt. Döbbenetes volt. És nem csupán amerikaiasan beszélt, de amerikaiak is látszott. Susannah nem tudta volna szavakkal elmagyarázni, de tudta, hogy így van: ez itt Joe Collins, Made in U.S.A.

– Hahó, hölgyeim és uraim, Isten hozta önöket a Jangóban! Joe Collins vagyok, maguk pedig nem azok.

Roland kuncogott, Susannah is elmosolyodott, főleg udvariasságból – ez elég ócska vicc.

– A vezetőség megkért, hogy emlékeztessem önöket, hogy ma éjszaka egy dollár két sör. Vették? Jó.

Őket a haszon hajtja, engem az önérdek. Mert minél többet isznak, annál viccesebb leszek.

Susannah mosolya szélesedett. Van valami ritmusa a komédiának, ennyit még ő is észrevett, noha öt percre nem lépett volna fel egy zajos éjszakai lokálban, akkor se, ha az élete múlik rajta. Van benne valami kétségtelen ütem, amire Joe a kezdeti bizonytalankodás után rátalált. A szemét félig lehunyta, a nő úgy vélte, hogy a pódium fölötti lámpákat látja – amelyeknek a színe most, hogy belegondol, hasonlít a Varázsló Szivárványára –, és ötven füstölő cigaretta szagát érzi. Egyik keze a mikrofon krómozott állványát fogja; a másik szabadon gesztikulál. Joe Collins fellép a Jangóban egy péntek éjjel...

Nem péntek éjjel. Azt mondta, a bárók a hétvégeken rock and roll-bandákat léptetnek fel.

– Ne is törődjenek ezzel a tavi tévedés dologgal, Cleveland szép város! – folytatta Joe kissé gyorsabban. Eddie azt mondta volna, hogy rappel. – A családom clevelandi, de amikor elérték a

hetvenet, Floridába költöztek. Nem akartak, de a francba, ez a törvény. Bang! – Ujjai a fején kopogtak, bandzsított. Roland ismét kuncogott, bár a leghalványabb fogalma sem volt róla, hogy hol van (vagy micsoda) ez a Florida. Susannah még szélesebben mosolygott.

– Florida faramuci hely – mondta Joe. – *Faramuci* hely. Az újházások és a hullajelöltek otthona. A nagyapám visszavonult Floridába. Isten legyen irgalmas a lelkéhez. Amikor meghalok, olyan békésen szeretnék elaludni, mint Fred nagypapa. Nem sikoltozott, mint az utasai.

Roland bömbölt a nevetéstől. Susannah is. Csi még szélesebben vigyorgott.

– A nagyanyám is jó fej volt. Elmesélte, hogy tanult meg úszni, amikor valakik kivitték a Cuyahoga folyóra csónakázni, és beledobták a vízbe, hogy ússzon. Azt mondtam neki: „Hé, mami, nem úszni akartak azok megtanítani!”

Roland horkantott, megtörölte az orrát, azután megint horkantott. Az arca lángolt. A nevetés megmozgatja az anyagcserét, csaknem annyira, mint a harc; Susannah olvasta valahol. Vagyis az övé is élénkebb, mert ő is nevet. Mintha minden borzalom és gyász kizúdulna egy nyílt seben, úgy zúdulna ki...

Nos, mint a vér.

Hallotta, hogy a tudata háttérében halkán megszólal egy riasztócsengő, de nem törődött vele. Miféle riadalomra van itt ok? *Nevetnek*, az istenért! Mulatnak!

– Lehetek komoly egy pillanatra? Nem? Hát akkor basszák meg magukat, és a gebét, amin belovagoltak – holnap, amikor fölkelek, józan leszek, de maguk még akkor is rondák maradnak.

– És kopaszok.

(Roland bömbölt.)

– Komoly leszek, rendben? Ha nem tetszik, dugjátok a nemtetszést oda, ahol az aprópénzt tartjátok. A nagyim remek hölgy volt. Az asszonyok általában nagyszerűek, ugye tudják? Megvannak a maguk hibái, mint a férfiaknak. Ha például egy asszonnak választania kell, hogy elkapjon egy labdát, vagy megmentse egy baba életét, akkor a babát menti meg, nem érdeklí, hány férfi nézi a játékot. Bing! – Megkopogtatta a fejét, és úgy düllesztette a szemét, hogy mindketten elnevelték magukat. Roland megpróbálta letenni a kávéscsészéjét, és kiöntötte. A hasát fogta. Már az is olyan furcsa volt, hogy így hahotázzon – ilyen feltétel nélkül átengedje magát a nevetésnek –, hogy Susannah újult kacajra fakadt.

– Egy dolog a férfi, és más dolog a nő. Rakjuk őket össze, és teljesen új íz jön létre. Mint az Oreos. Mint a mogyoróvaj. Mint a mazsolás süti takonyszósszal. Mutass nekem egy férfit és egy nőt, és megmutatom neked a Fura Intézményt – nem a rabszolgaságot, hanem a házasságot. De ismétlem magam. Bing! – Megkocogtatta a fejét. Düllesztette a szemét, annyira düllesztette, hogy legalább félig kilógott az üregből,

(*ezt hogy csinálja*)

és Susannah-nak a hasát kellett fognia, mert megfájdult a nevetéstől. A halántéka is lüktetett. Fájt, de ez a fájás jó volt.

– A házassághoz kell egy feleség és egy férj. Ja! Nézzék meg a nagyszótárt! A bigámiában túl sok a férj vagy a feleség. Természetesen ez érvényes a monogámiára is. Bing!

Ha Roland még erősebben nevetne, gondolta Susannah, lecsúszna a székéből, bele a kiborult kávéba.

– Azután ott a válás, a divortium, latin kifejezés, ami annyit tesz: letépni egy férfi nemi szervét a pénztárcáján keresztül.

– De én Clevelandről beszéltem, igaz? Tudják, hogy kezdődött Cleveland? Egy csomó ember azt mondta New Yorkban: „A mindenit, kezdem élvezni a bűnözést, és a szegénységet, de itt nincs elég hideg. Menjünk nyugatra.”

Susannah később azon elmélkedett, hogy a nevetés olyan, mint a hurrikán: ha elér egy bizonyos pontot,

akkortól önmagát tartja fönn és táplálja. Nem azért nevet az ember, mert a viccek nevetetők, hanem mert a saját helyzete nevetető. Joe Collins a következő poénnal vitte el őket idáig:

– Hé, emlékeznek az elemire? Azt mondták, hogy tűz esetén nyugodtan sorakozzatok, elől a kicsik, hátul a nagyok? Mi ebben a logika? A magas emberek lassabban égnek?

Susannah sikítva hahotázott, és az arcához kapott. Ez olyan hirtelen és éles fájdalmat okozott, hogy egy szempillantás alatt elment a kedve a nevetéstől. A szája melletti kelés ismét megnőtt, de két-három napja nem vérzett. Amikor csapkodó kezével véletlenül ráütött, lekapta a tetejéről a feketés-vöröses kérget. A kelés nem egyszerűen vérzett: *ömlött* belőle a vér.

Egy pillanatig nem tudta, ami történt. Csak annyit érzett, hogy amikor megütötte az arcát, *sokkal* jobban fájt, mint kellett volna. Joe ugyancsak nem vette észre (a szemét ismét csaknem teljesen lehunyta), *nem vehette*, mert még gyorsabban rappelt: – Hé, és mi van a tengeri étteremmel, amelyet Tenger Világának hívnak? Félig megettem a halburgeremet, amikor arra gondoltam, hátha egy halvérűt fogtam ki! Ha már a halaknál tartunk...

Csi riadtan vakkantott. Váratlanul valami nedves és meleg futott le Susannah nyakán át a vállára.

– Hagyd abba, Joe! – szólalt meg Roland. Olyan volt a hangja, mintha kifulladt volna. Gyenge. A nevetéstől, gondolta Susannah. De úgy fájt az arca, és...

Joe kinyitotta a szemét. Bosszúsnak tűnt. – Mi az? Az istállóját, ti akartátok, én csak a kedvetekért csináltam!

Susannah megsebesítette magát. – A harcos fölállt, a nőre nézett, a nevetést elfojtotta az aggodalom.

– Nem sebesültem meg, Roland, csak megkaptam az arcom, kicsit erősebben, mint ahogy... – A kezére nézett, és rémülten látta, hogy vörös kesztyűt visel.

9

Csi megint vakkantott, Roland fölkapta a szalvétát a felborult kávéscsésze mellől. Az egyik vége barnára ázott a kávétól, de a másik száraz maradt. Rányomta a vérző kelésre. Susannah először megrándult az érintésétől, és könnyek szöktek a szemébe.

– Ne, hadd állítsam el legalább a vérzést! – mormolta Roland. Megragadta Susannah fejét, gyengéden belefúrta ujjait a szoros csigák közé. – Tartsd mozdulatlanul! – A kedvéért megtette.

Noha a szeme könnyezett, Susannah-nak úgy rémlett, hogy Joe még mindig mérges, amiért megzavarták az előadását, még hozzá ilyen drasztikusan (és ekkora piszokkal), ezért nem is hibáztatta. Collins igazán derekas munkát végzett; ő volt az, aki elrontotta. A fájdalom mellett, amely most egy kicsit enyhült, borzasztó zavar is kínozta; eszébe jutott, amikor a tornaórán először jött meg a havibaja, éppen az órán, egy kis vér futott le a combján az egész világ szeme láttára – legalábbis ama részének szeme láttára, akik ott voltak az órán. Néhány lány kántálni kezdte, hogy Dugd *FEL!* Mintha ez lenne a világon a legmulatságosabb.

Ehhez az emlékhez keveredett a félelem a keléstől. Mi van, ha rák? Korábban mindig képes volt ezt a gondolatot félrelökni, mielőtt teljesen kifomálódott az agyában. Most nem sikerült. Mi van, ha ostobán fölszedett egy rákot, miközben átvándoroltak a Pusztaságon?

A gyomra görcsölt, azután elengedett. Bent tartotta a finom vacsorát, de lehet, hogy csak egy ideig.

Hirtelen egyedül akart lenni, egyedül kellett lennie. Ha háynyi fog, nem akarja Roland és ez előtt az idegen előtt csinálni. De ha nem hány, akkor is időre van szüksége, hogy összeszedje magát. Akkora erővel támadt fel a szél, hogy megrázta az egész házikót. Bögött, mint az induló repülőgép motorja, a fények elhalványultak, és Susannah gyomra ismét összerándult a falra vetődő árnyékok tengeribeteg hintázásától.

– Ki kell mennem... a fürdőszobába... – Ennyit sikerült mondania. Egy pillanatra az egész világ

megremegett, de azután ismét megszilárdult. A kád szikragejzirt lövellt a kéménybe.

– Biztos? – kérdezte Joe. Már nem volt mérges (már ha egyáltalán), de gyanakodva nézett a nőre.

– Hadd menjen – szólt Roland. – Azt hiszem, szüksége van rá, hogy megnyugodjon.

Susannah hálásan mosolygott volna, de a fekély meghúzódott, és megint vérezni kezdett. Azt nem tudta, mit változtathat meg a közeljövőben az ostoba, gyógyulni nem akaró fekély, de azt tudta, hogy egy darabig nem fog vicceket hallgatni. Ha még egyszer nevetni kezd, vérátömlesztésre lesz szüksége.

– Mindjárt jövök – mondta. – Nehogy megegyétek előlem az összes pudingot. – Már az étel gondolatára is rosszul volt, de valamit kellett mondania.

– Ami a pudingot illeti, nem ígérek semmit – felelte Roland. A nő már fordult volna el, amikor utána szólt: – Ha szédülsz odabent, szóljál.

– Azt fogom tenni – felelte. – Kösz, Roland.

10

Noha Joe Collins egyedül élt, a fürdőszobája kellemesen nőies benyomást keltett. Susannah-nak már akkor feltűnt, amikor először használta a helyiséget. A tapéta rózsaszín volt, zöld levelekkel és – mi mással – vadrózsákkal. A vécé tökéletesen modernnek tűnt, kivéve, hogy a deszka fából volt, nem műanyagból. Talán maga faragta? Ez sem teljesen elképzelhetetlen, de valószínűleg a robot hozta, valami elfelejtett raktárból. Dadogó Carl? Hogy is hívta Joe? Nem, Bill. Dadogós Bill.

A vécé egyik oldalán támlátlan szék állt, a másikon karmos lábú fürdőkád, rajta zuhanyozó, amiről Susannah-nak Hitchcock *Psycho*-ja jutott az eszébe (de hát *minden* zuhanyozóról ez jutott eszébe, amióta megnézte azt az átkozott filmet a Times Square-en). Porcelán kézmosókagylót is talált, amelyet derékig érő szekrénykére szereltek. Jó öreg tölgyfa volt, nem vasfa. Fölötte tükör a falon. Ha kihajtaná, nyilván ott találná a pirulákat és gyógyszereket. Egyszóval minden kényelem megvolt itt, ami egy otthonba kell. Megvonaglott és felszisszent, amikor eltávolította a szalvétát. A vászon beleragadt az alvadt vérbe, fájdalmas volt lehúzni. Riadtan látta, mennyi vér van az arcán, ajkán és állán – a nyakát és az inge vállát nem is említve. Nem kell őrijongeni, intette magát: lekaptad valaminek a tetejét, ami azon a buta képeden volt, és az vérezni kezdett.

Hallotta, hogy a szomszédban Joe mond valamit, nem értette, mit, azután Roland válaszolt: pár szó, a végén kuncogás. *Milyen különös ilyet hallani tőle*, gondolta a nő. *Szinte olyan, mintha ivott volna*. Látta valaha is ittasan Rolandot? Soha. Soha nem látta támolyogni, sosem látta anyaszült meztelen, sosem harsogott a nevetése... egészen mostanáig.

A magad dógával törőgyé, asszony, mondta Detta. – Jól van – motyogta. – Jól van, jól van; Részegség. Meztelenség. Féktelen hahota. Olyan közel állnak egymáshoz, mintha azonosak lennének. Talán *azonosak* is.

Fölkapaszkodott a székre, megnyitotta a vizet. Zuhogni kezdett, elnyomta a szomszédból érkező hangokat.

Hidegre állította, óvatosan lemosta az arcát, azután egy kéztörölővel még óvatosabban letisztította a bőrt a seb körül. Miután ezzel elkészült, megtapogatta a kelést. Nem fáj annyira, mint ahogy félt tőle. Kissé felbátorodott. Amikor végzett, kiöblítette Joe törülközőjét, nehogy beleszáradjon a vér, és közel hajolt a tükörhöz. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Úgy látszik, amikor óvatlanul az arcához csapott, lekapta a kelés tetejét, de talán nem lesz semmi baj. Egy dolog biztos: ha Joe-nak van egy üveg hidrogén-peroxidja vagy valami antibiotikus krémje a gyógyszer szekrényében, akkor jól kipucolja ezt a rondaságot, amíg nyitva van. Nem számít, mennyire fáj. Egy ilyen tisztítás nagyon időszerű. Ha ez megvan, beköti, aztán reménykedik.

Kiterítette a törülközőt a kád szélére, hogy megszáradjon, majd levett egy másik bolyhosat (ugyanolyan rózsaszínűt, mint a tapéta) egy közeli polcra. Félúton járt az arca felé, amikor megdermedt. Egy papír hevert a következő törülközőn. Fejlécén virágos padot bocsátottak le az égből boldog rajzfilmangyalok. Alá azt írták nagy betűkkel:

**** NYUGI! ITT JÖN A ****
DEUS EX MACHINA!

Azután kifakult töltőtolltintával:

Odd's Lane
Odd Lane
Fordítsd meg miután gondolkodtál rajta.

Susannah a homlokát ráncolta, és leemelte a papírt a törülközőkről. Ki hagyta itt? Joe? Erősen kétséges. Megfordította. Ugyanaz a kéz ide is írt:

Nem gondolkodtál rajta!
Rossz kislány!
Hagytam neked valamit a gyógyszerszekrényben
De először
**** GONDOLKODJ EL RAJTA! ****
(Segítek: komédia+tragédia = LÁTSZATKELTÉS)

A szomszédban Joe tovább beszélt, és ez alkalommal Roland nevetett, nem csupán kuncogott. Susannah-nak úgy rémlett, mintha Joe folytatná a monológját. Bizonyos szempontból érthető: olyasmit csinált, amit szeretett, amit nem csinálhatott sok-sok éve – viszont Susannah énjének egy része egyáltalán nem örült ennek a gondolatnak. Hogy Joe folytatja, miközben ő a fürdőszobában rendbe szedi magát, és hogy Roland hagyja folytatni. Hallgatja, és jókat nevet, miközben neki a vére ömlik. Ez olyan rohadék, fiúvécébe való dolognak tűnt. Eddie-től jobbhöz szokott.

*Miért nem felejtetted el egy kis időre a fiúkat, és miért nem összpontosítasz arra, ami előtted van?
Mit jelent ez?*

Egy dolog nyilvánvaló: valaki számított rá, hogy bejön ide, és megtalálja ezt a cédulát. Nem Roland, nem Joe. Hanem ő. Rossz kislány, ez áll rajta. Lány.

De ki tudhatta? Ki lehetett ebben biztos? Neki nem szokása az arcát csapkodni (vagy a mellét, vagy a térdét) nevetés közben: nem jut eszébe egyetlen eset sem, amikor...

De mégis. Egyszer. Egy Dean Martin-Jerry Lewis filmen. *Mesügek a tengeren*, vagy valami ilyesmi volt a címe. Akkor kapott ugyanilyen nevetőgörcsöt, egyszerűen azért nevetett, mert a nevetés elért egy bizonyos pontot, a kritikus tömeget, és önfenntartóvá vált. Az egész hallgatóság – amennyire emlékszik, a Times Square-i Clarkban volt – ugyanazt tette, hintázott és ringott, lengett és ingadozott, hullott a pattogatott kukorica a szájukból, amely nem volt többé az övék. A szájak, legalábbis néhány percig Martiné és Lewisé voltak, a mesügeké a tengeren. De ez csak egyszer történt meg.

Komédia plusz tragédia egyenlő látszatkeltés. De hát itt nem volt tragédia.

Nem számított válaszra, mégis kapott. A megérzés hideg hangja válaszolt:

Nem, még nem.

Minden ok nélkül Lippyre gondolt. A vigyorgó, félelmes Lippyre. Nevet a *folken* a pokolban? Susannah valamiért biztos volt benne, hogy igen. Úgy vigyorognak, mint Lippy, a Csodagebe, amikor a Sátán elkezd

(kérem a lovamat)

napi munkarendjét, akkor nevetnek. Tehetetlenül. Reménytelenül. Talán az örökkévalóságig.

Mi a franc bajod van, asszony?

A szomszédban Roland ismét nevetett. Csi ugatott, és az is úgy hangzott, mint a nevetés.

Odd's Lane, Odd Lane... gondolkodj el rajta.

Mi van ezen gondolkodnivaló? Az egyik egy utca neve, a másik ugyanaz, csak nincs benne...

– Hoppá, várjunk csak! – mondta halkán. Szinte suttogva. Mit hitt, ki hallgatja ki? Joe beszél – úgy tűnik, megállás nélkül – Roland nevet. Hát akkor ki figyelhet? Talán a pincelakó, ha tényleg létezik.

– Hoppá, egy pillanat!

Lehunyta a szemét, és ismét látta a két utcatáblát az oszlopon, a jeleket, amelyek alacsonyabban voltak a zárandokoknál, hiszen a jövevények a háromméteres hótorlaszon álltak. Az egyik tábla azt mondta: TORONY ÚT – ez az ekézett utat mutatta, amely eltűnt a látóhatáron. A másik, amely a kunyhóhoz vezető rövid ösvényt jelezte, azt mondta: ODD'S LANE, csakhogy...

– Csakhogy *nem ez* volt ott – mormolta, és az öklébe szorította a cédulát. – *Nem ez* volt.

Tisztán látta lelki szemével: ODD's LANE, amihez utólag írták oda a hiányjelet és az S-t, de ki tesz ilyet? Egy kényszeres purista, aki nem bírja elviselni...

Mit? Mit nem bír?

A csukott fürdőszobaajtón túl Roland hangosabban bömbölt, mint bármikor. Valami felborult és eltört. *Nem szokott így nevetni*, gondolta Susannah. *Jobb, ha vigyázol, Roland, mert kárt teszel magadban. Addig nevetsz, amíg sérvet kapsz, vagy ilyesmi.*

Gondolkodj el rajta, tanácsolta ismeretlen levélírója, és ő igyekezett. Van valami az odd és a lane szavakban, amit valaki el akart rejteni előlük? Ha igen, akkor az illetőnek nem kell aggódnia, mert Susannah biztosan nem látja. Bár itt lenne Eddie! Ő jó volt az ilyesmiben: viccekben, rejtvényekben és... és...

Elakadt a lélegzete. Tágra nyílt szemű megértés kezdett derengeni az arcán, és a tükörben a másik arcon. Nem volt nála ceruza, és ő borzasztóan rossz, ha fejben kell csinálni az ilyen csereberét, amelyre most rákényszerül...

A széken egyensúlyozó Susannah a derékig érő mosdóállvány fölé hajolt, és rálehelte a tükörrre, hogy párás legyen. Ráírta nyomtatott betűkkel: ODD LANE. Növekvő megértéssel és iszonyattal nézte. A szomszéd helyiségben Roland minden eddiginél hangosabban nevetett, és a nő ráeszmélt, amire harminc értékes másodperccel korábban kellett volna: ez a nevetés nem vidám. Szaggatott és vad, egy levegőért kapkodó ember nevetése. Roland úgy nevetett, ahogy a *folken*, amikor a komédia tragédiába fordul. Ahogy a *folken* a pokolban nevet.

Az ODD LANE alá odaírta az ujja hegyével: DANDELO, az anagrammát, amelyet Eddie azonnal meglátott volna, és azonnal tudta volna, hogy a hiányjelet és az S-t utólag, az ő félrevezetésükre írták oda!

A szomszédban a nevetés elhalkult és megváltozott, riasztó lett, nem mulatságos. Csi eszeveszetten ugatott és Roland...

Roland fuldoklott.

Nem volt nála a pisztolya. Joe ragaszkodott hozzá, hogy ő üljön a La-Z-Boy fotelbe, amikor vacsora után visszatértek a nappaliba. A revolvert letette a szék melletti, magazinokkal megpakolt asztalkára, miután megforgatta a dobtárat, és kivette a golyókat. A lőszer a zsebében volt.

Kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, és visszamászott a nappaliba. Roland a padlón feküdt a dívány és a televízió között, az arca szörnyű szederjesre sötétedett. Dagadt torkát markolászta, de még most is nevetett. Házigazdájuk fölötté állt, és az első dolog, ami feltűnt Susannah-nak, a haja volt – az a selyemfinom, vállig érő fehér haj majdnem teljesen befeketedett. A szeme és a szája körül eltűntek a ráncok. Most már nem tíz, hanem húsz, sőt harminc évvel tűnt fiatalabbnak Joe Collins.

A disznó.

A vámpír disznó!

Csi rávetette magát, és megragadta a bal lábát a térd fölött. – Huszonöt, hatvannégy, tizenkilenc, *tűnés!* – kiáltotta vidáman Collins, és kirúgott, fűgén, mint Fred Astaire. Csi átrepült a szobán, és olyan keményen csapódott a falnak, hogy leverte egy HÁZI ÁLDÁS feliratú plakettet. Joe visszafordult Rolandhoz.

– Azt gondolom – mondta –, hogy az asszonyoknak indok kell a szexhez. – Egyik lábát Roland mellére tette – mint az oroszlánvadász a zsákmányára, gondolta Susannah. – A férfinak viszont csupán hely kell hozzá! Bing! – Kidüllesztette a szemét. – A szexszel az a helyzet, hogy Isten agyat és farkat adott az embernek, de csak annyi vért, amennyivel az egyik...

Nem hallotta meg, amikor Susannah megérkezett a fotelhez, azt sem, amikor fölkapaszkodott, hogy elérje a kellő magasságot, mert kizárólag arra figyelt, amit csinált. Susannah a két kezét egyetlen ököllé kulcsolta, a jobb válla magasságába emelte, aztán oldalról lecsapott, minden erejét beleadva az ütésbe. Az első csapás, amely oldalt érte Joe fejét, olyan kemény volt, hogy félrelökte. Ám Susannah ökle csontot ért, mert iszonyú fájdalom hasított a kezébe.

Joe megtántorodott, a karjával csapkodott, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Körülnézett, meglátta a nőt, és vicsorított. Teljesen hétköznapi fogsora volt – miért ne? Nem olyasfajta vámpír volt, aki véren él. Ez itt Empathica, ugyebár. Az arc változni kezdett a fogsor körül: sötétebb lett, összehúzódott, már nem volt emberi. Egy elmebeteg bohóc arca volt.

– *Te!* – mondta, de mielőtt folytathatta volna, Csi ismét támadásba lendült. Ez alkalommal nem kellett a fogait használni, mert házigazdájuk még mindig tántorgott. Csi lekuporodott a bokája mögé, és Dandelo egyszerűen átesett rajta, átkozódása hirtelen félbeszakadt, amikor beverte a fejét. El is ájult volna, ha nincs a rongyszőnyeg a padlón, de így szinte azonnal ülő helyzetbe tornázta magát, és bambán nézett.

Susannah a harcos mellé térdel, aki ugyancsak megpróbált felülni, de nem volt jó formában. Susannah megragadta a tokból kiálló pisztoly agyát, de egy kéz elkapta a csuklóját, mielőtt kiránthatta volna. Természetesen ez ösztönös volt, a nő számított is rá, mégis kis híján elvesztette a fejét, ahogy Dandelo árnyéka rávetült.

– Te kurva, majd én megtanítlak, hogyan szakíts félbe egy férfiembert, amikor éppen...

– *Roland, engedd el!* – visította Susannah, és a férfi engedelmeskedett.

Dandelo előredőlt, rá akart esni Susannah-ra, hogy a kettőjük közé kerülő pisztoly használhatatlan legyen, ám a nő egy hajszállal gyorsabb volt. Félregurult, így Dandelo nem rá, hanem Rolandra zuhant. Susannah hallotta az elkínzott auuu! nyögést, amikor Roland tüdejéből kiszalad az a kevés levegő is, amit sikerült beszívnia. A ziháló Susannah felkönyökölt, és a pisztolyt a felül levő alakra

szögezte, akinek a ruhája alatt valami szörnyű változás folyt. Dandelo fölemelte a kezét – üres volt. Hát persze hogy üres, nem a kezével öl. Az arca kezdett összeroszkodni, egyre kevésbé volt arc, inkább csak jel egy állat bőrén vagy egy rovar páncélján.

– Állj! – kiáltotta mélyülő hangon, amely kezdett kabócaciripeléssé alakulni. – El akarom mondani a viccet az érsekről és a kóristalányról!

– Ismerem – mondta a nő, és kétszer lőtt, mindkét golyót bele az agyba, oda, ahol valaha Dandelo jobb szeme volt.

2

Roland reszkető lábbal föltápáskodott. A haja csapzottan lógott püffedt arcába. Amikor a nő a kezét nyújtotta, Roland elhessegette, és a bejárathoz tántorgott, keresztül a kis kunyhón, amelyet Susannah most sokkal koszlottabbnak látott. Rosszul is volt kivilágítva, ételpecsétek éktelenkedtek a szőnyegen, a fal nagy helyen beázott. Hol voltak ezek korábban? És Isten az égben, egyáltalán mit vacsoráztak? Úgy döntött, nem akarja tudni, ameddig meg nem betegszik tőle. Ameddig mérgezőnek nem bizonyul.

Gileádi Roland kinyitotta az ajtót. A szél kitepte a markából, és nagy dörrenéssel a ház falának csapta. A harcos két támolygó lépést tett a hóiharban, előrehajolt, kezével a combjára támaszkodott, és hányt. A nő látta, ahogy a szél elkapja a kiöklendezett ételt, és magával ragadja a sötétbe. Mire Roland visszajött, az ingén és a fél arcán megült a hó. Szörnyű meleg volt a kunyhóban; ez is olyasmi volt, amit Dandelo glammerje mostanáig elrejtett előlük. Susannah észrevette, hogy a termosztát – egyszerű, öreg Honeywell, nagyon hasonló ahhoz, ami a régi New York-i lakásában volt – még ott lóg a falon. Odament, megvizsgálta. Maximumon volt, túl a negyven fokon. Ujja hegyével visszanyomta huszonötre, azután megfordult, körülnézett a szobában. A kandalló kétszer akkora volt, mint amekkorának eleinte látta, és hatalmas tuskókkal tömték tele, egy vaskohó is bömbölt volna tőlük. Ez ellen egyelőre nem tehetnek semmit, majdcsak leég.

A halott lény a szőnyegen szétvetette a ruháját... Bogárszerű volt, végtagokra emlékeztető torz nyúlványok meredtek elő az inge ujjából és a farmerja szárából. Ingének hátulja közepén széthasadt, a hasadékból Susannah valami héjfélét látott, és azon elnagyolt emberi vonásokat. Nem hitte volna, hogy létezhet undorítóbb a pókforma Mordrednél, de ez a lény undorítóbb volt. Hála Istennek, hogy halott!

A takaros, fényesen kivilágított házacska... – talán nem olyannak látta az első pillanattól kezdve, mintha egy meséből került volna ide? – homályos, füstös parasztházzá változott. Még volt villany, de a lámpák ócskák, elhasználtak voltak – ilyeneket, látni a garniszállókban. A rongyszőnyeg sötét volt a piszoktól meg a kiöntött ételtől, és itt-ott felfeslett.

– Roland, jól vagy?

Roland ránézett, azután nehézkesen letérdelt előtte. A nő egy pillanatig azt hitte, hogy rosszul van, és megriadt. Mikor egy másodperccel később rájött, hogy valójában mi történik, még jobban megriadt.

– Harcos, elámítottak – mondta Roland kásás, remegő hangon. – Úgy viselkedtem, mint egy gyermek, a bocsánatodat kérem.

– Roland, ne má! Kejjé fő! – Ez Detta volt, aki mindig készen állt arra, hogy előjöjjön, valahányszor Susannah nagy nyomás alá került. *Csoda, hogy azt nem mondtam neki: „kejjé fő, sápatag”*, gondolta Susannah, és visszafojtotta a torkát szorongató hisztérikus vihogást. Roland nem értette volna meg.

– Először bocsáss meg nekem – mondta Roland, és nem nézett rá.

A nő valamilyen megfelelő szöveg után kutatott, és szerencsére meg is találta. Nem bírta látni, ahogy a harcos előtte térdel. – Állj föl, harcos, jó szívvvel megbocsátok neked. – Rövid szünet után hozzátette:

– Ha még kilenc alkalommal megmentem az életedet, akkor már majdnem egálban leszünk.
– Szerető szíved megszegyenít – mondta a férfi, és fölállt. A szörnyű bíbor kezdett eltűnni az arcáról. Lenézett a szőnyegen heverő lényre, amely groteszkül formátlan árnyékot vetett a falra a tűz fényében. Tekintetét végigjártatta a nyomasztó kis kunyhón, az ódon lámpákon, a pislákoló izzókon.
– Amit enni adott, azzal nincs gond – mondta, mintha kiolvasta volna a nő agyából a legrosszabb félelmeit. – Sose mérgezte volna meg azt, amit... meg akart enni.
Susannah a csövénél fogva átnyújtotta neki a fegyverét. A férfi átvette, újratöltötte a dobtár két üres rekeszét, majd a tokba dugta. A kunyhó ajtaja még nyitva volt, a hó bevégott rajta. Már is fehér négyzetet alkotott a kis előtérben, ahol a maguk készítette bőrkabátok lógtak. A szoba kicsit hűvösebb lett, nem emlékeztetett annyira szaunára.
– Honnan tudtad? – kérdezte Roland.
A nő a szállodára gondolt, ahol Mia a Fekete Tizenháromat hagyta. Később, miután ők távoztak, Jake és Callahan be tudtak jutni a 1919-es szobába, mert valaki hagyott nekik egy üzenetet és *(dad-a-csi)* egy kulcsot. Jake neve és az *Ez az igazság* volt ráírva a borítékra. Susannah biztosra vette, hogy ha nála lenne a boríték a kurta üzenettel és összehasonlíthatná a fürdőszobában talált papírral, kiderülne, hogy mindkettőt ugyanaz a kéz írta.
Jake azt mesélte, hogy a New York Plaza-Park Hotel recepciósa szerint az üzenetet egy Stephen King nevű ember hagyta.
– Gyere velem – mondta. – A fürdőszobába.

3

A kunyhó többi részéhez hasonlóan a fürdőszoba is összement, alig volt nagyobb egy gardrób szekrénynél. Az ócska, rozsdás kád fenekét vékony rétegben piszok lepte. Elég régen használhatták...
Susannah-nak igazság szerint az volt a véleménye, hogy ezt a kádat *sohasem* használták. A zuhanyrózsát eltömte a rozsdá. A rózsaszín tapéta szennyes és fénytelen volt, helyenként hámlott. Nem voltak rajta rózsák. A tükör még megvolt, de repedés futott végig a közepén. Kész csoda, hogy nem vágta meg az ujja hegyét, amikor írt rá. Leheletének párája megfakult, de a szavak még ott voltak, jól lehetett látni őket a koszban: ODD LANE, és alatta: DANDELO.
– Anagramma – mondta. – Látod?
A férfi tanulmányozta az írást, aztán kissé szégyenkezve megrázta a fejét.
– Nem a te, hibád, Roland. Ezek a mi betűink, nem azok, amelyeket te ismersz. Hidd el, ez egy anagramma. Lefogodom, Eddie azonnal észrevette volna. Nem tudom, hogy Dandelo ötlete volt-e a tréfa, vagy a glammer törvényeit kénytelen követni, mint a hozzá hasonlók, de még időben rájöttünk, Stephen King csekély segítségével.
– *Te* jöttél rá – helyesbített a férfi. – Én azzal voltam elfoglalva, hogy halálra nevessem magam.
– Mindkettőnkkel megtörténhetett volna – felelte a nő. – Csak te kicsivel sebezhetőbb voltál, mert a humorérzéked... bocsáss meg, Roland, de elég szerény.
– Tudom – felelte a férfi komoran. Váratlanul megfordult, és elhagyta a fürdőszobát.
Borzasztó gondolat merült föl Susannah-ban. Nagyon hosszúnak tűnő idő után a harcos visszajött. – Roland, még...?
A férfi halvány mosollyal bólintott. – Halott, mint volt. Jól lőttél, Susannah, de hirtelen meg kellett bizonyosodnom róla.
– Örülök. – Csak ennyit válaszolt.

– Csi őrködik. Ha bármitörténik, figyelmeztet minket. – Fölvette a cédulát a földről, és gondosan elolvasta a hátára írt szavakat. A „gyógyszerszekrény” volt az egyetlen kifejezés, amelyet el kellett magyarázni neki. – „Hagytam neked valamit.” Tudod, hogy mit?

A nő a fejét rázta. – Nem volt időm megnézni.

– Hol van ez a gyógyszerszekrény?

Susannah a tükörrre mutatott. Roland kicsapta a nyikorgó ajtót. Csakugyan polcok voltak benne, de takaros rendbe rakott pirulák és kanalas orvosságok helyett csak két barna palack állt rajtuk, olyanok, mint a Laz-Y-Boy mellett az asztalon. Volt még egy doboz, tisztára olyan, mint a Smith Testvérek Meggyízű Köhögés Elleni Cseppjeinek létező legócskább doboza. Valamint volt egy boríték. Roland odaadta neki. Ez állt rajta, ugyanazokkal a jellegzetes betűkkel:

Childe Roland Gíleádból
Susannah Dean New Yorkból!
*Megmentettétek az életemet.
Én megmentem a tiéteket.
Az adósságot ezennel megfizettem.*

S. K.

– Childe? – kérdezte a nő. – Te ismered ennek a szónak a jelentését?

A férfi bólintott. – Ez egy kifejezés, amellyel a küldetésben járó lovagot – vagy harcost – írják le. Szertartásos és igen régi kifejezés. Tudnod kell, hogy magunk között sosem használtuk, mert azt jelenti, hogy szent, a *ka* választja. Sosem szerettünk ilyen fogalmakat alkalmazni magunkra. Már sok-sok éve, hogy én sem gondolok így magamra.

– De mégiscsak te vagy Childe Roland?

– Talán valaha az voltam. De most már túl vagyunk az efféléken. Túl a *ka*-n is.

– Még mindig a Sugár Útján járunk.

– Igen. – Végighúzta az ujját az utolsó soron: *Az adósságot ezzel megfizettem.* – Bontsd fel, Susannah, hadd lássam, mi van benne.

A nő engedelmeskedett.

4

Robert Browning versének fénymásolata volt. A költő nevét King írta oda a cím fölé. Susannah olvasott néhányat Browning drámai monológjaiból az egyetemen, de ezt nem ismerte. A téma viszont rendkívül ismerős volt, mert a versnek azt a címet adták: „*Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért*”. Műfaja elbeszélő volt, rímképlete balladai (a-b-b-a-a-b), és harmincnégy stanzából állt. Minden stanza előtt egy római szám volt. Valaki – feltehetőleg King – bekarikázta az I., II., XIII., XIV és XVI. számokat.

Olvasd föl a bejelölt szakaszokat – mondta a férfi rekedten –, mert én csak egy-egy szót értek meg ittott, és tudni akarom, mi van bennük, pontosan akarom tudni.

– Első stanza – mondta Susannah, és megköszöri a torkát, mert kiszáradt. Odakint a szél üvöltött, a fejük fölötti csupasz izzó pislogott a légszaros foglalatban.

*Tüstént gyanús volt, hogy félrevezet
E gúnyos-szemű, dér-vert nyomorék,
S míg mohón. leste: a hazug beszéd*

*Rászed-e, száját rosszul leplezett
Öröm fintora reszkettette meg,
Hogy törbe csal s lesz újabb martalék!*

– Collins – mondta Roland. – Akárki írta is, az olyan biztosan Collinsről beszél, mint ahogy King a történeteit a mi *ka-tet*-ünkről írta! „Félrevezet!” De úgy ám!

– Nem Collins – helyesbített Susannah. – Dandelo. Roland biccentett. – Dandelo, igazad van. Folytasd.

Jól van. Második stanza:

*Hisz botjával mi másért állt meg itt,
Mint hogy megcsaljon minden elmenőt,
Rászedje, aki itt találja őt,
S az utat kérdi?! – Vártam: vicsorít,
Mint egy halálfej, mankója pedig
Sírjeleket kaparva porba bök.*

– Emlékszel a botjára, és arra, hogy hadonászott vele? – kérdezte Roland.
Hát persze hogy emlékezett. Az út havas volt, nem poros, de máskülönben minden egyezett.
Máskülönben azt írta le, ami most történt velük. Susannah megborzongott.

– Ez a költő a te idődben élt? – kérdezte Roland. – A te mikorodban?

Susannah megcsóválta a fejét. – Még csak nem is az országomban. Legalább hatvan évvel az én mikorom előtt halt meg.

– Mégis látnia kellett, ami most történt. De legalábbis annak valamilyen változatát.

– Igen. És Stephen King ismerte a verset. – Hirtelen megérzése támadt, amely túlságosan vakító volt ahhoz, hogy más lehessen, mint az igazság. Vad, riadt tekintettel nézett Rolandra. – Ez a vers az, amely Kinget elindította! *Ez ihlette meg!*

– Azt mondod, Susannah?

– Igen!

– Akkor ez a Browning láthatott *minket*.

Susannah nem tudta. Össze volt zavarodva. Tisztára mintha azt kellene kitalálni, mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás. Vagy mintha eltévedt volna a tükörfolyosón. Szédült.

– Olvasd a következő kijelölt részt, Susannah! Olvasd figyelmesen.

– Ez a tizenharmadik stanza – mondta a nő.

*Gyér volt a fű, mint szőr a pokloson,
Ritkásan bújt ki elszáradt hegye,
A föld meg mintha vért szítt volna be,
S egy dülledt-csontu ló állt ott vakon
S hőkölt – miért is járt e tájakon? –,
Pokol-ménesből kimustrált gebe.*

– Most a tizennegyedik stanzát olvasom föl néked.

Élt még? – Inkább úgy tűnt, hogy csak tetem:

*Meredt és ösztövé, sokráncu nyak,
Zárt szem a rőt homloksörény alatt. -
Ritka ily torzság s bú együttesen,
Dög ennyire nem borzaszt sosem,
Mert ennyi kín csak vétekből fakad.*

– Lippy – mondta a harcos, és a hüvelykujjával hátrafelé bökött. – Ama gebe, ráncos nyakú meg minden, csak éppen kanca, és nem mén.

A nő nem válaszolt – nem volt rá szükség. Természetesen Lippyről volt szó: vak és csontos, feltört nyakán foltokban kilátszik a hús. *Tudom, hogy csúnya vénség*, mondta az öregember... illetve a lény, aki öregembernek látszott. *Vén szarláda és banyapicsa, te kopott gebe, nyomorúságos négy lábú lepra!* És itt van feketén-fehéren egy vers, amelyet jóval azelőtt írtak le, hogy sai King megszületett, talán nyolcvan vagy száz évvel korábban... *gyér volt, mint szőr a pokloson.*

– Pokolménesből kimustrált gebe! – mosolygott sötéten Roland. – És noha sosem lesz mén és nem is volt, visszaküldjük az ördögnek, mielőtt elmennénk!

– Nem – mondta Susannah. – Nem teszünk ilyet – tette hozzá szikkadt torokkal. Inni akart, de most már félt bármihez nyúlni, ami ennek a gonosz helynek a csapjaiból folyik. Kimegy, hoz egy kis havat, megolvasztja. Azt megissza, de mást nem.

– Ezt miért mondd?

– Mert elment. Kiment a viharba, amikor elintéztük a gazdáját.

– Honnan tudod?

Susannah a fejét csóválta. – Tudom. – A több mint kétszáz soros költemény következő oldalára lapozott. – Tizenhatodik stanza.

– *Jaj!*

Elhallgatott.

– Susannah! Miért... – Roland szeme rátapadt a következő szóra, amelyet el tudott olvasni még angol betűkkel is. – Folytasd – mondta olyan halkán, hogy szinte csak suttogott.

– Biztos?

– Olvasd, hallani akarom.

Susannah megköszörülte a torkát. – Tizenhatodik stanza.

*Jaj! – Cuthberth-et idéztem, a remek
Pirospozsgás és szőke cimborát,
S éreztem is már szinte, mint fon át
Karja – hogy el ne hagyjam helyemet -
Mint rég. De egy éj, és ő kegyveszett!
Hevem hűlt s szívem vacogott tovább.*

– Mejisről ír – mondta Roland. Ökölbe szorította a kezét – Susannah szerint nem vette észre, mit tesz. – Azt írja le, hogy találkoztunk Susan Delgadóval, ami után sohasem lett többé ugyanaz a kapcsolatunk, mint korábban. Őriztük a barátságunkat, amennyire lehetett, de nem, sosem lett többé ugyanaz, ami volt.

– Miután a nő megismeri a férfit, vagy a férfi a nőt, nem hinném, hogy bármi ugyanaz maradna – mondta Susannah, és odaadta a fénymásolt lapokat. – Tessék. Mindent felolvastam, amit kértél. Ha a többi részben van valami a Setét Toronyhoz vezető útról – vagy nincs –, azt keresd meg te. Ha elég

erősen összpontosítasz, sikerülni fog. Ami engem illet, nem akarok tudni róla.

Roland láthatólag tudni akart. Átlapozta az oldalakat, kereste az utolsót. Bár a lapokat nem számozták, könnyű volt megtalálni a XXXIV. stanzát, mert széles, fehér csík volt alatta. Mielőtt azonban végigolvashatta volna, megint hallották azt a vékony-hangú kiáltást. Ez alkalommal teljes szélcsend volt, nem lehetett kétségük, hogy honnan jön.

– Valaki van alattunk a pincében – mondta Roland.

– Tudom. Azt hiszem, azt is tudom, hogy kicsoda.

A férfi bólintott.

Susannah merőn nézett rá. – Minden összeáll, ugye? Mint egy kirakó. Már csak az utolsó darabokat kell elhelyezni.

Megint kiáltottak, vékony, kétségbeesett hangon. Olyasvalakinek a hangján, aki a halál szélén áll. Kimentek a fürdőszobából, előhúzták fegyvereiket, bár Susannah úgy vélte, ez alkalommal nem lesz rá szükségük.

5

A rovar, amelyik felvette a vén bohóc Joe Collins alakját, ott feküdt, ahol korábban, de Csi hátrált egyikét lépést. Susannah nem hibáztatta. Dandelo kezdett bűzleni, és valami fehér anyag csurgott a rohadó páncéljából. Mindazonáltal Roland megparancsolta a szörmókusnak, hogy maradjon, ahol van, és őrködjön tovább.

Ismét kiáltott valaki, amikor a konyhába értek, ezúttal hangosabban, de nem láttak pincelejáratot. Susannah, rejtett csapóajtót keresve, lassan járkált a repedt, mocskos linóleumon. Már éppen mondani akarta, hogy semmit nem talált, amikor Roland megszólalt: – Itt van. A hidegdozoz mögött.

A hűtőszekrény nem volt többé Amana csúcstípus, az ajtajában jégkocka-gyártóval, csak egy zömök, retkes láda, tetején henger alakú hűtőmotorral. Az anyjának volt hasonló, amikor Susannah még kislány volt és az Odetta névre hallgatott, de az anyja inkább meghalt volna, mint hogy hagyja a hűtőgépét tizedennyire – századennyire – elkoszolódni.

Roland könnyedén félretolta, mert Dandelo, a ravasz szörnyeteg kis, kerek lapra szerelte a hűtőt. Susannah kételkedett benne, hogy sokan látogatták volna Dandelót, nincs ide út a Vég-Világba, de a rém felkészült, hogy megőrizze kis titkait, ha valaki mégis beesik. Mert egyszer-egyszer csak betévedt valaki. Susannah úgy képzelte, hogy nagyon kevesen mentek tovább az Odd Lane kis konyhájából.

Keskeny, meredek lépcső vezetett lefelé. Roland az ajtón belül tapogatózott, és talált egy kapcsolót. Kigyúlt két csupasz körte, az egyik félúton, a másik odalent. Mintha a fényre válaszolna, ismét felhangzott a kiáltás: Tele volt fájdalommal és félelemmel, de a szavak hiányoztak belőle. A nő megborzongott ettől a hangtól.

– Gyere a lépcső aljáig, akárki vagy is! – kiáltotta Roland.

Nem kapott választ. Kint a szélrohamok huhogtak, és olyan keményen vágta a havat a ház oldalának, hogy úgy hangzott, mintha homok lenne.

– Gyere oda, ahol láthatunk, vagy ott hagyunk, ahol vagy! – kiáltott Roland.

A pince lakója nem lépett be a gyér fénybe, csak ismét kiáltott, bánatos, rettegő és – Susannah attól tartott – eszelős hangon.

A férfi ránézett. Susannah bólintott. – Menj előre – súgta. – Fedezlek, ha gondolod.

– Vigyázz a lépcsőkkel, nehogy lebucskázz mondta Roland ugyanolyan halkán.

A nő megint bólintott, és a kezét forgatva megismételte a harcos ismerős, türelmetlen gesztusát: *Gyerünk, gyerünk!*

Ez egy mosoly kísértetét idézte a férfi arcára. Elindult lefelé a lépcsőn, pisztolyának csöve a jobb

vállgödrében pihent, és egy pillanatig annyira hasonlított Jake Chambersre, hogy Susannah attól félt, elsírja magát.

6

A pince a ládák és hordók útvesztője volt. Lepelbe burkolt tárgyak lógtak horgokról. Susannah nem akarta tudni, mik azok. Ismét hallották a kiáltást, amelybe zokogás és sikoly keveredett. Fölöttük elhalkult a szél üvöltése-huhogása.

Roland balra fordult, és végigment a fejmagasságyra fölrakott ládák zegzugos ösvényén. Susannah távolabbról követte, gyakran hátranézve. Attól félt, hogy meghallja föntről Csi riasztását. Az egyik ládaoszlopra a TEXAS MŰSZER, egy másikra a HO FAT KÍNAI SZERENCSESÜTI RT. szavakat festették. Nem lepte meg, hogy elhagyott taxijuk nevével találkozik; rég túl volt azon, hogy bármin meglepődjön.

Roland megtorpant. – Anyám könnyeire! – suttogta. Ezt a kifejezést Susannah csak egyszer hallotta tőle, amikor egy szakadékba zuhant szarvassal találkoztak. Eltört a két hátsó és az egyik mellső lába, haldoklott az éhségtől, és vakon meredt rájuk, mert a legyek kiettek a szerencsétlen állat szemét. Susannah mozdulatlanul állt, majd a férfi intett, és akkor a tenyerére támaszkodva, fürgén odavonszolta magát a harcos mellé.

Dandelo pincéjének leghátsó, kövel kifalazott sarkában – ha az irányérzéke nem csal, akkor a délkeleti sarokban – hevenyészett börtöncellát találtak. Egymást összevissza keresztező vasrudak zárták: A közelben hegesztőkészülék állt, Dandelo ezt használhatta az ajtóképzéshez... de az már régen lehetett, az acetilén gázpalackot borító porréteg vastagságából ítélve. Egy S alakú horogról, amelyet úgy vertek bele a falba – Susannah szerint merő gúnyból –, hogy éppen kívül legyen a fogoly kartávolságán, nagy és régimódi

(dad-a-csum dad-a-csi)

ezüstkulcs lógott. A fogoly a börtön rácsánál állt, és feléjük nyújtotta a kezét. Olyan sovány volt, hogy Susannah-t a koncentrációs táborok foglyaira emlékeztette, Auschwitz, Bergen-Belsen és Buchenwald túlélőire, azokra az egész emberiségnek szóló, (alig) élő vádbeszédekre, ahogy elvesznek csíkos egyenruhájukban, még mindig viselik azt a hátborzongató londínersapkájukat, szemükben a teljes tudatosság iszonyata ragyog. *Szeretnénk nem tudni, mivé lettünk*, mondták ezek a szemek, *de hát, sajnós, tudjuk*.

Valami ilyesmi volt Patrick Danville szemében is, ahogy feléjük nyújtotta a kezét, és tagolatlan, könyörgő hangokat hallatott. Közelebről úgy hangzott, mint egy dzsungellakó madár csúfondáros kiáltása egy mozifilm hangsávjáról: *I-jee, I-jee, I-juuk, I-juuk!* Roland leakasztotta a kulcsot a horogról, és odament az ajtóhoz. Danville két kézzel megmarkolta az ingét, a harcos lesöpörte magáról. A mozdulatból hiányzott minden harag, gondolta Susannah, de a cellába zárt csont-bőr lény hátrahökölt, a szeme kidülledt. A haja hosszú volt – a vállára omlott –, de a szakála épphogy pelyhedzett. Az állán és a felső ajkán valamivel sűrűbb volt. Susannah tizenhét évesnek nézte, ennél sokkal idősebb nemigen lehetett.

– Ne haragudj, Patrick – mondta Roland a legfesztelenebb csevegő hangon. A kulcsot beledugta a zárba. – Ugye te vagy Patrick? Patrick Danville?

A mocskos farmert és csaknem térdig érő, bő, szürke inget viselő girhes lény szó nélkül behátrált a háromszög alakú cella végébe. Amikor a háta a követ érte, lassan lecsúszott valami mellé, ami Susannah szerint a küblije lehetett. Inge előbb felgyűrődött, azután lezúdult az ágyékára, mint a víz, amikor a térde felhúzódott, keretbe foglalva aszott, rémült arcát. Midőn Roland kinyitotta a cellaajtót és kihúzta, amennyire bírta (nem voltak zsanérjai), Patrick Danville ugyanazokat a madárhangokat

hallatta, csak hangosabban: I-JEE! I-JUUK! I-JEEEEE! Susannah összeszorította a fogait. Roland úgy tett, mintha be akarna lépni a cellába, mire a fiú még hangosabban sikoltzott, a tarkóját a kőhöz csapkodta. Roland visszahúzódott. Az ijesztő csapkodás abbamaradt, ám Danville rémülten és bizalmatlanul nézett az idegenre. Azután ismét kinyújtotta piszkos, hosszú ujjú kezét, mintha segítséget kérne.

Roland a nőre nézett.

Susannah az ajtóhoz vonszolta magát. A kiéhezett fiú a sarokban ismét furcsa hangokat hallatott, visszarántotta segítséget kérő kezét, keresztbe tette csuklóit, így az előbbi mozdulatból száralmas önvédelem lett.

– Nem, szivi! – Ezt a Detta Walkert még nem hallotta Susannah, nem is sejtette, hogy létezik. – Nem, szivi, én nem bántlak tégedet, ha illesmit akarnák, kettőt beleerisztenék a fejedbe, ahogy azzal a ganyéval tettem odafönn.

Látott valamit a fiú szemében – talán egy pillanatra kitágult, több látszott a véreeres szaruhártyából. Susannah elmosolyodott, bólintott. – Jaám! Ez a Miszta Kollincs feldobta a pacskert! Sose gyün le többet, hogy – mija? Micsinál veled, Patrick?

A fejük fölött a szél böngött, bár a kő tompította a hangot. A fény pislákol; a ház tiltakozva nyikorgott és nyögött.

– Micsinált, öcskös?

Nem jó. Nem érti. Éppen törte a fejét, amikor Patrick Danville a hasára szorította a tenyerét. Az arcát fintorgatta, olyan módon, amivel Susannah szerint nevetést akart utánozni.

– Nevettetett?

A sarokban kuporgó Patrick bólintott. Az arca még jobban eltorzult. A kezét ökölbe szorította, és az arcához emelte. Megdörgölte az arcát, azután a szemét, majd az asszonyra nézett. Susannah észrevette, hogy apró heg van az orrnyergén.

– Meg is ríkatott.

Patrick bólintott. Ismét úgy tett, mint aki nevet, a hasát fogta, és némán hahotázott; azután sírást mímelt, törülgette a könnyeket pelyhes arcáról; de most egy harmadik pantomimot is bemutatott: a markát a szája elé tette, és cuppogott.

Susannah feje fölött, kicsit hátrébb Roland így szólt: – Megnevettetett, megríkatott, és enni adott.

Patrick olyan hevesen rázta a fejét, hogy beverte börtönének kőfalába.

– Ű ett – mondta Detta. – Eztet akarod mondani, ugyi? *Dandelo ett.*

Patrick buzgón bólogatott.

– Megnevettetett, megríkatott, aztán megette, ami kigyütt. Mert eztet csinyáta!

Patrick ismét bólogatott, és könnyekre fakadt. Tagolatlan, jajongó hangokat adott. Susannah lassan befelé indult a cellába, a tenyerével toltta magát, készen rá, hogy hátráljon, ha a fejcsapkodás előről kezdődik. Nem kezdődött. Amikor odaért a sarokban kuporgó fiúhoz, az a melléhez szorította az arcát, és úgy sírt tovább. Susannah megfordult, Rolandra nézett és a tekintetével jelezte, hogy jöjjön beljebb. Amikor Patrick fölnézett az asszonyra, buta, kutyaszerű imádat ült az arcán.

– Ne aggódj – mondta Susannah. Detta ismét elment, valószínűleg megunta a bájolgást. – Nem jön le, hogy elvigyen, halott, mint egy darab kő, mint szeg az ajtóban. Most pedig tegyél meg nekem valamit. Nyisd ki a szádat.

Patrick azonnal megrázta a fejét. Ismét kiült a szemébe a félelem, és valami más is, amit Susannah még inkább gyűlölt látni. Szégyen.

– De igen, Patrick! Igen! Nyisd ki a szád!

A fiú hevesen rázta a fejét. Zsíros, hosszú haja csapkodott, mint egy feltörlőrongy.

– Mi... – kezdte Roland.

– Csitt! – intette le a nő. – Nyisd ki a szád, Patrick, mutasd meg nekünk. Azután kiviszünk innen, és sosem kell lejönnöd ide többé. Sosem leszel többé Dandelo vacsorája.

Patrick könyörgőn nézett rá, de Susannah nem engedett. Végül lehunyta a szemét, és lassan kinyitotta a száját. A fogai megváltak, de a nyelve nem. Dandelo egyszer nyilván megunt a foglya hangját – de a szavait mindenképpen –, és kitepte a nyelvét.

7

Húsz perccel később a konyhaajtóban állva figyelték, ahogy Patrick Danville megeszik egy tál levest. Legalább a fele a szürke ingre ömlött, de Susannah úgy döntött, nem számít; bőven van leves, és a konyhá egyetlen hálószobájában több inget is találtak. Arról nem is beszélve, hogy Joe Collins vastag anorákja ott lógott egy kampón az előszobában, márpedig azt Patrick fogja viselni mostantól. Ami Dandelo – a néhai Joe Collins – maradványait illeti, három takaróba burkolták, és minden ceremónia nélkül kihajították a hóba.

– Dandelo vámpír volt, csak érzelmeket szivornyázott vér helyett – mondta Susannah. – Ez a Patrick itt... Patrick a fejőstehene volt. Kétféle módon lehet egy tehénből ételt nyerni: vagy a húsát, vagy a tejét. A hússal az a baj, hogy ha egyszer az ember megeszi a bélszínt, aztán a rostélyost, végül a mócsingot, vége. Ha viszont a tejét iszod, akár az örökkévalóságig elélsz rajta... feltéve persze, hogy alkalmanként enni is kap a tehén.

– Mit gondolsz, mennyi ideig tartotta odalent? – kérdezte Roland.

– Nem tudom. – Bár nem felejtette el a porréteget az acetiléntartályon, nagyon jól emlékezett rá. – Mindenesetre elég hosszú ideig. A fiúnak egy örökkévalóság lehetett.

– És bántotta.

– Sokszor. Bármennyire fájhatott, amikor kitepte a szegény fiú nyelvét, azt hiszem, az érzelmi vérszívás rosszabb lehetett. Láthatod, mi lett belőle.

Roland persze látta. De látott valami mást is. – Nem vihetjük ki ebbe a hóviharba. Még ha három réteg ruhát vesz is föl, kétségtelenül belepusztul.

Susannah bólintott. Ő is biztos volt benne. Ebben is és másban is: nem maradhat a házban. Mert az megölheti őt.

Roland egyetértett vele, mikor ezt elmondta neki: – Ama csűrben fogunk táborozni, amíg a viharnek vége lesz. Lehet, hogy hideg van, de látom néhány előnyét is a dolognak: megérkezhet Mordred, és Lippy is visszajöhet.

– Megölöd mindkettőt?

– Ha lehet, igen. Van ezzel valami gondod?

A nő elgondolkozott, azután megrázta a fejét.

– Jól van. Akkor szedjük össze, amit kiviszünk, mert legalább két napig nem fogunk tüzet gyújtani. De lehet, hogy négyig sem.

8

Végül három éjszakába és két napba telt, hogy a hóvihar belefulladás a saját dühébe. Már csaknem leszállt az alkony a második napon, amikor Lippy sántikált elő a viharból, és Roland egy golyót eresztett abba a vak puttonyba, amelyet a nyakán hordott. Mordred nem mutatkozott, noha Susannah a második éjszakán érezte, hogy a közelben lappang. Talán Csi is megérezte, mert kiállt a csűr ajtajába, és keményen megugatta a kavargó havat.

Ez alatt az idő alatt Susannah sok olyat tudott meg Patrick Danville-ről, amit már sejtett. A fiú elméje

súlyosan megsínylette a fogságot, ami nem lepte meg a nőt. Inkább – mégoly korlátozott gyógyulási képességén csodálkozott. Ő vajon magához tudna térni ilyen megpróbáltatás után? Talán lehetett valami köze hozzá a fiú tehetségének is, amelynek bizonyítékait ő is látta Sayre irodájában.

Dandelo csak annyi ételt adott a foglyának, amennyivel életben tarthatta, az érzelmeit pedig módszeresen ellopta tőle: hetente kétszer, néhány héten háromszor, sőt egy alkalommal négyszer. Patrick minden alkalommal biztosra vette, hogy legközelebb belehal. Az utóbbi időben megúsza Dandelo zabrálásainak vastagját, mert a korábbinál gyakrabban érkezett „társaság”. Este, miután elvackoltak a szénában, Roland azt mondta a nőnek, hogy szerinte Dandelo friss áldozatainak zöme a Le Casse Roi Russe, vagy a székváros menekültjeiből került ki. Susannah nem minden együttérzés nélkül képzelte el, hogy okoskodhattak ezek a menekültek: *A Király elment, tűnjünk innen, amíg tehetjük. Végül is a Nagy Vörös a fejébe veheti, hogy visszajön, márpedig rosszabb, mint aki az ablakfával elszaladt, amióta legelni küldte az eszét.*

Néhány alkalommal Joe fölvette a fogoly előtt valódi Dandelo-alakját, ilyenkor a fiú rettegetésével táplálkozott. De a rettegetésnél sokkal többet követelt rab fejőstehenétől. Susannah úgy vélte, az érzelmeknek különbözik az íze: mint mikor egyik nap disznósültet eszünk, a másikon csirkét, a harmadikon halat.

Patrick nem tudott beszélni, de gesztikulálni igen. És még ennél is többre volt képes, miután Roland megmutatta, milyen furcsaságot talált a kamrában. Az egyik legfelső polcon MICHELANGELO SZÉNRAJZOKHOZ feliratú, méretes rajztömböket tornyoztak fel. Rajzszenük nem volt, viszont a mappák mellett volt egy maroknyi, gumiszalaggal összefogott, vadonatúj Eberhard-Faber #2 ceruza. Még furcsábbá tette a leletet, hogy valaki (feltehetőleg Dandelo) gondosan levágta a radírt az összes ceruza végéről. A radírok a ceruzák mellett, egy apró befőttesüvegben voltak találhatóak, néhány gemkapocs és egy ceruzahegyező társaságában, mely utóbbi a Calla Bryn Sturgisből megmaradt Orizák aljába szerelt füttyülőkre emlékeztetett. Amikor Patrick meglátta a mappákat, általában tompa tekintete kigyúlt, két kézzel kapott a rajztömbök felé, és türelmetlenül huhogott.

Roland ránézett Susannah-ra, aki vállat vont, és azt mondta: – Nézzük meg, mire megy vele. Nekem máris határozott elképzelésem van. És neked?

Kiderült, hogy a harcosnak is. Patrick Danville rajztehetsége egyszerűen döbbenetes volt. A képei megadták neki azt, ami hangban hiányzott. Gyorsan és látható örömmel készítette a rajzokat; úgy látszott, nem zavarja őt kínos realizmusuk. Az egyik azt mutatta, amint Joe Collins belevágja fejszójét egyik gyanútlan látogatójának tarkójába, és közben vicsorog örömeiben. Ahová lecsapott a fejsze, a fiú nagy, képregénybe illő, nyomtatott betűkkel odaírta: CUPP!, aztán azt: PLOCCS!. Collins feje fölé gondolatbuborékot rajzolt, amelybe azt írta: NESZE, NYAVALYÁS!. Egy másik rajzon Patrick feküdt a padlón, a rémítő élethűséggel ábrázolt nevetéstől tehetetlenül (semmi szükség nem volt a HA! HA! HÁ!-ra, amit a saját feje fölé írt), miközben Collins csípőre tett kézzel állt fölötte, és figyelte. Patrick lapozott, és máris nekilátott egy másiknak: ez térdelve ábrázolta Joe-t, amint fél kézzel Patrick haját markolja, miközben csücsörítve hajol Patrick elkínzottan nevető szája fölé. A fiú gyorsan, egyetlen gyakorlott mozdulattal (a ceruza hegye egy másodpercre sem hagyta el a papírt) újabb képregénybuborékot kanyarított az öregember feje fölé, azután néhány betűt és két felkiáltójelet írt bele.

– Mit jelent ez? – kérdezte elbűvölve Roland.

– NYAMM! Finom! – felelte Susannah gyöngye, utálkozó hangon.

A témákat nem számítva órákig elnézte volna, ahogy a fiú rajzol; mellesleg el is nézte. Kísérteties sebességgel szaladt a ceruza hegye; egyikük sem gondolt rá, hogy odaadja neki a hiányzó radírokat, mivel nem volt rájuk szükség. Amennyire Susannah látta, a fiú vagy sohasem hibázott, vagy a hibáit

belefoglalta a rajzaiba oly módon – nos, miért takarékoskodna a szavakkal, ha egyszer rálelt a megfelelőkre? –, ahogy csak egy lángész képes. A rajzok nem vázlatok voltak, hanem kiforrott művek. Tudta, hogy Patrick – ez itt, vagy egy másik Patrick egy más világban, a Sugár Útja mentén – később képes lesz ugyanezt olajban is megcsinálni, és ez a tudás egyszerre volt tűz és jég. Kit találtak? Egy nyelvetlen Rembrandtot? Arra gondolt, hogy ez a második bölcs bolondjuk. A harmadik, ha Csit is hozzászámítja Sheemie-hez.

Csak egyszer gondolkozott rajta, mennyire nem hiányzik Patricknak a radír, de ezt a lángelme fölényének számlájára írta. Egyetlenegyszer sem jutott eszébe – Rolandnak se –, hogy Patrick Danville-nek ez a zsenge változata talán nem is tudja, hogy radír egyáltalán létezik.

9

A harmadik éjszaka vége felé Susannah fölébredt a szénapadláson, lenézett Patrickra, aki köztük aludt, és leereszkedett a létrán. Roland a csűr ajtajában állt, cigarettázott, és kifelé bámult. Elállt a havazás. Sütött a kései hold, szikrázó, néma szépséget varázsolt a Torony útra. A levegő nyugodt volt és olyan hideg, hogy a nő érezte, amint az orrában ropog a pára. Messze a távolban motor berregett, úgy tűnt, közeledik. Megkérdezte Rolandot, van-e valami fogalma arról, hogy ki vagy mi lehet.

– Valószínűleg a Dadogós Bilinek nevezett robot végezi a vihar utáni hóekézést – felelte a férfi. – Lehet, hogy olyan antennás homlokú, mint a Farkasok. Emlékszel?

Susannah azt felelte, hogy nagyon jól emlékszik.

– Lehet, hogy valami sajtáságos húség kötötte Dandelóhoz – mondta Roland. – Nem tartom valószínűnek, de nem ez lenne a legkülönösebb dolog, amivel valaha találkoztam. Légy készen az egyik tényérral arra az esetre, ha bevörösödik. Én pedig a fegyveremet készítem elő.

– De ezt te se gondold komolyan. – Ezt százszázalékos pontossággal akarta tisztázni.

– Nem – mondta Roland. – El tud minket vinni talán egészen a Toronyig. De ha addig nem is, legalább a Fehér Földek végéig. Ez jó lenne, mert a fiú még gyenge.

Erről Susannah-nak eszébe jutott valami: – Fiúnak hívjuk, mert olyan a külseje – mondta. – De mit gondolsz, mennyi idős?

Roland a fejét csóválta. – Biztosan nem fiatalabb tizenhatnál, vagy tizenhétnél, de akár harmincéves is lehet. Az idő különös dolgokra képes, amikor a Sugarat támadás éri, sajátos hurkok és kanyarulatok támadnak rajta. Ezt én is tanúsíthatom.

– Vajon Stephen King hozta az utunkba?

– Ezt nem tudom megmondani, csak azt, hogy bizonyosan ismeri. – Elhallgatott. – Olyan közel van a Torony! Érzed?

Susannah egész idő alatt érezte. Néha lüktetett, máskor énekelt, gyakran mindkettőt érzékelni lehetett. A Polaroid még mindig ott lógott Danelo konyhójának falán. Ez legalább nem tartozott a glammerhez. Éjszakánként legalább egyszer megjelent Susannah álmaiban: látta a Tornyt, ahogy áll azon a képen, a rózsák mezejének végében, kormos, szürkésfekete kövek merednek a kavargó ég felé, ahol a felhők négy irányba sodródnak a megmaradt két Sugár mentén. Azt is tudta, mit énekelnek a hangok – *commala! commala! commala-come-come!* –, de úgy vélte, ezek a hangok nem neki szólnak, vagy legalábbis nem érte. Nem és nem, soha az életben; ez Roland dala, egyedül az övé. Bár kezdett reménykedni benne, hogy ettől neki nem kell szükségszerűen meghalnia a most és az út vége között.

Saját álmokat kezdett látni.

10

Nem egészen egy órával napkelte után (szigorúan keleten kelt föl, mondjunk hálát Istennek),

narancsszínű jármű, a teherautó és a buldózer keveréke bukkant föl a látóhatáron, és lassan, de kitartóan közeledett felénk, közben nagy ívben toltta jobb felé a frissen esett havat, még magasabbra növelve a torlaszt. Susannah sejtette, hogy amikor eléri a Torony út és az Odd Lane kereszteződését, Dadogós Bill (csaknem bizonyosan ő vezeti a hóekét) megfordul és nekilát visszafelé ekézni. Talán megáll itt, nem azért mert kávézni akar, hanem egy adag olajért vagy ilyesmiért. Elmosolyodott a gondolatra, de eszébe jutott még valami. A fülke tetejére egy hangszórót szereltek, és éppen egy rock and roll-szám szólt belőle, amelyet ismert. Susannah vidáman fölnevetett. – Kaliforniai napfény? A Riviéra! De szépen hangzik!

– Ha te mondd – biccentett Roland. – Azért tartsd csak készen ama tányért.

– Arra számíthatsz – felelte a nő.

Patrick csatlakozott hozzájuk. Mint mindig, amióta Roland megtalálta a rajztömböket a kamrában, volt nála mappa és ceruza. Most egyetlen szót írt le nagy betűkkel, és Susannah elé tartotta, mert tudta, hogy Roland nagyon keveset ért meg abból, amit ő ír, még akkor se, ha jó nagy, nyomtatott betűket használ. A mappa alsó negyedében levő szó a BILL volt. Fölette egy döbbenetes rajz ábrázolta Csit, a feje fölött képregénybuborékkal, a buborékban a VAU! VAU! szöveggel. Ezt azonban közömbösen áthúzta, nehogy Susannah azt gondolja, ezt kell néznie. Susannah-nak fájt a nagy X, mert alatta Csi olyan volt, mintha élne.

11

Az eke bekanyarodott Dandelo kunyhója elé, és noha a motor továbbra is járt, a zene elhallgatott. A vezetőülésen peckesen feszített egy magas (legkevesebb száznyolcvan centis), ragyogó fejű robot, amely egyformán hasonlított a 16. Ív Kísérleti Állomásának Nigeljére és a Calla Bryn Sturgis-i Andyre. Úgy tette csípőre fémkezét, hogy Eddie-t George Lucas C3PO-jára emlékeztette volna, ha ott lett volna. Erősített hangja harsogva gördült végig a hómezőn:

– HELLÓ, J-JOE! M-M-MI ÚJSÁG? MI A HE-HEHELYZET KO-KOKOMÓBAN?

Roland kilépett a néhai Lippy istállójából. – Üdv, Bill – mondta. – Hosszú napokat és kellemes éjszakákat.

A robot megfordult, a szeme kéken villogott, amit Susannah meglepetésnek értelmezett. Ijedtség nem látszott rajta, és úgy tűnt, nincs nála fegyver, de Susannah máris felfedezte a feje búbján az antennát, ahogy forog a reggeli fényben. Ezt simán lepattinthatja egy Orizával, ha kell. Egyszerű, mint az egyszeregy, mondaná Eddie.

– Ó! – szólalt meg a robot. – Egy har... egy ha-h-h-h... – fölemelte az egyik karját, amelyben nem egy izület volt, hanem kettő, és a fejére csapott. Belülről halk sípolás hallatszott – Píííp! –, azután befejezte: – Egy harcos!

Susannah akaratlanul elnevette magát. Idáig jöttek, hogy találkozzanak Röfi Malac túlméretezett változatával!

– Hallottam már pletykákat vi-vi-vidéken – mondta a robot, mit sem törődve a nevetéssel. – Te G-Gileádi Ro-Ro-Roland vagy?

– Az vagyok – bólintott Roland. – És te?

– William, D-746541-M, Karbantartó Robot, Számos Más Funkcióval, Joe Collins Da-Dadogós Billnek nevez. Va-valami á-áramkör kisült odabent. Meg tudnám javítani, de ő meg-meg-megtiltotta. És mivel ő az e-egyetlen emberi lény errefelé:.. illetve volt...

Megállt. Susannah világosan hallotta a relék kattogását a belsejéből, és erről nem C3PO jutott az eszébe, akit természetesen sosem látott, hanem Robby, a Robot a Tiltott Bolygóról.

Ekkor Dadogós Bill belopta magát a nő szívébe, mert fémkezét a homlokához emelte, meghajolt... de

nem Roland vagy az ő irányába, és azt mondta:

– Üdv, Patrick D-Danville, S-Sonia fia! Örömmel látlak idekint és világosban, az ám! – és Susannah meghallotta az érzelmeket Dadogós Bill hangjában. Őszinte volt az öröme, és a nő nyugodt szívvel engedte el a tényért.

12

A tanácskozást az udvaron tartották. Bill nyugodtan bement volna a konyhába is, mivel szaglószervei csökevényesek voltak. A humik orra jobb volt, tudták, hogy a konyhó bűzlik, és ezt még a meleg sem ellensúlyozta, mert a tűzhely és a kandalló egyaránt kialudt. A tanácskozás nem tartott sokáig. William, a Karbantartó Robot (Számos Más Funkcióval) a gazdájának tekintette a lényt, amely néha Joe Collinsnak kiáltotta ki magát, mert nem volt más, aki elvitassa tőle a tulajdonosságot. Mellesleg Collins/Dandelo tudta a szükséges kódszavakat.

– Én a-nem adhattam m-meg neki a k-kódszavakat, amikor kér-kérdezte – mondta Dadogós Bill –, de a pr-programozásom nem t-tiltotta, hogy elhozzak neki bi-bizonyos k-kézikönyveket, amelyekben b-benne voltak az i-információk, amelyekre sz-szüksége volt.

– Milyen csodálatos is a bürokrácia – jegyezte meg Susannah.

Bill azt mondta, hogy igyekezett „J-J-Joe”-tól olyan gyakran (és olyan sokáig) távol maradni, amennyire lehetséges, noha ide kellett jönnie, amikor a Torony utat ekézni kellett – ez is része volt a programozásnak –, és havonta egyszer utánpótlást is hozott (főképpen konzerveket) egy helyről, amelyet a „Szövetségi” névvel illetett. Ugyanakkor szeretett találkozni Patrickkal; a fiú egyszer adott neki egy róla készített, csodálatos képet, amelyet Bill gyakran nézegetett (és számos másolatot készített róla). Bevallotta, hogy valahányszor eljött, mindig bizonyosra vette, hogy nem fogja itt találni a fiút – Joe megöli, a holttestét, mint egy darab szemetet, kidobja valahová, arrafelé, amit Bill „Pu-pu-pusztának” nevezett. De most itt van, élve, szabadon, és Bill nagyon örült ennek.

– Noha csak k-k-k-kezdetlegesek az ér-ér-érzelmeim – mondta, s ez Susannah fülében úgy hangzott, mintha valami rossz szokást vallana be.

– Szükséged van a kódszavakra tőlünk, hogy elfogadd a parancsainkat? – kérdezte Roland.

– Igen, sai – felelte Dadogós Bill.

– A *francba* – morogta Susannah. Ugyanolyan problémával álltak szemben, mint Andynél Calla Bryn Sturgisben.

– M-m-mindazonáltal – szólt Dadogós Bill – ha az u-u-tasításaitokat ja-javaslatként továbbítjátok, természetesen bo-bo-bo – fölemelte a karját, és ismét a fejére csapott. Megint sípolt valami, de nem a szájából, hanem a mellkasából – boldogan megfogadom őket – fejezte be a mondatot.

– Az első javaslatom az, hogy javítsd már meg azt a kurva dadogást – mondta Roland, azután döbbsen elfordult. Patrick a hóban fetrengett, a hasát fogta, és hatalmas, kásás kurjantásokkal hahotázott. Csi körültáncolta, ugatott, de Csi ártalmatlan volt; ez alkalommal nem volt senki, aki ellopja Patrick örömét. Ez csakis az övé volt. És azoké, akik olyan szerencsések voltak, hogy hallhatták.

13

Az erdőből, a hókével megtisztított kereszteződésen túl, arrafelé, ahol a Bill által „Pusztának” nevezet terület volt, félig lekapart, bűdös bőrökbe burkolózó, didergő kamasz fiú figyelte a Dandelo konyhája előtt álló négyest. *Haljatos meg, gondolta. Haljatos meg, miért nem teszitek meg nekem azt a szívességet, hogy meghaltok?* De nem haltak meg, és vidám nevetésük késekkel döfködte a fiút. Később, miután valamennyien bezúfolódtak Bill hókéjének fülkéjébe és elhajtottak, Mordred

leereszkedett a kunyhóhoz. Legalább két napig maradt, közben telefalta magát Dandelo kamrájának konzervjeiből – de valami mást is evett, olyasmit, amit nagyon meg fog bánni. Ezeket a napokat azzal töltötte, hogy visszanyerje az erejét, mert a nagy vihar kis híján megölte. Úgy hitte, a gyűlölete tartotta életben, az és semmi más.

De lehet, hogy a Torony volt az oka.

Ő is érzekelte a lüktetést és éneklést. De amit Roland, Susannah és Patrick dúrban hallott, azt Mordred mollban. Ahol ők számos hangot hallottak, ott neki csak egy hang énekelt. Vörös Apjának hangja volt ez, azt mondta Mordrednek, jöjjön. Azt mondta, ölje meg a néma fiút és a feketerigó kurvát, de legelsősorban a gileádi harcost, a szívtelen Fehér Aput, aki elhagyta őt. (Természetesen Vörös Apu is elhagyta, de ez sosem fordult meg Mordred fejében.) Amikor aztán a gyilkosságokkal végez, akkor lerombolják a Setét Tornyt, ígérte a suttogó hang, és az örökkévalóságig fognak uralkodni a révülésben.

Így hát Mordred evett, mert Mordred éhes volt. Mordred aludt, mert Mordred álmos volt. És amikor Mordred Dandelo meleg ruháiba öltözve elindult a frissen ekézett Torony úton, egy jókora zsák ételt húzva maga után – főleg konzerveket –, már fiatalember volt, szemre vagy húszéves, magas, szálas és szép, mint a nyári hajnal, akiben nem volt más makula, csak az oldalán levő heg, ahol Susannah golyója eltalálta, és sarkának vérjele.. Az a sarok, fogadkozott Mordred, hamarosan Roland torkán fog taposni.

ÖTÖDIK RÉSZ

Can'-Ka No Rey Skarlát Mezeje

1. fejezet

A SEB ÉS AZ AJTÓ (ISTEN VELED, DRÁGÁM)

1

Hosszú utazásuk utolsó napjaiban, miután Bill – most már csak Bill, nem Dadogós Bill – lerakta őket a Szövetségínél a Fehér Földek határán, Susannah Deanre gyakran és rohamszerűen rájött a sírás. Megérezte a jövetelét, elnézést kért a többiektől, közölte, hogy elvonul a bozótosba könnyíteni magán. Azután leült egy kidőlt fára, vagy csak a hideg földre, arcát a kezébe temette, és hagyta, hadd ömöljenek a könnyei. Ha Roland tudta is mi történik – bizonyosan észrevette vörös szemét, amikor visszatért az útra –, nem tett megjegyzést. Úgy vélte, tudja, mi az oka. Susannah ideje Középső-Világban – és Vég-Világban – csaknem lejárt.

2

Bill remek, narancsszínű hóékéjével egy magányos barakkhoz vitte őket, amelyen kifakult felirat volt olvasható:

**SZÖVETSÉGI ŐRHELY
19. ŐRTORONY
TILOS ENNÉL A PONTNÁL TOVÁBB MENNI!**

Susannah feltételezte, hogy a 19. számú Szövetségi Őrhely technikailag Empathica Fehér Földjén van, a levegő mégis érzékelhetően melegebb lett, ahogy a Torony út lefelé ereszkedett, és a hó szinte hártává vékonyodott. Facsoportok foltjai emelkedtek a tájban, de Susannah úgy gondolta, hogy a vidék hamarosan teljesen nyílt lesz, olyan, mint az amerikai középnyugat prérije. Akadtak bokrok, amelyek melegebb időben nyilván bogyókat teremnek – talán még fánkogyót is –, de most a kopasz ágak csapkodtak a csaknem állandó szélben. A Torony út – valaha ki volt kövezve, de most alig volt több egy pár keréknyomnál – két oldalán magas fű bukkant elő a vékony hótakaró alól. Susogott a szélben a fű, és Susannah felismerte a dalukat: *Commala-come-come, az utadnak csaknem vége.*

– Nem mehetek tovább – mondta Bill. Leállította a hóékét, és belefojtotta az ordítást Little Richardba. – Igazán röstellem, ahogy a Határvidék Ívében mondják.

Az utazás teljes másfél napig tartott, és ezalatt Bill folyamatosan elárasztotta őket azzal, amit „örökzöldeknek” nevezett. Susannah némelyiket nem is találta réginek: az ilyenek, mint az „Édes csavargó” és „Hőhullám”, a csapból is folytak, amikor visszatért a Mississippi partjára tett kis kirándulásáról. Másokat sohasem hallott. Bill a zenét nem kazettán vagy magnószalagon tárolta, hanem szép ezüstlemezeken, amelyeket „cédének” hívott. Bedobta őket egy résbe a hóeke mindenféle ketyerével zsúfolt műszerfalában, és a zene legalább nyolc különböző hangszórón szólalt meg. Susannah-nak megfelelt volna minden zene, de különösen két ismeretlen szám volt rá mély hatással: egy duhajul vidám kis rock: „Ő szeret téged”, és egy szomorúan tűnődő: „Hey, Jude”. Úgy tűnt, Roland ismeri ez utóbbit; együtt fújta az énekessel, bár más szöveggel, mint ami a hóeke hangszórójából jött. Amikor a nő rákérdezett, Bill azt felelte, a zenekart Beatlesnek hívják.

– Fura név egy rock and roll-bandának – vont vállat Susannah.

Patrick, aki Csivel együtt a hóeke apró hátsó ülésén kuporgott, megütögette a vállát. A nő megfordult, a fiú fölemelte a mappáját, amelyre éppen rajzolt. Roland profilja alatt ez állt nyomtatott betűkkel: BEATLES, nem BEETLES.

– Mindenképpen furi név egy rock and roll-zenekarnak, akárhogy betűzöd is – mondta Susannah, és ettől támadt egy ötlete. – Patrick, benned megvan az érintés? – Amikor a fiú összevonta a szemöldökét és fölemelte a kezét – *Nem értelek*, mondta a mozdulat –, a nő átfogalmazta a kérdést: – Tudsz olvasni a gondolataimban?

A fiú vállat vont és mosolygott. Ez a mozdulat azt mondta: *Nem tudom*, de Susannah szerint bizony tudta. Nagyon jól tudta.

3

Majdnem dél volt, mire elérték a „Szövetségit”, ahol Bill finom ebédet szolgált fel. Patrick fölfalta a magáét, azután leült az egyik sarokba, Csi összegömbölyödött a lábánál, miközben a fiú a többieket rajzolta, ahogy a valaha volt társalgóban körülülük az asztalt. Ennek a szobának a falait tévéképernyők borították – Susannah legalább háromszázra vagy még többre becsülte a számukat. Tartós darabnak készülhettek, mert némelyik még működött. Néhány a barakkot környező dombokat mutatta, a legtöbb monitoron havazott, egy képernyőn hullámzó vonalak futottak, amitől Susannah émelyegni kezdett, ha túl sokáig nézte. A havazósokról Bill azt mondta, hogy valaha a Föld körül keringő műholdak felvételeit mutatták, de az ottani kamerák régen elromlottak. Érdekesebb volt a hullámzó vonalak története. Bill elmesélte, hogy pár hónapja még a Setét Torony volt rajta. Azután a kép hirtelen eltűnt, csak ezek a hullámok maradtak.

– Nem hiszem, hogy a Vörös Király szeret a tévében szerepelni – mondta Bill. – Különösen akkor, ha tudja, hogy társasága lesz. Nem kértek még szendvicset? Biztosítlak róla, van bőven. Nem? Akkor talán levest? Te, Patrick? Tudod, hogy nagyon sovány vagy – *túlságosan* sovány.

Patrick megfordította a rajztömböt és megmutatta a képet, amelyen Bill meghajol Susannah előtt, egyik fémkezeiben tálca gusztusosan szeletelt szendvicsekkel, a másikban egy kancsó tea. Patrick többi képéhez hasonlóan ez is messze meghaladta a közönséges karikatúra színvonalát, pedig kísérteties sebességgel rajzolta. Susannah tapsolt. Roland mosolygott és bólintott. Patrick vigyorgott, közben összeszorította a fogait, hogy a többiek ne lássák a mögöttük tátongó lyukat. Azután elfordította a lapot, és új rajzba kezdett.

– Hátul van egy járműpark – mondta Bill –, és bár nagyon sok már tönkrement, némelyik még működik. Adhatok nektek egy négykerék-meghajtású teherautót, és noha nem kezeskedhetem róla, hogy zökkenők nélkül fog haladni, azt hiszem, számíthattok rá, hogy elvisz benneteket a Setét Toronyig, amely innen alig százhusz keréknyire van.

Susannah gyomra összeszorult az izgalomtól. Százhusz kerék, az száz mérföld, vagy talán kevesebb. Nagyon közel voltak. *Ijesztően közel.*

– Jobb, ha nem sötétedés után közelítetek meg a Tornyt – mondta Bill. – Azt nem tartanám okos ötletnek, tekintettel új lakójára. De mit számít még egy éjszakai táborozás az út mentén olyan nagy utazóknak, mint ti vagytok! Ki merném jelteni, hogy nem sokat. De még ha ezt az utolsó éjszakát az út mellett töltitek is (és kizárjuk a jármű lerobbanásának lehetőségét, amely, az istenek a megmondhatói, bármikor bekövetkezhet), még a holnapi délelőttön megpillantjátok célotokat.

Roland alaposan fontolóra vette a lehetőséget, Susannah pedig emlékeztette magát, hogy vegyen levegőt, mert énjének egy része elfelejtette.

Nem állok készen, gondolta az a része. És volt egy még ennél is mélyebben rejtőző része, amely megőrizte egy visszatérő (és kibontakozó) álom minden árnyalatát, és egészen mást gondolt: *Nekem nem kell odamennem. Nem végig.*

Roland végül megszólalt: – Megköszönöm neked, Bill, mindnyájunk nevében, de azt hiszem, nem fogadjuk el kedves ajánlatodat. Ha megkérdezed, hogy miért, nem tudok válaszolni. De énem egy része azt gondolja, hogy a holnap túl korai. Ugyanez a részem azt gondolja, hogy gyalog kell megtennünk a hátralevő utat, éppúgy, ahogy idáig is gyalogszerrel jutottunk el. – Mély lélegzetet vett, azután kifújta. – Még nem vagyok készen, hogy ott legyek. Nem eléggé.

Te is, csodálkozott Susannah. *Te is.*

– Még kell egy kis idő, hogy felkészítsem az elmémet és a szívemet. Talántán a lelkemet is. – A farzsebébe nyúlt, és elővette Robert Browning versének fénymásolatát, amely Dandelo gyógyszereszekrényében várta őket. – Valamit írnak itt arról, hogy vissza kell emlékezni a régi időkre, mielőtt enyém lenne a végső győzelem... vagy a halál. Ez így helyes. És talán tényleg nincs másra szükségem, mint amiről ez a vers beszél – egy pillantás a korábbi, boldogabb időkre. Nem tudom. De, hacsak Susannah-nak nincs ellenvetése, azt hiszem, gyalog megyünk tovább.

Susannah-nak nincs ellenvetése – mondta halkán a nő. – Susannah úgy gondolja, hogy ezt írta fel neki a doktor. Csak annyi ellenvetése van, hogy ne úgy vonszolják, mint egy lerobbant kipufogócsövet.

Roland hálás (bár szórakozott) mosollyal nézett rá – az utóbbi néhány napban mintha eltávolodott volna tőle –, azután Billhez fordult. – Nincs valami taligád, amit húzhatnék? Mert néminemű holmit kell vinnünk... és itt van Patrick. Az idő egy részében utazhatna rajta.

Patrick sértődötten nézett rá. Maga elé kapta a kezét, ökölbe szorította, megfeszítette az izmait. Az eredménytől – apró, lúdtojásnyi púp domborodott a jobb karján – elszégyellte magát, és gyorsan leengedte a karját.

Susannah elmosolyodott, kinyújtotta a kezét, és megveregette a térdét. – Ne nézz így, aranyom. Nem a te hibád, hogy Isten tudja, mennyi időt töltöttél kalitkában, mint Jancsi és Juliska a boszorkány házában.

– Biztos vagyok benne, hogy van ilyen – mondta Bill –, meg egy elemes változat is Susannah-nak. Ami pedig nincs, azt elkészíthetem. Legfőljbbe egy-két órába telik.

Roland mérlegelte a kérdést. – Ha még ötórányi út marad mára, akkor tizenkét keréknyi utat tehetünk meg napnyugtáig. Susannah kilenc-tíz mérföldnek mondaná. Öt nap ilyen ráérős tempóban eljuttat a Toronyhoz, amelynek keresésével töltöttem az életem. Ha lehetséges, alkonyatkor szeretnék odaérni, mert álmaimban mindig akkor láttam. Susannah?

A hang odabent – az a mélyről jövő hang – azt suttogta: *Négy éjszaka. Négy éjszaka az álmoknak. Ennyi elég lesz. Talán több is, mint elég.* Természetesen a *ka* beavatkozhat. Ha csakugyan kijutottak a hatósugarából, akkor nem fog megtörténni – *nem történhet meg.* De Susannah úgy gondolta, a *ka* mindenhova elér, még a Setét Toronyig is.

– Jó lesz – mondta halkan.

– Patrick? – kérdezte Roland. – Te mit mondasz?

Patrick vállat vont és legyintett, szinte föl se nézve a mappájából. Ahogy nektek megfelel, mondta a mozdulat. Susannah sejtette, hogy Patrick nem sokat ért meg a Setét Toronyból, és még kevésbé törődik vele.

De miért is törődne? Megszabadult a szörnyetegtől, és tele a hasa. Ennyi elég volt neki. Elvesztette a nyelvét, viszont kedvére rajzolhat. Biztos, hogy Patrick ezt több mint tisztességes üzletnek tartja. és mégis... és mégis...

Ő sem akar menni. Sem ő, sem Csi, sem én. De akkor mi lesz velünk?

Nem tudta, de különös módon nem izgatta magát miatta. Majd a *ka* megmondja. A *ka* és az álmai.

4

Egy órával később a három humi, a szörmókus és Bill, a robot egy megkurtított szekér köré gyűlt, amely leginkább a Ho Fat Luxustaxi nagyobb változatának tűnt. A kerekek magasak, de vékonyak voltak, és úgy forogtak, akár az álom. Még ha telerakják, akkor is úgy el lehet húzni, mintha tollpehely volna. Legalábbis amíg Roland jó erőben van. Hegynek fölfelé húzni kétségtelenül sok energiát fogyaszt el egy ideig, de ahogy eszik az ételt, a Ho Fat II mind könnyebbé válik... és Susannah szerint egyébként sem sok hegyel fognak találkozni. Nyílt, prériszerű vidéknek vágta neki; a behavazott, erdős hegygerincek elmaradtak. Bill szerzett neki egy elektromos járművet, amely sokkal inkább robogó volt, mint golfkocsi. Elmúltak azok a napok, amikor húzni kellett („mint egy lerobbant kipufogót”).

– Ha adsz még fél órát, akkor ezt is lecsiszolom – mondta Bill, végighúzva háromujjú acélkezét a peremen, ahol levágta a kis szekér elejét, hogy elkészítse a Ho Fat II-t.

– Nagyon köszönjük, de nem szükséges – mondta Roland. – Majd letakarjuk bőrrel.

Türelmetlen, alig várja, hogy induljunk, gondolta Susannah, és ennyi idő után miért is ne lenne? Én magam is alig várom.

– Nos, ha azt mondjátok, hogy így legyen, akkor így lesz – mondta Bill meglehetősen elszontyolodva.

– Azt hiszem, egyszerűen utálok nézni, hogy elmentek. Mikor látok megint humikat?

Erre egyikük sem válaszolt. ők sem tudták.

– Van a tetőn egy nagyon hangos sziréna – mutatott Bill a Szövetségi tetejére. – Nem tudom, miféle bajt jelentett a jelzése – talántán radioaktív szivárgást vagy támadást –, de azt tudom, hogy a hangja legalább százkeréknyire elhallatszik. Még messzebb is, ha a szél a megfelelő irányba fúj. Ha meglátom azt a fickót, aki követ titeket, vagy valamelyik, még működő mozgásérzékelő jelzi, akkor bekapcsolom. Talán meghalljátok.

– Köszönjük – mondta Roland.

– Ha autóval mennétek, könnyen leghagyhatnátok – mutatott előre Bill. – Elérhetitek a Tornyot, és még csak nem is fogjátok látni.

– Ez bizonyára így van – mondta Roland, de semmi jelét sem adta annak, hogy megváltoztatta a szándékát, és Susannah örült neki.

– Mit fogsz tenni azzal, akit az ő Vörös Apjának nevezel, ha tényleg ő parancsol a Can'-Ka No Reyben?

Roland megrázta a fejét, noha ezt a lehetőséget már megbeszélte Susannah-val. Úgy gondolta, messziről meg tudják kerülni a Tornyot, és akkor megközelíthetik azon az oldalon, amelyet nem láthat az erkélyen csapdába esett Bíbor Király. Akkor alatta is kerülhetnek az ajtóig. Természetesen nem tudhatják, hogy lehetséges-e, amíg meg nem látják a Tornyot és a körülötte elterülő vidéket.

– Nos, fakadhat víz, ha Isten is úgy akarja – szólt a robot, akit korábban Dadogós Bill néven ismertek –, legalábbis a régi nép így mondta. Talántán még látlak titeket az ösvény végén, a tisztáson, ha másutt nem. Ha a robotoknak megengedik, hogy odamenjenek. Remélem, hogy így van, mert sok olyan van, akit ismertem, és szeretnék viszontlátni.

Ez olyan szomorúan hangzott, hogy Susannah odament hozzá, fölemelte a karját, bele sem gondolva annak a képtelenségébe, hogy egy robotot akar megölelni. De a robot megölelte, ő pedig viszonzta – meglehetősen érzékenyüléssel. Bill jóvátette a Calla Bryn Sturgisből való rosszindulatú Andyt, ha másért nem, már ezért is érdemes volt megölelni. Ahogy a robotkarok körülfonták, Susannah-nak eszébe jutott, hogy Bill titániumacél karjaival akár ketté is törheti, ha úgy akarja. De nem tette. Gyengéden fogta.

– Hosszú napokat, és kellemes éjszakákat, Bill – mondta a nő. – Érezd jól magad, mindnyájan ezt kívánjuk.

– Köszönöm, asszonyom – mondta a robot, és letette. – Szeretnék kkkö-kkö-kkö – *sírt!* Fejbe csapta magát, nagyot kondult. – Szeretnék köszönetet mondani a kedvességéért. – Egy pillanatra elhallgatott.

– Kijavítottam a dadogást, igazat szólok, de ahogy már mondtam nektek, az érzelmek sem hiányoznak teljességgel belőlem.

5

Mindkettejük meglepetésére Patrick csaknem négy óra hosszan gyalogolt Susannah villanyrobogója mellett, mielőtt elfáradt és felkéredzkedett a Ho Fat II-re. Várták, hogy meghallják a kürtöt, amely figyelmezteti őket, hogy Bill látta Mordredet (vagy a Szövetségi Őrhely műszerei érzékelték), de nem hallották meg... és a szél feléjük fúj. Napnyugtára elhagyták az utolsó hófoltokat. A föld tovább laposodott, az árnyékuk hosszan kúszott előttük.

Amikor megálltak éjszakára, Roland gallyakat gyűjtött a tűzrakáshoz, és Patrick, aki elszunnyadt, felébredt annyi időre, hogy bekebelezhessen egy hárommemberes bécsi virslit babbal. (Susannah, miközben figyelte, ahogy a bab eltűnik Patrick nyelvetlen szájában, emlékeztette magát, hogy a fiú szél felőli oldalán terítse le a takaróját, amikor lehajtja fáradt fejét.) Csi és ő is lelkesen falatoztak, de Roland alig nyúlt hozzá a vacsorájához.

Amikor befejezték, Patrick fölvette a tömböt, hogy rajzoljon, de elkomorodva nézett a ceruzára, és odanyújtotta Susannah-nak. A nő tudta, mit akar; és elővette vállán lógó kis batyujából a befőttesüveget. Azért tartotta magánál, mert az üvegben volt az egyetlen ceruzahegyező, és attól félt, hogy Patrick elveszítené. Roland természetesen kihegyezhette az Eberhard-Fabereket a késével, de attól valahogy más lett volna a hegy minősége. Megdöntötte az üveget, a tenyerébe szórta a radírokat, gemkapcsokat és a keresett tárgyat. Odaadta Patricknak, aki néhány gyors csavarással kihegyezte a ceruzáját, visszaadta, és azonnal elmerült a munkájába. Susannah egy pillanatig nézte a rózsaszín

radírokat, és ismét azon tűnődött, vajon Dandelo miért bajlódott azzal, hogy levagdossa ezeket a ceruzákról. A fiút akarta kínozni? Ha ez volt a cél, nem jött be. Későbbi életében talán, amikor az ujjai és az agya közötti rejtelmes kapcsolat rozsdásodik egy kicsit (amikor tehetségének apró, de kétségtelenül ragyogó világa elmozdul), talán szüksége lesz radírra. Most még a hibáiból is ihletet merít.

A fiú nem sokáig rajzolt. Amikor Susannah látta, hogy bólogat a mappa fölött a sötétedő alkony narancsszínű ragyogásában, kivette engedelmes ujjai közül a tömböt, lefektette a koci hátuljában (hogy vízszintes legyen, az elejét rátámasztották egy kellően magas körre), betakarta bőrökkel, és megcsókolta az arcát.

Patrick álmosan kinyújtotta a kezét, és megérintette a kelést Susannah arcán. Ő megrándult, de azután állta a gyengéd érintést. A seb ismét beszáradt, de fájdalmasan lüktetett. Mostanában már a mosolygás is fáj neki. A kéz lehanyatlott, Patrick elaludt.

Felbukkantak a csillagok. Roland elbűvölten nézett föl rájuk:

– Mit láatsz? – kérdezte a nő.

– *Te* mit láatsz? – kérdezett vissza Roland.

Susannah fölnézett a ragyogó égi tájra. – Hát – kezdte –, ott van az Öreg Csillag és az Öreg Anya, de úgy tűnik, elmozdultak nyugat felé. Aztán – ó Istenem! Kezét a férfi borostás arcára tette (Roland sosem növesztett valódi szakállat, csak tüskés borostát), és elfordította a fejét. – Az nem volt ott, amikor elhagytuk a Nyugati Tenger partját, tudom, hogy nem volt ott! Az a *mi* világunkból való, Roland – Göncölszekernek hívjuk!

A férfi bólintott. – És valaha, apám legrégebbi könyvei szerint a *mi* világunk egén is itt volt. Lydia Vödrének hívták. És most ismét itt van. – A nő felé fordult, elmosolyodott. – Újabb jele az életnek és a megújulásnak. Hogy gyűlölheti a Bíbor Király, ha a csapdájából fölnéz és látja, hogy ismét ott van az égen!

6

Nem sokkal később Susannah elaludt. És álmodott.

7

*Ismét a Central Parkban van, a ragyogó, szürke ég alatt, ahonnan éppen alápilinckéznek az első hópelyhek; a karácsonyi kórus a közelben nem azt énekli, hogy „Csendes éj”, nem is azt, hogy „E gyermek volt a megígért mag”, hanem a Rizsdalt: „Legyen zöld a termésünk, Lásza amit mi látunk, Lásza ahogy zöldellünk, Come-come-commala!” Susannah lekapja a sapkáját, attól fél, hogy valamiképpen megváltozott, de még mindig azt mondja: **BOLDOG KARÁCSONYT!** És ekkor*

Susannah

(itt nincs ikre)

megnyugszik.

Körül néz, és ott áll Eddie és Jake. Vigyorognak. A fejükön nincs sapka; elvette a sapkájukat. Nála van a kettejük sapkája.

Eddie pulóverén az a felirat: ÉN NOZZ-A-LÁT ISZOM! Jake pulóverén: ÉN TAKURO SPIRITTEL JÁROK!

Ebben eddig nincs új. Mögöttük kociút vezet majdnem biztosan az Ötödik sugárútra. Rajta ajtó, olyan két méter magas, ránézésre tömör vasfából készült. A kilincs tömör arany, és egy olyan minta van rajta, amelyet a női harcos végre fölismer: két keresztbe tett ceruza. EberhardFaber #2, semmi kétség. És a radírok le vannak vágva róluk.

Eddie átnyújt egy csésze csokoládét. Maga a tökély, mit schlag, a tejszínen a szerecsendió könnyű pora. – Tessék – mondja a fiú –, hoztam neked forró csokoládét.

A nő nem törődik a csokoládéval. Az ajtót bámulja. – Ez olyan, mint amit a parton láttunk, ugye? – kérdezi.

– Igen – feleli Eddie.

– Nem – válaszolja ugyanakkor Jake.

– Rá fogsz jönni – mondják együtt, és vidáman összevigyorognak.

Susannah elmegy mellettük. Az ajtókra, amelyeken Roland elhívta őket, azt írták: a FOGOLY, az ÁRNYAK HÖLGYE, és a LÖKDÖSŐ. Ezen az ajtón ez van:

Alatta pedig:

A MŰVÉS Z

Visszafordul a fiúk felé, de eltűntek.

A Central Park is eltűnt.

Lud romjait látja a puszta földeken.

Hideg, csípős szellő hoz négy suttogó szót: – Mindjárt elfogy az idő... siess...

8

Páni félelemmel ébredt, arra gondolt: El kell hagynom... és jobb, ha megteszem, még mielőtt meglátnám a Setét Tornyt a látóhatáron. De hova mehetnék? És hogyan hagyhatnám ott, amikor szembe kell néznie Mordreddel és a Bíbor Királlyal, és nincs más segítsége, mint Patrick?

Ez a gondolat elvezetett a keserű bizonyosságig: leszámolás esetén Csi, mondhatni, értékesebb segítség Rolandnak, mint Patrick. A szörmókus nem egy alkalommal bizonyította bátorságát, kiérdemelte volna a fegyverviselő harcos nevet, ha van fegyvere, és keze a használathoz. Patrick viszont... Patrick egy... hát, ceruzaviselő. Gyorsabb, mint a villám, de az ember nem sok kárt tehet egy Eberhard-Faberrel, hacsak nem nagyon-nagyon hegyes.

Felült. Roland, aki az ő kis robogójára támaszkodva örködött, nem vette észre. A nő *nem is akarta*, hogy észrevegye. Az kérdésekhez vezetett volna. Visszafeküdt, magára tekerte a bőröket, és az első közös vadászatukra gondolt. Emlékezett, miként kanyarodott el az egyéves bika, egyenesen feléje, és ő hogyan fejezte le az Orizával. Emlékezett rá, hogyan füttyült a tányér, ahogy átment az alján a Patrick hegyezőjére emlékeztető apró sípon a jeges levegő. Úgy vélte, az elméje igyekszik valami kapcsolatot találni, de túlságosan fáradt volt ahhoz, hogy kitalálja, mi lehet az. Az is lehet, hogy túlságosan erőlködik. De ha így van is, mit tehet?

Legalább egy dolgot tudott a Calla Bryn Sturgisben töltött időből. Az ajtó szimbólumai azt jelentik: MEGFEJTHETETLEN.

Mindjárt elfogy az idő! Siess!

Másnap kezdődött a sírás.

9

Még mindig rengeteg bokor volt mindenfelé, amelyek mögé elvonulhatott, ha könnyíteni akart magán (és elsírni a könnyeit, ha nem tudta visszatartani őket), de a táj egyre nyíltabb és laposabb lett. Amikor a második teljes napot töltötték úton, déltájt Susannah meglátott valamit. Először azt gondolta, felhőárnyékok vonulnak előttük a távolban, csak hogy az ég tiszta kék volt. Azután a nagy sötét foltok

kezdték nagyon nem felhő módjára mozogni. Elakadt a lélegzete, megállította kis elektromos robogóját.

– Roland! – mondta. – Az ott egy bölénycsorda, vagy bivalyok! Ez holtbiztos!

– Azt mondod? – kérdezte Roland lanyha érdeklődéssel. – Mi bannoknak hívtuk a régi időkben. Jókora csorda.

Patrick fölállt a Ho Fat II-n, és vadul rajzolt. Változtatott a ceruza fogásán, most a tenyerébe fogta a sárga rudacskát, és árnyékolta a hegyével. A nő szinte érezte az állatok fölött gomolygó por szagát, ahogy a fiú nekilátott az árnyékolásnak. Bár Susannah-nak úgy tűnt, hogy Patrick öt-tíz mérfölddel közelebb hozta a csordát a valóságosnál. Hacsak a fiú látása nem jóval élesebb az övéénél. Ami nagyon is lehetséges. Mindenesetre az ő szeme is alkalmazkodott, mert jobban látta az állatokat. Nagy, bozontos fejüket. Még fekete szemüket is.

– Amerikában csaknem száz éve nem láttak ekkora csordát – mondta.

– Valóban? – A férfi hangjában még mindig nem volt több udvarias érdeklődésnél. – Itt viszont rengeteg van belőlük, annyit mondhatok. Ha egy kisebb csoportjuk pisztolylövésnyi távolságba kerül, elejthetünk párat. Igazán ennél valami friss húst, ami nem szarvas. És te?

A nő hagyta, hogy a mosolya válaszoljon. Roland visszamosolygott. Susannah-nak ismét eszébe jutott, hogy hamarosan nem látja többé ezt az embert, akiről azt hitte, hogy délibáb, vagy démon, míg rá nem jött, hogy *an tet* és *dan-dinh*. Eddie halott, Jake halott, hamarosan Gileádi Rolandot sem látja többé. Meghal-e ő is vajon? Hát ő – Susannah?

Felnézett a nap ragyogásába, azt akarta, hogy téves okot tulajdonítson a könnyeinek a férfin, ha véletlenül észrevénné. Tovább vándoroltak délkeleti irányba, a hatalmas ürességben, az egyre erősödő lüktetésben, amelyet a Torony, minden világ és idő tengelye bocsátott ki magából.

Bum-bum-bum.

Commala-come-come, az útnak csaknem vége. Aznap este Susannah vállalta az első őrséget. Éjfélkor fölébresztette Rolandot.

– Azt hiszem, valahol itt van – mondta, és északnyugat felé mutatott. Nem kellett részleteznie; csakis Mordredről lehetett szó. Mindenki más eltűnt. – Jól vigyázz.

– Vigyázok – felelte a férfi. – És ha lövést hallasz, jól *ébredj föl*. És gyorsan.

– Számíthatsz rám – felelte a nő, majd ledőlt a száraz téli fűre a Ho Fat II mögött. Először nem hitte, hogy képes lesz elaludni; még mindig zaklatott volt a közelben lappangó ellenségtől. Mégis elaludt. És álmodott.

10

A második éjszaka álma hasonlított és különbözött az elsőtől. A fő elemek ugyanazok voltak: a Central Park, a sötét ég, a hópelyhek, a kórus hangjai (ezúttal a „Gyere, menjünk együtt” című régi dalt énekelték), Jake (ÉN TAKURO SPIRITTEL JÁROK) és Eddie (ez alkalommal KLIKK! EZ SHINNARO KAMERA! feliratos pulóverben). Van nála forró csokoládé, de nem kínálja. Nem csupán az arcukon láthatja az aggodalmat, de feszült testtartásukon is. Ez a fő különbség ebben az álomban: valamit látni vagy tenni kell, vagy mindkettőt. Akármi is az, tőle várták, hogy meglássa, vagy megtegye mostanra, de ő késlekedett.

Elég ijesztő kérdés jutott az eszébe: lehet, hogy szándékosan késlekedett? Van itt valami, amivel nem kíván megküzdeni? Lehet, hogy a Setét Torony próbálkozik a kapcsolatteremtéssel? Ez hülyeség – végtére is, azok az emberek, akiket lát, csupán vágyainak képei; halottak! Eddie-t golyó ölte meg, Jake-et egy autó – az egyiket ebben a világban, a másikat a Kulcs-Világban, ahol a tréfa, az tréfa, és amit megtegyek, az úgy is maradt (muszáj úgy maradnia, mert az idő csak egy irányban

fut), Stephen King pedig a poeta laureatusuk.

Ennek ellenére sem tagadhatja le azt a pillantást, azt a rémült pillantásukat, amely azt üzeni: Nálad van, Suze – nálad van, amit meg akarunk mutatni neked, nálad van az, amiről tudnod kell. Hagyod kicsúszni a kezedből? Ez a negyedik negyed. A negyedik negyed, és az óra folyamatosan ketyeg, muszáj neki folyamatosan ketyegnie, mert nincs több időkéreced. Sietned kell... sietned...

11

Rémült hördüléssel, hirtelen ébredt. Közel volt a hajnal. Megtörölte a homlokát, és érezte, hogy nedves a verejtéktől.

Mit akarsz tudatni velem, Eddie? Mi az, amit tudnom kell?

Erre a kérdésre nem volt válasz. Hogyan is lett volna? *Miszta Dean meghótt*, gondolta, és visszafeküdt. Így feküdt még egy órán át, de nem tudott elaludni.

12

A Ho Fat I-hez hasonlóan a Ho Fat II-nek is volt fogantyúja, de ellentétben a Ho Fat I-el, ezek állíthatóak voltak. Amikor Patrick gyalogolni akart, a fogantyúkat széthúzták, az egyiket Roland fogta, a másikat a fiú. Amikor Patrick a kocsira szállt, Roland összetolta a két fogantyút, és egymaga vontatta a járművet.

Délben megálltak enni. Amikor végeztek, Patrik bemászott a Ho Fat II hátuljába, hogy szundítson egyet. Roland megvárta, hogy a fiú (mindig így gondoltak rá, függetlenül a korától) szuszogni kezdjen, majd a nőhöz fordult.

– Mi gyötör, Susannah? Szeretném, ha elmondanád. Szeretném, ha úgy mondanád el, mint a *dan-dinh*-ednek, még akkor is, ha nincs többé *tet*, és én nem vagyok többé a *dinh*-ed. – Elmosolyodott. Ez a mosoly a nő szívébe hasított, és nem tudta visszatartani a könnyeit. Sem az igazságot.

– Ha még akkor is veled leszek, Roland, amikor megpillantod a Tornyt, akkor a dolgok rosszra fordulnak.

– Mennyire *rosszra*? – kérdezte a harcos.

A nő csak a fejét rázta és még jobban zokogott. – Egy ajtónak kell itt lennie. Ez a Megfejtetlen Ajtó. De nem tudom, hogyan találjam meg! Eddie és Jake eljött hozzám az álmaimban, és azt mondták, hogy tudom – a szemükkel sugallták –, de én nem tudom. *Esküszöm!*

A harcos átkarolta, fölemelte, megcsókolta a halántékát. A nő szája sarkában lüktetett és égett a kelés. Nem vérzett, de megint növekedett.

– Legyen hát, ahogy lennie kell – mondta a harcos, amint valaha az anyjától hallotta. – Legyen, ahogy lennie kell, csitt, hadd működjön a *ka*.

– Azt mondtad, kiértünk a hatóköréből.

A férfi ringatta a karjában, ringatta, és ez jólesett. Vigasztaló volt. – Tévedtem – mondta. – Ahogy te is tudod.

13

A harmadik éjszakán Susannah-ra esett az első őrség. Éppen hátranézett északnyugat felé a Torony út mentén, amikor egy kéz markolta meg a vállát. A rettegés úgy vágódott be az elméjébe, ahogy a bohóc pattan elő a dobozból. Megpördült,

(ő van mögöttem, édes Istenem, Mordred mögém került pók alakjában!)

keze lecsapott a pisztolyra, és kirántotta az övéből.

Patrick hátrahökölt, az arca megnyúlt a rettegéstől, a kezét maga elé emelte. Ha kiált, bizonyára

fölébreszti Rolandot, és akkor minden másképp történhetett volna. De Susannah ahhoz is rémült volt, hogy kiáltson. Csak egy nyikkanás jött ki a torkán.

Helyére lökte a pisztolyt, megmutatta a fiúnak üres kezét, azután magához húzta és átölelte. Patrick eleinte merev volt – még mindig félt –, de kis idő múlva ellazult.

– Mi baj, drágám? – kérdezte Susannah *sotto voce*. Azután akaratlanul ugyanazt a kérdést tette föl Patricknak, amit Roland szegezett neki. – Mi gyötör?

A fiú elhúzódott tőle, és észak felé mutatott. Susannah egy pillanatig nem értette, azután meglátta a táncoló-cikázó narancsszín fényeket. Úgy becsülte, hogy ötmérföldnyire vannak, és el se bírta hinni, hogy eddig nem figyelt fel rájuk.

Még mindig halkán beszélt, hogy ne ébressze föl Rolandot: – Azok csak lidércfények, drágám, nem bánthatnak. Roland koboldnak hívja őket. Olyasfélék, mint Szent Elmo tüze, vagy valami ilyesmi.

De a fiú tétova tekintetéből kiolvashatta, hogy fogalma sincs róla, mi az a Szent Elmo tüze. Így hát még egyszer elmondta neki, hogy nem bánthatják, és csakugyan, a koboldok nem jöttek közelebb. Ahogy Susannah visszanézett rájuk, táncolva távolodni kezdtek, és a többségük hamarosan eltűnt. Talán a gondolatával űzte el őket. Valaha kinevette volna magát az ilyen ötletekért, de ma már nem.

Patrick kezdett megnyugodni.

– Miért nem fekszel le, drágám? Szükséged van a Pihenésre. – Neki is szüksége volt rá, de félt is tőle. Hamarosan fölébreszti Rolandot, lefekszik aludni, és megjön az álom. Jake és Eddie kísértete rá fog nézni, és még idegesebbek lesznek. Azt akarják, hogy tudjon valamit, amit nem tud, nem tudhat.

Patrick a fejét rázta.

– Nem vagy álmos?

Ismét a fejét rázta.

– Akkor miért nem rajzolsz egy kicsit? – A rajzolás mindig megnyugtatta a fiút.

Patrick elmosolyodott, bólintott, és azonnal elment a Ho Fathoz a használatban levő rajztömbjéért. Nagyokat lépett, eltúlzott óvatossággal, nehogy fölébressze Rolandot. Susannah mosolygott. Patrick mindig hajlandó volt rajzolni; a nő sejtése szerint többek között az a tudat tarthatta életben Dandelo kunyhójának pincéjében, hogy a rohadt vén szarházi időnként ad neki rajztömböt és ceruzát. Ugyanolyan drogos volt, mint Eddie a legrosszabb formájában, gondolta a nő, csak Patrick drogja egy vékony grafitszál.

Leült, rajzolni kezdett. Susannah folytatta az örködést, de hamarosan különös bizsergést érzett az egész testében, mintha valaki figyelné. Arra gondolt, ismét Mordred az, azután elmosolyodott (ami fájt; a kelés ismét hízott, mostanában ezt tette). Nem Mordred volt az; Patrick. Őt figyelte.

Őt rajzolta.

Csendesen ült csaknem húsz percig, azután győzött a kíváncsiság. Patricknak húsz perc elég lett volna, hogy megrajzolja a Mona Lisát, és ráadásul odakanyarította volna mellé a Szent Pál-székesegyházat. A bizsergés nagyon *különös* volt; nem annyira szellemi, mint inkább testi érzés.

Odament hozzá, ám Patrick szokatlan féltékenységgel a melléhez szorította a tömböt. Ugyanakkor akarta is, hogy a nő lássa; a szeméből ki lehetett olvasni. Szinte szerelmes pillantás ült benne, de Susannah úgy vélte, hogy a fiú a rajzába szerelmes.

– Gyerünk már, mézecsém! – nógatta, és az egyik kezét rátette a tömbre. De nem rángatta ki a kezéből, még akkor sem tette volna meg, ha Patrick akarja. A fiú a művész; övé a döntés, hogy meg akarja-e mutatni a munkáját. – Kérem.

Patrick még egy pillanatig magához szorította a tömböt. Azután – féltéken, rá sem pillantva Susannahra – odanyújtotta. A nő átvette, és lenézett magára. Elakadt a lélegzete, olyan jó kép volt. A nagy szem. A magas járomcsontok, amelyeket az apja úgy hívott: „Azok az etiópiai drágakövek.” A telt

száj, amelyet Eddie annyira szeretett csókolgatni. Ő maga volt az, ő maga, mintha élne... de *több* is volt saját magánál. Sose gondolta volna, hogy a szerelem ilyen leplezetlenül világíthasson a ceruzavonásokból, pedig ebben itt volt a szerelem, de úgy ám: a fiú szerelme a nő iránt, aki megmentette, kihúzta a sötét lyukból, ahol máskülönben elpusztult volna. Szerelem az anya, szerelem az asszony iránt.

– Patrick, ez csodálatos! – mondta.

A fiú aggódalmasan nézett rá. Kétkedve. Igazán? A szeme ezt kérdezte, és Susannah rájött, hogy csak ő – a szegény, vágyakozó Patrick, aki egész életében együtt élt ezzel a képességgel, így természetesnek vette – kételkedhet abban az egyszerű szépségben, amelyet létrehozott. A *rajzolás* tette boldoggá; ennyit mindig tudott. Hogy a képei *másokat* is boldoggá tesznek... ehhez még hozzá kellett szoknia. Susannah ismét azon tűnődött, mennyi ideig tartotta fogságban Dandelo, és egyáltalán hogy kaparintotta meg a vén gazember. Úgy vélte, sosem fogja megtudni. De nagyon fontosnak tűnt, hogy meggyőzze a fiút az érdeméről.

– Igen! – mondta. – Igen, csodálatos. Nagyszerű művész vagy, Patrick. Ha csak ránézek erre, máris örülök.

Ez alkalommal elfelejtette összeszorítani a fogát, és ez a mosoly nyelv nélkül is olyan csodálatos volt, hogy Susannah majd' megette érte. Olyan csekélynek, ostobának tündek mellette az ő félelmei és aggodalmai.

– Megtarthatom?

Patrick buzgón bólogatott. Egyik kezével tépő mozdulatot tett, azután a nőre mutatott. *Igen! Tépd csak ki! Tedd el! Tartsd meg!*

Susannah ki akarta tépni, de megállt a keze. A fiú szerelme (és ceruzája) megszépítette. Az egyetlen, ami elrontotta ezt a szépséget, a fekete folt volt a szája mellett. Patrick felé fordította a rajzot, megütögette a kelést, azután megérintette a saját arcát. És megrándult. A legkisebb érintés is fájt. – Ez az egyetlen pocsékság – mondta.

A fiú vállat vont, a válláig emelte a tenyerét. A nő elnevette magát. Valamilyen régi filmből jutott eszébe egy mondat: *Azt festem, amit látok.*

Csakhogy ez nem festmény volt. Susannah váratlanul arra gondolt, hogy Patrick elintézhethé azt a rohadó, csúf, fájdalmas dolgot. Legalábbis a papíron.

Akkor az ikrem lesz, gondolta szeretettel. A jobbik felem; a csinos ikernő...

Hirtelen megértette...

Mindent? *Mindent* megértett?

Igen, gondolta sokkal később. Nem olyan kiforrott módon, ahogy az ember leírja – ha $a+b=c$, akkor $c-b=a$ és $c-a=b$ –, de igen, mindent megértett. Ösztönösen. Nem csoda, hogy az álom-Eddie és az álomJake türelmetlen, hiszen ez olyan nyilvánvaló!

Patrick *lerajzolta* őt.

Nem ez volt az első eset, hogy lerajzolták.

Roland lerajzolta őt a saját világának... varázslattal. Eddie lerajzolta magának szerelemmel.

Jake szeretettel.

Jóságos Isten, olyan sok időt töltött itt, olyan sok mindenen ment át, anélkül hogy tudná, mit jelent a *ka-tet*? A *ka-tet* a család neve.

A *ka-tet* a szeretet.

Egy kép *lerajzolásához* ceruza vagy rajzszén kell.

A rajzolás ugyanakkor bűvölet, kényszer, folyamat. *Hogy valakit kiemeljünk önmagából.*

A *rajzolókhöz* ment el Detta, hogy megvalósítsa önmagát.

Patrick, a nyelvetlen kamasz lángész eltévedt a vadonban. Elveszett a rajzai között. És most? Most? *Most ő az én spécim*, gondolta Susanna/Odetta/Detta, és a táskájába nyúlt a befőttesüvegért, miközben pontosan tudta, mit fog tenni, és miért.

Amikor visszaadta a tömböt anélkül, hogy kitépte volna belőle azt a lapot, amely őt ábrázolta, Patrick nagyon csalódottnak látszott.

– Nem, nem! mondta Susannah (a többiek hangján is). Csak van valami, amit megtehetnél, mielőtt elteszem magamnak a szépségemet, a drágámat, a gyönyörűmet, hogy örökre megtartsam és tudjam, jártam ebben a mikorban és ebben a holban.

Odanyújtott egyet a rózsaszín gumidarabokból, amelyekről már tudta, miért vágta le Dandelo. Megvolt rá az oka.

Patrick átvette, azután összevont szemöldökkel forgatta az ujjai között, mint aki még sosem látott effélét. Susannah biztos volt benne, hogy már találkozott vele, de vajon hány éve? Vajon milyen közel járhatott ahhoz, hogy egyszer s mindenkorra elintézzé kínzóját? És Dandelo vajon miért nem ölte meg? *Mert, amikor elvette tőle a rádiókat, azt hitte, biztonságban van*, gondolta Susannah.

Patrick meglepetten nézett rá. Izgatott lett...

Susannah leült mellé, és megmutatta a rajz kényes pontját. Azután óvatosan megfogta Patrick csuklóját, és a papír felé húzta. A fiú először ellenállt, azután hagyta, hogy a keze, ujjai között a rózsaszínű gumidarabkával, közeledjen a rajzhoz.

A nő a földet borító árnyékre gondolt, amely egyáltalán nem volt árnyék, hanem hatalmas, bozontos fenevadak csordája, amelyeket Roland bannoknak nevezett. Arra gondolt, hogy érezte a por szagát, amikor Patrick rajzolni kezdte a port. Azután arra gondolt, hogy Patrick közelebb hozta a csordát, mint amilyen messze a valóságban volt (művészi szabadság, szavunk se lehet), mire mintha csakugyan közelebb jöttek volna. Azt hitte, hogy a szeme alkalmazkodott, és most csodálkozott saját ostobaságán. Mintha a szem úgy alkalmazkodhatna a távolsághoz, mint a sötétséghez!

Nem, Patrick közelebb hozta őket. Azáltal, hogy közelebb rajzolta őket.

Amikor a rádió tartó kéz már majdnem megérintette a papírt, Susannah elvette a saját kezét. Valamiért bizonyos volt benne, hogy Patricknak egyedül kell dolgoznia. Ujjait föl-alá mozgatva megmutatta, mit kíván. A fiú nem értette. A nő megismételte a mozdulatot, azután a telt alsó ajka mellett éktelenkedő kelésre mutatott.

– Tüntesd el, Patrick! – mondta, és meglepte hangjának határozottsága. – Csúnya, tüntesd el! – Megismételte a dörgölő mozdulatot a levegőben. – Rádirozd ki!

Ez alkalommal megértette. Látszott a szeme ragyogásán. Felmutatta a gumidarabot. Tiszta rózsaszín volt, egyetlen grafitfolt sem szennyezte. Patrick a nőre nézett, felvonta a szemöldökét, mintha azt kérdezné, biztos-e benne.

Susannah bólintott.

Patrick leengedte a rádió a kelésre és, eleinte bátortalanul, dörgölni kezdte a papírt. Amikor meglátta, mi történik, lelkesebben dolgozott.

Ugyanazt a különös bizsergést érezte, de amikor a fiú rajzolt, ez kiterjedt az egész testére. Most csak egyetlen helyen jelentkezett: a szája jobb sarkában. Ahogy Patrick letette a rádió, a bizsergés mély, elviselhetetlen viszketésbe ment át. Susannah mindkét kezével belemarkolt a porba, hogy ne kapjon oda, és ne kezdje eszelősen vakarni, nem törődve azzal, hogy feltépi, és lucskosra áztatja vérével szarvasbőr ingét.

Még néhány másodperc és vége, vége kell, hogy legyen, ó, édes Istenem LEGYEN MÁR VÉGE...

Patrick láthatóan megfélekedett róla. A képét nézte, lelógó haja árnyékba borította az arcát, ő pedig tökéletesen elmerült új játéka próbálgatásában. Finoman radírozott... aztán kicsit keményebben (a viszketés erősödött)... azután ismét puhábban. Susannah visítani tudott volna, mert az egész teste viszketett. Ott égett a nagyagyban, szúnyogfelhőként vibrált szemének nedves felszínén, ott reszketett kőkemény mellbimbójának hegyében.

Sikoltani fogok, nem tehetek róla, muszáj sikoltanom...

Már éppen beszívta a levegőt, hogy elsikoltsa magát, amikor a viszketés hirtelen abbamaradt. A fájdalom is eltűnt. A szájához emelte a kezét, azután habozni kezdett.

Nem merem.

Hát pedig jobb, ha mered!, felelte felháborodottan Detta. *Olyan dógok után, amékeken átmentél – amékeken átmentünk legyék benned elég kurázsi, hogy meglapogassad a saját pofázmányodat, te beszari szuka!*

Az ujjai megérkeztek a bőrhöz. A sima bőrhöz. A kelés, amely annyira zavarta Mennykőcsapás óta, eltűnt. Azt is tudta, ha egy tócsa sima vizében megnézné magát, még egy heget sem találna a helyén.

15

Patrick még egy keveset dolgozott – először a radírral, azután a ceruzával, majd ismét a radírral –, de Susannah nem érzett viszketést, még enyhe bizsergést sem. Olyan volt, mintha egy kritikus pont után az érzékek egyszerűen abbamaradtak volna. Ugyan hány éves lehetett Patrick, amikor Dandelo levágta az összes ceruza radírját? Négy? Hat? Mindenesetre fiatal. Őszintén meglepődött, amikor Susannah megmutatta neki az egyik radírt, ám amikor dolgozni kezdett vele, úgy kezelte, mint régi ismerőst.

Talán olyan ez, mint a biciklizés, gondolta Susannah. *Ha egyszer megtanultad, sose felejtet el.*

Olyan türelmesen várakozott, ahogy csak bírt és őt, nagyon hosszú perc múlva türelme rózsát termett. Patrick mosolyogva megfordította a rajztömböt, és Megmutatta a képet. Tökéletesen eltüntette a kelést, azután halványan besatírozta a helyét, amíg ugyanolyan lett, mint az arc többi része. Gondosan lesöpört a rajzról minden gumimorzsát.

– Nagyon szép – mondta a nő, ami elég sovány dicséret egy lángelme művére.

Így hát előrehajolt, átkarolta a fiút, és szájon csókolta. – Patrick, ez gyönyörű!

A fiúnak olyan hirtelenséggel és olyan erővel szökött a fejébe a vér, hogy Susannah először megijedt, mert az jutott eszébe, hogy fiatalsága ellenére nem fog-e agyvérzést kapni. De a fiú mosolygott, egyik kezével a tömböt nyújtotta, a másikkal ismét a tépés mozdulatát utánozta. Azt akarta, hogy eltegye. Azt akarta, hogy nála legyen.

Susannah nagyon óvatosan tépte ki a lapot, agyának valamely sötét zugában azon rágódott, mi történne, ha elszakítaná a lapot – elszakítaná *saját magát* – a kellős közepén. Közben megfigyelte, hogy a fiú arcán nincs sem meglepetés, sem döbbenet, sem félelem. Látnia kellett a kelést a szája mellett, mert ez az ocsmányság uralta az arcát egész ismeretségük alatt, és a fiú már-már fényképszerű pontossággal tudott rajzolni. Most pedig eltűnt – tapogató ujjai megerősítették –, Patrick arcán mégsem látszik érzélem. A következtetés teljesen világos. Amikor kiradírozta a rajzáról, a saját elméjéből és emlékezetéből is eltüntette.

– Patrick!

A fiú mosolyogva nézett rá. Boldog volt attól, hogy a nő boldog. És Susannah nagyon boldog volt. Az a tény, hogy ugyanakkor halálra volt rémülve, mit sem változtatott ezen.

– Rajzolnál nekem valami mást is?

Bólintott. Egy jelet tett a tömbre, azután Susannah felé fordította, hogy láthassa:

A nő egy pillanatig a kérdőjelet bámulta, azután a fiút. Láta, hogy szorosán markolja a csodálatos új játékot, a radírt.

– Olyasmit kéne rajzolnod, ami nincs.

A fiú meglepetten félrehajtotta a fejét. A nő elmosolyodott, noha majd' kiugrott a szíve – Csi néz így néha, amikor nem száz százalékgig biztos benne, hogy mit akarnak tőle.

Ne aggódj, elmondom.

És meg is tette, nagyon lelkiismeretesen. Patrick figyelt. Egyszer aztán Roland is meghallotta Susannah hangját, és fölkel. Odament, ránézett a hamvadó tábortűz halványrőt fényében, már fordult volna el, amikor megmerevedett, a szeme tágra nyílt. Addig a pillanatig Susannah nem volt biztos benne, hogy Roland látja-e azt, ami nincs többé. Olyan erősnek hitte Patrick varázslatát, hogy az még a harcos emlékezetéből is kitörölheti, ami ott volt.

– Susannah, az arcod! Mi történt a...

– Hallgass, Roland, ha szeretsz.

A harcos elhallgatott. Susannah ismét Patrick felé fordult, halkán, de határozottan beszélni kezdett. Patrick figyelt, és a nő látta, ahogy kigyúl a szemében a megértés fénye.

Roland kérés nélkül megrakta a tüzet. Kis táboruk felragyogott a csillagok alatt.

Hogy a papírral takarékoskodjon, Patrick a kérdőjeltől balra felírta a kérdést:

Milyen magas?

Susannah megfogta Roland könyökét, és Patrick elé állította. A harcos száznyolcvannyolc centi magas volt. Susannah fölvetette magát vele, aztán körülbelül nyolc centiméterrel Roland feje fölé emelte a kezét. Patrick mosolyogva bólintott.

– Figyelj csak, valaminek lennie kell rajta! – mondta, és elvett felhalmozott tüzelőjükből egy ágat. A térdén kettétörte, így az egyik vége hegyes lett. Emlékezett a jelképekre, de jobb lenne, ha nem gondolkozna rajtuk túl sokat. Tökéletesnek kell lenniük, különben az ajtó, amelyet a fiúval akar készíttetni, máshová viszi, mint ahova igyekszik, vagy egyáltalán ki se nyílik. Éppen ezért, amikor rajzolni kezdett a tábortűz mellett a hamus földre, olyan gyorsan csinálta, ahogy Patrick tette volna, még annyi időre sem állt meg, hogy megnézze őket. Mert ha akár egyet is ellenőriz, nem állja meg, mindet végignézi, és ha lát valamit, amit hibásnak vél, a bizonytalanság úgy előnti, mint a betegség. Detta – a fensőbbes, csúnyaszájú Detta, aki nemegyszer bizonyult a megmentőjének – a helyére léphetett volna, hogy befejezze a munkát, de erre nem számíthatott. A szíve legmélyén még mindig nem bízott eléggé Dettában, hogy nem rüg-e fel mindent a legfontosabb pillanatban, kizárólag azért, mert fekete örömét leli benne. Rolandban sem bízhatott feltétlenül, mert ő itt akarja tartani, noha maga sem érti, miért.

Így hát sebesen rajzolt a hamus földre, nem nézett vissza, és a jelképek előkanyarogtak rögtönzött irónja alól:

– Megfejthetetlen – suttogta Roland. – Susannah... mi... hogyan...

– Csitt! – ismételte a nő.

Patrick a papír fölé hajolt, és rajzolni kezdett.

Susannah egyfolytában az ajtót kereste, de a tűzfény nagyon csekély területet világított meg, miután Roland hagyta leégni. A kör kicsi volt, legalábbis a préri végtelen sötétjéhez képest. Semmit nem

látott.

Amikor Roland felé fordult, látta a szemében a kimondatlan kérdést, így hát, miközben Patrick tovább dolgozott, megmutatta neki az arcképet. Megmutatta a helyet, ahol a kelés volt. Roland közel hajolt a papírhoz, és végül felfedezte a radírnymokat. Patrick nagyon ravaszul rejtette el őket, és Roland is csak a lehető legtüzetesebb vizsgálattal bukkanhatott rájuk. Olyan volt, mint régi csapat keresni, amelyet napokig áztatott az eső.

– Nem csoda, hogy az öregember levágta a rádiókat – mondta, és visszaadta a képet.

– Én is erre gondoltam.

Susannah innen rugaszkodott el, amikor megtette egyetlen igazi, ösztönös ugrását: ha Patrick képes (legalábbis ebben a világban) eltüntetni valamit radírozással, akkor teremthet is rajzolással. Amikor megemlítette a bannokcsordát, amely rejtélyesen közelebb került, Roland úgy dörgölte a homlokát, mint akinek súlyos fejfájása van.

– Látnom kellett volna. Arra is rá kellett volna jönnöm, hogy ez mit jelent. Susannah, kezdek öregedni. A nő elengedte a füle mellett – nem először hallotta –, és mesélt az álmairól, Eddie-ről, Jake-ről, vigyázva, hogy ne hagyja ki a pulóvereken szereplő cégneveket, a karácsonyi kórust, a forró csokoládét, a tekintetükben növekedő riadalmat, ahogy teltek az éjszakák, és Susannah még mindig nem értette, mit is jelent az álom, amelyet azért küldtek, hogy utat mutasson neki.

– Miért nem említetted ezeket az álmokat korábban? – kérdezte Roland. – Miért nem kértél tanácsot, hogy értelmezhesd őket?

Susannah merőn nézett rá, és arra gondolt, hogy helyesen cselekedett, amikor nem kérte a segítségét. Igen, így van, akárhogy fáj is ez a harcosnak. – Már két embert veszítettél. Arra vágysz, hogy engem is elveszíts?

A férfi elvörösödött. Még a tűzfénynél is látszott. – Rosszat beszélsz rólam, Susannah, és még rosszabbat gondolsz.

– Meglehet – felelte ő. – Ha így van, akkor sajnálom. Magam sem tudom, mit akarok. Egy részem szeretné látni a Tornyt, ezt te is tudod. Egy részem majd' megvész ezért. És még ha Patrick rajzának sikerül is létrehoznia a Megfejthetetlen Ajtót, és én ki tudom nyitni, akkor sem a valódi világra nyílik. Ezt jelentik a feliratok a pulóvereken, ebben biztos vagyok.

– Nem szabad így gondolkodnod – mondta Roland. – Úgy vélem, a valóság ritkán fekete vagy fehér, igen vagy nem.

Patrick huhogott, és mindketten odanéztek. Fölemelte a tömböt és feléjük fordította, így láthatták, mit rajzolt. Tökéletes kép a Megfejthetetlen Ajtóról, gondolta Susannah. Azt írta rá: A MŰVÉSZ, és a kilincs tömör, ragyogó fémből készült – bár nem keresztbe tett ceruzák díszítették –, de ez rendben volt így. Susannah nem bajlódott azzal, hogy elmondjon a fiúnak olyan dolgokat, amelyekről csak ő lett jobb és bölcsebb.

Mindent megtettek, épp csak térképet nem rajzoltak, gondolta. Miért olyan rohadt nehéz minden, olyan rohadtul

(riddle-de-dum)

rejtelmes, és tudta, hogy ez olyan kérdés, amire sosem fog kielégítő választ kapni... legfeljebb annyit, hogy ilyenek az emberi kapcsolatok. A válaszok, amelyek igazán számítanak, sosem érkeznek könnyen.

Patrick ismét huhogott. Ez alkalommal mintha kérdezett volna valamit. A nő ráeszmélt, hogy a fiú majd' meghal az aggodalomtól. Érthető: most teljesítette első megbízatását, és tudni akarja, hogy a *patrono d'arte* mit gondol.

– Ez nagyszerű, Patrick! Bámulatos!

– Igen helyeselt Roland, amikor átvette a tömböt. Az ajtó pontosan úgy festett, mint azok, amelyeket a Nyugati Tenger partján látott, lázasan tántorogva és haldokolva a homárszörnyek mérges harapásától. Mintha ez a szegény, nyelvetlen teremtmény belelátott volna a fejébe, ahol egy igazi képet látott arról az ajtóról – egy fottergrafot.

Susannah közben kétségbeesetten keresgélt. Amikor a kezén csúszva el akarta hagyni a tűz fénykörét, Rolandnak kellett éles hangon visszahívni, emlékeztetve őt, hogy Mordred odakint lehet valahol, és a sötétség az ő barátja.

Bármilyen türelmetlen volt, a nő visszahátrált a fénykör határától. Nagyon jól emlékezett rá, mi lett Mordred testi anyjával, és milyen gyorsan történt a dolog. Mégis csaknem fizikai fájdalmat okozott neki a visszavonulás. Roland azt mondta, arra számít, hogy a következő nap estéjén pillantják meg először a Setét Toronyt. Ha akkor még velük lesz, ha velük együtt látja meg, akkor a Torony ereje elsöpörheti az övét. Ez a glammer. Most még adva van a választás lehetősége az ajtó és a Torony között, és tudta, hogy most még az ajtót választaná. De ahogy közelebb kerülnek, és a Torony ereje megnő, a lüktetése mélyebb, csábítóbb lesz, a hangok egyre édesebben énekelnek, már sokkal nehezebb lesz az ajtót választani.

– Nem látom! – mondta kétségbeesetten. – Talán tévedtem. Talán nem is létezik ez az átkozott ajtó. Ó, Roland...

– Nem hinném, hogy tévedtél volna – felelte Roland érezhető kelletlenséggel, annak az embernek a hangján, akinek elvégzendő feladata vagy törlesztendő adóssága van. És elismerte, hogy adósa ennek a nőnek, akit a nyakánál fogva rángatott át ebbe a világba, ahol az megtanulta az ölés művészetét, szerelembe esett, majd megözvegyült. Talán nem ragadta el ide, ahol a gyász lett az osztályrésze? Ha ezt jóváteheti, akkor kötelessége megtenni. Vágya, hogy itt tartsa – és ezzel a nő életét kockáztassa – merő önzés, méltatlan mindenhez, amit tanult.

Ami ennél is fontosabb, méltatlan ahhoz, hogy mennyire szereti és tiszteli őt. Ami megmaradt a szívéből, azt összetörte a gondolat, hogy búcsút kell tőle vennie, utolsó tagjától különös és csodálatos *ka-tet*-jének, de ha a nőnek ez a kívánsága, ez az, amire szüksége van, akkor engednie kell. És úgy gondolta, meg is tudja tenni, mert látott valamit a fiatalember képén, amit Susannah nem vett észre. Nem olyasmit, ami rajta van; olyasmit, ami nincs rajta.

– Nézd csak – mondta gyengéden, és odamutatta a képet. – Látod, Susannah, milyen keményen igyekezett, hogy örömet szerezzen neked?

– Igen! – felelte a nő. – Igen, természetesen látom, de...

– Úgy vélem, tíz percre volt szüksége ennek az elkészítéséhez, márpedig a legtöbb rajzához nem kell több három-négy percnél, jól mondom?

– Nem értelek! – Ezt csaknem sikoltotta.

Patrick magához húzta Csit, átkarolta a szörmókust, és egyfolytában Susannah-t és Rolandot nézte, tágra nyílt, boldogtalan szemmel.

– Olyan keményen dolgozott, hogy azt adja neked, amit akarsz, hogy legyen itt egy Ajtó. Itt áll önmagában, egyedül a papíron. Nincs... nincs...

A megfelelő szót kereste. Vannay kísértete a fülébe susogta szikkadt hangján:

„Nincs kapcsolata!”

Susannah egy pillanatig döbbenet bámulta, azután felderengett szemében a megértés fénye. Roland nem várt; rátette jó bal kezét Patrick vállára, és azt mondta neki, rajzolja oda Susannah Ho Fat III nevű, kis elektromos kocsiját az ajtó elé.

Patrick boldogan engedelmeskedett, többek között azért, mert ahhoz, hogy a Ho Fat III-at az ajtó elé rajzolhassa, használnia kellett a rádióját. Ez alkalommal sokkal rövidebb ideig dolgozott – felületen

megfigyelő azt is mondhatta volna, hogy hanyagul –, de a harcos mellette ült, és úgy látta, Patrick egyetlen vonást sem hagyott ki, míg lerajzolta a kis kocsit. A rajzot az első kerékkel fejezte be, és rárajzolta a keréktárcsára a tükröződő tűzfényt. Letette a ceruzáját, és abban a pillanatban megmozdult a levegő. Roland érezte, ahogy meglöki az arcát. A lángok, amelyek magasba nyúltak a szélcsendben, egy pillanatig oldalra hajoltak, lelapultak. Ismét kiegyenesedtek. És alig háromméternyire ettől a tűztől, az elektromos kocsi mögött egy ajtó állt, olyan, amilyennel Roland utoljára Calla Bryn Sturgisben, a Hangok Barlangjában találkozott.

17

Susannah hajnalig várt. Először azzal múlatta az idejét, hogy összecsomagolta a motyóját, azután félretette – mit kezdhetne szegényes holmijával (az apró zsákról nem is szólva, amelybe belerakta) New York városában? Az emberek kinevetnék. Valószínűleg mindenképpen nevetni fognak... vagy sikoltani és menekülni a puszta látásától. Azt a Susannah Deant, aki hirtelen felbukkan a Central Parkban, a legtöbben nem a bölcsészdoktornak vagy a nagy vagyon örökösnoájének, de még csak nem is Sheenának, a Dzsungel Királynőjének fogják látni, ó, jaj. Nem, nem, a civilizált város lakói inkább arra gondolnak majd, hogy valamiféle csudásbódéból szökött meg. És ha egyszer átment ezen az ajtón, akkor van visszaút? Nem. Soha az életben.

Így hát félretette a holmiját, és egyszerűen csak várt. Ahogy a hajnal első, fehér fényei felbukkantak a látóhatáron, odahívta Patrickot, és megkérdezte, nem akar-e vele menni. Vissza abba a világba, ahonnan jött, vagy egy nagyon hasonlóba, mondta, noha tudta, hogy a fiú egyáltalán nem emlékszik – vagy túl fiatalon ragadták el, vagy a rablás sokkja törölte ki az emlékezetéből.

Patrick ránézett, azután a kuporgó Rolandra, aki visszanezett rá. – Akárhogy döntesz, fiam – szolt a harcos –, megmondom őszintén, hogy te minden világban rajzolhatsz. Bár ott, ahova Susannah megy, többen fogják értékelni.

Azt akarja, hogy maradjon, gondolta a nő, és dühös lett. Ekkor Roland ránézett, és kurtán megrázta a fejét. Susannah-nak voltak kételyei, ezzel együtt úgy gondolta, ez azt jelenti...

És nem, nem csak gondolta. Tudta, hogy ez mit jelent. Roland a tudomására akarja hozni, hogy elrejtí Patrick elől a gondolatait. A vágyait. Susannah tudta, hogy a harcos képes hazudni (a leglátványosabban a Calla Bryn Sturgis-i nyilvános tanácskozáson, mielőtt megjöttek a Farkasok), még sosem tapasztalta, hogy neki hazudott volna. Dettának talán, de neki nem. Eddie-nek sem. Jake-nek sem. Voltak idők, amikor nem mondott el mindent nekik, amit tudott, de hogy nyíltan hazudott volna...? Nem. *Ka-tet* voltak, és Roland nyílt lapokkal játszott. Megadta a császárnak, ami a császáré.

Patrick hirtelen fölkapta a tömbjét és sebesen írni kezdett egy tiszta lapra. Azután megmutatta nekik:

Maradok. Félek újhejre menni.

Mintha pontosan meg akarná értetni, miről van szó, kinyitotta a száját, és a nyelve helyére mutatott.

– Jól van, Patrick – mondta a nő érzelemmentes hangra törekedve. Még ki is nyújtotta a kezét és megveregette a fiú kézfejét. – Megértem, hogy érzel. És noha az igaz, hogy az emberek képesek a kegyetlenségre... a kegyetlenségre és az önzésre... ugyanakkor sokan közülük jók. Hallgass rám: hajnalig nem indulok. Ha megváltoztatod a döntésedet, az ajánlatom fennáll.

A fiú gyorsan bólintott. *Hálás, mert nem erőtetem, hogy másképp döncsön*, gondolta Detta dühösen. *A vén fejér ember is biztos hálás lesz.*

Pofa be!, mondta neki Susannah, és Detta csodálatosképpen engedelmeskedett.

De mikor világosodni kezdett (kétfélföldnyire tőlük felbukkant egy közepes méretű, legelésző bannokcsorda is), visszaengedte Dettát az elméjébe. Mi több, hagyta, hogy átvegye a vezetést. Így könnyebb volt, kevésbé fájdalmas. Detta volt az, aki még egyszer körbejárta a tábort, beszívta mindkettejük nevében ennek a világnak az utolsó levegőmolekuláit, és mindent elraktározott az emlékezetében. Detta volt az, aki kérges tenyerére támaszkodva megkerülte az ajtót, és látta, hogy a másik oldalról nem létezik. Patrick lépkedett az egyik oldalán, Roland a másikon. Patrick huhogott meglepetésében, amikor észrevette, hogy az ajtó eltűnik. Roland egy szót sem szólt. Csi odalépett, ahol az ajtó volt, megszaglásztta a levegőt... azután keresztülment ott, ahol az ajtó lett volna a másik oldalról nézve. *Ha ott lettünk volna, gondolta Detta, láthattuk volna, ahogy keresztülgyön az ajtón, mint a varázslatba.*

Visszatért a Ho Fat III-hoz, mert úgy tervezte, azzal megy keresztül az ajtón. Feltételezve persze, hogy kinyílik. Az egész egy vicc, ha kiderül, hogy mégsem. Roland föl akarta segíteni a székbe, de ő modortalanul ellökte, és maga kapaszkodott föl. Megnyomta a kerék melletti vörös gombot, a villanymotor halk zümmögéssel életre kelt. A töltést jelző tű messze beugrott a zöld sávba. Elfördította a jobb oldali szarvkormányon a szelepkart, és lassan elindult a bezárt ajtó felé, amelynek közepén azt jelentették a szimbólumok: MEGFEJTHETETLEN. Megállt, kocsija tömpe orra csaknem érintette a fát.

Merev, álságos mosollyal fordult harcos felé.

Na jóvan, Roland! Hát akkor kívánná nekem jó utat. Hosszú napokat és kellemes icakákat. Érjed el aztat a rohatt Tornyodat és...

– Nem! – mondta a férfi.

Ránézett a nőre. *Detta* izzó szeme nevetett rá. Hergelte őt, hogy változtassa át valamivé, ami nem akar lenni. Hergelte, hogy fordítsa ki mostani önmagából. *Gyerünk, sápatag fejér fijú, lássuk, mire mécc!*

– Mi van? – kérdezte. – Mi jár a fejedbe, nagyfijú?

– Nem fogok így búcsúzni tőled, ennyi idő után – mondta a férfi.

– Mi a fenére gondolsz? – Csak éppen Detta dühös bőrleszkiében ez úgy hangzott: *mija fenére gondúsz?*

– Tudod te.

Kihívóan rázta a fejét. – *Hajjam!*

– Egyrészt – mondta a harcos, és gyengéden megfogta csonka jobbával a nő kérges kezét – van még valaki, akinek föl kell ajánlani a választást, hogy marad-e vagy megy, és most nem Patrickról beszélek.

Egy pillanatig nem értette. Azután lenézett egy aranygyűrűvel keretezett szempárra, két hegyes fülre, és ráeszmélt, hogy megfeledkezett Csiről.

– Ha Detta kérdezi, akkor bizonyosan marad, mert őt sosem kedvelte. De ha Susannah kérdezi... nos, akkor nem tudom.

Ennyi elég volt, Detta elment. Visszajöhet még – Susannah most értette meg, hogy sosem fog tőle teljesen megszabadulni, és ez így van jól, mert többé nem is akar szabadulni tőle –, de most elment.

– Csi! – mondta szelíden. – Vélem jössz, drágám? Lehet, hogy ismét találkozunk Jake-kel. Talán nem teljesen ugyanaz lesz, mégis...

Csi majdhogynem teljesen megnémult, míg keresztülváltak a Pusztán, Empathica Fehér Földjén meg a nyílt prérin, de most megszólalt: – Ake? – kérdezte. Ám a hangja kétkedő volt, mint aki alig

emlékszik. Susannah szíve majd' megszakadt. Megfogadta, hogy nem fog sírni, Detta *kezeskedett* is róla, de hát ő elment, és a könnyek máris itt voltak megint.

– *Jake!* – mondta. – Emlékszel Jake-re, drágám, tudom, hogy emlékszel! Jake-re és Eddie-re!

– Ake? Ed? – A hangjában most már több volt a bizonyosság. Emlékezett.

– Gyere velem! – unszolta, és Csi lépett egyet, mintha föl akarna ugrani mellé a kiskocsira. Ekkor, noha fogalma sem volt róla, miért, Susannah hozzátette: – Vannak még más világok is!

Csi megállt ezekre a szavakra. Leült. Azután ismét fölállt, és a nő egy pillanatra reménykedett: talán még létrejöhet valamiféle kis *ka-tet*, egy *dan-tete-tet*, valamiféle változata abban a New Yorkban, ahol az emberek Takuro Spirittel utaznak, és Shinnaro kamerával fényképezik egymást, miközben Nozz-A-Lát isznak.

Csi visszakocogott a harcshoz, és leül viharvert bakancsa mellé. Messze jutottak ezek a bakancsok, nagyon messze. Mérföldek és kerekék, kerekék és mérföldek. De most már csaknem a végén jár az útnak.

– Olan – mondta Csi, és különös kis hangjának határozottsága kőként nehezedett Susannah szívére. Keserűen fordult az öregemberhez, aki azt a nagy vasat viselte az oldalán.

– Tessék! – mondta. – Neked is megvan a saját glammed, igaz? Mindig is megvolt. Eddie-t a halálba vonzottad velem, Jake-et mindjárt kettőbe is. Most Patrick jön, aztán még a szörmókus is. Boldog vagy?

– Nem – felelt a harcos, és a nő látta, hogy nem hazudik. Úgy érezte, még sosem látott ilyen szomorúságot és magányosságot emberi arcon. – Sosem voltam távolabb a boldogságtól, New York-i Susannah. Nem változtatnád meg a döntésed, nem maradnál? Az utolsó kis szakaszt nem tennéd meg velem? Boldoggá tenne.

Susannah egy eszelős pillanatig fontolgatta a dolgot. Egyszerűen elfordítja a kis elektromos kocsit az ajtótól – amely egyirányú, nem ígér semmit –, és vele megy a Setét Toronyhoz. Egy nap alatt odaérnek; kora délután letáborozhatnak, így napnyugtára érnek oda, ahogy a férfi akarta.

Azután eszébe jutott az álma. Az éneklő hangok. A fiatalember, aki a forró csokoládét nyújtja – azt a finomat, *mit schlag*.

– Nem – mondta halkan. – Kockáztatok, megyek.

Egy pillanatig azt gondolta, a férfi megkönnyíti a dolgát: igent mond, és ő mehet. Ám Rolandból fájdalmasan robbant ki a harag – nem, a *kétségbeesés*. – De hát nem lehetsz biztos benne! Susannah, mi van, ha maga az álom is trükk és glammed? Mi van, ha a dolgok, amiket láatsz a megnyíló ajtóban, nem egyebek trükköknél és glammereknél? Mi van, ha egyenesen a révülés terébe gurulsz?

– Akkor bevilágítom a sötétséget azzal, hogy azokra gondolok, akiket szeretek.

– Ez működni fog – mondta Roland olyan keserűséggel, amelyet a nő még sose hallott tőle. – Az első tíz évben... vagy húszban... vagy akár száz évig is. És azután? Mit csinálsz az örökkévalóság hátralevő részében? Gondolj Csire! Gondolod, hogy elfelejtette Jake-et? Soha! Soha! Soha a te életedben. Sem az övében. Az érzékeivel van valami baj. Susannah, könyörgök, ne menj! Térdre borulok előtted, ha ez segít! – és a nő rémületére meg is akarta tenni.

– Nem segít – mondta. – És ha most látlak utoljára – a szívem ezt súgja –, akkor ne hagyd, hogy térdelve lássalak. Te nem vagy afféle térdelő ember, Roland, Steven fia, sosem voltál, és nem akarok ilyen módon emlékezni rád. Azt akarom, hogy állj, ahogy megálltál Calla Bryn Sturgisben. Ahogy megálltál a barátaiddal a Jericho-hegyen.

A férfi fölállt, és odament hozzá. A nő egy pillanatig azt hitte, hogy erőszakkal akarja visszatartani, és félt. De csak rátette egy pillanatra a kezét a karjára, azután el is vette. – Hadd kérdezzek meg még egyszer, Susannah. Biztos vagy magadban?

A nő a szívébe tekintett, és azt látta, hogy biztos. Megértette a kockázatokat, mégis – igen, biztos volt. Miért? Mert Roland útja a fegyver útja. Roland útja halált jelent mindazoknak, akik mellette járnak vagy lovagolnak. Újra és újra bebizonyította, keresésének első napjaitól fogva – nem, már korábban is, amióta kihallgatta, hogy Hax, a szakács árulást forral, amivel maga kötötte meg a nyakán a kötelet. Mindezt a jóért tette (amit Fehérnek nevezett), efelől Susannah-nak nem voltak kétségei, azonban Eddie mégiscsak a sírjában fekszik egy világban, Jake egy másikban. Nem volt kétsége, hogy ugyanez a sors vár Csire és szegény Patrickra is.

És a haláluk nem is fog késlekedni.

– Biztos vagyok benne – mondta.

– Jól van. Adsz nekem egy csókot?

Susannah átkarolta, lehúzta magához, és szájon csókolta. Amikor beszívta a levegőt, sok ezer év és sok tízezer mérföld lélegzetét érezte. Igen, a halált érezte.

De nem a tiédet, harcos, gondolta. Másokét igen, de a tiédet soha. Csak menekülhessek a glammeredből, csak attól menekülhessek.

Ő szakította meg a csókot.

– Kinyitnád nekem az ajtót? – kérdezte.

Roland odament, megfogta a kilincset, és az könnyedén elfordult a keze alatt.

Hideg levegő fújt ki az ajtón, olyan erős, hogy meglobogtatta Patrick hosszú haját, és néhány hópelyhet is hozott. Susannah látta a füvet, amely még zöld volt a zúzvara alatt, meg egy ösvényt és egy vaskerítést. „E gyermek volt a megígért mag”, énekeltek a hangok, úgy, mint álmában.

Ez lehet a Central Park. Igen, az lehet; a Central Park egy másik világban, a tengely egy másik pontján talán, és nem az, ahonnan jött, de elég közel hozzá, így az időben nem találhat túl nagy különbséget.

Bár ahogy a férfi mondta, lehet mindez csak glammer.

Talán a révülés sötétje várja.

– Lehet trükk – mondta Roland, aki nyilván olvasott a gondolataiban.

– Az élet trükk, a szerelem a glammer – felelte a nő. – Talán ismét találkozunk az ösvény végén a tisztáson.

– Ahogy mondd, úgy legyen – szólt a harcos. Egyik viharvert bakancsát előrenyújtotta, a sarkát belenyomta a földbe, és meghajolt. Csi sírni kezdett, de nem mozdult a harcos bal bakancsa mellől. – Isten veled, drágám!

– Isten veled, Roland. – Elfordította a fejét, mélyet sóhajtott, és elfordította a kis autó karját. A jármű simán megindult előre.

– Várj! – kiáltotta Roland, de Susannah nem fordult hátra, nem nézett rá többé. Átgurult az ajtón. Az rögtön bevágódott mögötte kurta, hatásvadász dörrenéssel, amelyet a férfi olyan jól ismert, amelyről álmodott is a Nyugati Tenger partján megtett sötét, lázas, magányos útján. Az énekhang elhallgatott, csak a préri szele sóhajtozott magányosan.

Gileádi Roland leült az ajtó elé, amely máris megviseltnek és jelentéktelennek tűnt. Sosem fog kinyílni többé. Arcát a tenyerébe temette. Eszébe jutott, hogy ha nem szerette volna őket, nem érezné magát ennyire egyedül. De bármennyire fájt, még most sem sajnálta, hogy újra megnyitotta a szívét.

Később – mert mindig van később, nem igaz? – reggelit készített, és kényszerítette magát, hogy megegye az adagját. Patrick jóízűen evett, azután elvonult, hogy könnyítsen magán, miközben Roland összecsomagolt.

Volt egy harmadik tányér, amely még nem ürült ki. – Csi! – szólt Roland, és a szőrmókus elé tolt a

tányért. – Miért nem eszel legalább egy falatot?

Csi a tányérra nézett, azután határozottan hátrált két lépést. Roland biccentett, és az ételt szétszórta a fűben. Talántán Mordred jó időben érkezik, és talál valamit, ami a kedvére van.

Délelőtt továbbindultak, Roland húzta a Ho Fat II-t, Patrick lógó fejjel ballagott mellette. A Torony lüktetése hamarosan ismét betöltötte a harcos fejét. Már nagyon közel voltak. Ez a kitartó, lüktető erő kitörölt belőle minden, Susannah-ra vonatkozó gondolatot, és ő boldog volt. Átadta magát az állandó ütemnek, hagyta, hadd söpörjön ki belőle minden gondolatot és minden fájdalmat.

Commala-come-come, énekelte a Setét Torony, amely felbukkant a látóhatáron. *Commala-come-come, a harcos már elért ide.*

Commala-come-come-Roland, az útnak már csaknem vége.

2. fejezet MORDRED

1

A *dan-tete* figyelte, mikor a hosszú hajú fickó, aki most velük utazott, megragadta Susannah vállát, és a távolban táncoló narancsszínű manókat mutogatta. Mordred figyelte, ahogy Susannah megpördült, kezében Fehér Apu egyik revolverével. A messzelátó, amelyet az Odd Lane kunyhójában talált, egy pillanatra megremegett Mordred kezében, annyira szurkolt, hogy Feketerigó Mama lelője a Művészt. Micsoda büntudat marcangolta volna az asszonyt! Mint egy tompa élű fejsze, az ám! Még az is lehetséges, hogy a fejéhez szorítja a fegyvercsövet, és másodszor is meghúzza a ravaszt, annyira előnti a borzalom azért, amit tett, és vajon milyen lenne Fehér Apunak *erre* ébredni?

Ó, a gyermekek szeretnek álmodozni!

Természetesen nem történt meg, de annál több megfigyelni való akadt. Némely dolgokat azonban nehéz volt meglátni. Mert nem csak az izgalom remegtette meg a lencsét. Most már melegen öltözött, több réteget magára öltött Dandelo ruhatárából, de még mindig fázott. Kivéve, amikor melege volt. De akár melege volt, akár fázott, úgy reszketett, mint egy fogatlan öreg tata. Az állapota egyre romlott, amióta elhagyta Joe Collins házát. A láz úgy üvöltött a csontjaiban, mint a hóvihart hozó szél. Mordred már nem volt éhes (Mordrednek nem volt étvágya), viszont beteg volt, beteg volt, beteg volt, beteg volt!

Igazából attól félt, hogy Mordred talán haldoklik.

Mindazonáltal nagy érdeklődéssel figyelte Roland csapatát, és egyszer, amikor ismét megrakták a tüzet, még jobban is látott. Látta, ahogy az ajtó felbukkan, bár nem tudta elolvasni a ráírt jelképeket. Megértette, hogy a Művész hozta létre valamiként a rajzával – micsoda isteni képesség is ez! Mordred boldogan megette volna, ha úgy véli, hogy a képesség így átvihető. Kétkedett benne, a kannibalizmus szellemi vetületét igencsak túlértékelik, de mit árthat, ha saját érdekében kipróbálja?

Figyelte a tanácskozásukat. Látta – és meg is értette –, ahogy az asszony a Művésznek és a Korcsnak köszörög nyafogva;

(gyere velem, így nem kell egyedül mennem, gyere, legyél haver, illetve legyetek, ó-hohohó!)

örült az asszony szomorúságának és haragjának, amikor mind a fiú, mind az állat visszautasította a kérését; ujjongott, pedig tudta, hogy ez az ő munkáját nehezíti meg. (Persze csak egy kicsit; ugyan mi gondot jelenthet egy néma fiatalember és egy szörmókus, ha egyszer megváltoztatja az alakját, és mozgásba lendül?) Egy pillanatig arra gondolt, hogy az asszony dühében a saját pisztolyával lövi le a Nagy Fehér Aput, és Mordred ezt *nem* akarta. Az Öreg Fehér Apu az övé. Ezt a Setét Torony mondta neki. Biztosan beteg, lehet, hogy haldoklik, de az Öreg Fehér Apu az ő zsákmánya, és nem a

Feketerigó Mamáé. Képes lenne otthagyni az ételt, hogy megrohadjon, egy falatot sem enne belőle! De nem lőtte le. Ehelyett *megcsókolta*. Mordred ezt látni sem bírta, még jobban émelygett, mint korábban, így félretette a távcsövet. Feküdt a fűben egy kis égerligetben, reszketett, izzadt és fázott, igyekezett nem hányni (az egész előző napot hányással és szarással töltötte, amíg törzsének izmai már fájtak a feszültségtől, amit a kétirányú forgalom rótt rájuk, a torkából már nem jött más, csak sűrű, nyálas fonalak, a hátuljából barna leves és nagy, üres fingás), és amikor ismét belenézett a távcsőbe, éppen időben tette, hogy még láthassa eltűnni a kis elektromos kocsi hátulját, amint a Feketerigó Mama keresztülhajt az ajtón... Valami kavargott körülötte.

Talán por, de úgy vélte, inkább hó. Énekszó is hallatszott. A hangtól csaknem olyan betegnek érezte magát, mint mikor látta, hogy az asszony megcsókolja az Öreg Fehér Harcos Aput. Azután becsapódott mögötte az ajtó, és a harcos csak ült ott, az arcát a tenyerébe temette, brühühü, hüpp, hüpp. A szőrmókus odament hozzá, és hosszú orrát az egyik bakancsára fektette, mintha vigasztalni akarná, milyen édes, milyen hánytatóan édes. Ekkor már virradt, és Mordred kicsit elszunnyadt. Amikor fölébredt, meghallotta az Öreg Fehér Apu hangját. Mordred rejtekhelye a szél alatti oldalon volt, tisztán értette a szavakat. – Csi! Nem ennél legalább egy falatot? – a szőrmókus azonban nem evett, és a harcos szétszórta az ételt, amit a kis szőrös nyavalyásnak szánt. Később, miután továbbindulnak (Öreg Fehér Harcos Apu húzza a kocsit, amelyet a robot készített, lassan gyalogol a Torony út keréknyomain, a fejet lehajtja, a válla megroskad), Mordred odakúszik a táborhelyre. Csakugyan eszik valamennyit a szétszórt élelemből – bizonyosan nem mérgezett, ha egyszer Roland a szőrmókusnak szánta –, de három-négy falat után abbahagyja az evést, mert tudja, ha tovább eszik, akkor a belei mindent kiadnak magukból, fönt is, lent is. Ezt nem engedhette meg. Ha nem tud magában tartani legalább valamennyi ételmezt, akkor túlságosan gyenge lesz, hogy követhesse őket. Márpedig muszáj követnie, még egy kicsit a közelükben maradni. Ma éjjel bekövetkezik. Meg kell történnie, mert holnap az Öreg Fehér Apu eléri a Setét Tornyt, és akkor már csaknem bizonyosan késő. A szíve ezt súgta. Mordred is elindult, akárcsak Roland, csak lassabban. Időnként összegörnyedt, valahányszor belémart a görcs, ember alakja megremegett, a feketeség előbújt, majd visszahúzódott a bőre alá, vastag kabátja kidagadt, ahogy a többi láb igyekezett szabadulni, azután ismét lefittyent, amikor visszaparancsolta őket, miközben összeszorította a fogait, és nyögött az erőfeszítéstől. Egyszer beleeresztett úgy félliternyi barna lét a nadrágjába, másszor sikerült időben letolnia, de nem érdekelte. Senki sem hívta meg a szüreti bálra, höhöhö! Semmi kétség, a meghívó elveszett a postán! Később, amikor elkövetkezik a támadás ideje, szabadon engedi a Kis Vörös Királyt. De ha most történik, szinte biztosan nem lesz képes visszaváltozni. Nem lesz hozzá ereje. A pók gyorsabb anyagcseréje fokozza a betegséget, ahogy az erős szél erdőket felzabáló lángtengerré korbácsolja a fűvet nyaldosó tüzeckét. Ami lassan megöli őt, pók formájában gyorsan végez vele. Így hát küzdött a változással, és délutánra kicsit jobban érezte magát. A Torony lüktetése most már egyre erősödött, nőtt a hatalma és a vonzása. Ezzel párhuzamosan erősödött a Vörös Apu hangja, aki egyre sürgette, nógatta, hogy maradjon olyan távolságban, ahonnan lecsaphat. Az Öreg Fehér Harcos Apu immár hetek óta legfőljebb négy órát alszik éjszakánként, mert folyton őrséget váltottak a most távozott Feketerigó Mamával. De neki sosem kellett húznia a kocsit, nem igaz? Nem bizony, ő csak utazgatott, mint szarkirálynő a trágyadombról, hé! Ez azt jelenti, hogy az Öreg Fehér Harcos Apu meglehetősen fáradt még akkor is, ha a Setét Torony lüktetése erősíti, és hajtja előre. Ma éjjel az Öreg Fehér Apu kénytelen lesz a Művészre és a Korcsra bízni az első őrséget, vagy pedig megpróbálhat egész éjjel ébren maradni. Mordred úgy vélte, ő maga kibír még egy éjszakát ébren, egyszerűen azért, mert tudja, hogy nincsen másik. Közel kell lopóznia, akárcsak tegnap éjjel. Figyelheti a táborukat a vén szörnyeteg ember messzire látó üveg szemével. Amikor aztán valamennyien elalszanak, utoljára

átváltozik, és lerohanja őket. Rajta legények, jövök felétek! Lehet, hogy az Öreg Fehér Apu nem ébred föl egészen, bár Mordred reménykedett, hogy mégis. A legvégére. Csak annyi időre, hogy rájöjjön, mi történik vele. Csak annyi időre, hogy érzékelje, amint a fia elküldi a halál földjére, alig néhány órával azelőtt, hogy elérte volna a drága Setét Tornyt. Mordred összeszorította az öklét és figyelte, ahogy az ujjai elfeketednek. Érezte a borzalmas, de kellemes viszketést a teste oldalán, ahogy a póklábak igyekeznek kitörni – nyolc helyett hét, hála a borzasztócsúnyarémítő Feketerigó Mamának, aki egyszerre volt terhes és nemterhes, és talán sikoltva rothad a révülés terében az örökkévalóságon át (de legalábbis addig, amíg az ott lappangó Nagyok valamelyike rá nem talál). Egyforma vadsággal küzdött a változás ellen, de bátorította is. Végül már csak leküzdeni igyekezett, és a sürgetés enyhült. Diadalmasan szellentett, az legalább sunyi lapos volt, bár a szaga irtózatos. A segglyuka mostanra átalakult törött harmonikává, többé nem zenélt, csak hörgött. Ujjai visszanyerték normális rózsaszín árnyalatukat, elmúlt az oldalából az erősödő, majd gyengülő viszketés. A feje égett a láztól; vékony karjai (alig vastagabbak egy faágnál) fájtak a hidegtől. Vörös Apu hangja néha hangos volt, néha halk, de sosem hallgatott: *Gyere hozzám! Fuss hozám! Siess kettős alakodban! Comecommala, jó fiam. Ledöntjük a Tornyt, minden fényt elpusztítunk, azután örökké uralkodik a sötétség!*
Gyere hozzám!
Gyere!

2

A három megmaradt (négy, ha magát is számolja), bizonyosan kifutott a *ka* ernyője alól. A *Prim* visszavonulása óta nem keletkezett olyan teremtmény, mint Mordred Deschain, aki részben humi volt, részben ez a sűrű és erős leves. Egy efféle teremtménynek a *ka* bizonyosan nem ilyen hitvány halálnemet szánt, amely most fenyegette: az ételmérgezés okozta lázat.

Roland megmondhatta volna neki, hogy rossz ötlet mindent megenni, amit a hóban talál Dandelo istállója mellett; ami azt illeti, Robert Browning is megmondhatta volna. Akár boszorkány volt, akár nem, akár ló volt, akár nem, Lippy (aki vélhetően egy másik, ismertebb Browning-vers, a *Fra Lippo Lippi* után kapta a nevét) mindenképpen beteg állat volt, amikor Roland a fejébe eresztett golyóval véget vetett az életének. De Mordred éppen pók alakban ért oda a legalább *külsőre* lóra hajazó lényhez, így szinte semmi nem akadályozhatta meg, hogy felfalja a húst. Csak emberré visszaváltozva merült fel benne a kínos gondolat, hogy miként lehetett ilyen sok hús Dandelo csontos kancáján, miért volt olyan puha és meleg, színig tele meg nem alvadt vérrel. Hiszen napok óta heverhetett a hófúvásban. A kanca maradványainak merevre kellett volna fagyniuk.

Azután kezdődött a hányás. Azután megérkezett a láz, és azzal együtt a küzdelem, hogy ne változzon át, amíg olyan közel nem kerül az Öreg Fehér Apuhoz, hogy szétszaggathassa. A lény, akinek az eljövételét évezredek óta jósolták (főleg a maniták, rendszerint rémült suttogással), a lény, aki félig emberré, félig istenné nő, a lény, aki véget vet az emberiségnek, és visszahozza a *Primet*... ez a lény végül naiv és gonosz gyermekként érkezett, aki most haldoklik, miután telefalta magát mérgezett lóhússal.

A *ka*-nak ebben nem volt semmi szerepe.

3

Roland és két társa nem jutottak messzire azon a napon, amikor Susannah otthagyta őket. Még ha nem is úgy tervezte volna, hogy csak néhány rövid mérföldet tesz meg, mert így a következő alkonyatkor érkezhét a Toronyhoz, akkor sem lett volna képes messzire menni. Kedvetlen, magányos és már-már halálosan fáradt volt. Patrick is elfáradt, de ő legalább utazhatott a kocsin is, ha azt

választotta, és a nap nagyobbik részében ezt választotta, néha szunyókált, néha rajzolt, néha sétált egy keveset, mielőtt visszakapaszkodott a Ho Fat II-re, hogy megint szundítson egy sort.

A Torony lüktetése erős volt Roland fejében és szívében, az ének hatalmas és szép volt, most mintha ezernyi hang zengte volna, de még ezek sem voltak képesek eltüntetni az ólmot a csontjaiból. Azután, amikor keresett egy árnyékfoltot, ahol megállhatnak és bekaphatnak egy könnyű, déli (illetve most már inkább délutáni) körömfaladékot, látott valamit, amitől egy pillanatra megfeledkezett a fáradtságáról és bánatáról.

Az út szélén vadrózsa nőtt, látszólag tökéletes mása annak, amely az üres telken virított. Kihívóan virágzott, mit sem törődve az évszakkal, amely Roland szerint a kora tavasz volt. Halvány rózsaszínűek voltak a külső, harsogó vörösek a belső szirmok; pontosan az a szín, gondolta, amit a szív kíván. Letérdelt előtte, fülét a korallszín csésze fölé hajtotta, és hallgatózott.

A rózsza énekelt.

A fáradtság maradt, ahogy az a fáradtság-tulajdonsága (legalábbis a sírnak ezen az oldalán), de a magányosság és a szomorúság szertefoszlott, legalábbis kis időre. Belenézett a rózsza mélyébe, és meglátta sárga közepét, amely úgy ragyogott, hogy nem lehetett egyenesen ránézni.

Gan kapuja, gondolta. Nem tudta pontosan, hogy ez mit jelent, de abban biztos volt, hogy nem téved.

Igen, Gan kapuja, az ám!

Egy alapvető dologban különbözött ez a rózsza attól, amely az üres telken nőtt; a betegség érzete, a halk disszonancia eltűnt. Ez itt tele volt egészséggel, fénnel és szeretettel. Ez és a többiek... azok... bizonyára...

A Sugarakat táplálják, nem igaz? A dalaikkal és az illatukkal. Ahogy a Sugarak őket táplálják. Ez egy élő erőter: adnak és elvesznek, és mindez a Toronyból pörög kifelé. És ez itt csak az első, a legtávolabbi előörs. A Can'Ka No Reyen tízezerével vannak ilyenek.

Szédítően döbbenetes gondolat volt! Azután egy másik gondolat következett, amely haraggal és félelemmel töltötte el: az egyetlen, aki láthatja ezt a hatalmas, vörös takarót, örült. Ha tehetné, azonnal elhervasztaná mindet.

Bátortalanul megütogették a vállát. Patrick állt mellette, a sarkánál Csi. Patrick a rózsza melletti mezőre mutatott, azután úgy tett, mint aki eszik. Majd a rózsára mutatott, és úgy tett, mint aki rajzol. Roland nem volt nagyon éhes, de a fiú másik ötlete nagyon tetszett neki.

– Igen – mondta. – Harapunk itt valamit, azután talán egy kicsit pihenek, miközben te lerajzolod a rózsát. Csinálnál két képet róla Patrick? – Jobb kezének két megmaradt ujját mutatta föl, hogy a fiú biztosan megértse.

Patrick összevonta a szemöldökét, félrehajtotta a fejét, még mindig nem értette, mit akar a harcos. A haja fényesen omlott a vállára. Roland arra gondolt, hogyan mosta meg Susannah egy patakban, Patrick huhogó tiltakozása ellenére. Ez Rolandnak sosem jutott volna eszébe, de a fiatalember azóta sokkal jobban festett. Ahogy a csillogó pásmára nézett, hiányozni kezdett Susannah, a rózsza dala ellenére. A nő a kellemet hozta be az életébe. Ez a szó eszébe sem jutott, amióta Susannah elment.

Közben itt volt Patrick, a vadon felnőtt lángész, aki elkeserítően lassú felfogású.

Roland a tömb felé intett, majd a rózsára mutatott. Patrick bólintott – ezt értette. Azután Roland felemelte a jó kezét, mutatta két ujját, és a mappára bökött. Ez alkalommal felragyogott a fiú arca. A rózsára, a tömbre, Rolandra, végül magára mutatott.

– Úgy bizony, nagyfiú! – helyeselt Roland. – Egy kép a rózsáról neked, egy nekem. Ugye, milyen szép?

Patrick lelkesen bólogatott, és leült dolgozni, miközben Roland összecsapta az ebédet. Ismét három tányérba tálalt, Csi ismét visszautasította. Amikor Roland belenézett az aranykarikás szempárba,

olyan ürességet – kifosztottságot – látott benne, amely mélyen megrendítette. Csi nem bírhatja sokáig a koplalást, máris rettenetesen sovány. Savón hízott, mondaná Cuthbert, és valószínűleg mosolyogna. Elkelve most a csípős humorra. De a harcos szükében volt az ilyesminek.

– Miért nézel így? – kérdezte mogorván. – Ha el akartál velem menni, akkor kellett volna, amikor lehetett! Miért most szántod a földet az orroddal?

Csi még egy pillanatig nézte, és Roland látta, hogy megbántotta a kis fickót; nevetséges, de igaz. Csi a lába közé kapta a farkát, és elment. Roland úgy érezte, vissza kéne hívni, de az még nevetségesebb lett volna? Mi a fenét tervez? Hogy bocsánatot kér egy szörmókustól?

Dühös volt, haragudott magára. Ilyen érzések sosem kínozták, mielőtt elhívta Eddie-t, Susannah-t és Jake-et az Amerika-oldalról az életébe. Mielőtt megjöttek, szinte semmit sem érzett, és noha az életnek ez csak keskeny sávja volt, nem is tűnt olyan rossznak; az istenekre, legalább az ember nem pocskolta arra az idejé, hogy bocsánatot kérjen egy állatkától, amiért magas lóról beszélt vele. Lekuporodott a rózsa mellett, belehajolt énekének erejébe, és a közepéből áradó fény – az *egészséges* fény – izzásába. Ekkor Patrick ráhugott, és integetett, hogy menjen arrébb, hadd lásson és rajzolhasson. Ez csak fokozta Roland zavarát és bosszúságát, de egy szóval sem tiltakozott, csak arrébb ment. Végére is ő kérte meg a fiút, hogy rajzolja le a rózsát. Ha Susannah itt lenne, most derűs megértéssel találkozna a szemük, mint a szülőké, akik a kisgyerekek szökdécselését figyelik. De hát nincs itt; utolsónak maradt, de most ő is elment.

– Jól van, most már jobban elkaptad a rózsát? – kérdezte. Igyekezett tréfásan beszélni, de rosszkedvűen jött ki a száján – rosszkedvűen és fáradtan.

Patrick azonban nem reagált a nyerseségre; *valószínűleg nem is érti, amit mondtam*, gondolta Roland. A néma fiú keresztbe vetett lábbal ült, a combján egyensúlyozta a rajztömböt, maga mellett a tányérral, amelyen még ott volt a fele étel.

– Ne vidd annyira túlzásba a buzgalmat, hogy azt ott elfelejted megenni – mondta Roland. – Méghozzá máris. – Szórakozottan bölintott, aztán föladta. – Megyek, Patrick, szundítok egy cseppet. Hosszú lesz a délután. – *Az éjszaka meg még hosszabb*, tette hozzá magában... és mégis, ugyanaz vigasztalta, mint Mordredet: ez az éjszaka lesz valószínűleg az utolsó. Nem tudta pontosan, hogy mi vár rá a Setét Toronynál, a rózsák mezejének a végében, de még ha sikerülne is elintéznie a Bíbor Királyt, úgyszólván biztosra vette, hogy ez az utolsó útja. Nem hitt benne, hogy valaha is elhagyhatja a Can'-Ka No Reyt, és ez így is volt rendjén. Nagyon elfáradt. És a rózsa ereje ellenére szomorú volt. Gileádi Roland egyik karjával eltakarta a szemét, és azonnal elaludt.

4

Nem aludt sokáig, mert Patrick gyermeket lelkesedésében fölverte, hogy megmutassa a rózsáról készített első rajzot – a nap állásából úgy tűnt, tíz percet aludhatott, legföljebb tizenötöt. Mint Patrick minden rajzának, ennek is volt valami különös ereje. Csaknem élve ejtette foglyul a rózsát, még akkor is, ha egyetlen ceruzával dolgozott. Roland mégis sokkal jobban szeretett volna még egy órát aludni, mielőtt ezt a műalkotást méltányolhatja. Ennek ellenére helyeslően bölintott – megfogadta, hogy nem morog és nem zsémbel egy ilyen gyönyörű dolog jelenlétében – és Patrick mosolygott. Még ilyen aprósággal is boldoggá lehetett tenni. A harcos visszaadta neki a mappát, és a fiú ismét rajzolni kezdte a rózsát. Egy-egy kép jutott mindkettőjüknek, ahogy Roland kérte. Ismét elalhatott volna, de minek? A néma fiú percek alatt elkészíti a második rajzot is, és akkor megint csak fölébreszti. Inkább odament a szörmókushoz, és megsimogatta sűrű bundáját, amit ritkán tett.

– Sajnálom, hogy goromba voltam veled, cimbora – mondta. – Egy szót sem szólsz hozzám?

Csi nem válaszolt.

Tizenöt perccel később Roland visszarakta a kocsira azt a néhány dolgot, amelyet levett, megpökte a tenyerét, és ismét megmarkolta a rudakat. A szekér most már könnyebb volt, könnyebbnek kellett lennie, de ő nehezebbnek érezte.

Természetes, hogy nehezebb; gondolta. Rajta van a bánatom. Mindenhova magammal viszem, ahova csak megyek, úgy ám.

A Ho Fat II-n hamarosan ott volt Patrick Danville is. Fölkapaszkodott, csinált magának egy kis fészket, és szinte azonnal elaludt. Roland a fejét lehajtva baktatott, az árnyék egyre nőtt a sarkában. Csi mellette kocogott.

Még egy éjszaka, gondolta a harcos. Még egy éjszakát, még egy napot megyek felé, azután vége. Így vagy úgy.

Engedte, hogy megtöltse a fejét a Torony lüktetése, és a számtalan énekes könnyítse a lépteit... legalább egy kicsit. Több lett a rózsza, tucatszám nőttek elszórtan az út két oldalán, felderítették az egyébként szürke tájat. Néhány az úton hajtott ki, Rolandnak meg kellett kerülnie őket. Akármilyen fáradt volt, egyetlenegy sem tiport le, egyetlen lehullott szirmon sem gázolt át a kocsi kereke.

5

Amikor letáboroztak éjszakára, a nap még magasan állt a látóhatár fölött, de Roland túlságosan elfáradt, hogy továbbmenjenek, noha legalább két óra volt hátra a nappalból. Valaha patak futott itt, amely kiszáradt, de a mederben dúsan burjánzottak a szépséges vadrózsák. Daluk nem enyhítette Roland fáradtságát, de kissé felfrissítette a szellemét. Úgy vélte, ez bizonyos mértékben érvényes Patrickra és Csire is. Ez jó. Amikor Patrick fölébredt, mohón körülnézett. Azután az arca elsötétült, és Roland rájött: most tudatosodott benne, hogy Susannah elment. Akkor sírt egy kicsit, most talán nem fog.

A patakparton nyárfaliget nőtt – legalábbis a harcos szerint nyárfák voltak –, de elpusztultak, amikor eltűnt a patak, amelyből a gyökereik ittak. Az ágaik csontos, tar vázként vicsorogtak az égre. Árnyékukban a harcos újra és újra ki tudta venni a tizenkilencet, vagy Susannah világának, vagy a magáénak a számaival. Egy helyütt az ágak olvashatóan rajzolták a sötétedő égre a CSASSZIT szót. Mielőtt tüzet rakott, hogy megfőzze a korai vacsorát – amihez a Dandelo kamrájából hozott konzervek kiválóan megfeleltek –, bement a száraz patakmederbe, megszagolta a rózsákat, lassan végigballagott a halott fák tövében, és hallgatta a dalukat. Az illat és az ének felüdítette.

Mikor némileg jobban érezte magát, tüzelőt gyűjtött a fák alól (letört néhány alsó ágat is, száraz, szilánkos csonkokat hagyva hátra, amelyek némileg emlékeztették Patrick ceruzájára), és felhalmozta középre a gyűjtést. Azután gyufát gyűjtött, és alig hallhatóan elsuttogta a régi katekizmus megfelelő szavait: – Sötét szikra, ki az uram? Lefekszem-e? Maradok-e? Áldd meg a tábort, legyen tüze.

Miközben várta, hogy a tűz megnőjön, majd rózsaszínű parázsággá essen össze, elővette az órát, amelyet New Yorkban kapott. Tegnap megállt, noha biztosították róla, hogy az elem legalább ötven évig nem merül le.

Most, miközben a délután alkonyba fakult, a mutatók nagyon lassan elindultak az ellenkező irányba. Kis ideig megigézve bámulta, azután rácsukta a fedelet, és a belevéselt sigulokat nézte: kulcs és rózsza és a Torony. Halvány és hátborzongató kék fény derengett a fölfelé kanyargó ablaksorban.

Nem tudták, hogy ezt fogja csinálni, gondolta, azután óvatosan visszatette az órát a bal oldali mellzsebébe, de előbb gondosan ellenőrizte (mint mindig), hogy nincs-e lyuk rajta, amelyen kieshetne. Azután nekiállt főzni. Patrick és ő jóízűen ettek.

Csi egy falatot se nyelt le.

Leszámítva az időt, amikor a feketébe öltözött emberrel tanácskozott – azon az éjszakán, amelyen Walter sivár jövőt jósolt neki egy kétségtelenül hamisan megkevert pakliból –, ez a kiszáradt patakmederben töltött tizenkét óra volt a leghosszabb éjszaka Roland életében. Egyre sötétebben és vastagabban ült rajta a fáradtság, végül úgy érezte, hogy kövekből adtak rá palástot. Régi arcok, régi helyek vonultak el ónos pillái előtt: Susan, ahogy vágta a Lankáson, szőke haja mögötte röpköd; Cuthbert rohan le a Jericho-hegy oldalán, egyszerre rikoltva és nevetve; Alain Johns köszöntésre emeli a poharát; Eddie és Jake kurjongatva birkóznak a fűben, Csi körberohangálja őket és ugat. Mordred itt volt valahol a közelben, Roland mégis mindegyre azon kapta magát, hogy elbóbiskol. Valahányszor felriadt, vadul körülnézett a sötétben, tudta, hogy egyre közelebb sodródik az öntudatlansághoz. Minden alkalommal azt várta, hogy meglátja a vörös bélyeges potrohú, támadó pókot, de csak manókat látott, akik narancsszínben táncoltak a messzeségben. Csak a szél zúgását hallotta.

Várakozik. Türelmes. És ha elalszom – amikor elalszom –, akkor támad.

Hajnali három felé puszta akaraterővel ébresztette magát a szendergésből, amikor már hajszál híján elmerült az igazi álomban. Kétségbeesetten körülnézett, a tenyerével megdörgölte a szemét, olyan erősen, hogy mirrek, fouderek és szankofiták robbantak szét előtte. A tűz csaknem leégett. Patrick hatméternyire egy nyárfa göcsörtös tövében feküdt. Onnan, ahol Roland ült, csak egy bőrrel borított kupac látszott belőle. Csinek semmi nyoma. Roland hívta a szőrmókust, de az nem válaszolt. Éppen tápázkodni készült, amikor a halódó tűz fénykörén túl megpillantotta Jake régi barátját – legalábbis aranygyűrűs szemének csillanását. Azok a szemek egy pillanatig nézték, azután eltűntek, valószínűleg azért, mert Csi lehajtotta a pofáját a mancsai közé.

Ő is fáradt, gondolta Roland. Hogyne lenne az?

Fáradtan kavargó tudatából folyamatosan igyekezett kifelé a kérdés, hogy mi lesz Csivel holnap, de elhessegette. Fölkelt (a keze a csípőjére siklott, a korábban sok gondot okozó helyre, mintha arra számítana, hogy még mindig ott találja a fájdalmat), odament Patrickhoz és fölébresztette. Eltartott egy darabig, de végül kinyílt a fiú szeme. Ennyi nem volt elég Rolandnak. Megragadta Patrick vállát, ülő helyzetbe húzta. Amikor a fiú megpróbált visszadőlni, Roland megrázta. Keményen. Patrick kábultan nézett rá.

– Segíts megrakni a tüzet, Patrick.

Közben legalább fölébred kicsit. Ha már fényesen ég a tűz, Patrick veszi át az őrseget egy kis időre. Rolandnak nem tetszett a gondolat, nagyon jól tudta, hogy veszélyes lehet Patrickra bízni az éjszakai őrseget, de még veszedelmesebb, ha egymaga próbálja végigörkődni az éjszakát. Szüksége volt az alvásra. Egy-két óra elég, annyi ideig pedig még Patrick is ébren tud maradni.

Patrick készségesen vállalta, hogy szed némi gallyat, és táplálja a tüzet, noha úgy mozgott, mint egy zombi – egy megelevenedett holttest. Amikor lobogott a tűz, leroskadt korábbi helyére, karjaival átölelte csontos térdét, és máris sokkal inkább aludt, mint ébren volt. Roland fontolgatta, hogy végül kénytelen lesz megütni, mert mástól nem tér magához, és később keservesen bánta, hogy ezt elmulasztotta.

– Patrick, hallgass rám! – Olyan durván rázta meg a fiút, hogy annak a hosszú haja csak úgy röpködött, és néhány tincs a szemébe hullott. Roland félresöpörte. – Szükségem van rá, hogy ébren maradj és figyelj. Csak egy órát... csak amíg... nézz föl, Patrick! Nézd! Istenek! Ne merészelj megint elaludni! Látod azt? Hozzánk legközelebb a legfényesebb csillagot?

Öreg Anyára mutatott. Patrick bólintott. A tekintetében némi érdeklődést csillant, amitől a harcos

fölbátorodott. Ez Patrick „rajzolni szeretnék” Pillantása. És ha leül rajzolni Öreg Anyát, ahogy ott ragyog a legnagyobb halott fa legszélesebb ág villájában, akkor jó esély van rá, hogy ébren marad. Talán egészen hajnalig, ha nagyon belemerül.

– Ül ide, Patrick! – Leültette a fa tövébe. Kemény és bütykös volt, Roland reményei szerint elég kényelmetlen, hogy megakadályozza az alvásban. Úgy érezte, mintha víz alatt mozogna. Ó, nagyon fáradt volt. Olyan nagyon fáradt. – Látod még a csillagot?

Patrick buzgón bólogatott. Úgy tűnt, elmúlt az álmosága, és a harcos megköszönte az isteneknek ez a segítséget.

– Amikor a vastag ág mögé bújok, és már nem látod, vagy nem tudod lerajzolni anélkül, hogy ne kelljen fölállnod... akkor szólj nekem. Ébressz föl, nem számít, milyen nehezen megy. Megértetted?

Patrick bólintott, de Roland már elég régen utazott ahhoz, hogy tudja, az ilyen bólintás keveset vagy semmit sem jelent. A kedvébe akar járni, ennyi és nem több. Ha megkérdeznéd tőle, hogy vajon kilenc meg kilenc, az tizenkilenc-e, ugyanilyen lelkesedéssel bólogatna.

– Ha nem látod többé onnan, ahol ülsz... – Most már a saját szavai is mintha messziről jöttek volna. Csak reménykedhetett, hogy Patrick megértette. A nyelvetlen fiú elővette a rajztömbjét és egy frissen hegyezett ceruzát.

Ez a legjobb védelmem, motyogta Roland elméje, miközben visszabotladozott a kis irhakupachoz, a tűz és a Ho Fat II között. *Ugye nem fog elaludni, miközben rajzol?*

Remélte, hogy nem, de úgy vélte, igazából nem tudhatja. És nem is számít, mert ő, Gileádi Roland mindenképpen el fog aludni. Mindent megtett, amit tehetett, és ennyinek elégnek kell lennie.

– Egy óra – motyogta, és nyöszörgésnek hallotta távoli hangját. – Kelts föl egy óra múlva... amikor a csillag... amikor Öreg Anya bemegy...

Nem bírta befejezni. Már azt sem tudta, mit mond. A kimerültség megragadta, és alámerítette az álomtalan álomba.

7

Mordred mindent látott a messzelátó üvegen keresztül. A láza felszökött, ragyogó lángja átmenetileg elégette a kimerültséget. Mohó érdeklődéssel figyelte, ahogy a harcos fölébreszti a néma fiút – a Művészt –, és elrángatja, hogy segítsen megrakni a tüzet. Figyelte és szurkolt, hogy a néma befejezze a munkáját, azután feküdjön vissza aludni, mielőtt a harcos megakadályozhatná. Sajnos, nem ez történt. Halott nyárfák mellett táboroztak, és Roland odavezette a Művészt a legnagyobb fához. Ott az égre mutatott. Az tele volt csillagokkal, de Mordred rájött, hogy az Öreg Fehér Harcos Apu az Öreg Anyára mutat, mert az ragyog a legfényesebben. A Művész, aki nem látszott túl fényesnek (legalábbis agyilag), végre-valahára megértette. Elővette a rajztömbjét, és rögtön nekiesett a rajzolásnak, miközben Öreg Fehér Apu arrébb támolygott, még mindig utasításokat, parancsokat motyogva, amelyeket a Művész láthatóan elengedett a füle mellett. Öreg Fehér Apu olyan hirtelen rogyott össze, hogy Mordred egy pillanatig azt hitte, az a szárított hús adta fel a kulcsot, ami szív helyett van a striciben. Aztán Roland mocorgott a fűben, kényelmesebb helyzetbe fészkelte magát, és Mordred, aki a kiszáradt patakmedertől úgy kilencven méterrel nyugatabbra hasalt egy dombon, érezte, hogy az ő szívverése is lelassul. Akármennyire ki van facsarva Öreg Fehér Harcos Apu, a kiképzése és az Eldig visszavezetett, hosszú családfa elég lehet, hogy fegyverrel a kézben ébredjen abban a pillanatban, mihelyt meghallja a Művész szavak nélküli, de ördögien hangos kiáltását. Mordredet minden eddiginél erősebb görcs rántotta össze. Meggörnyedt; küzdött, hogy megtartsa emberi formáját, küzdött, hogy ne visítson, küzdött, hogy ne haljon meg. Lentről megint az az elnyújtott berregés hallatszott, és újabb adag csomós, barna lé csurgott le a lábán. Természetellenesen

kifinomult orra megérezte, hogy nem csak bélsár van az elegyben: a szart ez alkalommal vér kíséri. Azt hitte, sose lesz vége a fájdalomnak, addig erősödik, míg kettétöri őt, de végül csak enyhült. A bal kezére nézett, és nem nagyon volt meglepve, amikor látta, hogy az ujjai megfeketedtek és összeolvadtak. Azok az ujjak sosem lesznek többé emberiek; úgy saccolta, már csak egyetlenegy változás maradt benne. Jobb kezével letörölte a homlokáról a verejtéket, és ismét a szeméhez emelte a távcsövet, imádkozva Vörös Apuhoz, hogy a hülye muti kölyök elaludjon. De nem aludt. Nekidőlt a nyárfának, fölnezt, az ágak között, és Öreg Anyát rajzolta. Ez volt az a pillanat, amikor Mordred Deschain a legközelebb állt a kétségbeeséshez. Rolandhoz hasonlóan ő is úgy vélte, a rajzolás az egyetlen, ami ébren tartja az idióta kölyköt. Miért ne változzon át, amikor a magas láz hevét is fölhasználhatná pusztító energiaként? Miért ne kockáztassa meg? Végére is Rolandot akarja, nem a fiút; pók alakban le tud csapni a harcosra olyan gyorsan, hogy elkapja, és éhes pókszájához rántsa. Öreg Fehér Apu talán lőhet egyet, akár kettőt is, de Mordred kibír egy-két lövést, ha a röpködő ólmok nem találják el a torán a fehér szemölcsöt, kettős testének agyát. *És ha egyszer berántom, akkor nem engedem el, amíg szárazra nem szívom, amíg ugyanolyan poros múmia nem lesz, mint Mia, a másik.* Elernyed, várta, hogy a változás végigseperjen rajta, ám ekkor egy újabb hang szólalt meg elméje középpontjában, Vörös Apu hangja, aki fogságba esett a Setét Torony oldalában, és élve volt szüksége Mordredre, legalább még egy napig, hogy kiengedje őt.

Várj még egy kicsit, tanácsolta a hang. Várj egy kicsit. Lehet, hogy van még egy trükköm. Várj... csak még egy kicsit.

Mordred várt. És egy-két perc múlva érezte, hogy a Torony lüktetése megváltozik.

8

Patrick is érezte a változást. A lüktetés pihentető lett. És szavak is voltak benne, amelyekre oda sem figyelt, olyan lelkesen rajzolt. Újabb vonalat húzott, azután félretette a ceruzát, és nézte Öreg Anyát, aki mintha együtt lüktetett volna a szavakkal, amelyeket a fejében hallott, a szavakkal, amelyeket Roland fölismert volna. Csak most egy öregember énekelte őket, reszketeg, ám édes hangon:

*Baba, drágám, szívem
Hold úszik az égen,
Álommanó vár rád,
Álmodj piros málnát.
Baba szívem, drágám
Hozd ide a málnám,
Csusszit, csisszit, csasszit!
Hadd teljen a kaskám!*

Patrick feje lekókad. Behunyta a szemét... kinyitotta... ismét behunyta.
Hadd teljen a kaskám, gondolta, és elaludt a tűz fényében.

9

Most, jó fiam!, suttogta a hideg hang Mordred tüzesen olvadó agyának közepén. *Most! Eredj oda hozzá, és gondoskodj róla, hogy sose ébredjen fel álmából! Öld meg a rózsák közt, és együtt uralkodunk!*

Mordred előbújt a rejtekhelyéről, a távcső kiesett a kezéből, amely nem volt kéz többé. Ahogy

változott, hatalmas önbizalom öntötte el. Egy percen belül kész volt. Mindketten aludtak, egyszerűen nem hibázhatott. Száját nyitva-csukva rohant le a táborba, az alvó emberek közé a hétlábú, fekete lidércnyomás.

Valahonnan ezermérföldnyiről Roland hangos és sürgető, vad és dühös ugatást hallott. Kimerült elméje igyekezett elfordulni, hogy még mélyebbre rejtőzhessen. Azután a kín szörnyű sikolya következett, és ez egy szempillantás alatt fölébresztette. Megismerte ezt a hangot, bármennyire eltorzította is a kín.

– *Csi!* – kiáltotta, és felugrott. – *Csi, hol vagy? Hozzám! Hoz...*

Ott vonaglott a pók markában. Mindketten jól látszottak a tűz fényében. Mögöttük a nyárfa törzsének dőlve Patrick bámult bután a hajfüggönyön keresztül, amely most, hogy Susannah elment, hamarosan ismét piszkos lesz. A szörmókus dühödten habzó szájjal kapkodott a pók teste felé, pedig Mordred olyan ívbe görbítette a gerincét, ahogyan sohasem lett volna szabad meghajolnia.

Ha nem ront ki a magas fűből, gondolta Roland, *akkor most én lennék Mordred markában.*

Csi belevágta a fogát a pók egyik lábába. A tűzfénynél Roland látta a szörmókus állizmainak diónyi dudorait, ahogy egyre erősebben szorítja, amit megfogott. A lény visított, a szorítása lazult. Csi ebben a pillanatban kiszabadulhatott volna, ha azt választja. De nem tette. Ahelyett, hogy a pillanatnyi szabadságot kihasználva leugrott és eliszkolt volna, mielőtt Mordrednek sikerül ismét megragadnia, arra használta az időt, hogy hosszú nyakát kinyújtva ott marjon bele a lény egyik lábába, ahol a dagadt testhez kapcsolódik. Keményen ráharapott, pofáját eláztatta a kilövellő vörös-fekete váladék, amely narancsszín szikrákat villantott a lángok fényében. Mordred még hangosabban visított. Csit kihagyta a számításából, és most megfizette ennek az árát. A tűz fényében olyan volt a két vonagló alak, mint egy meglevenedett lidércnyomás.

Valahol a közelben Patrick huhogott rémulten.

Csak elaludt a hitvány kurafi, gondolta Roland keserűen. De hát ki állította őrségbe?

– Tedd le, Mordred! – ordította. – Tedd le, és még egy napig élni hagylak! Esküszöm az apám nevére! Örületől és rosszindulattól vöröslő szemek bámultak rá a szörmókus kicsavart teste fölött. A vörös szemeknél feljebb, a tor domborulatán két pici kék szem villogott, alig nagyobbak két túsúrásnál, amelyek teljesen emberi gyűlölettel meredtek a harcosra.

Az én szemem!, gondolta iszonyodva Roland. Reccsenés hallatszott. Csi gerince volt, de ő a halálos sérülés ellenére sem lazított fogásán, keményen marcangolta az ízt, ahol Mordred lába csatlakozott a testhez, pedig az acélkemény tüskék úgy felhasították a pofáját, hogy kilátszottak az éles fogak, amelyek annyi gyengéd szeretettel tartották Jake csuklóját, ha oda kellett rángatni valahova, mert Csi mutatni akart valamit. *Ake!*, kiáltotta ilyenkor. *Ake-Ake!*

Roland jobb keze a pisztolyokra csapódott, de üresen taláta. Csak ekkor, órákkal a nő távozása után eszmélt rá, hogy Susannah magával vitte az egyik fegyvert a másik világba. *Jól van,* gondolta. *Helyes. Ha a sötétségben találja magát, akkor öt golyó az ottani lényeknek. Egy pedig magának. Ez rendben van.*

Ám ez távoli, futó gondolat volt. Kirántotta a másik revolvért, miközben Mordred leguggolt, megmaradt középső lábával átfogta Csit, hogy lehúzza megtépett, vérző lábáról a vicsorgó állatkát. Iszonyú spirálban tekerte fölfelé a szőrös testet, egy pillanatra eltakarta vele Öreg Anya fényes sugarát. Azután elhajította Csit, és Rolandot megrohanta a *déjà vu* érzése, mert ezt már látta valaha, a Varázsló üvegében. Csi keresztülrepült a tűz fölött, és fennakadt az egyik nyárfa csonka ágán, amelynek a végét maga Roland törte le tüzelőnek. Borzalmasan sikoltott kínjában – ez volt a

halálsikolya –, azután ernyedten csüngött Patrick feje fölött.

Mordred azonnal rávetette magát Rolandra, de támadása lassúra, bicegősre sikeredett; az egyik lábát alig pár perces korában ellőtték, és most törötten húzott maga után egy másikat is, amelynek a végén görcsösen csattogott az olló. Roland szeme sosem volt tisztább, a hideg, amely ilyenkor körülvette, sosem volt fagyosabb. Láta a fehér göcsöt és a kék, bombázópilóta szemeket, a *saját* szemét. Láta egyetlen fiának arcát, ahogy rámered a förtelem hátáról, azután vérpárában tűnik el, mikor az első golyó letépi a helyéről. A pók meghátrált, lábai a fekete, csillagos ég felé kapkodtak. Roland következő két golyója a védtelen potrohba csapódott, majd hátul sötét váladékot fröccsentve távozott. A pók az oldalára dőlt, talán el akart menekülni, de megmaradt lábai nem tartották meg. Mordred Deschain a tűzbe zuhant, vörös és narancsszínű szikrazáport küldve az ég felé. Fetrengett a parázson, hasának tüskéi tüzet fogtak, és Roland keserű mosollyal ismét rálőtt. A haldokló pók kigurult a tűzből, a hátára fordult megmaradt lábai reszkető gubanccá egyesültek, majd szétcúsztak. Az egyik visszaesett a tűzbe, meggyúlt, és förtelmesen búzlott.

Roland elindult, hogy eltapossa az apró tüzeket, amelyeket a szétrúgott parázs gyújtott a fűben. Ekkor dühödt bömbölés harsant a fejében:

A fiam! Az egyetlen fiam! Megölted őt!

– Az enyém is – felelte Roland, és a füstölgő szörnyre nézett. Képes volt tudomásul venni a valóságot. Igen, képes volt.

Gyere hát! Gyere, gyermekgyilkos, és nézd meg a Tornnyod, de tudnod kell – a vénségtől fogsz meghalni a Can'-Ka No Rey szélén, mielőtt akár csak megérinthetné az ajtaját! Sosem engedlek be! Előbb lesz semmivé a révülés birodalma, mint hogy bejöhess! Gyilkos! Az anyádat is megölted, a barátaidat is – igen, valamennyit, Susannah holtan hever, a torkát átvágták annak az ajtónak a másik oldalán, amelyen te küldted át – és most a saját fiadat is megölted!

– Ki küldte rám? – kérdezte Roland a fejében levő hangtól. – Ki küldte a halálba ama gyermeket – mert gyermek ő a fekete irha alatt –, te vörös kobold?

Erre nem volt válasz, így hát Roland visszatette a pisztolyt a tokjába, és kioltotta a kis tüzeket, mielőtt elharapózhattak volna. Arra gondolt, amit Susannahról mondott a hang, és úgy döntött, nem hisz neki. Igen, lehet, hogy halott, *meglehet*, de úgy vélte, ez ügyben Mordred Vörös Apja semmivel sem tudhat többet nála.

Hagyta, hogy ez a gondolat eltávozzon, aztán odament a fához, amelyről *ka-tet*-jének utolsó tagja lógott felnyársalva... és mégis élve. Az aranygyűrűs szemek szinte fáradt derűvel néztek Rolandra.

– Csi – szólt a harcos, és kinyújtotta a kezét, tudva, hogy talán harapást kap, de a legkevésbé sem érdekelte. Énjének egy része – nem is kis része – szinte várta a harapást. – Csi, mindnyájan köszönjük neked. Én magam köszönöm neked, Csi.

A szörmókus nem harapott, csak egyetlen szót mondott: – Olan. – Sóhajtott, egyszer megnyalta a harcos kezét, azután lehajtotta a fejét és meghalt.

Ahogy a hajnal reggellé fényesedett, Patrick bátortalanul odament a harcoshoz, aki a száraz patakmederben ült a rózsák között. Csi teteme úgy feküdt a térdén, mint egy sál. A fiatalember halk, kérdő huhogást hallatott.

– Ne most, Patrick – mondta Roland szórakozottan, és megsimogatta Csi bundáját. Sűrű, de puha volt a prémje. A merevedő izmok és az alvadó vértől csapzott foltok ellenére nehéz volt elhinnie, hogy ez a kis teremtmény elment. Igyekezett a csimbókákat kifésülni, amennyire tudta. – Ne most. Egy egész hosszú napunk van, hogy odaérjünk, és simán meg is tudjuk tenni.

Nem, semmi szükség nem volt a sietségre; semmi sem akadályozta, hogy ne gyászolja ráérősen utolsó halottját. Semmi kétely nem volt a vén Király hangjában, amikor megígérte, hogy Roland öregkorában fog meghalni, mielőtt akár csak megérinthezné az ajtót a torony aljában. Természetesen elindulnak. És Roland tanulmányozza a terepet, de már most tudta, hogy az ötlet, miszerint a vén szörnyeteggel átelleni oldalán közelít, aztán megkerüli a Tornyt, egyáltalán nem jó, csupán hiú remény. Kétségkívül kiolvashatta a vén lator hangjából.

Egy ideig ez most nem számított. Itt volt megint valaki, akit megöltek, és csak egyetlen vigasza maradt: Csi az utolsó. Most ismét egyedül van, leszámítva Patrickot, de Rolandnak volt egy olyan sejtése, hogy Patrick nem érzékeny arra a szörnyű fertőzésre, amelyet ő magában hordoz, mivel sosem volt tagja egyetlen *ka-tet*-nek sem.

Én csak a családomat ölöm meg, gondolta Roland a szörmókust simogatva.

Hogy fájt most emlékezni arra, milyen kíméletlenül beszélt Csivel tegnap! *Ha el akartál vele menni, akkor kellett volna, amikor lehetett!*

Vajon azért maradt, mert tudta, hogy Rolandnak szüksége lesz rá? Mert mikor meg kell pökni a markot (természetesen Eddie mondása), akkor Patrick használhatatlan?

Miért most szántod a földet az orroddal?

Mert tudta, hogy ez az utolsó napja, és nehéz lesz a halála?

– Azt hiszem, mindkettőt tudad – mondta Roland, és lehunyta a szemét, hogy jobban érezhesse a keze alatt a bundát. – Annyira sajnálom, hogy így beszéltem veled – a jó bal kezemről is odaadnám az ujjaimat, ha ezeket a szavakat visszaszívhatnám. Ahogy mondom, valamennyit, igazat szólok.

De itt, akárcsak a Kulcs-Világban, az idő egy irányba folyik. Ami történt, megtörtént. Nem lehetett visszamenni.

Azt hitte volna, nem maradt benne harag, minden atomja kiégett belőle, de mikor bizseregni kezdett a bőre, és megértette, mit jelent, friss düh dagadt a szívében, és fáradt, de még így is tehetséges kezére leereszkedett a hideg.

Patrick *őt* rajzolta! Ott ült a nyárfá alatt, mintha ez a hős kis lény, aki tízszer – dehogy, százszor! – többet ért nála, nem ugyanazon fa alatt halt volna meg mindkettejükért!

Ez az ő élete, szólalt meg Susannah nyugodtan és gyengéden az elméje mélyén. *Neki ez maradt, minden mást elvettek tőle – otthoni világát éppúgy, mint az anyját, a nyelvét és az agyát már amennyi volt neki. Ő is gyászol, Roland. Ő is megijedt. Ez az egyetlen mód, hogy vigasztalja magát.*

Mindez kétségtelenül igaz volt. De az igazság most növelte a haragját, ahelyett hogy csökkentette volna. Félretette megmaradt fegyverét (csillogva hevert két éneklő rózsza között), mert nem akarta, hogy a keze ügyében legyen, legalábbis addig, míg ilyen hangulatban van. Azután fölállt, hogy most aztán lekapja Patrickot a tíz körméről, csak azért, hogy ő maga kicsit jobban érezze magát. Már hallotta is az első szavakat: *Ostoba kölyök! Élvezed, hogy lerajzolhatod azt, aki megmentette nagobbbrészt értéktelen életedet? Felvidítja a szívedet?*

Már nyitotta a száját, hogy elkezdje, amikor Patrick félretette a ceruzát, és új játékát markolta meg. A radír félig elfogyott, és nem volt másik; Susannah a kis rózsaszín gumidarabokat a pisztollyal együtt magával vitte, amire valószínűleg nem volt más oka azon kívül, hogy a kis üveg a zsebében volt, az elméje pedig más, fontosabb dolgokkal foglalkozott. Patrick a radírt a rajz fölé emelte, azután felnézett – talán meg akart győződni róla, hogy tényleg rádióznia kell –, és észrevette, hogy a harcos a patakmederben állva komoran nézi őt. Azonnal megértette, hogy Roland dühös, noha valószínűleg az égardta világon fogalma sem volt róla, hogy miért, és az arca eltorzult a félelemtől és a boldogtalanságtól. Roland olyannak látta, amilyennek Dandelo láthatta számtalanszor, és a haragja

összeomlott ettől a gondolattól. Nem akarta Patrickot megrémíteni – ha nem is magáért, hát Susannah kedvéért; nem akarta, hogy Patrick féljen tőle.

Rájött, hogy *ő sem szeretné*, ha félne tőle.

Miért nem ölj meg akkor?, kérdezte a ravasz, lüktető hang a fejében. *Öld meg, szabadítsd meg a nyomorúságától, ha annyira kedveled! Ő és a szörmókus egyszerre érhetnek a tisztáshoz. Helyet csinálhatnak neked, harcos.*

Roland megrázta a fejét, igyekezett mosolyogni. – Semmi, Patrick, Sonia fia – mondta (Bill, a robot szólította így a fiút). – Semmiség, tévedtem – már megint –, és nem akarlak megszidni. De...

Odament, ahol Patrick ült. A fiú arrébb húzódott, közben kutyaszerű, engesztelő mosollyal nézett rá, ami Rolandot ismét nagyon feldühítette, de ez alkalommal könnyebben megfékezte indulatait. Patrick is szerette Csit, és ez az egyetlen módja annak, hogy kifejezze gyászát.

Bár ez most, vajmi keveset számított Rolandnak.

Kinyújtotta, a kezét, gyengéden kivette a radírt a fiú ujjai közül. Patrick kérdően nézett rá, azután tartotta üres markát, a szemével kérte, adja neki vissza a csodálatos (és rendkívül hasznos) játékszert.

– Nem – mondta Roland olyan szelíden, ahogy csak telt tőle. – Az istenek tudják, hány évet éltél meg anélkül, hogy akárcsak sejtelled lett volna ennek a létezéséről; azt hiszem, a mai napot ki fogod bírni nélküle. Talántán lesz mit rajzolnod – aztán kitörölnöd – később. Megértettél, Patrick?

Nem értette, de amikor a radír biztonságba került az óra mellett, látszólag megfélekedett róla, és visszatért a rajzához.

– Tedd félre a képedet is egy kis időre – mondta a harcos.

Patrick nem vitakozott. Először a kocsira, aztán a Torony útra mutatott, és kérdően huhogott.

– Igen – bólintott Roland –, ám először megnézem, hogy Mordred mit hozott magával – lehet közte valami hasznos –, és eltemetem a barátunkat. Segítesz nekem, hogy Csi a földre kerüljön, Patrick?

Patrick segített, és a temetés nem tartott sokáig; a test jóval kisebb volt, mint a szív, amelyet magában rejtett. Délelőtt elindultak, hogy megtegyék az utolsó néhány mérföldet, amely a Setét Toronytól elválasztotta őket.

3. fejezet

A BÍBOR KIRÁLY ÉS A SETÉT TORONY

1

Az út és a történet egyaránt hosszú volt, nemde? Az utazás hosszú volt, az útiköltség magas... de nagy dolgot nem lehet olcsón megúszni. Olyan hosszú a történet, mint amilyen magas a Torony, de a köveket egyenként kell egymásra rakni. Most azonban, a vég közelében alaposan meg kell nézniük ama két alakot, akik felénk közelednek. Az idősebb – cserzett, ráncos arcú, derekán pisztollyal – húzza a kocsit, amelyet Ho Fat II-nek neveznek. A fiatalabb – a hóna alatt túlméretezett rajztömb, amitől úgy fest, mint a régi idők diákjai – mellette lépked. Hosszú, szelíden emelkedő dombon kapaszkodnak, majdnem olyanon, mint az a sok száz másik, amelyeket megmásztak. A gyomokkal fölvert utat, amilyen járnak, kőfal maradványai szegélyezik; vadrózsák nőnek barátságos bőségben a kihullott kövek helyén. A falak mögött furcsa kőépítmények állnak a bokros síkságon. Némelyik mintha várrom lenne; mások egyiptomi obeliszkre hajznak; néhány láthatóan Beszélő Kör, ahol démonokat lehet idézni; egy ősi rom, kőoszlopaival és gerendáival szakasztott Stonehenge. Az ember szinte várja, hogy megpillantsa a csuklyás druidákat, akik a nagy kör közepén gyűltek össze, talán rúnákat vésvni, ám ezeknek a romoknak az építői, a Nagy Emlékmű előhírnökei mind eltűntek. Csak egy

kis csorda bannok legeli a füvet ott, ahol valaha imádkoztak.

Nem számít. Nem azért jöttünk végig az úton, hogy a vén romokat figyeljük, hanem a vén harcos miatt, aki a kézikocsit húzza. A domb tetején állunk, és várjuk, hogy odaérjen hozzánk. Egyre közeledik. És közeledik. Kérlelhetetlenül, mint mindig, ez az ember mindig megtanulta annak a tájnak a nyelvét (legalább valamennyire) és a szokásait, amerre járt; ő még mindig az az ember, aki megigazítja a képeket idegen szállodai szobákban. Sok mindenben változott, de ebben nem. Eléri a dombtetőt, most már olyan közel jár, hogy érezzük verejtékének savanyú szagát. Gyorsan, automatikusan körülnéz, először maga előtt, aztán a domb két oldalán – Mindig nézzetek körül, ez volt Cort parancsa, és utolsó tanítványa még most sem feledkezett meg erről. Érdeklődés nélkül fölneéz, aztán lenéz... és megáll. Egy pillanatig bámulja a gyommal felvert, törött köveket az úton, ismét fölneéz, ez alkalommal sokkal lassabban. Sokkal-sokkal lassabban. Mintha félne attól, amit látni vélt.

És ez az a pont, ahol csatlakoznunk kell hozzá – el kell merülnünk benne –, habár nem mondhatjuk el, mi játszódott le Roland szívében ebben a pillanatban, amikor maga előtt látta életének egyetlen, rögeszmés célját, mert ez meghaladná egy szegény mesemondó képességeit. Vannak pillanatok, amelyek túlesnek a képzelet határán.

2

Roland fölpillantott, mikor a domb tetejére ért, nem azért mintha valami veszélytől tartott volna, hanem mert ez a szokás túlságosan mélyen meggyökerezett benne ahhoz, hogy felhagyjon vele. *Mindig nézzetek körül*, mondta nekik Cort, azóta verte a fejükbe, amikor még alig voltak többek kisdedeknél. Visszanézett az útra – egyre nehezebb lett a rózsák között kanyarogni anélkül, hogy egyet is letörjön, noha mostanáig sikerült megúsznia –, és késve jött rá, mit lát.

Amiről úgy gondoltad, hogy látod, mondta magának, továbbra is az utat nézve. *Valószínűleg csak egy újabb különös rom, amilyenek mellett indulásunk óta jövünk.*

De már akkor tudta, hogy nem erről van szó. Amit megpillantott, az nem a Torony út valamelyik oldalán volt, hanem pontosan a közepén.

Ismét fölneézett, hallotta, ahogy a nyaka recseg, mint egy ócska ajtó zsanérja, és íme, még mindig mérföldekkel előtte, de már a látóhatáron volt a Setét Torony teteje, éppoly valóságosan, mint a rózsák. Amit ezernyi álmában látott, azt most saját szemével is megnézhetette. Hatvan-nyolcvan méternyire az út egy magasabb dombra hágott, az egyik oldalon ősrégi Beszélő Gyűrű korhadozott a borostyán és a lonc ölelésében, a másik oldalon vasfaliget magasodott. A közeli látóhatár közepén egy fekete idom szökkent az égnek, elsötétítve kékségének, kicsiny szeletét.

Patrick megállt Roland mellett, és huhogott.

– Látod? – kérdezte Roland. A hangja poros volt, rekedt a megdöbbenéstől. Azután, mielőtt Patrick válaszolhatott volna, a harcos rámutatott arra, amit a fiú a nyakába akasztott. A távcső volt az egyetlen tárgy Mordred motyójában, amit érdemesnek találtak arra, hogy elhozzák.

– Add ide, Pat!

Patrick készségesen engedelmeskedett. Roland a szeméhez emelte, egy percig igazgatta a recés fókuszcsavart, azután elakadt a lélegzete attól, ahogy a Torony a szeme elé ugrott, látszólag olyan közelre, hogy a kezével elérhette volna. Mennyi mutatkozik meg belőle? Mennyi? Hat méter? Tizenöt? Nem tudta, de legalább három keskeny lőrés-ablakot látott, amelyek csigavonalban kapaszkodtak fölfelé a Torony oldalán, és látta a tetején a kerek ablakot, ahogy lángolnak a színei a tavaszi napfényben, és fekete közepe úgy bámul rá vissza a távcsövön át, mint a Révülés Szeme.

Patrick huhogott, a kezét nyújtogatta a távcsőért. Ő is a saját szemével akarta látni. Roland szó nélkül visszaadta neki. Szédült, mintha nem igazán lett volna ott. Azokban a hetekben érezte néha így magát,

amikor készült a Cort elleni viadalra: mintha holmi álom lett volna, vagy holdsugár. Sejtette, hogy valami jön, valami hatalmas változás, és most ugyanilyen sejtelve támadt.

Ott van az, gondolta. Ott van a végzetem, életem útjának vége. A szívem mégis ver (meg kell hagyni, kicsit gyorsabban), a vérem még folyik, és semmi kétség, amikor lehajolok, hogy megragadjam ennek az átkozott taligának a rúdját, a hátam tiltakozni fog, és lehet, hogy szellentek egy aprót. Semmi nem változott.

Várta, hogy elérje a gondolatból fakadó csalódás – merthogy elérni a szomorúság, azt biztosra vette. Ám a csalódás nem jött. Ehelyett furcsa, repeső ragyogást érzett, amely mintha a tudatában kezdődött volna, hogy átterjedjen az izmaira. Délelőtti indulásuk óta először nem gondolt Susannah-ra és Csire. Szabadnak érezte magát.

Patrick leeresztette a távcsövet. Izgatottan fordult a harcoshoz. A látóhatárból kiszögellő fekete hüvelykujj felé mutatott, és huhogott.

– Igen – mondta. Roland. – Egy napon, egy világban valamelyik változatod lefesti Llamreivel, Arthur Eld lovával együtt. Tudom, mert láttam. Most azonban mennünk kell.

Patrick ismét huhogni kezdett, azután megnyúlt az arca. Kezét a halántékához szorította, és előre-hátra ingatta a fejét, mintha szörnyen fájna.

– Igen – mondta Roland. – Én is félek. De nincs mit tenni. Oda kell mennem. Itt maradsz, Patrick? Maradsz és megvársz? Ha igen, akkor itt hagylak.

Patrick azonnal megrázta a fejét. És arra az esetre, ha Roland nem értette volna meg, a néma fiú erősen megmarkolta a karját. Jobb keze, amellyel rajzolni szokott, olyan volt, akár a vas.

Roland bólintott. Még mosolyogni is próbált. – Igen – mondta –, nagyszerű. Maradj velem, ameddig tetszik. Ameddig csak meg nem érted, hogy a végén egyedül kell továbbmennem.

3

Valahányszor fölkapaszkodtak egy völgyből egy dombtetőre, a Setét Torony mintha mindig közelebb ugrott volna. Egyre több ablak látszott a falán. Roland látta a tetejéből kimeredő két vasoszlopot. A felhők, amelyek követték a két működő Sugár Útját, mintha messze kikerülték volna az oszlopok hegyét, és nagy X-et rajzoltak az égre. A hangok erősödtek, és Roland megértette, hogy a világok neveit éneklik. Valamennyi világét. Nem tudta, hogy ezt honnan veszi, de bizonyos volt benne. Továbbra is eltöltötte a létezésnek az a könnyűsége. Végül, mikor elértek egy dombtetőre, ahol tőlük balra hatalmas köemberek meneteltek észak felé (vérvörös anyaggal bemázolt arcuk maradványa fenyegetően nézett le rájuk), Roland azt mondta Patricknak, hogy kapaszkodjon föl a kocsira. Patrick meglepetten nézett rá, és sorozatban huhogott, amit Roland úgy értelmezett, mintha azt kérdezné: *De hát nem vagy fáradt?*

– Igen, de akkor is szükségem van egy horgonyra. Anélkül még képes lennék elrohanni ama Torony felé, noha tudom, hogy oktalanság. És ha a közönséges vén fáradtság nem robbantja szét a szívemet, a Vörös Király még lekapja a fejemet valamelyik játékszerével. Szállj csak föl, Patrick. Patrick engedelmeskedett. Görnyedten ült a kocsin, a távcsövet a szeméhez szorította.

4

Három órával később megérkeztek egy sokkal meredekebb domb lábához. Rolandnak elárulta a szíve, hogy ez az utolsó. Emögött kezdődik Can'-Ka No Rey. A tetején jobbra kőrakás púposodott, amely valaha kis piramis volt. Romjai tízméternyire magasodtak fölējük. Tövében rózsák alkottak elnagyolt bíbor kört. Roland célba vette a romot, és lassan elindult fölfelé a dombon, a rudaknál fogva húzta maga után a kocsit. Ahogy kapaszkodott, egyszer csak ismét felbukkant a Setét Torony

csúcsa. Minden lépésnél nagyobb rész látszott belőle. Most már láthatta az erkélyeket is, derékig érő korlátjukkal. Nem volt szükség a távcsőre; a levegő természetellenesen tiszta volt. A megmaradt távolságot legfőljebb öt mérföldre becsülte. De lehet, hogy csak három volt. Szintről szintre emelkedett a magasba a harcos hitetlen szeme előtt.

Már csaknem elérték a domb tetejét, a romos sziklapiramis alig húszlépésnyire volt jobbra, amikor Roland megállt, lehajolt, és utoljára tette le a kocsirudakat az útra. Testének minden idege veszélyről beszélt.

– Patrick! Ugorj le!

Patrick engedelmeskedett, aggodalmasan nézett Rolandra, és huhogott.

A harcos megrázta a fejét. – Nem tudom megmondani, hogy miért. Csak nem biztonságos. – A hangok hatalmas kórusban énekeltek, egyébként csend volt. Egyetlen madár sem fürta magát a magasba, nem énekelt a távolban. A bannokcsordák elmaradtak. Szellő támadt, a fűszálak hajladoztak. A rózsák bólogattak szilaj fejükkel.

Elindultak egymás mellett. Roland félénk érintést érzett kétujjú jobbján. Patrickra nézett. A néma fiú szorongva meredt rá, közben mosolyogni igyekezett. Roland megfogta a kezét, és így érték el a dombtetőt.

Alattuk hatalmas, vörös takaró nyúlt el a szemhatárig. Az út nagyjából négy méter széles, poros fehér sávja nyílegyenesen vágott át rajta. A rózsamező közepén állt a koromsötét Torony, éppúgy, mint álmaiban; az ablakai ragyogtak a napfényben. Előtte az út kettévált, szabályos fehér körbe fogta a Tornyt, majd mögötte folytatódott, Roland szerint pontosan keleti és nem délkeleti irányban. A Torony utat derékszögben keresztezte egy másik, amely északot kötötte össze déllel, ha csakugyan igaz, hogy a szélrózsa helyreállt. Fentről a Torony úgy festett, mint egy véres irányzék közepe.

– Ez... – kezdte Roland, ám ekkor fülhasogató, eszelős rikoltást hozott a szellő, amelynek hangerejét nem tompították a közbeeső mérföldek. A Sugáron érkezik, gondolta Roland. És a rózsák továbbítják.

– *HARCOS!* – vijjogta a Bíbor Király. – *MOST MEGHALSZ!*

Füty hallatszott, eleinte vékony, azután erősebb, gyémántporral csiszolt pengéként vágta ketté a Torony és a rózsák énekét. Patrick meredten állt, bután bámulta a Tornyt; kirobbantották volna a csizmájából, ha Rolandnak nem olyan gyorsak a reflexei. Berántotta a néma fiút a piramis roskatag gúlája mögé. Más kövek is rejtőztek a magasra nőtt lórom és a csattanó maszlag alatt; megbotlottak bennük, hasra estek. Az egyiknek a sarka fájdalmasan megütötte Roland bordáit.

A fütyülés fülhasogató vijjogássá erősödött. Roland látta, hogy aranyszínű tárgy suhan a levegőben – az egyik csikesz. Eltalálta a kocsit, felrobbant, szétszórva a holmijukat. A legtöbb tárgy az útra esett, a konzervdobozok kopogtak és pattogtak, némelyik szétduzzant.

Magas, kotkodácsoló nevetés hallatszott. Roland fogába belenyilallt a fájás. Patrick befogta a fülét. Már-már elviselhetetlen volt a nevetésben fűrészelő téboly.

– *GYERE ELŐ!* – sürgette a távoli, eszelős, nevető hang. – *GYERE ELŐ, ÉS JÁTSSZ, ROLAND! GYERE HOZZÁM! GYERE A TORNYODHOZ, VÉGTÉRE IS ANNYI ÉVEN ÁT EZT AKARTAD, NEM?*

Patrick kétségbeesetten, rémülten nézett rá. Pajzsként szorította magához a rajztömböt.

Roland óvatosan kilesett a piramis szélénél, és lám, a Torony alapjától számított második emelet erkélyén pontosan azt látta, amit sai Sayre festményén: egy vörös foltot és három fehérret; egy arcot és két fölemelt kezét. De ez nem festmény volt, mert az egyik kéz gyorsan mozogva dobott valamit, és újabb, pokolian élesedő sivítás hallatszott. Roland begurult a piramis mögé. Végtelennek tűnő szünet következett, azután a csikesz eltalálta a gúla másik oldalát, és felrobbant. A robbanás arccal a földre lökte őket. Patrick rettegve sikoltott. Sziklák röpöködtek. Némelyik legurult az útra, de Roland nem

látott olyan szilánkot, amely egyetlen rózsában kárt tett volna.

A fiú feltérdelt és elrohant volna – valószínűleg az útra –, ám Roland elkapta bőrkabátja gallérját és lerántotta.

– Itt eléggé biztonságban vagyunk – mormolta. – Nézd csak. – Benyúlt az egyik lyukba, amelyet a robbanás ütött, megkocogtatta a falát, és a fojtott kongás hallatán elvigyorodott. – Acél! Az ám! Tucatnyi ilyen repülő tűzlabdával is csapkodhatja, akkor sem dönti le. Csak annyit tehet, hogy lerobbantja a sziklákat, a kockaköveket arról, ami alatta van. Érted? És nem hinném, hogy pocsékolhatná a muníciót. Nem lehet nála sokkal több, mint amennyit egy számár elbír.

Mielőtt Patrick válaszolhatott volna, Roland ismét kikukkantott a gúla töredezett széle mellett. A szájához emelte a kezét, és visszakiáltott: – *PRÓBÁLKOZZ ÚJRA, SAI! MÉG ITT VAGYUNK, DE TALÁN A KÖVETKEZŐ DOBÁSOD SZERENCSESEBB LESZ.*

Pillanatnyi csend, azután eszelős sikoly: *ÍÍÍÍÍ! NE MERÉSZELJ GÚNYOLÓDNI VELEM! NE MERÉSZELJ! ÍÍÍÍÍ!*

Újabb sivítás. Roland elkapta Patrickot, rávetette magát a piramis mögött, vigyázva, hogy ne érjenek a gúlához. Attól tartott, annyira rezegni fog a becsapódó csikesztől, hogy agyrázkódást kapnak, vagy kocsonyává változik a belsejük.

Csakhogy a csikesz ez alkalommal nem a piramisba csapódott. Ehelyett elrepült mellette, és a magasba emelkedett az út fölött. Roland legördült Patrickról, a hátára fordult. Észrevette az arany vibrálást, kiszámította a helyet, ahol megfordult, hogy visszatérjen a célpontjai felé. Kیلőtte a levegőből, mint egy agyaggalambot. A csikesz vakítóan felvillant, azután eltűnt.

– *NAHÁT, MÉG MINDIG ITT VAGYUNK!* – kiáltotta Roland, és igyekezett minél több gúnyt vinni a hangjába. Nem könnyű, amikor az ember teli tüdőből ordít.

Válaszul újabb tébolyult sivítás – *ÍÍÍÍÍ!* – Roland nem értette, hogyhogy nem repeszi szét a saját fejét a király egy ilyen sikollyal. Újratöltötte a dobtárban az üres helyeket. Ezúttal kettős vinnyogás hallatszott. Patrick felnyögött, a hasára fordult, arcát a kötörmeléktől szúrós fűhöz nyomta, kezét a fejére szorította. Roland a kő-acél piramisnak dőlt, hatlövetű pisztolyának hosszú csöve a combján hevert, lazított és várt, ugyanakkor minden akaraterejével egy célt követett. A szeme könnyezni akart attól a fejhangú, közeledő füttytől, és ezt nem engedhette meg magának. Ha valamikor hasznára lehet természetfölöttien éles szeme, amelyről híres, hát az most van.

Az a kék szem akkor is tiszta volt, amikor a csikeszek elhúztak az út fölött. Ez alkalommal az egyik balra kanyarodott, a másik jobbra. Úgy mozogtak, hogy ne lehessen eltalálni őket, eszelősen ugráltak erre-arra. Nem érdekes. Roland várt, kinyújtott lábbal ült, öreg, repedezett bakancsai hanyag V betűt alkottak, a szíve lassan, kitartóan vert, a szeme beitta a világ fényét és színeit (úgy vélte, a szelet is láthatná, ha még ennél is élesebben látna az utolsó napon). Azután fölkapta a pisztolyt, kilőtte a levegőből a két csikeszt, és még el sem tűnt a szeme előtt a szívverése ütemére pulzáló utókép, amikor ő már újratöltötte a revolverét.

A piramis sarkához hajolt, fölvette a távcsövet, letámasztotta egy alkalmas sziklagöröngyre, és megnézte ellenségét. A Bíbor Király csaknem rávetette magát, és Roland életében először pontosan azt látta, amit elképzelt: egy vénembert, akinek hatalmas, görbe, viaszos orra van; ajka vörösen virágzik a szakállerdő havában; hófehér haja csaknem csontos fenekéig omlik. Rózsás arca a zárandokok felé fordul. Tűzpiros köntösén elszórt villámok és kabbalisztikus jelek. Susannah, Eddie és Jake olyannak látta volna, mint a Téalapót. Roland annak látta, ami volt: a megtestesült Pokol.

– *DE NAGYON LASSÚ VAGY* – kiáltotta gúnyos meglepetéssel. – *PRÓBÁLKOZZ HÁROMMAL, TALÁN EGYSZERRE HÁROM SIKERREL JÁR!*

A távcsöbe nézni olyan volt, mintha oldalára fordított, bűvös homokórába nézne. Látta, ahogy a Nagy

Vörös Király ugrál, és úgy rázza az arca mellett a kezét, hogy az már-már nevetséges. Roland mintha egy ládát látott volna a hosszú köntösű alak lábánál, de ebben nem lehetett biztos: a kovácsoltvas indák az erkély padlója és korlátja között elsötétítették azt, ami lent volt.

Biztos, hogy az a löszere, gondolta. Annak kell lennie. Hány lehet egy ekkora ládában? Húsz? Ötven? Nem számít. Hacsak nem hajít el egyszerre tizenkettőt.

Roland bízott benne, hogy akárhányat indít útnak a vén démon, ki tudja löni őket még a levegőben. Végére is erre nevelték.

Sajnos a Bíbor Király ezt pontosan olyan jól tudta, mint Roland.

A lény az erkélyen újabb borzalmas, fülrepszto vijjogást hallatott (Patrick bedugta piszkos fülét piszkos ujjaival), és úgy tett, mint aki le akar hajolni friss munícióért, de aztán megállt. Roland figyelte, ahogy az erkély korlátjához lép... azután egyenesen belebámul az ő szemébe. Vörös és izzó volt a pillantása. Roland rögtön leengedte a távcsövet, nehogy elbűvölje.

Hallotta a király kiáltását: *AKKOR VÁRJ EGY KICSIT ÉS ELMÉLKEDJ AZON, MIT NYERNÉL, ROLAND! GONDOLD EL, MILYEN KÖZEL VAN! ÉS... FIGYELJ! HALLGASD A TE DRÁGASÁGOD DALÁT!*

Elnémult. Nem jött több füttyülés; sem sivítás; nem közeledtek csikeszek. Csak a szél sóhajtozását hallotta... és azt, amit a Király akart.

A Torony hívását.

Gyere, Roland!, énekelték a hangok. A Can'-Ka No Rey rózsáiból jött a hang, a fejük fölött húzódó, megerősödött Sugarakból, de legnagyobbbrészt magából a Toronyból, amelyet egész életében keresett, most pedig karnyújtásnyira van... és a végén elfoglalták előle. Ha elindul, meghal a nyílt mezőn. A hívás mégis olyan volt, mint a horog, amely az elméjébe akadt, és húzta. A Bíbor Király tudta, hogy el fogja végezni a munkáját, csak ki kell várni. És ahogy múlt az idő, Roland is rájött. Mert a hívás nem volt egyenletes. A mostani szintjüknek képes volt ellenállni. *Ellenállt.* De ahogy múlt a délután, a hívás erősödött. Kezdte megérteni növekvő iszonyattal –, miért érkezett minden álmában és látomásában naplementekor a Setét Toronyhoz, amikor a fény a nyugati égen mintha visszatükrözné a rózsamezők színét, vérrel töltött medencévé változtatva a világot, amelyet egyetlen éjfekete oszlop tart az izzó látóhatár előtt.

Látta magát, amint előjön napnyugtakor, mert a Torony erősödő hívása végül megtöri az akaratát. Menni fog. Nincs erő a Földön, amely megállíthatná.

A gyere... gyere... előbb GYERE... GYERE... lett, azután GYERE! GYERE! A feje máris megfájdult a hívástól. Mindegyre arra eszmélt, hogy feltérdel, és kényszerítenie kellett magát, hogy visszaüljön, hátát a piramisnak támasztva.

Patrick egyre riadtabban nézte. Részben vagy egészen immúnis volt a hívásra – Roland ezt megértette –, de tudta, hogy mi történik.

Számítása szerint egy órája rostokoltak, amikor a Király újabb pár csikesszel próbálkozott. Ezek a piramis két oldalán szálltak el, szinte azonnal megfordultak, úgy támadtak tökéletes alakzatban, hatméternyire egymástól. Roland leszedte a jobb oldalit, balra lendült a csuklója, és a másodikat is lefújta az égről. Ez a második olyan közel robbant, hogy a meleg levegő az arcába csapott, de legalább szilánkok nem voltak; úgy tűnik, a robbanó csikesz mindenestül megsemmisül.

– *PRÓBÁLKOZZ ÚJRA!* – kiáltotta. A toroka fájt, kiszáradt, de tudta, hogy a szavak célba értek – a levegőt ezen a helyen éppen ilyen társalgásra teremtették. Azt is tudta, hogy mindegyik egy-egy tör a vén bolond húsában. De neki is megvolt a maga baja. A Torony hívása gyorsan erősödött.

– *GYERE, HARCOS!* – csalogatta az eszelős. – *TALÁN MÉGIS MEGENGEDEM, HOGY IDE GYERE! LEGALÁBB PALÁVERT TARTHATNÁNK, HÁT NEM?*

Roland iszonyodva állapította meg, hogy némi őszinteséget talál ebben a hangban.

Hát igen, gondolta komoran. Még meg is kávézunk. Esetleg harapunk egy-két falatot.

Előkereste az óráját, felpattintotta a fedelét. A mutatók fürgén jártak visszafelé. A piramisnak dőlt, lehunyta a szemét, de úgy még rosszabb volt. A Torony hívása

(gyere, Roland gyere, harcos, commala come-come, az utadnak most van vége)

hangosabb és makacsabb volt, mint bármikor. Ismét kinyitotta a szemét, fölnézett a könyörtelen kék égre, és a felhőkre, amelyek oszlopokban siettek a Torony felé, át a rózsamezőkön.

És a kínzás folytatódott.

6

Még egy órát várt, miközben a piramis körül megnyúlt a bokrok és a rózsák árnyéka. Mindennek ellenére azt remélte, hogy történik valami, valami nagyszerű gondolat megmenti attól, hogy életét és sorsát a mellette levő tehetséges, de gyengeelméjű ifjú kezébe tegye. Ahogy azonban a nap ereszkedni kezdett az ég nyugati ívén, és a kék a feje fölött sötétedni kezdett, tudta, hogy nincs más segítség. A zsebóra mutatói egyre gyorsabban forogtak visszafelé. Hamarosan pörögni fognak. És amikor pörögni kezdenek, ő elindul. Csikeszek ide vagy oda (még mit tartalékolhat az örült?), elindul. Futni fog cikcakkban, a földre lapul, kúszik, ha kell, de csinálhat akármit, szerencséje lesz, ha a Setét Toronyhoz vezető út felét megteheti, mielőtt kirobbantják a bakancsából.

Meghal a rózsák között.

– Patrick – szólalt meg tompán.

Patrick kétségbeesett figyelemmel nézett föl. Roland a fiú kezére nézett – piszkos, varas, de a maga módján éppen olyan tehetséges, mint az övé –, és feladta az ellenállást. Eddig is csak a büszkesége tartotta vissza; nem a holtsávba akarta küldeni a Bíbor Királyt, meg akarta ölni. És természetesen nincs rá garancia, hogy Patrick meg tudja tenni. a Királlyal, amit megtett a keléssel Susannah arcán. De a Torony vonzása hamarosan túlságosan erős lesz ahhoz, hogy ellenállhasson, és akkor nincs választás.

– Cseréljünk helyet, Patrick.

A fiú óvatosan átmászott Rolandon. Most ő volt a piramis szélén, az úthoz közelebb.

– Nézz bele a távollátó masinába. Támaszd arra a göcsre – igen, úgy –, és nézz bele.

Patrick engedelmeskedett, és Roland szerint roppant sokáig bámészkodott. A Torony közben énekelt, zengett, hízelgett. Végül Patrick visszanezett a harcosra.

– Most vedd a rajztömbödet, Patrick. Rajzold le ama embert. – Nem mintha ember lenne, de legalább úgy néz ki.

De Patrick csak bámulta, és az ajkát harapdálta közben. Majd a két tenyere közé fogta a harcos fejét, és addig húzta előre, amíg össze nem ért a homlokuk.

Nagyon nehéz, suttogta egy hang Roland tudatának mélyén. Egyáltalán nem egy fiú hangja volt, hanem felnőtt férfié. Erős férfié. Nem egészen van ott. Elfeketedik. Váltogatja a színét.

Hol hallotta Roland ezeket a szavakat?

Most nincs ideje, hogy ezen gondolkodjon.

– Azt mondod, hogy nem tudod megcsinálni? – kérdezte, és közben (némi erőfeszítéssel) csalódott hitelenséget öntött a hangjába. – Hogy te nem vagy rá képes? Hogy *Patrick* erre nem képes? *A Művész?*

Patrick tekintete megváltozott. Egy pillanatig Roland látta benne azt a kifejezést, amely állandóan ott

lenne, ha férfivá érne... és a festmények Sayre irodájában azt mondták, hogy megtörtént, legalábbis az idő egy másik nyomvonalán, valamelyik világban. Legalábbis ahhoz elég idős lett, hogy lefesse, amit ezen a napon látott. Ez a nézés fölényes lenne, ha felnőve némi bölcsesség is szorulna belé a tehetsége mellé; most azonban csak öntelt volt. Egy olyan gyerek nézése, aki tudja, hogy gyorsabb, mint a villám, ő a legjobb, és semmi mással nem törődik. Roland ismerte ezt a pillantást, hiszen amikor olyan fiatal volt, mint Patrick Danville, ez nézett vissza rá sok száz tükörből, csöndes tócsák felszínéről.

Le tudom rajzolni, mondta a hang Roland fejében. *Csak azt mondom, hogy nem könnyű. Szükségem lesz a radírra.*

Roland azonnal megrázta a fejét. Szorosán megmarkolta a zsebében a rózsaszín gumi maradékát.

– Nem – felelte. – Anélkül kell megcsinálnod, Patrick. Minden vonalnak elsőre a helyére kell kerülnie. A radír később következik.

Egy pillanatra kihunytt az önteltség, de csak egy pillanatra. Amikor visszatért, Roland nagyon elégedetten és valamivel nyugodtabban nézte, ami a helyébe lépett. A tehetség pillantása volt, amely sok évig álmatagon pepecsel, míg végre olyan kihívással találkozik, amely rákényszeríti, hogy elmenjen a saját határáig. Talán azon is túlra.

Patrick ismét a távcsőért nyúlt, amelyet ferdén a kőre támasztott. Sokáig bámult, miközben a hangok egyre parancsolóan énekeltek Roland fejében.

A fiú végül elfordult, fölvette a tömböt, és nekilátott élete legfontosabb rajzának.

7

Lassú munka volt Patrick szokásos tempójához képest, amikor gyors vonásokból állt össze néhány perc alatt a szép és szövevényes rajz. Rolandnak újra és újra meg kellett fékeznie magát, hogy rá ne ordítson a fiúra: *Siess már! Minden istenekre, siess már! Hát nem látod, hogy kínlódom itt?*

De Patrick nem látta, és egyébként sem törődött volna vele. Teljesen elmerült a munkájában, ismeretlen mohóság vett erőt rajta, csak azért tartott szünetet, hogy visszatérjen a távcsőhöz, és alaposan megnézze magának a vörös ruhás témát. Néha megdöntötte a ceruzát, hogy satírozzon, azután szétkente a hüvelykujjával árnyéknak. Néha a szeme fennakadt, úgy, hogy csak viaszos fehérje látszott. Mintha az agyában nézte volna a Vörös Király valamilyen változatát. Honnan is tudhatta Roland, hogy nem ez a helyzet?

Nem is érdekel. Csak fejezze be, mielőtt megőrülök, és futni kezdek afelé, amit az Öreg Vörös Király oly helyesen nevezett a „drágaságomnak”.

Fél óra telhetett el így, amit a harcos három napnak érzett. A Bíbor Király még egyszer hívta Rolandot, minden eddiginél csábítóbban kérdezte, nem jönne-e végre a Toronyhoz, hogy tanácskozzanak. Talán, mondta, ha Roland kiszabadítja az erkély fogságából, eláshatnák a csatabárdot, aztán barátságosan fölkapaszkodhatnának együtt a Torony legfelső szobájába. Végtére is egyáltalán nem lehetetlen. A zivatar a legfurább alakokat kényszeríti a fogadóban egy ágyba; Roland még sose hallotta ezt a mondást?

A harcos nagyon jól ismerte a mondást. Azt is tudta, hogy a Vörös Király ajánlata ugyanolyan csalárd, mint az előző, csak más ruhába öltözött. És ez alkalommal aggodalmat vélt hallani a vén szörnyeteg hangjában. Nem pocsékolta az erejét válaszra.

Miután a Bíbor Király rájött, hogy kudarcot vallott, egy újabb csikeszt hajított el. Ez olyan magasra röpült, hogy csak szikrának tűnt a piramis fölött, ahonnan zuhanó bomba süvítésével lecsapott rájuk. Roland egyetlen lövéssel elintézte, azután újratöltött. Nem bánta volna, ha a Király további repülő gránátokat küldene, mert ezek ideiglenesen elterelték a figyelmét a Torony félelmes hívásáról.

Engem várt, gondolta iszonyodva. Azt hiszem, ez teszi olyan nehézé az ellenállást – személy szerint engem hív. A hívás nem Rolandnak szól, hanem az Eld egész családjának... és abból egyedül én maradtam.

8

Amikor az ereszkedő nap fényében feltűntek az első narancsszínű árnyalatok, és Roland úgy érezte, nem bír ellenállni, Patrick félretette a ceruzáját, és komoran a harcos elé tartotta a rajztömböt. A nézése megijesztette Rolandot. Még sose látta ilyennek a néma fiút. Korábbi önteltsége eltűnt.

Azért átvette a mappát, és egy pillanatig annyira megdöbbenett a látvány, hogy elfordította a tekintetét, mintha a rajzolt szempárnak is varázshatalma lenne; talán arra kényszeríti, hogy szorítsa a halántékához a pisztolyt, és loccsantsa ki fájó agyát. Olyan jó volt a kép: a hosszú, tolakodó, kapzsi arc, az orcák és a homlok szinte feneketlenül mély ráncai, a szakállerdőben a vastag, kegyetlen száj. Olyan ember szája, akinél a csók könnyen fordul harapásba, ha úgy hozza a kedve, márpedig gyakran így hozta.

– *MIT KÉPZELSZ, MIT CSINÁLSZ?* – firtatta az örült fejhang. – *SEMMI HASZNA, AKÁRMIT FORRALSZ IS. AZ ENYÉM A TORONY – ÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ! – OLYAN VAGYOK, MINTA KUTYA A SZŐLŐBEN, ROLAND! AZ ENYÉM, MÉG HA NEM TUDOM IS MEGMÁSZNI! ÉS TE IDE FOGSZ JÖNNI! IGAZAT MONDOK! MIELŐTT A TORONY ÁRNYÉKA ELÉRI HITVÁNY REJTEKHELYEDET, IDEJÖSSZ! – ÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ! – ÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ! – ÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ!*

Patrick megvonaglott, befogta a fülét. Most, hogy befejezte a rajzot, ismét érzékelte a borzalmas sivítást.

Roland nem kételkedett benne, hogy ez volt Patrick életének legjobb munkája. A fiú megfelelt a kihívásnak, és nemcsak átlépte saját korlátait; felszállt önmaga fölé, lángelme volt. Ijesztő tiszasággal rajzolta meg a Bíbor Királyt. *Ezt a távcső sem magyarázza, sőt semmi köze hozzá, gondolta Roland. Mintha lenne egy harmadik szeme, amely a képzeletéből néz, és mindent lát. Ez a szem akkor is lát, ha a másik kettő kudarcot vall. Hogy valakinek ilyen képességei legyenek... és olyan egyszerű eszközzel fejezze ki magát, mint egy ceruza! Egek!*

Már-már azt várta, hogy az erek lüktetni kezdenek a vénember halántékán, ahol néhány leheletes vonás érzékeltette a vénák órarugóit. A telt, érzéki ajkak sarkában elővillant egyetlen hegyes (agyar)

fog, és Roland azt hitte, mindjárt életre kel a rajzolt száj, a szeme láttára szétválík, megmutatja a csupa agyarból álló fogsort; egyetlen fehér foltocska (ami tulajdonképpen a papír színe volt) elég volt a képzeletnek; még a húsos bűzt is érezte, amely minden kilégzést kísér abból a szájból. Patrick tökéletesen elkapott egy szőrösomót, amely a Király orrlyukából lógott, egy apró forradást, amely cérnaszálként kígyózott a jobb szemöldökében. Mestermunka volt, messze jobb az arcképnél, amelyet a néma fiú Susannahról rajzolt. Az bizonyos, hogy ha Patrick képes volt onnan kirádirózni egy kelést, akkor a Bíbor Királyt is kitörölheti innen, nem hagyva belőle mást, mint elől az erkély korlátját, hátul a Toronyba vezető, bezárt ajtót. Roland szinte várta, hogy a Bíbor Király lélegezni és mozogni kezd, olyan tökéletes kép volt. Olyan...

Illetve mégsem.

A szeme!, gondolta. Tágra nyílt, szörnyű szem, egy ember formájú sárkány szemei. Félelmesen jó ábrázolás, mégsem az igazi. Kétségbeesett, nyomorult bizonyosság öntötte el. Egész testében megborzongott, még a foga is összekoccant. *A szem nem teljesen j...*

Patrick megfogta a könyökét. A harcos olyan eszeveszetten összpontosított a rajzra, hogy kis híján felordított. A fiúra nézett, Patrick bólintott, és ujjaival megérintette a szeme sarkát.

– Igen. A szeme. Tudom! De miért nem jó?

Patrick még mindig a szeme sarkát tapogatta. Fejük fölött rozsdabegyek csapata szállt az égen, amely hamarosan sokkal inkább bíbor lesz, mint kék, rikoltoztak erős, rozsdás hangjukon, amelyről a nevüket kapták. A Setét Torony felé repültek; Roland fölállt, hogy kövesse példájukat, azt tegye, amit ők.

Patrick megragadta a bőrkabátját, és visszahúzta. Hevesen rázta a fejét, és az útra mutatott.

– *LÁTTAM, ROLAND!* – hallatszott a kiáltás. – *UGYE AZT GONDOLOD, HOGY AMI JÓ A MADARAKNAK, AZ JÓ LESZ NEKED IS? HÁT PERSZE HOGY AZT! EZ BIZTOS, OLYAN BIZTOS, MINT A SÓ, BIZTOS, MINT A CUKOR, BIZTOS, MINT A RUBINOK DANDO KIRÁLY PINCÉJÉBEN – ÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ!, HA! MOST IS ELKAPHATNÁLAK, DE MINEK FÁRADJAK? VÉGIGNÉZEM, AHOGY JÖSSZ, MAGADAT ÖSSZEPISÁLVA, RESZKETVE ÉS MEGÁLLÁSRA KÉPTELENÜL!*

Ezt fogom tenni, gondolta Roland. *Nem tehetek mást. Talán még tíz percig bírok itt maradni, talán még húszig, de végül...*

Patrick kizökkentette a gondolataiból. Ismét az útra mutatott. Arrafelé, amerről jöttek.

Roland fáradtan megrázta a fejét. – Még ha le tudnám is küzdeni ennek a dolognak a vonzását – és nem tudom, annyit tehettem, hogy ide rejtőztem –, akkor sincs értelme visszavonulni. Ha egyszer nem vagyunk többé fedezékben, azt csinál, amit akar. Van valamije, ebben biztos vagyok. És akármi is az, nem valószínű, hogy a pisztolyom golyói megállíthatnák.

Patrick olyan erősen rázta a fejét, hogy hosszú haja ide-oda lengett. Addig erősödött a szorítása Roland karján, míg a körmei a harcos húsába vájtak három réteg bőrön át. Szeme, amely mindig szelíd volt és rendszerint értetlen, olyan pillantással meredt Rolandra, amely közel járt a haraghoz. Szabad kezével ismét hátramutatott, piszkos mutatójával háromszor előrebökött. De nem az útra.

A rózsákra.

– Mi van velük? – kérdezte Roland. – Patrick, mi van velük?

Patrick először a rózsákra mutatott, azután a kép szemére.

És Roland ezúttal megértette.

9

Patrick nem akart értük menni. Amikor Roland intett, hogy menjen, a fiú tüstént megrázta a fejét, a haja ismét röpködött, a szeme nagyra nyílt. Füttyentett, feltűnően jól utánozva a közlő csikeszt.

– Lelövöm, akármit küld! – ígérte Roland. – Láttad, hogy meg tudom tenni. Ha lenne olyan közel, hogy letéphessem, magam is megtenném. De nincs. Így hát neked kell leszedned a rózsát, és én fedezlek közben.

Patrick elhúzódott a gúla fűrészszélétől. Patrick nem megy. A félelme talán nem volt akkora, mint a tehetsége, de biztos, hogy nem nagyon maradt el tőle.

Roland kiszámolta a távolságot a legközelebbi rózsáig. Gyatra menedékük mögött nőtt, de talán nem túl sokkal. Ránézett megnyomorodott kezére, mert azzal akarta letörni a virágokat, és latolgatta, milyen nehéz lehet. Nem tudta. Ezek nem közönséges rózsák: Azok a zöld szárból meredező tüskék mérgezetek is lehetnek: megbénítják, hogy ne mozdulhasson, és akkor eszményi célpont lesz a magas fűben.

És Patrick nem akart menni. Patrick tudta, hogy Rolandnak voltak barátai, és valamennyi halott, és Patrick nem akart meghalni. Ha Rolandnak lett volna két órája – vagy akár egy –, hogy megdolgozza a fiút, bizonyára legázolja a rettegését. De nem volt annyi ideje. A napnyugta csaknem elérkezett.

Mellesleg közel van. Meg tudom csinálni, ha muszáj... és muszáj.

Az idő eléggé felmelegedett, hogy ne legyen szüksége az ormótlan szarvasbőr kesztyűre, de reggel viselte, még mindig az övébe volt gyűrve. Fogta az egyiket, levágta a végét, hogy a két megmaradt ujjá átférjen a lyukon. A megkurtított bőr legalább a tenyerét védi a tüskéktől. Fölhúzta, azután pisztolyt fogó másik kezét ráfektette a térdére, és a legközelebbi rózsát nézte. Vajon elég lesz? Elégnek kell lennie, döntötte el. A következő több mint hatlábnyira volt.

Patrick átkarolta önnön vállát, és őrzöngve rázta a fejét.

– Meg kell tennem – mondta Roland. Természetesen ez volt a helyzet. Ez az ő dolga, tévedett, amikor a fiút akarta rávenni. Ha sikerrel jár, akkor minden rendben. Ha kudarcot vall, és szétrobban a Can-Ka No Rey szélén, akkor legalább ez a félelmetes *húzás* véget ér.

Mélyet lélegzett, azután kipattant a fedezékből, egyenesen a rózsához. Ugyanabban a pillanatban Patrick utánakapott, vissza akarta tartani. Elérte Roland kabátját, megrántotta. Roland nehézkesen az oldalára esett. A pisztoly kirepült a kezéből, és a magas fűbe hullott. A Bíbor Király felsivített (egyszerre dühösen és diadalmasan), azután a közeledő csikesz fütyülése hallatszott. Roland megragadta kesztyűs jobbjaival a rózsaszárát. A tüskék úgy döfték át a kemény szarvasbőrt, mintha pókhálóból lenne, azután a tenyerébe fűródtak. A fájdalom iszonyú volt, de a rózsaszár éneke édes. Láta a sárga izzást a kehelyben, olyan volt, mintha nap sütné benne. Egymillió nap. Érezte a tenyerén kibugyanó meleg vért, ahogy lefut megmaradt ujjai között. Átázott a szarvasbőr, új virág nyílt a nyítt barnaságon. És máris jött a csikesz, hogy megölje őt, kioltsa a rózsaszár dalát, amely megtölti a fejét, és azzal fenyegeti, hogy szétrepeszti a koponyáját.

A szár nem tört el, a rózsaszár fordult ki gyökerestül a földből. Roland balra gurult, megragadta a pisztolyát, és célzás nélkül tüzelt. A szíve súgta neki, hogy nincs idő a célzásra. Fülhasogató robbanás hallatszott, a meleg levegő úgy vágott az arcába, mint a hurrikán.

Ez közel volt. Nagyon közel.

A Bíbor Király felsivített kétségbeesésében – *ÍÍÍÍÍÍÍÍ!* – visítását többszörös, közeledő fütty kísérte. Patrick arccal a piramisra borult. Roland vérző jobbjaiba szorította a rózsaszárát, a hátára fordult, fölemelte a pisztolyát, és megvárta, amíg a csikeszek odaérnek. Amikor megfordultak, elintézte őket: egy, kettő és három.

– *MÉG MINDIG ITT VAGYOK!* – kiáltotta az öreg Vörös Királynak. – *MÉG MINDIG ITT VAGYOK, TE VÉN FASZSZOPÓ, ÉS REMEKÜL VAGYOK!*

A Bíbor Király borzalmasan vonított, de nem küldött több csikeszt.

– *MOST VAN EGY RÓZSÁD!* – rikácsolta. – *HALLGASS RÁ, ROLAND! FIGYELMESEN HALLGASD, MERT UGYANAZT A DALT ÉNEKLI! HALLGASD, ÉS COMMALA-COME-COME!*

Ez a dal immár parancsá erősödött Roland fejében. Dühösen égett az idegeiben. Megragadta Patrickot, megfordította. – Most – mondta. – Az életem a tét, Patrick. És minden férfi és nő élete, aki valaha is helyettem halt meg azért, hogy én ideérhessek.

És gyermeké, gondolta, Jake-re emlékezve. Jake először függött a sötétség fölött, aztán belezuhant.

A néma fiú rémült szemébe nézett. – Fejezd be! Mutasd meg, mit tudsz.

Megdöbbentő dolgot látott: amikor Patrick átvette a rózsaszárát, az nem szúrta meg a kezét. Egy karcolás nem sok, annyit sem hagyott a tenyerén. Roland a fogával húzta le széttépett kesztyűjét, és látta, hogy nemcsak a tenyere van széthasogatva, hanem az egyik megmaradt ujj is egyetlen véres ínszalagon lóg, olyan fáradtan, mintha aludni akarna. De Patrickot nem szúrta meg a virág. A tüskék meg sem karcolták. És a rettegés eltűnt a szeméből. Szelíd, mérlegelő tekintete ide-oda járt a rózsaszár és a rajz között.

– *ROLAND! MIT CSINÁLSZ? GYERE, HARCOS, MÁR KÖZEL A NAPLEMENTE!*

Igen, mennie kell. Így vagy úgy. Ennek a tudata valahogy könnyített rajta, képessé tette, hogy maradjon, ahol van, anélkül, hogy túlságosan reszketne. A jobb kezét csuklóból nem érezte, és gyanította, hogy nem is fogja érezni többé. Jól van: ügyse, sok hasznát vette, amióta a homárszörnyek elkapták.

A rózsza énekelt: *De igen, Roland, de igen – lesz még kezed! Ismét egész leszel! Megújulsz! Csak gyere!*

Patrick lekapott egy szirmot a rózsáról, nézte, azután még egyet letépett. A szájába dugta a szirmokat. Az arca egy pillanatig elernyedett valami különös ekstázistól, és Roland azon tűnődött, milyen íze lehet a szirmoknak. A fejük fölött sötétedni kezdett az ég. A piramis árnyéka már csaknem az útig elrejtette a sziklákat. Amikor az árnyék hegye eléri az utat, és őt ez a pillanat még itt találja, akkor indulnia kell, akár bent van a Bíbor Király a Toronyban, akár nincs.

– *MIT CSINÁLSZ? ÍÍÍÍÍÍ! MIFÉLE ÖRDÖGI FONDORKODÁS JÁR A FEJEDBEN ÉS A SZÍVEDBEN?*

Remek, hogy éppen te beszélsz ördögösségről, gondolta Roland. Elővette az óráját, fölpattintotta a fedelét. A kristályüveg alatt a mutatók most már sebesen forogtak visszafelé, öt óra után négy következett, azután három, majd kettő, utána egy, végül éjfél.

– Siess, Patrick! – mondta. – Kérlek, csináld gyorsan, ahogy tudod, csaknem elfogyott az időm!

Patrick a tenyerét homorította, és beleköpte a vérszínű pépet. Olyan színe volt, mint a Bíbor Király köntösének. És mint eszelős szemének.

Patrick, aki művészetében most használt először színeket, bele akarta mártani jobb mutatóujját a pépbe, azután tétozani kezdett. Különös meggyőződés töltötte el Rolandot: ennek a rózsának a tüskéi csak addig szúrnak, amíg a gyökerek mélyen ülnek *Mimben*, a Földanyában. Ha Patrickkal húzatta volna ki, *Mim* haszontalanná vagdossa a fiú tehetséges kezét.

Még mindig működik a ka, gondolta a harcos. *Még idekint a Vég-V...*

Mielőtt befejezhetné volna a gondolatot, Patrick megfogta a jobbját, és rábámult, mint egy tenyerjós. Vett egy keveset a vérből, és a rózsapéphez keverte. Azután óvatosan megmártotta benne a gyűrűsujját. A kép fölé tartotta a kezét... habozott... a harcosra nézett. Roland biccentett, Patrick ugyancsak bólintott, komolyan, mint egy sebész, aki most készül egy nagyműtét első vágásához, azután a papírra nyomta az ujját, olyan éteri elővigyázattal, ahogy a kolibri csőre közeledik a virághoz. Megfestette a Bíbor Király jobb szemét, fölemelte az ujját. Oldalra hajtotta a fejét, és olyan bűvölettel bámulta a keze munkáját, amit Roland még sosem látott emberi arcon, hosszú vándorélete során. Mintha mannita próféta lenne, akinek végre sikerült egy pillantást vetnie Gan arcába, miután húsz évig várakozott a sivatagban.

Azután hatalmas, napfényes vigorra húzta a száját.

A válasz azonnal megérkezett a Setét Torony felől, és mérhetetlen örömet szerzett Rolandnak. A vén kreatúra, az erkély foglya üvöltött fájdalmában.

– *MIT CSINÁLSZ? ÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ! ÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ! HAGYD ABBA! ÉGET! ÉÉÉÉGET! ÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍÍ!*

– Fejezd be a másikat! – mondta Roland. – Gyorsan! Ezen múlik az életed, és az enyém is!

Patrick ugyanolyan finom mozdulatokkal festette ki a másik szemet. Két égő, bíbor szem nézett ki Patrick fekete-fehér rajzából, szemek, amelyeket rózsao-lajjal és Eld vérével színeztek ki; szemek, amelyekben magának a Pokolnak a tüze égett.

Elvégeztetett.

Roland ekkor elővette a radírt, és odanyújtotta Patricknak. – Tüntesd el – mondta. – Tedd, hogy ama ocsmány manó eltűnjön ebből és valamennyi világból. Tüntesd el végre!

Nem volt kétséges, hogy működni fog. Attól a pillanattól kezdve, hogy Patrick először érintette a radírt a rajzához történetesen az orrból kilógó szörpamathoz –, a Bíbor Király újult fájdalommal és iszonyattal fisztulázott az erkélyről. És újult *megértéssel*.

Patrick habozott, Rolandra pillantott jóváhagyásért, ő pedig bólintott. – Igen, Patrick. Eljött az ideje, és te leszel a hóhéra. Végezz vele.

Az Öreg Király még négy csikeszt hajított rájuk, amelyeket Roland nyugodtan, könnyedén szedett le. Utána nem hajított többet, mivel nem maradt keze. Visítása átcsapott tagolatlan nyüsztésbe, amit Roland bizonyosan nem fog elfelejteni.

A néma fiú kitörölte a telt, buja száját a szakállból, mire a sivítás először eltompult, azután abbamaradt. Végül Patrick mindent kitörölt a szemeken kívül, amelyek még csak el sem homályosodtak a radírtól. Megmaradtak még akkor is, amikor a kis, rózsaszín gumidarab (eredetileg egy doboz ceruzához tartozott, amelyet 1958 augusztusában vásároltak a connecticuti Norwichban, a Woolworth's kedvezményes tanszervásárán) olyan apróvá töpörödött, hogy még a fiú hosszú, piszkos körmei sem tarthatták meg. Így hát eldobta a radírt, és megmutatta a harcosnak, ami megmaradt: két rosszindulatú vérvörös, lebegő gömböt az oldal legfelső negyedében.

Testének többi része eltűnt.

A piramis árnyékának csúcsa megérintette az utat; a nyugati ég az aratóünnep máglyájának narancsszínéből átváltozott ama vérrel teli medencévé, amellyel Roland gyermekkorra óta sokszor álmódott. A Torony hívása megkétszereződött, majd megháromszorozódott. Roland érezte, hogy kinyúlik, és megragadja láthatatlan kezeivel. Elérkezett végzetének ideje.

De még itt volt ez a fiú. Ez a barát nélküli kölyök. Nem hagyhatja, hogy itt haljon meg Vég-Világ szélén. Nem érdekelte a vezeklés, Patrick mégis eljött, és itt áll mellette minden gyilkosság és árulás után, amely elhozta őt a Setét Toronyhoz. Roland családja halott; elfajzott fia volt az utolsó. Most egyesül az Eld és a Torony.

De először – vagy utoljára – ezt kell elintéznie.

– Figyelj rám, Patrick! – mondta. Megfogta ép baljával és nyomorék jobbával a fiú vállát. – Ha meg akarod érni és meg akarod alkotni a képeket, amelyeket a jövőben őriz a *ka*, akkor semmit se kérdezz, és ne akard, hogy bármit is megismételjek!

A fiú tágra nyílt szemmel, némán nézett rá a vörösen haldokló fényben. A Torony Dala hatalmas üvöltéssé erősödött, amelynek értelme az volt, hogy *commala*.

– Menj vissza az útra. Szedd össze az épen maradt konzerveket. Arra elég lesz, hogy ne maradj éhen. Menj vissza arra, amerről jöttünk. Sose térj le az útról. Menni fog.

Patrick biccentett, mint aki mindent ért. Roland látta, hogy hisz neki, ami jó. A hit még a szantálfa agyú pisztolynál is biztosabban véd.

– Menj vissza a Szövetségihez. Menj el a robothoz, Dadogós Billhez. Mondd meg neki, hogy vigyen el ahhoz az ajtóhoz, amelyik az amerikai oldalra nyílik. Ha a kezedben nem fordulna el a kilincs, akkor nyisd ki a ceruzáddal. Megértetted?

Patrick ismét bólintott. Természetesen megértette.

– Ha a *ka* végül elvezetne téged Susannah-hoz bármelyik holban vagy mikorban, mondd meg neki, hogy Roland még mindig teljes szívéből szereti. – Magához húzta Patrickot és szájon csókolta. – Ezt add át neki. Megértetted?

Patrick bólintott.

– Jól van. Megyek. Hosszú napokat, kellemes éjszakákat. Találkozhatunk még a tisztáson az ösvény végénél, ahol minden világ véget ér.

Ennek ellenére tudta, hogy ez nem történik meg, mert a világok sosem érnek véget, most sem, és az ő számára nincs tisztás. Gileádi Roland Deschainnek, Eld utolsó sarjának útja a Setét Toronyban ér véget. És ez így van rendjén.

Fölállt. A fiú a rajztömbjét markolva, tágra nyílt szemű csodálattal nézte. Roland megfordult.

Teleszívta a tüdejét, és hatalmasat kiáltott:

– *MOST ROLAND ÉRKEZIK A SETÉT TORONYHOZ! IGAZ ÜGYBEN JÁROK, MÉG MINDIG NÁLAM VAN APÁM FEGYVERE, ÉS AZ ÉN KEZEM ÉRINTÉSÉRE KINYÍLSZ!*

Patrick figyelte, amint elindul az ösvény vége felé, fekete árnyék a véresen lángoló égen. Figyelte, ahogy végigmegy a rózsák között, és reszketve ült az árnyékban, miközben Roland elkiáltotta barátai, szerelmei, *ka*-társai nevét; a nevek messzire elhallatszottak a különös levegőben, mintha örökké visszhangozni akarná őket:

– A Gileádi Steven Deschain nevében jövök!

– A Gileádi Gabrielle Deschain nevében jövök!

– A Gileádi Cortland Andrus nevében jövök!

– A Gileádi Cuthbert Allgood nevében jövök!

– A Gileádi Alain Johns nevében jövök!

– A Gileádi Jamie DeCurry nevében jövök!

– A Gileádi Bölcs Vannay nevében jövök!

– A Gileádi Hax, a Szakács nevében jövök!

– Jövök David, a sólyom nevében, aki Gileádé és az égé volt!

– A Mejisi Susan Delgado nevében jövök!

– A Mejisi Sheemie Ruiz nevében jövök!

– A Jerusalem's Lotból és az utakról való Callahan atya nevében jövök!

– Az Amerikai Ted Brautigan nevében jövök!

– Az Amerikai Dinky Earnshaw nevében jövök!

– A Folyamúti Talitha néne nevében jövök, és leteszem a keresztjét, ahogyan megparancsolta!

– A Maine-i Stephen King nevében jövök!

– A Középső-világbeli Csi, a hős nevében jövök!

– A New York-i Eddie Dean nevében jövök!

– A New York-i Susannah Dean nevében jövök!

– A New York-i Jake Chambers nevében jövök, akit igazi fiannak mondok!

– Én Gileádi Roland vagyok, és a magam nevében jövök; *nyílj meg előttem!*

Utána kürt harsant, ami megfagyasztotta és lángba borította Patrick véréét. A visszhangok elnémultak.

Talán egy perccel később hatalmas, visszhangos dörrenés hallatszott: egy ajtó örökre bezárult.

Azután már csak a csend következett.

Patrick reszketve ült a piramis tövében, amíg Öreg Csillag és Öreg Anya föl nem emelkedett az égre. A rózsák és a Torony nem hallgattak el, de az ének lelassult, elálmosodott, alig volt több mormolásnál.

Végül visszament az útra, annyi dobozt szedett össze, amennyit bírt (meglepően sok volt a taligát szétvető robbanáshoz képest), és talált egy szarvasbőr zsákot is, amelybe beletehetette őket. Akkor

kapott észbe, hogy elfelejtette a ceruzát. Visszament érte.

A ceruza mellett Roland órája derengett a csillagfényben.

A fiú halkán (és riadtan) felkiáltott az örömtől. Betette az órát a zsebébe. Azután visszament az útra, és a vállára vetette kis batyuját.

Elmondhatom még, hogy csaknem éjfélig gyalogolt, megnézte az órát, mielőtt megpihent. Elmondhatom, hogy az óra megállt. Másnap déltájban újra megnézte, és látta, hogy ismét a rendes irányban jár, noha nagyon lassan. De nem mondok többet Patrickről, még annyit sem, hogy visszaért-e a Szövetségihez, vagy hogy megtalálta-e Dadogós Billt, és visszakerült-e az amerikai oldalra. Ezekről semmit sem mondhatok, elnézést. Innentől sötétség takarja mesemondó szemem elől, egyedül kell továbbmennie.

UTÓSZÓ

Susannah New Yorkban

Senki sem fűj riadót, amikor a kis elektromos kocsik centiméterenként előbukkan a semmiből: amíg teljes egészében kint nincs a Central Parkban, rajtuk kívül senki sem látja. A legtöbben a fehér eget nézik, amelyből előbukkannak a nagy, karácsony előtti hóvihart ígérő, első pelyhek. '87 hóvihara, fogják majd írni az újságok. A park azon látogatói, akik nem a közelgő vihart figyelik, a karácsonyi kórus köré gyűlnek, amely egy belvárosi iskolából jött. Sötétvörös zakót (a fiúk), vagy sötétvörös pulóvert (lányok) viselnek. Ez a Harlemi Iskolai Kórus, amelyet néha Harlemi Rózsáknak is nevez a *Post* és a konkurens bulvárlap, a *Sun*. Régi himnuszt énekelnek felséges összhangban, az ujjukkal csettintenek hozzá, amitől a zsoltár majdnem olyan lesz, mint a Spurs, a Coasters vagy a Sötét Gyémántok valamelyik korai száma. Most éppen azt dalolják: „E gyermek volt a megígért mag”, nem messze attól a helytől, ahol a jegesmedvék élnek városi életüket.

Az egyik embert, aki a hőesést bámulja, Susannah jól ismeri, és a szíve az égbe repül a látványától. Bal kezében nagy papírpoharat tart, a nő tudja, hogy csokoládé gőzölög benne, az a finom fajta, *mit schlag*.

Egy pillanatig meg sem bírja érinteni a másik világból érkezett kis járgány gombjait. Minden Rolandra és Patrickra vonatkozó gondolat távozik a fejéből. Csak Eddie-re bír gondolni – aki itt és most előtte áll, ismét elevenen. És még ha ez nem is teljesen a Kulcs-Világ, akkor mi van? Mit számít, ha Co-Op City Brooklynban (vagy akár Queensben!) van, és Eddienek Takuro Spiritje van Buick Electra helyett? Semmit sem számít. Csak egy dolog a fontos, és ez tartja vissza attól, hogy máris felé vezesse a kiskocsit.

Mi van, ha nem ismeri meg?

Mi van, ha megfordul, és semmit nem lát, csak egy hajléktalan fekete nőt, elektromos meghajtású kocsin, amelynek az elemei hamarosan olyan laposak lesznek, mint egy kalap, amelyre ráültek, egy fekete nőt, akinek nincs pénze, nincsenek ruhái, sem címe (legalábbis ebben a holban és mikorban, kedves sai), és nincsenek lábai sem? Egy hajléktalan fekete nőt, akinek semmi köze hozzá? Vagy mi van, ha megismeri, előbukkan a tudata mélyéről, de megtagadja, ugyanúgy, ahogy Péter tagadta meg Jézust, mert túlságosan fáj az emlékezés?

De még ennél is rosszabb, ha felé fordul, és Susannah egy kiégett, üres tekintetű drogot lát. Mi van akkor, mi van akkor, és közben jön a hó is, és hamarosan az egész világ fehér lesz.

Hagyd abba a siránkozást, és menj oda hozzá!, mondja Roland. *Nem azért néztél szembe Blaine-*

nel, a Kék Mennyország taheenjeivel, vagy a valamivel a Discordia kastély alatt, hogy most megfordulj és eliszkolj. Ennél több kurázsi van benned.

De nem bízik benne, hogy csakugyan megteszi, amíg meg nem látja a saját kezét, amint a szelep felé nyúl. Mindazonáltal, mielőtt elfordítaná, ismét megszólal a fejében a harcos hangja, ez alkalommal fáradt derűvel.

Nem kéne előbb megszabadulnod valamitől, Susannah?

Lenéz, és meglátja, hogy Roland fegyvere bele van dugva az övébe, akár egy mexikói bandita pisztolya vagy egy kalóz kardja. Kihúzza, megdöbben, milyen jó érzés kézbe fogni... hogy milyen brutálisan illik a markába. Megválni tőle, gondolja, olyan lesz, mint megválni egy szeretőtől. És nem is muszáj megtennie.

Az a kérdés, melyiket szereti jobban? A férfit vagy a fegyvert? Minden választás ezen múlik.

Ösztönszerűen megforgatja a dobtárat, és látja, hogy a golyók öregnek látszanak, a hüvelyek fénytelenek.

Ezek ugyan sosem sülnek el... gondolja, és anélkül, hogy tudná miért, vagy pontosan mit is jelent a szó, hozzáteszi: *ezek nedvesek.*

Belenéz a csőbe, és különös módon elszomorodik – bár nincs meglepve –, amikor nem lát fényt. El van tömődve. A külsejéből ítélve évtizedek óta. Ez a fegyver sosem fog löni többé. Végül hát nincs választása. Ennek a fegyvernek itt vége.

Susannah egyik kezében még mindig a szantálfa agyat fogja, miközben a másikkal elcsavarja a gombot. A kis elektromos kocsí – amelynek Ho Fat III volt a neve, noha ez a tény máris halványul a tudatában –, némán gördül előre. Elhalad egy zöld szeméttartó mellett, amelynek az oldalára azt írták: SZEMETET A SZEMÉTTARTÓBA!. Ebbe hullik Roland revolvere. Fáj érte a szíve, de nem habozik. A súlyos fegyver elmerül az összegyűrt mekis zacskók, reklámcédulák és kihajított újságok között, mint a kő a tó vizében. Annyira még mindig harcos, hogy keserűen fájlalja egy ilyen történelmi fegyver kidobását (még akkor is, ha a világok közötti utolsó utazás tönkretette), de annyira már átváltozott a nővé, hogy ne álljon meg, és ne nézzen vissza, miután elvégezte a munkát.

Mielőtt odaérne, a férfi, akinek papírpohár van a kezében, megfordul. Csakugyan pulóvert visel, amelyen az áll: ÉN NOZZ-A-LÁT ISZOM!, de Susannah ezt alig érzékeli. Azt érzékeli, hogy ez ő: Edward Cantor Dean. Azután ez is másodlagossá válik, mert a szemében azt látja, amitől félt. A megdöbbenést. Nem ismeri őt.

Azután Eddie tétován elmosolyodik, és ez a mosoly ugyanaz, amire Susannah emlékszik, amelyet szeretett. Azt is rögtön látja, hogy a fiú tiszta. Látja az arcán. Főképpen a szemén. A harlemi kórus énekel, és a fiú odanyújtja a csokoládét.

– Hála Istennek! – mondja. – Már éppen elhatároztam, hogy magam iszom meg. Hogy a hangok tévedtek, és végső soron megőrültem. Hogy... nos... – Elhallgat, és már nem csupán meglepetten néz. Úgy tűnik, fél. – Ide figyelj, ugye, hozzám jöttél? Kérlek, mondd, hogy nem csináltam tök hülyét magamból. Mert most olyan ideges vagyok, hölgyem, mint egy hosszú farkú macska egy hintaszékekkel, tele szobában.

– Nem csináltál – feleli Susannah. – Mármint tök hülyét magadból. – Emlékszik Jake történetére a hangokról, amelyek az elméjében vitakoztak, az egyik azt ordította, hogy meghalt, a másik, hogy él. Mindkettő rendkívül meggyőző volt. Így legalább némi fogalma volt róla, milyen borzalmas lehet az ilyen, mert egyet-mást ő is tud a hangokról. A különös hangokról.

– Hál' istennek – mondja a fiú. – Ugye Susannahnak hívnak?

– Igen – bólint. – Susannah a nevem.

A torka borzasztó száraz, de legalább ezek a szavak kijöttek rajta. Átveszi a poharat, szürcsöli a

tejszínes csokoládét. Édes és jó, ennek a világnak az íze. Ugyanilyen jó a taxik dudálása, a vezetők sietnek, hogy befejezzék a napot, mielőtt a hó elzárja az utakat. A fiú vigyorogva nyújtja a kezét, és letöröl egy pötty tejszínhabot Susannah orra hegyéről. Az érintése olyan, mint az áramütés, és látja, hogy Eddie is ugyanezt érzi. Az jut az eszébe, hogy ismét először fogja megcsókolni, és ismét először fog vele hálni, és ismét először szeret bele. A fiú tudhatja, mert a hangok elmondták neki, de Susannah is tudja, sokkal valóságosabb okból: mert ezek a dolgok már megtörténtek. A *ka* egy kerék, mondta Roland, és most már tudja, hogy ez igaz. Emlékei a

(belső-világbeli)

harcosról, az ő holjáról és mikorjáról egyre jobban elködösülnek, de úgy véli, elég sokáig fog emlékezni rájuk, hogy tudja, mindez már korábban is megtörtént, és ebben volt valami hihetetlen szomorúság.

Ugyanakkor jó is.

Egy oltári csoda. Az.

– Fázol? – kérdezi a fiú.

– Nem. Jól vagyok. Miért?

– Megborzongtál.

– A tejszín édességétől. – A fiúra néz, kidugja a nyelvét, és felnyalint egy adagot a szerencsendióval megszórt habból.

– Ha nem fázol, akkor majd fogsz – mondja a fiú. – A WRKO azt mondja, hogy ma éjjel a hőmérséklet nulla fok alá süllyed. Így hát vettem neked valamit. – A farzsebéből kivesz egy kötött sapkát, azt a fajtát, amit az ember a fülére húzhat. Susannah látja, hogy az elejére azt írták piros betűkkel: **BOLDOG KARÁCSONY!**

– A Brendióban vásároltam az Ötödik sugárúton – mondja Eddie.

Susannah sosem hallott a Brendióról. Brentanóról talán – az egy könyvesbolt –, de Brendióról soha. Persze, abban az Amerikában, ahol felnőtt, sosem hallottak a Nozz-A-Láról, vagy a Takuro Spirit autóról sem. – A hangok mondták, hogy vedd meg? – csipkelődik a fiúval.

Az elvörösödik. – Tudod, az igazság az, hogy bizonyos értelemben igen. Próbáld föl.

Tökéletesen illik rá.

– Mondj meg nekem valamit – szól Susannah. – Ki az elnök? Ugye, nem akarod azt mondani, hogy Ronald Reagan?

A fiú egy pillanatig hitetlenül néz rá, azután elmosolyodik. – Micsoda? Az öreg színész, a *Halálvölgyi napok* házigazdája a tévében? Ugye most viccelsz?

– Egyáltalán nem. Mindig azt gondoltam, Eddie, hogy te vicceltél Ronnie Reaganról.

– Nem értem, hogy érted.

– Nem baj, csak mondd meg, ki az elnök.

– Gary Hart – mondja a fiú, mintha egy gyerekkel beszélne. – Coloradóból. Kis híján kiesett a versenyből 1980-ban – biztos hallottál róla –, a *Monkey Business* miatt. Azután azt mondta. „Basszák meg, ha nincs humorérzékük”, és folytatta a kampányt. És elsőprő győzelmet aratott!

A fiú mosolya kissé megfakul, miközben a nőt kémleli.

– Ugye nem viccelsz velem?

– Te nem viccelsz velem a hangok miatt, ugye? Amelyeket a fejünkben hallunk? Amelyek hajnali kettőkor ébresztenek?

Eddie elhűl. – Ezt honnan tudod?

– Hosszú történet. Talán egy napon elmesélem. – Ha akkor még emlékszem rá, gondolja Susannah.

– Nem csak a hangokról van szó.

– Nem?

– Nem. Álmodok is rólad. Már hónapok óta. Vártam rád. Ide figyelj, mi nem ismerjük egymást... ez örület... de van valami helyed, ahova mehatsz? Nincs, ugye?

Susannah megrázza a fejét, majd azt mondja, túrhetően utánozva John Wayne-t (de lehet, hogy Blaine-t, a monót): – Idegen vónék Dodge-ban, vándor.

A szíve lassan és súlyosan ver, de már érzi az örömet. Nem lesz itt semmi baj. Nem tudja, miért, de rendben lesz minden. Ez alkalommal a ka a kedvére tesz, és a ka ereje hatalmas. Tapasztalatból tudja.

– Ha megkérdezném, honnan ismerlek... vagy honnan jössz... – Elhallgat, a szemébe néz, azután folytatja: – Vagy hogy lehet, hogy máris szeretlek...

Susannah elmosolyodik. Jó dolog mosolyogni, már nem fáj az arca, mert akármilyen volt is ott (valamiféle seb talán – nem emlékszik pontosan), az eltűnt. – Édesem – mondja a fiúnak –, mint már említettem, ez hosszú történet. Mindazonáltal majd elmesélem idővel... már amire emlékszem. És lehet, hogy még lesz egy kis dolgunk. Egy bizonyos céggel kapcsolatban, amelynek Tet Corporation a neve. –

Körülnéz, aztán megkérdezi: – Milyen évet írunk?

– 1987-et – feleli a fiú.

– És te Brooklynban laksz? Vagy talán Bronxban?

A fiatalember, akit az álmai és mindenféle karattyoló hangok vezettek ide – ahol kezében csokoládéval és a zsebében egy BOLDOG KARÁCSONYT! feliratú sapkával várakozott –, kacagni kezd. – Az istenért, dehogya! White Plainsből jöttem! A testvéremmel jöttünk vonattal! Ott van, ni. Meg akarta nézni a jegesmedvéket közelebbről is.

A báty. Henry. A nagy bölcs és kiváló drogos. A nő szíve összeszorul.

– Hadd mutassalak be neki – szól a fiú.

– Nem, igazán, én...

– Hé, ha mi barátok vagyunk, akkor meg kell barátkoznod a kisöcsémmel is. Nagyon összetartunk. Jake! Hé, Jake!

A nő nem vette észre a fiúcskát, aki a jegesmedvék környezetét a park többi részétől elválasztó kerítésnél ácsorgott, de most megfordul, és Susannah szíve hatalmasat ugrik. Jake integet, és elindul feléjük.

– Ő is álmodott rólad – mondja Eddie. – Ezért az egyért nem féltem attól, hogy megőrültem. Legalábbis nem vagyok örültebb a szokásosnál.

Susannah megfogja Eddie kezét – azt az ismerős, szeretett kezét. És amikor Eddie ujjai összezárulnak az ő ujjain, attól fél, mindjárt meghal örömeiben. Sok kérdése lesz még – mindkettejüknek sok kérdésük lesz –, de pillanatnyilag egyetlenegyét érez fontosnak. Sűrűbben esik a hó, megül a fiú haján, szempilláján, pulóverének vállán, miközben Susannah megkérdezi:

– Neked és Jake-nek... mi a családnevetek?

– Toren – feleli a fiú. – Német név.

Mielőtt bármi mást mondhatnának, Jake is csatlakozik hozzájuk. És mondjam, hogy ezek után boldogan élnek majd, míg meg nem halnak? Nem mondom, senki nem mond ilyet. De megvolt a boldogságuk.

És éltek.

Éltek a Sugár alatt, amely a Setét Tornyt keresztezve húzódik Shardik, a Medve és Maturin, a Teknős között. Néha láthattak is villanásokat a glammerjéből.

Ez minden.

Ennyi elég.

Adjatok hálát.

KÓDA A célnál

1

Elmondtam a történetemet a végéig, és elégedett vagyok. Olyan, amelyet egy jó Isten tartogathatna a végére (erre szavamat adom), tele szörnyekkel, csodákkal, utazásokkal. Most már leállhatok, letehetem a tollam, és megpihentethetem fáradt kezem (még ha nem is örökre; a kéznek, amely történeteket mesél, saját elméje van, és mindig nyughatatlan). Becsukhatom a szememet Belső-Világra, s mindenre, ami azon túl található. Ám önök között, akik a füleket adják, amelyek nélkül egy napot sem ér meg a mese, akadhatnak olyanok, akik talán kevésbé hajlanak erre. Önök a komor, céltudatos egyének, akik nem hiszik el, hogy sokkal több öröm van az utazásban, mint a célban, akárhányszor bizonyítsák is önök előtt ennek az igazságát. Önök a szerencsétlenek, akik a szeretkezést összetévesztik a végén azzal a ványadt fröccsenéssel (végül is az orgazmussal Isten jelzi, hogy befejeztük, legalábbis egy időre, ideje szunyálni). Önök a kegyetlenek, akik tagadják Szürkerév létezését, ahova a mesék fáradt vándorai tartanak pihenni. Önök azt mondják, hogy tudni akarják, mi lett a vége. Azt mondják, kövessük Rolandot a Toronyba; azt mondják, fizettek, látni akarják a folytatást.

Remélem, a többség okosabb ennél. Remélem, azért jöttek, hogy mesét hallgassanak, nem azért, hogy keresztülrágnak magukat az utolsó lapig, hogy lássák, mi van oda írva. A vég mindig lehangelő. A vég olyan ajtó, amelyet ember (vagy manita) sosem nyithat ki. Sokat írtam, de nagyjából ugyanazon okból, amiért reggel felhúzó a nadrágom, mielőtt elhagynám a hálószobámat – mert ez a szokás ebben az országban.

Így hát, Kedves Olvasóm, ezt mondom neked: itt megállhatsz. Legyen az utolsó emléked, hogy látod Eddie-t, Susannah-t és Jake-et a Central Parkban, ismét először együtt, amint hallgatják a kórus előadásában, hogy „E gyermek volt a megígért mag”. Légy boldog a biztos tudatban, hogy előbb-utóbb Csi is betoppan (valószínűleg valami kutya alakjában, amelynek hosszú a nyaka, különös, aranyszínű gyűrűk vannak a szeme körül, és az ugatása néha kísértetiesen emlékeztet beszédre) ebbe a társaságba. Szép kép, ugye? Én legalábbis úgy vélem. És nagyon közel áll a boldog véghez. Közel, mint az adóhivatal, ahogy Eddie mondaná.

Ha továbbmész, bizonyosan csalódnál fogsz, talán még a szíved is meghasad. Egyetlen kulcs maradt az övemen, de az csak a végső ajtót nyitja, amelyre azt írták:

Ami mögötte van, nem fogja megjavítani a szerelmi életedet, nem sarjaszt hajad a piliseden, nem növeli öt évvel a természetes élettartamodat (öt perccel se). Nincs olyan, hogy boldog vég. Eggyel sem találkoztam, amely felérne az „Egyszer volt hol nem volt”-al.

A vég mindig elkedvetlenítő.

A vég az Isten veled egy változata.

2

Még mindig itt vagy?
Akkor gyere. (Hallottad, mekkorát sóhajtottam?) Itt van a Setét Torony, a Vég-Világ vége. Könyörgöm, nézd csak meg.

Jól nézd meg.

Itt a Setét Torony a naplementében.

3

Az emlékezés legkülönösebb fajtájával érkezett; Susannah és Eddie úgy neveznék: *déjà vu*. Can'-Ka No Rey rózsái ösvényt nyitottak előtte a Setét Toronyig, a kelyhekből úgy néztek rá a sárga napok, mint a szemek. Ahogy lépkedett a szürkésfekete oszlop felé, érezte, hogy kezd kicsúszni abból a világból, amelyet ismer. Felsorolta szerettei és barátai nevét, ahogy mindig is ígérte nekik; felsorolta őket a szürkületben, teljes erejével, mert már nem kellett arra tartalékolnia, hogy harcoljon a Torony hívása ellen. Az, hogy engedhetett neki – végre! –, élete legnagyobb megkönnyebbülése volt. Elkiáltotta compadréi-nak és amorá-inak nevét, és noha minden név a szíve mélyéből fakadt, úgy rémlett, egyre kevesebb köze van hozzájuk. A hangja végiggördült a sötétedő, vörös égálgán, ahogy sorolta a neveket. Megnevezte Eddie-t, Susannah-t. Megnevezte Jake-et, és utoljára önmagát. Mikor elhallgatott, hatalmas kürt válaszolt, de nem a Toronyból, hanem a rózsákból, amelyek szőnyegget alkottak körülötte. Ez a kürt a rózsák hangja volt; királyi hangorkánál köszöntötték.

Álmaimban a kürt mindig az enyém volt, gondolta. Több eszem lehetett volna, hiszen az enyém Cuthberttel együtt veszett el a Jericho-hegynél.

Három másodpercbe került volna lehajolni és fölvenni – súgta a magasból egy hang. – Még a füstben és a halálban is. Három másodperc. Idő, Roland – mindig ide érsz vissza.

Ez a Sugár hangja volt, gondolta a harcos – azé, amelyet megmentett. Ha hálából szólt, fölöslegesen tette, hiszen mire megy ezekkel a szavakkal most? Eszébe jutott egy sor a Browning-versből: *Szomjaztam régi, boldog és vidám korom.*

Csak neki sosem volt efféle élménye. Az ő tapasztalata szerint az emlékek bánatot hoznak. Bolondok és poéták étkei, olyan édességek, amelyek keserű utóízt hagynak a torokban és a szájban.

Tízlépésnyire a Torony szellemfa ajtajától Roland megállt, kivárta, hogy a rózsák hangja – az üdvözlő kürtszó – elenyésszen. A *déjà vu* érzése még mindig olyan erős volt, mintha már járt volna itt. És természetesen járt is, ezer álmában. Fölnézett az erkélyre, amelyen a Bíbor Király állt, aki dacolni akart a *ka*-val, és el akarta vágni az ő útját. Ott fenn, csaknem két méterrel a néhány megmaradt csikeszt tartalmazó kartondobozok fölött (a vén bolondnak, úgy látszik, nem volt más fegyvere), két vörös szem lebegett a sötétedő levegőben, és örök gyűlölettel tekintett le rá. Hátuljukból a semmibe nyúlt a látóidegek vékony ezüstje, amelyeket narancsvörösre festett az ereszkedő nap. A harcos úgy vélte, a Bíbor Király szeme örökre ott marad, és bámulja a Can'-Ka No Reyt. miközben tulajdonosuk elvándorolt abba a világba, ahova Patrick radírja és a varázsló Művész szeme küldte – vagy, ami valószínűbb, a világok közötti térbe.

Roland elment odáig, ahol az ösvény véget ér az acélpántos, fekete szellemfa ajtónál. Jól ismert sigult véstek a fába az ajtó háromnegyedénél:

Itt elővett két tárgyat a batyujából, és a földre helyezte őket. Talitha néne keresztje volt, és az ő megmaradt hatlövetűje. Főlegyenesedve látta, hogy az első két hieroglifa elhalványult:

A MEGFEJTHETETLEN MEGFEJTHETŐ lett.

Fölemelte a kezét, mintha kopogtatni akarna, de az ajtó magától kinyílt, mielőtt megérinthette volna, mögötte látszott a fölfelé vezető csigalépcső alja. Valami azt sóhajtott: *Isten hozott, Roland, Eld vére.* Ez a Torony hangja. Egyáltalán nem kőből volt, bár annak tetszett: ez élőlény volt, talán Gan maga, és a lüktetés, amelyet Roland sok ezer mérföldről is érzett, Gan életerejének ritmusa volt.

Commala, harcos. Commala-come-come.

Megcsapta a sziksó szaga, amely keserű, mint a könny. Ez a szaga... minek? Minek is? Mielőtt rájött volna, a szag elillant, hagyta, hogy Roland azt gondolja, képzelődött.

Belépett, és a Torony Dala, amelyet világéletében hallott – még Gileádban is, elrejtve az anyja bölcsődalt éneklő hangjában – végre elnémult. Újabb sóhajtást hallott. Az ajtó döngve becsapódott, de nem maradt sötétben. Fénylettek a csigavonalban emelkedő ablakok, amelyeket megfestett a napnyugta izzása.

A lépcsőfokok olyan szélesek voltak, hogy egyetlen ember mehetett végig rajtuk.

– Most jön Roland! – kiáltotta, és a szavak mintha föltekeredtek volna a végtelenségbe. – Te a csúcson, halld meg, és fogadj jó szívvel! Ha az ellenségem vagy, tudd, hogy fegyvertelen vagyok, és nem akarok rosszat!

Kapaszkodni kezdett. Tizenkilenc lépcső vezetett az első pihenőig (és minden továbbihoz). Itt nyitva állt egy kis, kerek terembe vezető ajtó. A fal köveibe egymást átfedő arcok ezreit vésték. Sokat ismert (az egyik Calvin Toweré, aki egy nyitott könyvből sandított föl sunyin). Az arcok őt nézték, hallotta a suttogásukat.

Isten hozott, Roland, sok mérföld és sok világ embere; Isten hozott, Gileádi, Isten hozott, Eld.

A szoba tulsó végében ajtó volt, arany szegélyű, vörös drapéria keretezte. Úgy ölnyire az ajtótól, Roland szemmagasságában kis kerek ablak volt a falban, alig nagyobb, mint egy börtön kukucskalója. Édes illat terjengett, amelyet azonnal megismert: az anyja fenyőtűvel teli tasakot akasztott a bölcsője, majd az első igazi ágya mellé. Éles tisztasággal hozta vissza azokat a napokat, ahogy az illatok szokták; ha van olyan érzékünk, amely időgépként szolgál, az orrunk az.

Azután, akár a sziksó keserősége, ez is eltűnt.

A szobában nem volt bútor. Egyetlen tárgy hevert a padlón. Odament és fölvette. Kis cédrusfa csipesz volt, rövid kék selyemzsinórt kötöttek rá. Rég volt, hogy látott ilyet Gileádban; bizonyára ő is viselt ilyet. Amikor az orvos elvágta az újszülött köldökzsinórját, elválasztva az anyát gyermekétől, egy ilyen csipeszt tett a baba köldökére, és az ott is maradt, amíg le nem esett a köldökcsont és vele együtt ez. (A köldököt tet-ka can Gannak hívták.) A zsinór elárulta, hogy fiúé volt a csipesz. Ha lányé lett volna, rózsaszín zsinórt kötnek rá.

Ez az enyém volt, gondolta. Még egy pillanatig elbűvölten nézte, azután óvatosan visszatette oda, ahol volt. Ahova tartozott. Amikor ismét fölállt, egy baba arcát látta

(Csak nem az én édesem bah-bója? Ha azt mondd, ám legyen így!)

az arcok sokaságában. Fintorgott, mintha nem ízlene neki az első korty levegő az anyaméhen kívül, mert máris megfertőzte a halál. Hamarosan ítélt is az új helyzetről egy visítással, amely visszhangot ver Steven és Gabrielle lakosztályában, és a barátok meg a szolgák megkönnyebbülten elmosolyodnak. (Csak Marten Broadcloak vág fancsali pofát.) A szülés megtörtént, és mivel élő gyermek született, hálát lehet adni Gannak és az isteneknek. Van már örököse az Eld házában, maradt némi esély, hogy a világ sajnálatos csúszását az összeomlás felé meg lehessen fordítani.

Roland elhagyta a szobát, a *déjà vu* érzése erősebb volt, mint valaha. Ugyanilyen erősen érezte, hogy magának Gannak a testébe lépett be.

Kiment a lépcsőre, kapaszkodott tovább.

Újabb tizenkilenc lépcsőfok után érkezett a következő pihenőhöz és a következő szobához. Itt rongyok voltak szétszórva a kör alakú padlón. Roland rögtön tudta, hogy ezek egy pelenka rongyai, és egy mérges betolakodó tépte őket cafatokká, majd kilépett az erkélyre, hogy megnézze a rózsamezőt,

és ott csapdába esett. Kozmikus alattomoság kreatúrája volt, tele gonosz tudással... de végül rajtavesztett, és most már mindörökkön-örökké fizetni fog.

De ha csak körül akart nézni, miért vitte magával a munícióját is?

Mert ez volt mindene, és a hátára vetve vitte, suttogta az ívelt falba faragott egyik arc, amely Mordredé volt. Roland most nem látott rajta gyűlöletet, csak egy elhagyott gyermek szomorúságát. Olyan magányos volt az arc, akár a vonatfütty egy holdtalan éjszakán. Mordred nem kapott csipeszt a köldökére, amikor világra jött, csak egy anyát, aki első lakomája lett. Nincs csipesz, nem is lehet, Mordred nem része Gan tet-jének. Ő aztán nem.

Vörös Apám sosem járt fegyvertelenül, suttogta a köfiú. *Főleg, ha kitette a lábát a kastélyából*
Őrült volt, de nem ennyire.

Ez a szoba a hintőportól illatozott, amelyet az anyja használt, amikor ő frissen fürdetve, pucéron feküdt egy törülközőn, és éppen fölfedezett lábujjaival játszott. Anyja megszórta vele a bőrét, simogatta, és közben énekelt: *Baba szívem, drágám, hozd ide a málnám!*

Ez az illat is ugyanolyan gyorsan eltűnt, ahogy érkezett.

Roland odament a pelenkák rongyai között a szoba kis ablakához, és kinézett. A testetlen szemek megéreztek, és kergén forogtak, hogy láthassák. Az a tekintet gyilkos volt a dühtől és a veszteségtől.

Gyere ki, Roland! Gyere ki, és nézz szembe velem! Férfi a férfival! Szemet szemért!

– Inkább nem – mondta Roland –, mert még sok a tennivalóm.

Ezek voltak utolsó szavai a Bíbor Királyhoz. Noha a bolond utanasüvöltötte a gondolatait, hiába tette, mert Roland vissza se nézett. Újabb lépcsőfokokat mászott meg, újabb szobákat kutatott át a tető felé menet.

5

A harmadik pihenőben benézett az ajtón és a kordruhát látta, amely kétségtelenül az övé volt egyéves korában. A falon levő arcok között felfedezte az apját, de még fiatalon. Később kegyetlen lett az arca – az események és a felelősség tette azzá. De nem itt. Itt Steven Deschain úgy néz, mint az az ember, aki sose látott még ehhez foghatóan örvendetes valamit. Roland édes, erős illatot érzett, amelyről megismerte az apja borotvaszappánát. Egy kísértethang suttogta: *Nézd csak, Gabby, nézd! Mosolyog! Rám mosolyog! És van egy új foga!*

A negyedik szoba padlóján első kutyájának Ring-A-Leviónak a nyakörve hevert. Röviden Ringóé. Akkor halt meg, amikor Roland hároméves volt, szerencsére. Hároméves gyereknek meg szabad megsiratnia egy elpusztult ölebet, akkor is, ha az Eld vére folyik az ereiben. Itt a harcos valami csodálatos, de névtelen illatot érzett, és tudta, hogy ez a Teleföld napjának szaga Ringo bundájában.

Talán két tucat emelettel Ringo Szobája fölött szétszórt kenyérmorzsa volt, és egy ernyedt tollcsomó, amely, valaha egy David nevű sólyomhoz tartozott – ő nem volt kiskedvenc, sokkal inkább barát. Roland első áldozata a Setét Toronyhoz vezető úton. A fal egyik részében Roland meglátta Davidet, akit röptében faragtak ki, amint kurta szárnyait kiterjeszti az összegyűlt gileádi udvar fölött (Marten, a Mágus nincs közöttük). Az erkélyajtótól balra ismét Davidet faragták a kőbe. Itt a szárnyait összecsuksva, vak golyóként zuhan Cortra, mit sem törődve a fölemelt bottal.

Régi idők.

Régi idők, régi bűnök.

Corttól nem messze volt a kurva nevető arca, akivel a fiú aznap éjjel mulatott. David Szobájában az ő olcsó, édes parfümje uralkodott. Ahogy beszívta, eszébe jutott a kurva ágyékszörzetének göndörsége, és most döbbenet emlékezett, hogy mi jutott eszébe, míg ujjai a lány síkos-édes hasadékát keresték: az, amikor az anyja kiemelte a babakádjából.

Merevedni kezdett, rémülten, menekült a szobából.

6

Útját már nem kísérte vörös fény, csak az ablakok kísérteties kék izzása – üvegszemek, amelyek megelevenedtek, üvegszemek néztek a fegyvertelen harcosra. A Setét Torony körül Can'-Ka No Rey rózsái bezárultak, várva a másnapot. Elméjének egy része csodálkozott, hogy egyáltalán itt lehet, hogy egyenként legyőzte az útjába gördített akadályokat, olyan félelmes céltudatossággal, ahogy mindig tette. *Olyan vagyok, mint a régi nép robotjai, gondolta. Azok vagy elvégzik feladatukat, vagy addig próbálkoznak, míg belepusztulnak.*

Mindazonáltal énjének egy másik része egyáltalán nem volt meglepve. Ez a rész volt, amely úgy álmódott, ahogy a Sugarak tették, és ez a sötétebb fele ismét a kürtre gondolt, amely kiesett Cuthbert kezéből – Cuthbertéből, aki nevetve fogadta a halálát. A kürt talán még mindig ott hever, ahova hullott a Jericho-hegy sziklás lejtőjén.

És természetesen láttam már ezeket a szobákat! Végül is az életemet mesélik el.

Tényleg így volt. A Setét Torony emelkedő szobái emeletről emeletre, meséről mesére (hogy azt ne mondjuk, halálról halálra) beszámoltak Roland Deschain életéről és kereséséről. Mindegyikben volt valami emlékeztető; mindegyikhez tartozott egy illat. Több esetben nem is egy szoba tartozott egy évhez, de minden évnek volt legalább egy szobája. A harmincnyolcadik szoba után (amely a tizenkilenc kétszerese, ahogy azt mindnyájan láthatják), nem akart többet látni. Ebben az elszenesedett karó állt, amelyhez Susan Delgadót kötözték. Nem lépett be, de megnézte az arcát a falon. Ennyivel tartozott neki. *Roland, szeretlek!*, sikoltotta Susan Delgado, és ő tudta, hogy ez az igazság, mert a lányt egyedül a szerelme tette felismerhetővé. Ám minden szerelmével együtt megégették a végén.

Ez a halál helye, gondolta Roland. És nem csak ez. Mindezek a szobák. Minden emeleten.

Igen, harcos, suttogta a Torony hangja. De csak azért, mert a te életed azzá tette őket.

A harmincnyolcadik szoba után Roland gyorsabban hágott fölfelé.

7

Kintről Roland nagyjából hatszáz láb magasnak vélte a Tornyt. De ahogy benézett a századik szobába, aztán a kétszázadikba, biztosan érezte, hogy legalább nyolcszor hatszáz lábat is megmászott már. Hamarosan eléri az a távolságot, amelyet barátai az Amerika-oldalról mérföldnek neveznek – nincs Torony, amely mérföld magas lenne! –, de még mindig csak kapaszkodott és kapaszkodott, végén már csaknem futott, mégsem fáradt el. Már az is megfordult a fejében, hogy egyáltalán nem éri el a Torony tetejét, mert a Setét Torony végtelen a térben is, nem csak az időben. Ám percnyi töprengés után elvetette a gondolatot, hiszen a Torony az ő életét meséli el, és noha elég sokáig élt, ez nem jelenti azt, hogy az élete örökké tartana. Ha elkezdődött (amit a kék selyemzsinóros, cédrusfa csipesz jelez), végének is kell lennie.

Valószínűleg hamarosan.

A fény, amelyet a szeme mögött érzékelt, erősödött, és már nem tűnt olyan kéknek. Elment egy szoba mellett, amelyben ott ült Zoltán a sátánfü-evő kunyhójából. Maga mögött hagyta a szobát, amelyben a Pihenő Állomás atomszivattyúja volt. Újabb fokokra hágott a lába, megállt a szoba előtt, amelyben egy halott homárszörny volt. A fény nagyon erős lett, és nem volt kék többé.

Ez itt...

Ez bizonyosan...

Napfény. Már beesteledett, Öreg Csillag és Öreg Anya ragyog le a Setét Toronyra, ez, amit lát – vagy érzékel –, mégis *napfény!*

Egyre kapaszkodott, már nem nézett be a szobákba, nem szívta be a múlt illatait. A fokok keskenyedtek, válla majdnem súrolta az ívelt kőfalat. Már nem hallott éneket, hacsak nem a szél sóhajtozó dalát.

Elment egy utolsó, nyitott ajtó előtt. A kicsiny szoba padlóján rajztömb hevert, amelyről kiradírozták az arcot. Csak két vörös szem bámult föl rá.

Elértem a jelen időt. Elértem a mostot.

Igen, és sütött a nap, commala napfény sütött a szemébe, őt várta. Forrón és keményen sütötte a bőrét. A szélzúgás is erősödött, és ez a hang is kemény volt. Engesztelhetetlen. Roland a fölfelé kanyargó fokokra nézett; a válla most már súrolta a falat, az út nem volt szélesebb a koporsó oldalánál. Még tizenkilenc fok, azután megérkezik a Setét Torony tetején az utolsó szobához, amely az övé.

– Jövök! – mondta. – Ha hallasz engem, jól figyelj! *Jövök!*

Sorra hágott fel a grádicsokon, egyenes háttal, fölemelt fejjel. A többi szoba ajtaja kinyílt előtte. Az utolsó zárva maradt. Egy szó volt ráírva:

ROLAND

Megfogta a kilincset. Vadrózsát véstek bele, amely egy revolverre csavarodik, olyan régimódi fegyverre, amely az apjáié volt, és most örökre elveszett.

Mégis a tiéd lesz megint, suttogta a Torony hangja, és a rózsák hangja – mert ezek most egyé váltak. Ezt hogy érted?

Erre nem jött válasz, de a kilincs elfordult a keze alatt, és talán ez volt a válasz. Kinyitotta a Setét Torony legfelső emeletén levő szoba ajtaját.

Látta és azonnal megértette. A tudás úgy sújtott le rá, akár a pöröly, és forrón, mint a sivatag, amely minden sivatagok apoteózisa volt. Vajon hányszor kapaszkodott már föl ezen a lépcsőn, hogy itt találja önmagát, visszatérve, visszafordulva, vissza-kanyarodva? Nem a kezdetekhez (amikor még változtathatót volna, és levethette volna az idő átkát), hanem ide, ehhez a pillanathoz a Mohaine-sivatagban, amikor megértette, hogy nem gondolkodó, nem kérdező keresése végül sikerrel járt? Hányszor járt meg egy hurkot, olyat, amelyet a köldökcsipeszre kötnek, a saját tet-ka can Ganját? Hányszor tette meg az utat?

– *Ne!* – sikoltotta. – *Kérlek, ne! Szánjatok meg! Kegyelem!*

A kezek irgalmatlanul lökték előre. A Torony kezei nem ismertek kegyelmet.

Gan kezei voltak, a *ka* kezei, és nem ismertek kegyelmet.

Érezte a sziksó szagát, amely keserű, mint a könny. A sivatag az ajtó mögött fehér; vakító; víztelen; tökéletesen jellegtelen, kivéve a látóhatáron a hegyek párásan elmosódott fakó árnyait. A sziksó mögött megérezte a sátánfüvet, amely édes álmokat, lidércnyomást, halált hoz.

De nem neked, harcos. Neked soha. Te elfeketedsz. Te a színeidet váltogatod. Lehetek kíméletlenül őszinte? Te továbbmész.

És minden alkalommal elfelejtetted az előző alkalmat. Számodra minden alkalom az első.

Még egy utolsó erőfeszítést tett, hogy ellenálljon: hasztalanul. A *ka* erősebb volt.

Gileádi Roland belépett az utolsó ajtón, ahogy mindig is tette, azon, amelyet mindig megtalált. Szelíden becsukódott mögötte.

Egy pillanatra megállt, megingott. Attól félt, mindjárt elájul. Természetesen a hőség okozta, az átkozott hőség. Fújt a szél, de száraz volt, és nem hozott megkönnyebbülést. Megfogta a tömlőt, hogy

érezze, mennyi maradt, tudta, hogy nem kéne inni – nem volt most ideje az ivásnak –, de azért kortyolt. Egy pillanatig úgy rémlett, valahol másutt van. Talántán magában a Toronyban. De persze a sivatag trükkös, tele van délibábbal. A Setét Torony még sok ezer keréknyire van. Már is fakult az emlék, hogy sok lépcsőfokot mászott meg, sok szobába nézett be, ahonnan sok arc nézett rá vissza.

El fogom érni, gondolta, és fölpillantott a könyörtelen napra. *Apám nevére esküszöm, hogy elérem. És talán ez alkalommal, ha odaérsz, más történik, suttogta egy hang* – biztos a sivatagi lázalom hangja, mi más lett volna? Az volt, aki volt, ott volt, ahol volt, ezen túl nincs más, semmi. Hiányzott a humorérzéke, és kevés képzelőerővel dicsekedhetett, viszont annál állhatatosabb volt. Harcos volt. És a szívében, jól elrejtve, még mindig érezte a keresés keserű romantikáját.

Te sosem változol, mondta egyszer Cort, és Roland megesküdült volna rá, hogy a hangjában félelem lappang... noha azt nem tudta volna megmondani, mi oka lett volna Cortnak félni tőle – egy fiútól. *Ez a te átkod, fiam. Száz pár bakancsot is elnyűsz, amíg a pokolba érsz.*

És Vannay: *Azok, akik nem tanulnak a múltból, arra vannak ítélve, hogy megismételjék.*

És az anyja: *Roland, muszáj neked mindig olyan komolynak lenned? Sosem tudsz pihenni?*

De ismét megszólalt a hang,

(más lesz, talántán ez alkalommal más lesz)

és Roland megérezett valami mást is a sziksón és sátánfüvön túl. Talán virágok lehettek.

Talán rózsák azok a virágok.

Batyuját áttette egyik válláról a másikra, azután megérintette a kürtöt, amely a jobb csípőjére csatolt pisztoly mögött lógott az övéről. Valaha maga Arthur Eld fújta meg az ódon rézkürtöt, legalábbis ezt állítja a mese. Odaadta Cuthbert Allgoodnak a Jericho-hegyen, és amikor Cuthbert elesett, Roland csak annyi időre állt meg, hogy fölkapja, és kiveregesse a halál porát a fűvókájából.

Ez a sigulod, suttogta a gyengülő hang, amely magával vitte a rózsák poros-édes illatát, egy otthon illatát egy nyári estén – Ó, hogy elveszett! – egy kőét, egy rózsáét, egy megfejthetetlen ajtóét; egy kő, egy rózsza, egy ajtó.

Ez az ígéret, hogy a dolgok másként is lehetnek, Roland – hogy még jöhet pihenés. Akár megváltás is.

Szünet, azután:

Ha megállod a helyed. Ha igaznak bizonyulsz.

Megrázta a fejét, hogy kitisztuljon, arra gondolt, iszik még egy kortyot, aztán lemondott róla. Majd este. Amikor tüzet rak Walter tűzének üszkén. Akkor iszik. Ami pedig a mostot illeti...

Ami a mostot illeti, folytatja az utazást. Valahol előtte van a Setét Torony. De közelebb, sokkal közelebb van az ember (*tényleg ember? Igazán az?*) aki talán elmondhatja, miként érhet oda. Roland elkapja, és amikor ez megtörténik, az beszélni fog – igen, valóban, bizony, kikiáltja hegyen-völgyön át. Waltert utol fogja érni, úgy bizony, és Walter beszélni fog.

Ismét megérintette a kürtöt. Vigasztalóan valóságosnak tűnt, mintha még sosem érintette volna.

Ideje indulni.

A feketébe öltözött ember a sivatagon át menekült, a harcos pedig követte.

1970. június 19. – 2004. április 7.

Istennek adassék hála

„ROLAND VITÉZ A SETÉT TORONYHOZ ÉRT”

(lásd Edgar dalát a *Lear királyban*)

I

Tüstént gyanús volt, hogy félrevezet
E gúnyos-szemű, dér-vert nyomorék,
S míg mohón leste: a hazug beszéd
Rászed-e, száját rosszul leplezett
Öröm fintora reszkettette meg,
Hogy tőrbeccsal s lesz újabb martalék!

II

Hisz botjával mi másért állt meg itt,
Mint hogy megcsaljon minden elmenőt,
Rászedje, aki itt találja őt,
S az utat kérdi?! – Vártam: vicsorít,
Mint egy halálfej, mankója pedig
Sírjeleket kaparva porba bök,

III

Ha tanácsát követem e kopár
És baljós tájon, hol – mint híre van
A Setét Torony áll. S mégis: magam
S békülten indultam meg erre, már
Nem dics s remény, csak az örömsugár
Vont, hogy – így vagy úgy – végezzem utam.

IV

Mert mit világ-vég vándorútjai
S évek szültek: reménységem legott
Köddé mállt s emez új céltól kapott
Szilaj örömet nem olthatta ki.
Nem is próbáltam elcsitítani
Szívem, mely tombolt, hogy elbukhatott.

V

És mint beteg, ha közel a halál,
S holtnak is vélik, míg csordul s apad
Könnye, elhagyván a barátokat,
S hallja, hogy egy a mást kihívja már
Levegőzni (mert „vége van” s „habár
Sírunk, a halál csak halál marad”),

VI

S hall suttogást, hogy vajon van-e hely
A sírok közt, s mely nap lesz üdvösebb
Vég-útra vinni a holttetemet,
Zászló- s fegyvervivőt sem hagyva el,
S ő mindent ért s csak azért esdekel:
Ne csúfolná meg őket, s halna meg! –

VII

Így én is – megszenvedve utamon,
Kudarcc-jóslattal, s mint kinek neve
Ama „Had” hős-sorába írva be,
Kiket a Setét Torony titka von –
Jobbnak véltem ha mintők, elbukom,
Bár nem tudtam, hogy méltó leszek-e.

VIII

S lemondó-csendesen fordultam át
Az úton álló torzalak előtt
Az ösvényre. Egész nap szürke köd
Úszott a tájon s terjedt mindtovább
Az est, kilőve kancsal sugarát,
Hogy lássa még a pusztába veszőt.

IX

Mégis: nem tett foglyává hamarabb
A sík, csak amikor hátam megett
– Visszafordítván tekintetemet –
Eltűnt az út. Körül vak puszták csak,
Csak puszták nyúlt a messzi ég alatt.
Indulhattam. Nem volt, mi mást tegyek.

X

Indultam hát. S nem volt még – úgy hiszem –
Ily sorvadttáj. Mert itt semmi se nőtt!
Virág? – Cédrus sem volna meglepőbb!
Úgy tűnt, hogy csupán konkoly s gyom terem
És szórja magvát, itt, hol senki sem
Bánja, s kincs volna egy hitvány bürök!

XI

Nem! – Tunyaság, sorvadás és beteg
Gúny osztozott e tájék téerein.
„Nézz vagy ne nézz!” – szólt a Természet – „Ím,
Minden mindegy: én nem segíthetek,
Várom az izzó végítéletet,

Majd az perzsel fel s költi foglyaaim!”

XII

S ha egy-egy kóró magasabbra nőtt:
Törten kókkadt feje, hogy társai
Ne gyűlöljék. S mi lyuggathatta ki
Az aszott lapukat, nem hagyva zöld
Reményt sehol? Szörny volt, mi itt előtt
Mindent-mindent, szörnyű dühvel teli.

XIII

Gyér volt a fű, mint szőr a pokloson,
Ritkásan bújt ki elszáradt hegye,
A föld meg mintha vért szítt volna be,
S egy dülledt-csontu ló állt ott vakon
S hőkölt – miért is járt e tájakon? –,
Pokol-ménesből kimustrált gebe.

XIV

Élt még? – Inkább úgy tűnt, hogy csak tetem:
Meredt és ösztövé, sokráncu nyak,
Zárt szem a rőt homloksörény alatt. –
Ritka ily torzság s bú együttesen,
Dög ennyire nem borzasztott sosem,
Mert ennyi kín csak vétekből fakad.

XV

S szemhúnyva lestem, mit kér benn a szív.
S mint a küzdő, ki elébb bort kíván,
Szomjaztam régi, boldog és vidám
Korom, hogy aztán bírjam majd, mi hív.
A bajnok töpreng, s csak utána vív:
Jöjjön, mi jön, a régvolt íz után!

XVI

Jaj! – Cutberth-et idéztem, a remek
Pirospozsgás és szőke cimborát,
S éreztem is már szinte, mint fon át
Karja – hogy el ne hagyjam helyemet –
Mint rég. De egy éj, és ő kegyveszett!
Hevem hűlt s szívem vacogott tovább.

XVII

Majd – mint avatásán – a hajdani
Gáncstalan lovag: Giles ötlött elő.

Ki merné azt – hetvenkedett –, mit ő?!
De vált a szín. Mellére valami
Hóhér papírt tűz. Lovagtársai
Nézik. Leköpdösött, rongy hitszegő!

XVIII

Ily múltnál a jelen is többet ér; –
Tovább homályba-fült ösvényemen!
Se hang, se fény, meddig csak lát a szem.
S míg lestem: száll-e bagoly s denevér
Az éjben, emlékeim a fenyér
Elverte, elterelte hirtelen.

XIX

Keresztbe folyt egy kis, sebes patak,
Váratlanul, mint kígyó hogyha jön,
S nem lágyan – noha lagymatag mezőn –,
Hisz fürdethetett volna ez a hab
Izzó ördög-patát is, oly harag
Vitte tajtékszón, örvény-pörgetőn.

XX

Mily csekély víz s mi vad! – A part felett
Pár satnya, guggoló égerbokor
S pár ázott fűz szorongott s dőlt komor-
Némán a vízre: öngyilkos sereg;
S mi – bármiképp – gyötrőjük lehetett:
Érzéketlen futott a vízsodor.

XXI

Míg átkeltem – egek! – mi félelem
Járt át, hogy lábam hullá-főre lép,
Vagy meder-mérő gerelyem nyelét
Szakállába s hajába tekerem.
Vizipatkányt döftem le? – énnekem
Úgy tűnt, más hangot hallok: kisdédét.

XXII

Öröm volt partot érnem ideát! –
Bár reményem, hogy szebbet: puszta köd.
Miféle harcon milyen küszködők
Tiprása gyúrt e partból pocsolyát?
Mint a varangyok lúggal-tele kád
Mélyén, hiúzok izzó rács között,

XXIII

Úgy vívhattak meg itt e part alatt.
De mért épp itt a tágas sík helyett?
Se ki, se be egy lábnyom sem vezet.
Tán beléndek tüzelte agyukat,
Mint a török a gályarabokat,
Küldvén zsidókra keresztényeket.

XXIV

S amott mi az, egy kőhajtásnyira,
Mily szörnyű gépezet? – Vas-ék? Kerék?
Borona, mely selyemként összetép
Még embert is? Tán Tophet holmija
Elhagyva gondtalan, vagy épp hogy a
Rozsdától fenjék eltompult hegyét?

XXV

Egy rönkmező jött; erdőség helye,
Leendő láp, most inkább tompa sík
Földség (elmezavart bolondozik
Ekképp: épít, ront, nincs még kész vele,
De odahagyja!) – s széjjel, körüle,
Zsombék, iszap, kő, homok s pusztá szíék.

XXVI

S szederjes foltok, vad és vak szinek
Jöttek, majd egy sovány, kopaszra-mállt
Sáv, mely mohos volt s szömörcsösre vált,
S egy holt tölgy: odva mint a szájüreg,
Mely a halálra tátva felreped
S meghal, bár elrettenti a halált.

XXVII

Oly távol volt a cél, mint egykoron...
A messzeségben semmi, csak az éj,
És semmi jel. S ekkor egy ösztövé
Nagy, fekete madár, Apollyon
Barátja szállt el sárkány-szárnyakon
S fejem súrolva: tán a várt vezér?

XXVIII

Mert fölpillantván látnom lehetett
A szürkületben is, hogy mindenütt
Hegy vesz körül – ha egy kopár gypűt
Hepehupákból így illethetek.

Mint lephettek meg így? Ki fejt meg?
S úgy tűnt, kijutnom sem lesz egyszerűbb.

XXIX

Mert felrémllett, hogy talán démoni
Rontás ült rám, Isten tudja, hogyan,
S rossz álom az egész. Aztán utam
is megszakadt. S kezdtem lemondani
Megint, s ím, kattant bennem valami
Mint csapda kattan s a vad fogva van...

XXX

S lángjával a felismerés bejárt:
Ez az a hely! – jobbról a két zömök
Domb, mint bikák, egymásba-öklelők,
Balról magas hegy... Ilyen ostobát! –
Mint alhattam az oly régóta várt
S egy élet óta vágyott kép előtt?!

XXXI

Közbül pedig a Torony állt maga!
Tömzsi torony – mint bolond szíve – vak;
Barna kövének párja nem akad
Sehol. A vihar gonosz démona
Mutatja így meg a hajósnak a
Szirtet, ha már a bárka beszakad...

XXXII

Nem láttam volna? Tán mert este volt?
De hisz a nappal újra visszatért,
A tűnő fény egy résen át elért:
Óriás vadászként meglapult a domb,
Lesve, hogy a vad vackából kirent.
„Döfd le már, rajta, rajta, ne kiméld!”

XXXIII

Vagy nem hallottam volna? De hiszen
Mindenütt kongás, lárma kelt.
Nevek Idézték az eltűnt vitézeket.
Ez erős volt, az félelemtelen,
Amaz szerencsés – s rég nincs híre sem!
Egy perc minden volt kint megzengetett.

XXXIV

S ott álltak most körül, egész tömeg,

Lesték, mint végzem, eleven füzért
Fontak körém és lángolót, s ezért
Jól láttam mindent! – Ám nem törve meg
Számhoz emeltem s fűttam kürtömet:
„Roland vitéz a Setét Toronyhoz ért...”

(Robert Browning versét
Tellér Gyula fordította)

A SZERZŐ JEGYZETE

Néha az az érzésem, hogy többet írtam a *Setét Torony*-könyvekről, mint magáról a *Setét Torony*ról. Ezek közé tartozik az egyre terjedelmesebb összefoglalás az első öt kötet elején és az utóhang (amelyek a lehető legszükségtebb dolgok, és némelyik, így visszatekintve, kimondottan feszélyező) valamennyi kötet végén. Michael Whelan, a rendkívüli művész, aki az első és ezt az utolsó kötetet illusztrálta, bebizonyította, hogy nem olyan tohonya, mint egy irodalomkritikus, mert elolvastván a hetedik kötet vázlatát, kijelentette – üdítően nyers modorában –, hogy tervezett könnyű szívű utószavam üvöltően üti a könyvet. Még egyszer megnéztem, és igazat adtam Whelannak.

Annak a jó szándékú, de nem helyénvaló tanulmánynak az első felét megtalálhatják a sorozat első négy kötetének bevezetőjében. Az a címe: „A tizenkilences mint létállapot.” Arra gondoltam, hogy a hetedik kötet egyáltalán nem kap utószót; érjen véget azzal, amit Roland a Torony legfelső emeletén fölfedez, legyen ez az utolsó szavam ebben a témában. Azután rájöttem, hogy van még valami, amit el kell mondanom, dolgok, amelyeket muszáj elmondanom. Ez pedig a fellépésemet illeti a saját könyvemben.

Van erre egy mézesmázos akadémiai kifejezés: „metafikció”. Gyűlölöm. Gyűlölöm a nagyképűségét. Csak azért vagyok benne a történetben, mert már egy ideje tisztában voltam vele (tudatosan azóta, hogy 1995-ben megírtam a *Nem jön szememre álmom* könyvemet, öntudatlanul azóta, hogy ideiglenesen elveszítettem Donald Callahan atya nyomát a *Borzalmak városá*-nak vége felé), hogy számos regényemben utalok Roland világára és Roland történetére. Mivel én írtam őket, logikusnak látszott, hogy én is része legyek a harcos *ka*-jának. Az volt az ötletem, hogy a *Setét Torony* könyveket amolyan summának használom, hogy egyfajta übermese boltíve alatt egyesítsem a lehető legtöbb írásomat. Sosem állt szándékomban kérkedni (s remélem, most sincs), csak meg akartam mutatni, hogyan hat az élet a művészetre (és vice versa). Azt hiszem, ha olvasták a *Setét Torony* utolsó három kötetét, láthatják, hogy ebben az összefüggésben több értelme van annak, amit a visszavonulásról mondtam. Bizonyos értelemben nem maradt mondanivalóm most, hogy Roland elérte célját... remélem, az olvasó úgy gondolja, hogy az Eld Kürtjének megtalálásával a harcos talán végül rálel sorsának megoldására. Még az is lehet, hogy elnyeri a megváltást. Tudják, a Torony elérése a mindent jelentette – nekem éppúgy, mint Rolandnak –, és végül sikerült. Lehet, hogy nem tetszik, amit Roland a legfelső emeleten talált, de az már egy más téma. És ne írjanak mérges leveleket ezzel kapcsolatban, mert nem fogok válaszolni. Nem maradt mondanivalóm a kérdésről. Ha tudni akarják az igazat, én sem lelkesedem ezért a befejezésért, de ez a *valódi* befejezés. Igazából az *egyetlen* befejezés. Emlékezzenek, nem én alkottam ezt a történetet, illetve nem egészen. Csak leírtam, amit láttam.

Az olvasók azon fognak töprengeni, mennyire „valódi” az a Stephen King, aki megjelenik ezeken a lapokon. Válaszom: „nem nagyon”, noha az, akivel Roland és Eddie találkozik Bridgtonban

(*Susannah dala*), igen közel áll ahhoz a Stephen Kinghez, akire emlékszem abból az időből. Ami azt a Stephen Kinget illeti, aki felbukkan az utolsó kötet lapjain... nos, nézzük így: a feleségem megkért, legyenek már olyan szíves, és ne írjam le a sorozat rajongóinak ilyen pontosan, hol élünk és kik-mik vagyunk. Megígértem neki. Nem azért, mert így akartam – ez a történet, azt hiszem, részben azért kezdődött, mert a kitalált világ bizonyos értelemben betört a valódiba –, hanem mert ez legalább annyira a feleségem élete is, mint az enyém, és nem büntethetem azért, mert szeret és velem él. Így aztán derekasan átírtam Nyugat-Maine földrajzát, bízva benne, hogy olvasóim megértik, miért cselekedtem úgy, ahogy. És ha önnek kedve támad beköszönni hozzám, kérem, gondolja meg. A családom és én sokkal kevesebb magánélethez jutunk, mint amihez szokva vagyunk, és nem akarok még ennél is többet föladni. A könyveim jelentik az utat, hogy megismerjem önöket. Hadd tegyék ők lehetővé, hogy önök is megismerjenek engem. Ennyi elég. Roland és – mostanra sajnos szétszóródott *ka-tet*-je – nevében szeretném megköszönni, hogy velünk tartottak, velem együtt részt vettek ezekben a kalandokban. Életemben nem dolgoztam keményebben egyetlen munkámon sem, és tudom – sajnos, senki nem tudja nálam jobban –, hogy a siker nem teljes. Ugyan miféle alakoskodás lehet valaha is tökéletes? Mégis, mindennek ellenére, egyetlen percet sem sajnálok, amelyet Roland holjában és mikorjában töltöttem. Azok a napok Belső-Világban és Vég-Világban egészen rendkívüliek voltak. Ezekben a napokban a képzeletem olyan tiszta volt, hogy éreztem a por szagát, és hallottam a bőr nyikorgását.

STEPHEN KING
2003. augusztus 21.

Jegyzetek:

1. Extra Sensory Percepcion: érzékszerveken túli érzékelés.
2. Beam=sugár. (A ford.)
3. Tejszínhabbal. (német)

Tartalom

- ELSŐ RÉSZ
 - 1. fejezet
 - 2. fejezet
 - 3. fejezet
 - 4. fejezet
 - 5. fejezet
 - 6. fejezet
 - 7. fejezet
- MÁSODIK RÉSZ
 - 1. fejezet
 - 2. fejezet
 - 3. fejezet
 - 4. fejezet
 - 5. fejezet
 - 6. fejezet
 - 7. fejezet
 - 8. fejezet
 - 9. fejezet
 - 10. fejezet
 - 11. fejezet
 - 12. fejezet
- HARMADIK RÉSZ
 - 1. fejezet
 - 2. fejezet
 - 3. fejezet
 - 4. fejezet
- NEGYEDIK RÉSZ
 - 1. fejezet
 - 2. fejezet
 - 3. fejezet
 - 4. fejezet
 - 5. fejezet
 - 6. fejezet
- ÖTÖDIK RÉSZ
 - 1. fejezet
 - 2. fejezet
 - 3. fejezet
- UTÓSZÓ
- KÓDA
- FÜGGELÉK
- A SZERZŐ JEGYZETE
- Jegyzetek